Harry Potter i Red Feniksa

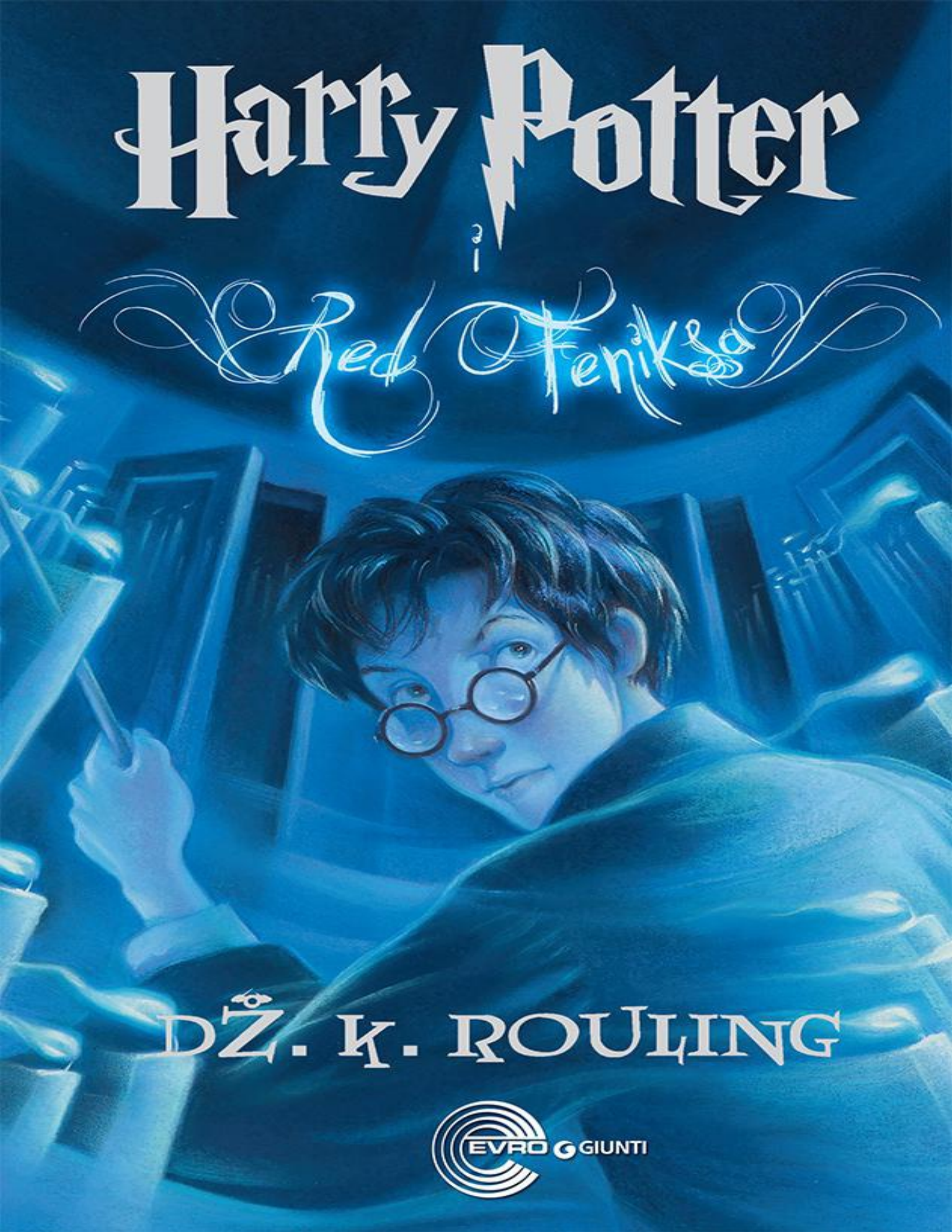

DŽ. K. ROULING

EVRO GIUNTI

Dž. K. Rouling

Harry Potter

i Red Feniksa

Ilustracije
Meri Grandpre

Naslov originala
Harry Potter & The Order of Phoenix
2003

S engleskog preveli
Vesna Roganović i Draško Roganović

Nilu, Džesiki i Davidu,
koji čine moj svet magičnim

1. Dementni Dadli

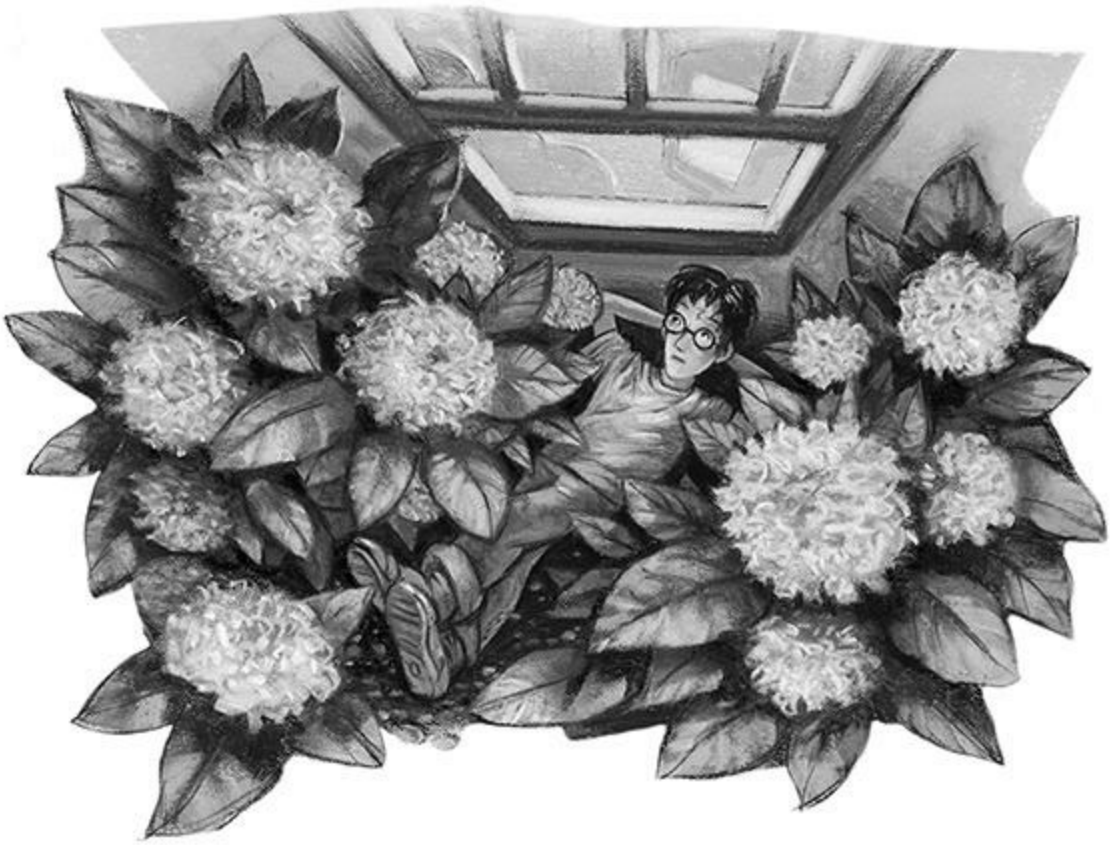

Najtopliji dan toga leta polako je izmicao, a pospana tišina prekrila je velike četvrtaste kuće u Šimširovoj ulici. Automobili, obično blistavi, bili su parkirani prašnjavi na prilazima kuća, a nekad smaragdnozeleni travnjaci bili su žuti i sparušeni – jer je korišćenje creva za zalivanje bilo zabranjeno zbog suše. Lišeni uobičajenih letnjih aktivnosti – pranja kola i košenja travnjaka – stanovnici Šimširove ulice povukli su se u senke hladnih kuća, širom otvorivši prozore, vapeći za nepostojećim povetarcem. Jedina osoba koja je ostala napolju bio je tinejdžer opružen poleđuške u leji s cvećem ispred kuće u broju četiri.

Bio je to mršav, crnokos dečak s naočarima usukanog, pomalo bolešljivog izgleda nekoga ko je za kratko vreme naglo izrastao. Farmerke su mu bile poderane i prljave, majica vrećasta i izbledela, a đonovi su počeli da mu se odlepljuju od gornjeg dela patika. Harija Potera izgled nije baš činio omiljenim među susedima, koji su listom mislili da bi aljkavost trebalo zakonom kažnjavati. Ali te večeri, dok se krio iza velikog grma hortenzija, bio je potpuno nevidljiv za sve prolaznike. Zapravo, mogli bi da ga primete jedino teča Vernon ili tetka Petunija, ako bi proturili glave kroz prozor dnevne sobe i pogledali u leju tačno ispod sebe.

Sve u svemu, Hariju se činilo da zaslužuje priznanje što se dosetio da se tu

sakrije. Možda mu i nije bilo najudobnije dok je ležao na toploj, tvrdoj zemlji, ali, s druge strane, tu ga niko nije streljao pogledom, škrgućući zubima tako glasno da ne može da čuje vesti, niti ga je iko obasipao neprijatnim pitanjima, kao što bi bio slučaj svaki put kada bi pokušao da gleda televiziju s tetkom i tečom u dnevnoj sobi.

Kao da je ta njegova misao odlepršala kroz otvoren prozor, jer Vernon Darsli, Harijev teča, iznenada progovori.

– Drago mi je što vidim da je onaj dečak prestao da zabada nos u to. Gde je on, uostalom?

– Ne znam – reče tetka Petunija nimalo zabrinuto. – Nije u kući.

Teča Vernon zahropta.

– *Hoće da gleda vesti*... – reče on oštro. – Voleo bih da znam šta je zaista naumio. Kao da bi se normalnog dečaka uopšte ticalo šta ima u vestima – Dadli nema pojma šta se zbiva. Sumnjam da uopšte zna ko nam je premijer! A ionako ne objavljuju ništa o *njegovoj sorti* u *našim* vestima...

– Vernone, *psst!* – reče tetka Petunija. – Prozor je otvoren!

– Oh... da... izvini, draga.

Darslijevi ućutaše. Hari odsluša reklamu za voćni kornfleks dok je posmatrao gospođu Fig, ćaknutu staru ljubiteljku mačaka koja je živela u obližnjem Vistarijinom šetalištu, kako upravo polako prolazi pored njegovog skrovišta. Mrštila se i gunđala nešto sebi u bradu. Hariju je bilo drago što je bio skriven iza žbuna, pošto je gospođa Fig u poslednje vreme počela da ga zove na čaj svaki put kada bi ga srela na ulici. Zamakla je za ugao i nestala s vidika pre no što se glas teče Vernona ponovo razlegao kroz prozor.

– Dadliša je izašao na čaj?

– Da, do Polkisovih – reče tetka Petunija razneženo. – On ima toliko malih drugara, baš je popularan...

Hari se s teškom mukom suzdrža da se ne zakikoće. Darslijevi su bili zapanjujuće glupi kada je njihov sin, Dadli, u pitanju. Progutali su njegove glupave laži o tome kako svake večeri letnjeg raspusta ide na čaj kod ovog ili onog člana svoje družine. Hari je savršeno dobro znao da Dadli ne ide na čaj. On i njegova banda su svako veče provodili demolirajući dečje igralište u parku, pušeći po ćoškovima i gađajući kamenjem decu i kola koja bi prošla pored njih. Hari ih je viđao na delu tokom svojih večernjih šetnji po Malom Kukumavčilištu, dok je on sâm veći deo raspusta proveo lutajući ulicama i sakupljajući bačene novine iz kanti za otpatke duž puta. Do Harijevih ušiju dopreše početni tonovi špice vesti u sedam i stomak mu se prevrnu. Možda će se baš večeras – posle mesec dana čekanja – to i dogoditi.

– *Rekordan broj turista ostavljenih na cedilu ispunio je aerodrome, dok štrajk španskih raznosača prtljaga traje već drugu nedelju*...

– Sve bih ja to poslao na doživotnu sijestu, nego šta – zareža teča Vernon, nadglasavši kraj spikerove rečenice. Ali to više nije bilo važno: napolju, u leji sa

cvećem, Harijev stomak se smirio. Da se nešto dogodilo, sigurno bi to bila prva vest u dnevniku. Smrt i razaranje važniji su od ljudi koji su krenuli na odmor i ostali zaglavljeni na aerodromu.

On ispusti dug, spor uzdah i zagleda se u bleštavoplavo nebo. Svaki dan ovoga leta njemu je bio isti: napetost, iščekivanje, privremeno olakšanje, a onda ponovo rastuća tenzija... i večito, sve upornije, pitanje *zašto* se još uvek ništa nije dogodilo.

Nastavio je da osluškuje, za slučaj da u vestima ipak bude neki maleni nagoveštaj, koji Normalci ne bi umeli da razaznaju – neobjašnjiv nestanak, možda, ili neka čudna nesreća... ali posle vesti o štrajku nosača prtljaga usledio je izveštaj o suši na jugoistoku zemlje („Nadam se da komšija do nas pažljivo sluša ovo!“, zagrme teča Vernon. „Onaj što prskalice za travu drži uključene u tri ujutru!“), onda prilog o helikopteru koji se umalo nije srušio na jedno polje u Sariju, a posle toga vest o razvodu poznate glumice od još čuvenijeg muža („Kao da nas uopšte interesuju njihove užasne afere“, frknu tetka Petunija, koja je gotovo opsesivno pratila slučaj u svim časopisima koji bi joj dopali njenih koščatih šaka).

Hari sklopi oči spram užarenog večernjeg neba dok je spiker govorio: – *... i, na samom kraju, papagaj Bandži je otkrio nov način da se rashladi ovog leta. Bandži, koji živi u Ulici Pet peruški u Barnsliju, naučio je da skija na vodi! Meri Dorkins je otišla na lice mesta da sazna više o tome.*

Hari otvori oči. Ako su u vestima stigli do papagaja skijaša na vodi, neće biti više ničeg što vredi čuti. On se oprezno okrenu na grudi, pridiže se na kolena i laktove, spreman da se odšunja dalje od prozora.

Jedva da se pomerio desetak centimetara, kada se dogodi nekoliko stvari u vremenskom rasponu od nekoliko sekundi.

Glasno odjekujuće *krc* raspara sanjivu tišinu kao pucanj. Ispod obližnjih parkiranih kola izjuri mačka i nestade s vidika; iz dnevne sobe Darslijevih dopreše vrisak, gromoglasna psovka i zvuk porcelana koji se lomi i, kao da je to bio znak na koji je čekao, Hari skoči na noge, istovremeno isukavši tanak drveni štapić koji mu beše zadenut za pojas, kao da vadi mač iz korica – ali pre nego što je stigao da se skroz uspravi, temenom udari u otvoreni prozor Darslijevih. Bučno *tras* koje je usledilo izazva još jači vrisak tetka-Petunije.

Hari oseti kao da mu se glava raspolutila. Zatetura se, suznih očiju, pokušavajući da usredsredi pogled ka ulici, ne bi li uočio izvor buke, ali jedva da se uspravio kada dve velike ružičaste šake izleteše kroz otvoren prozor i čvrsto mu se sklopiše oko vrata.

– *Skloni – to!* – zareža teča Vernon u Harijevo uvo. – *Odmah! Pre – nego – što – neko – vidi!*

– Sklanjaj – se – s – mene! – prostenja Hari. Nekoliko sekundi su se koškali, dok je Hari svlačio sa sebe kobasičaste prste svoga teče levom rukom, čvrsto držeći uzdignut štapić u desnoj, a onda, u trenutku kada bol u Harijevom temenu na tren

postade jači, teča Vernon pusti Harija i jauknu kao da je doživeo elektrošok. Kao da je neka nevidljiva sila pokuljala kroz njegovog sestrića učinivši ga nedodirljivim.

Dahćući, Hari pade ničice na grm hortenzija, pridiže se i naglo osvrnu. Nije bilo ni traga ni glasa ničemu što je proizvelo onaj glasni prasak, ali nekoliko lica je virilo kroz okolne prozore. Hari ponovo žurno pripasa svoj štapić i potrudi se da deluje kao nevinašce.

– Baš je lepo veče! – povika teča Vernon, mahnuvši gospođi iz broja sedam, preko puta ulice, koja ih je streljala pogledom iza svojih mrežastih zavesa. – Jeste li čuli kako je pukao auspuh onih kola maločas? Baš nas je prepao, Petuniju i mene!

Teča Vernon nastavi da se kezi na užasan, manijakalan način, dok svi radoznali susedi nisu nestali s prozora, a zatim, dok je rukom pokazivao Hariju da mu priđe, taj njegov kez pređe u grimasu čistog besa.

Hari mu priđe još nekoliko koraka, vodeći računa da ostane taman na tolikom odstojanju da teča Vernonove ispružene ruke ne mogu da ga zgrabe i nastave da ga dave.

– Koji ti je *đavo*, dečače? – upita teča Vernon promuklim glasom koji je podrhtavao od gneva.

– Kako to mislite, koji mi je đavo? – upita Hari hladno. Neprekidno se osvrtao levo-desno po ulici, još uvek se nadajući da će spaziti osobu koja je izazvala prasak.

– Praviš veću buku od startnog pištolja tik ispod našeg...

– Nisam ja pravio tu buku – reče Hari odlučno.

Tetka-Petunijino mršavo, konjasto lice pojavilo se sada pored teča-Vernonovog širokog, ljubičastog. Bila je modra od gneva.

– Zašto si se šunjao ispod našeg prozora?

– Da – da, dobro pitanje, Petunija. *Šta si radio ispod našeg prozora, dečače?*

– Slušao vesti – reče Hari rezignirano.

Njegovi tetka i teča razmeniše zaprepašćene poglede.

– Slušao vesti? *Ponovo?*

– Pa, vidite, menjaju se svakodnevno – reče Hari.

– Ne pravi mi se pametan, dečače! Hoću da znam šta si zaista naumio – i nemoj da mi ponovo pričaš te gluposti o *slušanju vesti*! Savršeno dobro znaš da *tvoja sorta*...

– Pažljivo, Vernone! – dahćući reče tetka Petunija, a teča Vernon spusti glas tako da ga je Hari jedva čuo – ... da *tvoja sorta* ne dospeva u *naše* vesti!

– To možda vi tako mislite – reče Hari.

Darslijevi se zabuljiše u njega na nekoliko sekundi, a zatim tetka Petunija reče: – Ti si opaki mali lažov. A šta onda sve te silne... – ona takođe spusti glas, toliko da je Hari morao sledeću reč da joj pročita s usana – *sove* rade ovde, ako ti ne donose vesti?

– Aha! – reče teča Vernon pobedonosnim šapatom. – Probaj sad da se izvučeš, dečače! Kao da ne znamo da ti sve vesti dobijaš preko tih ptica-kliconoša!

Hari je oklevao na trenutak. Ovoga puta ga je skupo koštalo da kaže istinu, iako njegovi tetka i teča nisu mogli ni da naslute koliko mu je bilo mučno da to prizna.

– Sove mi... ne donose vesti – izusti on nečujno.

– Ne verujem ti – reče tetka Petunija kao iz topa.

– Ni ja – reče teča Vernon silovito.

– Znamo da smeraš nešto čudno – reče tetka Petunija.

– Znaš, nismo ti mi glupi – poče teča Vernon.

– E, *to* je već novost za mene – odbrusi Hari gubeći živce i, pre nego što su Darslijevi mogli da ga pozovu k sebi, već se okrenuo, prešao preko travnjaka ispred kuće, preskočio nizak baštenski zid i žustrim korakom požurio niz ulicu.

Bio je u neprilici, i bio je svestan toga. Moraće da se suoči s tetkom i tečom i da plati ceh za svoju drskost, ali ga to trenutno nije previše brinulo. Imao je mnogo veće brige na umu.

Hari je bio siguran da je onaj prasak izazvao neko ko se Prebacivao na to mesto, ili s tog mesta. Bio je to zvuk identičan onom koji je proizvodio kućni vilenjak Dobi kada bi nestajao. Da li je moguće da je Dobi bio ovde, u Šimširovoj ulici? Da li ga možda Dobi baš u ovom trenutku prati? Čim to pomisli, osvrnu se oko sebe i zagleda niz Šimširovu ulicu, ali činilo se da je ona potpuno pusta, a Hari je bio siguran da Dobi ne ume da postane nevidljiv.

Produži dalje, jedva svestan putanje kojom se zaputio, jer je u poslednje vreme toliko često tumarao ulicama da su ga noge same nosile njegovim omiljenim trasama. Svakih nekoliko koraka osvrnuo bi se preko ramena. Neko magičan bio je pored njega dok je ležao među umirućim begonijama tetka-Petunije, u to je bio siguran. Zašto mu se nisu obratili, zašto nisu uspostavili kontakt s njim, zašto se sada kriju?

A onda, dok se njegov bes bližio vrhuncu, pokolebao se u tom uverenju.

Možda to uopšte nije bio magičan zvuk. Možda je bio toliko očajan u svom nadanju ma i najmanjem znaku kontakta iz sveta kome pripada, da je prosto preterano reagovao na sasvim obične zvuke. Da li je siguran da to nije bio zvuk nečeg što se razbilo u komšijskoj kući?

Hari oseti tupo poniranje u stomaku, i za tili čas ga ponovo obuze beznađe koje ga je proganjalo čitavog leta.

Sutra u pet ujutru probudiće ga budilnik, kako bi mogao da plati sovi koja mu dostavlja *Dnevni prorok* – ali ima li uopšte svrhe da ga i dalje uzima? Hari bi tek ovlaš pogledao naslovnu stranu, a zatim bacio novine u ćošak. Kada idioti koji uređuju te novine budu shvatili da se Voldemor vratio, to će biti vest za naslovnu stranu, a Harija su samo takve vesti i zanimale.

Ako bude imao sreće, doleteće i sove s pismima od njegovih najboljih prijatelja, Rona i Hermione, iako su sve nade da će mu njihova pisma doneti neke novosti odavno pale u vodu.

Očigledno, ne možemo da ti kažemo mnogo o znaš-već-čemu... Rečeno nam je da

ti ne govorimo ništa važno, za slučaj da naša pisma zalutaju... Strašno smo zauzeti, ali ne smem sad da ti otkrivam detalje... Mnogo toga se dešava, ispričaćemo ti sve kad se vidimo...

Ali kada će se videti? Niko se nije potrudio da mu kaže tačan datum. Hermiona mu je u rođendansku čestitku nažvrljala: *Očekujem da ćemo se videti uskoro*, ali koliko brzo je uskoro? Koliko je Hari uspeo da razluči iz nejasnih nagoveštaja u njihovim pismima, Hermiona i Ron su na istom mestu, najverovatnije u kući Ronovih roditelja. Jedva je mogao da podnese pomisao da se njih dvoje zabavljaju u *Jazbini*, dok je on sâm zaglavio u Šimširovoj ulici, te je, besan na njih, bacio dve kutije čokolada iz *Mednog vojvode* koje su mu poslali za rođendan i ne otvorivši ih. Kasnije te večeri se pokajao, posle uvele salate koju mu je tetka Petunija poslužila za večeru.

A čime su to Ron i Hermiona zauzeti? Zašto on, Hari, nije zauzet? Zar nije dokazao da je u stanju da se izbori s mnogo gorim stvarima nego oni? Zar su svi zaboravili šta je sve on uradio? Zar nije on ušao na ono groblje i posmatrao Sedrika kako umire, i bio vezan za nadgrobni spomenik umalo ne poginuvši?

Ne razmišljaj o tome, reče Hari sebi strogo, po stoti put toga leta. Bilo mu je već dovoljno loše što je to groblje stalno iznova posećivao u svojim košmarima, da bi o njemu brinuo još i budan.

On skrenu u Ulicu Magnolijinog polumeseca. Negde na njenoj polovini, prođe pored uske uličice koja se prostirala između garaža, a u kojoj je prvi put ugledao svog kuma. Činilo se da makar Sirijus razume kako se Hari oseća. Uprkos tome, i njegova pisma bila su potpuno lišena pravih vesti, baš kao i Ronova i Hermionina, ali su makar sadržala reči utehe i poziv na opreznost umesto mučno nejasnih nagoveštaja: *Znam da te sve ovo frustrira... Gledaj svoja posla i sve će biti okej... Pazi se i nemoj da učiniš ništa nepromišljeno...*

Pa, mislio je Hari, kada je prešao Ulicu Magnolijinog polumeseca, skrenuo na Magnolijin drum i zaputio se ka sve mračnijem igralištu u parku, on je (sve u svemu) poslušao Sirijusove savete. Makar se odupro iskušenju da priveže svoj kovčeg za metlu i sâm se zaputi u *Jazbinu.* Zapravo, Hariju se činilo da se vladao veoma dobro ako se uzme u obzir koliko je bio frustriran i ljut što je toliko dugo bio izolovan u Šimširovoj ulici, primoran da se krije po cvetnim lejama u nadi da će čuti nešto što će mu pomoći da odgonetne šta to Lord Voldemor radi. Ipak, bilo je stvarno licemerno da mu neko ko je odrobijao dvanaest godina u čarobnjačkom zatvoru Askabanu, pobegao odatle, zatim pokušao da počini ubistvo za koje je već bio osuđen, a potom se dao u bekstvo na ukradenom hipogrifu – savetuje da ne prenagljuje u svojim postupcima.

Hari se pope preko zaključane kapije parka i zaputi se sasušenim travnjakom. Park je bio prazan, baš kao i okolne ulice. Kada je stigao do ljuljaški, uvalio se u jedinu koju Dadli i njegovi prijatelji još uvek nisu uspeli da polome, obavio ruku oko lanca i sumorno se zagledao u zemlju. Više neće moći da se krije u cvetnoj leji Darslijevih.

Sutra će morati da smisli neki novi način da čuje vesti. U međuvremenu, nije imao čemu da se nada sem još jednoj besanoj, nemirnoj noći jer, čak i kada bi uspeo da umakne košmarima o Sedriku, sledili su uznemirujući snovi o dugačkim mračnim hodnicima koji bi se svi završavali ćorsokacima ili zaključanim vratima, a za koje je pretpostavljao da imaju neke veze s osećajem utamničenosti koje ga je obuzimalo na javi. Ožiljak na čelu često ga je neprijatno peckao, ali više se nije zavaravao da će Ron, Hermiona ili Sirijus to smatrati naročito zanimljivim. U prošlosti, ožiljak ga je boleo kao upozorenje da Voldemor postaje sve jači, ali sada kada se Voldemor vratio, oni bi ga verovatno samo podsetili da se moglo očekivati da iritacija ožiljka postane redovna... ništa vredno brige... bajata vest...

Osećanje nepravde zbog svega toga nagomilalo se u njemu toliko da mu je došlo da zaurla od gneva. Da nije bilo njega, Harija, niko ne bi ni znao da se Voldemor vratio! A nagrada za to mu je da je zaglavio u Malom Kukumavčilištu na četiri duge nedelje, potpuno odsečen od magijskog sveta, prinuđen da čuči među umirućim begonijama samo da bi slušao o papagajima koji skijaju na vodi! Kako je Dambldor mogao tek tako da zaboravi na njega? Zašto su Ron i Hermiona zajedno, a nisu i njega pozvali? Koliko će još morati da trpi Sirijusove poruke da sedi mirno i izigrava dobrog dečaka, ili odoleva iskušenju da piše glupom *Dnevnom proroku* i ukaže im na činjenicu da se Voldemor vratio? Ove besne misli rojile su se po Harijevoj glavi, a utroba mu se uvijala od gneva, dok je oko njega padala sparna, somotska noć. Vazduh je bio ispunjen mirisom tople, sasušene trave, a jedini zvuk beše tiho brundanje saobraćaja po putu s druge strane parka.

Nije znao koliko je dugo sedeo na ljuljašci pre nego što je zvuk glasova prekinuo njegova razmišljanja i naterao ga da podigne pogled. Svetiljke duž okolnih ulica bacale su maglovit sjaj, dovoljno jak da osvetli siluete osoba u grupici koje su išle kroz park. Jedan od njih je pevao glasnu, bezobraznu pesmu. Ostali su se smejali. Čulo se tanano zujanje nekoliko skupih trkačkih bicikala koje su gurali pored sebe.

Hari je znao ko su te osobe. Figura na pročelju nepogrešivo je bio njegov rođak, Dadli Darsli, koji se uputio kući u pratnji svoje verne družine.

Dadli je bio ogroman kao i uvek, ali su cela godina dijete i otkriće novog talenta ostavili primetnog traga na njegovom izgledu. Kao što je teča Vernon radosno pričao svima koji bi hteli da ga saslušaju, Dadli je nedavno postao juniorski šampion škola jugoistoka u boksu teške kategorije. Ova „plemenita veština“, kako ju je zvao teča Vernon, učinila je da Dadli deluje još strašnije nego što se činio Hariju u vreme kada su išli zajedno u osnovnu školu, dok je on Dadliju služio kao prva vreća za udaranje. Hari se nije više nimalo bojao svog rođaka, ali je ipak mislio da to što Dadli uči da udara jače i preciznije nikako nije razlog za slavlje. Sva komšijska deca su ga se plašila – bojala su ga se čak i više od „onog dečaka Potera“ koji je, kako su bili upozoreni, okoreli huligan koji pohađa Sent-Brutusov popravni zavod za neizlečive maloletne prestupnike.

Hari je posmatrao tamna obličja kako idu preko travnjaka pitajući se koga li su večeras pretukli. *Okrenite se*, uhvati Hari sebe kako im poručuje u mislima. *Hajde... okrenite se... Evo me ovde, sedim sasvim sâm... dođite i probajte da mi nešto uradite...*

Ako bi ga Dadlijevi prijatelji videli kako tu sedi, sigurno bi pohrlili ka njemu, a šta bi onda Dadli uradio? Ne bi voleo da izgubi obraz pred svojom bandom, ali bi se bojao da ne isprovocira Harija... bilo bi zabavno videti Dadlijevu dilemu, čikati ga, posmatrati ga kako nije u stanju da mu uzvrati... a ukoliko bi neko drugi pokušao da udari Harija, on bi već bio spreman – imao je svoj štapić. Neka ih, nek probaju... stvarno bi voleo da dâ oduška svom gnevu iskalivši ga na dečacima koji su mu svojevremeno od života napravili pakao.

Ali oni se nisu okrenuli, nisu ga videli, i uskoro su bili već kod ograde. Hari se jedva obuzdao da ne vikne za njima... tražiti kavgu nije pametan potez... ne sme da koristi magiju... ponovo bi rizikovao da ga izbace iz škole.

Glasovi Dadlijeve družine zamreše. Izašli su iz njegovog vidokruga, zaputivši se Magnolijinim drumom.

Eto ti, Sirijuse, pomisli Hari tmurno. *Ništa nepromišljeno. Držao sam jezik za zubima. Što je čista suprotnost onome što bi ti uradio.*

On se diže na noge i proteže. Činilo se da tetka Petunija i teča Vernon smatraju da je pravo vreme za dolazak kući kad god se Dadli vrati sa svojih večernjih pohoda, a sve posle toga je previše kasno. Teča Vernon je zapretio Hariju da će ga zaključati u šupu bude li još jedanput došao kući posle Dadlija, te se on, potisnuvši zevanje, i još uvek namršten, zaputi prema kapiji parka.

Baš kao i Šimširova ulica, Magnolijin drum bio je pun velikih, kockastih kuća sa savršeno potkresanim travnjacima, u vlasništvu krupnih, skockanih ljudi koji su vozili veoma čista kola, slična teča-Vernonovim. Hariju se Malo Kukumavčilište više dopadalo noću, kad su prozori prekriveni zavesama ličili na komadiće raznobojnih dragulja u tami, i kad nije bio u opasnosti da čuje neodobravajuće mrmljanje o svom „delinkventnom“ izgledu dok bi prolazio pored kućevlasnika. On ubrza korak, tako da je na pola puta Magnolijinim drumom ponovo spazio Dadlijevu družinu: opraštali su se na ulazu u Ulicu Magnolijinog polumeseca. Hari se skloni u senku velikog drveta jorgovana i pričeka.

– ... skičao je kao prase, zar ne? – govorio je Malkolm, praćen grohotnim smehom ostalih.

– Imaš sjajan desni kroše, Veliki Di! – reče Pirs.

– U isto vreme sutra? – upita Dadli.

– Naći ćemo se kod mene, moji roditelji neće biti kod kuće – reče Gordon.

– Vidimo se tada – reče Dadli.

– Ćao, Dad!

– Vidimo se, Veliki Di!

Hari je sačekao da ostatak družine odmakne pre nego što je produžio. Kada se zvuk njihovih glasova ponovo udaljio, skrenu za ćošak u Ulicu Magnolijinog polumeseca i, ubrzavši hod, uskoro se nađe u zvučnom dometu Dadliju, koji se lagano šetkao nemelodično pevušeći.

– Hej, Veliki Di!

Dadli se okrenu.

– O – zahropta on. – To si ti.

– Reci mi, koliko dugo te već zovu 'Veliki Di'? – upita Hari.

– Umukni – zareža Dadli, okrenuvši mu leđa.

– Kul nadimak – reče Hari, cereći se dok je sustizao svog rođaka. – Ali ćeš za mene uvek biti 'Kiki Dadliki'.

– Rekao sam ti da UMUKNEŠ! – zaurla Dadli, stisnuvši svoje šunkama nalik šake u pesnice.

– Zar momci ne znaju kako te zove tvoja mama?

– Začepi gubicu.

– Što *njoj* ne kažeš da začepi gubicu? A šta je s nadimcima 'Slatki moj mali' i 'Dadlence-magarence', smem li makar njih da koristim?

Dadli ništa ne reče. Činilo se da je utrošio svu svoju samokontrolu suzdržavajući se da ne udari Harija.

– Dakle, koga si večeras prebio? – upita Hari, dok mu je osmeh bledeo s lica. – Opet nekog desetogodišnjaka? Znam da si preksinoć prebio Marka Evansa...

– Sâm je to tražio – obrecnu se Dadli.

– Ma nemoj?

– Bio je drzak prema meni.

– Je li? Da nije možda rekao da ličiš na prase koje su naučili da hoda na zadnjim papcima? Jer to nije drskost, Dad, to je istina.

Dadliju zaigra mišić na vilici. Hariju je samo saznanje da je toliko razgnevio Dadlija pričinjavalo ogromno zadovoljstvo. Osećao se kao da presipa sopstveni bes u svog rođaka, jedini ventil za pražnjenje koji je imao.

Oni skrenuše desno, niz uski prolaz u kome je Hari prvi put ugledao Sirijusa, a koji je bio prečica između Ulice Magnolijinog polumeseca i Vistarijinog šetališta. On je sada bio prazan i mnogo mračniji od ulica koje je povezivao, jer u njemu nije bilo uličnih svetiljki. Bat njihovih koraka odjekivao je između zidova garaža, s jedne, i visoke ograde, s druge strane.

– Misliš da si mnogo jak kada nosiš sa sobom tu stvar, je li? – progovori Dadli posle nekoliko trenutaka.

– Koju stvar?

– Tu... tu stvar koju kriješ.

Hari se ponovo iskezi.

– Nisi ti toliko glup kao što izgledaš, je li, Dad? Naravno, kada bi bio toliko glup,

ne bi mogao da hodaš i govoriš istovremeno.

Hari isuče svoj štapić. Primetio je kako ga Dadli gleda krajičkom oka.

– Nije ti dozvoljeno – kao iz topa reče Dadli. – Znam da nije. Izbaciće te iz te tvoje nakazne škole ako samo probaš.

– Otkud znaš da nisu promenili pravila, Veliki Di?

– Nisu – reče Dadli, iako nije zvučao kao da je potpuno siguran u svoje reči.

Hari se lagano nasmeja.

– Nemaš ti petlju da se biješ sa mnom bez te stvari, je l' da? – zareža Dadli.

– Dok tebi treba samo četvorica pajtaša iza leđa da bi smeo da prebiješ jednog desetogodišnjaka. To je ta tvoja bokserska titula kojom se neprekidno hvališ? Koliko je godina imao tvoj protivnik? Sedam? Osam?

– Za tvoju informaciju, imao je šesnaest godina – obrecnu se Dadli – i bio je u nesvesti dvadeset minuta pošto sam završio s njim, a bio je dvaput teži od tebe. Čekaj samo kad kažem tati da si izvadio tu stvarčicu...

– Odmah trčiš kod tatice, je li? Da li se to njegov maleni bokserski šampion plaši čarobnog štapića zločestog Harija?

– A noću nisi toliko hrabar, a? – isceri se Dadli.

– Sada je noć, Dadlice. Tako zovemo kada se ovako smrači.

– Mislio sam kada si u krevetu! – prokevta Dadli.

On stade u mestu. I Hari zastade, zagledavši se u svog rođaka. Koliko je u mraku mogao da vidi Dadlijevo veliko lice, na njemu je začudo bio izraz trijumfa.

– Šta ti to znači, da nisam hrabar kada sam u krevetu? – upita Hari, potpuno zbunjen. – Čega se to bojim, jastuka ili nečeg sličnog?

– Čuo sam te sinoć – reče Dadli bez daha. – Pričao si u snu. *Jecao*.

– Kako to misliš? – ponovo poče Hari, ali oseti kako mu nešto ledeno ponire u stomaku. Prošle noći je ponovo posetio ono groblje u svojim snovima.

Dadli se grubo zakikota, a zatim nastavi piskavim drhtavim glasom.

– 'Nemoj da ubiješ Sedrika! Nemoj da ubiješ Sedrika!' Ko ti je taj Sedrik – tvoj drugar?

– Ja... lažeš – reče Hari mahinalno. Ali usta su mu se osušila. Znao je da Dadli ne laže – kako bi inače znao za Sedrika?

– 'Tata! Pomozi mi, tata! Ubiće me, tata! Bu-hu-hu!'

– Umukni – reče Hari tiho. – Umukni, Dadli, upozoravam te!

– 'Dođi da mi pomogneš, tata! Mama, pomozi mi! Ubio je Sedrika! Tata, pomozi mi! Hoće da me...' *Nemoj da si uperio tu stvar u mene*!

Dadli uzmače uza zid uličice. Hari uperi štapić pravo u Dadlijevo srce. Mogao je da oseti kako mu u venama pulsira četrnaest godina mržnje prema Dadliju – šta sve ne bi dao da sada može da ga napadne, da urekne Dadlija tako da ovaj mora da otpuzi do kuće kao insekt, sasvim ukočen od šoka dok mu budu rasli pipci...

– Nemoj da si to ikada više spomenuo – zareža Hari. – Da li si me razumeo?

– Uperi to negde drugde!

– *Rekoh, da li si me razumeo?*

– *Uperi to negde drugde!*

– DA LI SI ME RAZUMEO?

– SKLANJAJ TO OD...

Uto Dadli uzdahnu i čudnovato se strese, kao da je iznenada poliven ledenom vodom.

I sa samom noći dogodi se nešto neobično. Zvezdama posuto nebo indigo boje iznenada postade ziftcrno i bez tračka svetlosti – zvezde, mesec i maglovite ulične lampe s oba kraja uličice odjednom su nestali. Nije se više čulo ni udaljeno brundanje automobila, ni šapat drveća. Prijatno veče iznenada postade oštro i hladno. Bili su okruženi sasvim neprobojnom nemom tminom, kao da je neka džinovska ruka prebacila debeli, ledeni pokrivač preko cele uličice, oslepevši ih.

U deliću sekunde Hari pomisli da je nenamerno izveo magiju, uprkos činjenici da se tome opirao što je jače mogao – a onda mu razum ponovo ovlada čulima – on nije posedovao moć da ugasi zvezde. Stade da okreće glavu levo-desno pokušavajući nešto da vidi, ali mu je tama pritiskala oči kao kakav besteżinski veo.

U Harijevom uhu odjeknu Dadlijev užasnuti glas.

– Š-šta to r-radiš? Pr-prekini!

– Ne radim ja ništa! Umukni i ne pomeraj se!

– Ništa ne vidim! Oslepeo sam! Oslepeo...

– Rekao sam ti da ućutiš!

Hari se potpuno ukoči, šetajući svojim obnevidelim očima levo-desno. Hladnoća je bila tako snažna da je sav drhtao: koža mu se naježila na rukama, a kosa na vratu mu se uspravila – on razrogači oči što je više mogao, zureći tupo oko sebe, ništa ne videći.

To je nemoguće... oni nikako ne mogu biti ovde... ne u Malom Kukumavčilištu... on načulji uši... čuo bi ih pre nego što bi ih uopšte ugledao...

– T-tužiću te tati! – procvile Dadli. – G-gde si? Šta to r-radiš...?

– Hoćeš li već jednom da umukneš? – prosikta Hari – pokušavam da ču...

Ali zaneme, ne dovršivši rečenicu. Upravo je začuo ono od čega je strepeo.

U uličici je bilo još nečega osim njih, nečega što je duboko i hrapavo udisalo vazduh. Drhteći na ledenom noćnom vazduhu, Hari se preseče od straha.

– P-prestani! Prekini sa tim! Udariću t-te, kunem se da hoću!

– Dadli, začepi...

TRAS.

Pesnica se sudari s Harijevom slepoočnicom, oborivši ga s nogu. Mali beli svetlaci zaigraše mu pred očima. Po drugi put u poslednjih sat vremena Hari oseti kao da će mu se glava rascepiti. Sledećeg trenutka, on bolno udari o tlo, a štapić mu izlete iz ruke.

– Dadli, moronu! – viknu Hari, očiju suznih od bola, dok se pridizao na ruke i noge, grozničavo opipavajući po tami oko sebe. Začu Dadlija kako tumara dalje, udarivši u ogradu i zateturavši se.

– DADLI, VRATI SE! IDEŠ PRAVO KA NJEMU!

Začu se užasan piskav krik i Dadlijevi koraci utihnuše. U istom trenu Hari oseti podilazeću jezu iza sebe, koja je mogla da znači samo jedno. Bilo ih je više.

– DADLI, NE OTVARAJ USTA! ŠTA GOD RADIO, DRŽI USTA ZATVORENA! Štapić! – promrmlja Hari mahnito, dok su mu ruke prelazile preko tla kao paukovi. – Gde je – štapić – hajde – *lumos*!

Čin je izrekao gotovo automatski, očajnički željan svetlosti da mu pomogne u potrazi – i na njegovu nevericu i olakšanje, zrak svetla se pojavi na nekoliko centimetara od njegove desne šake – vrh štapića se upalio. Hari ga zgrabi, pridiže se na noge i osvrnu oko sebe.

Stomak mu se uskomeša.

Veoma visoka zakukuljena figura bešumno je klizila prema njemu, lebdeći iznad zemlje, ispod odore joj se nisu videli ni stopala ni lice, i isisavala je samu noć dok mu se približavala.

Teturajući se unazad, Hari podiže svoj štapić.

– *Ekspekto patronum!*

Iz vrha njegovog štapića izlete srebrnasti pramen dima, i dementor uspori, ali čin nije bila dobro izvedena. Saplićući se o sopstvene noge, Hari nastavi da uzmiče pred dementorom koji se ustremio na njega. Panika mu zamagli um – *koncentriši se...*

Par sivih, sluzavih, krastavih šaka skliznu iz unutrašnjosti dementorove odore, i posegnu za njim. Harijeve uši ispuniše se užurbanim brujanjem.

– *Ekspekto patronum!*

Glas mu je delovao prigušeno i udaljeno. Još jedan pramen srebrnog dima, slabiji od prethodnog, izvi se iz štapića – više nije umeo da izvede tu čin, nije mogao da je baci.

U sopstvenoj glavi začu smeh, kreštav, piskav smeh... mogao je da oseti kako mu dementorov truo, smrtno hladan dah ispunjava pluća, daveći ga – *misli... srećne misli...*

Ali u njemu više nije bilo sreće... Dementorovi ledeni prsti sklapali su mu se oko grla – piskavi smeh je postajao sve glasniji i glasniji, a neki glas odjeknu u njegovom umu: – Pokloni se smrti, Hari... možda će čak biti bezbolno... ne bih ti tačno znao reći... nikad nisam umro...

Više nikada neće videti Rona i Hermionu... I dok se borio za dah, njihova lica mu se jasno stvoriše u mislima.

– *EKSPEKTO PATRONUM!*

Ogroman srebrni jelen suknu iz vrha Harijevog štapića: njegovi rogovi se zariše u dementora, u mesto gde bi trebalo da bude srce, odbaciše ga unazad, lakšeg od tmine,

a dok je jelen jurišao, poraženi dementor odjezdi poput slepog miša.

– OVAMO! – povika Hari jelenu. Okrenuvši se, Hari potrča duž ulice, visoko podigavši svetleći štapić. – DADLI? DADLI!

Nije prešao ni desetak koraka kada se našao pored njih: Dadli je ležao šćućuren na tlu, rukama prekrivši lice. Drugi dementor je čučao nad njim, grabeći ga za zglavke svojim ljigavim šakama, polako mu sklanjao ruke s lica, gotovo s ljubavlju, spuštajući svoju zakukuljenu glavu ka Dadlijevom licu, kao da se sprema da ga poljubi.

– DRŽI GA! – zaurla Hari, i uz užurbano kloparanje, srebrni jelen kojeg je prizvao odgalopira pored njega. Dementorovo slepo lice bilo je na centimetar od Dadlijevog kada ga zahvatiše srebrni rogovi: stvor bi izbačen uvis i, kao i njegov saborac, odjezdi i nestade u tmini. Jelen lakim galopom produži do kraja uličice i rastvori se u pramenove srebrne magle.

Mesec, zvezde i ulične svetiljke ponovo buknuše starim sjajem. Topli povetarac proćarlija uličicom. U obližnjim baštama zašušta drveće, a vazduh ponovo ispuni monotono brundanje kola u Ulici Magnolijinog polumeseca. Hari je stajao sasvim mirno, dok su mu sva čula podrhtavala, zatečen naglim povratkom u normalnost. Trenutak kasnije postade svestan da mu se majica prilepila uz telo: bio je okupan znojem.

Nije mogao da poveruje u ono što se upravo zbilo. Dementori, *ovde*, u Malom Kukumavčilištu.

Dadli je ležao sklupčan na zemlji, cvileći i dršćući. Hari se sagnu da vidi da li je uopšte u stanju da ustane, ali uto začu glasan bat trčećih koraka iza sebe. Ponovo podigavši svoj štapić, instinktivno, on se naglo okrenu da se suoči s pridošlicom.

Gospođa Fig, ćaknuta stara komšinica, pojavi se u njegovom vidokrugu teško dišući. Seda kosa joj je štrčala iz mrežice za kosu, čangrljavi ceger od pletenog konopca landarao oko pregiba šake, a stopala su joj gotovo ispadala iz kariranih patofni. Hari žurno krenu da sakrije štapić, ali...

– Ne sklanjaj ga, budalasti dečače! – vrisnu ona. – Šta ako ih ima još u blizini? Oh, ima da *ubijem* onog Mandangusa Flečera!

2. Jato sova

– Šta? – reče Hari tupavo.

– Otišao je! – reče gospođa Fig kršeći ruke. – Otišao je da se vidi s nekim oko isporuke kotlića koji su nekome ispali s metle! Rekla sam mu da ću ga živog odrati ako ode, i gle sad! Dementori! Sreća naša što sam postavila Gospodina Tiblsa da dežura! Ali nemamo sada vremena da se vrzmamo naokolo! Požuri, de, moramo da te vratimo! O, u kakvu li se nevolju sad uvalio! Ima da ga *ubijem*!

– Ali... – spoznaja da ta šašava matora komšinica opsednuta mačkama zna šta su dementori za Harija je bila podjednako veliki šok kao i to što se s njima sreo malo dalje niz uličicu. – Vi ste... vi ste *veštica*?

– Ja sam Poruga, što Mandangus vrlo dobro zna, i kako bih, za ime sveta, ja mogla da ti pomognem da odbiješ dementore? Ostavio te je samog bez ikakvog nadzora, a lepo sam ga *upozorila*...

– Taj Mandangus me je pratio? Stani malo – to je bio *on*! Prebacio se ispred moje kuće!

– Da, da, *da*, ali sam ja na svu sreću postavila Gospodina Tiblsa da stražari ispod

jednih kola, za svaki slučaj, pa je Gospodin Tibls dotrčao da me upozori, ali dok sam došla do tvoje kuće, tebe više nije bilo – a sada – oh, *šta* će Dambldor da kaže? Ti! – vrisnu ona na Dadlija, još uvek prostrtog na ulici. – Diži svoju debelu zadnjicu sa zemlje, brzo!

– Vi znate Dambldora? – reče Hari, zablenuvši se u nju.

– Naravno da znam Dambldora, nema nikoga ko ne zna Damblodora. Ali *hajde,* ja ti neću biti od velike pomoći ako se budu vratili, nikada u životu nisam uspela ni kesicu čaja da Preobrazim u nešto drugo.

Ona se sagnu, zgrabi jednu od Dadlijevih masivnih ruku svojim sparušenim šakama i povuče ga iz sve snage.

– *Diži se*, ti beskorisna mešino, *diži se*!

Ali Dadli ili nije mogao, ili nije hteo da se pomeri. Ostao je tresući se na zemlji, prebledeo, čvrsto stisnutih usta.

– Ja ću da ga podignem. – Hari uze Dadlijevu ruku i upre svom snagom. Uz ogroman trud on nekako uspe da ga pridigne na noge. Činilo se da je Dadli na ivici da se onesvesti. Sitne oči prevrtale su mu se u dupljama, a lice mu se rosilo graškama znoja. Čim ga je Hari pustio, on poče opasno da se klati.

– Požuri! – reče gospođa Fig histerično.

Hari prebaci jednu Dadlijevu masivnu ruku preko svog ramena i odvuče ga ka ulici, mačice se pogrbivši pod tolikim teretom. Ispred njih se teturala gospođa Fig, obazrivo provirujući iza ugla.

– Drži svoj štapić isukan – reče ona Hariju, dok su ulazili u Vistarijino šetalište. – Batali sada Statut o tajnosti, ionako će se dići velika frka, pa nek' nas onda makar obese zbog zmaja, kad nas već jure zbog jajeta. Oni će meni da pričaju o razložnom ograničenju maloletničkog čarobnjaštva... Dambldor se *baš ovoga* i pribojavao... Šta je ono na kraju ulice? Oh, to je samo gos'n Prentis... ne sklanjaj svoj štapić, dečače, zar ti ne rekoh lepo da nema vajde od mene?

Nije bilo jednostavno držati čarobni štapić i istovremeno vući Dadlija sa sobom. Hari nestrpljivo munu svog rođaka u rebra, ali činilo se da je Dadli izgubio svaku želju za samostalnim kretanjem. Okačio se o Harijevo rame, vukući svoja velika stopala po zemlji.

– Gospođo Fig, zašto mi niste rekli da ste Poruga? – upita Hari zadihano, trudeći se da drži korak. – Toliko puta sam bio u vašoj kući... zašto mi nešto niste rekli?

– Dambldorova naređenja. Trebalo je da te držim na oku, ali ništa da ti ne govorim, bio si i suviše mali. Žao mi je što sam te toliko muštrala, Hari, ali ti Darslijevi ne bi dozvolili da dolaziš kod mene da im se učinilo da u tome uživaš. Nije bilo lako, znaš... ali, o gospode – reče ona tragično, ponovo počevši da krši ruke – kad Dambldor čuje za ovo... kako je Mandangus smeo da ode, trebalo je da ostane na straži do ponoći... *gde li je samo*? Kako sad da javim Dambldoru šta se dogodilo? Ja ne umem da se Prebacujem.

– Imam ja sovu, možete da je pozajmite – prostenja Hari, pitajući se hoće li mu kičma izdržati teret Dadlija.

– Hari, ne razumeš! Dambldor će morati da dela što je brže moguće, Ministarstvo ima sopstvene metode otkrivanja maloletničkog čarobnjaštva, oni već znaju da si koristio magiju, pazi šta ti kažem.

– Ali branio sam se od dementora, morao sam da upotrebim magiju... valjda će ih više brinuti otkud dementori u Vistarijinom šetalištu?

– Eh, dušice, volela bih da je tako, ali bojim se da... MANDANGUSE FLEČERU, IMA DA TE UBIJEM!

Začu se glasno *krc*, vazduh se ispuni jakim mirisom alkohola i ustajalog duvana, a pred njima se stvori zdepast neobrijan čovek u poderanom mantilu. Imao je kratke krive noge, dugu zaraslu riđu kosu i zakrvavljene oči s podočnjacima, zbog kojih je ličio na lovačkog psa. U ruci je držao srebrnasti zamotuljak koji Hari istog trena prepozna kao Nevidljivi ogrtač.

– Š'a ima, Figi? – upita on, skrećući pogled s gospođe Fig na Harija i Dadlija. – Š'a bi s onim da treba da radimo u tajnosti?

– Daću ja tebi *tajnos*t! – vrisnu gospođa Fig. – Dementori, ti beskorisna podmukla neradnička lopužo!

– Dementori? – ponovi Mandangus za njom, užasnut. – Dementori, o'đe?

– Da, ovde, ti ništavna gomilo šišmišovog izmeta, ovde! – zakrešta gospođa Fig. – Dementori napadaju dečaka u tvojoj smeni!

– Bokca mu – reče Mandangus slabašno, prebacujući pogled s gospođe Fig na Harija, i nazad. – Bokca mu, ja...

– A ti si otrčao da kupiš ukradene kotlove! Jesam li ti rekla da ne ideš? *Jesam li ti rekla?*

– Ja... pa, ja sam... – Činilo se da je Mandangusu strašno neprijatno. – Bila... bila je to veoma dobra poslovna prilika, vidiš...

Gospođa Fig podiže ruku s koje je landarao njen pleteni ceger, i njime tresnu Mandangusa po licu i vratu. Sudeći po čangrljanju koje je usledilo, ceger je bio pun konzervi hrane za mačke.

– Jao... čibe... čibe, ti ćaknuti stari šišmišu! Neko mora poć' da javi Dambldoru!

– Da. – Neko – mora – da – mu – javi! – vikala je gospođa Fig, mlateći Mandangusa po celom telu uz svaku izgovorenu reč. – I – bolje – bi – ti – bilo – da – to – budeš – ti – a – možeš – pride – i – da – mu – kažeš – zašto – nisi – bio – tu – da – pomogneš!

– Dobro, de, o'ladi malo! – reče Mandangus, čučeći, prekrivši glavu rukama. – Idem, idem!

I uz još jedno glasno *krc*, on nestade.

– Nadam se da će ga Dambldor *ubiti*! – reče gospođa Fig besno. – Hajde *sad*, Hari, šta čekaš?

Hari odluči da ne troši ono malo daha što mu je preostalo kako bi ukazao na činjenicu da jedva može da hoda pod Dadlijevom masom. On povuče polusvesnog Dadlija i nastavi da se tetura napred.

– Otpratiću te do vrata – reče gospođa Fig, dok su skretali u Šimširovu ulicu. – Za slučaj da ih ima još u okolini... o, gospode, kakva katastrofa... sâm si morao da se boriš protiv njih... a Dambldor je lepo rekao da te po svaku cenu sprečimo da koristiš magiju... pa dobro, ne vredi plakati nad razbijenim krčagom... ali, kad mačka ode, vile kolo vode.

– Znači – reče Hari teško dišući – Dambldor... vam je... naredio... da me pratite?

– Naravno da jeste – reče gospođa Fig nestrpljivo. – Zar si očekivao da će te pustiti da sâm tumaraš naokolo posle onog što se desilo u junu? Pobogu, dečko, a rekli su mi da si inteligentan... u redu... ulazi unutra i ne mrdaj odatle – reče ona dok su prilazili kući s brojem četiri. – Pretpostavljam da će ti se u najskorije vreme neko javiti.

– A šta ćete vi da radite? – upita Hari brže-bolje.

– Idem pravo kući – reče gospođa Fig, osvrnu se po mračnoj uličici i strese se. – Moraću da sačekam dalja uputstva. Samo ti ostani u kući. Laku noć.

– Čekajte, ne idite još! Hoću da znam...

Ali gospođa Fig je već otrčala, landarajući patofnama i čangrljajući cegerom.

– Čekajte! – povika Hari za njom. Imao je da postavi milion pitanja svakome ko je bio u kontaktu s Dambldorom, ali u roku od nekoliko sekundi gospođu Fig proguta tmina. Namrštivši se, Hari namesti Dadlija sebi na rame i polako i s bolnim naporom zaputi se baštenskom stazom kuće broj četiri.

Svetlo u hodniku bilo je upaljeno. Hari je zadenuo svoj štapić nazad za pojas farmerki, pozvonio i posmatrao figuru tetka-Petunije kako sve više raste, čudnovato izobličena, kroz talasasto staklo ulaznih vrata.

– Didi! Bilo je već vreme, već sam počela da se... da se... *Didi, šta nije u redu?*

Hari postrance pogleda u Dadlija i skloni se od njega taman na vreme. Dadli se na trenutak klatio u mestu, bledozelenog lica... a onda otvori usta i ispovraća se po otiraču.

– DIDI! Didi, šta ti je? Vernone? VERNONE?

Harijev teča dogalopira iz dnevne sobe, tresući svojim morževskim brkovima tamo-amo, što je uvek činio kad bi ga iznervirali. Žurno je pomogao tetka-Petuniji da prenese klecavog Dadlija preko praga, trudeći se pri tom da ne ugazi u baricu povraćke.

– Nije mu dobro, Vernone!

– Šta ti je, sine? Šta se desilo? Da li ti je gospođa Polkis dala neki strani čaj?

– Zašto si sav prašnjav, dušo? Jesi li ti to ležao na zemlji?

– Stani malo... nisu te valjda opljačkali, je li, sine?

Tetka Petunija vrisnu.

– Zovi policiju, Vernone! Zovi policiju! Didi, dušice, kaži mami! Šta su ti uradili?

U silnoj pometnji, činilo se da niko nije primetio Harija, što mu je savršeno odgovaralo. Uspeo je da šmugne u kuću baš pre nego što je teča Vernon zalupio vrata i, dok su Darslijevi bučno išli niz hodnik ka kuhinji, Hari se pažljivo i tiho zaputi ka stepenicama.

– Ko ti je to uradio, sine? Reci nam imena. Naći ćemo ih mi, ne brini se.

– Psst! Pokušava nešto da kaže, Vernone! Šta je bilo, Didi? Reci mamici!

Harijevo stopalo bilo je na najnižem stepeniku kad je Dadli došao do glasa.

– *On*.

Hari se ukoči u mestu, s nogom na stepeniku, lica izobličenog u grimasu, spremivši se za eksploziju.

– DEČAČE! DOLAZI OVAMO!

S mešavinom straha i gneva, Hari polako skloni nogu sa stepenika, okrenu se i krenu za Darslijevima.

Nakon silne tmine napolju, savršeno čista kuhinja zračila je čudnovato nestvarnim sjajem. Tetka Petunija je smeštala Dadlija u stolicu: još uvek je bio veoma zelen i znojav u licu. Teča Vernon je stajao ispred sušilice za posuđe, streljajući Harija svojim sitnim, suženim očima.

– Šta si to uradio mom sinu? – upita zlokobno režeći.

– Ništa – reče Hari, savršeno svestan činjenice da mu teča Vernon neće poverovati.

– Šta ti je uradio, Didi? – procedi tetka Petunija drhtavim glasom, sunđerom brišući bljuvotinu s Dadlijeve kožne jakne. – Da li je to bilo... da li je to bilo znaš-već-šta, dušice? Da li je upotrebio... svoju *stvarčicu*?

Polako i drhtavo, Dadli klimnu glavom.

– Nisam! – obrecnu se Hari, u trenu kada tetka Petunija zacvile, a teča Vernon pridiže pesnice. – Nisam mu ništa uradio, nisam to bio ja, bili su to...

Ali baš u tom trenutku, jedna sova kukuvija ulete kroz otvoren kuhinjski prozor. Za dlaku izbegavši glavu teče Vernona, ona prolete kroz kuhinju, baci veliki koverat od pergamenta koji je nosila u kljunu pred Harijeva stopala, graciozno se okrenu, okrznuvši vrhovima krila frižider, a zatim izlete kroz prozor i odjezdi duž bašte.

– SOVE! – zagrme teča Vernon, zalupivši kuhinjski prozor, dok mu je njegova toliko puta nabrekla vena na slepoočnici gnevno pulsirala. – PONOVO SOVE! NEĆU VIŠE DA VIDIM NIJEDNU SOVU U MOJOJ KUĆI!

Ali Hari je već cepao koverat i iz njega vadio pismo, dok mu je srce pulsiralo negde u predelu adamove jabučice.

Dragi gospodine Poter,

Dobili smo informaciju da ste večeras u dvadeset i tri minuta posle ponoći

izveli Patronus čin, u normalskoj zoni, i u prisustvu jednog Normalca.

Ozbiljnost ovog kršenja Dekreta o ograničenju maloletničkog čarobnjaštva dovela je do vašeg isključenja s Hogvortske škole za veštičarenje i čarobnjaštvo. Predstavnici Ministarstva doći će uskoro do vašeg prebivališta da vam unište štapić.

Pošto ste već primili zvanično upozorenje prilikom prethodnog prekršaja Odeljka 13 Statuta o tajnosti Međunarodne konfederacije čarobnjaka, sa žaljenjem vas obaveštavamo da je vaše prisustvo obavezno na disciplinskom saslušanju u Ministarstvu magije 12. avgusta u devet časova ujutru.

U nadi da ste dobro,

Iskreno vaša,

Mafalda Hopkirk
Odeljenje za nepropisno korišćenje magije
Ministarstvo magije

Hari dvaput pročita pismo. Kao kroz maglu bio je svestan da teča Vernon i tetka Petunija nešto pričaju. U njegovom umu sve je bilo ledeno i otupelo. Jedna jedina činjenica doprla mu je do svesti, kao parališuća strelica. Izbačen je s Hogvortsa. Sve je gotovo. Nikad se više neće vratiti tamo.

On podiže pogled ka Darslijevima. Teča Vernon je bio ljubičast u licu i vikao je, još uvek pridignutih pesnica; tetka Petunija je obavila ruke oko Dadlija, koji je ponovo bljuvao.

Harijev privremeno skamenjen um se razbudi. *Predstavnici Ministarstva doći će uskoro do vašeg prebivališta da vam unište štapić.* Preostalo mu je samo jedno. Moraće da beži – i to odmah. Gde da pobegne, to Hari nije znao, ali bio je siguran u jedno: na Hogvortsu ili van njega, štapić mu je neophodan. Gotovo kao u transu, on izvuče svoj štapić i okrenu se da izađe iz kuhinje.

– Kuda si uopšte krenuo? – viknu teča Vernon. Kada mu Hari ne odgovori, on otrupka preko kuhinje kako bi mu zaprečio put ka predvorju. – Nisam još završio s tobom, dečače!

– Sklanjajte mi se s puta – reče Hari tiho.

– Ima da ostaneš ovde i objasniš otkud to da moj sin...

– Ako mi se ne sklonite s puta, baciću kletvu na vas – reče Hari, pridigavši štapić.

– Nećeš me tako preći! – frknu teča Vernon. – Znam da ti nije dozvoljeno da to koristiš van te ludare koju zoveš školom!

– Upravo sam izbačen iz te ludare – reče Hari. – Tako da mogu da radim šta mi se hoće. Imate tri sekunde. Jedan... dva...

Ječeće TRAS ispuni kuhinju. Tetka Petunija vrisnu, teča Vernon kriknu i sagnu se, a Hari po treći put te večeri stade da traga za izvorom pometnje koju on sâm nije izazvao. Odmah ju je primetio: ošamućena i nakostrešena sova kukuvija stajala je na

prozorskom simsu, pošto se upravo sudarila sa zatvorenim prozorom.

Ignorišući mučni krik teča-Vernona: – SOVE! – Hari otrča preko sobe i uz trzaj otvori prozor. Sova ispruži nožicu, za koju je bio privezan maleni zamotuljak pergamenta, strese perje i odlete čim je Hari uzeo pismo. Drhtavim rukama, Hari odvi drugu poruku, koja je bila vrlo žurno i mrljavo napisana crnim mastilom.

Hari,

Dambldor je upravo stigao u Ministarstvo, i pokušava sve da sredi. NE NAPUŠTAJ KUĆU TETKE I TEČE. NE KORISTI VIŠE MAGIJU. NEMOJ DA PREDAŠ SVOJ ŠTAPIĆ.

Artur Vizli

Dambldor pokušava sve da sredi... šta li to znači? Da li Dambldor ima dovoljno uticaja da preinači odluku Ministarstva? Postoji li šansa da mu dozvole da se vrati na Hogvorts? Malen tračak nade poče da buja u Harijevim grudima, ali gotovo trenutno bi ugušen napadom panike – kako da odbije da preda štapić a da ne koristi magiju? Moraće da stupi u dvoboj s predstavnicima Ministarstva, a ako to bude učinio, imaće sreće ako izbegne Askaban, a kamoli izbacivanje iz škole.

Um mu je radio sto na sat... može da pobegne i rizikuje da ga uhvati Ministarstvo, ili da ostane ovde i sačeka da oni dođu po njega. Više ga je privlačila prva mogućnost, ali znao je da mu gospodin Vizli želi sve najbolje... a uostalom, Dambldor je uspeo da sredi i mnogo gore stvari od ovoga.

– Dobro – reče Hari – predomislio sam se, ostajem ovde.

Sruči se za kuhinjski sto, suočen licem u lice s Dadlijem i tetka-Petunijom. Činilo se da su Dadlijevi zatečeni ovom naglom promenom mišljenja. Tetka Petunija očajnički pogleda u teča Vernona. Vena na njegovoj purpurnoj slepoočnici pulsirala je gore nego ikada.

– Od koga su sve ove proklete sove? – zareža on.

– Prva je bila od Ministarstva magije, kojom mi javljaju da sam izbačen iz škole – reče Hari smireno. Naprezao je uši ne bi li uhvatio bilo kakav zvuk spolja, za slučaj da se predstavnici Ministarstva približavaju, a i bilo je mnogo jednostavnije odgovoriti na pitanja teča-Vernonu, nego da on počne da besni i urla. – Drugo je bilo od oca mog prijatelja Rona, koji radi u Ministarstvu.

– *Ministarstvo magije?* – zagrme teča Vernon. – Ljudi kao što si ti u *vladi*? O, pa to sve objašnjava, sve, nije ni čudo što nam je zemlja otišla do đavola.

Kada mu Hari ne odgovori, teča Vernon ga prostreli pogledom, a zatim procedi: – A zašto su te izbacili?

– Zato što sam koristio magiju.

– AHA! – urliknu teča Vernon, tresnuvši pesnicom povrh frižidera, koji se naglo otvori. Nekoliko Dadlijevih niskokaloričnih grickalica prosu se iz njega po podu. –

Znači priznaješ! *Šta si uradio Dadliju*?

– Ništa – reče Hari, malo manje smireno. – Nisam to bio ja...

– *Jesi* – promrmlja Dadli neočekivano, i teča Vernon i tetka Petunija odmah počeše mahnito da gestikuliraju Hariju ne bi li ga ućutkali, oboje nagnuti nad Dadlijem.

– Hajde, sine – reče teča Vernon – kaži šta ti je uradio?

– Reci nam, dušo – prošaputa tetka Petunija.

– Uperio je svoj štapić u mene – promumla Dadli.

– Jesam, ali nisam ga upotrebio... – poče Hari ljutito, ali...

– UMUKNI! – prodraše se teča Vernon i tetka Petunija uglas.

– Hajde, sine – ponovi teča Vernon, ljutito mrdajući brkovima.

– Iznenada se sve smračilo – reče Dadli promuklo, drhćući. – Svuda mrak. A onda sam č-čuo... *stvari*. U m-mojoj glavi.

Teča Vernon i tetka Petunija pogledaše se s iskonskim užasom. Ako je magija za njih bila najomraženija stvar na svetu – a odmah zatim komšije koji više od njih krše zabranu zalivanja cveća – onda su ljudi koji čuju glasove bili definitivno među prvih deset. Očito su mislili da je Dadli počeo da gubi razum.

– Kakve si to stvari čuo, slatki moj mali? – prodahta tetka Petunija, prebledela i sa suzama u očima.

Ali činilo se da Dadli nije u stanju to da izgovori. Samo se ponovo strese i odmahnu velikom plavokosom glavom. Uprkos tupoj jezi koja se ugnezdila u njemu još otkako je prva sova stigla, Hari oseti radoznalost. Dementori su mogli da nateraju svaku osobu da preživljava najgore trenutke svog života. Šta bi razmaženi, nevaspitani siledžija kao što je Dadli bio primoran da čuje?

– Kako si pao, sine? – upita teča Vernon, neprirodno tihim glasom, glasom kakav bi možda koristio kraj uzglavlja veoma bolesne osobe.

– S-spotakao sam se – promuca Dadli. – A onda...

On pokaza na svoje masivne grudi. Hari ga je razumeo. Dadli se prisećao vlažne hladnoće koja mu je ispunjavala pluća dok su iz njega isisavani sva nada i sreća.

– Užasno – zahropta Dadli. – Hladno. Strašno hladno.

– U redu – reče teča Vernon, usiljeno smirenim glasom, dok je tetka Petunija nervozno položila ruku na Dadlijevo čelo da mu proveri temperaturu. – Šta se onda desilo, Dadliša?

– Osetio... osetio... osetio sam se... kao... da... kao da...

– Kao da više nikada nećeš biti srećan – dopuni ga Hari skoro bezglasno.

– Da – prošapta Dadli, još uvek se tresući.

– Dakle! – reče teča Vernon, povrativši punu jačinu glasa dok se uspravljao. – Bacio si neku ludačku čin na moga sina, kako bi čuo glasove i poverovao da je... da je osuđen na jad i bedu, ili nešto slično, je li?

– Koliko puta moram da vam kažem? – reče Hari, dok su mu se i bes i glas

pojačavali. – *To nisam bio ja*! Bila su to dva dementora!

– Dva... kakva su sad to trabunjanja?

– De-men-to-ri – reče Hari polako i razgovetno. – Dva komada.

– A šta su, kog đavola, dementori?

– Oni čuvaju čarobnjački zatvor, Askaban – reče tetka Petunija.

Za ovim rečima usledi nekoliko sekundi odzvanjajuće tišine, pre nego što tetka Petunija prekri usta rukom, kao da joj se omakla kakva odvratna psovka. Teča Vernon je buljio u nju. Hariju se zavrte u glavi. Gospođa Fig je bila jedno – ali *tetka Petunija*?

– Otkud ti to znaš? – upita je on, zapanjen.

Tetka Petunija je delovala zgrožena sama sobom. Bacila je uplašen, izvinjavajuć pogled ka teči Vernonu, a zatim neznatno spustila šaku s usta, otkrivajući svoje konjske zube.

– Čula sam... onog užasnog momka... kako *njoj* priča o njima... pre mnogo godina – reče ona isprekidano.

– Ako misliš na moje tatu i mamu, zašto ih ne zoveš njihovim imenima? – Hari upita naglas, ali ga je tetka Petunija ignorisala. Delovala je užasno usplahireno.

Hari je bio zaprepašćen. Izuzev onog jednog ispada pre mnogo godina, kada je tetka Petunija urlala kako je Harijeva majka bila nakaza, on je nikada nije čuo da spominje svoju sestru. Bio je zapanjen da se ona toliko dugo seća te tričave informacije o čarobnjačkom svetu, pošto se inače svojski trudila da se pretvara kako on uopšte ne postoji.

Teča Vernon razjapi, pa zatvori usta, zatim ih ponovo razjapi, zatvori, a onda ih razjapi po treći put, očigledno se trudeći da se priseti kako se uopšte govori, i procedi: – Znači... znači... oni... ovaj... oni... ovaj... oni stvarno postoje, ti... ovaj... dementi kako se već zvaše?

Tetka Petunija klimnu glavom.

Teča Vernon je gledao čas u tetka Petuniju, čas u Dadlija, čas u Harija, kao da se nada da će neko da vikne „Apri-li-li-li!“. Kad to niko ne učini, on po ko zna koji put otvori usta, ali ga dolazak treće sove te večeri poštedi mukotrpne potrage za nečim što bi rekao. Proletela je kroz još uvek otvoren prozor, nalik pernatom đuletu, i sletela uz klepet na kuhinjski sto, nateravši sve troje Darslijevih da poskoče od straha. Hari iščupa drugi koverat zvaničnog izgleda iz sovinog kljuna i pocepa ga dok je sova jezdila u noć.

– Dosta više – s tim prokletim – *sovama* – promrmlja teča Vernon rastrojeno, otrupkavši do prozora i ponovo ga zalupi.

Dragi gospodine Poter,

Posle našeg pisma od pre tačno dvadeset dva minuta, Ministarstvo magije je preinačilo svoju odluku da vam odmah uništi vaš čarobni štapić. Možete

zadržati svoj štapić do vašeg disciplinskog saslušanja, koje će se održati 12. avgusta, kada će biti doneta zvanična presuda.

Posle diskusije s direktorom Hogvortske škole za veštičarenje i čarobnjaštvo, Ministarstvo je dalo pristanak da se na tom saslušanju odluči i o vašem isključenju iz nje. Stoga se smatrajte privremeno suspendovanim iz škole, do završetka istrage.

Uz najbolje želje,

Iskreno vaša,

Mafalda Hopkirk
Odeljenje za nepropisno korišćenje magije
Ministarstvo magije

Hari je triput uzastopce pročitao ovo pismo. Čvor očajanja koji mu se beše svezao u grudima malčice je popustio usled olakšanja koje je donela spoznaja da još uvek nije zvanično izbačen s Hogvortsa, iako to nimalo nije odagnalo njegova strahovanja. Izgleda da sve zavisi od tog saslušanja dvanaestog avgusta.

– Pa? – upita teča Vernon, podsetivši Harija gde se nalazi. – Šta je sada? Jesu li te osudili na neku robiju? Ima li vaša sorta smrtnu kaznu? – dodade on, s tračkom nade u glasu.

– Moraću da idem na saslušanje – reče Hari.

– A tamo će ti odrediti kaznu?

– Pretpostavljam.

– Dakle, još mogu da se nadam – reče teča Vernon zlobno.

– Pa, ako je to sve – reče Hari, pridigavši se. Očajnički mu je trebalo da bude sâm, da razmisli, možda da pošalje pismo Ronu, Hermioni ili Sirijusu.

– NE, BOGA MU, TO NIJE SVE! – zagrme teča Vernon. – ODMAH DA SI SEO NA MESTO!

– Šta je *sada*? – upita Hari nestrpljivo.

– DADLI! – prodra se teča Vernon. – Hoću da znam šta se tačno dogodilo mom sinu!

– DOBRO! – viknu Hari, i od njegovog gneva crvene i zlatne varnice prasnuše s vrha čarobnog štapića, koji je on još uvek čvrsto stezao u pesnici. Sve troje Darslijevih se trgoše, prestravljeni.

– Dadli i ja smo bili u uličici između Magnolijinog polumeseca i Vistarijinog šetališta – reče Hari, govoreći veoma brzo dok se trudio da obuzda svoj bes. – Dadli se nešto pravio pametan preda mnom, ja sam izvukao štapić, ali ga nisam upotrebio. Onda su se pojavila dva dementora...

– Ali ŠTA su ti dementoidi? – upita teča Vernon gnevno. – Šta oni RADE?

– Rekao sam vam: isisavaju svu sreću iz ljudi – reče Hari – a ako im se ukaže prilika, poljube vas...

– Poljube? – reče teča Vernon, iskolačivši oči. – *Poljube*?

– Tako se zove to kada ti isisavaju dušu na usta.

Tetka Petunija ispusti prigušen vrisak.

– Njegovu *dušu*? Nisu valjda uzeli... još uvek ima svoju...

Ona zgrabi Dadlija za ramena i protrese ga, kao da proverava može li da čuje dušu kako čangrlja u njegovom telu.

– Naravno da mu nisu uzeli dušu, znali biste da jesu – reče Hari očajavajući.

– Odbranio si se od njih, je li, sine? – upita teča Vernon glasno, s izrazom lica čoveka koji pokušava da skrene razgovor na oblast u koju se razume. – Pokazao si im ono staro, leva-desna, zar ne?

– Ne možeš dementoru da pokažeš *ono staro, leva-desna* – procedi Hari kroz stisnute zube.

– Kako to da je sve u redu s njim, onda? – ote se teča Vernonu. – Zašto onda nije sav ispražnjen?

– Zato što sam bacio Patronusa...

ZUM. Uz fijuk, klepet krila i mali oblačak ugljene prašine, četvrta sova izlete iz kuhinjskog kamina.

– ZA IME BOŽJE! – kriknu teča Vernon, čupajući velike pramenove svojih brkova, što dugo vremena nije bio primoran da radi. – NEĆU SOVE U MOJOJ KUĆI, OVO VIŠE NEĆU DA TOLERIŠEM, DA ZNATE!

Ali Hari je već skidao svitak pergamenta sa sovine noge. Bio je toliko ubeđen da je to pismo od Dambldora, u kome se sve objašnjava – dementori, gospođa Fig, šta Ministarstvo smera, kako on, Dambldor, namerava sve da sredi – da se, po prvi put u životu, razočarao što vidi Sirijusov rukopis. Ignorišući teča-Vernonovo neprekidno trabunjanje o sovama, i stisnuvši oči zbog drugog oblaka pepela, od uzletanja najnovije sove nazad kroz dimnjak, Hari pročita Sirijusovu poruku:

Artur nam je upravo rekao šta se dogodilo.
Šta god radio, više ne napuštaj kuću.

Hariju se to činilo sasvim neprikladnim odgovorom na sve što se dogodilo te večeri, pa je prevrnuo pergament na drugu stranu, tražeći ostatak pisma, ali nije bilo ničeg drugog.

I tada bes poče da buja u njemu. Zar mu niko neće reći 'svaka čast' što je potpuno sam oterao dva dementora? I gospodin Vizli i Sirijus su se ponašali kao da je Hari nešto zgrešio, ali uzdržavaju se od grdnje sve dok ne utvrde koliko je štete izazvao.

– ...jad, hoću reći, jato sova mi uleće i izleće iz kuće. Tako više ne može, dečače, neću to više...

– Ne mogu da sprečim sove da dolaze – obrecnu se Hari, zgužvavši Sirijusovo pismo u šaci.

– Hoću da znam istinu, šta se dogodilo večeras? – zakevta teča Vernon. – Ako su ti tvoji demenderi povredili Dadlija, kako to da su tebe izbacili iz škole? Radio si znaš-već-šta, sam si priznao!

Hari duboko udahnu, da se smiri. Ponovo je počinjala da ga boli glava. Više od svega je želeo da izađe iz kuhinje, što dalje od Darslijevih.

– Bacio sam Patronus čin da se otarasim dementora – reče on, primoravši se da ostane smiren. – To je jedina stvar koja protiv njih deluje.

– Ali šta su ti dementoidi *radili* u Malom Kukumavčilištu? – upita teča Vernon zapanjeno.

– Ne bih vam znao reći – odgovori Hari umorno. – Pojma nemam.

Glava mu je pulsirala pod sjajem neonskog svetla. Gnev je polako čileo iz njega. Osećao se isceđeno, iznureno. Darsijevi su zurili u njega.

– Ti si u pitanju – reče teča Vernon silovito. – To ima neke veze s tobom, dečače, siguran sam u to. Zašto bi se inače pojavili ovde? Zašto bi inače došli u tu uličicu? Ti mora da si jedini... jedini... – Očigledno nije mogao sebe da natera da kaže reč 'čarobnjak'. – Jedini *znaš-već-šta* u krugu od ne znam koliko kilometara.

– Ne znam zašto su došli ovamo.

Ali na teča-Vernonove reči, Harijev izmoždeni um ponovo se pokrenu. *Zašto* li su dementori došli u Malo Kukumavčilište? Nije *moguće* da je slučajnost što su došli u uličicu u kojoj je bio i Hari? Da li ih je neko poslao? Da li je Ministarstvo magije izgubilo kontrolu nad dementorima? Da li su napustili Askaban i pridružili se Voldemoru, baš kao što je Dambldor predvideo da će učiniti?

– Ti dememberi čuvaju neki zatvor za čudake? – upita teča Vernon, polako kloparajući za Harijevim tokom misli.

– Da – reče Hari.

Kada bi samo prestala da ga boli glava, kada bi samo mogao da izađe iz kuhinje i vrati se u svoju mračnu spavaću sobu da *razmisli*...

– Oho! Dolaze da te uhapse! – reče teča Vernon, s trijumfalnim pokličem čoveka koji je upravo došao do nepogrešivog zaključka. – To je znači posredi, dečače? U bekstvu si pred zakonom!

– Naravno da nisam – reče Hari, odmahnuvši glavom kao da pokušava da otera muvu, dok mu je um sada radio velikom brzinom.

– Zašto onda...?

– Mora da ih je on poslao – reče Hari tiho, više za sebe nego teča-Vernonu.

– Šta reče? Ko to mora da ih je poslao?

– Lord Voldemor – reče Hari.

On kao kroz maglu shvati koliko mu je čudno da Darslijevi, koji bi se trzali, cimali i vrištali na pomen reči kao što su „čarobnjak", „magija" ili „štapić" mogu da čuju ime najgoreg zlog čarobnjaka svih vremena bez i najmanjeg drhtaja.

– Lord... ček' malo – reče teča Vernon, s grimasom na licu, dok mu se u prasećim

očima pojavljivao tračak spoznaje. – Čuo sam to ime... to je onaj koji je...

– Ubio moje roditelje, da – reče Hari.

– Ali njega više nema – reče teča Vernon nestrpljivo, ne odajući ni najmanji znak da bi ubistvo Harijevih roditelja moglo da bude bolna tema. – Onaj džinovski tipus je i sâm to rekao. Nema ga.

– Vratio se – reče Hari sumorno.

Bilo mu je veoma čudno da stoji u tetka-Petunijinoj hirurški čistoj kuhinji, pored najnovijeg tehnološkog čuda od frižidera i televizora s ogromnim ekranom, i mirno priča o Lordu Voldemoru s teča-Vernonom. Čini se da je dolazak dementora u Malo Kukumavčilište probio taj veliki, nevidljivi zid koji je razdvajao nepokolebljivo nemagijski svet Šimširove ulice od sveta onostranog. Harijeva dva života nekako su se sjedinila, i sve se okrenulo naglavačke: Darslijevi su se raspitivali o detaljima iz magijskog sveta, a gospođa Fig je poznavala Albusa Dambldora; dementori su jezdili Malim Kukumavčilištem, a on se možda više nikad neće vratiti na Hogvorts. Harijeva glava stade da pulsira još bolnije.

– Vratio? – prošaputa tetka Petunija.

Posmatrala je Harija kao da ga nikad u životu nije videla. I iznenada, prvi put u životu, Hari je bio suštinski zahvalan zbog činjenice da je tetka Petunija sestra njegove majke. Nije mogao da objasni zašto mu je to iznenada tako snažno sinulo. Znao je samo da nije jedina osoba u prostoriji koja zna makar delić onoga što bi povratak Lorda Voldemora mogao da znači. Tetka Petunija ga nikada u životu nije tako pogledala. Njene velike, blede oči (toliko različite od očiju njene sestre) nisu bile sužene od neodobravanja ili besa; bile su širom razrogačene i prestravljene. Činilo se da je gnevna fasada koju je tetka Petunija održavala čitavog svog života – da magija ne postoji, baš kao nijedan drugi svet osim onog u kome ona živi – iznenada spala.

– Da – reče Hari, sada se direktno obraćajući tetka-Petuniji. – Vratio se pre nekih mesec dana. Video sam ga.

Njene šake pronađoše Dadlijeva masivna ramena prekrivena kožnom jaknom i čvrsto ih stisnuše.

– Čekaj malo – reče teča Vernon, gledajući čas u svoju suprugu čas u Harija, očigledno ošamućen i zbunjen novostečenim razumevanjem koje se rodilo između njih dvoje. – Čekaj malo. Kažeš da se taj Lord Voldi-kako-beše vratio.

– Da.

– Onaj koji ti je ubio roditelje.

– Da.

– A sada šalje diskomandore za tobom?

– Izgleda da je tako – reče Hari.

– Tako dakle – reče teča Vernon, skrenuvši pogled sa svoje prebledele supruge na Harija dok je podizao pantalone. Izgledalo je kao da se širi, da se njegovo veliko

ljubičasto lice rasteže pred Harijevim očima. – Pa, time je sve rešeno – reče on, izvlačeći prednji deo košulje udisanjem vazduha – *odmah da si napustio ovu kuću, dečače*!

– Šta? – upita Hari.

– Čuo si me – NAPOLJE! – zagrme teča Vernon, tako da čak i tetka Petunija i Dadli poskočiše. – NAPOLJE! NAPOLJE! Odavno je trebalo ovo da uradim! Sove se ponašaju kao da im je ovo hotel, pudinzi eksplodiraju, pola dnevne sobe uništeno, Dadliju raste rep, Mardž leti gore-dole do plafona, a tek onaj ford anglija – NAPOLJE! NAPOLJE! Gotov si! Ti si prošlost! Nećeš ovde ostati ako te progoni neki ludak, nećeš ugroziti živote moje žene i sina, nećeš i nas uvaliti u nevolju. Ako si već namerio da kreneš istim putem kao i tvoji beskorisni roditelji, ja to neću trpeti! NAPOLJE!

Hari je stajao ukopan u mestu. Pisma iz Ministarstva i od gospodina Vizlija i Sirijusa držao je zgužvana u levoj šaci. *Šta god radio, više ne napuštaj kuću. NE NAPUŠTAJ KUĆU TETKE I TEČE.*

– Čuo si me! – reče teča Vernon, nagnuvši se sada ka njemu, toliko približivši svoje ogromno ljubičasto lice Harijevom, da je ovaj osetio kapljice njegove pljuvačke na licu. – Ajde, polazi! Pre pola sata si baš bio râd da odeš! Potpuno te podržavam! Odlazi, i dabogda nam više nikad ne ukaljao kućni prag svojim prisustvom! Pojma nemam ni zašto smo te uopšte primili u kuću. Mardž je bila u pravu, trebalo je da te smestimo u sirotište. Bili smo previše milosrdni umesto da gledamo sopstveno dobro, mislili smo da ćemo moći da istisnemo to iz tebe, mislili smo da ćemo moći od tebe da napravimo normalno dete, ali ti si iskvaren do srži, i meni je već dosta – *sova*!

Peta sova ulete kroz dimnjak, tako brzo da je zapravo udarila u pod pre nego što se ponovo digla u vazduh uz glasan krik. Hari pridiže ruku da zgrabi pismo, koje je bilo u skerletnocrvenoj koverti, ali mu ona prelete tik iznad glave, zaputivši se pravo ka tetka-Petuniji, koja ispusti vrisak i sagnu se, rukama prekrivši lice. Sova joj baci crveni koverat na glavu, okrenu se i izlete pravo nazad uz dimnjak.

Hari pojuri napred da uzme pismo, ali ga je tetka Petunija pretekla.

– Možeš da ga otvoriš, ako želiš – reče Hari – ali ću ja ionako čuti šta piše u njemu. To je Drekavac.

– Pusti to, Petunija! – zagrme teča Vernon. – Ne diraj ga, može da bude opasno!

– Adresirano je na mene, Vernone, vidi! *Gospođa Petunija Darsli, kuhinja, Šimširova ulica broj četiri...*

Ona zadrža dah, užasnuta. Crveni koverat poče da se dimi.

– Otvori ga! – podstaknu je Hari. – Završi već jednom s tim! To ti ionako ne gine.

– Ne.

Ruka tetka Petunije je drhtala. Ona se divlje osvrnu po kuhinji, kao da traži neki izlaz za bekstvo, ali prekasno – koverat buknu u plamenu. Tetka Petunija vrisnu i

ispusti ga.

Užasan glas ispuni kuhinju, odjekujući u skučenom prostoru, a poticao je iz gorućeg pisma na stolu.

– *Seti se moje poslednje, Petunija.*

Tetka Petunija je izgledala kao da će se onesvestiti. Ona utonu u stolicu pored Dadlija, zaronivši lice u šake. Ostaci pisma tiho su tinjali u pepelu.

– Šta je ovo? – upita teča Vernon promuklo. – Šta... ja... ne razumem... Petunija?

Tetka Petunija ne reče ništa. Dadli je tupavo zurio u svoju majku, širom razjapljenih usta. Tišina je zlokobno lebdela u sobi. Hari je posmatrao svoju tetku, potpuno zabezeknut, dok mu je glava pulsirala kao da će pući.

– Petunija, dušo? – reče teča Vernon stidljivo. – P-Petunija?

Ona podiže glavu. I dalje je drhtala. Progutala je knedlu.

– Dečak... dečak će morati da ostane, Vernone – reče ona slabašno.

– Š-šta?

– Ostaje ovde – reče ona. Izbegavala je da pogleda u Harija. Ponovo se pridiže na noge.

– On... ali Petunija...

– Ako ga izbacimo, komšije će početi da ogovaraju – reče ona. Velikom brzinom povratila je svoju uobičajenu živost i oštrinu, iako je još uvek bila veoma bleda. – Postavljaće nezgodna pitanja, želeće da znaju kuda je otišao. Moraćemo da ga zadržimo.

Teča Vernon poče da se izduvava kao stara, probušena guma.

– Ali Petunija, draga...

Tetka Petunija ga je ignorisala. Okrenula se ka Hariju.

– Ti ćeš ostati u svojoj sobi – reče mu. – Nećeš izlaziti iz kuće. A sada marš u krevet.

Hari se ne pomeri.

– Od koga je bio taj Drekavac?

– Ne postavljaj pitanja – obrecnu se tetka Petunija.

– Da li ti održavaš kontakt s čarobnjacima?

– Rekla sam ti da ideš u krevet!

– Šta je to značilo? Da se setiš poslednje šta?

– Idi u krevet!

– Kako to da...

– ČUO SI SVOJU TETKU, SADA MARŠ GORE U KREVET!

3. Predstraža

Upravo su me napali dementori i možda sam izbačen s Hogvortsa. Hoću da znam šta se to zbiva i kada ću da izađem odavde.

Čim je došao do stola u svojoj mračnoj spavaćoj sobi, Hari prepisa ove reči na tri zasebna parčeta pergamenta. Prvo je adresirao na Sirijusa, drugo na Rona, a treće na Hermionu. Njegova sova, Hedviga, bila je napolju u lovu. Njen kavez je zvrjao prazan na stolu. Hari se nervozno šetkao po sobi iščekujući njen povratak, dok mu je glava pulsirala, a um bio odveć zauzet da bi spavao, iako su ga oči pekle i svrbele od umora. Leđa su ga bolela od tegljenja Dadlija do kuće, a dve čvoruge na glavi, gde su ga udarili Dadli i prozor, bolno su pulsirale.

Šetkao se levo-desno, dok su ga gnev i osujećenost izjedali, škrgutao zubima i stiskao pesnice, besnim pogledom streljajući prazno, zvezdama posuto nebo svaki put kada bi prošao pored prozora. Dementori poslati da ga uklone, gospođa Fig i Mandangus Flečer ga potajno uhode, zatim suspenzija s Hogvortsa i saslušanje u Ministarstvu magije – i još uvek mu niko ne govori šta se zbiva.

I o čemu, *o čemu* li je bio onaj Drekavac? Čiji glas je odjekivao tako strahovito, tako preteće kroz kuhinju?

Zašto je još uvek zarobljen ovde, bez ikakvih informacija? Zašto se svi prema njemu ophode kao prema nekom bezobraznom detetu? *Nemoj više da koristiš magiju, ostani u kući...*

Kada je prošao pored svog školskog kovčega, on ga šutnu, ali daleko od toga da se time oslobodio svog gneva, nego se osećao još i gore, pošto je sada, pored bola po celom telu, bio suočen i s oštrim bolom u nožnim prstima.

Baš dok je ćopao pored prozora, Hedviga dojezdi kroz njega uz meko šuškanje krilima, nalik kakvom malenom duhu.

– I bilo je vreme! – obrecnu se Hari, kada ona s lakoćom slete navrh svog kaveza. – Možeš to da spustiš, imam posla za tebe!

Hedvigine krupne oči boje ćilibara prekorno su zurile u njega preko mrtve žabe koju je držala u kljunu.

– Dođi ovamo – reče Hari, uzevši tri malena svitka pergamenta i kožni remen, kojim priveza zamotuljke za njenu kvrgavu nogu. – Odnesi ovo pravo Sirijusu, Ronu i Hermioni, i ne vraćaj se bez lepih dugih odgovora. Ako moraš, kljucaj ih dok ne napišu pristojne, poduže odgovore. Jesi li razumela?

Hedviga prigušeno zahukta, još uvek držeći žabu u kljunu.

– Kreni onda – reče Hari.

Ona odmah polete. Čim je otišla, Hari se baci na krevet ne presvlačeći se, i zagleda se u mračnu tavanicu. Uz sve ostale čemerne misli, sada je osećao i krivicu što se tako poneo prema Hedvigi. Ona mu je bila jedini prijatelj kojeg je imao u Šimširovoj ulici broj četiri. Ali nadoknadiće joj to kada se bude vratila s odgovorima od Sirijusa, Rona i Hermione.

Moraće brzo da mu odgovore; nemoguće je da će ignorisati napad dementora. Verovatno će se sutra probuditi i zateći tri debela pisma puna saosećanja i planova za njegovo trenutno preseljenje u *Jazbinu*. I u tim utešnim nagađanjima ophrva ga san, ugušivši sve druge misli.

* * *

Ali Hedviga se nije vratila narednog jutra. Hari je proveo ceo dan u sobi, izlazeći samo do toaleta. Tetka Petunija mu je tri puta tog dana progurala hranu kroz pseća vratanca koja je teča Vernon ugradio pre tri leta. Svaki put kada bi je čuo, Hari je pokušao da je pita za Drekavca, ali isto toliko odgovora bi dobio i da je zapitkivao kvaku. Osim toga, Darslijevi su se klonili njegove spavaće sobe. Hari nije video svrhu da im nameće svoje društvo: nova svađa ne bi ništa rešila, sem što bi ga možda dovoljno naljutila da izvede još protivzakonite magije.

I tako je to potrajalo čitava tri dana. Hari je naizmenično bio ispunjen divljom

energijom koja mu nije dala mira da se bilo gde skrasi, dok se šetkao po sobi, besan na sve njih što su ga ostavili da se tu muči, kao i toliko sveprožimajućom letargijom da je mogao da leži na krevetu po sat vremena i zaneto zuri u prazan prostor, ispunjen bolnim strahom od same pomisli na saslušanje u Ministarstvu.

Šta ako ne presude u njegovu korist? Šta ako ga stvarno izbace i polome mu štapić na dva dela? Šta bi onda radio, gde bi otišao? Ne bi mogao da se vrati da živi stalno s Darslijevima, ne sada, kad je spoznao i drugi svet, onaj kome zaista pripada. Da li bi mogao da se preseli u Sirijusovu kuću, kao što mu je Sirijus predložio pre godinu dana, pre nego što je bio primoran da beži od Ministarstva? Da li bi Hariju bilo dozvoljeno da živi tamo sam, s obzirom na to da je još uvek maloletan? Ili će o njegovom sledećem boravištu neko odlučiti umesto njega? Da li je ovo kršenje Međunarodnog čarobnjačkog statuta o tajnosti dovoljno veliki prestup da mu obezbedi ćeliju u Askabanu? Kad god bi mu to palo na pamet, Hari bi skliznuo s kreveta i ponovo počeo da se šetka.

Četvrte noći po Hedviginom odlasku, Hari je ležao u jednoj od svojih apatičnih faza, zureći u tavanicu, potpuno ispraznivši svoj izmoreni um, kad njegov teča uđe u sobu. Hari polako okrenu glavu ka njemu. Teča Vernon je nosio svoje najbolje odelo, a lice mu je sijalo od samozadovoljstva.

– Mi izlazimo – reče on.

– Molim?

– Mi – to jest, tvoja tetka, Dadli i ja – izlazimo.

– U redu – reče Hari tupo, ponovo vrativši pogled na plafon.

– Ne smeš da izlaziš iz svoje sobe dok nas nema.

– U redu.

– Zabranjeno ti je da diraš televizor, muzički stub, ili bilo šta od naših stvari.

– Važi se.

– Nemoj da kradeš hranu iz frižidera.

– U redu.

– Zaključaću vrata od tvoje sobe.

– Uradite to.

Teča Vernon se zagleda u Harija, očigledno sumnjičav prema tom odsustvu negodovanja, a zatim izjuri iz sobe i zatvori vrata za sobom. Hari začu okretanje ključa u bravi i teča-Vernonove korake kako se teško spuštaju niza stepenice. Nekoliko minuta kasnije ču lupanje automobilskih vrata, brundanje motora, i nepogrešivi zvuk kola koja izleću s prilaza kući.

Harija nije posebno zanimalo da li Darslijevi izlaze ili ne. Bilo mu je svejedno da li su u kući ili napolju. Nije čak uspeo da skupi snage ni da ustane i upali svetlo u sobi, koja je postepeno postajala sve mračnija, dok je on ležao i osluškivao noćne zvuke kroz prozor koji je stalno držao otvoren, čekajući radostan trenutak Hedviginog povratka.

Prazna kuća je škriputala oko njega. Cevi su klokotale. Hari je ležao ukočen, ne razmišljajući ni o čemu, obuzet očajanjem.

A onda, sasvim razgovetno, začu tresak koji je dopro iz kuhinje u prizemlju.

U trenutku se uspravi, napregnuvši uši. Nemoguće je da su se Darslijevi vratili, još je prerano, a u svakom slučaju nije čuo njihova kola kako dolaze.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina, a za njom usledište glasovi.

Provalnici, pomisli on, skliznuvši s kreveta na noge – ali delić sekunde kasnije pade mu na pamet da bi se provalnici potrudili da govore tiho, a ko god se šetkao po kuhinji definitivno nije tako postupao.

On zgrabi svoj štapić s noćnog stočića i stade naspram vrata sobe, osluškujući celim svojim telom. Sledećeg trena poskoči, kad brava glasno škljocnu i vrata njegove sobe se širom otvoriše.

Hari je stajao nepokretno, zureći kroz otvorena vrata u mračno stepenište na spratu, naprežući uši ne bi li uhvatio još koji zvuk, ali ništa ne ču. Oklevajući na trenutak, on hitro i tiho izađe iz sobe, zaputivši se ka stepenicama.

Srce mu se pope u grlo. U senovitom hodniku u dnu stepenica stajali su neki ljudi, siluete oivičene svetlošću uličnih lampi koja je dopirala kroz staklena vrata: njih osmoro ili devetoro ukupno, koliko je on mogao da vidi, a svi su gledali gore ka njemu.

– Spusti svoj štapić, dečače, pre nego što njime nekom ne iskopaš oko – reče dubok, režeći glas.

Harijevo srce je nekontrolisano lupalo. Prepoznao je taj glas, ali nije spustio štapić.

– Profesore Ćudljivko? – reče on nesigurno.

– Ne znam da li sam baš 'profesor' – zareža glas – nisam stigao da održim nijedno predavanje, zar ne? Silazi ovamo, hoćemo da te jasnije vidimo.

Hari malčice spusti štapić, ali ne popusti svoj stisak na njemu, niti se pomeri. Imao je veoma dobar razlog da bude sumnjičav. Nedavno je proveo devet meseci u društvu onoga za koga je mislio da je Ludooki Ćudljivko, da bi na kraju otkrio da to uopšte nije bio on, već uljez. Uljez koji je, štaviše, pokušao da ubije Harija pre nego što je raskrinkan. Ali pre nego što je uspeo da donese odluku šta sledeće da učini, drugi, pomalo promukao glas dopre uza stepenice.

– U redu je, Hari. Došli smo da te odvedemo odavde.

Harijevo srce zaigra. I taj glas mu je bio poznat, iako ga nije čuo već više od godinu dana.

– P-profesore Lupin? – upita on u neverici. – Da li ste to vi?

– Zašto svi ovde čučimo u mraku? – reče treći glas, ženski, ovoga puta Hariju potpuno nepoznat. – *Lumos*.

Vrh čarobnog šapića se zažari, osvetlivši predvorje magičnom svetlošću. Hari trepnu. Ljudi ispod skupili su se u podnožju stepenica napregnuto zureći u njega, dok

su neki čak izvijali glave ne bi li ga bolje osmotrili.

Remus Lupin mu je bio najbliži. Iako je još uvek bio prilično mlad, Lupin je delovao umorno i prilično bolesno. Imao je više sedih nego kada se Hari poslednji put oprostio s njim, a odora mu je bila prepuna zakrpa i odrpanija no ikada. Ipak, široko se smešio Hariju, koji pokuša da mu uzvrati osmeh, uprkos svom stanju šoka.

– Ooo, izgleda baš kao što sam ga zamišljala – reče veštica koja je visoko držala svoj upaljeni štapić. Delovala je kao najmlađa u toj družini. Imala je bledo srcasto lice, tamne svetlucave oči i kratku šiljastu kosu jarkoljubičaste boje. – Š'a ima, Hari!

– Da, vidim na šta si mislio, Remuse – reče ćelavi tamnoputi čarobnjak koji je stajao skroz pozadi – imao je dubok, spor glas i nosio je jedan jedini zlatan obruč u uvu – izgleda baš kao Džejms.

– Osim očiju – reče dahtavi čarobnjak srebrnaste kose sa začelja. – Ima Liline oči.

Ludooki Ćudljivko, koji je imao dugu šućmurastosivu kosu, i kome je falio veliki deo nosa, sumnjičavo je čkiljio u Harija svojim rasparenim očima. Jedno oko bilo mu je sitno, tamno i sjajno, a drugo veliko, okruglo i metalikplave boje – magično oko, koje je moglo da vidi kroz zidove, vrata i teme Ćudljivkove glave.

– Jesi li sasvim siguran da je to on, Lupine? – zareža. – Baš bi nam se lepo pisalo ako bismo doveli nazad nekog Smrtoždera koji ga podražava. Trebalo bi da ga pitamo nešto što bi samo pravi Poter mogao da zna. Sem ukoliko neko od prisutnih nije poneo malo veritaseruma?

– Hari, u kojem obličju se pojavljuje tvoj Patronus? – upita Lupin.

– Kao jelen – odgovori Hari nervozno.

– To je on, Ludooki – reče Lupin.

Veoma svestan da svi još uvek bulje u njega, Hari se spusti niza stepenice, odloživši štapić u zadnji džep svojih farmerki.

– Ne stavljaj štapić tu, dečače! – zagrme Ćudljivko. – Šta ako se zapali? I bolji čarobnjaci od tebe ostali su tako bez svojih guzova, da znaš!

– Koga ti to poznaješ a da je ostao bez guzova? – žena s ljubičastom kosom zainteresovano upita Ćudljivka.

– To te se ne tiče, samo drži štapić podalje od zadnjih džepova! – zahropta Ludooki. – Osnovna bezbednost prilikom rukovanja štapićem, više se niko time ne zamajava. On odhrama ka kuhinji. – Video sam to – dodade iznervirano, kad žena prevrnu očima.

Lupin ispruži šaku i rukova se s Harijem.

– Kako si? – upita on, pomno posmatrajući Harija.

– F-fino...

Hari je jedva mogao da poveruje da se ovo stvarno zbiva. Četiri nedelje ništa, ni najmanji nagoveštaj plana da ga izvedu iz Šimširove ulice, a onda se iznenada čitava gomila čarobnjaka pojavi u kući, kao da je to najnormalnija stvar na svetu, koju su odavno dogovorili. On baci pogled na ljude koji su okruživali Lupina: još uvek su ga

pomno posmatrali. Odjednom postade svestan činjenice da se već četiri dana nije očešljao.

– Ja... stvarno imate sreće što Darslijevi nisu tu... – promrmlja on.

– Sreća, ha! – reče žena s ljubičastom kosom. – Ja sam ta koja ih je izmamila vani, da nam ih sklonim s puta. Poslala sam normalskom poštom pismo kojim sam ih obavestila da su ušli u uži izbor na Velikom engleskom takmičenju za najbolje održavan travnjak u predgrađu. Upravo su se zaputili na ceremoniju dodele nagrada... ili makar misle da su se tamo zaputili.

Hariju kroz glavu prolete slika teča-Vernonovog lica kada bude shvatio da ne postoji Veliko englesko takmičenje za najbolje održavan travnjak u predgrađu.

– Mi odlazimo, zar ne? – upita on. – Uskoro?

– Gotovo trenutno – reče Lupin – samo iščekujemo signal da je okolina čista.

– Kuda idemo? U *Jazbinu*? – upita Hari pun nade.

– Ne u *Jazbinu*, nikako – reče Lupin, pokazujući Hariju da dođe u kuhinju. Grupica čarobnjaka ih je pratila, još uvek radoznalo posmatrajući Harija. – Previše je rizično. Postavili smo sedište na mestu gde ga neće moći detektovati. Potrajalo je neko vreme...

Ludooki Ćudljivko je sada sedeo za kuhinjskim stolom, otpijajući iz svoje džepne pljoske, dok mu se magično oko okretalo u svim pravcima, razgledajući kuhinjske sprave Darslijevih, napravljene da uštede vreme i trud.

– Ovo je Alastor Ćudljivko, Hari – nastavi Lupin, pokazujući ka Ćudljivku.

– Da, znam – reče Hari, pomalo s nelagodom. Bilo je čudno upoznavati se s nekim koga je čitavih godinu dana mislio da poznaje.

– A ovo je Nimfadora...

– *Ne* zovi me Nimfadora, Remuse – reče mlada veštica, stresavši se – zovem se Tonks.

– Nimfadora Tonks, koja više voli da se predstavlja samo svojim prezimenom – dovrši Lupin.

– I ti bi više voleo da se predstavljaš prezimenom da te je tvoja budalasta majka nazvala *Nimfadora* – promrmlja Tonks.

– A ovo je Kingsli Okovgrom – on pokaza ka visokom tamnoputom čarobnjaku, koji se nakloni. – Elfijas Dužd. – Dahtavi piskavi čarobnjak klimnu glavom. – Dedalus Digl...

– Već smo se upoznali – ciknu uzbuđeni Digl, skinuvši ljubičasti cilindar u znak pozdrava.

– Emelina Vens. – Veštica svečanog izgleda sa smaragdnozelenim šalom neznatno nakrivi glavu. – Sterdžis Podmor. Čarobnjak s četvrtastom vilicom i gustom kosom boje slame mu namignu. – I Hestija Džouns. Rumena crnokosa veštica koja je stajala pored tostera mu mahnu.

Hari je s nelagodom klimao glavom svakom od njih čim bi mu ga predstavili.

Priželjkivao je da gledaju u nešto drugo a ne u njega: osećao se kao da je iznenada izveden na binu. Takođe se pitao zašto ih ima toliko mnogo.

– Iznenađujuće velik broj ljudi dobrovoljno se javio da dođe po tebe – reče Lupin, kao da je pročitao Hariju misli. Uglovi usana mu se neznatno trgoše.

– Da, pa, što više to bolje – reče Ćudljivko mračno. – Mi smo tvoja garda, Poteru.

– Samo čekamo signal da nam potvrdi da je bezbedno da krenemo – reče Lupin, bacivši pogled kroz kuhinjski prozor. – Imamo nekih petnaestak minuta.

– Veoma su *čisti* ovi Normalci, zar ne? – reče veštica zvana Tonks, koja se s velikim interesovanjem osvrtala po kuhinji. – Moj tata je normalskog porekla, a pravi je aljkavac. Pretpostavljam da to varira, baš kao i kod čarobnjaka?

– Ovaj... da – reče Hari. – Vidite... – on se okrenu nazad ka Lupinu – šta se to događa, niko mi ništa nije javio, šta to Vol...?

Nekoliko čarobnjaka i veštica ispusti čudnovate siktave zvuke. Dedalus Digl opet skinu šešir, a Ćudljivko zareža: – *Ućuti!*

– Molim? – iznenadi se Hari.

– Ovde nećemo ni o čemu raspravljati, previše je rizično – reče Ćudljivko, okrenuvši svoje normalno oko ka Hariju. Njegovo magično oko i dalje je bilo usredsređeno na tavanicu. – *Prokletstvo* – dodade on ljutito, podigavši ruku ka magičnom oku – stalno se zaglavljuje... otkako ga je onaj ološnosio.

I uz gadan mljackav zvuk, veoma nalik čepu koji se vadi iz lavaboa punog vode, on izvadi svoje oko.

– Ludooki, ti shvataš koliko je to odvratno, zar ne? – reče Tonks orna za razgovor.

– Hoćeš li mi dati čašu vode, molim te, Hari – zatraži Ćudljivko.

Hari priđe sudoperi, izvadi čistu čašu i napuni je vodom iz česme, dok ga je grupica čarobnjaka još uvek željno osmatrala. Njihovo neumorno zurenje počinjalo je da ga iritira.

– Živeli – reče Ćudljivko kada mu Hari dodade čašu. On ubaci magično oko u vodu i gurnu ga levo-desno. Oko poče mahnito da se okreće na sve strane, gledajući u svakog pojedinačno. – Hoću vidljivost od trista šezdeset stepeni prilikom povratka.

– Kako ćemo ići... gde god išli? – upita Hari.

– Metle – reče Lupin. – Jedini način. Ti si i suviše mlad da bi se Prebacivao, sigurno će motriti na Flu-mrežu, a loše bi nam se svima pisalo ako bismo postavili neovlašćen teleportacioni ključ.

– Remus kaže da si dobar letač – reče Kingsli Okovgrom dubokim glasom.

– Odličan je – dodade Lupin, dok je gledao na svoj sat. – U svakom slučaju, najbolje bi bilo da počneš da se pakuješ, Hari, hoćemo da budemo spremni kad dobijemo signal.

– Idem s tobom da ti pomognem – reče Tonks veselo.

Ispratila je Harija nazad u predvorje i uza stepenice, osvrćući se radoznalo oko sebe.

– Čudno mesto – reče ona. – Možda malo previše čisto, ako znaš na šta mislim? Pomalo neprirodno. Oh, ovo je već mnogo bolje – dodade ona kada uđoše u Harijevu sobu i on upali svetlo.

Njegova soba je svakako bila mnogo neurednija od ostatka kuće. Pošto je četiri dana bio utamničen u njoj, i to vrlo loše raspoložen, Hari se nije trudio da posprema za sobom. Većina njegovih knjiga bila je pobacana po podu, jer je njima pokušavao sebi da skrene misli, a zatim bi svaku odbacio u stranu. Hedvigin kavez je trebalo počistiti jer je već počinjao da smrdi, a njegov kovčeg je ležao otvoren, otkrivajući zbrkanu gomilu normalske odeće i čarobnjačkih odora koje su se prosipale po podu oko njega.

Hari poče da uzima knjige i žurno ih ubacuje u svoju škrinju. Tonks zastade ispred njegovog otvorenog ormana, da se na trenutak kritički osvrne na svoj odraz u ogledalu koje se nalazilo s unutrašnje strane vrata.

– Znaš, mislim da ljubičasta ipak nije moja boja – reče ona zamišljeno, povukavši jedan od svojih špicastih pramenova. – Zar ti se ne čini da s njom izgledam malo bolešljivo?

– Ovaj... – reče Hari, podižući pogled ka njoj povrh primerka *Kvidičkih timova Britanije i Irske.*

– Da, zaista izgledam tako – reče Tonks odlučno. Ona izbeči oči napetog izraza lica, kao da pokušava nečeg da se seti. Sekundu kasnije njena kosa postade žvakaroze boje.

– Kako si to uradila? – upita Hari, zijajući u nju dok je ponovo otvarala oči.

– Ja sam metamorfomag – reče ona, osvrnuvši se ka svom odrazu i okrećući glavu ne bi li osmotrila svoju kosu iz svih uglova. – To znači da mogu da menjam svoj izgled po volji – dodade ona, primetivši Harijev zbunjen izraz lica u ogledalu. – Takva sam se rodila. Tokom obučavanja za Aurora dobijala sam najviše ocene iz Prikrivanja i Maskiranja a da uopšte nisam učila, što je bilo sjajno.

– Ti si Auror? – Hari je bio vidno impresioniran. Jedina karijera koja ga je zanimala posle Hogvortsa bila je da postane lovac na Mračne čarobnjake.

– Aha – reče Tonks ponosno. – I Kingsli takođe. On ima malo viši čin od mene, naravno. Ja sam se kvalifikovala tek pre godinu dana. Gotovo sam pala na ispitima iz Tajnosti i Uhođenja. Strašno sam trapava, jesi li čuo kako sam slomila onaj tanjir kada smo stigli dole?

– Može li neko da nauči da bude metamorfomag? – upita je Hari, ispravivši se, i potpuno zaboravivši na pakovanje.

Tonks se zakikota.

– Kladim se da ti ne bi smetalo kada bi ponekad mogao da sakriješ taj ožiljak, je li?

Ona pogledom potraži ožiljak u obliku munje na Harijevom čelu.

– Ne, ne bi mi smetalo – promumla Hari, okrećući joj leđa. Nije voleo kad ljudi

zure u njegov ožiljak.

– Pa, bojim se da ćeš morati to da naučiš na teži način – reče Tonks. – Metamorfomag se ne postaje, već rađa. Većina čarobnjaka mora da koristi štapić, ili napitak, da promeni svoj izgled. Ali morali bismo već da krenemo, Hari, trebalo bi da te spakujemo – dodade ona s prizvukom krivice u glasu, gledajući sav taj nered na podu.

– Oh... da – reče Hari, zgrabivši još par knjiga.

– Ne budi glup, biće mnogo brže ako ja – *pakuj se*! – viknu Tonks i zamahnu svojim štapićem preko poda jednim dugačkim talasastim potezom.

Knjige, odeća, teleskop i vage, sve zajedno polete u vazduh i popada gde koje u kovčeg.

– Nije baš uredno – reče Tonks, prilazeći kovčegu da osmotri svu tu gomilu unutra. – Moja mama ima taj dar da natera stvari da se srede same od sebe – čak joj se i čarape uredno presaviju – ali ja nikada nisam uspela da ovladam tim činima... ona to malo cimne zglobom... – Puna nade, Tonks cimnu štapićem uz malen trzaj.

Jedna od Harijevih čarapa slabašno se uzmigolji a zatim ponovo pade povrh gomile u kovčegu.

– Pa, dobro – reče Tonks, zalupivši poklopac kovčega – Makar je sve unutra. A i ovde bi dobrodošlo malo čišćenja. Uperi štapić u Hedvigin kavez. – *Opustoši*. – Nekoliko peruški i brabonjaka nestade. – Pa, tako je malko bolje... nikad nisam baš ovladala ovim činima za domaćice. Dakle – sve spakovano? Kotao? Metla? Hej!... *Vatrena strela*?!

Oči joj se razrogačiše kad ugleda metlu u Harijevoj desnoj ruci. Bila je to metla međunarodnog standarda, njegov ponos i dika, poklon od Sirijusa.

– A ja i dalje jašem *Kometu dvesta šezdeset* – reče Tonks ljubomorno. – Pa dobro... štapić ti je još uvek u farmerkama? Zadnjica na mestu? Okej, idemo onda. *Lokomotor kovčeg*.

Harijev kovčeg se podiže nekoliko centimetara u vazduh. Držeći svoj štapić kao da je dirigentska palica, Tonks navede kovčeg da prelebdi preko sobe i kroz vrata ispred njih, držeći Hedvigin kavez u desnoj ruci. Hari ju je pratio niza stepenice, noseći svoju metlu.

Dole u kuhinji, Ćudljivko je napokon vratio svoje oko, koje se sada, posle čišćenja, vrtelo tako brzo da je Hariju bilo mučno da gleda u njega. Kingsli Okovgrom i Sterdžis Podmor proučavali su mikrotalasnu rernu, a Hestija Džouns se smejala ljuštilici za krompir koju je pronašla dok je preturala po fiokama. Lupin je upravo zapečatio pismo adresirano na Darslijeve.

– Odlično – reče Lupin, podigavši pogled kada Tonks i Hari uđoše u kuhinju. – Imamo još oko minut, rekao bih. Verovatno bi trebalo da izađemo u baštu, kako bismo bili spremni. Hari, ostavio sam pismo za tvoje tetku i teču, u kojem im poručujem da ne brinu...

– Neće se oni brinuti – reče Hari.

– ... jer si ti na bezbednom...

– To će ih samo baciti u depresiju.

– ... i da ćete se videti sledećeg leta.

– Je l' moram?

Lupin se nasmeši ali mu ne odgovori.

– Dođi ovamo, dečače – reče Ćudljivko, mahnuvši svojim štapićem Hariju da mu priđe. – Moram da te Razočaram.

– Da me šta? – upita Hari nervozno.

– Razočaravalačka čin – reče Ćudljivko, pridigavši svoj štapić. – Lupin mi kaže da imaš Nevidljivi ogrtač, ali on neće moći da ostane na tebi dok letimo: ovo će te bolje zamaskirati. Eto sad...

On ga snažno lupi po glavi i Hari oseti čudno peckanje, kao da mu je Ćudljivko upravo razbio jaje o glavu. Činilo se da po njegovom telu curi nešto hladno, tekući s mesta gde ga je lupio štapić.

– Dobra čin, Ludooki – reče Tonks zadivljeno, zureći u Harijev stomak.

Hari spusti pogled na svoje telo, ili makar ono što je nekada bilo njegovo telo, jer više nimalo nije ličilo na sebe. Nije bilo nevidljivo, ono je prosto preuzelo boju i teksturu kuhinjskih plakara iza njega. Činilo mu se kao da je postao ljudski kameleon.

– Hajde – reče Ćudljivko, otključavši zadnja vrata svojim štapićem.

Svi iskoračiše na teča-Vernonov sjajno održavan travnjak.

– Vedra noć – zahropta Ćudljivko, skenirajući nebesa svojim magičnim okom. – Dobro bi nam došlo malo više oblaka da se sakrijemo. Dakle – zakevta on na Harija – letećemo u zbijenoj formaciji. Tonks će biti odmah ispred tebe, budi joj za repom. Lupin će te pokrivati odozdo. Ja ću biti iza tebe. Ostali će kružiti oko nas. Ne razbijamo formaciju ni zbog čega, jesi li me razumeo? Ako neko od nas bude ubijen...

– Postoje li šanse da se to dogodi? – upita Hari obazrivo, ali ga je Ćudljivko ignorisao.

– ... ostali će nastaviti da lete, bez zaustavljanja, ne razbijajući redove. Ako nas sve pobiju, a ti, Hari, preživiš, zadnja straža čeka u pripravnosti da te preuzme. Samo nastavi da letiš na istok, i oni će ti se pridružiti.

– Prestani s tim silnim veseljem, Ludooki, dečko će pomisliti da ovo ne shvatamo ozbiljno – reče Tonks dok je privezivala Harijev kovčeg i Hedvigin kavez za nosila koja su visila s njene metle.

– Samo izlažem dečaku plan – zareža Ćudljivko. – Naša dužnost je da ga bezbedno dovedemo do glavnog štaba, a ako tom prilikom poginemo...

– Niko neće da pogine – reče Kingsli Okovgrom svojim dubokim, umirujućim glasom.

– Uzjašite svoje metle, eno ga prvi signal! – oštro ih prekinu Lupin, pokazujući ka nebu.

Visoko, visoko iznad njih među zvezdama zasja mlaz jarkocrvenih varnica. Hari ih istog trena prepozna kao signale ispaljene iz čarobnih štapića. On prebaci levu nogu preko svoje *Vatrene strele* , čvrsto je zgrabi za dršku i oseti kako ona tek neznatno podrhtava, kao da je i sama željna da se ponovo vine u vazduh.

– Drugi signal, krećemo! – reče Lupin glasno, kada još varnica, ovoga puta zelenih, eksplodira visoko iznad njih.

Hari se iz sve snage odrazi od zemlje. Hladan noćni vazduh poče da mu šiba kroz kosu dok su se uredne četvrtaste bašte Šimširove ulice gubile ispod njega, smanjujući se velikom brzinom u svojevrstan pačvork zelenog i crnog, i svaka pomisao na Ministarstvo izbrisa mu se iz uma, kao da su pod naletom vazduha oduvane iz njegove glave. Osećao se kao da će mu srce pući od zadovoljstva: ponovo leti, leti što dalje od Šimširove ulice, kao što je maštao čitavo leto, ide svom domu... na nekoliko veličanstvenih trenutaka činilo se kao da su svi njegovi problemi utonuli u ništavilo, sasvim beznačajni pod nepreglednim zvezdanim nebom.

– Skreni naglo levo, naglo levo, neki Normalac gleda gore! – viknu Ćudljivko iza njega. Tonks skrenu, a Hari za njom, posmatrajući svoj kovčeg kako se mahnito klati ispod njene metle. – Treba nam veća visina... popnimo se još pola kilometra!

Harijeve oči počeše da suze od hladnoće dok su jezdili naviše. Nije mogao da vidi ispod sebe ništa osim sitnih tačkica svetla koje su predstavljale farove kola i ulične svetiljke. Dva sićušna svetla mogla su da budu i farovi teča Vernonovih kola... Darslijevi se sada verovatno već vraćaju svojoj praznoj kući, ispunjeni besom zbog nepostojećeg takmičenja za najbolji travnjak... i Hari se naglas nasmeja na tu pomisao, ali glas mu zagluši lepetanje odora ostalih letača, škripanje nosila koja su pridržavala njegov kovčeg i kavez, i fijuk vetra u ušima dok su brzali kroz vazduh. Mesecima se nije osetio ovoliko živim, niti ovoliko srećnim.

– Južno! – povika Ludooki. – Grad pred nama!

Oni skrenuše udesno, kako bi izbegli da prelete direktno iznad treperave paukove mreže svetala ispod njih.

– Skrenite jugoistočno i nastavite da se penjete u visinu, vidim tamo jedan nizak oblak u kome možemo da se sakrijemo! – viknu Ćudljivko.

– Nećemo ići kroz oblake! – povika Tonks ljutito. – Skroz ćemo se skvasiti, Ludooki!

Hariju je laknulo kada ju je čuo da to kaže. Već je počinjao da gubi osećaj u šakama, svijenim oko drške njegove *Vatrene strele*. Bilo mu je žao što se nije setio da navuče jaknu – počinjao je da se trese.

Malo-malo pa bi promenili kurs, rukovodeći se uputstvima Ludookog. Hari je čkiljio, suočen s naletom ledenog vetra, od kojeg su uši počele da ga bole. Koliko je mogao da se seti, samo mu je još jednom prilikom bilo ovako hladno na metli, tokom utakmice kvidiča protiv Haflpafa za vreme njegove treće godine na Hogvortsu, a koja se igrala usred oluje. Njegova pratnja je kružila oko njega poput gomile džinovskih

ptica grabljivica. Hari je izgubio svaki pojam o vremenu. Pitao se koliko dugo već lete; činilo mu se da je prošlo sat vremena.

– Skrećemo jugozapadno! – viknu Ćudljivko. – Hoćemo da izbegnemo autoput!

Hari je sada bio toliko smrznut, da je čežnjivo razmišljao o udobnoj, suvoj unutrašnjosti kola koja su promicala ispod njih, a onda, još čežnjivije, pomisli na flu-prašak. Možda je tumbanje kroz ognjišta i bilo neprijatno, ali mu je makar bilo toplo među plamenovima... Kingsli Okovgrom prolete pored njega, a njegova crna ćela i minđuša diskretno su se presijavali na mesečini... sada je Emelina Vens bila s njegove desne strane, s isukanim štapićem u ruci, gledajući levo-desno... a zatim i ona prelete preko njega, da bi je zamenio Sterdžis Podmor...

– Bilo bi pametno da se malo vratimo unazad, tek da se osiguramo da nas niko ne prati! – povika Ćudljivko.

– JESI LI TI BRE LUD, LUDOOKI? – vrisnu Tonks s pročelja. – Svi smo se sledili na ovim metlama! Ako nastavimo da skrećemo s putanje, nećemo stići tamo do iduće nedelje! Uostalom, samo što nismo stigli!

– Vreme je da počnemo s prizemljenjem! – dopre do njega Lupinov glas. – Hari, prati Tonks!

Hari poče da ponire za njom. Zaputiše se ka najvećoj skupini svetala koju je dotad video. Bila je to ogromna izukrštana masa, prepuna svetlećih linija i raskrsnica, pomešanih s delovima potpunog crnila. Leteli su sve niže i niže, dok Hari nije uspeo da razazna pojedinačne farove i ulične svetiljke, dimnjake i televizijske antene. Silno je želeo da sleti na tlo, mada mu se činilo da će neko morati da ga odmrzava s njegove metle.

– Eto nas! – povika Tonks, i nekoliko trenutaka kasnije ona slete.

Hari se spusti tik pored nje i sjaha s metle na proplanku nekošene trave usred malenog trga. Drhteći, Hari se osvrnu oko sebe. Garave fasade okolnih kuća nisu obećavale dobrodošlicu. Neke od njih su imale polomljene prozore koji su tupo svetlucali pod svetlom uličnih lampi, sa mnogih vrata boja se ljuštila, a ispred nekoliko ulaznih stepeništa stajale su gomile đubreta.

– Gde smo to mi? – upita Hari, ali mu Lupin tiho reče: – Sačekaj koji minut.

Ćudljivko je hladnim prstima preturao po odori.

– Evo ga – promrmlja on, podižući visoko u vazduh nešto što je ličilo na srebrni upaljač za cigarete, i pritisnu dugme na njemu.

Najbliža ulična svetiljka ugasi se uz prasak. On ponovo pritisnu Ugasivač, i sledeća lampa se ugasi. Nastavio je da pritiska dok sve ulične svetiljke na trgu nisu bile ugašene, te je jedino svetlo dopiralo kroz prozore prekrivene zavesama i od srpastog meseca iznad njihovih glava.

– Pozajmio sam ga od Dambldora – zareža Ćudljivko, strpavši Ugasivač u džep. – On će se pobrinuti za sve Normalce koji gledaju kroz prozor, vidiš? Hajde sada, brzo.

Ćudljivko uze Harija za ruku i povede ga travnatom poljanom, pa preko ulice do

trotoara. Lupin i Tonks su ih u stopu pratili, noseći Harijev kovčeg između sebe, okruženi ostalim pripadnicima garde s isukanim štapićima.

S gornjeg prozora najbliže kuće dopiralo je prigušeno bubnjanje muzičkog stuba. Iz pravca gomile nabreklih kesa za đubre, nagomilanih odmah iza slomljene kapije, osećao se oštar miris istrulelog smeća.

– Ovde – promrmlja Ćudljivko, gurnuvši parče pergamenta ka Harijevoj Razočaranoj ruci, prinevši vrh svog upaljenog štapića ka njemu, kako bi osvetlio napisane reči. – Brzo pročitaj i upamti.

Hari spusti pogled na list papira. Uzak rukopis bio mu je maglovito poznat. Na njemu je pisalo:

Sedište Reda Feniksa može se naći u Ulici Grimold broj 12 u Londonu.

4. Ulica Grimold, broj dvanaest

– Šta je to Red Fe...? – poče Hari.

– Ne ovde, dečače! – zareža Ćudljivko. – Sačekaj da uđemo!

On uze komadić pergamenta iz Harijeve ruke i zapali ga vrhom svog štapića. Dok se poruka uvijala u plamenovima i polako padala na tlo, Hari se ponovo osvrnu na obližnje kuće. Stajali su ispred broja jedanaest. Pogleda nalevo i spazi broj deset. Zdesna je pak bio broj trinaest.

– Ali gde je...?

– Razmisli o onome što si upravo memorisao – reče Lupin tiho.

Hari razmisli, i samo što se setio dela o Ulici Grimold broj dvanaest između brojeva jedanaest i trinaest pojaviše se izubijana vrata, a ubrzo za njima prljavi zidovi i prašnjavi prozori. Kao da se između dve zgrade naduvala još jedna, izguravši sebi s puta kuće s obe strane. Hari je zijao u nju. Muzički stub u broju jedanaest nastavio je ritmično da bubnja. Očigledno, Normalci u kući ništa nisu osetili.

– Hajde, požuri – zareža Ćudljivko, gurnuvši Harija s leđa.

Hari se pope uz trošne kamene stepenike, zureći u tek materijalizovana vrata. Njihova crna farba bila je izlizana i izgrebana. Srebrni zvekir bio je u obliku izuvijane

zmije. Nije bilo nikakve ključaonice, niti proreza za pisma.

Lupin izvuče štapić i jedanput udari po vratima. Hari začu mnogo glasnih, metalnih škljocaja i nešto nalik na čangrljanje lanaca. Vrata se uz škripu otvoriše.

– Brzo uđi, Hari – prošaputa Lupin – ali ne idi predaleko unutra, i ništa ne diraj.

Hari zakorači preko praga u gotovo potpunu tminu predvorja. Namirisao je vlagu, prašinu i sladunjav zadah truleži: čitavo mesto ostavljalo je dojam napuštene zgrade. On se osvrnu preko ramena i vide ostale kako ulaze za njim, Lupin i Tonks noseći njegov kovčeg i Hedvigin kavez. Ćudljivko je stajao na najvišem stepeniku ispred vrata, oslobađajući kugle svetlosti koje je Ugasivačem ukrao iz uličnih lampi. One odleteše nazad do sijalica, i ceo trg iznenada obasja narandžasta svetlost, pre nego što Ćudljivko kroči unutra i zatvori ulazna vrata za sobom, tako da predvorje utonu u potpunu tminu.

– Evo...

On potapša Harija po glavi svojim štapićem. Hari ovoga puta oseti kao da mu niz leđa curi nešto toplo, i shvati da mora da je upravo oslobođen Razočaravalačke čini.

– Sada svi ostanite mirni, da obezbedim malo svetlosti ovde – prošaputa Ćudljivko.

Prigušeni glasovi ostalih odzvanjali su čudnovato zloslutno u Hariju. Činilo mu se kao da su ušli u kuću osobe na samrti. On začu mek siktav zvuk, a onda starinske plinske lampe duž zidova polako oživeše, bacajući treperavu, nestvarnu svetlost po oljuštenim tapetima i pohabanom tepihu dugačkog, sumornog hodnika, gde je paučinasti luster osvetljavao od starosti pocrnele portrete koji su ukrivo visili po zidovima. Hari začu trčkaranje ispod podnih dasaka. I luster i svećnjak na obližnjem rasklimatanom stolu bili su u obliku zmija.

Začuše se užurbani koraci, i Ronova majka, gospođa Vizli, izjuri na vrata na drugom kraju predvorja. Dok im se hitro približavala zračila je dobrodošlicom, mada je Hari primetio da je mršavija i bleđa nego prošli put kad ju je video.

– Oh, Hari, baš je divno što te vidim! – prošaputa ona, privukavši ga u rebrolomni zagrljaj, a zatim ga udalji od sebe na rukohvat i kritički mu objasni: – Deluješ mršavo. Treba da te nahranimo, ali bojim se da ćeš morati da sačekaš do večere.

Zatim se okrete grupici čarobnjaka iza njega i užurbanim glasom šapnu: – Upravo je stigao, sastanak je već počeo.

Čarobnjaci iza Harija redom zažagoriše zainteresovano i uzbuđeno, i prođoše pored njega ka vratima kroz koja je gospođa Vizli upravo ušla. Hari krenu za Lupinom, ali ga gospođa Vizli zadrža.

– Ne, Hari, sastanak je isključivo za članove Reda. Ron i Hermiona su gore, možeš s njima da sačekaš kraj sastanka, a onda ćemo da večeramo. I govori tiho dok si u hodniku – dodade ona hitrim šapatom.

– Zašto?

– Da se ništa ne bi probudilo.

– Kako to misl...?

– Objasniću ti kasnije, moram da požurim. Trebalo bi da sam na sastanku – samo da ti pokažem gde ćeš spavati.

Stavivši kažiprst na usne, ona ga na prstima povede pored ogromnih, dugačkih, od moljaca izjedenih zavesa. Hari je pretpostavljao da se iza njih nalaze još jedna vrata. Zatim prođoše pored velikog stalka za kišobrane, koji je izgledao kao da je napravljen od trolovske noge, pre nego što se popeše uz mračno stepenište, prošavši pored reda odsečenih smanjenih glava izdignutih na postoljima duž zida. Približivši se da ih ispita, Hari shvati da su glave pripadale kućnim vilenjacima. Sve do jedne su imale identičan nos nalik prasećoj njušci.

Harijeva zbunjenost rasla je sa svakim njegovim korakom. Šta, za ime sveta, traže u kući koja izgleda kao da pripada nekom od Najmračnijih čarobnjaka?

– Gospođo Vizli, šta...?

– Ron i Hermiona će ti sve objasniti, dušice, ja stvarno moram da idem – prošaputa gospođa Vizli rasejano. – Eto... – stigli su do drugog sprata. – ... tvoja soba je kroz vrata desno. Pozvaću te kada sve bude gotovo.

I ona žurno strča nazad niz stepenice.

Hari pređe preko oronulog hodnika, okrenu kvaku u obliku zmijske glave, i otvori vrata.

Na tren obuhvati prizor sumorne spavaće sobe s dva kreveta i visokom tavanicom, a onda se začu glasan cvrkut, praćen još glasnijim krikom, i vidno polje mu potpuno ispuni velika količina izuzetno guste kose. Hermiona mu se baci u zagrljaj, gotovo ga oborivši, dok je Ronova sićušna sova, Prasvidžen, uzbuđeno kružila oko njihovih glava.

– HARI! Rone, stigao je, Hari je stigao! Nismo te čuli kad si ušao! Oh, *kako* si? Jesi li dobro? Da li si ljut na nas? Kladim se da jesi, znam da su naša pisma bila beskorisna – ali ništa nismo smeli da ti kažemo. Dambldor nas je naterao da se zakunemo da nećemo, oh, a imamo toliko toga da ti ispričamo, a i ti nama, o dementorima! Kada smo čuli... i to saslušanje u Ministarstvu – to je prosto skandalozno, sve sam lepo proverila u knjigama, ne mogu da te izbace iz škole, ne smeju, postoji stavka u Dekretu o ograničenju maloletničkog čarobnjaštva, koja određuje korišćenje magije u situacijama kad je nečiji život u opasnosti...

– Pusti čoveka da diše, Hermiona – reče Ron kezeći se, i zatvori vrata za Harijem. Činilo se da je porastao još nekoliko centimetara za ovih mesec dana koliko se nisu videli, zbog čega je izgledao viši i krakatiji no ikad, iako su mu dugački nos, jarkocrvena kosa i pegice na licu ostali isti.

Još uvek ozarena od sreće, Hermiona pusti Harija, ali pre nego što je stigla još nešto da zausti začu se mek fijuk, i nešto belo dolete s vrha mračnog ormana i nežno se spusti na Harijevo rame.

– Hedviga!

Dok ju je Hari gladio po perju, snežnobela sova škljocnu kljunom i u znak pažnje mu gricnu uvo.

– Potpuno je poludela – reče Ron. – Samo što nas nije ubila kljucanjem kada je donela tvoje poslednje pismo, vidi samo ovo...

On pokaza Hariju kažiprst svoje desne šake, na kome se nalazila napola zarasla, ali očigledno duboka posekotina.

– O, da – reče Hari. – Izvinite zbog toga, ali sam zahtevao odgovore, znate...

– A mi smo hteli da ti ih damo, druže – reče Ron. – Hermiona je izludela, stalno je ponavljala da ćeš da učiniš nešto glupo i sumanuto ako ostaneš zarobljen tamo sasvim sâm, bez ikakvih vesti, ali nas je Dambldor naterao da se...

– ... zakunete da mi ništa nećete reći – dovrši Hari rečenicu umesto njega. – Da, Hermiona mi je već rekla.

Toplina koja ga je obuzela pred prizorom njegovih najboljih prijatelja ugasi se, a nešto ledeno poplavi mu stomak. Iznenada – posle mesec dana čežnje da ih vidi – najviše je želeo da ga Ron i Hermiona ostave samog.

Nasta napeta tišina, tokom koje je Hari gotovo mahinalno mazio Hedvigu, ne gledajući u njih dvoje.

– Izgleda da je mislio da će tako biti najbolje – reče Hermiona gotovo bez daha. – Dambldor, to jest.

– Aha – reče Hari. Primetio je da i njene ruke nose tragove Hedviginog kljuna, i da mu nimalo nije žao.

– Pretpostavljam da je mislio da si najbezbedniji s Normalcima... – poče Ron.

– Je li? – reče Hari, podigavši obrve. – Jesu li nekoga od vas dvoje napali dementori ovoga leta?

– Pa, ne... ali baš zato je naredio ljudima iz Reda Feniksa da te neprekidno prate...

Hari oseti kako mu nešto snažno poskoči u stomaku, kao da je upravo promašio stepenik prilikom silaženja. Dakle, svi su znali da je on pod prismotrom, osim njega.

– Međutim, nije se pokazalo toliko efikasnim, zar ne? – reče Hari, čineći sve da mu glas ostane miran. – Ipak sam morao sâm da se brinem o sebi, je li tako?

– Bio je tako ljut – reče Hermiona, gotovo sa strahopoštovanjem. – Dambldor. Videli smo ga. Kada je saznao da je Mandangus otišao pre kraja svoje smene. Izgledao je zastrašujuće.

– Pa, meni je drago što je otišao – reče Hari ledeno. – Da nije, ne bih bio primoran da koristim magiju, i Dambldor bi me verovatno celo leto zadržao u Šimširovoj ulici.

– Zar se... zar se ne brineš makar malo zbog saslušanja u Ministarstvu magije? – upita Hermiona tiho.

– Ne – prkosno slaga Hari. On im okrenu leđa, osvrćući se oko sebe s Hedvigom koja se zadovoljno ugnezdila na njegovom ramenu, ali činilo se da će mu ova soba teško podići moral. Bila je memljiva i mračna. Jedino je prazna površina platna u

ukrasnom ramu remetila ogoljenost zidova koji su se ljuštili, a Hariju se, dok je prolazio pored njega, učini da čuje nekoga ko vreba van vidokruga, i kikoće se.

– A zašto je Dambldor bio toliko rešen da to krije od mene? – upita Hari, još uvek se svojski trudeći da mu glas ostane neusiljen. – Da li ste se... ovaj... uopšte i potrudili da ga to pitate?

On podiže glavu taman na vreme da spazi kako njih dvoje razmenjuju poglede koji mu rekoše da se ponaša baš kao što su se bojali da će se ponašati. To mu nimalo nije pomoglo da zauzda bes.

– Rekli smo Dambldoru da hoćemo da ti kažemo šta se zbiva – reče Ron. – Stvarno jesmo, druže. Ali on je sada veoma zauzet, videli smo ga samo dvaput otkako smo došli ovamo, a on nije imao mnogo vremena, samo nas je naterao da se zakunemo da ti nećemo otkriti ništa važno kada ti budemo pisali; rekao je da bi sove mogle da budu presretnute.

– Ipak je mogao nekako da me drži u toku, da je to hteo – reče Hari odsečno. – Nemojte mi reći da on ne zna za načine slanja poruka bez sova.

Hermiona baci pogled ka Ronu, a zatim reče: – I ja sam to pomislila. Ali je on hteo da ti *ništa* ne znaš.

– Možda misli da mi se ne može verovati – reče Hari, posmatrajući izraze njihovih lica.

– Ne budi glup – reče mu Ron, delujući krajnje uznemireno.

– Ili da ne umem da se staram o sebi.

– Naravno da to ne misli! – reče Hermiona zabrinuto.

– Pa zašto sam ja morao da ostanem kod Darslijevih, dok ste vas dvoje mogli da učestvujete u svemu što se ovde zbiva? – upita Hari, a reči su mu ubrzano sustizale jedna drugu, postajući sve glasnije. – Kako to da je vama dvoma dozvoljeno da znate sve što se ovde događa?

– Nije nam dozvoljeno! – prekide ga Ron. – Mama nas ne pušta blizu dok su sastanci, kaže da smo previše mladi...

Ali pre nego što je i sâm postao svestan šta radi, Hari poče da urla.

– DAKLE, NISTE BILI NA SASTANCIMA, VRLO VAŽNO! IPAK, BILI STE OVDE, ZAR NE? IPAK STE BILI ZAJEDNO! JA SAM BIO UTAMNIČEN KOD DARSLIJEVIH ČITAVIH MESEC DANA! A USPEO SAM DA SE IZBORIM S MNOGO OPASNIJIM STVARIMA NEGO VAS DVOJE ZAJEDNO, I DAMBLDOR TO ZNA – KO JE SPASAO KAMEN MUDROSTI? KO SE OSLOBODIO RIDLA? KO VAS JE OBOJE SPASAO OD DEMENTORA?

Svaka gorka i zlovoljna misao koja je Hariju pala na pamet u proteklih mesec dana pokulja sada iz njega: njegova frustriranost zbog odsustva vesti, bolna spoznaja da su oni bili tu zajedno bez njega, bes što se na njega motrilo a da mu to niko nije rekao – sva ta osećanja, kojih se pomalo stideo, napokon raskinuše spone koje su ih sputavale. Hedviga se uplaši od siline buke, i odlepršа nazad na vrh ormana.

Prasvidžen zaplašeno zacvrkuta i poče još brže da im zuji oko glava.

– KO JE PROŠAO POREDZMAJEVA I SFINGI, I SVIH DRUGIH GADNIH STVARI PROŠLE GODINE? KO JE VIDEO *NJEGA* KAKO SE VRAĆA U ŽIVOT? KO JE MORAO DA MU POBEGNE? JA!

Ron je prosto stajao u mestu, napola otvorenih usta, bez reči, očigledno zatečen, dok je Hermiona izgledala kao da je na ivici suza.

– ALI ZAŠTO BIH JA ZNAO ŠTA SE DEŠAVA? ŠTO BI SE IKO POTRUDIO DA MI KAŽE ŠTA SE ZBIVA?

– Hari, hteli smo da ti kažemo, stvarno jesmo... – poče Hermiona.

– OČIGLEDNO NISTE DOVOLJNO HTELI, INAČE BISTE MI POSLALI SOVU, ALI VAS JE *DAMBLDOR NATERAO DA SE ZAKUNETE*...

– Pa, i jeste...

– ČETIRI NEDELJE SAM BIO ZAROBLJEN U ŠIMŠIROVOJ ULICI, KRAO NOVINE IZ KANTI ZA ĐUBRE NE BIH LI SAZNAO ŠTA SE TO ZBIVA...

– Nameravali smo...

– PRETPOSTAVLJAM DA STE SE SILNO ZABAVLJALI, JE LI, SVI OKUPLJENI OVDE...

– Nismo, stvarno...

– Hari, stvarno nam je žao! – reče Hermiona očajnički, a oči su joj se caklile od suza. – Potpuno si u pravu, Hari... i ja bih bila besna da se to meni desilo!

Hari je prostreli pogledom, još uvek duboko dišući, a zatim im ponovo okrenu leđa i poče da se šetka levo-desno. Hedviga sumorno huknu s vrha ormana. Nasta dug tajac, koji je prekidala samo žalosna škripa podnih dasaka ispod Harijevih stopala.

– I šta je ovo mesto, uopšte? – obrecnu se on na Rona i Hermionu.

– Glavno sedište Reda Feniksa – odgovori Ron kao iz topa.

– Hoće li se iko potruditi da mi kaže šta je uopšte Red Feniksa...?

– To je tajno društvo – brzo će Hermiona. – Dambldor je glavnokomandujući, on ga je i osnovao. To su ljudi koji su se prošli put borili protiv Znaš-Već-Koga.

– Ko je sve u njemu? – upita Hari, zastavši na tren s rukama u džepovima.

– Pa, gomila ljudi...

– Mi smo ih upoznali jedno dvadesetak – reče Ron – ali mislimo da ih ima više.

Hari ih mrko pogleda.

– *Dakle*? – navaljivao je on, gledajući čas u jedno, čas u drugo.

– Ovaj – reče Ron. – Dakle šta?

– *Voldemor!* – reče Hari besno, a Ron i Hermiona se trgoše. – Šta se događa? Šta je naumio? Gde se nalazi? Šta preduzimamo da bismo ga zaustavili?

– Već smo ti rekli, Red nam ne dopušta da prisustvujemo njihovim sastancima – reče Hermiona nervozno. – Tako da ne znamo detalje – ali imamo neku uopštenu ideju – dodade ona žurno, videvši izraz na Harijevom licu.

– Vidiš, Fred i Džordž su izumeli produžne uši – reče Ron. – Stvarno su korisne.

– Produžne...?

– Uši, aha. Samo smo u poslednje vreme prestali da ih koristimo jer je mama saznala i pomahnitala. Fred i Džordž su morali sve da ih sakriju, da ih mama ne bi bacila. Ali smo štošta saznali pomoću njih, pre nego što je mama shvatila šta se zbiva. Znamo da neki članovi Reda uhode poznate Smrtoždere, beleže njihovo kretanje, znaš već...

– Neki od članova rade na regrutovanju novih ljudi u Red... – dodade Hermiona.

– A neki od njih stražare nad nečim – reče Ron. – Stalno govore o smenama straže.

– A da to nisam možda bio ja? – upita Hari sarkastično.

– A, da – reče Ron, s izrazom sporog poimanja na licu.

Hari frknu. On obiđe još jedan krug oko sobe, gledajući svuda sem u Rona i Hermionu. – Pa, šta ste vas dvoje radili, ako vam nije bilo dozvoljeno da prisustvujete sastancima? – zahtevao je on da zna. – Napisali ste mi da ste veoma zauzeti.

– I jesmo – reče Hermiona hitro. – Raščišćavali smo kuću od gamadi, prazna je već godinama i raznorazne živuljke počele su da se množe ovde. Uspeli smo da raščistimo kuhinju, većinu spavaćih soba, a mislim da treba da završimo sa salonom sutr-AAAAUH!

Uz dva glasna praska, Fred i Džordž, Ronova starija braća blizanci, stvoriše se niotkuda nasred sobe. Prasvidžen zacvrkuta mahnitije no ikad i odmagli da se pridruži Hedvigi povrh ormana.

– *Prestanite* s tim! – slabašno će Hermiona blizancima, koji su bili jarkocrvene kose kao Ron, mada zdepastiji i malčice niži od njega.

– Zdravo, Hari – reče Džordž, cereći mu se. – I učinilo nam se da smo čuli tvoj milozvučni glas.

– Ne valja ti da tako zadržavaš bes u sebi, Hari, bolje sve to izbaci napolje – reče Fred, takođe se cereći. – Mislim da ipak ima nekoliko ljudi u krugu od pedesetak kilometara koji te nisu čuli.

– Dakle, vas dvojica ste položili ispit iz Prebacivanja? – upita Hari mrzovoljno.

– S najvišim ocenama – reče Fred, koji je držao nešto što je ličilo na veoma dugačku nit boje mesa.

– Trebalo bi vam manje od trideset sekundi da siđete niza stepenice – reče Ron.

– Vreme su galeoni, batice – reče Fred. – Svejedno, Hari, ometaš nam prijem. Produžne uši – dodade on kao odgovor na Harijeve podignute obrve, i pridiže nit, za koju Hari tad primeti da se proteže do hodnika. – Pokušavamo da čujemo šta se zbiva dole.

– Bolje bi vam bilo da se pripazite – reče Ron, zureći u produžno uvo – jer ako mama ponovo spazi jedno od tih...

– Vredi rizikovati, ovaj sastanak je jedan od važnijih – reče Fred.

Vrata se otvoriše, i na njima se pojavi duga griva crvene kose.

– Oh, zdravo Hari! – veselo reče Džini, Ronova mlađa sestra. – I učinilo mi se da sam čula tvoj glas.

Okrenuvši se ka Fredu i Džordžu, ona reče: – Nema šanse s produžnim ušima, stavila je Neprobojnu čin na kuhinjska vrata.

– Otkud znaš? – upita Džordž snuždeno.

– Tonks mi je rekla kako da otkrijem – odgovori Džini. – Samo baciš nešto ka vratima, i ako to ne uspe da dodirne vrata, ona su Neprobojna. Bacala sam balegobombe na njih s vrha stepeništa, a one bi samo odletele dalje, tako da nema šanse da će produžne uši uspeti da se podvuku ispod vrata.

Fred duboko uzdahnu.

– Šteta. A baš me je interesovalo da saznam šta je stari Snejp naumio.

– Snejp! – brzo će Hari. – On je ovde?

– Aha – reče Džordž, pažljivo zatvorivši vrata i sedajući na jedan od kreveta. Fred i Džini učiniše isto. – Podnosi izveštaj. Strogo poverljivo.

– Som jedan – reče Fred nehajno.

– On je sad na našoj strani – negodovala je Hermiona.

Ron frknu. – To ga ne sprečava da bude som. Kako nas samo gleda svaki put kad se sretnemo.

– Ni Bil ga ne voli – reče Džini, kao da je time diskusija završena.

Hari nije bio siguran da se gnev u njemu potpuno smirio, ali silna žeđ za informacijama sada je nadjačala njegovu potrebu da nastavi da se dere. On utonu u krevet.

– Da li je i Bil ovde? – upita. – Zar on ne radi u Egiptu?

– Prihvatio je kancelarijski posao kako bi mogao da se vrati kući i radi za Red – reče Fred. – Kaže da mu nedostaju grobnice, ali – on se zlobno iskezi – ovaj novi posao ima svoje prednosti.

– Kako to misliš?

– Sećaš se stare dobre Fler Delaker? – upita Džordž. – Zaposlila se u Gringotsu kako bi *poprafila sfoje posnafanje ingleskog*...

– A Bil joj drži sijaset privatnih časova – zakikota se Fred.

– I Čarli je u Redu – reče Džordž – ali je još uvek u Rumuniji. Dambldor hoće da regrutuje što više stranih čarobnjaka, tako da se Čarli trudi da uspostavi neke kontakte s njima u svojim slobodnim danima.

– Zar ne bi Persi mogao to da uradi? – upita Hari. Poslednje što je čuo o trećem bratu Vizlijevih bilo je da radi u Odseku za međunarodnu magijsku saradnju Ministarstva magije.

Na te Harijeve reči, svi Vizlijevi i Hermiona razmeniše značajne mučne poglede.

– Šta god radio, ne spominji Persija pred mamom i tatom – reče Ron Hariju nervoznim glasom.

– Zašto?

– Jer svaki put na spomen Persijevog imena tata slomi sve što trenutno drži u rukama, a mama počne da plače – objasni Fred.

– Stvarno je užasno – reče Džini tužno.

– Ja mislim da je sjajno što smo ga se ratosiljali – reče Džordž, s ružnom grimasom koja mu nimalo nije priličila.

– Šta se dogodilo? – upita Hari.

– Persi i tata su se posvađali – reče Fred. – Nikad nisam video tatu da se s nekim tako svađa. Obično je mama ta koja urla.

– Bilo je to prve nedelje po završetku školske godine – reče Ron. – Upravo smo se spremali da dođemo ovamo i pridružimo se Redu. Persi se vratio kući i saopštio nam da je unapređen.

– Mora da se šališ?!

Iako je savršeno dobro znao koliko je Persi ambiciozan, Hari je stekao utisak da se Persi nije baš proslavio svojim prvim poslom u Ministarstvu magije. Persi je napravio prilično veliki previd kada nije primetio da njegovog šefa kontroliše Lord Voldemor (iako Ministarstvo nije poverovalo u to – oni su mislili da je gospodin Čučanj prosto poludeo).

– Da, svi smo se prilično iznenadili – reče Džordž – jer je Persi upao u silne nevolje zbog Čučnja, bio je i pod istragom i šta sve ne. Rekli su da je Persi morao da primeti da je Čučanj malo šenuo, i potom da obavesti nadležne organe. Ali znaš ti Persija, Čučanj ga je postavio da bude glavni, tako da se nije bunio.

– Pa zašto su ga onda unapredili?

– To smo se i mi pitali – reče Ron, koji je izgledao veoma voljan da nastavi uobičajeni razgovor sada kada je Hari prestao da viče. – Došao je kući veoma zadovoljan sobom – čak zadovoljniji nego što je to inače bio, ako to uopšte možeš da zamisliš – i rekao tati da mu je ponuđeno mesto u Fadžovom kabinetu. Stvarno veliki uspeh za nekoga ko je tek pre godinu dana izašao s Hogvortsa: mlađi pomoćnik ministra. Mislim da je očekivao da će tata biti impresioniran.

– Samo što tata nije bio impresioniran – nastavi Fred sumorno.

– Zašto? – upita Hari.

– Pa, čini se da je Fadž jurcao po Ministarstvu pokušavajući da se obezbedi da niko nema nikakvog kontakta s Dambldorom – reče Džordž.

– Vidiš, Dambldor ovih dana nije baš u milosti Ministarstva – reče Fred. – Svi misle da on samo traži nevolju kada priča da se Znaš-Već-Ko vratio.

– Tata kaže kako je Fadž svima stavio do znanja da svako ko stane na Dambldorovu stranu može odmah da raščisti svoj sto – dodade Džordž.

– Problem je u tome što Fadž sumnja na tatu, zna da je prijatelj s Dambldorom, a i oduvek je mislio kako je tata čudak, zbog njegove opsednutosti Normalcima.

– Ali kakve to veze ima s Persijem? – upita Hari, zbunjen.

– Doći ću i do toga. Tata smatra da Fadž hoće Persija među svojim osobljem samo

zato što namerava da ga upotrebi da špijunira sopstvenu porodicu – i Dambldora.

Hari prigušeno zviznu.

– Kladim se da se Persiju to svidelo.

Ron se pomalo šuplje nasmeja.

– Potpuno je podivljao. Rekao je – pa, rekao je gomilu užasnih stvari. Rekao je da mora da se nosi s tatinom užasnom reputacijom još otkako se priključio Ministarstvu, da tata nema nikakve ambicije i da smo zato oduvek – znaš već – nemamo mnogo novca, hoću reći...

– *Šta?* – reče Hari u neverici, a Džini frknu poput besne mačke.

– Znam – reče Ron tihim glasom. – A postalo je još i gore. Rekao je tati da je idiot što trčka za Dambldorom, da se Dambldor sve više uvaljuje u nevolju i da će i tata pasti zajedno s njim, a da on – Persi – zna kome je odan, Ministarstvu. A ako mama i tata žele da postanu izdajnici Ministarstva, on će se postarati da svi saznaju kako on više ne pripada našoj porodici. I te iste večeri spakovao je svoje torbe i otišao. Sada živi ovde, u Londonu.

Hari opsova sebi u bradu. Persi mu se oduvek najmanje dopadao od sve Ronove braće, ali nikad nije ni pomišljao da će ovaj biti u stanju da kaže takve stvari gospodinu Vizliju.

– Mama je otad van sebe – reče Ron. – Znaš već... plače i slično. Otišla je u London da popriča s Persijem, ali joj je on zalupio vrata pred nosem. Ne znam šta radi kad sretne tatu na poslu – verovatno ga ignoriše.

– Ali Persi mora znati da se Voldemor vratio – reče Hari polako. – Nije glup, valjda zna da tvoji mama i tata ne bi rizikovali sve što imaju bez dokaza.

– Da, pa vidiš, i tvoje ime se umešalo u svađu – reče Ron, krišom pogledavši u Harija. – Persi je rekao da je jedini dokaz tvoja reč i... pojma nemam... verovatno mu se ona nije činila dovoljno pouzdanom.

– Persi veoma ozbiljno shvata napise u *Dnevnom proroku* – reče Hermiona zajedljivo, a svi ostali potvrdno klimnuše glavama.

– O čemu to govorite? – upita Hari, osmotrivši ih sve redom. Svi su ga obazrivo i oprezno posmatrali.

– Zar... zar nisi primao svoje primerke *Dnevnog proroka*? – upita ga Hermiona nervozno.

– Da, jesam! – reče Hari.

– Jesi li ih – ovaj – temeljno iščitao? – upita Hermiona, još nervoznije.

– Ne od korice do korice – reče Hari, pravdajući se. – Da su nameravali da izveste bilo šta o Voldemoru, bilo bi na naslovnoj strani, zar ne?

Ostali se trgoše na pomen tog imena. Hermiona žurno nastavi: – Pa, morao bi da ih čitaš stranu po stranu da bi primetio, jer te... ovaj... spominju po nekoliko puta nedeljno.

– Ali primetio bih...

– Ne, ako čitaš samo naslovnu stranu, ne bi – prekinu ga Hermiona, odmahujući glavom. – Ne govorim o velikim člancima. Samo te spomenu, kao da si dežurna pošalica.

– Kako to mi...?

– Stvarno su pakosni, pravo da ti kažem – reče Hermiona usiljeno mirnim glasom. – Samo nastavljaju tragom Ritinih članaka.

– Ali ona ih više ne piše, zar ne?

– O, ne, ona je održala svoje obećanje; mada, iskreno rečeno, nije baš da je imala izbora – dodade Hermiona zadovoljno. – Ali već je bila postavila temelje za ono što ostali sada pokušavaju da urade.

– A to je *šta*? – upita Hari nestrpljivo.

– U redu, znaš kako je pisala da se stalno onesvešćuješ, i pričaš kako te boli ožiljak, i slično?

– Da – reče Hari, znajući da neće skoro zaboraviti članke Rite Skiter o sebi.

– Pa, pišu o tebi kao da si neki poremećeni tip, željan da bude u centru pažnje, koji zamišlja da je veliki tragični junak ili nešto slično – reče Hermiona veoma brzo, kao da će Hariju biti manje neprijatno ako bude brže čuo te činjenice. – Stalno provlače podrugljive komentare o tebi. Ako se pojavi neka izmišljena vest, oni kažu nešto u stilu 'priča dostojna i samog Harija Potera', a ako se neko povredi u nekoj čudnoj nezgodi, napišu 'Nadajmo se da mu neće ostati ožiljak na čelu, inače ćemo biti primorani i njega da obožavamo'...

– Ali ja ne želim da me iko obožava... – poče Hari žustro.

– Znam da ne želiš, Hari – hitro će Hermiona, delujući prestrašeno. – Znam, Hari. Ali zar ne vidiš šta pokušavaju da urade? Hoće da te pretvore u nekog kome se ne može verovati. Fadž stoji iza toga, kladim se u šta hoćeš. Žele da obični čarobnjaci misle kako si ti neki glupi dečak, sprdnja od čoveka, koji priča sumanute priče jer mu se dopada što je popularan i hoće da tako i ostane.

– Ja to nisam tražio – nisam hteo – *Voldemor mi je ubio roditelje*! – promuca Hari. – Postao sam čuven jer mi je on pobio porodicu a mene nije mogao! Kome je stalo da bude poznat po tome? Zar ne misliš da bih radije želeo da se to nikada nije...

– *Znamo* to, Hari – reče Džini iskreno.

– I, naravno, nisu izvestili ni reč o dementorima koji su te napali – nastavi Hermiona. – Neko im je rekao da to zataškaju. To je trebalo da bude velika priča, tako neobuzdani dementori. Nisu čak objavili ni da si prekršio Međunarodni statut o tajnosti. Mislili smo da će makar to pustiti, jer bi se lepo uklopilo u sliku o tebi kao nekom glupavom razmetljivcu. Mislimo da čekaju da te izbace, a onda će da iskoriste priliku i navale sa svim tim – hoću reći, *ako* te izbace, naravno – dodade ona žurno. – Stvarno ne bi trebalo da te izbace, ne ako se budu pridržavali sopstvenih zakona, jer nemaju osnova za slučaj protiv tebe.

Ponovo su se vratili na temu saslušanja, a Hari nije hteo da razmišlja o tome. On

poče da smišlja novu temu za razgovor, ali mu trud uštede zvuk koraka koji je dopirao s gornjeg stepeništa.

– O, ne.

Fred iz sve snage cimnu produžno uvo. Začu se još jedan glasan prasak, i on i Džordž nestadoše. Koji trenutak kasnije, gospođa Vizli se pojavi na vratima spavaće sobe.

– Sastanak je gotov, sada možete da siđete i večerate. Svi umiru od želje da te vide, Hari. A ko je ostavio one silne balegobombe ispred kuhinjskih vrata?

– Krukšenks – reče Džini, i ne porumenevši. – Obožava da se igra s njima.

– Aha – reče gospođa Vizli – pomislila sam da ih je možda ostavio Kričer, on stalno radi takve čudne stvari. Samo, ne zaboravite da tiho govorite dole u hodniku. Džini, prljave su ti ruke, šta li si to radila? Molim te, idi ih operi pre večere.

Džini se nakezi ostalima i izađe iz sobe za majkom, ostavivši Harija samog s Ronom i Hermionom. Oboje su ga obazrivo posmatrali, kao da se boje da će ponovo početi da viče, sad kad su svi drugi otišli. Čim ih je video toliko nervozne, Hari se malčice posrami.

– Čujte... – promrmlja on, ali Ron odmahnu glavom, a Hermiona tiho reče: – Znali smo da ćeš biti ljut, Hari, ne krivimo te, ali moraš da razumeš da smo *zaista* pokušali da ubedimo Dambldora...

– Da, znam – reče Hari kratko.

On potraži temu koja ne bi uključivala njihovog direktora, jer bi i najmanja pomisao na Dambldora učinila da se gnev u njemu ponovo razbukti.

– Ko je Kričer? – upita.

– Kućni vilenjak koji živi ovde – reče Ron. – Pravi fijuk. Nikad nisam upoznao nijednog njemu sličnog.

Hermiona se namršti na Rona.

– On nije *fijuk*, Rone.

– Njegova životna ambicija je da mu odseku glavu i stave je na ploču na zidu, baš kao što su uradili i njegovoj majci – reče Ron iznervirano. – Da li je to normalno, Hermiona?

– Pa... pa, ako i jeste pomalo čudan, to nije njegova krivica.

Ron prevrnu očima ka Hariju.

– Hermiona još nije digla ruke od UBLJUV-a.

– Ne zove se UBLJUV! – reče Hermiona vatreno. – To je Udruženje boraca za ljudska prava ugroženih vilenjaka. I nisam u pitanju samo ja, Dambldor kaže da bismo svi trebali da budemo ljubazni prema Kričeru.

– Da, da – reče Ron. – Hajde, idemo, umirem od gladi.

On ih povede kroz vrata u hodnik, ali pre nego što su stigli da se spuste niza stepenice...

– Stani malo! – prodahta Ron, ispruživši ruku da zaustavi Harija i Hermionu pre

nego što načine još jedan korak. – Još uvek su u predvorju, možda ćemo uspeti nešto da čujemo.

Njih troje pažljivo proviriše iznad ograde na stepenicama. Sumorno predvorje bilo je prepuno veštica i čarobnjaka, uključujući celu Harijevu gardu. Nešto su se uzbuđeno došaptavali. U samom centru grupice Hari spazi tamnu, masnu kosu i istaknut nos svog najomraženijeg nastavnika na Hogvortsu, profesora Snejpa. Hari se nagnu preko ograde. Bio je veoma zainteresovan da otkrije šta Snejp traži u Redu Feniksa...

Tanka nit boje mesa spusti se Hariju pred oči. Podigavši pogled, on vide Freda i Džordža na spratu iznad kako pažljivo spuštaju produžno uvo ka gomili ljudi u polutami ispod njih. Međutim, trenutak kasnije, oni skupa krenuše ka ulaznim vratima i nestadoše s vidika.

– Prokletstvo – začu Hari Freda kako šapuće, dok je ponovo namotavao produžno uvo naviše.

Začuše ulazna vrata kako se otvaraju, a zatim zatvaraju.

– Snejp nikada ne jede ovde – reče Ron tiho Hariju. – Hvala bogu. Ajde, idemo.

– I ne zaboravi da tiho govoriš dole u hodniku, Hari – prošaputa Hermiona.

Dok su prolazili pored prepariranih glava kućnih vilenjaka poređanih duž zida, videše Lupina, gospođu Vizli i Tonks kod ulaznih vrata, kako magijom zatvaraju njihove mnogobrojne brave i reze za onima koji su upravo otišli.

– Mi ćemo jesti dole u kuhinji – prošaputa gospođa Vizli, susrevši ih u podnožju stepenica. – Hari, dušo, ako bi bio ljubazan da na prstima prođeš kroz hodnik na ova vrata ovamo...

TRAS!

– *Tonks!* – povika gospođa Vizli očajno, okrenuvši se da pogleda iza sebe.

– Žao mi je! – zavapi Tonks, koja je ležala ispružena na podu. – To je zbog onog glupavog stalka za kišobrane, ovo je drugi put da sam se spotakla o...

Ali njene dalje reči zagluši užasan prodorni krik od koga se ledila krv u žilama.

Od moljaca izjedene somotske zavese pored kojih je Hari ranije prošao razmakoše se, ali se iza njih nisu nalazila vrata. Na delić sekunde Hariju se učini da gleda kroz prozor, prozor sa čije se druge strane nalazi starica s crnom kapom koja vrišti i krešti kao da je neko muči – a onda shvati da je to samo portret u prirodnoj veličini, ali najrealističniji i najneprijatniji portret koji je ikad u životu video.

Starica je balavila, kolutajući očima, a žuta koža lica rastezala joj se dok je vrištala. Duž celog predvorja iza njih, i drugi portreti se probudiše te počeše i oni da urlaju, tako da Hari zatvori oči i pokri uši rukama usled nesnosne buke.

Lupin i gospođa Vizli jurnuše napred i pokušaše da namaknu zavese preko starice, ali one nisu htele da se navuku, a ova zakrešta glasnije no ikad, podigavši šake s kandžama kao da namerava da im izgrebe lica.

– *Đubrad! Ološu! Leglo prljavštine i pogani! Mešanci, mutanti, nakaze, gubite*

se odavde! Kako se usuđujete da opoganite kuću mojih predaka...

Tonks se stalno iznova izvinjavala, sklanjajući ogromnu, tešku trolovu nogu s poda. Gospođa Vizli odustade od pokušaja da navuče zavese i rastrča se tamo-amo po celom predvorju, usput Ošamućujući sve ostale portrete svojim čarobnim štapićem. Utom čovek duge crne kose izlete na vrata preko puta Harija.

– Umukni, užasna stara veštičaro, UMUKNI! – zagrme on, zgrabivši zavesu koju je gospođa Vizli ispustila.

Lice starice preblede.

– *Tiiii!* – stade ona da zavija, iskolačivši oči na sam prizor tog čoveka. – *Izdajniče roda svoga, izrode, sramoto moje krvi i mesa*!

– Rekao sam – ti – da – UĆUTIŠ! – zaurla čovek, i uz nadljudski napor on i Lupin uspeše ponovo da navuku zavese.

Staričina vriska zamre, a predvorjem zavlada tišina.

Neznatno zadihan, sklanjajući svoju dugu tamnu kosu s očiju, Harijev kum Sirijus okrenu se ka njemu.

– Zdravo, Hari – reče on sumorno – vidim da si upoznao moju majku.

5. Red Feniksa

– Tvoju...?

– Moju dragu staru mamu, da – reče Sirijus. – Već mesec dana pokušavamo da je skinemo odatle, ali mislimo da je stavila Trajnolepljivu čin na poleđinu platna. Idemo dole, brzo, pre nego što se svi opet probude.

– Ali šta portret tvoje majke traži ovde? – upita Hari zblanuto, dok su izlazili iz predvorja i spuštali se uskim stepeništem na niži sprat.

– Zar ti niko nije rekao? Ovo je kuća mojih roditelja – reče Sirijus. – Ali ja sam poslednji živi potomak Blekovih, tako da sada pripada meni. Ponudio sam je Dambldoru kao sedište – što je jedina korisna stvar koju sam mogao da učinim do sada.

Hari, koji je očekivao bolju dobrodošlicu, primeti koliko je Sirijusov glas krut i ogorčen. On otprati svog kuma do podnožja stepenica i kroz vrata koja su vodila do kuhinje u podrumu.

Tu je bilo tek za nijansu manje sumorno nego u predvorju na spratu iznad nje. Bila je to soba nalik pećini, grubih kamenih zidova. Najveći deo svetlosti dopirao je iz velikog ognjišta u samom ćošku sobe. U vazduhu je visila izmaglica duvanskog dima,

nalik na borbenu dimnu zavesu, kroz koju su se nazirala obličja teških gvozdenih šerpi i tiganja koji su visili s mračne tavanice. Soba je bila pretrpana brojnim stolicama koje su tu ostale posle sastanka, a između njih je stajao veliki drveni sto prekriven svicima pergamenta, peharima, praznim vinskim flašama, i hrpom nečega nalik na prnje. Na udaljenom kraju stola, gospodin Vizli i njegov najstariji sin Bil tiho su razgovarali, domunđavajući se.

Gospođa Vizli se nakašlja. Njen muž, mršavi, proćelavi riđokosi čovek koji je nosio naočare s rožnatim okvirima, osvrnu se i skoči na noge.

– Hari! – povika gospodin Vizli, požurivši napred da se pozdravi, žustro se rukujući sa njim. – Baš lepo što te vidim!

Preko njegovog ramena Hari vide Bila, koji je još uvek vezivao svoju dugu kosu u konjski rep, kako užurbano savija rolne pergamenta koje su ostale na stolu.

– Jesi li dobro putovao, Hari? – povika Bil, pokušavajući da prikupi dvanaest svitaka odjednom. – Znači, Ludooki te nije terao da dolaziš ovamo preko Grenlanda?

– Pokušao je – reče Tonks pojurivši da pomogne Bilu, i istog trena obori sveću na poslednji svitak pergamenta. – O, ne... *izvini*...

– Evo, dušice – reče gospođa Vizli pomalo razdraženo i popravi nagoreli pergament pokretom štapića. Pod svetlošću bleska koji je izazvala čin gospođe Vizli, Hari na tren opazi nešto nalik planu zgrade.

Gospođa Vizli primeti njegov pogled. Zgrabi plan sa stola i ubaci ga u Bilove već pretrpane ruke.

– Ovakve stvari bi trebalo raščistiti odmah po završetku sastanka – obrecnu se ona pre nego što je odjurila ka starinskom kredencu, iz kojeg poče da vadi tanjire za večeru.

Bil izvadi svoj štapić, promrmlja: – *Evanesko!* – i svici nestadoše.

– Sedi, Hari – reče Sirijus. – Upoznao si Mandangusa, zar ne?

Stvar za koju je Hari pomislio da je hrpa prnja dugačko i hroptavo zahrka, a zatim se uz trzaj probudi.

– Je l' to nek'o rek'o moje ime? – promrmlja Mandangus sanjivo. – Slažem se sa Sirijusom... – on podiže veoma prljavu ruku uvis, kao da glasa, dok su mu naduvene, zakrvavljene oči još uvek bile mutne.

Džini se zakikota.

– Sastanak je gotov, Dang – reče Sirijus, kada su svi seli oko njega za sto. – Hari je stigao.

– A? – Mandangus je blentavo zurio u Harija kroz svoju zamršenu riđu kosu. – Bokca mu, vid' stvarno. Aha... jesi l' dobro, 'Ari?

– Da – reče Hari.

Mandangus nervozno opipa džepove i dalje zureći u Harija, i izvuče čađavu crnu lulu. Nagurao ju je sebi u usta, pripalio je vrhom svog štapića, i duboko povukao iz nje. U roku od nekoliko sekundi bio je potpuno obavijen velikim talasastim oblacima

zelenkastog dima.

– Dugujem ti ’zvinjenje – zahropta glas iz središta smrdljivog oblaka.

– Mandanguse, poslednji put ti kažem – povika gospođa Vizli – molila bih te da ne pušiš tu stvar u kuhinji, a pogotovu *ne* za vreme jela!

– Ah – reče Mandangus. – Važi se. Izvini, Moli.

Kada Mandangus vrati lulu u džep, oblak dima nestade, ali je u sobi i dalje ostao oštar miris spaljenih čarapa.

– A ako želite večeru pre ponoći, moraćete da mi pomognete – obrati se gospođa Vizli prisutnima. – Ne, ti sedi tu gde jesi, Hari, dušice, imao si dug i naporan put.

– Kako mogu da ti pomognem, Moli? – upita Tonks spremno, krenuvši ka njoj.

Gospođa Vizli je oklevala, puna zebnje.

– Ovaj... ne, u redu je, Tonks, i ti se odmori, dovoljno si učinila za danas.

– Neka, neka, hoću da pomognem! – reče Tonks veselo, srušivši stolicu dok je hitala ka kredencu iz kojeg je Džini vadila pribor za jelo.

Uskoro je niz velikih teških noževa seckao meso i povrće sam od sebe, pod nadzorom gospođe Vizli, dok je sama gospođa Vizli mešala kotao nad vatrom, a ostali su vadili tanjire, pehare i hranu iz ostave. Hari je ostao za stolom sa Sirijusom i Mandangusom, koji je još uvek žalostivo piljio u njega.

– Jesi l’ viđeo staru Figi od ondak? – upita.

– Ne – reče Hari. – Nikoga nisam video.

– Vidiš, ne bi ja otiš’o – poče Mandangus molećivim tonom, nagnuvši se napred – al’ sam naiš’o na poslovnu priliku...

Hari oseti kako mu se nešto očešalo o kolena i trže se, ali bio je to samo Krukšenks, Hermionin krivonogi riđi mačak, koji obiđe oko Harijeve noge predući, a zatim skoči Sirijusu u krilo i tu se sklupča. Sirijus ga rasejano počeša iza uva i okrenu se ka Hariju, još uvek mrkog lica.

– Da li si lepo proveo leto do sada?

– Ne, bilo je očajno – reče Hari.

Po prvi put nešto nalik osmehu prelete Sirijusovim licem.

– Lično govoreći, ne znam na šta se uopšte žališ.

– *Šta?* – upita Hari s nevericom.

– Ja sâm bih radosno pozdravio napad dementora. Smrtonosna borba za sopstvenu dušu sasvim bi mi lepo razbila monotoniju. Misliš da je tebi bilo loše, ali ti si makar mogao da izlaziš i da se šetkaš, malo da protegneš noge, upadneš u par kavgi... Ja sam čitavih mesec dana zarobljen u četiri zida.

– Otkud to? – upita Hari mršteći se.

– Jer me Ministarstvo magije još uvek progoni, a Voldemor je do sada već saznao da sam animagus, Crvorep mu je zasigurno rekao, tako da je moja vajna kamuflaža sada potpuno beskorisna. Ne mogu mnogo toga da učinim za Red Feniksa... ili bar Dambldor tako misli.

U pomalo ravnodušnom tonu kojim je Sirijus izgovorio Dambldorovo ime bilo je nečega što Hariju stavi do znanja da ni Sirijus nije bio zadovoljan direktorom Hogvortsa. Harija iznenada preplavi osećaj prisnosti s njegovim kumom.

– Ti makar znaš šta se zbiva – reče on, pokušavajući da ga uteši.

– O, da – uzvrati Sirijus sarkastično. – Slušam Snejpove izveštaje, i moram da trpim sve njegove zlurade nagoveštaje kako on tamo napolju rizikuje svoj život dok ja čuvam ovde svoju zadnjicu i odmaram se udobno smešten... i stalno me zapitkuje kako napreduje raščišćavanje...

– Kakvo raščišćavanje? – upita Hari.

– Pokušavam da ovo mesto osposobim za ljudski boravak– reče Sirijus, mahnuvši rukom po sumornoj kuhinji. – Već deset godina ovde niko nije živeo, još otkako je moja draga majka umrla, sem ukoliko ne računaš njenog starog kućnog vilenjaka, a i on je šenuo – ništa nije počistio već godinama.

– Sirijuse – reče Mandangus, koji izgleda nije obraćao pažnju na razgovor, ali je trenutno proučavao jedan od praznih pehara. – Je l' ovo oće čisto srebro, druže?

– Da – odgovori Sirijus, osmotrivši pehar s gađenjem. – Najfinije goblinsko kovano srebro iz petnaestog veka, s ugraviranim grbom porodice Blek.

– Mada, to se dadne skinut' – promrmlja Mandangus, glancajući ga svojim rukavom.

– Frede – Džordže – NE, SAMO IH DONESITE! – vrisnu gospođa Vizli.

Hari, Sirijus i Mandangus se osvrnuše, i u delić sekunde odskočiše od stola. Fred i Džordž su začarali veliki kotao čorbe, gvozdenu bocu krem-piva i tešku drvenu dasku za sečenje, sa sve nožem, da prolete kroz vazduh ka njima. Čorba prokliza duž celog stola i zaustavi se baš na ivici, ostavivši dugačak crn nagoreo trag po drvenoj površini. Flaša krem-piva pade na sto uz tresak, prosuvši svoj sadržaj na sve strane. Veliki nož za hleb skliznu sa daske za sečenje i zabi se vrhom tačno na mesto gde je do pre par trenutaka bila Sirijusova šaka, zlokobno se tresući.

– ZA IME BOŽJE! – vrisnu gospođa Vizli. – NIJE BILO POTREBE – VEĆ MI JE DOSTA OVOGA – TO ŠTO VAM JE SADA DOZVOLJENO DA KORISTITE MAGIJU NE ZNAČI DA MORATE DA VADITE ŠTAPIĆE ZBOG SVAKE SITNICE!

– Samo smo pokušavali da malo uštedimo na vremenu! – reče Fred, žureći da iščupa nož iz stola. – Izvini Sirijuse, druže... nisam nameravao da...

Hari i Sirjus su se grohotom smejali: Mandangus, koji je pao poleđuške sa sve stolicom, psovao je dok se pridizao na noge. Krukšenks gnevno frknu i jurnu ispod kredenca, odakle su njegove velike žute oči sijale u mraku.

– Dečaci – reče gospodin Vizli, prenoseći čorbu nazad ka sredini stola – vaša majka je u pravu, trebalo bi da pokažete osećaj odgovornosti, sada kada ste postali punoletni...

– Niko od vaše braće nije pravio ovakve nevolje! – besnela je gospođa Vizli na

blizance, treskajući novom flašom krem-piva o sto, prosuvši gotovo isto koliko i oni. – Bil nije imao potrebu da se Prebacuje na svakih par metara! Čarli nije bacao čini na sve što mu dođe pod ruku! Persi...

Ona zaćuta, pogledavši bez daha u svog muža, čiji se izraz lica iznenada udrvenio.

– Hajde da jedemo – brzo reče Bil.

– Večera divno izgleda, Moli – reče Lupin, kutlačom joj sipajući čorbu u tanjir i dodajući joj ga preko stola.

Nakon što su svi posedali i prihvatili se jela, nekoliko minuta vladala je potpuna tišina izuzev čangrljanja tanjira i escajga, i škripe stolica. Zatim se gospođa Vizli okrenu ka Sirijusu.

– Sirijuse, htela sam da ti kažem da smo otkrili kako je nešto zarobljeno u pisaćem stolu u salonu, te on neprekidno zvecka i podrhtava. Naravno, možda je u pitanju samo bauk, ali mislim da bi trebalo da zamolimo Alastora da baci pogled na sto, pre nego što ga pustimo napolje.

– Kako god kažeš – reče Sirijus nezainteresovano.

– A i zavese su pune kalaštura – nastavi gospođa Vizli. – Mislila sam da probamo da se sutra i njima pozabavimo.

– Jedva čekam – reče Sirijus. Hari oseti sarkazam u njegovom glasu, ali nije bio siguran da je iko drugi to primetio.

Preko puta Harija, Tonks je zabavljala Hermionu i Džini tako što je preobražavala svoje lice između dva zalogaja. Kad je zažmurila, s istim bolnim izrazom lica koji je imala u Harijevoj spavaćoj sobi, nos joj se nadu u kljunastu izraslinu koja je podsećala na Snejpov nos, zatim se smanji na veličinu sićušne pečurke, a onda iz svake nozdrve izraste po žbun dlaka. Očito je to bila redovna zabava za vreme obroka, jer su uskoro Hermiona i Džini zahtevale svoje omiljene noseve.

– Uradi onaj nalik prasećoj njušci, Tonks.

Tonks udovolji zahtevu, a Hari, podigavši pogled, na tren pomisli da mu se ženski Dadli ceri s druge strane stola.

Gospođa Vizli, Bil i Lupin vodili su žestoku diskusiju o goblinima.

– Još uvek ništa ne otkrivaju – reče Bil. – Nikako da prokljuvim da li nam veruju da se on vratio, ili ne. Naravno, možda jednostavno neće da izaberu stranu, neće da se mešaju u to.

– Siguran sam da nikada ne bi prešli na stranu Znate-Već-Koga – reče gospodin Vizli odmahujući glavom. – I oni su pretrpeli gubitke. Sećate se one goblinske porodice koja je pobijena prošli put, negde u blizini Notingema?

– Mislim da sve zavisi od toga šta im se ponudi – reče Lupin. – A ne govorim o zlatu. Ako im ponude slobode koje im mi vekovima uskraćujemo, doći će u iskušenje. Tebi se još nije posrećilo s Ragnokom, Bile?

– Trenutno je antičarobnjački nastrojen – reče Bil – nikako da prestane da besni zbog onog poslića s Torbarem, tvrdi da je Ministarstvo zataškalo stvari jer, znaš, oni

goblini nikada nisu dobili svoje zlato od njega...

Bura smeha sa sredine stola nadglasa ostatak Bilovih reči. Fred, Džordž, Ron i Mandangus valjali su se od smeha u svojim stolicama.

– ...a onda – procedi Mandangus, dok su mu suze tekle niz obraze od smeha – a onda, ak' ćete mi poverovati, on meni kaže: 'Ej, Dang, a đe si nabavio sve te silne žabe? Jerbo mi je neki Bladžerkin sin drpis'o sve moje!' A ja njem' kažem: 'Drpis'o ti sve žabe, Vile? Šta se sve neće desiti u današnje vreme? Znači da će ti trebat' još žaba, je l'?' I ak' ćete mi poverovat', momci, ondak je taj glupavi gargojl otkupio sve svoje žabe od mene, i to za mnogo više no š'o ih je isprva platio...

– Mislim da ne moramo više da slušamo o tvojim poslovnim mahinacijama, hvala lepo, Mandanguse – reče gospođa Vizli oštro, dok se Ron previjao preko stola, urlajući od smeha.

– Molim za oproštaj, Moli – odmah će Mandangus, brišući suze s očiju i namigujući Hariju. – Ali, znaš, Vil ih je prvi drpis'o od Bradavičastog Harisa, tako da nisam zbilja učinio niš'a loše.

– Ne znam gde si učio o dobrom i lošem, Mandanguse, ali čini mi se da si preskočio nekoliko ključnih lekcija – reče gospođa Vizli ledeno.

Fred i Džordž uroniše lica u pehare s krem-pivom. Džordž je štucao. Pre nego što je ustala i otišla da donese veliki kolač s pudingom, gospođa Vizli, iz nekog razloga, baci veoma besan pogled na Sirijusa. Hari se okrenu prema svom kumu.

– Moli ne prihvata Mandangusa – reče Sirijus tiho.

– Otkud on u Redu? – upita Hari šapatom.

– Koristan je – promrmlja Sirijus. – Poznaje sve lupeže, što je normalno kad se uzme u obzir da je i sâm lupež. Ali je takođe veoma odan Dambldoru, koji mu je jednom prilikom pomogao da se izvuče iz velikog škripca. Isplati se imati nekoga kao što je Dang u blizini, on sazna novosti i glasine koje mi nemamo prilike da čujemo. Ali Moli misli da je previše pozivati ga da ostaje na večeri. Još uvek mu nije oprostila što je pobegao s dužnosti onda kada je trebalo da pazi na tebe.

Posle tri porcije pudinga sa šlagom Hariju se kaiš na farmerkama činio neprijatno zategnut (što je bio pravi uspeh, s obzirom na to da su farmerke nekada bile Dadlijeve). Dok je odlagao kašiku razgovor je postajao sve tromiji: gospodin Vizli se zavalio u naslon svoje stolice, delujući sito i opušteno, Tonks je zevala u sve šesnaest, nos joj se sada već vratio u normalu, a Džini, koja je namamila Krukšenksa da izađe ispod kredenca, sedela je prekrštenih nogu na podu, kotrljajući mu pampure od krem-piva da se igra i juri za njima.

– Čini mi se da je skoro vreme za spavanje – reče gospođa Vizli zevajući.

– Ne još, Moli – reče Sirijus, odgurnuvši prazan tanjir i okrenu se da osmotri Harija. – Znaš, iznenađuješ me. Mislio sam da ćeš, kad dođeš ovamo, prvo početi da postavljaš pitanja o Voldemoru.

Atmosfera u sobi naglo se promeni, brzinom koja Harija podseti na napad

dementora. Do pre nekoliko sekundi sanjivo opušteni, sada su svi bili puni opreza, čak i napeti. Na sâm pomen Voldemorovog imena drhtaj se pronese oko čitavog stola. Lupin, koji se upravo spremao da uzme gutljaj vina, polako spusti pehar, delujući obazrivo.

– I jesam! – reče Hari ogorčeno. – Pitao sam Rona i Hermionu, ali su mi rekli da nama nije dozvoljen pristup u Red, tako da...

– I potpuno su u pravu – reče gospođa Vizli. – Previše ste mladi.

Sedela je pravo kao strela u stolici, držeći stegnute pesnice na naslonima za ruke, a iz njenog tela nestade svaki tračak sanjivosti.

– A otkad to čovek mora da bude u Redu Feniksa da bi postavljao pitanja? – upita Sirijus. – Hari je bio zarobljen u onoj normalskoj kući čitavih mesec dana. Ima pravo da zna šta se doga...

– Čekaj malo! – prekinu ga Džordž glasno.

– Kako to da ćete odgovoriti na Harijeva pitanja? – upita Fred gnevno.

– *Mi* pokušavamo da izvučemo bilo kakve podatke iz vas čitavih mesec dana, a niste nam ništa rekli! – nastavi Džordž.

– *Previše ste mladi, niste članovi Reda* – oglasi se Fred piskavim glasom koji je zvučao neverovatno slično glasu njegove majke. – Hari nije čak ni punoletan!

– Nije moja krivica što vam ništa nije rečeno o potezima Reda – reče Sirijus mirno – to je odluka vaših roditelja. Hari je, međutim...

– Nije na tebi da odlučuješ šta je dobro za Harija, a šta ne! – obrecnu se gospođa Vizli na njega. Izraz na njenom, inače srdačnom licu sada je bio opasan. – Pretpostavljam da nisi zaboravio šta je Dambldor rekao?

– Koji deo? – upita Sirijus ljubazno, ali s izgledom čoveka koji se sprema na svađu.

– Onaj deo u kome nam kaže da ne govorimo Hariju više nego što *mora da zna*.

Glave Rona, Hermione, Freda i Džordža okrenuše se od Sirijusa ka gospođi Vizli, kao da prate teniski meč. Džini je klečala usred gomile bačenih pampura krem-piva posmatrajući raspravu neznatno rastvorenih usta. Lupin je pogledom fiksirao Sirijusa.

– Ne nameravam da mu kažem više no što *mora da zna*, Moli – uzvrati joj Sirijus. – Ali uzevši u obzir da je on taj koji je video povratak Voldemora – (opet svi za stolom skupa zadrhtaše na pomen tog imena) – on ima više prava od ostalih da...

– On nije član Reda Feniksa! – reče gospođa Vizli. – Ima samo petnaest godina i...

– I već se izborio sa stvarima s kojima se nosila i većina ljudi u Redu – reče Sirijus – a neke je čak i nadmašio.

– Niko ne poriče njegove podvige! – reče gospođa Vizli, povisivši ton, dok su joj pesnice podrhtavale na naslonima stolice. – Ali je još uvek...

– On nije dete! – nestrpljivo će Sirijus.

– Nije ni odrastao! – reče gospođa Vizli, a boja joj navali u obraze. – On nije *Džejms*, Sirijuse!

– Hvala ti, Moli, ali savršeno sam dobro upoznat s tim ko je on – reče Sirijus ledenim glasom.

– Nisam baš sasvim sigurna u to! – viknu gospođa Vizli. – Ponekad, dok pričaš o njemu, ponašaš se kao da ti se vratio tvoj najbolji prijatelj!

– U čemu je tu problem? – upita Hari.

– Problem je u tome što ti *nisi* tvoj otac, Hari, ma koliko ličio na njega! – reče gospođa Vizli, još uvek streljajući Sirijusa pogledom. – Još uvek ideš u školu, i odrasli koji su odgovorni za tebe ne bi to trebalo da zaboravljaju!

– Što znači da sam ja neodgovoran kum? – hteo je Sirijus da zna, i sâm povisivši glas.

– Što znači da si poznat po ishitrenim postupcima, Sirijuse, zbog čega te i Dambldor stalno podseća da ostaneš u kući, a ne da...

– Molio bih te da Dambldorova uputstva meni ne uvlačimo u ovo! – reče Sirijus glasno.

– Arture! – reče gospođa Vizli okrenuvši se ka svom mužu. – Arture, podrži me!

Gospodin Vizli ne odgovori istog trenutka. Skinuo je naočare i polako ih obrisao o odoru, ne gledajući u svoju ženu. Tek kada ih je pažljivo vratio povrh nosa, on odgovori.

– Dambldor zna da se situacija promenila, Moli. On shvata da će Hari morati da bude upućen, do određene mere, sada kada je odseo u glavnom štabu.

– Da, ali postoji razlika između toga i poziva da pita šta god hoće!

– Ja lično – poče Lupin tiho, napokon skinuvši pogled sa Sirijusa kada se gospođa Vizli hitro okrenu ka njemu, u nadi da će napokon naići na saveznika u ovoj raspravi – mislim da je bolje da Hari sazna činjenice – ne sve činjenice, Moli, već uopšteno stanje stvari – od nas, radije nego da čuje neku istumbanu i iskrivljenu verziju od... drugih.

Izraz na njegovom licu bio je blagonaklon, ali je Hari bio siguran da Lupin pretpostavlja da su bar neke od produžnih ušiju preživele čistku gospođe Vizli.

– Pa, stvarno – reče gospođa Vizli, duboko udišući i osvrćući se po stolu, tražeći podršku koju nije dobijala – ...vidim da sam nadglasana. Reći ću vam samo ovo: Dambldor je morao imati razloge što nije želeo da Hari sazna previše, a ja govorim ovde kao neko ko Hariju želi samo najbolje...

– On nije tvoj sin – reče Sirijus tiho.

– Kao da jeste – reče gospođa Vizli žustro. – Koga još ima na ovom svetu?

– Ima mene!

– Da – reče gospođa Vizli, iskrivivši usnu – mada, bilo ti je stvarno teško da se brineš o njemu dok si bio utamničen u Askabanu, zar ne?

Sirijus poče da ustaje iz svoje stolice.

– Moli, nisi ti jedina osoba za ovim stolom koja brine za Harija – reče Lupin oštro. – Sirijuse, *sedi*.

Donja usna gospođe Vizli je podrhtavala. Sirijus polako utonu nazad u svoju stolicu, prebledeo.

– Mislim da bi Hari trebalo da se izjasni o ovome – nastavi Lupin – dovoljno je odrastao da odlučuje u svoje ime.

– Hoću da znam šta se zbiva – reče Hari odmah.

Nije smeo da pogleda u pravcu gospođe Vizli. Dirnulo ga je to što je rekla da joj je kao rođeni sin, ali nije imao strpljenja za njeno tetošenje. Sirijus je u pravu, on nije dete.

– Dobro onda – reče gospođa Vizli, a glas je izdade. – Džini – Rone – Hermiona – Frede – Džordže – hoću da odmah napustite kuhinju.

Trenutno nasta bura negodovanja.

– Mi smo punoletni! – zagrmeše Fred i Džordž uglas.

– Ako je Hariju dozvoljeno, zašto ja ne smem? – povika Ron.

– Mama, *hoću* i ja da čujem! – zavapi Džini.

– NE! – zaurla gospođa Vizli ustajući, sa žarom u očima. – Apsolutno vam zabranjujem...

– Moli, ne možeš da zaustaviš Freda i Džordža – reče gospodin Vizli obazrivo. – Oni su *ipak* punoletni.

– Još uvek idu u školu.

– Ali su sada po zakonu odrasli – reče gospodin Vizli, istim umornim glasom.

Gospođa Vizli je sada bila skerletnocrvena u licu.

– Ja... o, pa dobro, onda, Fred i Džordž mogu da ostanu, ali Ron...

– Hari će ionako sve reći meni i Hermioni! – reče Ron žustro. – Hoćeš... zar ne? – dodade nesigurno, uhvativši Harijev pogled.

Na delić sekunde, Hariju pade na pamet da odgovori Ronu kako mu neće reći nijednu reč, da i on malo bude izvan toka, bez ikakvih informacija, da vidi kako mu se to dopada. Ali taj pakosni impuls nestade čim njih dvojica razmeniše poglede.

– Naravno da hoću – reče Hari.

Lica Rona i Hermione se ozariše.

– Dobro! – viknu gospođa Vizli. – Fino! Džini – U KREVET!

Džini se nije tiho udaljila. Mogli su da je čuju kako besni i goropadi se na svoju majku dok se penjala uza stepenice, a kada je došla do predvorja toj graji se pripojiše i parajući krici gospođe Blek. Lupin odjuri do porteta da povrati mir i tišinu. Tek kada se vratio, zatvorivši za sobom kuhinjska vrata, i ponovo seo na svoje mesto za stolom, Sirijus progovori.

– U redu, Hari... šta želiš da znaš?

Hari duboko udahnu i postavi pitanje koje ga je opsedalo poslednjih mesec dana.

– Gde je Voldemor? – upita, ignorišući ponovne trzaje i drhtaje na pomen tog imena. – Šta radi? Pokušavao sam da pratim normalske vesti, ali u njima nije bilo ničega što bi ukazivalo da on nešto preduzima, ni pomena ni o kakvim čudnovatim

pogibijama ili sličnom.

– To je zato što još nije bilo nikakvih slučajeva čudnih smrti – reče Sirijus – bar koliko mi znamo... a znamo mnogo toga.

– U svakom slučaju, više nego što on misli da znamo – dodade Lupin.

– Otkud sad to da je prestao da ubija ljude? – upita Hari. Znao je da je Voldemor pobio nekoliko njih samo u toku prošle godine.

– Zato što ne želi da skreće pažnju na sebe – odgovori Sirijus. – To bi ga dovelo u opasnost. Vidiš, njegov povratak nije ispao baš onako kako je planirao. Zabrljao je.

– Ili, bolje rečeno, ti si mu ga zabrljao – reče Lupin sa zadovoljnim osmehom.

– Kako? – upita Hari zbunjeno.

– Nije bilo predviđeno da preživiš! – reče Sirijus. – Niko izuzev njegovih Smrtoždera nije smeo da sazna da se on vratio. Ali ti si preživeo da svedočiš o tome.

– Poslednja osoba za koju bi on želeo da bude upozorena na njegov povratak bio je Dambldor – reče Lupin. – A ti si se potrudio da Dambldor odmah sazna.

– Zašto je to pomoglo? – upita Hari.

– Da li se ti to šališ? – upita Bil s nevericom. – Dambldor je jedini koga se Znaš-Već-Ko ikada bojao!

– Zahvaljujući tebi, Dambldor je bio u stanju da reaktivira Red Feniksa sat vremena po Voldemorovom povratku – reče Sirijus.

– Pa, šta onda Red radi sada? – upita Hari, gledajući ih sve redom.

– Trudimo se iz sve snage da onemogućimo Voldemora da sprovede svoje planove – reče Sirijus.

– Odakle znate kakvi su mu planovi? – upita Hari brzo.

– Dambldor ima prilično dobru pretpostavku – reče Lupin – a Damblodorove pretpostavke obično se ispostave kao potpuno tačne.

– A šta onda Dambldor pretpostavlja da ovaj planira?

– Pa, kao prvo, želeće ponovo da izgradi svoju vojsku – reče Sirijus. – Nekada davno imao je ogromno ljudstvo na raspolaganju: čarobnjake i veštice koje je prisilio ili opčinio da ga slušaju, zatim svoje verne Smrtoždere, širok spektar Mračnih spodoba... Čuo si ga kako planira da regrutuje džinove: e pa vidiš, oni će biti samo jedna od grupacija koje će on hteti da privoli na svoju stranu. Svakako neće pokušati da preuzme Ministarstvo magije u pratnji desetak Smrtoždera.

– Znači, pokušavate da sprečite da okupi nove pristalice.

– Trudimo se koliko možemo – odgovori Lupin.

– Kako?

– Pa, najvažnije je da pokušamo što više ljudi da ubedimo da se Znaš-Već-Ko zaista vratio, kako bi bili na oprezu – ubaci se Bil. – Mada, nije nam lako.

– Zašto?

– Zbog stava Ministarstva – reče Tonks. – Video si Kornelijusa Fadža posle povratka Znaš-Već-Koga, Hari. Pa, nimalo nije promenio svoj stav. Kategorički

odbija da poveruje da se to dogodilo.

– Ali zašto? – upita Hari u očajanju. – Zašto je toliko glup? Ako je Dambldor...

– E pa, u tome i jeste problem – reče gospodin Vizli sa suvim osmehom. – *Dambldor*.

– Vidiš, Fadž ga se plaši – reče Tonks tužno.

– Plaši se Dambldora? – upita Hari u neverici.

– Plaši se njegovih namera – dopuni ga gospodin Vizli. – Fadž misli da Dambldor kuje zaveru da ga svrgne s vlasti. Misli da Dambldor hoće da bude ministar magije.

– Ali Dambldor ne želi da...

– Naravno da ne želi – reče gospodin Vizli. – Nikada nije ni želeo mesto ministra, iako je veliki broj ljudi hteo da ga on preuzme kada se Milisent Begnold penzionisala. Umesto toga, na vlast je došao Fadž, koji nikada nije zaboravio koliku je podršku Dambldor imao, iako se nikada nije kandidovao za tu poziciju.

– Duboko u sebi, Fadž zna da je Dambldor mnogo mudriji od njega, mnogo moćniji čarobnjak, i kada je postao ministar, u prvo vreme stalno je tražio pomoć i savete od Dambldora – reče Lupin. – Ali čini se da je stekao mnogo više samopouzdanja otkako mu je omilila vlast. Voli to što je ministar magije, i uspeo je da ubedi sebe kako je on taj koji je pametan, dok Dambldor prosto uznemirava javnost jer je ljubomoran.

– Kako može to da misli? – upita Hari ljutito. – Kako može da misli da bi Dambldor tek tako sve to izmislio – da *bih ja* sve to izmislio?

– Jer bi prihvatanje činjenice da se Voldemor vratio značilo da je Ministarstvo suočeno s problemom kakav nije imalo poslednjih četrnaest godina – reče Sirijus ogorčeno. – Fadž jednostavno ne može sebi to da prizna. Stoga mu više prija da ubedi sebe kako Dambldor laže da bi ga svrgnuo s položaja.

– Sada shvataš u čemu je problem – reče Lupin. – Dok god Ministarstvo insistira da ne treba strahovati od Voldemora, teško je ubediti ljude da se on vratio, pogotovo jer ni sami ne žele da poveruju u to. Štaviše, Ministarstvo iz sve snage pritiska *Dnevni prorok* da ne prenosi nijednu od takozvanih Dambldorovih zlonamernih glasina, tako da veći deo čarobnjačkog sveta pojma nema da se išta i dogodilo, zbog čega postaju lake mete za Smrtoždere koji koriste Kontrolišuće kletve.

– Ali makar vi prenosite tu vest narodu, zar ne? – upita Hari, gledajući u gospodina Vizlija, Sirijusa, Bila, Mandangusa, Lupina i Tonks. – Vi obznanjujete ljudima da se on vratio?

Svi se nasmejaše bez trunke humora.

– Pa, pošto mene svi smatraju poludelim masovnim ubicom koga je Ministarstvo ucenilo na deset hiljada galeona, ne mogu baš da se šetkam ulicom i da delim letke, zar ne? – reče Sirijus nemirno.

– A ni ja nisam baš omiljen gost kod većine pripadnika naše zajednice – dodade Lupin. – To ti je profesionalni rizik kad si vukodlak.

– Tonks i Artur bi izgubili radna mesta u Ministarstvu kad bi počeli mnogo da laju o tome – reče Sirijus – a nama je veoma važno da imamo svoje špijune u Ministarstvu, jer možeš da se kladiš u šta hoćeš da ih i Voldemor ima.

– Ipak, uspeli smo da ubedimo neke ljude – reče gospodin Vizli. – Na primer Tonks – ona je odveć mlada te nije bila u prvobitnoj postavci Reda Feniksa, a velika je prednost što su Aurori na našoj strani – Kingsli Okovgrom nam zlata vredi, takođe. On je zadužen za lov na Sirijusa, tako da je Ministarstvo snabdevao lažnim informacijama da se Sirijus krije na Tibetu.

– Ali ukoliko niko od vas ne širi vesti da se Voldemor vratio... – poče Hari.

– Ko kaže da niko od nas ne širi vesti? – reče Sirijus. – Šta misliš, zašto je Dambldor u tolikoj nevolji?

– Kako to misliš? – upita Hari.

– Pokušavaju da ga diskredituju – reče Lupin. – Zar nisi video *Dnevni prorok* prošle nedelje? Preneli su vest da je glasanjem lišen predsedavanja Međunarodnom konfederacijom čarobnjaka jer je već mator i počinje da gubi kontakt sa stvarnošću. Ali to nije istina: njegovu smenu izglasali su čarobnjaci Ministarstva pošto je održao govor u kojem je objavio Voldemorov povratak. Smenili su ga s položaja vrhovnog vešca Vizengamota – to ti je čarobnjački Vrhovni sud – a govorka se da će mu oduzeti i orden Reda Merlina prve klase.

– Ali Dambldor kaže da ga nije briga šta rade, samo da mu ne skinu lik sa sličica u čokoladnim žabicama – reče Bil nasmejano.

– To nije smešno – reče gospodin Vizli oštro. – Ako bude nastavio ovako da prkosi Ministarstvu, mogao bi da završi u Askabanu, a poslednje što nam treba jeste da utamniče Dambldora. Dok god Znaš-Već-Ko zna da je Dambldor na slobodi i da sluti njegove planove, biće na oprezu. Ako Dambldor bude uklonjen sa scene – pa, Znaš-Već-Ko će imati odrešene ruke.

– Ali ako Voldemor pokušava da regrutuje još Smrtoždera, sigurno će se pročuti da se vratio, zar ne? – upita Hari očajnički.

– Voldemor ne odlazi ljudima na kuću da im kuca na ulazna vrata, Hari – reče Sirijus. – On ih hvata na prevaru, začara ih i ucenjuje. Veoma vešto sve radi u tajnosti. U svakom slučaju, okupljanje sledbenika je samo jedna od stvari koje ga interesuju. Ima i neke druge planove, koje može da izvede veoma tiho, krišom, i trenutno se baš na njih usredsredio.

– A šta on to još želi, osim sledbenika? – hitro upita Hari. Učinilo mu se da su Sirijus i Lupin razmenili skrivene poglede, pre nego što mu Sirijus odgovori.

– Stvari do kojih može da dođe isključivo krišom.

Pošto je Hari i dalje delovao zblanuto, Sirijus reče: – Nešto nalik oružju. Nešto što prošli put nije imao.

– Prošli put kada je imao moć?

– Da.

– A kakvo to oružje? – upita Hari. – Nešto još gore od Avade kedavre...?

– Sada je već dosta!

Gospođa Vizli progovori iz senke pored vrata. Hari nije ni primetio da se vratila pošto je odvela Džini na spavanje. Prekrstila je ruke i delovala je besno.

– Hoću da vas vidim u krevetima, iz ovih stopa. Sve vas – dodade, osvrnuvši se ka Fredu, Džordžu, Ronu i Hermioni.

– Ne možeš ti da nam naređuješ... – poče Fred.

– Ma nemoj? – zareža gospođa Vizli. Neznatno je zadrhtala kada je pogledala u Sirijusa. – Dao si Hariju dovoljno podataka. Ako bi mu rekao još nešto, mogao bi odmah i da ga učlaniš u Red.

– Zašto da ne? – brzo će Hari. – Priključiću se Redu, hoću da se pridružim, hoću da se borim.

– Ne.

Ovoga puta to nije bila gospođa Vizli, već Lupin.

– Red se sastoji isključivo od punoletnih čarobnjaka – reče on. – Čarobnjaka koji su završili školovanje – dodade, kada Fred i Džordž zaustiše nešto da kažu. – Postoje opasnosti koje ne možete ni da zamislite, niko od vas... Mislim da je Moli u pravu, Sirijuse. Već smo im dovoljno rekli.

Sirijus neznatno slegnu ramenima, ali nije hteo da se raspravlja. Gospođa Vizli pozva zapovednički rukom svoje sinove i Hermionu. Oni ustadoše jedan po jedan, i Hari, uvidevši da je osujećen, krenu za njima.

6. Plemenita i drevna kuća Blekovih

Gospođa Vizli ih isprati uza stepenice, delujući smrknuto.

– Hoću da idete pravo u krevet, bez priče – reče ona, dok su se penjali na prvi sprat – sutra nam predstoji naporan dan. Pretpostavljam da je Džini zaspala – dodade ona Hermioni – zato pazi da je ne probudiš.

– Spava, kako da ne – reče Fred tiho, pošto im je Hermiona poželela laku noć a oni produžili na sledeći sprat. – Ako Džini ne leži budna, čekajući Hermionu da joj ispriča sve što su nam dole rekli, dabogda se pretvorio u magijskog sluzocrva...

– Hajde sada, Rone, Hari – reče gospođa Vizli na drugom spratu, pokazujući ka njihovoj spavaćoj sobi. – Trk u krevet.

– Laku noć – pozdraviše se Hari i Ron s blizancima.

– Lepo spavajte – reče Fred, namignuvši im.

Gospođa Vizli uz jak tresak zatvori vrata za Harijem. Spavaća soba je sada izgledala još memljivije i sumornije nego na prvi pogled. Prazna slika na zidu je veoma lagano udisala i izdisala, kao da njen nevidljivi stanar spava. Hari je navukao pidžamu, skinuo naočare i uzverao se u svoju prohladnu postelju, Ron je bacio hranu

za sove povrh ormana, ne bi li umirio Hedvigu i Prasvidžena, koji su škljockali kljunovima i nemirno šuškali perjem.

– Ne smemo da ih puštamo napolje u lov svake noći – objasni Ron, dok je navlačio svoju bordo pidžamu. – Dambldor ne želi da previše sova lepršа po trgu, misli da bi izgledalo sumnjivo. O, da... umalo da zaboravim...

On priđe vratima i zabravi ih.

– Zašto to radiš?

– Kričer – reče Ron kad je ugasio svetlo. – Prve noći kada sam došao ovamo upao je u sobu u tri ujutru. Veruj mi na reč, ne želiš da se probudiš i zatekneš ga kako ti se šunja po sobi. Uostalom... – on se pope na krevet, smesti se između pokrivača, a zatim se okrenu i pogleda u Harija pod okriljem noćne tmine. Hari je razaznavao njegove obrise pod mesečinom koja je ulazila u sobu kroz prašnjavi prozor. – *Š'a misliš o onome*?

Hari je tačno znao na šta Ron misli.

– Pa, nisu nam rekli mnogo više no što bismo i sami pretpostavili, zar ne? – reče, misleći na sve što su im dole upravo ispričali. – To jest, rekli su nam samo da Red pokušava da spreči ljude da se pridruže Vol...

Začu se oštar uzdah iz pravca u kome se nalazio Ron.

– ...*demoru* – dovrši Hari odlučno. – Kada ćeš početi da ga zoveš po imenu? Sirijus i Lupin to čine.

Ron je zanemario ovaj poslednji komentar.

– Da, u pravu si, već smo znali gotovo sve što su nam rekli, zahvaljujući produžnim ušima. Jedina novina bila je...

Krc.

– JAO!

– Tiše malo, Rone, inače će se mama vratiti ovamo.

– Vas dvojica ste mi se upravo Prebacili na kolena!

– Da, pa, malo je teže raditi to u mraku.

Hari spazi zamagljene siluete Freda i Džordža kako skaču s Ronovog kreveta. Začu se negodovanje krevetskih federa, a Harijev madrac se ulegnu nekoliko centimetara kada mu Džordž sede pored nogu.

– Pa, jeste li već počeli da pričate o tome? – upita Džordž radoznalo.

– O oružju koje je Sirijus spomenuo? – reče Hari.

– Koje mu se omaklo, bolje rečeno – reče Fred zadovoljno, sedajući sada pored Rona. – O *tome* bogme nismo čuli ništa preko starih dobrih produžnih, zar ne?

– Šta mislite, šta je u pitanju? – upita Hari.

– Moglo bi da bude bilo šta – reče Fred.

– Ali nemoguće je da postoji išta gore od kletve Avada kedavra, je li tako? – reče Ron. – Šta može biti gore od smrti?

– Možda je posredi nešto što ubija gomile ljudi odjednom – primeti Džordž.

– Možda je u pitanju neki naročito bolan način ubijanja ljudi – reče Ron zaplašeno.

– Ima Bolnu kletvu za te svrhe – reče Hari – ne treba mu ništa efikasnije od toga.

Zavlada tišina, i Hari je znao da se i ostali, baš kao on, pitaju kakav užas bi to oružje moglo da izazove.

– Pa, šta mislite, kod koga je sada? – upita Džordž.

– Kod koga god da je, nadam se da je taj na našoj strani – reče Ron, zvučeći pomalo nervozno.

– Ako je tako, verovatno je kod Dambldora – reče Fred.

– Gde? – hitro upita Ron. – Na Hogvortsu?

– Kladim se da jeste – reče Džordž. – Tamo je bio sakrio i Kamen mudrosti.

– Ipak, to oružje bi moralo da bude mnogo veće od Kamena! – reče Ron.

– Nije nužno – reče Fred.

– Aha, veličina ne garantuje moć – reče Džordž. – Pogledaj samo Džini.

– Kako to misliš? – upita Hari.

– Očigledno nikada nisi bio na meti jedne od njenih Šišmišoslinavih kletvi, zar ne?

– Psst! – reče Fred, napola ustavši sa kreveta. – Slušajte!

Svi zanemeše. Sa stepenica je dopirao zvuk koraka.

– Mama – reče Džordž, a odmah zatim začu se glasno *krc* i Hari oseti kako teret nestaje iz podnožja njegovog kreveta. Koju sekundu kasnije začuše škripu podnih dasaka ispred vrata. Gospođa Vizli je očigledno osluškivala da proveri pričaju li, ili spavaju.

Hedviga i Prasvidžen tugaljivo zahuktaše. Podne daske ponovo zaškripaše i oni je čuše kako se penje da proveri šta Fred i Džordž rade.

– Nimalo nam ne veruje, da znaš – reče Ron žalosno.

Hari je bio siguran da neće moći da zaspi. Veče je bilo prepuno događaja o kojima je trebalo da razmisli, pa je očekivao da će satima ležati budan premotavajući film u glavi. Hteo je da nastavi razgovor s Ronom, ali gospođa Vizli je sada ponovo škriputala niza stepenice, a kada je otišla, on začu ostale kako se penju na sprat... Zapravo, levo-desno ispred vrata njegove spavaće sobe trčkala su mnogonoga stvorenja, a Hagrid, profesor Brige o magijskim stvorenjima, govorio je: – *Pravi lepotani, je l' da, Hari? Oveg polugođa ima da gi učimo o oružju...* – a Hari je primetio da stvorenja imaju topove umesto glava, i da se okreću licem ka njemu... on se sagnu...

Sledeće čega je bio svestan bilo je da leži sklupčan u toplu loptu ispod svojih pokrivača, a Džordžov snažan glas ispunjavao je sobu.

– Mama kaže da ustanete, doručak vam je u kuhinji, a zatim joj treba vaša pomoć u salonu, ima mnogo više kalaštura no što je mislila, a pronašla je i gnezdo mrtvih pufnokožaca ispod kauča.

Pola sata kasnije, Hari i Ron, koji su se na brzinu obukli i doručkovali, uđoše u salon, duguljastu sobu s visokom tavanicom na prvom spratu, čiji su maslinastozeleni zidovi bili prekriveni prljavim tapiserijama. Tepih je izbacivao malene oblačiće prašine svaki put kada bi neko nagazio na njega, a dugačke, mahovinastozelene somotske zavese su brujale, kao da su prekrivene nevidljivim pčelama. Gospođa Vizli, Hermiona, Džini, Fred i Džordž stajali su okupljeni baš ispred ovih zavesa delujući stvarno čudno pošto su svi imali vezane marame preko nosa i usta. Svako je držao po veliku bocu punu crne tečnosti sa štrcaljkom na vrhu.

– Prekrijte lica i uzmite po jedan sprej – reče gospođa Vizli Hariju i Ronu čim ih je ugledala, pokazujući na još dve boce crne tečnosti koje su stajale na stočiću s vretenastim nogarama. – To je kalašturicid. Nikada u životu nisam videla ovoliku najezdu – šta li je onaj kućni vilenjak radio poslednjih deset godina...?

Hermionino lice bilo je napola skriveno krpom za brisanje sudova, ali Hari jasno razazna prekoran pogled koji je uputila gospođi Vizli.

– Kričer je stvarno star, verovatno nije bio u stanju...

– Iznenadilo bi te šta je sve Kričer u stanju da uradi kad hoće, Hermiona – reče Sirijus, koji je upravo ušao u sobu noseći krvavu torbu punu, činilo se, mrtvih pacova. – Upravo sam hranio Bakbika – dodade on, kao odgovor na Harijev znatiželjni pogled. – Držim ga gore, u spavaćoj sobi moje majke. U svakom slučaju... ovaj pisaći sto...

On baci torbu s pacovima u jednu od fotelja, a zatim se sagnu da ispita zaključani pregradak stola koji je, Hari sada prvi put to primeti, neznatno podrhtavao.

– Pa, Moli, prilično sam siguran da je ovo bauk – reče Sirijus, gvireći kroz ključaonicu – ali trebalo bi da damo Ludookom da pogleda, pre nego što ga pustimo – poznajući moju majku, moglo bi da bude nešto mnogo gore.

– U pravu si, Sirijuse – reče gospođa Vizli.

Oboje su govorili obazrivo laganim, uljudnim tonom, iz koga je Hariju bilo jasno da nijedno od njih nije zaboravilo sinoćnju raspravu.

Iz predvorja se začu glasna, odjekujuća zvonjava, u stopu praćena kakofonijom vriske i jecaja kakvu je sinoć izazvala Tonks oborivši stalak za kišobrane.

– Stalno im govorim da ne pritiskaju zvono na vratima! – reče Sirijus iznervirano, žurno napustivši sobu. Čuli su ga kako jurca niza stepenice, dok krici gospođe Blek ponovo odjeknuše kućom:

– *Mrlje nečasti, prljavi polušani, izdajice roda svoga, deco prljavštine...*

– Zatvori vrata, Hari, molim te – reče gospođa Vizli.

Hari je odugovlačio koliko je mogao sa zatvaranjem vrata salona. Hteo je da čuje šta se događa dole. Sirijus je očigledno uspeo da navuče zavese preko portreta svoje majke, jer je ona prestala da vrišti. Čuo je Sirijusa kako ide kroz predvorje, zatim čangrljanje lanca na ulaznim vratima, a onda dubok glas Kingslija Okovgroma kako kaže: – Hestija me je upravo smenila na straži, tako da je kod nje Ćudljivkov

Nevidljivi ogrtač, a ja sam došao da ostavim izveštaj za Dambldora...

Osećajući prodoran pogled gospođe Vizli na svom temenu, Hari sa žaljenjem zatvori vrata salona i vrati se grupici istrebljivača kalaštura.

Gospođa Vizli se naginjala da pronađe stranicu o kalašturama u *Priručniku za kućnu gamad Gilderoja Lokharta*, koji je ležao otvoren na kauču.

– U redu, deco, morate da budete oprezni, jer kalašture ujedaju, a njihovi zubi su otrovni. Imam ovde bočicu sa protivotrovom, ali bih više volela da nam ne zatreba.

Ona se uspravi, stade tik ispred zavesa i dozva ih sve sebi.

– Kada dam znak, odmah svi počnite da prskate – reče ona. – Pretpostavljam da će poleteti ka nama, ali na spreju piše da će ih jedno štrcanje trenutno paralizovati. Kada su imobilisane, samo ih bacite ovde u kofu.

Ona se pažljivo skloni s njihove linije paljbe i podiže sopstveni sprej.

– U redu – *štrcajte*!

Nekoliko trenutaka pošto je Hari počeo da prska, jedna odrasla kalaštura izlete iz nabora zavese, zujeći sjajnim krilima nalik bubamarinim. Iskezila je zube slične iglicama, vilinsko telo bilo joj je prekriveno gustim crnim krznom. Gnevno je stisnula svoje četiri sićušne pesnice. Hari je poprska kalašturicidom pravo u lice. Ona se ukoči u vazduhu i pade na vuneni tepih, uz iznenađujuće glasno *tup*. Hari je pokupi i baci u kofu.

– Frede, šta to radiš? – upita gospođa Vizli strogo. – Odmah je poprskaj i baci u kofu!

Hari se osvrnu. Fred je držao koprcajuću kalašturu između palca i kažiprsta.

– Važi se – reče Fred veselo, brzo poprskavši kalašturu u lice, tako da se ona onesvesti, ali čim je gospođa Vizli okrenula leđa, on je strpa u džep, namignuvši Hariju.

– Hoćemo da eksperimentišemo s kalašturinim otrovom za naše zabušantske bombonjere – reče Džordž Hariju tiho.

Vešto poprskavši dve kalašture odjednom, kada mu poleteše pravo ka nosu, Hari priđe bliže Džordžu i promrmlja krajičkom usta: – Šta su to zabušantske bombonjere?

– Asortiman slatkiša od kojih se razboliš – prošaputa Džordž, obazrivo motreći na leđa gospođe Vizli. – Doduše, ne baš ozbiljno, već da budeš tek toliko bolestan da ne moraš na čas kad ti se ne ide. Fred i ja smo ih pripremali ovog leta. U pitanju su karamele sa dve polutke različitih boja. Ako pojedeš narandžastu polovinu bljuvačkih bombona, počneš da povraćaš. Čim te iznesu iz učionice ka bolničkom krilu, ti progutaš ljubičastu polovinu...

– ...koja potpuno vraća zdravlje, dopuštajući ti da uživaš u slobodnim aktivnostima po svom izboru tokom tih sat vremena koje bi inače proveo u neunosnoj dosadi. Bar ćemo to da stavimo u oglas – prošaputa Fred, koji je sklisnuo s vidika gospođe Vizli i sada je prikupljao nekoliko zalutalih kalaštura s poda i ubacivao ih u svoje džepove. – Ali još uvek treba poraditi na njima. Trenutno naši degustatori imaju

problema da prestanu s povraćanjem dovoljno dugo kako bi progutali ljubičastu polovinu.

– Degustatori?

– Mi – reče Fred. – Probamo ih na smenu. Džordž je probao obeznanjujuće dražeje... obojica smo probali krvavonosni nugat...

– Mama je mislila da smo imali dvoboj jedan protiv drugog – reče Džordž.

– Znači, još uvek planirate da otvorite prodavnicu šala i zevzevata? – promrmlja Hari, pretvarajući se da namešta štrcaljku na svom spreju.

– Pa, još uvek nismo u prilici da tražimo prostorije – reče Fred, još tišim glasom, dok je gospođa Vizli brisala čelo maramom pre nego što će ponovo krenuti u napad – tako da trenutno radimo po poštanskim porudžbinama. Oglasili smo se u *Dnevnom proroku* prošle nedelje.

– I sve to tvojom zaslugom, druže – reče Džordž. – Ali ne brini... Mama pojma nema. Ona više ne čita *Dnevni prorok*, jer je počeo da piše laži o tebi i Dambldoru.

Hari se nasmeši. On je naterao blizance da uzmu hiljadu galeona nagrade koje je osvojio na Tročarobnjačkom turniru ne bi li im pomogao da ostvare svoje ambicije i osnuju prodavnicu šala i zevzevata, ali mu je ipak bilo drago što gospođa Vizli ne zna za njegov udeo u ostvarenju njihovih planova. Ona rukovođenje prodavnicom zevzevata ne bi smatrala prikladnom karijerom za svoja dva sina.

Dekalašturizacija zavesa oduzela im je veći deo jutra. Već je bilo prošlo podne kada je gospođa Vizli najzad uklonila svoju zaštitnu maramu, utonula u oronulu fotelju, samo da bi ponovo poskočila uz zgađen krik, pošto je upravo sela na torbu punu mrtvih pacova. Zavese više nisu zujale: visile su, mlitave i vlažne od silnog prskanja. U njihovom podnožju ležale su onesvešćene kalašture, zgurane u kofu pored činije pune njihovih crnih jaja, koja je Krukšenks upravo njuškao, a Fred i Džordž su ih krišom osmatrali.

– Mislim da ćemo se *onim* pozabaviti posle ručka – pokaza gospođa Vizli na prašnjave zastakljene vitrine koje su stajale s obe strane kamina. U njih je bio strpan čudnovat izbor predmeta: komplet zarđalih bodeža, kandže, zamotuljak zmijske kože, zatim nekoliko potamnelih srebrnih kutijica s gravurama na jezicima koje Hari nije razumeo i, najneprijatnije od svega, ukrasna kristalna boca s velikim opalom ugrađenim u zapušač, puna, Hari je bio uveren, krvi.

Čangrljavo ulazno zvono ponovo se oglasi. Svi pogledaše u gospođu Vizli.

– Ostanite ovde – reče ona zapovednički, zgrabivši torbu s pacovima u trenu kada se odozdo ponovo oglasiše krici gospođe Blek. – Doneću nam malo sendviča.

Napustila je sobu, pažljivo zatvorivši vrata za sobom. Uto svi pojuriše na prozore da pogledaju dole, ka ulaznim vratima. Mogli su da vide vrh neuredne riđokose glave i gomilu nestabilno naslaganih kotlova.

– Mandangus! – reče Hermiona. – Zašto li je doneo sve te kotlove?

– Verovatno traži bezbedno mesto na kome će da ih sakrije – reče Hari. – Zar nije

upravo to radio one noći kada je trebalo da me čuva? Zar nije preuzimao neke kotliće sumnjivog porekla?

– Da, u pravu si! – reče Fred, dok su se ulazna vrata otvarala. Mandangus unese kotlove kroz njih i nestade im s vidika. – Bokca mu, mami se to neće dopasti...

On i Džordž priđoše vratima sobe i stadoše ispred njih, namerno osluškujući. Vriska gospođe Blek je prestala.

– Mandangus priča sa Sirijusom i Kingslijem – promrmlja Fred, namrštivši se od koncentracije. – Ne mogu da čujem dovoljno dobro... misliš da bismo mogli da rizikujemo s produžnim ušima?

– Možda bi i vredelo – odgovori Džordž. – Mogao bih da se odšunjam gore i uzmem jedan par...

Ali u tom trenu odozdo se začu zaglušujuća buka, zbog koje produžne uši postadoše sasvim nepotrebne. Svi su mogli razgovetno da čuju šta gospođa Vizli viče na sav glas.

– OVO NIJE SKLADIŠTE ZA UKRADENU ROBU!

– Što volim da slušam mamu kako viče na nekog drugog – reče Fred, sa zadovoljnim osmehom na licu nakon što je odškrinuo vrata nekoliko centimetara, ne bi li dozvolio glasu gospođe Vizli da lakše prodre do sobe – to je tako prijatna promena.

– ...POTPUNO NEODGOVORAN. KAO DA NEMAMO DOVOLJNO BRIGA I BEZ UKRADENIH KOTLOVA KOJE DOVLAČIŠ U KUĆU...

– Ovi idioti je puštaju da uhvati zalet – reče Džordž, vrteći glavom. – Moraš spočetka da je sasečeš, inače kad se zahukta, može ovako da nastavi satima. A jedva je čekala da se izdere na Mandangusa, još otkako se odšunjao umesto da pazi na tebe, Hari... a evo ponovo i Sirijusove mame.

Glas gospođe Vizli izgubi se pod novim naletom vriske i urlika portreta u predvorju.

Džordž krenu da zatvori vrata, ne bi li malo prigušio buku, ali pre nego što je stigao to da učini, u sobu uđe kućni vilenjak.

Izuzev prljave krpe koju je svezao oko svog međunožja umesto pantalona, bio je potpuno go. Delovao je veoma staro. Činilo se da nosi kožu nekoliko brojeva veću i, mada je bio ćelav kao i svi kućni vilenjaci, iz velikih šišmišolikih ušiju rasle su mu znatne količine belih dlaka. Oči su mu bile zakrvavljene i vodenkastosive, a mesnati nos mu je bio velik i nalik prasećoj njušci.

Vilenjak uopšte nije obraćao pažnju na Harija i ostale. Praveći se da ih ne vidi, pogrbljeno se vukao, polako ali istrajno, ka udaljenom kutku sobe, sve vreme mrmljajući sebi u bradu promuklim, dubokim glasom, nalik žabljem.

– ...Miriše kao kanalizacija, a pride je i kriminalac, ali ni ona nije bolja, odurna matora izdajica roda svoga, sa svojim derištima koja unakaziše kuću moje gospodarice. O, sirota moja gospodarica, kad bi samo znala, kad bi znala kakav su šljam pustili u njenu kuću. Šta li bi onda rekla starom Kričeru... Oh, kakva sramota,

Blatokrvni, vukodlaci, izdajnici i lopovi, siroti Kričer, šta on može tu da uradi...

– Zdravo, Kričeru – reče Fred veoma glasno, uz trzaj zatvorivši vrata.

Kućni vilenjak se ukoči u mestu, prestade da mrmlja i na vrlo izražen i neubedljiv način odglumi iznenađenje.

– Kričer nije video mladog gospodara – reče, okrenuvši se uz naklon ka Fredu. Još uvek licem okrenut ka tepihu, on dodade dovoljno glasno: – Tog gadnog malog izdajnika svoga roda.

– Molim? – reče Džordž. – Nisam čuo ovo poslednje.

– Kričer ništa nije rekao – odgovori vilenjak, naklonivši se sada Džordžu i dodade razgovetno, neznatno sniženim glasom: – A evo ga i njegov blizanac, kakve li su oni abnormalne zverke!

Hari nije znao da li da se smeje ili ne. Vilenjak se ispravi, sve ih zlokobno osmatrajući i, očigledno ubeđen da ne mogu da ga čuju, nastavi da mrmlja sebi u bradu.

– ...a eno je i Blatokrvna, stoji tamo, kakva drskost, oh, kada bi moja gospodarica znala, eh, kako bi plakala, a tu je i jedan novi dečak, Kričer mu ne zna ime. Šta li on radi ovde? Kričer ne zna...

– Ovo je Hari, Kričeru – reče Hermiona oprezno. – Hari Poter.

Kričerove blede oči se razrogačiše, i on stade da mrmlja brže i gnevnije no ikad.

– Ta Blatokrvna se obraća Kričeru kao da mi je prijatelj, kada bi gospodarica videla Kričera u takvom društvu, šta li bi rekla...

– Ne zovi je Blatokrvnom! – rekoše Ron i Džini uglas, veoma ljutito.

– Nema veze – prošaputa Hermiona – nije pri zdravom razumu, ne zna šta go...

– Ne zavaravaj se, Hermiona, on *tačno* zna šta govori – reče Fred, mrko osmatrajući Kričera.

Kričer je još uvek govorio sebi u bradu, pogleda prikovanog za Harija.

– Da li je to istina? Da li je to Hari Poter? Kričer vidi ožiljak, mora da je istina, to je dečak koji je zaustavio Mračnog gospodara, Kričer se pita kako mu je to pošlo za rukom...

– Svi se to pitamo, Kričeru – reče Fred.

– Šta uopšte tražiš ovde? – upita Džordž.

Kričerove ogromne oči usmeriše se ka Džordžu.

– Kričer čisti – reče on, vrdajući.

– Ta priča baš drži vodu – reče sarkastično jedan glas iza Harija.

Sirijus se vratio: smrknuto je gledao u vilenjaka kroz otvorena vrata. Buka u hodniku se stišala. Možda su gospođa Vizli i Mandangus prešli da se svađaju u kuhinji. Čim vide Sirijusa, Kričer načini smešno dubok naklon, prislonivši svoj nos nalik prasećoj njušci uz pod.

– Ispravi se – reče Sirijus nestrpljivo. – Dakle, šta si naumio?

– Kričer čisti – ponovi vilenjak. – Kričer živi isključivo da bi služio plemenitu

kuću Blekovih...

– Koja svakoga dana postaje sve crnja, *sve prljavija* – reče Sirijus.

– Gospodaru se oduvek dopadala ta mala šala – reče Kričer, ponovo se naklonivši, i nastavi malo tiše: – Gospodar je prokleta nezahvalna svinja koja je slomila srce svojoj majci...

– Moja majka nije ni imala srce, Kričeru – obrecnu se Sirijus. – Održavala se u životu iz čiste pakosti i inata.

Kričer se ponovo nakloni i progovori.

– Kako gospodar kaže – promrmlja on besno. – Gospodar nije dostojan ni blato da briše sa čizama svoje majke. Oh, sirota moja gospodarica, šta li bi rekla kad bi videla Kričera kako ga sada služi, kako ga je samo mrzela, koliko li je razočaranje on bio...

– Kričer nikada ništa ne bi pomerio s mesta u gospodarevoj kući – reče vilenjak, a zatim veoma brzo promrmlja: – Gospodarica nikad ne bi oprostila Kričeru ako bi tapiserija bila izbačena iz kuće, posle sedam vekova provedenih u ovoj porodici. Kričer je mora spasiti, Kričer neće dopustiti ni gospodaru ni izdajicama svoga roda, niti derištima da je unište...

– I mislio sam da će biti tako – reče Sirijus, bacivši prezriv pogled ka tapiseriji na zidu preko puta. – Bacila je još jednu Trajnolepljivu čin na njenu poleđinu, u to nema sumnje, ali ako ikako budem mogao da je se otarasim, učiniću to. Gubi se sada, Kričeru.

Činilo se da Kričer ne sme da se ogluši na direktno naređenje. Ipak, pogled kojim je prostrelio Sirijusa dok se vukao pored njega, bio je pun najdubljeg gnušanja, i on uz mrmljanje napusti sobu.

– ...vraća se ovamo iz Askabana i počinje da naređuje Kričeru, o, sirota moja gospodarica, šta bi rekla kada bi sada videla kuću, olош koji živi u njoj, njena blaga izbačena na ulicu, zaklela se da on više nije njen sin, a sada se vratio, kažu i da je ubica...

– Samo nastavi tako da mrmljaš, pa ću i postati ubica! – reče Sirijus iznervirano, i zalupi vrata za vilenjakom.

– Sirijuse, on nije pri zdravom razumu – molećivo će Hermiona – mislim da čak ni ne shvata da možemo da ga čujemo.

– Predugo je bio sâm ovde – reče Sirijus – i ispunjavao sumanuta naređenja portreta moje majke, pričajući sam sa sobom, ali je oduvek bio pogana mala zv...

– Kad bi ga samo oslobodio – reče Hermiona puna nade – možda...

– Ne smemo da ga oslobodimo, zna već i suviše o Redu – reče Sirijus odsečno. – Uostalom, sâm šok bi ga ubio. Probaj ti da mu predložiš da napusti kuću, da vidiš kako će to primiti.

Sirijus pređe preko sobe ka tapiseriji koju je Kričer hteo da zaštiti, prostrtoj duž celog zida. Hari i ostali krenuše za njim.

Tapiserija je delovala neverovatno staro i izbledelo, činilo se da su je na

određenim mestima izgrizle kalašture. Uprkos tome, zlatna nit kojom je bila protkana dovoljno je sijala da im prikaže razgranato porodično stablo koje je datiralo (koliko je Hari mogao da vidi) još iz srednjeg veka. Na samom vrhu tapiserije bile su ispisane reči:

Plemenita i drevna kuća Blekovih
„Toujours pur“

– Tebe nema na njoj! – reče Hari, pošto je pregledao podnožje stabla.

– Nekada me je bilo – reče Sirijus, pokazujući na malu okruglu, ugljenisanu rupu u tapiseriji, nalik progoretini od cigarete. – Moja draga stara majka spalila me je sa nje nakon što sam pobegao od kuće – Kričer veoma rado mrmlja tu priču sebi u bradu.

– Pobegao si od kuće?

– Kada sam imao oko šesnaest godina – reče Sirijus. – Bilo mi je dosta svega.

– Gde si otišao? – upita Hari, zureći u njega.

– U kuću tvoga oca – reče Sirijus. – Tvoji baba i deda su me lepo primili, gotovo da su me usvojili kao drugog sina. Da, tokom raspusta bih kampovao kod tvog tate, a kada sam napunio sedamnaest, kupio sam sebi kuću. Moj ujka Alfard mi je ostavio u nasledstvo pristojnu sumu zlatnika – i on je zbrisan sa stabla, verovatno baš zato – u svakom slučaju, posle toga sam se sâm brinuo o sebi. Naravno, uvek sam bio dobrodošao na nedeljni ručak kod gospodina i gospođe Poter.

– Ali... zašto si...?

– Otišao? – Sirijus se ogorčeno osmehnu i provuče prste kroz svoju dugu, neurednu kosu. – Jer sam ih sve redom mrzeo: moje roditelje i njihovu manijakalnu opsednutost čistokrvnošću, njihovu uverenost da si, ako nosiš ime Blekovih, praktično kraljevske krvi... mog idiotskog brata, dovoljno lakomislenog da im to poveruje... eto ga, to je on.

Sirijus zabode prst u samo dno drveta, u ime „Regulus Blek“. Za datumom rođenja sledio je datum smrti (pre nekih petnaestak godina).

– Bio je mlađi od mene – reče Sirijus – i mnogo bolji sin, što su mi neprekidno stavljali do znanja.

– Ali je umro – reče Hari.

– Da – reče Sirijus. – Glupi idiot... pridružio se Smrtožderima.

– Šališ se!

– Ma daj, Hari, zar to što si video u ovoj kući nije dovoljno da možeš da razlučiš kakvim čarobnjacima je moja porodica pripadala? – reče Sirijus razdražljivo.

– Da li... da li su i tvoji roditelji bili Smrtožderi?

– Ne, ne, ali veruj mi na reč, mislili su da je Voldemor na pravom putu, oni su potpuno podržavali pročišćenje čarobnjačke rase, uklanjanje onih normalskog porekla, vladavinu Čistokrvnih. A nisu bili jedini, bilo je poprilično mnogo ljudi koji

su mislili da je Voldemor u pravu, pre nego što je pokazao svoje prave namere... Ipak, uplašili su se kada su videli na šta je sve spreman da bi se domogao moći. Ali se kladim da su moji roditelji isprva mislili da je Regulus pravi mali junak kada mu se pridružio.

– Da li ga je ubio neki Auror? – upita Hari obazrivo.

– O, ne – reče Sirijus. – Ne, njega je ubio Voldemor. Ili, verovatnije, neko drugi po Voldemorovom naređenju. Sumnjam da je Regulus ikada bio dovoljno važan da bi ga ubio Voldemor lično. Koliko sam uspeo da saznam posle njegove smrti, duboko je zabrazdio u udruženje Smrtoždera, a zatim se uspaničio zbog naređenja koja su mu data, pa je pokušao da izađe. Ali ne možeš tek tako da podneseš ostavku Lordu Voldemoru. U pitanju je doživotna služba ili smrt.

– Ručak – začu se glas gospođe Vizli.

Držala je štapić visoko iznad sebe, balansirajući na njegovom vrhu ogroman poslužavnik pretrpan sendvičima. Bila je veoma rumena u licu i još uvek je delovala besno. Ostali joj priđoše, željni hrane, ali Hari ostade sa Sirijusom, koji se nagnu bliže tapiseriji.

– Godinama je nisam video. Eno ga Fineas Nigelus... moj čukun-čukundeda, vidiš? ... Najomraženiji direktor u istoriji Hogvortsa... i Araminta Meliflua... rođaka moje majke... pokušala je da izglasa zakon u Ministarstvu kojim bi se legalizovao lov na Normalce... i draga stara tetka Eladora... ona je započela porodičnu tradiciju obezglavljivanja kućnih vilenjaka kad postanu i suviše stari da nose poslužavnike s čajem... naravno, svaki put kada bi porodica iznedrila neku iole pristojnu osobu, odmah bi je se odrekli. Vidim da ovde nema ni Tonks. Možda zato Kričer neće da prima naređenja od nje... trebalo bi da uradi sve što mu neki član porodice naredi...

– Ti i Tonks ste u srodstvu? – upita Hari, iznenađeno.

– Oh, da, njena majka Andromeda bila je moja omiljena rođaka – reče Sirijus, pažljivo ispitujući tapiseriju. – Ne, nema ni Andromede, vidi...

On pokaza na još jedno malo progorelo mesto između dva imena, Belatriks i Narcisa.

– Andromedine sestre su još uvek ovde jer su sklopile divne, ugledne, čistokrvne brakove, ali se Andromeda udala za čarobnjaka normalskog porekla, Teda Tonksa, i zato...

Sirijus odglumi progorevanje tapiserije čarobnim štapićem, i kiselo se nasmeja. Hari se pak nije smejao. Bio je i suviše zauzet piljenjem u imena s desne strane Andromedine izgoretine. Dupli zlatni vez povezivao je Narcisu Blek s Lucijusem Melfojem, a jedna jedina tanka zlatna uspravna linija povezivala je njihova imena s imenom Drako.

– Ti si u rodu s Melfojevima!

– Sve čistokrvne porodice međusobno su u srodstvu – reče Sirijus. – Ako svojim sinovima i ćerkama dopuštaš da se venčavaju isključivo s Čistokrvnima, izbor je

veoma sužen; nije nas mnogo ostalo. Moli i ja smo rođaci na osnovu jednog takvog braka, a Artur mi je rođak u drugom kolenu, ili tako nešto. Ali nema svrhe da ih tražimo ovde – ako je neka porodica izdajnik svoga roda, to su Vizlijevi.

Ali Hari je već gledao u ime s leve strane Andromedine progoretine: Belatriks Blek, koja je dvostrukim vezom bila povezana s Rodolfusom Lestrejndžom.

– Lestrejndž... – reče Hari naglas. To ime zaiskri u njegovom sećanju. Znao ga je odnekud, ali trenutno nije mogao da se seti odakle, iako bi se stresao i naježio na njegov pomen.

– Oni su u Askabanu – reče Sirijus kratko.

Hari ga radoznalo pogleda.

– Belatriks i njen muž Rodolfus dovedeni su s Bartijem Čučnjem Mlađim – reče Sirijus istim odsečnim glasom. – I Rodolfusov brat Rabastan je bio s njima.

A onda se Hari seti. Video je Belatriks Lestrejndž u Dambldorovom Situ-za-misli, čudnovatoj spravi u kojoj su mogla da se čuvaju i skladište sećanja i misli: bila je to visoka crnokosa žena s velikim podočnjacima koja je prkosno stajala na svom suđenju i priznala svoju odanost Lordu Voldemoru, ponosita što je pokušala da ga pronađe posle njegovog pada i ubeđena da će jednoga dana biti nagrađena za svoju lojalnost.

– Nikada mi nisi rekao da ti je ona...

– Zar je važno što mi je rođaka? – obrecnu se Sirijus. – Što se mene tiče, oni mi nisu porodica. *Ona* zasigurno nije moj rod. Nisam je video još otkako sam bio tvog uzrasta, ako se ne računa da sam je usput primetio dok su je uvodili u Askaban. Misliš da se ponosim što imam rođake kao što je ona?

– Izvini – reče Hari hitro – nisam hteo da... samo sam se iznenadio, ništa više...

– Nema veze, nemoj da se izvinjavaš – promumla Sirijus. On okrenu leđa tapiseriji, zavukavši ruke duboko u džepove. – Ne prija mi što sam se vratio ovamo – reče, zureći nakolo po gostinskoj sobi. – Nikada mi nije bilo ni na kraj pameti da ću ponovo biti zarobljen u ovoj kući.

Hari ga je potpuno razumeo. Znao je kako bi se on osećao kada bi, kao već odrastao, bio primoran da ponovo živi u Šimširovoj ulici broj četiri, baš kada je pomislio da se zauvek otarasio tog mesta.

– Ovde je, naravno, idealno za sedište – reče Sirijus. – Dok je živeo ovde, moj otac je postavio oko kuće sve bezbednosne mere poznate čarobnjačkom soju. Kuća je neobeleživa, kako Normalci nikada ne bi mogli da nam dođu na vrata – kao da bi iko to želeo – a sad kad ju je i Dambldor dodatno zaštitio, teško da bi igde mogao da pronađeš bezbedniju kuću. Dambldor je Čuvar tajni Reda, znaš – niko ne može da pronađe sedište ukoliko mu on lično ne kaže gde je – ona poruka koju ti je Ćudljivko sinoć pokazao od Dambldora je... – Sirijus se nakratko nasmeja smehom nalik lavežu. – Kad bi moji roditelji mogli da vide čemu služi njihova kuća... pa, portret moje majke trebalo bi donekle da ti dočara njihov stav...

On se na trenutak namršti, a zatim uzdahnu.

– Ne bi mi toliko smetalo kada bih mogao povremeno da izađem i uradim nešto korisno. Pitao sam Dambldora mogu li da te otpratim na saslušanje – naravno, u obličju Njuška – kako bih ti pružio malo moralne podrške. Šta ti misliš o tome?

Hariju se učini kao da mu je stomak potonuo kroz prašnjavi tepih. Nije nijednom pomislio na saslušanje još od sinoćne večere. Uzbuđen što je ponovo s ljudima koje najviše voli, slušajući šta se sve događalo u međuvremenu, potpuno je to smetnuo s uma. Međutim, na te Sirijusove reči, povratiše mu se teskoba i osećaj jeze. Zurio je u Hermionu i Vizlijeve, koji su navalili na sendviče, i pitao se kako bi mu bilo kada bi se svi oni vratili na Hogvorts bez njega.

– Ne brini – reče Sirijus. Hari podiže pogled i shvati da ga Sirijus pomno posmatra. – Siguran sam da će povući sve optužbe, zasigurno znam da u Međunarodnom statutu o tajnosti postoji stavka o tome da se magija sme koristiti u svrhe spasavanja sopstvenog života.

– Ali ako me ipak izbace iz škole – reče Hari tiho – mogu li da se vratim ovamo da živim s tobom?

Sirijus se tužno nasmeši.

– Videćemo.

– Mnogo bih opuštenije išao na saslušanje kada bih znao da ne moram da se vratim kod Darslijevih – nastavi Hari.

– Mora da su veoma loši čim bi ti radije živeo ovde – reče Sirijus sumorno.

– Požurite, vas dvojica, inače neće ostati ništa od hrane za vas – pozva ih gospođa Vizli.

Sirijus ponovo duboko uzdahnu, mrko pogleda u tapiseriju, a zatim se on i Hari pridružiše ostalima.

Dok su tog popodneva praznili zastakljene vitrine, Hari se iz sve snage trudio da ne razmišlja o saslušanju. Na sreću, bio je to posao koji zahteva visok nivo koncentracije, jer se činilo da veliki broj predmeta nema nameru da napusti svoje prašnjave police. Sirijusa je gadno ujela jedna srebrna burmutica. U roku od nekoliko sekundi ugrižena šaka potpuno mu se prekrila odvratnim krastama, nalik kakvoj gruboj smeđoj rukavici.

– U redu je – reče on, zainteresovano ispitavši šaku pre nego što ju je udarcem štapića vratio u normalu – mora da se u njoj nalazi bradavičasti prašak.

On baci burmuticu postrance u džak u koji su skladištili sav krš iz vitrina. Hari spazi Džordža kako nekoliko trenutaka kasnije obmotava sopstvenu ruku tkaninom i krišom stavlja burmuticu u džep već prepun kalaštura.

Pronašli su i jedan srebrni instrument neprijatnog izgleda, nalik mnogonogoj pinceti, koja jurnu uz Harijevu ruku poput pauka, i pokuša da mu probije kožu. Sirijus je zgrabi i razbi u komadiće uz pomoć teške knjige naslovljene *Prirodna plemenitost: čarobnjačka genealogija*. Bila je tu i muzička kutija koja je zasvirala pomalo zlokobnu, zvonku melodiju kad su je navili, i svi su iznenada postali veoma malaksali

i sanjivi, dok se Džini nije dovila da joj zalupi poklopac. Nađoše i težak medaljon koji niko od njih nije uspeo da otvori, nekoliko drevnih pečata i, u jednoj prašnjavoj kutiji, orden Reda Merlina prve klase, koji je bio dodeljen Sirijusovom dedi „zbog njegovih usluga Ministarstvu“.

– To znači da im je dao mnogo zlata – reče Sirijus prezrivo, bacivši orden u džak za smeće.

Kričer se nekoliko puta ušunjao u sobu i pokušao iz nje da prokrijumčari stvari skrivene u krpi koja mu je prekrivala bedra, mrmljajući užasne kletve svaki put kad bi ga uhvatili na delu. Kad mu je Sirijus jedva oteo iz ruku veliki zlatni prsten s grbom Blekovih, Kričer je čak briznuo u gnevni plač i napustio sobu jecajući sebi u bradu i nazivajući Sirijusa imenima koja Hari nikada ranije nije čuo.

– Pripadao je mom ocu – reče Sirijus, bacivši prsten u džak. – Kričer mu nije bio *toliko* odan kao mojoj majci, ali ipak sam ga prošle nedelje uhvatio kako krišom ljubi par njegovih starih pantalona.

Narednih nekoliko dana gospođa Vizli ih je sve veoma uposlila. Trebalo im je tri dana da raščiste salon. Najzad su jedine nepoželjne stvari u njemu bile tapiserija s porodičnim stablom Blekovih, koja se oduprla svim njihovim pokušajima da je skinu sa zida, i pisaći sto koji je čangrljao. Ćudljivko još uvek nije svratio do sedišta, tako da nisu bili sigurni šta se u njemu nalazi.

Iz salona su se preselili u trpezariju u prizemlju, gde su zatekli paukove velike kao tanjire kako vrebaju u ormanu (Ron je tada žurno napustio sobu kako bi sebi spremio šolju čaja, i nije se vratio narednih sat i po). Porculanski servis, sa grbom i motom Blekovih, Sirijus je bez ikakve pompe bacio u džak, a ista sudbina snašla je i komplet starih fotografija u potamnelim srebrnim ramovima, čiji su stanari piskavo zavrištali kada se razbilo staklo koje ih je prekrivalo.

Možda je Snejp taj njihov posao i nazivao „čišćenjem“, ali oni su, po Harijevom mišljenju, zapravo vodili rat protiv sâme kuće, koja se svojski odupirala, potpomognuta Kričerom. Kućni vilenjak se neprekidno pojavljivao gde god bi se svi oni okupili, i dok je pokušavao da spase sve što može iz džakova sa starudijom za bacanje, njegovo mrmljanje postajalo je sve uvredljivije. Došlo je dotle da mu je Sirijus čak pretio odećom, ali ga je Kričer fiksirao svojim vodenastim pogledom i rekao: – Gospodar nek’ učini šta gospodar želi – pre nego što se okrenuo i vrlo glasno promrmljao – ali gospodar neće osoboditi Kričera, ne, jer Kričer zna šta su naumili, o da, on kuje zaveru protiv Mračnog gospodara, da, s ovim Blatokrvnima, i izdajicama, i ološem...

Na to Sirijus, ignorišući Hermionine proteste, zgrabi Kričera s leđa za njegovu krpu oko bedara i silovito ga izbaci iz sobe.

Zvono bi se oglasilo po nekoliko puta dnevno, što je za Sirijusovu majku bio znak da ponovo počne da vrišti, a za Harija i ostale da pokušaju da prisluškuju pridošlice, iako su malo šta napabirčili iz kratkih odlomaka razgovora koje bi uspeli da pohvataju

pre nego što bi ih gospođa Vizli pozvala da nastave s radom. Snejp je još nekoliko puta proleteo tamo-amo kroz kuću, iako se Hari, na svoje veliko olakšanje, nikad nije sreo s njim licem u lice. Hari je takođe zapazio i svoju nastavnicu Preobražavanja, profesorku Mek Gonagal, koja je delovala zaista čudno u normalskoj haljini i mantilu, ali se činilo da je uvek i suviše zauzeta da bi se duže zadržavala u kući. Ponekad bi, međutim, posetioci ostali da pomognu. Tonks im se pridružila jednog nezaboravnog popodneva, kada su pronašli ubilačku staru avet kako vreba u jednom od toaleta na spratu. Lupin, koji je živeo u kući sa Sirijusom ali je odlazio na duže periode da obavlja poslove za Red, pomogao im je da poprave stari zidni sat koji je imao neprijatnu naviku da gađa prolaznike teškim zupčanicima. Mandangus se malčice iskupio u očima gospođe Vizli kad je spasao Rona od drevnog kompleta ljubičastih odora, koji je pokušao da ga zadavi kada ga je izvadio iz ormana.

Uprkos činjenici da je i dalje nemirno spavao, nastavljao da sanja hodnike i zaključana vrata, od čega bi ga ožiljak peckao, Hari je prvi put toga leta uspeo malo i da se provede. Dok god je bio zauzet bio je srećan. Međutim, čim bi aktivnost prestala, a njegova budnost popustila, ili dok bi ležao izmoren u krevetu posmatrajući zamagljene senke kako igraju po tavanici, ponovo ga je obuzimala pomisao o saslušanju u Ministarstvu. Dok se pitao šta će biti s njim ako ga izbace s Hogvortsa, strah ga je probadao iznutra, poput iglica. Sama pomisao na to bila je toliko zastrašujuća da se nije usuđivao naglas da je izgovori, čak ni Ronu i Hermioni, koji su sledili njegov primer i nisu načinjali tu temu, iako ih je Hari često viđao kako se došaptavaju i zabrinuto ga gledaju. Ponekad nije mogao da obuzda maštu koja mu je prikazivala vizije bezličnog zvaničnika Ministarstva kako mu lomi štapić na dva dela i naređuje mu da se vrati Darslijevima... ali on neće tamo ići. To je čvrsto odlučio. Vratiće se ovde, u Ulicu Grimold, da živi sa Sirijusom.

Osećao se kao da su mu ubacili ciglu u stomak kada se u sredu, tokom večere, gospođa Vizli okrenula ka njemu i rekla mu tiho: – Ispeglala sam ti najbolju odeću za sutra ujutru, Hari, i hoću da večeras opereš kosu. Dobar prvi utisak ume da učini čuda.

Ron, Hermiona, Fred, Džordž i Džini prekinuše razgovor i pogledaše u njega. Hari klimnu glavom i pokuša da nastavi da jede šniclu, ali su mu se usta toliko osušila da više nije mogao da žvaće.

– Kako ću da dođem do tamo? – upita on gospođu Vizli, trudeći se da ne zvuči zabrinuto.

– Artur te vodi na posao sa sobom – reče gospođa Vizli nežno.

Gospodin Vizli mu se ohrabrujuće nasmeši s druge strane stola.

– Možeš da sačekaš u mojoj kancelariji dok ne dođe vreme za saslušanje – reče on.

Hari pogleda u Sirijusa, ali pre nego što je stigao da postavi pitanje, gospođa Vizli mu je već odgovorila.

– Profesor Dambldor misli da nije dobra ideja da Sirijus ide s tobom, a moram ti

reći da ja...

– ...mislim da je sasvim u pravu – dovrši joj Sirijus rečenicu kroz stisnute zube.

Gospođa Vizli napući usne.

– Kada vam je Dambldor to rekao? – upita Hari, zureći u Sirijusa.

– Došao je kasno sinoć, kad si ti već bio u krevetu – reče gospođa Vizli.

Sirijus mrzovoljno zabode viljušku u krompir. Hari spusti pogled u svoj tanjir. Od same pomisli da je Dambldor bio u kući veče uoči njegovog saslušanja a da nije zatražio da ga vidi osećao se još gore, ukoliko je to uopšte bilo moguće.

7. Ministarstvo magije

Hari se sledećeg jutra probudio u pola šest, naglo i potpuno, kao da mu je neko viknuo u uvo. Nekoliko trenutaka ležao je nepomično, dok mu je pomisao na predstojeće saslušanje ispunjavala svaki sićušan kutak mozga, a zatim je, ne mogavši više to da podnese, iskočio iz kreveta i stavio naočare. Gospođa Vizli mu je, u podnožju kreveta, uredno presavila sveže oprane farmerke i majicu. Hari ih nespretno navuče. Prazna slika na zidu se zakikota.

Ron je ležao ispružen na leđima, širom razjapljenih usta, duboko usnuo. Nije se ni pomerio kada je Hari prešao preko sobe, izašao u hodnik i nežno zatvorio vrata za sobom. Pokušavajući da ne misli o tome kada će sledeći put videti Rona, ako više ne budu kolege na Hogvortsu, Hari tiho siđe niza stepenice pored glava Kričerovih predaka, i uđe u kuhinju.

Očekivao je da će biti prazna, ali kad je došao do vrata čuo je prigušeno romorenje glasova koje je dopiralo s druge strane. Gurnuo je vrata i spazio gospodina i gospođu Vizli, Sirijusa, Lupina i Tonks kako sede, gotovo kao da čekaju na njega. Svi su bili potpuno obučeni, osim gospođe Vizli, koja je nosila kariranu ljubičastu

spavaćicu. Ona skoči na noge čim je Hari ušao.

– Doručak – reče, izvlačeći štapić i žurno se zaputi ka ognjištu.

– Do-do-dobro jutro – zevnu Tonks. Ovoga jutra kosa joj je bila plava i kovrdžava. – Jesi li lepo spavao?

– Da – reče Hari.

– Ja sam bi-bi-bila budna cele noći – reče ona, i ponovo drhtavo zevnu. – Dođi, sedi...

Ona mu izvuče jednu stolicu, i pri tom obori onu do nje.

– Šta ćeš za doručak, Hari? – upita gospođa Vizli. – Kašu? Pogačice? Usoljenu ribu? Jaja sa slaninom? Tost?

– Samo... samo tost, hvala – reče Hari.

Lupin pogledne Harija, a zatim se obrati Tonks: – Šta si ono govorila o Skrimdžeru?

– O... da... pa, moramo da budemo malo pažljiviji, postavljao je Kingsliju i meni neka nezgodna pitanja...

Hari je osetio neznatno olakšanje što ne mora da se priključi razgovoru. Utroba mu se komešala. Gospođa Vizli stavi nekoliko kriški tosta s marmeladom pred njega: on pokuša da jede, ali činilo mu se da žvaće tepih. Gospođa Vizli sede pored njega i poče da mu petlja oko majice, uvlačeći etiketu da ne štrči i ispravljajući mu nabore oko ramena. Poželeo je da ona prestane s tim.

– ...a moraću da kažem Dambldoru da sutra ne mogu da radim noćnu smenu, previše sam u-u-umorna – završi Tonks, ponovo zevnuvši iz sve snage.

– Ja ću te zameniti – reče gospodin Vizli. – Nema problema, ionako moram da završim izveštaj...

Gospodin Vizli nije nosio čarobnjačku odoru, već prugaste pantalone i staru pilotsku jaknu. On skrenu pogled s Tonks na Harija.

– Kako se osećaš?

Hari slegnu ramenima.

– Uskoro će sve biti gotovo – reče gospodin Vizli ohrabrujuće. – Kroz nekoliko sati bićeš oslobođen svih optužbi.

Hari ništa ne reče.

– Saslušanje je na mom spratu, u kancelariji Amelije Bouns. Ona je šef Odseka za sprovođenje magijskih zakona, i ona će obaviti saslušanje.

– Amelija Bouns je sasvim okej, Hari – reče Tonks ozbiljno. – Poštena je, saslušaće šta imaš da kažeš.

Hari klimnu glavom, još uvek nesposoban da smisli šta bi mogao da kaže.

– Nemoj da izgubiš živce – reče Sirijus iznenada. – Budi uljudan i drži se činjenica.

Hari ponovo klimnu.

– Zakon je na tvojoj strani – reče Lupin tiho. – Čak je i maloletnim čarobnjacima

dozvoljeno da koriste magiju u slučaju da im je život u opasnosti.

Niz Harijev vrat poče da curi nešto veoma hladno. Na trenutak mu se učinilo da neko na njega baca Razočaravalačku čin, a onda shvati da to samo gospođa Vizli pokušava da se izbori s njegovom kosom pomoću mokrog češlja. Ona poče energično da ga češlja.

– Zar nikad neće da stoji ravno? – upita ona očajavajući.

Hari odmahnu glavom.

Gospodin Vizli pogleda na svoj ručni sat, a zatim u Harija.

– Mislim da bi bilo najbolje da sad krenemo – reče on. – Malo smo poranili, ali mislim da je bolje da pričekaš u Ministarstvu, umesto da se vrzmaš ovde.

– U redu – reče Hari mehanički, spustivši tost i ustade sa stolice.

– Ne boj se, Hari – reče Tonks, potapšavši ga po ruci.

– Srećno – reče Lupin. – Siguran sam da će sve biti u redu.

– A ako ne bude – reče Sirijus sumorno – ja ću se pobrinuti za Ameliju Bouns u tvoje ime...

Hari se slabašno nasmeši. Gospođa Vizli ga zagrli.

– Držimo ti palčeve – reče.

– Važi – odgovori Hari. – Pa... vidimo se kasnije, onda.

On pođe za gospodinom Vizlijem uza stepenice, pa kroz predvorje. Čuo je Sirijusovu majku kako gunđa nešto u snu iza svojih zavesa. Gospodin Vizli otključa vrata, i oni iskoračiše u hladno, sivo jutro.

– Ne pešačite valjda svakoga dana na posao? – upita ga Hari, kada se žurno zaputiše oko trga.

– Ne, obično se Prebacujem – reče gospodin Vizli – ali ti očigledno ne možeš, a ja mislim da bi najbolje bilo kad bismo do tamo došli na potpuno nemagijski način... to će ostaviti bolji utisak, uzevši u obzir razlog zbog kojeg izlaziš pred disciplinsku komisiju...

Gospodin Vizli je sve vreme držao ruku u džepu svoje jakne. Hari je znao da mu je šaka čvrsto stegnuta oko štapića. Oronule ulice bile su gotovo puste, ali kada su došli do bedne male stanice podzemne železnice, ona je bila puna ranoranilaca koji su išli na posao. Kao i uvek kada bi se našao u blizini Normalaca koji mirno izvršavaju svoje dnevne obaveze, gospodin Vizli nije mogao da obuzda svoje oduševljenje.

– Prosto predivno – prošaputa, pokazujući na automate za karte. – Zadivljujuće genijalno.

– Pokvareni su – reče Hari, skrenuvši mu pažnju na znak pored automata.

– Da, ali svejedno... – gospodin Vizli im se radosno osmehivao.

Umesto tu, karte su kupili od sanjivog čuvara (Hari je obavio transakciju, pošto se gospodin Vizli nije dobro snalazio s normalskim novcem), i pet minuta kasnije ukrcali su se u podzemni voz koji ih klackavo poveze ka centru Londona. Gospodin Vizli je svakih par minuta znatiželjno proveravao mapu podzemne železnice iznad prozora.

– Još četiri stanice, Hari... još tri stanice... samo još dve, Hari...

Sišli su na stanici u samom srcu Londona, a iz voza ih izbaci talas muškaraca i žena u odelima, s aktovkama u rukama. Popeli su se uz pokretne stepenice, prošli kroz naplatnu rampu (gospodin Vizli se oduševio kad mu je rampa progutala kartu), i izašli na široku ulicu oivičenu impozantnim zgradama, i već veoma prometnu.

– Gde smo to? – upita gospodin Vizli tupo. Hariju srce na trenutak preskoči jedan otkucaj kada pomisli da su sišli na pogrešnoj stanici, uprkos tome što je gospodin Vizli neprekidno konsultovao mapu. Ali trenutak kasnije on reče: – A, da... ovuda, Hari – i povede ga niz jednu od bočnih uličica.

– Izvini – reče mu – ali nikad nisam dolazio vozom, a i stvari deluju mnogo drugačije iz normalske perspektive. Zapravo, nikad dosad nisam ni koristio ulaz za posetioce.

Što su dalje odmicali, to su okolne zgrade bivale sve manje impozantne, dok najzad nisu došli do ulice u kojoj su se nalazili nekoliko derutnih kancelarija, pab i poplavljeni kanalizacioni odvod. Hari je očekivao malo impresivniju lokaciju za zgradu Ministarstva magije.

– Evo nas – reče gospodin Vizli veselo, pokazavši na staru crvenu telefonsku govornicu uz žestoko iškraban zid, kojoj je nedostajalo nekoliko stakala. – Posle tebe, Hari.

I on otvori telefonsku govornicu.

Hari zakorači unutra, pitajući se šta je sad posredi, za ime sveta. Gospodin Vizli se zgura unutra pored Harija i zatvori vrata za sobom. Jedva su se ugurali. Hari je bio pritisnut uz sâm telefon, koji je nakrivo visio sa zida govornice, kao da je neki vandal pokušao da ga istrgne. Gospodin Vizli posegnu za slušalicom iza Harija.

– Gospodine Vizli, mislim da je i telefon pokvaren – reče Hari.

– Ne, ne, siguran sam da je sve u redu – reče gospodin Vizli, držeći slušalicu iznad glave i piljeći u brojčanik. – Da vidimo... šest... – on okrenu broj – dva... četiri... još jedna četvorka... i još jedna dvojka...

Dok se brojčanik zujeći vraćao na mesto, u telefonskoj govornici se začu hladan ženski glas, ne iz slušalice u ruci gospodina Vizlija, već toliko jasno i glasno kao da neka nevidljiva žena stoji tik uz njih.

– Dobro došli u Ministarstvo magije. Molim navedite vaše ime i razlog posete.

– Ovaj... – poče gospodin Vizli, očigledno ne znajući treba li da govori u slušalicu ili ne. Napravio je kompromis stavivši mikrofon slušalice na uvo: – Artur Vizli, Odsek za zloupotrebu normalskih predmeta, ovde sam da dopratim Harija Potera, koji je zamoljen da prisustvuje disciplinskom saslušanju...

– Hvala vam – reče ledeni ženski glas. – Posetioče, molimo uzmite značku i prikačite je na prednji deo vaše odore.

Začu se trzaj i zveket, i Hari spazi kako nešto ispada u metalni otvor gde obično izlaze vraćeni novčići. On ga pokupi: bila je to srebrna četvrtasta značka na kojoj je

pisalo *Hari Poter, disciplinsko saslušanje*. On je prikači spreda na majicu, baš kada ženski glas ponovo progovori.

– Posetioče Ministarstva, obavezni ste da prođete pretres i priložite vaš štapić radi registracije na pultu obezbeđenja, koji je smešten na samom kraju Atrijuma.

Pod telefonske govornice zadrhta. Polako su tonuli u zemlju. Hari je obazrivo posmatrao kako se trotoar diže iznad staklenih zidova telefonske govornice, sve dok im se tmina ne sklopi nad glavama. Zatim ništa nije video. Mogao je samo da čuje prigušenu škripu dok se telefonska govornica polako spuštala kroz zemlju. Posle jednog minuta, iako se Hariju činilo mnogo duže, zračak zlatne svetlosti osvetli mu stopala i poče da mu se širi uz celo telo, sve dok ga ne obasja pravo u lice, tako da je morao da zatrepće kako bi sprečio da mu oči zasuze.

– Ministarstvo magije vam želi prijatan dan – reče ženski glas.

Vrata telefonske govornice širom se otvoriše, i gospodin Vizli izađe iz nje, u pratnji Harija, koji je razjapio usta.

Stajali su na samom ulazu u veoma dugačku i veličanstvenu dvoranu s prilično uglačanim tamnim drvenim podom. Paunplava tavanica bila je ukrašena sjajnim zlatnim simbolima koji su se neprekidno pomerali i menjali, nalik ogromnoj nebeskoj oglasnoj tabli. Zidovi s obe strane bili su prekriveni velikim pločama uglačanog tamnog drveta, u koje su bili ugrađeni mnogobrojni pozlaćeni kamini. Svakih nekoliko sekundi poneki čarobnjak ili veštica izronio bi iz nekog od kamina s leve strane uz prigušeno *svuš*. S desne strane, pred svakim kaminom su se formirali kraći redovi ljudi koji su čekali da odu.

Na sredini dvorane nalazila se fontana. Grupica zlatnih skulptura, krupnijih od prirodne ljudske veličine, stajala je nasred kružnog bazenčića. Najviša je predstavljala čarobnjaka plemenitog izgleda koji je upirao štapićem pravo uvis. Oko njega su bili okupljeni prelepa veštica, kentaur, goblin i kućni vilenjak. Poslednje troje gledali su s divljenjem ka čarobnjaku i veštici. Sjajni mlazevi vode izletali su im iz vrhova štapića, vrha kentaurove strele, vrha goblinovog šešira i iz ušiju kućnog vilenjaka, tako da se curkasto šištanje vode nadovezivalo na *krckanje* čarobnjaka koji su se Prebacivali i žamor koraka. Za to vreme su stotine čarobnjaka i veštica, većinom delujući jutarnje mrgodno, koračali ka velikoj zlatnoj kapiji na samom kraju dvorane.

– Ovuda – reče gospodin Vizli.

Oni se priključiše masi, prolazeći između gomile službenika Ministarstva, od kojih su neki nosili klateće gomile pergamenata, a drugi ulubljene kofere. Treći su pak u hodu čitali *Dnevni prorok*. Kada su prošli pored fontane, Hari vide mnoštvo srebrnih sikla i bronzanih knuta kako se sijaju na dnu bazenčića. Na malenom umrljanom natpisu pored fontane pisalo je:

Svi prilozi iz fontane Magičnog bratstva biće prosleđeni Sent Mungovoj bolnici za magijske bolesti i povrede.

Ako me ne izbace s Hogvortsa, ubaciću unutra deset galeona, uhvati Hari sebe kako očajnički razmišlja.

– Ovamo, Hari – reče gospodin Vizli, i oni se odvojiše iz mase službenika Ministarstva koji su se zaputili ka zlatnoj kapiji. Za pultom s leve strane, ispod znaka na kome je pisalo *Obezbeđenje*, sedeo je loše izbrijan čarobnjak u paunplavoj odori koji, kada mu priđoše, podiže pogled i odloži *Dnevni prorok*.

– Ovde sam da dopratim posetioca – reče gospodin Vizli, pokazavši na Harija.

– Priđite ovamo – reče čarobnjak dokonim glasom.

Hari mu priđe, a čarobnjak pridiže dugačku zlatnu šipku, tanku i elastičnu poput antene za kola, i njome pređe gore-dole preko Harija, spreda i otpozadi.

– Štapić – progunđa čarobnjak-bezbednjak Hariju, odloživši zlatni instrument i ispruži ruku.

Hari izvadi svoj čarobni štapić. Čarobnjak ga baci na čudnovati limeni instrument, nalik na vagu sa samo jednim tasom. On poče da vibrira. Uska traka pergamenta izlete kroz otvor u samom podnožju uređaja. Čarobnjak otcepi traku i pročita natpis na njoj.

– Jedanaest inča, srž od Feniksovog pera, u upotrebi četiri godine. Da li je to tačno?

– Da – potvrdi Hari nervozno.

– Ja ću ovo zadržati – reče čarobnjak, zakačivši parče pergamenta na maleni metalni šiljak. – Tebi ovo vraćam – dodade, gurnuvši štapić Hariju.

– Hvala vam.

– Čekaj malo... – reče čarobnjak polako.

Pogled mu prelete sa srebrne značke na Harijevim grudima ka njegovom čelu.

– Hvala ti, Erik – reče gospodin Vizli strogo i, zgrabivši ga za ramena, odgura Harija dalje od pulta, nazad u masu čarobnjaka i veštica koji su prolazili kroz zlatnu kapiju.

Malčice pritešnjen u masi, Hari je sledio gospodina Vizlija kroz kapiju u manji hodnik iza nje, gde je stajalo najmanje dvadeset liftova s rešetkama od kovanog zlata. Hari i gospodin Vizli se pridružiše grupici ispred jednog od liftova. U blizini je stajao dugobradi čarobnjak koji je nosio veliku kartonsku kutiju iz koje su dopirali škripavi zvuci.

– Sve u redu, Arture? – upita čarobnjak, klimnuvši gospodinu Vizliju.

– Šta ti je to unutra, Bobe? – upita gospodin Vizli, gledajući u kutiju.

– Ni sami nismo sigurni – reče čarobnjak ozbiljno. – Mislili smo da je u pitanju obično močvarno pile, sve dok nije počelo da bljuje vatru. Liči mi na ozbiljno kršenje Zabrane eksperimentalnog ukrštanja vrsta.

Uz silan zveket i čangrljanje, lift se spusti ispred njih. Zlatne rešetke skliznuše u stranu i Hari i gospodin Vizli uđoše u njega s ostalim čarobnjacima, te se Hari opet nađe stešnjen uza zid. Nekoliko veštica i čarobnjaka radoznalo ga je posmatralo. On

se zagleda sebi u noge kako bi izbegao da ikome od njih uhvati pogled, usput ispravljajući rub na pantalonama. Rešetke se uz tresak zatvoriše i lift se polako podiže, čangrljajući lancima, a isti ledeni glas koji je Hari čuo u telefonskoj govornici ponovo odjeknu.

– Sedmi nivo, Odsek za magijske igre i sportove, uključujući Sedište kvidičkih liga Britanije i Irske, Zvanični klub gobkamenja i Zavod za urnebesne patente.

Vrata lifta se otvoriše. Hari spazi neuredan hodnik pun raznoraznih postera kvidičkih timova koji su nakrivo bili okačeni po zidovima. Jedan od čarobnjaka iz lifta, ruku punih metli, jedva se izvuče iz lifta i nestade u hodniku. Vrata se zatvoriše, lift ponovo zatandrka naviše, a ženski glas objavi:

– Šesti nivo, Odsek magijskog transporta, uključujući Upravu Flu-mreže, Komandu za regulisanje metli, Kancelariju za teleportacione ključeve i Centar za testove iz Prebacivanja.

Ponovo se vrata lifta otvoriše, i pet čarobnjaka i veštica izađe. Istovremeno, nekoliko papirnatih aviončića ulete u lift. Hari je zurio u njih dok su lagano lepršali oko njegove glave. Bili su bledoljubičasti i mogao je da vidi da im je duž ivice krila odštampan natpis *Ministarstvo magije*.

– To su samo interni memorandumi – promrmlja mu gospodin Vizli. – Ranije smo koristili sove, ali nered je bio neverovatan... izmet svuda po stolovima...

Dok su se ponovo klackali naviše, oko svetiljke koja je visila s plafona lifta lepršali su memorandumi.

– Peti nivo, Odsek za međunarodnu magijsku saradnju, uključujući Međunarodno telo za trgovinske standarde, Međunarodnu magijsku pravnu kancelariju i Međunarodnu konfederaciju čarobnjaka, Britansko poslanstvo.

Kada se vrata otvoriše, dva memoranduma izleteše u pratnji još nekoliko čarobnjaka i veštica, a još nekoliko memoranduma ulete u lift, tako da je svetlost plafonske lampe treperila iznad njihovih glava dok su papiri obletali oko nje.

– Četvrti nivo, Odsek za regulaciju i kontrolu magijskih stvorenja, uključujući odeljenja za zveri, bića i duhove, Kancelariju za odnose s goblinima i Savetodavni biro za štetočine.

– Izvin'te – reče čarobnjak koji je nosio pile što bljuje vatru, i izađe iz lifta, praćen manjim jatom memoranduma. Vrata se ponovo zatvoriše uz šupalj tresak.

– Treći nivo, Odsek za magijske nesreće i katastrofe, uključujući Odred za poništavanje efekata slučajne magije, Sedište Zaboravljača i Komitet za normalske izgovore.

Na tom spratu lift napustiše svi osim gospodina Vizlija, Harija i jedne veštice koja je čitala izuzetno dugačak svitak pergamenta koji se vukao po podu za njom. Preostali memorandumi nastavili su da jezde oko svetiljke kad se lift ponovo trže naviše, a zatim se vrata otvoriše i ženski glas ponovo izgovori najavu.

– Drugi nivo, Odsek za sprovođenje magijskih zakona, uključujući Odeljenje za

nepropisnu upotrebu magije, Sedište Aurora i Vizengamotsku administrativnu službu.

– Ovde smo mi, Hari – reče gospodin Vizli, i oni krenuše za vešticom iz lifta, duž hodnika s mnogobrojnim vratima. – Moja kancelarija je na drugoj strani sprata.

– Gospodine Vizli – reče Hari, dok su prolazili pored prozora kroz koji je dopirala sunčeva svetlost – zar nismo još uvek pod zemljom?

– Da, jesmo – reče gospodin Vizli. – To su začarani prozori. Magijsko održavanje zgrade odlučuje kakvo ćemo vreme imati svakoga dana. Prošli put kada su tražili povišice imali smo dva meseca uragane... samo iza ovog ćoška, Hari.

Oni zađoše za ugao, prođoše kroz teška hrastova vrata i stvoriše se u velikoj zakrčenoj sobi podeljenoj na separee, koji su žamorili od razgovora i smeha. Memorandumi su jurili tamo-amo iz separea, nalik minijaturnim raketama. Na najbližem separeu stajao je nakrivljeni natpis na kome je pisalo: *Sedište Aurora.*

Hari krišom pogleda kroz vrata dok su prolazili. Aurori su prekrili zidove svog separea svim i svačim, od slika ucenjenih čarobnjaka i fotografija svojih porodica, do postera omiljenih kvidičkih timova i članaka iz *Dnevnog proroka*. Čovek u skerletnoj odori s konjskim repom dužim od Bilovog sedeo je s čizmama na stolu, diktirajući izveštaj svom čarobnom peru. Malo dalje, veštica s povezom preko oka je, nagnuta preko pregrade separea, pričala s Kingslijem Okovgromom.

– Dobro jutro, Vizli – reče Kingsli bezbrižno, kada mu se približiše. – Hteo sam da popričam s tobom, imaš li koji slobodan trenutak?

– Da, ali samo sekund – reče gospodin Vizli – malčice sam u žurbi.

Razgovarali su kao da se gotovo i ne poznaju, a kada Hari zausti da se pozdravi s Kingslijem, gospodin Vizli ga nagazi na stopalo. Ispratili su Kingslija duž sobe do poslednjeg separea.

Hari dožive mali šok: sa svih strana ka njemu je treptalo Sirijusovo lice. Zidovi su bili prekriveni novinskim isečcima i starim fotografijama – čak i onom načinjenom onda kada je Sirijus bio kum na venčanju Poterovih. Jedino mesto na kome nije bilo Sirijusa beše mapa sveta na kojoj su malene crvene pribadače svetlele kao drago kamenje.

– Evo – reče Kingsli odsečno gospodinu Vizliju, gurnuvši mu snop pergamenata u ruku. – Potrebno mi je što je moguće više informacija o letećim normalskim vozilima primećenim u poslednjih dvanaest meseci. Dobili smo dojavu da Blek možda još uvek koristi svoj stari motocikl.

Kingsli primetno namignu Hariju i dodade šapatom: – Dajte mu ovaj časopis, mislim da će ga zanimati. – Zatim produži normalnim glasom: – I ne odugovlači, Vizli, čekanje na tvoj izveštaj o onom vatrenom oruđu usporilo nam je istragu za čitavih mesec dana.

– Da ste pročitali moj izveštaj, znali biste da je pravilan izraz vatreno oružje – reče gospodin Vizli hladno. – A bojim se da ćete morati da pričekate na podatke o motociklima. Trenutno smo izuzetno zauzeti. On spusti glas i reče: – Ako uspeš da se

izvučeš s posla pre sedam, Moli sprema ćufte.

On dozva Harija i izvede ga iz Kingslijevog separea kroz druga velika hrastova vrata, te se obreše u još jednom hodniku. Skrenuli su levo, prepešačili kroz još jedan hodnik, a zatim skrenuli u slabo osvetljen i izuzetno oronuo prolaz, i napokon došli do ćorsokaka, u kome su sleva bila otvorena vrata, otkrivajući ostavu za metle. Vrata s desne strane bila su označena potamnelom mesinganom pločom na kojoj je pisalo *Zloupotreba normalskih predmeta*.

Činilo se da je sumorna kancelarija gospodina Vizlija neznatno manja od ostave za metle. U nju su jedva bila ugurana dva stola, i gotovo da nije bilo mesta da se prođe pored njih zbog prenatrpanih kancelarijskih plakara koji su se prostirali duž zidova, a na kojima su stajale gomile dosijea. Malo slobodno parče zida svedočilo je o opsesijama gospodina Vizlija: bili su tu posteri automobila, uključujući i jedan na kojem se nalazila slika razmontiranog motora, zatim dve slike poštanskih sandučića koje je izgleda isekao iz nekih normalskih dečjih knjiga, i jedan šematski dijagram, koji je pokazivao kako povezati utikač sa strujom.

Povrh gomile neobrađenih dosijea gospodina Vizlija nalazili su se stari toster koji je utučeno štucao, i par praznih kožnih rukavica koje su vrtele palčevima. Pored korpe s neobrađenim dosijeima stajala je grupna fotografija porodice Vizli. Hari primeti da je Persijev lik očigledno nestao sa nje.

– Mi nemamo prozor – izvini se gospodin Vizli, skidajući pilotsku jaknu, koju stavi preko naslona stolice. – Tražili smo, ali izgleda da misle kako nam i nije baš potreban. Sedi, Hari, izgleda da Perkins još nije došao.

Hari se zgura u stolicu za Perkinsovim stolom, dok je gospodin Vizli preturao po snopu pergamenata koje mu je Kingsli Okovgrom uručio.

– Ah – reče on, nasmešivši se kad je iz sredine snopa izvadio primerak časopisa po imenu *Cepidlaka* – da... – On ga prelista. – U pravu je, siguran sam da će Sirijusu ovo biti veoma zabavno – o, gospode, šta je sad pa ovo?

Kroz otvorena vrata ulete memorandum i slete povrh štucavog tostera. Gospodin Vizli ga razvi i naglas pročita.

– Treći povraćajući javni toalet prijavljen u Betnal Grinu, molimo odmah ispitajte situaciju. Ovo već postaje smešno...

– Povraćajući toalet?

– Antinormalske šaljivdžije – reče gospodin Vizli, namrštivši se. – Već smo imali dva slučaja pre dve nedelje, jedan u Vimbldonu, a drugi u oblasti Elefant i Kesl. Normalci povuku vodu, i umesto da sve ode – pa, možeš i sâm da zamisliš. Sirotani neprekidno zovu one... *vodostalatere*, mislim da se tako zovu... znaš, oni koji krpe cevi i slično.

– Vodoinstalateri?

– Tačno tako, da, ali ovi, naravno, budu sablažnjeni. Samo se nadam da ćemo uspeti da uhvatimo onoga ko to sve radi.

– Hoće li ih Aurori uhvatiti?

– O, ne, ovo je i suviše trivijalno za Aurore, učiniće to obična patrola za sprovođenje magijskih zakona – ah, Hari, ovo je Perkins.

Pogrbljen čarobnjak stidljivog izgleda, s pufnastom sedom kosom, upravo uđe u sobu, dahćući.

– Oh, Arture! – reče očajno, i ne pogledavši u Harija. – Hvala nebesima, nisam znao šta je najbolje da uradim. Da li da te sačekam ovde, ili ne. Upravo sam ti poslao sovu na kuću, ali ste se očigledno mimoišli... pre deset minuta je stigla hitna poruka...

– Već sam saznao za povraćajući toalet – reče gospodin Vizli.

– Ne, ne, nije u pitanju toalet, već saslušanje malog Potera... promenili su vreme i mesto... počinje sada u osam sati, a održaće se u staroj sudnici broj deset...

– Dole u staroj... ali rekli su mi... Merlinove mi brade!

Gospodin Vizli pogleda na sat, kriknu, i skoči sa stolice.

– Brzo, Hari, trebalo je da smo tamo još pre pet minuta!

Perkins se prilepi uz fioke kabineta kad gospodin Vizli trkom izjuri iz kancelarije, s Harijem za petama.

– Zašto su promenili vreme? – upita Hari bez daha, dok su jurili pored separea s Aurorima. Ljudi su podizali glave i zurili u njih kako trče. Hari se osećao kao da mu je sva utroba ostala na Perkinsonovom stolu.

– Pojma nemam, ali hvala bogu da smo došli ranije ovamo, da si propustio saslušanje, bila bi to prava katastrofa!

Gospodin Vizli zakoči ispred liftova i nestrpljivo pritisnu dugme označeno sa „dole“.

– HAJDE!

Lift dočangrlja pred njih, i oni žurno uđoše u njega. Svaki put kada bi zastao, gospodin Vizli bi gnevno opsovao i udario po dugmetu s brojem devet.

– Te sudnice nisu korišćene već godinama – reče gospodin Vizli ljutito. – Ne mogu ni da zamislim zašto bi tamo održali saslušanje... sem ako... ali ne...

U tom času u lift uđe zdepasta veštica koja je nosila zadimljen pehar, i gospodin Vizli ne objasni svoju zamisao.

– Atrijum – reče hladni ženski glas, i zlatne rešetke se otvoriše, pokazavši Hariju daleki odsjaj zlatnih statua u fontani. Punačka veštica izađe, a čarobnjak žućkastog tena veoma sumornog izraza lica uđe u lift.

– Dobro jutro, Arture – reče on zagrobnim glasom kada lift poče da se spušta. – Ne viđamo te često ovde dole.

– Hitni poslovi, Boude – reče gospodin Vizli, koji je cupkao na petama i nervozno gledao u Harija.

– Ah, da – reče Boud, osmotrivši Harija netremice. – Naravno.

Hari jedva da je imao višak emocija da ih usmeri ka Boudu, ali njegov prodorni pogled nije mu bio nimalo prijatan.

– Odsek za misterije – reče ledeni ženki glas, ne zalazeći u dalja objašnjavanja.

– Brzo, Hari – reče gospodin Vizli kada se vrata lifta uz škripu otvoriše, i oni jurnuše niz hodnik koji se prilično razlikovao od onih iznad. Zidovi su bili potpuno goli: nije bilo nikakvih prozora ni vrata, izuzev običnih crnih na samom kraju hodnika. Hari je očekivao da će proći kroz njih, ali umesto toga gospodin Vizli ga zgrabi za ruku i odvuče nalevo, gde se nalazio maleni prolaz sa stepenicama koje su vodile naniže.

– Ovde dole, ovde dole – prodahta gospodin Vizli, preskačući po dva stepenika odjednom.

– Čak ni lift ne silazi ovoliko duboko... *zašto* li ga održavaju ovde, nije mi sasvim…

Oni siđoše do podnožja stepenica i protrčaše još jednim hodnikom, koji je strašno ličio na onaj koji je vodio do Snejpove učionice u podrumskim tamnicama na Hogvortsu, s grubim kamenim zidovima i zidnim bakljama. Vrata pored kojih su ovde prošli bila su teška, drvena, s gvozdenim rezama i ključaonicama.

– Sudnica... deset... mislim... da smo blizu... da.

Gospodin Vizli se teturajući zaustavi ispred prljavih tamnih vrata s ogromnom gvozdenom bravom, i nasloni se na zid, držeći se za grudi.

– Hajde – procedi, pokazavši palcem ka vratima. – Ulazi unutra.

– Zar... zar ne idete i vi sa...?

– Ne, ne, meni nije dozvoljeno da prisustvujem. Srećno!

Harijevo srce lupalo je žestokim udarima koje je osećao čak u Adamovoj jabučici. On proguta knedlu, okrenu tešku gvozdenu kvaku i uđe u sudnicu.

8. Saslušanje

Hari se zabezeknu – nije mogao da se obuzda. Velika tamnica u koju je ušao bila mu je strahovito poznata. Ne samo da ju je već jednom video, nego je u njoj i *boravio*. Ovo je bilo mesto koje je posetio pomoću Dambldorovog Sita-za-misli, mesto gde je posmatrao kako Lestrejndžove osuđuju na doživotnu robiju u Askabanu.

Zidovi su bili od tamnog kamena, prigušeno osvetljeni bakljama. S obe strane duž zidova uzdizale su se prazne klupe, ali pravo ispred njega, na najvišim klupama, bilo je mnogo figura u senci. Govorile su prigušenim glasovima, ali kada se teška vrata zalupiše za Harijem, zavlada zloslutna tišina.

Hladan muški glas odjeknu sudnicom.

– Kasniš.

– Izvinite – reče Hari nervozno. – Ja... nisam znao da je promenjeno vreme.

– To nije krivica Vizengamota – reče glas. – Jutros ti je poslata sova. Zauzmi svoje mesto.

Hariju pogled pade na stolicu u samom središtu sobe, s naslonima za ruke prekrivenim lancima. Video je te lance kako oživljavaju i okivaju svakoga ko bi seo

na stolicu. Dok je prelazio preko kamenog poda, njegovi koraci su glasno odjekivali. Kada je obazrivo seo na ivicu stolice, lanci preteći začangrljaše, ali ga ne okovaše. Osećajući pomalo mučninu, on podiže pogled ka ljudima posedalim na klupama iznad njega.

Bilo ih je ukupno pedesetak i, koliko je mogao da vidi, svi su bili odeveni u odore boje šljive, s izuzetno precizno izvezenim srebrnim slovom „V“ na levoj strani grudi. Svi su ga gledali poviše svojih noseva, neki vrlo strogih lica, a neki s izrazima iskrene radoznalosti.

U samom središtu prednjeg reda sedeo je Kornelijus Fadž, ministar magije. Fadž je bio zdepast čovek koji je često nosio limunzeleni polucilindar, ali ne i danas. Nije nosio ni svoj povlađivački osmeh kojim se inače obraćao Hariju. S Fadžove leve strane sedela je krupna veštica četvrtaste vilice s veoma kratkom sedom kosom. Nosila je monokl i delovala zastrašujuće. S Fadžove desne strane nalazila se još jedna veštica, ali sedela je duboko zavaljena u naslon svog sedišta, tako da joj je lice bilo u senci.

– Dobro, dakle – poče Fadž. – Pošto je optuženi – napokon – prisutan, možemo da počnemo. Da li si spreman? – povika on nekom na samom kraju reda.

– Da, gospodine – reče željno neko čiji je glas Hari dobro poznavao. Ronov brat Persi sedeo je na samom kraju prednjeg reda. Hari pogleda u Persija, očekujući neki znak podrške, ali uzalud. Persijev pogled, skriven iza naočara s rožnatim ramom, bio je prikovan za list pergamenta i pero koje je spremno držao u ruci.

– Disciplinsko saslušanje dvanaestog avgusta – reče Fadž zvonkim glasom, i Persi odmah poče da beleži – povodom kršenja Dekreta o opravdanom ograničenju maloletničkog čarobnjaštva i Statuta o tajnosti Međunarodne konfederacije čarobnjaka od strane Harija Džejmsa Potera, stanovnika Šimširove ulice broj četiri, Malo Kukumavčilište, Sari.

– Islednici: Kornelijus Osvald Fadž, ministar magije, Amelija Suzan Bouns, šef Odseka za sprovođenje magijskih zakona, Dolores Džejn Ambridž, stariji podsekretar ministra. Sudski pisar, Persi Ignacije Vizli...

– Svedok odbrane, Albus Persival Vulfrik Brajan Dambldor – reče tihi glas iza Harija, koji tako brzo okrenu glavu da ušinu vrat.

Dambldor je smireno koračao po sobi, odeven u ponoćnoplavu odoru, savršeno opuštenog izraza lica. Njegova duga srebrna brada i kosa zasvetlucaše pod sjajem baklji kad on priđe Hariju i podiže pogled ka Fadžu kroz svoje naočare u obliku polumeseca, koje je nosio nasred veoma krivog nosa.

Članovi Vizengamota stadoše da žamore. Svi pogledi su sada bili prikovani za Dambldora. Neki su delovali iznervirano, drugi neznatno uplašeno. Dve postarije veštice iz zadnjeg reda pak podigoše ruke i mahnuše mu u znak dobrodošlice.

Čim je ugledao Dambldora, Hariju snažne emocije navreše u grudi, ojačana nada kakvu mu je svojevremeno ulivala Feniksova pesma. Hteo je da uhvati Dambldorov

pogled, ali Dambldor nije gledao u njegovom pravcu. Nastavio je da zuri u očevidno usplahirenog Fadža.

– Ah – reče Fadž, koji je delovao sasvim potreseno. – Dambldore. Da. Ti... ovaj... dakle dobio si našu... ovaj... poruku da su vreme i... ovaj... mesto saslušanja promenjeni?

– Mora da smo se mimoišli – reče Dambldor veselo. – Međutim, usled srećne pogreške, stigao sam u Ministarstvo tri sata ranije, tako da nema nikakve štete.

– Da... pa... pretpostavljam da će nam trebati još jedna stolica... ja... Vizli, možeš li...?

– Bez brige, bez brige – reče Dambldor prijatno. On izvadi svoj štapić, mahnu njime, i mekana cicom presvučena fotelja stvori se niotkuda, odmah pored Harija. Dambldor sede, sklopi vrhove svojih dugačkih prstiju i pogleda Fadža kroz njih s izrazom učtive radoznalosti. Članovi Vizengamota još uvek su žamorili i nemirno se vrpoljili. Smirili su se tek kad je Fadž ponovo progovorio.

– Da – ponovi Fadž, preturajući po beleškama. – Tako dakle. Znači. Optužbe. Da.

On izvuče list pergamenta s gomile ispred sebe, duboko udahnu, i pročita:

– Optužbe protiv okrivljenog su da je „namerno i potpuno svestan nelegalnosti svojih postupaka, pošto je prethodno primio pismeno upozorenje Ministarstva magije zbog slične čini, drugog avgusta u dvadeset i tri minuta posle devet proizveo Patronus čin u oblasti naseljenoj Normalcima, i to u prisustvu Normalca, što predstavlja prestup po Stavki C Dekreta o opravdanom ograničenju maloletničkog čarobnjaštva iz 1875, kao i odeljka 13. Statuta o tajnosti Međunarodne konfederacije čarobnjaka“.

– Vi ste Hari Džejms Poter, iz Šimširove ulice broj četiri, Malo Kukumavčilište, Sari? – upita Fadž, streljajući Harija pogledom preko svog pergamenta.

– Da – reče Hari.

– Dobili ste zvanično upozorenje od Ministarstva povodom ilegalnog korišćenja magije pre tri godine, nije li tako?

– Da, ali...

– A uprkos tome ste prizvali Patronus čin u noći drugog avgusta? – upita Fadž.

– Da – reče Hari – ali...

– Znajući da vam nije dopušteno da koristite magiju van škole dok ne napunite sedamnaest godina?

– Da, ali...

– Znajući da se nalazite u oblasti punoj Normalaca?

– Da, ali...

– Potpuno svesni da ste tokom tog čina bili u prisustvu Normalca?

– Da – reče Hari ljutito – ali sam je upotrebio samo zato što smo bili...

Veštica s monoklom preseče ga dubokim glasom.

– Ti si izveo potpuno razvijenog Patronusa?

– Da – reče Hari – jer smo...

– Opipljivog Patronusa?

– Kakvog... šta? – upita Hari.

– Tvoj Patronus je imao jasno definisano obličje? Hoću reći, bio je opipljiviji od pare ili pramena dima?

– Da – reče Hari, istovremeno nestrpljiv i pomalo očajan – u pitanju je jelen, oduvek je i bio jelen.

– Oduvek? – zagrme Madam Bouns. – I pre si proizvodio Patronusa?

– Da – reče Hari. – Umem to da radim već više od godinu dana.

– A star si petnaest godina?

– Da, i...

– To si naučio u školi?

– Da, profesor Lupin me je naučio tokom treće godine na Hogvortsu, zbog...

– Impresivno – reče Madam Bouns, zureći u njega – pravi Patronus, u njegovom uzrastu... zaista veoma impresivno.

Neki od čarobnjaka i veštica oko nje ponovo počeše da žamore. Nekoliko njih stade da klima, ali su se ostali mrštili i odmahivali glavama.

– Ne radi se o tome koliko je impresivna sama magija bila – reče Fadž razdražljivim glasom – zapravo, pomislio bih da što je impresivnija magija bila, tim gore, uzevši u obzir da ju je dečak izveo naočigled Normalca!

Oni koji su se mrštili sada promrmljaše nešto kao saglasnost, ali tek prizor Persijevog licemernog klimanja glavom podstaknu Harija da progovori.

– Učinio sam to zbog dementora! – reče on glasno, pre nego što će ga iko ponovo prekinuti.

Očekivao je još mrmljanja i došaptavanja, no tišina koja zavlada činila se gušća nego pre.

– Dementori? – reče Madam Bouns posle kraće pauze, podigavši svoje guste obrve tako da se činilo da će joj monokl spasti s oka. – Šta to pokušavaš da kažeš, dečače?

– Kažem da su dva dementora bila u toj uličici, i da su napali mene i mog rođaka!

– Ah – ponovo će Fadž, neprijatno se iskezivši dok se osvrtao po ostatku Vizengamota, kao da ih poziva da se i oni nasmeju nekakvoj šali. – Da. Da, i mislio sam da ćemo čuti nešto ovako.

– Dementori u Malom Kukumavčilštu? – reče Madam Bouns, vidno iznenađena. – Ne razumem...

– Ne razumeš, Amelija? – reče Fadž, još uvek se zlobno kezeći. – Dopusti da objasnim. Razmišljao je i smislio da bi dementori bili najbolje opravdanje za njegove postupke. Baš fino. Normalci ih ne mogu videti, zar ne, dečače? Baš zgodno, baš zgodno... znači, imamo samo tvoju reč, i nijednog svedoka...

– Ne lažem! – reče Hari glasno, praćen još jednim naletom žagora članova suda. – Bilo ih je dva, dolazili su sa suprotnih krajeva uličice, sve se smračilo i zahladnelo, a

moj rođak ih je osetio i pokušao da pobegne...

– Dosta, dosta! – reče Fadž s veoma oholim izrazom lica. – Žao mi je što prekidam nešto što bi svakako bila veoma dobro uvežbana pričica...

Dambldor pročisti grlo. Vizengamot ponovo zaneme.

– Pa, zapravo, mi imamo svedoka koji će posvedočiti o prisustvu dementora u uličici – reče on – izuzev Dadlija Darslija, hoću reći.

Fadžovo bucmasto lice se opusti, kao da ga je neko izduvao. Zurio je u Dambldora nekoliko trenutaka, a onda, s izrazom čoveka koji se ponovo sabrao, reče: – Bojim se da nemamo vremena da slušamo još izmišljotina, Dambldore. Hoću da se pobrinem za ovo što je brže...

– Možda grešim – reče Dambldor učtivo – ali ubeđen sam da, po Vizengamotskoj povelji o pravima, optuženik ima pravo da izvede svedoke u prilog svojim tvrdnjama? Zar nije takva politika Odseka za sprovođenje magijskih zakona, Madam Bouns? – nastavi on, obrativši se veštici s monoklom.

– Tačno – reče Madam Bouns. – Tačno tako.

– Oh, pa dobro de, dobro de – obrecnu se Fadž. – Gde vam je ta osoba?

– Doveo sam je sa sobom – reče Dambldor. – Tu je, ispred vrata. Da li da je...?

– Ne – Vizli, idi ti – zakevta Fadž na Persija, koji istog časa ustade, strča niz kamene stepenike sa sudijskog balkona i projuri pored Dambldora i Harija, i ne pogledavši ih.

Trenutak kasnije Persi se vrati, u pratnji gospođe Fig. Ona je delovala prestrašeno i ćaknutije no ikada. Hari je priželjkivao da se setila da ne dođe u svojim patofnama.

Dambldor ustade i prepusti gospođi Fig fotelju, prizvavši sebi drugu.

– Puno ime? – reče Fadž glasno, kada se gospođa Fig nervozno smestila na samoj ivici sedišta.

– Arabela Dorin Fig – reče gospođa Fig drhtavim glasom.

– A ko ste uopšte vi? – reče Fadž, smorenim i uzvišenim glasom.

– Ja sam stanovnik Malog Kukumavčilišta, živim blizu kuće Harija Potera – reče gospođa Fig.

– Nemamo podatak da ijedna veštica ili čarobnjak žive u Malom Kukumavčilištu, izuzev Harija Potera – odmah reče Madam Bouns. – Situacija u tom mestu oduvek je bila pažljivo proučavana, uzevši u obzir... uzevši u obzir prethodne događaje.

– Ja sam Poruga – reče gospođa Fig. – Tako da me nemate registrovanu, zar ne?

– Poruga, je li? – reče Fadž, sumnjičavo je posmatrajući. – To ćemo još da proverimo. Ostavićete detalje o svojim roditeljima kod mog asistenta Vizlija. Uzgred, mogu li Poruge uopšte da vide dementore? – dodade on, osvrćući se levo-desno duž tribina.

– Da, možemo! – reče gospođa Fig ogorčeno.

Fadž spusti pogled ka njoj, podignutih obrva. – Dobro onda – reče on distancirano. – Kakva je vaša priča?

– Drugog avgusta oko devet sati uveče, izašla sam da kupim hranu za mačke u prodavnici na uglu Vistarijinog šetališta – odmah se rastoroka gospođa Fig, kao da je napamet naučila šta će reći – kada sam začula neko komešanje iz uličice između Magnolijinog polumeseca i Vistarijinog šetališta. Kada sam prišla ulazu u uličicu, videla sam dementore kako trče...

– Trče? – oštro će Madam Bouns. – Dementori ne trče, oni klize.

– To sam i htela da kažem – brzo nastavi gospođa Fig, a na izboranim sparušenim obrazima pojaviše joj se ružičaste fleke. – Kako klize ulicom ka, kako mi se činilo, dvojici dečaka.

– Kako su izgledali? – upita Madam Bouns, suzivši oči tako da joj se ivica monokla usecala u meso.

– Pa, jedan je bio veoma krupan, a drugi malčice mršav...

– Ne, ne – reče Madam Bouns nestrpljivo. – Dementori... opišite ih.

– Oh – reče gospođa Fig, dok joj se rumenilo sada širilo i po vratu. – Bili su veliki. Veliki i obučeni u ogrtače.

Hari oseti užasan trzaj u dubini stomaka. Šta god gospođa Fig rekla, njemu je zvučalo kao da je dementore eventualno nekada videla na slici, a slika nikada ne bi mogla verno da prikaže kakva su ta bića: užasni način na koji su se kretali, lebdeći na nekoliko centimetara iznad zemlje, ili njihov truo zadah, ili onaj užasan hroptav zvuk koji ispuštaju dok isisavaju okolni vazduh...

U drugom redu, zadrigli čarobnjak s velikim crnim brkovima nagnu se da šapne nešto u uvo susetki, veštici frćkave kose. Ona se zlobno iskezi i klimnu glavom.

– Veliki i odeveni u ogrtače? – ponovi Madam Bouns hladno, dok Fadž podrugljivo frknu. – Shvatam. Još nešto?

– Da – reče gospođa Fig. – Osetila sam ih. Sve je zahladnelo, a da znate, bila je to veoma topla letnja noć. I osetila sam... kao da je sva radost nestala s ovoga sveta... i setila sam se... užasnih stvari...

Njen glas zadrhta i zamre.

Oči Madam Bouns neznatno se raširiše. Hari primeti crvene tragove ispod njenih obrva na mestu gde joj se urezao monokl.

– Šta su dementori onda učinili? – upita ona, i Hari oseti tračak nade.

– Krenuli su na dečake – reče gospođa Fig, jačim i samouverenijim glasom, dok joj je rumenilo bledelo s lica. – Jedan dečak je pao. Drugi se povlačio unazad, pokušavajući da odbije dementora. To je bio Hari. Dvaput je pokušao, ali bi proizveo samo srebrni dim. Prilikom trećeg pokušaja stvorio je Patronusa, koji se sjurio na prvog dementora, a onda je oterao i drugog sa svog rođaka. I tako... tako se sve to zbilo – zaključi gospođa Fig, pomalo neubedljivo.

Madam Bouns u tišini spusti pogled ka gospođi Fig. Fadž se uopšte nije obazirao na nju, već je nešto petljao po svojim papirima. Napokon, on podiže pogled s njih i reče, pomalo agresivno: – To ste znači videli, je li?

– Tako se sve to zbilo – ponovi gospođa Fig.

– Vrlo dobro – reče Fadž. – Možete izaći.

Gospođa Fig usmeri prestrašen pogled s Fadža na Dambldora, a zatim ustade i odvuče se do vrata. Hari ču kako se ona zatvaraju za njom.

– Nije baš ubedljiv svedok – reče Fadž visokoparno.

– Oh, pa ne znam – reče Madam Bouns svojim odzvanjajućim glasom. – Svakako je veoma precizno opisala efekte napada dementora. A ne mogu da zamislim zašto bi rekla da su bili tamo ako to nije istina.

– Ali da dementori dolutaju u normalsko predgrađe, i da tek tako *nalete* na čarobnjaka? – frknu Fadž. – Šanse da se to dogodi mora da su veoma, veoma male. Čak se ni Torbar ne bi kladio na...

– Oh, ne bih rekao da iko ovde misli da su se dementori tamo slučajno našli – reče Dambldor vedro.

Veštica koja je sedela s Fadžove desne strane, lica skrivenog u senci, neznatno se uzvrpolji, ali svi ostali bili su sasvim mirni i tihi.

– A šta bi to trebalo da znači? – upita Fadž ledeno.

– To znači da im je naređeno da budu tamo – reče Dambldor.

– Mislim da bismo negde imali zabeleženo da je neko naredio paru dementora da se šetkaju Malim Kukumavčilištem! – zakevta Fadž.

– Ne biste, ako dementori ovih dana primaju naređenja od nekoga ko nije iz Ministarstva magije – reče Dambldor smireno. – Već sam ti predočio kako gledam na tu temu, Kornelijuse.

– Da, jesi – reče Fadž silovito – ali nemam nikakvog razloga da poverujem kako su tvoji stavovi išta drugo do koještarije, Dambldore. Dementori su stalno u Askabanu, i rade sve što tražimo od njih.

– Onda – reče Dambldor, tiho ali razgovetno – moramo se zapitati zašto bi neko iz Ministarstva naredio paru dementora da ode u tu uličicu drugog avgusta uveče.

U potpunom muku koji zavlada na ove reči, veštica s Fadžove desne strane nagnu se napred, tako da je Hari po prvi put ugleda.

Ličila mu je na veliku prebledelu žabu. Bila je prilično punačka, širokog, mlitavog lica, kratkog vrata, kao teča Vernon, i veoma širokih opuštenih usta. Oči su joj bile krupne, okruglaste i neznatno izbuljene. Čak ga je i mala crna somotska mašna koju je stavila povrh svoje kratke kovrdžave kose podsetila na veliku muvu koju ova veštica upravo namerava da uhvati svojim dugačkim lepljivim jezikom.

– Predsedavajući daje reč Dolores Džejn Ambridž, starijem ministrovom podsekretaru – reče Fadž.

Veštica progovori lepršavim, devojački piskavim glasićem koji zaprepasti Harija. Očekivao je kreketanje.

– Mora da sam vas pogrešno razumela, profesore Dambldor – reče ona s usiljenim osmehom, dok su joj velike loptaste oči ostale hladne kao i ranije. – Stvarno glupo od

mene. Ali mi se na jedan majušni trenutak učinilo da nagoveštavate kako je Ministarstvo magije naredilo napad na ovog dečaka!

Ona se zvonko nasmeja, od čega se Hariju naježiše dlake na vratu i leđima. Još nekoliko članova Vizengamota nasmeja se zajedno s njom, iako je bilo jasno kao dan da niko od njih to ne smatra smešnim.

– Ako je istina da dementori primaju naređenja isključivo od Ministarstva magije, i ako je takođe istina da su dva dementora napala Harija i njegovog rođaka pre nedelju dana, onda logičnim zaključivanjem sledi da je možda neko iz Ministarstva naredio napade – reče Dambldor učtivo. – Naravno, moguće je i da baš ta dva dementora nisu pod kontrolom Ministarstva...

– Nema dementora koji su van kontrole Ministarstva! – obrecnu se Fadž, koji se zacrvene kao cigla.

Dambldor sagnu glavu uz mali naklon.

– Onda će Ministarstvo nesumnjivo sprovesti potpunu istragu oko toga šta su ta dva dementora radila tako daleko od Askabana i zašto su napali nekoga bez ovlašćenja.

– Nije tvoje da odlučuješ šta će Ministarstvo magije da radi, Dambldore! – puče Fadž, sada već ljubičastog lica, kakvim bi se i sâm teča Vernon ponosio.

– Naravno da nije – reče Dambldor krotko. – Samo sam izrazio svoje uverenje da ovaj slučaj neće proći neispitan.

On baci pogled na Madam Bouns, koja namesti monokl i uzvrati mu pogled, malčice se namrštivši.

– Podsetio bih sve prisutne da ponašanje tih dementora, ukoliko se ispostavi da nisu tek plod mašte ovog dečaka, nije predmet ovog saslušanja! – reče Fadž. – Ovde smo da ispitamo prekršaje Harija Potera u odnosu na Dekret o opravdanom ograničenju maloletničkog čarobnjaštva!

– Naravno da smo zato ovde – reče Dambldor – ali prisustvo dementora u toj uličici izuzetno je važno. Klauzula Sedam dotičnog Dekreta kaže da se magija sme koristiti pred Normalcima u vanrednim okolnostima, a te vanredne okolnosti uključuju i situacije koje prete životu datog čarobnjaka ili veštice, i drugih prisutnih veštica, čarobnjaka ili Normalaca prisutnih u vreme...

– Upoznati smo s klauzulom Sedam, hvala lepo! – zareža Fadž.

– Naravno da jeste – reče Dambldor kurtoazno. – To znači da se slažemo da Harijevo korišćenje Patronus čini u ovim okolnostima potpada pod kategoriju vanrednih okolnosti koje klauzula predviđa?

– U slučaju da je uopšte bilo dementora, u šta sumnjam.

– Čuli ste iskaz svedoka – prekide ga Dambldor. – Ukoliko još uvek sumnjate u njenu iskrenost, ponovo je pozovite i ispitajte. Siguran sam da se neće buniti.

– Ja... to... ne... – promuca Fadž, petljajući s papirima pred sobom. – Samo... hoću danas da završim s ovim, Dambldore!

– Ali naravno, nije važno koliko puta ćete saslušati svedoka ako bi alternativa bila ozbiljno kršenje pravde – reče Dambldor.

– Ozbiljan prekršaj, malo sutra! – reče Fadž na sav glas. – Da li si se uopšte i potrudio da sabereš koliko je izmišljotina ovaj dečak izrekao, pokušavajući da opravda svoju flagrantnu zloupotrebu magije van škole? Pretpostavljam da si zaboravio na Lebdeću čin koju je upotrebio pre tri godine...

– To nisam bio ja, bio je to kućni vilenjak! – reče Hari.

– VIDIŠ? – zagrme Fadž, izraženo gestikulirajući u pravcu Harija. – Kućni vilenjak! U normalskoj kući! Nije nego!

– Dotični kućni vilenjak je trenutno zaposlen na Hogvortskoj školi – reče Dambldor. – Mogu da ga dozovem ovamo za tren da svedoči, ukoliko to želite.

– Ja... ne... nemam vremena da slušam tamo neke kućne vilenjake! U svakom slučaju, to nije jedini... naduvao je svoju tetku, zaboga! – povika Fadž, lupajući pesnicom po sudijskoj klupi, pri tom oborivši bočicu mastila.

– A vi ste tom prilikom bili veoma predusretljivi i niste podigli optužbu protiv njega, pretpostavljam prihvatajući činjenicu da čak ni najbolji čarobnjaci ne mogu uvek da kontrolišu svoje emocije – reče Dambldor smireno, dok je Fadž pokušavao da skine mastilo sa svojih beležaka.

– A još nisam ni počeo sa svime što je radio u školi.

– Ali, s obzirom da Ministarstvo nema tu vlast da kažnjava hogvortske učenike zbog prestupa počinjenih u školi, Harijevo ponašanje tamo nije nimalo relevantno za ovo saslušanje – reče Dambldor ljubazno kao i uvek, ali sada s malim nagoveštajem hladnoće u tonu tih reči.

– Oho! – reče Fadž. – Ne tiče nas se šta radi u školi, je li? To ti misliš!

– Ministarstvo nema ovlašćenje da izbaci nijednog učenika s Hogvortsa, Kornelijuse, na šta sam te podsetio u noći drugog avgusta – reče Dambldor. – Niti ima pravo da konfiskuje čarobne štapiće dok se optužbe ne dokažu, što sam te takođe podsetio u noći drugog avgusta. U tvojoj divljenja vrednoj žurbi da sprovedeš zakon, čini se da si, nenamerno, u to sam uveren, i sâm previdео nekoliko zakona.

– Zakoni se mogu izmeniti – reče Fadž divlje.

– Naravno – reče Dambldor, nakrivivši glavu u stranu. – A očevidno je da ti već unosiš neke izmene, Kornelijuse. Zapravo, za nekoliko kratkih nedelja otkako sam zamoljen da napustim Vizengamot, već je prešlo u praksu da se održava puno krivično suđenje za prost slučaj maloletničkog čarobnjaštva!

Nekoliko čarobnjaka iznad njih se s nelagodom promeškolji u svojim sedištima. Fadž postade još ljubičastiji. Žabolika veštica s njegove desne strane se pak samo zagleda u Dambldora, potpuno bezizražajnog lica.

– Koliko sam upoznat – nastavi Dambldor – još uvek nije na snazi nijedan zakon koji bi nalagao ovom sudu da kazni Harija za svaku čaroliju koju je ikada izveo. Optužen je za određeni prekršaj, i on vam je predstavio svoju odbranu. Sve što on i ja

sada možemo da učinimo jeste da sačekamo vašu presudu.

Dambldor ponovo sklopi vrhove svojih prstiju i zaćuta. Fadž ga je mahnito gledao, očevidno razjaren. Hari iskosa pogleda u Dambldora, iščekujući da će ih on ponovo ubeđivati. Nije bio sasvim siguran da je Dambldor trebalo da kaže Vizengamotu kako je sada vreme za njihovu odluku. Dambldor je, opet, delovao potpuno nesvestan Harijevog pokušaja da mu ponovo privuče pažnju. Nastavio je da gleda ka tribinama gde se ceo Vizengamot prepustio užurbanim, šaptavim razgovorima.

Hari pogleda u svoja stopala. Njegovo srce, koje se, činilo se, nenormalno nadulo, glasno mu je lupalo o rebra. Očekivao je da će saslušanje duže trajati. Uopšte nije bio siguran da je ostavio dobar utisak. Zapravo, gotovo da ništa nije ni rekao. Trebalo je opširnije da pojasni priču o dementorima, kako se spotakao, kako Dadli i on zamalo nisu primili poljupce...

Dvaput je podizao pogled ka Fadžu, spreman da zausti nešto, ali mu se nabreklo srce oba puta steglo, te bi samo udahnuo i ponovo pogledao u svoje cipele.

A onda šaputanje prestade. Hari je hteo da podigne pogled ka sudijama, ali je shvatio da mu je zapravo mnogo, mnogo lakše da nastavi pogledom da ispituje svoje pertle.

– Ko je za oslobađanje okrivljenog od svih optužbi? – progovori Madam Bouns svojim dubokim glasom.

Hari naglo uspravi glavu. Ruke se podigoše u vazduh, mnogo njih... više od polovine! Ubrzano dišući, on pokuša da ih prebroji, ali pre nego što je stigao da dovrši, Madam Bouns reče: – A ko glasa za osudu?

Fadž podiže ruku, baš kao i pola tuceta drugih, uključujući i vešticu s njegove desne strane, čarobnjaka s bujnim brkovima i čupavu vešticu iz drugog reda.

Fadž se osvrnu oko sebe, delujući kao da mu se nešto veoma krupno zaglavilo u grlu, a zatim spusti ruku. Dvaput duboko udahnuvši, on reče, glasom izobličenim od potisnutog besa: – Dobro onda, dobro onda... oslobođen svih optužbi.

– Odlično – reče Dambldor živahno, skočivši na noge, isuče svoj štapić i natera dve platnene fotelje da nestanu. – Pa, zaista bih morao da krenem. Prijatan dan vam želim svima.

I ne pogledavši u Harija, on izlete iz tamnice.

9. Jadi gospođe Vizli

Dambldorov nagli odlazak bio je potpuno iznenađenje za Harija. Nastavio je da sedi u stolici s okovima boreći se s osećanjima šoka i olakšanja. Vizengamoti počeše da ustaju, skupljaju i pakuju svoje papire. Hari ustade. Niko mu izgleda nije poklanjao ni trunku pažnje, izuzev žabolike veštice s Fadžove desne strane, koja je sada zurila dole u njega umesto u Dambldora. Ignorišući je, on pokuša da uhvati Fadžov, ili pogled Madam Bouns, želeći da ih upita može li sada da ode, ali je Fadž, činilo se, rešio da ne primećuje Harija, a Madam Bouns je bila zaokupljena svojom aktentašnom, tako da on načini nekoliko oklevajućih koraka ka izlazu a onda, kada ga niko ne dozva natrag, odšeta vrlo brzim hodom.

Poslednjih nekoliko koraka već je bio u trku, snažno je raskrilio vrata, te se umalo nije sudario s gospodinom Vizlijem koji je stajao baš pred njima, prebledeo i zabrinut.

– Dambldor nije rekao...

– Oslobođen – reče Hari zatvarajući vrata za sobom – od svih optužbi!

Sijajući od sreće, gospodin Vizli zagrli Harija.

– Hari, to je divno! Pa naravno, nisu ni mogli da te oglase krivim, ne na osnovu onakvih dokaza, ali svejedno, ne mogu da lažem da se nisam...

Gospodin Vizli tu zastade, jer se vrata sudnice upravo ponovo otvoriše. Članovi Vizengamota izlazili su jedan po jedan.

– Merlinove mi brade! – uskliknu gospodin Vizli začuđeno, povlačeći Harija u stranu da ih propuste. – Ispitivali su te pred punim sudskim sastavom?

– Rekao bih da jesu – reče Hari tiho.

Jedan ili dva čarobnjaka klimnuše glavom Hariju prolazeći kraj njega a nekoliko njih, uključujući Madam Bouns, rekoše: „Dobro jutro, Arture“, gospodinu Vizliju, ali većina je odvraćala pogled. Kornelijus Fadž i žabolika veštica među poslednjima napustiše tamnicu. Fadž se ponašao kao da su gospodin Vizli i Hari deo zida, ali je veštica, dok je prolazila, maltene procenjivački odmerila Harija. Poslednji prođe Persi. Poput Fadža, i on je sasvim ignorisao svog oca i Harija. Odmarširao je pored njih, ukrućenih leđa i podignutog nosa, čvrsto stežući veliki svitak pergamenta i pregršt rezervnih pera. Usne gospodina Vizlija neznatno se skupiše, ali on ne pokaza nikakav znak da je video svog trećeg sina.

– Vodim te pravo natrag, kako bi mogao i ostalima da javiš dobre vesti – reče, pokazavši Hariju da krene napred, čim su Persijeve pete iščezle uza stepenice ka nivou devet. – Ostaviću te na putu za onaj toalet u Betnal Grinu. Hajde...

– A šta ćete preduzeti u vezi s tim toaletom? – upita Hari cereći se. Sve mu je iznenada delovalo pet puta smešnije nego inače. Postepeno mu je dopiralo do svesti: *oslobođen je optužbe, vraća se na Hogvorts*.

– O, to je sasvim prosta kontrakletva – reče gospodin Vizli dok su se penjali uz stepenice – ali nije stvar u popravljanju štete, već u samim stavovima koji stoje iza tog vandalizma, Hari. Maltretiranje Normalaca nekim čarobnjacima može delovati smešno, ali to je ispoljavanje nečeg mnogo dubljeg i prljavijeg, a ja to neću dozvoliti...

Gospodin Vizli zastade usred rečenice. Upravo su stigli do hodnika na devetom nivou, a Kornelijus Fadž je stajao na koji metar od njih, tiho se obraćajući visokom čoveku duge plave kose i oštrog, bledog lica.

Drugi čovek se okrete na zvuk njihovih koraka. I on zastade usred rečenice, suzi svoje hladne sive oči i pogledom fiksira Harijevo lice.

– Vidi, vidi... Patronus Poter – reče Lucijus Melfoj hladno.

Hari oseti kako mu zastaje dah, kao da je upravo udario o neki nevidljivi zid. Poslednji put je video te hladne sive oči kroz proreze smrtožderske kukuljice, kada mu je i čuo glas kako mu se ruga, na mračnom groblju, dok ga je Lord Voldemor mučio. Hari nije mogao da veruje da Lucijus Melfoj uopšte sme da ga pogleda u lice. Nije mogao da poveruje da je on tu, u Ministarstvu magije, niti da Kornelijus Fadž razgovara s njim, nakon što je Hari pre nekoliko nedelja rekao Fadžu da je Melfoj Smrtožder.

– Ministar mi je upravo pripovedao o tvom srećnom izbavljenju, Poteru – reče Melfoj otežuće. – Stvarno zapanjujuće, kako uvek uspeš da se iskobeljaš iz škripca...

poput zmije, zapravo.

Gospodin Vizli stisnu Harija za rame u znak upozorenja.

– Da – reče Hari – da, baš sam dobar u spasavanju.

Lucijus Melfoj podiže pogled ka licu gospodina Vizlija.

– Artur Vizli je tu, takođe! Šta ti tražiš ovde, Arture?

– Ja radim ovde – reče gospodin Vizli šturo.

– Svakako ne *ovde*? – reče gospodin Melfoj skeptično i pogleda ka vratima preko Vizlijevog ramena. – Mislio sam da si gore na drugom spratu... zar se ne baviš, beše, nečim što uključuje tajno krijumčarenje normalskih predmeta i njihovo omađijavanje?

– Ne – obrecnu se gospodin Vizli, zarivši prste u Harijevo rame.

– A šta *vi* uopšte tražite ovde? – upita Hari Lucijusa Melfoja.

– Mislim da te se privatne stvari između mene i ministra nimalo ne tiču, Poteru – reče Melfoj, poravnavši prednji deo svoje odore. Hari začu nežno zveckanje nečega što je nepogrešivo zvučalo kao pun džep zlatnika. – Zbilja, samo zato što si Dambldorov miljenik ne znači da treba da očekuješ od nas ostalih da ti na isti način povlađujemo... onda, hoćemo li otići do vaše kancelarije, ministre?

– Svakako – reče Fadž, okrenuvši leđa Hariju i gospodinu Vizliju. – Ovuda, Lucijuse.

Oni se udaljiše dugim koracima, razgovarajući prigušenim glasovima. Gospodin Vizli nije puštao Harijevo rame sve dok ovi nisu nestali u liftu.

– Zašto nije čekao ispred Fadžove kancelarije ako imaju zajedničke poslove – besno izlete Hariju. – Šta je tražio ovde dole?

– Ako mene pitaš, pokušavao je da se prišunja dole do sudnice – reče gospodin Vizli, delujući krajnje uznemireno. Osvrtao se preko ramena kao da hoće da se uveri da ga oni neće čuti. – Pokušavao je da otkrije jesu li te izbacili ili ne. Ostaviću poruku za Dambldora kada te budem ostavio, treba da zna da je Melfoj ponovo razgovarao s Fadžem.

– Kakve to privatne poslove njih dvojica imaju uopšte?

– Zlato, pretpostavljam – ljutito reče gospodin Vizli. – Melfoj već godinama daje donacije za raznorazne stvari... tako se povezuje s pravim ljudima... a onda može da traži odgovarajuće usluge... da odlaže zakone za koje ne želi da prođu... Taj Lucijus Melfoj ima baš jake veze.

Uto stiže lift. Bio je prazan, izuzev jata memoranduma koje poče da lepršа oko glave gospodina Vizlija čim je pritisnuo dugme za Atrijum i vrata se čangrljavo zatvorila. On ih ljutito rastera.

– Gospodine Vizli – reče Hari polako – ako se Fadž sreće sa Smrtožderima poput Melfoja, i to nasamo, kako znamo da oni nisu na njega bacili Kontrolišuću kletvu?

– Nemoj misliti da nam to već nije palo na pamet, Hari – reče gospodin Vizli mirno. – Ali Dambldor misli da Fadž trenutno radi na svoju ruku – što, kako Dambldor kaže, nije baš utešno. Bolje da ne pričamo o tome sada, Hari.

Vrata skliznuše u stranu i oni iskoračiše u sada već gotovo opusteo Atrijum. Erik, čarobnjak-bezbednjak, ponovo je bio skriven iza *Dnevnog proroka*. Pođoše pravo pored zlatne fontane kada se Hari seti.

– Sačekajte... – reče on gospodinu Vizliju i, vadeći kesu s novcem iz džepa, vrati se do fontane.

Pogledao je gore, u lice zgodnog čarobnjaka. Izbliza, Hari pomisli da ono deluje prilično slabašno i budalasto. Veštica se isprazno kezila, kao kandidatkinja za mis, a na osnovu svega što je Hari već znao o goblinima i kentaurima, bilo je najmanje verovatno da ćete ih uhvatiti da tako odano zure u ljude, ma kako ovi izgledali. Jedino je stav puzeće poniznosti kućnog vilenjaka delovao ubedljivo. Nacerivši se na pomisao šta bi Hermiona rekla kada bi videla statuu vilenjaka, Hari izvrnu svoju kesu s novcem naopačke i isprazni ne samo deset galeona, već čitav njen sadržaj u bazenčić.

* * *

– Znao sam! – viknu Ron, pesnicom udarivši u vazduh. – Ti uvek uspeš da se izvučeš iz takvih nevolja!

– Morali su da te oslobode optužbi – reče Hermiona. Delovala je vrlo nervozno i zabrinuto kada je Hari ušao u kuhinju, a sada je drhtavom rukom prekrila oči od olakšanja: – Nisu imali osnova ni za kakav slučaj protiv tebe, ama baš nikakav.

– Kako to da je ipak svima prilično laknulo, ako ste svi znali da ću se izvući – upita Hari nasmešeno.

Gospođa Vizli je brisala suzno lice keceljom, a Fred, Džordž i Džini su izvodili nekakav ratnički ples, pri tom zapevajući:

– *Izvukao se, izvukao se, izvukao se...*

– Dosta! Smirite se! – povika gospodin Vizli, mada se i on smešio. – Čuj, Sirijuse, Lucijus Melfoj je bio u Ministarstvu...

– Šta? – kratko uzvrati Sirijus.

– *Izvukao se, izvukao se, izvukao se...*

– Smirite se, vas troje! Da, video sam ga kako razgovara s Fadžom na devetom nivou, a onda su se zajedno popeli do Fadžove kancelarije. Dambldor bi trebalo to da zna.

– Apsolutno! – reče Sirijus. – Reći ćemo mu, ne brini.

– Pa, bolje da pođem, čeka me povraćajući toalet u Betnal Grinu. Moli, odocniću, moram da zamenim Tonks, ali Kingsli bi mogao da navrati na večeru...

– *Izvukao se, izvukao se, izvukao se...*

– E, sad je dosta – Frede – Džordže – Džini! – reče gospođa Vizli, dok je gospodin Vizli napuštao kuhinju. – Hari, dušo, dođi, sedi malo, ručaj nešto, jedva da si doručkovao.

Ron i Hermiona sedoše preko puta njega. Izgledali su srećniji no što ih je video otkako je stigao u Ulicu Grimold, i Hari ponovo oseti kako u njemu raste vrtoglavo olakšanje, koje nekako beše nagrizeno njegovim susretom s Lucijusom Melfojem. Sumorna kuća izgledala je iznenada mnogo toplije i prisnije. Čak je i Kričer izgledao manje ružan kad je ugurao svoju pljosnatu njušku u kuhinju kako bi istražio uzrok graje.

– Naravno, čim je Dambldor stao na tvoju stranu, nije bilo šanse da te osude – reče Ron radosno, spuštajući svakom na tanjir velika brda krompir-pirea.

– Da, on mi je to sredio – reče Hari. Osećao je da bi zvučalo vrlo nezahvalno, pa i detinjasto, reći: – Voleo bih da mi se, ipak, obratio. Ili me bar *pogledao*.

Na tu pomisao ožiljak na čelu stade gadno da ga žiga, te ga on odmah pritisnu šakom.

– Šta ti je? – upita Hermiona uznemireno.

– Ožiljak – promumla Hari. – Nije to ništa... u poslednje vreme me neprekidno boli...

Niko od ostalih nije ništa primetio, svi su se već služili hranom, uzbuđeno likujući nad Harijevom jedva izvojevanom pobedom. Fred, Džordž i Džini su i dalje pevali. Hermiona je delovala dosta zabrinuto, ali pre nego što je išta stigla da kaže, Ron radosno progovori: – Znaš, kladim se da će se Dambldor večeras pojaviti, da i on proslavi s nama.

– Nisam sigurna da će moći, Rone – reče gospođa Vizli, postavljajući pred Harija veliki tanjir pečene piletine. – Trenutno je prezauzet.

– *IZVUKAO SE, IZVUKAO SE, IZVUKAO SE*..

– UMUKNITE! – zagrme gospođa Vizli.

* * *

Sledećih dana Hari nije mogao da ne primeti kako je među osobama u kući Grimold broj dvanaest i jedna koja se očigledno ne raduje preterano što će se on vratiti na Hogvorts. Sirijus je vrlo uspešno nabacio radostan izgled kada je prvi put čuo tu vest, rukujući se s Harijem, sijajući od sreće baš kao i ostali. Međutim, uskoro je počeo da biva sumorniji i zlovoljniji nego ranije, sve manje je razgovarao s ostalima, čak i s Harijem, i provodio sve više vremena zatvoren u majčinoj sobi s Bakbikom.

– Nemoj sebe da kriviš! – reče Hermiona oštro, kada je Hari njoj i Ronu poverio svoje nedoumice dok su brisali plesnivi plakar na trećem spratu nekoliko dana kasnije. – Tebi je mesto na Hogvortsu, i Sirijus to dobro zna. Ja lično mislim da se ponaša sebično.

– To je malo prestrogo – reče Ron namrštivši se dok je pokušavao da otrese malo buđi koja mu se čvrsto prilepila za prst – ni ti zasigurno ne bi želela da budeš

prikovana za ovu kuću bez ikakvog društva.

– Imaće on društvo! – reče Hermiona. – Ovo je sedište štaba Reda Feniksa, zar ne? Nego se on ponadao da će Hari doći da živi ovde s njim.

– Mislim da to nije istina – reče Hari, cedeći svoju krpu. – Nikad mi nije dao direktan odgovor kad bih ga pitao da li bih mogao ovde da živim.

– Samo nije hteo sebi da pruži previše razloga za nadu – reče Hermiona mudro. – A možda se i sâm pomalo osećao krivim jer, po mom mišljenju, delom svog bića se nadao da ćeš biti izbačen. Tako biste mogli zajedno da budete izgnanici.

– Ma daj! – rekoše Hari i Ron uglas, ali Hermiona samo nemarno slegnu ramenima.

– Neka vam bude. Ali, tu i tamo pomislim da je Ronova mama u pravu, i da Sirijus ponekad ne pravi razliku između tvog oca i tebe, Hari.

– Dakle, misliš da je malo udaren u glavu? – reče Hari, kipteći od ljutnje.

– Ne, samo mislim da je predugo bio usamljen – reče Hermiona jednostavno.

U tom trenutku gospođa Vizli uđe u sobu iza njih.

– Još niste završili? – upita, gurajući glavu u plakar.

– Mislio sam da si došla da nam kažeš kako je vreme za odmor! – odgovori Ron ogorčeno. – Znaš li koliko smo budi skinuli otkako smo došli ovamo?

– Toliko si čeznuo da pomogneš Redu – reče gospođa Vizli – pa sada možeš da pružiš svoj mali doprinos tako što ćeš glavni štab da učiniš prihvatljivijim za život.

– Osećam se kao kućni vilenjak – progunđa Ron.

– Pa, sada kada shvataš kakve jadne živote oni vode, možda ćeš biti malo aktivniji u U.B.LJ.U.V.-u! – reče Hermiona puna nade, kada ih gospođa Vizli ostavi da rade. – Znaš, možda i ne bi bila loša ideja da pokažemo ljudima kako je užasno sve vreme provoditi u čišćenju – mogli bismo da organizujemo sponzorisano ribanje grifindorskog dnevnog boravka, a svi prihodi da idu U.B.LJ.U.V.-u, što bi povećalo i svest o samom problemu, i naše fondove.

– Sponzorisaću te ja da prestaneš da brbljaš o U.B.LJ.U.V.-u! – promrmlja Ron razdraženo, ali tiho, tako da ga je samo Hari čuo.

* * *

Što se više bližio kraj raspusta, Hari je sve više sanjario o Hogvortsu. Jedva je čekao da ponovo vidi Hagrida, da igra kvidič, čak i da tumara lejama s povrćem do staklene bašte za Herbologiju. Bila bi prava uživancija napustiti ovu prašnjavu, zagušljivu kuću, u kojoj je polovina plakara još uvek zabarikadirana, a Kričer izvikuje uvrede iz senke svakome ko prođe kraj njega, mada je Hari pazio da nijednu od tih zamerki ne izrekne tako da ga Sirijus može čuti.

Očito da život u sedištu štaba antivoldemorskog pokreta nije bio ni približno zanimljiv niti uzbudljiv kao što se Hariju činio pre nego što ga je sâm iskusio. Iako su

članovi Reda Feniksa redovno dolazili i odlazili, ponekad ostajući da nešto pojedu, a katkad izlazili odmah posle nekoliko minuta došaptavanja, gospođa Vizli bi se pobrinula da Hari i ostali budu van slušnog dometa (i produžnog i normalnog). A niko, čak ni Sirijus, izgleda nije mislio da Hari treba da zna išta više od onog što je čuo u noći svog dolaska.

Poslednjeg dana raspusta Hari je čistio Hedvigin izmet s vrha ormana kad Ron uđe u njihovu spavaću sobu noseći par koverata.

– Stigli su spiskovi knjiga – reče, bacajući jedan od koverata Hariju, koji je stajao na stolici. – U zadnji čas, mislio sam da su zaboravili. Obično su stizali mnogo ranije...

Hari pokupi i poslednje parče nečistoće u kesu i baci je preko Ronove glave u ćošak, pravo u kesu za otpatke, koja je proguta i glasno podrignu. Zatim otvori pismo. Sadržalo je dva parčeta pergamenta: jedno je bilo uobičajeni podsetnik da polugodište počinje prvog septembra, drugo mu je saopštavalo koje su mu knjige potrebne za predstojeću školsku godinu.

– Samo dve nove – reče on čitajući spisak – *Standardna knjiga čini za peti razred* od Mirande Sovuljage i *Teorija odbrambene magije* od Vilberta Skrivala.

Krc.

Fred i Džordž Prebaciše se tik pored Harija. On se već toliko bio navikao na to da čak nije ni pao sa stolice.

– Upravo smo se pitali ko je uvrstio Skrivalovu knjigu u spisak – reče Fred.

– Zato što to znači da je Dambldor našao novog nastavnika Odbrane od Mračnih veština – objasni Džordž.

– I to u zadnji čas – dodade Fred.

– Kako to misliš? – upita Hari, skočivši dole pored njih.

– Pa, pomoću produžnih ušiju čuli smo mamin i tatin razgovor pre nekoliko nedelja – reče Fred Hariju – a na osnovu onoga o čemu su pričali, Dambldor je zbilja imao velike muke da pronađe nekoga ko bi ove godine predavao taj predmet.

– Nikakvo iznenađenje, kad pogledamo šta se desilo s prethodnom četvoricom, je l' da? – reče Džordž.

– Jedan otpušten, jedan mrtav, jedan ostao bez pamćenja, a jedan devet meseci zaključan u kovčegu – reče Hari, brojeći na prste. – Da, shvatam na šta misliš.

– Šta je s tobom, Rone? – upita Fred.

Ron mu ne odgovori. Hari se osvrnu. Ron je stajao vrlo mirno, neznatno razjapljenih usta, zijajući u svoje pismo s Hogvortsa.

– Šta je bilo? – reče Fred nestrpljivo, obišavši oko Rona da bi preko njegovog ramena pogledao u pergament.

Fred takođe razjapi usta.

– Asistent? – reče on, zureći s nevericom u pismo. – *Asistent?*

Džordž nahrupi napred, ščepa koverat iz druge Ronove ruke i prevrnu ga

naopačke. Hari vide kako nešto skerletnocrveno i zlatno pade na Džordžov dlan.

– Nije moguće – reče Džordž prigušenim glasom.

– Mora da je greška – reče Fred, iščupa pismo iz Ronovog stiska i postavi ga prema svetlosti, kao da provereva vodeni žig. – Niko pri zdravoj pameti ne bi Rona proizveo u asistenta.

Blizanci istovremeno okretoše glave i oboje se upiljiše u Harija.

– Mislili smo da ćeš to sigurno biti ti! – reče Fred, tonom koji je nagoveštavao da ih je Hari na neki način prevario.

– Mislili smo da će te Dambldor *bespogovorno* izabrati! – primeti Džordž ogorčeno.

– Osvojio si Tročarobnjački turnir i slično! – dodade Fred.

– Pretpostavljam da su sve ostale stvari ipak prevagnule protiv tvog izbora – dopuni Džordž Freda.

– Aha – reče Fred polako. – Da, već si prouzrokovao i suviše nevolja, druškane. Pa, bar jedan od vas dvojice ima prave prioritete.

On priđe Hariju krupnim koracima i potapša ga po leđima, uputivši Ronu prekoran pogled.

– *Asistent*... mali asistent Roniša.

– O, mama će postati nepodnošljiva – zahropta Džordž, bacivši Ronu asistentsku značku, kao da bi ga mogla zaraziti.

Ron, koji još uvek nije izustio ni reč, uze značku, zagleda se u nju na tren, a onda je dade Hariju kao da ga nemo pita da potvrdi da li je prava. Hari je uze. Preko grifindorskog lava bilo je utisnuto veliko „A“. Video je istu takvu značku na Persijevim grudima prvog dana kada je stigao na Hogvorts.

Vrata se s treskom otvoriše. Hermiona ulete u sobu, zajapurenih obraza dok joj se kosa vijorila. Držala je koverat u ruci.

– Jesi li – jesi li dobio...?

Ona spazi značku u Harijevoj ruci i vrisnu.

– Znala sam! – reče ushićeno, mašući svojim pismom. – I ja, Hari, i ja!

– Ne – reče brzo Hari, vraćajući značku u Ronovu ruku. – Ron, a ne ja.

– Ko – šta?

– On je asistent, ne ja – reče Hari.

– *Ron?* – reče Hermiona, zinuvši od čuda. – Ali... jesi li siguran? Mislim...

Ona pocrvene kada je Ron pogleda s prkosnim izrazom lica.

– Moje ime je na tom pismu – reče on.

– Ja... – reče Hermiona, skroz zbunjena. – Ja... ovaj, vau! Sjajno, Rone! To je zaista...

– Neočekivano – reče Džordž, klimnuvši glavom.

– Ne – reče Hermiona, crveneći više nego ikad – nije... Ron je uradio gomilu stvari... on je zbilja...

Vrata iza nje se još malo odškrinuše, i gospođa Vizli stupi u sobu noseći hrpu sveže opranih odora.

– Džini mi reče da su najzad stigli spiskovi udžbenika – reče ona gledajući u koverte, dok je prilazila krevetu da bi složila odore u dve hrpe. – Ako mi ih date, poneću ih u Dijagon-aleju popodne i doneti vam knjige, dok se budete pakovali. Rone, moraću da ti nabavim još pidžama, ove su ti prekratke bar jedno desetak centimetara, ne mogu da verujem da si ih tako brzo prerastao... koju boju bi voleo?

– Kupi mu crvenu sa zlatnim, da mu se slaže sa značkom – reče Džordž, smejuljeći se.

– Da mu se slaže sa čim? – reče gospođa Vizli odsutno, presavijajući par kestenjastih čarapa i smeštajući ih na Ronovu hrpu odeće.

– S njegovom *značkom* – reče Fred, kao da želi brzo da pregrmi najgore... – Njegovom ljupkom, novom, blistavom asistentskom značkom.

Trebalo je nekoliko trenutaka da Fredove reči prodru do gospođe Vizli, preokupirane pidžamama.

– Njegovu... ali... Rone, nisi valjda...?

Ron podiže svoju značku.

Gospođa Vizli ispusti vrisak poput Hermioninog.

– Ne mogu da poverujem! Ne mogu da poverujem! O, Rone, kako je to divno! Asistent! Baš kao i svi drugi u porodici!

– A šta smo Fred i ja, komšije? – reče Džordž rezignirano, kada ga majka odgurnu u stranu i zagrli svog najmlađeg sina.

– Čekaj samo da ti otac čuje za ovo! Rone, tako se ponosim tobom, kakva divna vest, mogao bi na kraju da postaneš i glavešina dečaka, baš kao Bil i Persi, ovo je samo prvi korak! O, tako divna stvar da mi se desi usred svih tih briga, presrećna sam, o *Roni*...

Fred i Džordž su se kerebečili iza njenih leđa, ali gospođa Vizli ih nije primećivala. Čvrsto stisnuvši Rona rukama, ona poče da ga ljubi svuda po licu, koje postade crvenije od njegove značke.

– Mama... nemoj... Mama, smiri se... – mrmljao je, pokušavajući da je odgurne.

Ona ga pusti i reče bez daha: – Pa, šta očekuješ, onda? Persiju smo dali sovu, ali ti već imaš jednu.

– K-kako to misliš? – reče Ron, gledajući je kao da ne veruje svojim ušima.

– Moraš da dobiješ nagradu za ovo! – reče gospođa Vizli razneženo. – Šta kažeš na novi komplet odora?

– Već smo mu ih kupili – reče Fred kiselo, kao da iskreno žali zbog te velikodušnosti.

– Ili novi kazan, Čarlijev stari je već skroz zarđao, ili novog pacova, uvek ti se sviđao Krastica...

– Mama – reče Ron pun nade – mogu li da dobijem novu metlu?

Lice gospođe Vizli načas se snuždi. Metle su bile skupe.

– Ne baš najbolju! – Ron nastavi, snebivajući se. – Samo... samo da bude nova, za promenu...

Gospođa Vizli je oklevala, a onda se nasmeši.

– *Naravno* da možeš... pa, bolje da pođem ako moram još i metlu da kupim. Videćemo se kasnije... mali Roni, asistent! I ne zaboravite da spakujete kovčege... asistent... o, sva sam usplahirena!

Još jednom poljubi Rona u obraz, glasno šmrknu i izjuri iz sobe.

Fred i Džordž izmenjaše poglede.

– Neće ti smetati ako te ne poljubimo, Rone? – upita Fred, tobože zabrinutim glasom.

– Mogli bismo da ti se naklonimo, ako želiš – reče Džordž.

– Ma, zavežite – reče Ron, namrštivši se.

– Ili šta? – čikao ga je Fred, dok mu se zlobni kez razlivao licem. – Odredićeš nam kaznenu nastavu?

– Samo nek' proba, baš bih voleo to da vidim – zakikota se Džordž.

– Ako se ne pripazite, možda to i uradi! – reče Hermiona ljutito.

Fred i Džordž prasnuše u smeh, a Ron promrmlja: – Pusti ih, Hermiona.

– Moraćemo da se dobrano pripazimo, Džordž – reče Fred, pretvarajući se da drhti od straha – jer sad kad su ovo dvoje na dužnosti...

– Da, čini se da su naši delinkventski dani odbrojani – reče Džordž, setno vrteći glavom.

I uz još jedno glasno *krc,* blizanci se Prebaciše odatle.

– Uh, ta dvojica! – reče Hermiona besno, zureći u plafon kroz koji su sada mogli da čuju Freda i Džordža kako se grohotom smeju u sobi na spratu iznad njih. – Ne obraćaj pažnju na njih, Rone, samo su ljubomorni!

– Ne bih rekao – reče Ron sumnjičavo, takođe se zagledavši u plafon. – Uvek su govorili da samo guzonje postaju asistenti... pa ipak – dodade radosnijim tonom – oni nikada nisu dobili nove metle! Voleo bih da mogu da pođem s mamom i sâm izaberem... neće nikad biti u stanju da mi priušti neku *Nimbusicu*, ali pojavila se nova *Čistačica,* i to bi bilo sjajno... Da, mislim da ću otići i reći joj da bih voleo neku *Čistačicu,* tek da zna...

On se stušti iz sobe, ostavljajući Harija i Hermionu same.

Iz nekog razloga, Hari nije želeo da gleda u Hermionu. Okrenuo se prema krevetu, podigao hrpu čistih odora koje je gospođa Vizli tu spustila i prešao preko sobe do svog kovčega.

– Hari? – reče Hermiona obazrivo.

– Svaka čast, Hermiona – reče Hari, tako srdačno da uopšte nije zvučalo kao njegov glas, još uvek ne gledajući u nju. – Odlično. Asistent. Sjajno.

– Hvala – reče Hermiona. – Ovaj... Hari... mogu li da pozajmim Hedvigu da javim

mami i tati? Biće im vrlo drago – mislim *asistent* je nešto što i oni mogu da shvate.

– Da, nema problema – reče Hari, još uvek užasno srdačnim glasom koji mu nikako nije pristajao. – Uzmi je!

Oslonio se na kovčeg, položio odore na njegovo dno i pretvarao se da nešto pretražuje kad je Hermiona prišla ormanu i dozvala Hedvigu. Prošlo je nekoliko trenutaka. Hari je čuo da se vrata zatvaraju ali ostao je i dalje povijen, osluškujući. Jedini zvuci koje je mogao da čuje bili su ponovno kikotanje prazne slike na zidu i kesa za otpatke u uglu koja je iskašljavala sovin izmet.

Ispravio se i pogledao iza sebe. Hermiona beše izašla, a ni Hedvige više nije bilo. Hari se polako vrati do kreveta i utonu u njega, slepo zureći u podnožje ormana.

Sasvim je zaboravio da se u petom razredu biraju asistenti. Bio je i suviše zabrinut zbog mogućnosti da ga isključe da bi razmišljao i o činjenici da će neki učenici dobiti značke. Ali i *da se* setio... *da je* razmišljao o tome... šta bi očekivao?

Nipošto ovo, reče iskreni glasić u njegovoj glavi.

Hari sklopi oči i prekri lice rukama. Nije mogao sebe da laže. Da je znao da je asistentska značka na putu, očekivao bi da pripadne njemu, a ne Ronu. Da li to znači da je postao arogantan kao Drako Melfoj? Da li misli da je superiorniji od bilo koga? Da li zaista veruje da je *bolji* od Rona?

Ne, reče onaj glasić prkosno.

Da li je to istina, zapita se Hari, zabrinuto preispitujući vlastita osećanja.

Bolji sam u kvidiču, reče taj glas. *Ali nisam bolji ni u čemu drugom.*

To je zaista istina, pomisli Hari. Nije bio bolji od Rona u poznavanju lekcija. Ali šta je s onim mimo predavanja? Šta je s pustolovinama koje su on, Ron i Hermiona preduzimali od kada su krenuli na Hogvorts, često rizikujući mnogo više od isključenja?

Pa, Ron i Hermiona su bili uz mene gotovo sve vreme, reče glas u Harijevoj glavi.

Ipak, ne sve vreme, pobuni se Hari protiv samog sebe. Nisu se borili sa mnom protiv Kvirela. Nisu se oni suprotstavili Ridlu i Bazilisku. Nisu se oni oslobodili silnih dementora one noći kada je Sirijus pobegao. Nisu bili ni na groblju sa mnom one noći kada se Voldemor vratio...

I isto osećanje nepravde, koje ga je bilo obuzelo u noći kada je stigao, ponovo uskrsnu u njemu. Ja sam definitivno više postigao, pomisli Hari ogorčeno. Više nego iko od njih!

Ali možda, reče taj glasić sasvim pošteno, *možda Dambldor ne bira asistente na osnovu toga što su se uvalili u gomilu opasnih situacija... Možda ih bira na osnovu nekih drugih kriterijuma... Mora da Ron ima nešto što ti nemaš...*

Hari otvori oči i stade da zuri kroz prste u kandžastu nogu od ormana, sećajući se šta mu je Fred rekao: – Niko pri zdravoj pameti ne bi Rona proizveo u asistenta...

Hari se tiho zakikota. Sekundu kasnije gadio se samog sebe.

Ron nije tražio od Dambldora da mu dâ asistentsku značku. To nije Ronova krivica. Hoće li se on, Hari, Ronov najbolji na svetu prijatelj, duriti zbog toga što sâm nije dobio značku, podsmevati se zajedno s blizancima Ronu iza leđa, upropastivši Ronu užitak onda kada je ovaj, po prvi put, pobedio Harija u nečemu?

Uto Hari ponovo začu Ronove korake na stepenicama. On se uspravi, pričvrsti naočare, i nabaci kez na lice kad Ron ponovo banu na vrata.

– Jedva sam je uhvatio! – reče Ron veselo. – Kaže da će mi kupiti *Čistačicu* ukoliko bude mogla.

– Kul – reče Hari i s olakšanjem začu kako mu glas ne zvuči previše srdačno. – Slušaj... Rone... čestitam, druškane.

Osmeh na Ronovom licu izblede.

– Nikad nisam pomišljao da ću to da budem ja! – reče on, odmahujući glavom. – Mislio sam da ćeš ti postati asistent!

– Jok, ja sam izazvao previše problema – reče Hari, ponavljajući Fredove reči.

– Da – reče Ron – da, pretpostavljam da si u pravu... pa, bolje da spakujemo kovčege, zar ne?

Bilo je čudno koliko su im stvari bile razbacane svuda naokolo otkako su stigli. Najveći deo popodneva proveli su skupljajući knjige i ostale stvari svuda po kući, i trpajući ih nazad u školske kovčege. Hari je zapazio da je Ron uporno nosao svoju asistentsku značku svuda naokolo: prvo ju je stavio na komodu pored kreveta, zatim u džep od farmerki, da bi je opet iznova izvadio i položio preko složenih odora, kao da hoće da vidi kako se crveno slaže s crnim. Tek kada su Fred i Džordž upali i ponudili da mu je prikače na čelo Trajnolepljivom čini, on ju je nežno obmotao svojim kestenjastim čarapama i zaključao u kovčeg.

Gospođa Vizli se vratila iz Dijagon-aleje oko šest sati, natovarena knjigama, noseći duguljasti paket umotan u debeli smeđi pakpapir koji joj Ron ote s čežnjivim uzvikom.

– Nemoj sada da je raspakuješ, dolaze nam ljudi na večeru. Svi treba da siđete dole – reče ona, ali čim je nestala s vidika Ron mahnito pocepa omot, i stade da ispituje svaki pedalj svoje nove metle s ekstatičnim izrazom na licu.

Dole u podrumu, gospođa Vizli je okačila skerletnocrveni transparent poviše krcatog stola, na kojem je pisalo:

ČESTITKE
RONU I HERMIONI
NOVIM ASISTENTIMA

Bila je u raspoloženju boljem no što ju je Hari video tokom čitavog tog raspusta.

– Mislila sam da bismo mogli da priredimo malu žurku, a ne samo da sedimo na večeri – reče ona Hariju, Ronu, Hermioni, Fredu, Džordžu i Džini kad uđoše u sobu. –

Tvoj otac i Bil će uskoro stići, Rone. Obojici sam poslala sove i potpuno su ushićeni – dodade, sijajući od sreće.

Fred prevrnu očima.

Sirijus, Lupin, Tonks i Kingsli Okovgrom već su bili tu, a Ludooki Ćudljivko došepa ubrzo pošto se Hari poslužio krem-pivom.

– O, Alastore, drago mi je da si tu – reče gospođa Vizli živahno, kada Ludooki zbaci svoj putni ogrtač. – Odavno smo hteli da te pitamo – možeš li da pogledaš u pisaći sto u gostinskoj sobi i kažeš nam šta je u njemu? Nismo hteli da ga otvaramo, za slučaj da je u njemu nešto zaista gadno.

– Nema problema, Moli...

Ćudljivkovo jarkoplavo oko osvrnu se naviše i stade da zuri netremice kroz plafon kuhinje.

– Gostinska soba... – zagrme on, kada mu se zenica suzila. – Sto u uglu? Da, vidim ga... aha, u pitanju je bauk... želiš li da odem da ga se otarasim, Moli?

– Ne, ne, sama ću, kasnije – reče gospođa Vizli blistajući. – Ti uzmi nešto da popiješ. Zapravo, priredili smo malo slavlje... Ona pokaza na crveni transparent. – Četvrti asistent u porodici! – dodade nežno, razbarušivši Ronu kosu.

– Asistent, je li? – zagrme Ćudljivko, motreći Rona normalnim okom, dok mu se magično okrenulo da bi gledalo kroz slepoočnicu. Hari je imao vrlo neprijatan osećaj da oko gleda u njega, te se odmaknu ka Sirijusu i Lupinu.

– Pa, čestitam – reče Ćudljivko, još uvek gledajući Rona svojim normalnim okom – figure na vlasti uvek navlače sebi nevolju, ali pretpostavljam da Dambldor misli kako možeš da izdržiš većinu glavnih kletvi, inače te ne bi imenovao...

Ron je delovao prilično preneraženo ovim pogledom na situaciju, ali dolazak oca i najstarijeg brata poštedeo ga je muka da na to odgovori. Gospođa Vizli beše tako dobro raspoložena da se nije ni požalila što su poveli Mandangusa sa sobom. On je nosio dug mantil koji je delovao čudnovato ispupčen na neočekivanim mestima, koji je odbio da skine i odloži kraj Ćudljivkovog putnog ogrtača.

– Pa, mislim da je vreme za zdravicu – reče gospodin Vizli, kada su svi već uzeli po piće. On pridiže svoj pehar. – Za Rona i Hermionu, nove grifindorske asistente!

Ron i Hermiona su blistali dok su im svi nazdravljali, a zatim i zapljeskali.

– Ja lično nikad nisam bila asistent – reče Tonks živahno, stojeći iza Harija, kad su svi krenuli ka stolu da se posluže jelom. Danas joj je kosa bila dugačka do struka i paradajzcrvene boje. Izgledala je kao Džinina starija sestra. – Glavešina moje kuće rekao mi je da mi nedostaju određene neophodne osobine.

– Na primer? – reče Džini, koja je birala pečene krompire.

– Recimo, sposobnost da se pristojno ponašam – reče Tonks.

Džini se nasmeja. Hermiona, čini se, nije znala da li da se smeje ili ne, napravivši svojevrstan kompromis – otpi ogroman gutljaj krem-piva, i zagrcnu se njime.

– Šta je s tobom, Sirijuse? – upita Džini, potapšavši Hermionu po leđima.

Sirijus, koji je stajao odmah do Harija oglasi se svojim uobičajenim kevtavim smehom.

– Niko me nije hteo za asistenta, isuviše sam vremena proveo na kaznenoj nastavi, zajedno s Džejmsom. Lupin je bio dobar dečko, on je dobio značku.

– Mislim da se Dambldor možda nadao da bih tako možda mogao da uspostavim neku kontrolu nad svojim najboljim prijateljima – reče Lupin. – Suvišno je reći da sam potpuno omanuo.

Hariju se iznenada popravi raspoloženje. Ni njegov otac nije bio asistent. Odjednom mu je žurka delovala mnogo zabavnije. Napunio je sebi tanjir, primetivši da mu svi u sobi sada deluju dvostruko prijatnije.

Ron je svima koji su hteli da ga saslušaju raspredao o svojoj novoj metli.

– ...Od nule do sedamdeset za samo deset sekundi, nije loše, zar ne? Kad to uporedite s činjenicom da *Kometa 290* za to vreme ide samo od nule do šezdeset, i to isključivo s pristojnim vetrom za leđima, sudeći po *Veštičjim metlama*...

Hermiona je ozbiljno razgovarala s Lupinom o svojim pogledima na prava vilenjaka.

– Mislim, to su iste gluposti kao i segregacija vukodlaka, zar ne? Sve potiče od te užasne umišljenosti čarobnjaka da su superiorniji od ostalih stvorenja...

Gospođa Vizli i Bil su se, po običaju, svađali oko Bilove kose.

– ...Zaista ti izmiče kontroli, a ti si tako zgodan, mnogo bi ti bolje stajala da je kraća, zar ne, Hari?

– Pa, ne znam... – reče Hari, pomalo uznemiren što traže njegovo mišljenje. On se brzo iskrade u pravcu Freda i Džordža, koji su se šćućurili u ćošku s Mandangusom.

Mandangus prestade da priča čim ugleda Harija, ali Fred namignu i rukom ga pozva da im se pridruži.

– U redu je – reče on Mandangusu – možemo da verujemo Hariju, on nam je glavni finansijer.

– Vidi šta nam je Dang doneo – reče Džordž, ispruživši šaku ka Hariju. Bila je puna nečega što je ličilo na smežurane crne mahune. Iz njih je dopirao slabašni zveket, mada su bile potpuno nepomične.

– Semenke otrovnih pipkulja – reče Džordž. – Potrebne su nam za zabušantske bombonjere, ali one su zabranjena roba klase C, tako da smo imali grdne muke da ih se dokopamo.

– Deset galeona za celu količinu, važi, Dang? – reče Fred.

– Posle sviju muka koje sam im'o dok ih nisam nabavijo? – Mandangus još više raširi svoje udubljene zakrvavljene oči. – Žao mi je, momci, ali neću prihvatiti ni knuta ispod dvadeset.

– Dang voli da se malčice šali – reče Fred Hariju.

– Da, njegova najbolja šala dosad bila je kad nam je tražio šest sikla za vrećicu knarlovih bodlji – reče Džordž.

– Budite oprezni – upozori ih Hari tiho.

– Zašto? – upita Fred. – Mama je zauzeta gugutanjem o asistentu Ronu, ne moramo da se brinemo, hvala bogu.

– Ali moguće je da vas Ćudljivko drži na oku – skrenu im pažnju Hari.

Mandangus se nervozno okrenu preko ramena.

– Ta ti je dobra – progunđa on. – U redu, momci, nek' bude deset, ako ih odmah uzmete.

– Hvala, Hari! – reče Fred veselo, kada je Mandangus ispraznio džepove u raširene šake blizanaca i stuštio se prema hrani. – Bolje da odnesemo ovo gore...

Hari ih je posmatrao kako odlaze, osećajući pomalo nelagodu. Upravo mu je palo na pamet da će gospodin i gospođa Vizli želeti da znaju kako Fred i Džordž finansiraju svoju prodavnicu šala i zevzevata kada, što je sasvim izvesno, saznaju za njeno postojanje. Svojevremeno mu se činilo sasvim prosto da blizancima pokloni svoju nagradu osvojenu na Tročarobnjačkom turniru, ali šta ako to dovede do nove pometnje u njihovoj porodici, i novog otuđenja, nalik Persijevom? Da li bi gospođa Vizli i dalje volela Harija kao da joj je rođeni sin kad bi otkrila da je on omogućio Fredu i Džordžu da otpočnu karijeru koju ona smatra potpuno neprikladnom?

Stojeći na istom mestu na kom su ga blizanci ostavili, u društvu krivice koja ga je pritiskala poput kamena u stomaku, Hari začu zvuk vlastitog imena. Dubok glas Kingslija Okovgroma uspeo je da nadjača okolnu graju.

– ...zašto Dambldor nije imenovao Harija za asistenta? – pitao je Kingsli.

– Verovatno je imao svoje razloge – uzvrati mu Lupin.

– Ali time bi pokazao da ima poverenja u njega. Ja bih tako postupio – bio je uporan Kingsli – pogotovo sada, kada ga *Dnevni prorok* svakih nekoliko dana napada...

Hari se ne osvrnu oko sebe. Nije hteo da Lupin i Kingsli znaju da ih je čuo. Iako daleko od toga da je bio gladan, on pođe za Mandangusom prema stolu. Njegovo uživanje u zabavi iščile podjednako brzo kako je došlo, i on požele da je gore, u svom krevetu.

Ludooki Ćudljivko je njuškao pileći batak ostacima svog nosa. Očigledno nije mogao da otkrije ni traga otrovu, jer odmah potom odgrize jedno parče.

– ...Drška je napravljena od španskog hrasta s firnajzom koji odbija kletve i ugrađenom kontrolom vibracija... – objašnjavao je Ron Tonks.

Gospođa Vizli široko zevnu.

– Pa, mislim da je bolje da se pobrinem za tog bauka pre nego što legnem... Arture, ne želim da ova gužva potraje do kasno u noć, važi? Laku noć, Hari dušo.

Ona izađe iz kuhinje. Hari spusti tanjir i zapita se da li bi mogao da pođe i on za njom, a da ne privuče pažnju.

– Jesi li dobro, Hari? – zahropta Ćudljivko.

– Da, baš mi je fino – slaga Hari.

Ćudljivko otpi gutljaj iz svoje džepne pljoske, dok mu je metalikplavo oko iskosa zurilo u Harija.

– Dođi ovamo, imam nešto što bi te možda zanimalo – reče on.

Iz unutrašnjeg džepa odore Ćudljivko izvadi vrlo staru i izlizanu čarobnjačku fotografiju.

– Prvobitni Red Feniksa – zabrunda Ćudljivko. – Našao sam je prošle noći dok sam tražio svoj rezervni Nevidljivi ogrtač, budući da Podmor nije toliko lepo vaspitan da mi vrati moj najbolji ogrtač... mislio sam da bi ljudi voleli da je vide...

Hari uze fotografiju. Mala grupica ljudi uzvrati mu pogled. Neki su mu mahali, drugi nameštali naočare.

– Ovo sam ja – reče Ćudljivko, nepotrebno pokazujući na sebe. Bilo je nemoguće ne prepoznati Ćudljivka sa slike, mada mu je kosa bila malo manje seda, a nos netaknut. – A evo i Dambldora pored mene, Dedalus Digl je s druge strane... ovo je Marlena Makinon, ubili su je dve nedelje pošto je fotografija načinjena, sredili su joj čitavu porodicu. Ovo su Frenk i Alisa Longbotom...

Hariju još jače zaigra stomak kad pogleda u Alisu Longbotom. Dobro je poznavao njeno okruglo prijateljsko lice, mada je nikad nije video, jer je bila slika i prilika svog sina Nevila.

– ...sirotani – zareža Ćudljivko. – I smrt je bolja od onoga što se njima desilo... a ovo je Emelina Vens, nju si upoznao, pa onda Lupin, očigledno... Bendži Fenvik, i on je riknuo, od njega smo pronašli tek par komadića... Pomerite se malko u stranu – dodade on, lupivši sliku, i mali fotografisani ljudi skloniše se ka ivici kako bi oni koji su bili delimično u senci mogli da se pomere napred.

– Ovo je Edgar Bouns... brat Amelije Bouns, njega i njegovu porodicu takođe su sredili, a bio je veliki čarobnjak... Sterdžis Podmor, boga mu, ala izgleda mlad... Karadok Dirborn, nestao šest meseci posle ovoga, nikada nismo pronašli njegovo telo... Hagrid, naravno, izgleda isto kao i uvek... Elfijas Dužd, upoznao si ga, bio sam zaboravio da je imao običaj da nosi taj glupi šešir, Gideon Pruit, bilo je potrebno čak pet Smrtoždera da ubiju njega i njegovog brata Fabijana, borili su se kao pravi junaci... miči se, miči se...

Mali ljudi na fotografiji počeše da se gurkaju između sebe, a oni koji su bili skriveni skroz pozadi pojaviše se u prvom redu slike.

– To je Dambldorov brat Aberfort, tada sam ga jedini put sreo, čudan tip... a ovo je Dorkas Medouz, nju je Voldemor lično ubio... Sirijus, dok je još nosio kratku kosu... i... evo ti ga na, mislio sam da bi te ovo možda zanimalo!

Hariju srce poskoči. Njegovi majka i otac toplo su mu se smešili, sedeći s obe strane malog čoveka vodnjikavih očiju. Hari odmah prepozna Crvorepa, onog istog koji je odao skrovište njegovih roditelja Voldemoru i tako doprineo njihovoj smrti.

– A? – reče Ćudljivko. – Šta kažeš?

Hari pogleda u Ćudljikovo ožiljcima unakaženo rupičasto lice. Ćudljivko je,

očito, imao utisak da je upravo počastio Harija nečim lepim.

– Aha – reče Hari, još jednom pokušavajući da se nasmeši. – Ovaj... čujte, upravo sam se setio, nisam još spakovao moj...

Bio je pošteđen muke da smisli koju to stvarčicu još nije spakovao. Jer Sirijus upita: – Šta ti je to, Ludooki? – i Ćudljivko se okrenu ka njemu. Hari pređe preko kuhinje, iskrade se kroz vrata i hitro pope uz stepenice pre nego što je iko mogao da ga dozove.

Nije znao zbog čega je to predstavljalo takav šok za njega. Uostalom, i ranije je gledao slike svojih roditelja, a sreo je i Crvorepa... ali da oni tako skupa iskoče pred njega, baš kad ih je najmanje očekivao.... nikome se to ne bi dopalo, pomisli ljutito.

A pride, videti ih okružene svim tim srećnim licima... Bendžijem Fenvikom, kojeg su našli u komadićima, i Gideonom Pruitom, koji je poginuo kao junak, zatim Longbotomovima, mučenim do ludila... i kako svi zauvek srećno mašu s te fotografije ne znajući da su već predodređeni za užasnu sudbinu... Pa, Ćudljivku je to možda zanimljivo... ali njemu, Hariju, to je vrlo uznemirujuće...

Hari se na vrhovima prstiju iskrade navrh stepenica u hodniku, pored odrubljenih glava kućnih vilenjaka, i bi mu milo da je ponovo sâm sa sobom, ali kad stiže do prvog odmorišta začu galamu. Neko je jecao u salonu.

– Hej? – pozva Hari.

Nije bilo nikakvog odgovora, ali jecanje se nastavilo. On se pope uz preostala dva stepenika, pređe duž odmorišta i otvori vrata salona.

Neko se šćućurio uza zid, sa štapićem u ruci, dok mu se celo telo treslo od plača. Opružen na starom prašnjavom tepihu, prekriven zrakom mesečine, beše Ron, očigledno mrtav.

Hariju istog trenutka nestade vazduha u plućima. Osećao se kao da propada kroz pod. Glavu mu probi ledena hladnoća: Ron – mrtav, ne, to je nemoguće...

Čekaj malo, to je *zbilja nemoguće* – Ron je bio dole...

– Gospođo Vizli? – zagrakta Hari.

– *R... r... ridikulus!* – zajeca gospođa Vizli, uperivši drhtavom rukom svoj štapić ka Ronovom telu.

Kvrc.

Ronovo telo preobrazi se u Bilovo, skroz prostrto poleđuške, širom otvorenih, praznih očiju. Gospođa Vizli zajeca jače nego ikad.

– *R – ridikulus*! – zajeca ona ponovo.

Kvrc.

Bilovo telo zameni telo gospodina Vizlija, s nakrivljenim naočarima i mlazom krvi koji mu curi niz lice.

– Ne! – zajauka gospođa Vizli. – Ne... *ridikulus! Ridikulus! RIDIKULUS!*

Kvrc. Mrtvi blizanci. *Kvrc.* Mrtav Persi. *Kvrc.* Mrtav Hari...

– Gospođo Vizli, smesta izađite napolje! – povika Hari, zureći u vlastito mrtvo

telo na podu. – Neka neko drugi...

– Šta se to dešava?

Lupin ulete u sobu, u stopu praćen Sirijusom, dok je Ćudljivko ćopao za njima. Lupin pogleda prvo u gospođu Vizli, a zatim u mrtvog Harija na podu i odmah shvati. Vadeći štapić reče, vrlo sigurno i jasno:

– *Ridikulus!*

Harijevo telo nestade. Poviše tačke na kojoj je ono ležalo pojavi se srebrnasta kugla koja je visila u vazduhu. Lupin još jednom zamahnu štapićem i mesečasta lopta nestade u oblaku dima.

– Oh – oh – oh! – grcala je gospođa Vizli, i briznula u plač zarivši glavu u šake.

– Moli – reče Lupin turobno, prilazeći joj. – Moli, nemoj...

Sledećeg trenutka jecala je iz dna duše na Lupinovom ramenu.

– Moli, to je samo bauk – reče joj on umirujuće, nežno je potapšavši po glavi. – Samo glupi bauk...

– S-s-stalno ih viđam mrtve! – zajeca gospođa Vizli na njegovom ramenu. – Sve v-v-vreme! S-s-sanjam o tome...

Sirijus je zurio u parče tepiha na kome je bauk, pretvarajući se da je Harijevo telo, ležao nešto ranije. Moli je gledala u Harija, koji je izbegavao da joj uzvrati pogled. Imao je čudan osećaj da ga je Ćudljivkovo magično oko pratilo sve vreme otkako je napustio kuhinju.

– N-n-nemojte da kažete Arturu. – Gospođa Vizli je sada grcala, besomučno brišući oči krajevima rukava. – N-n-ne želim da sazna... baš sam glupa...

Lupin joj pruži maramicu i ona izduva nos.

– Hari, tako mi je žao. Šta ćeš sada misliti o meni? – reče mu ona drhtavo. – Nisam u stanju da se otarasim najobičnijeg bauka.

– Ne budite smešni – reče Hari, pokušavajući da se nasmeši.

– Bila sam toliko z-z-zabrinuta – reče ona, a suze joj ponovo krenuše niz lice. – Polovina p-p-porodice mi je u Redu, b-b-biće pravo č-č-čudo ako svi izađemo čitavi iz svega toga... a P-P-Persi ne govori s nama... št-šta ako se nešto s-s-strašno desi a mi ne stignemo da se p-p-pomirimo s njim? A šta će biti ako mene i Artura ubiju, ko će da p-p-pazi na Rona i Džini?

– Moli, dosta je bilo – odlučno reče Lupin. – Ovo sada nije isto kao prošli put. Red je sada bolje pripremljen, imamo prednost, znamo šta Voldemor smera...

Gospođa Vizli ciknu od straha na pomen tog imena.

– Daj, Moli, hajde, vreme je da se navikneš da slušaš njegovo ime... vidi, ne mogu da ti obećam da niko neće biti ozleđen, to niko ne može, ali mnogo smo bolji nego prošli put. Ti tada nisi bila u Redu, i zato ne shvataš. Prošli put su Smrtožderi bili brojčano nadmoćni, bilo ih je dvadeset na jednoga, i eliminisali su nas jednog po jednog...

Hari ponovo pomisli na onu fotografiju, na nasmejana lica svojih roditelja. Znao

je da ga Ćudljivko i dalje posmatra.

– Ne brini za Persija – reče Sirijus naglo. – Vratiće se on. Samo je pitanje vremena kada će Voldemor preći u otvoreni napad, a čim to učini, celo Ministarstvo će nas moliti za oproštaj. Ali nisam siguran da li ću prihvatiti njihovo izvinjenje – dodade ogorčeno.

– A to ko bi brinuo o Ronu i Džini ako biste ti i Artur poginuli – upita Lupin blago se smešeći – šta misliš da bismo mi radili, pustili ih da crknu od gladi?

Gospođa Vizli se drhtavo nasmeši.

– Baš sam smešna – ponovo promrmlja, brišući oči.

Ali Hari, zatvorivši za sobom vrata spavaće sobe desetak minuta kasnije, nije mislio da je gospođa Vizli smešna. Još uvek je mogao da vidi svoje roditelje kako mu se srećno smeše sa stare pohabane fotografije, nesvesni da se njihovi životi, kao i životi mnogih ljudi oko njih, bliže kraju. Pred očima mu je stalno sevao prizor bauka koji se pretvara da je leš svakog od članova porodice gospođe Vizli.

Bez upozorenja, ožiljak na čelu ponovo poče bolno da ga peče, a i stomak stade snažno da mu krči.

– Prestani već jednom – reče odlučno, trljajući ožiljak, i bol stade da se povlači.

– Prvi znak ludila: kad razgovaraš s vlastitom glavom – reče podli glasić s prazne slike na zidu.

Hari ga je ignorisao. Osećao se stariji nego ikad u životu, i činilo mu se neverovatnim da je pre nepunih sat vremena brinuo o prodavnici zevzevata i o tome ko je dobio asistentsku značku.

10. Luna Lavgud

Te noći Hari je nemirno spavao. Snovima su mu svako malo promicali roditelji, nikad ne progovorivši ni reči. Gospođa Vizli je jecala nad Kričerovim mrtvim telom, dok su je Ron i Hermiona, s krunama na glavi, posmatrali. A onda, po ko zna koji put, Hari ponovo zateče sebe kako ide niz hodnik koji se završava zaključanim vratima. Naglo se probudio. Ožiljak ga je peckao, a Rona je zatekao već obučenog kako mu nešto priča.

– ...Bolje požuri, mama je kao zapeta puška, kaže da ćemo zakasniti na voz...

U kući je vladala strašna zbrka. Na osnovu onoga što je čuo dok se oblačio što je brže mogao, Hari shvati da su Fred i Džordž začarali svoje kovčege da odlete u prizemlje, kako bi sebe poštedeli napora da ih sami spuste, a posledica toga bila je da su ovi naleteli na Džini i oborili je pravo u predvorje, dva sprata niže. Gospođa Blek i gospođa Vizli vrištale su na sav glas.

– ...MOGLI STE OZBILJNO DA JE POVREDITE, IDIOTI JEDNI...

– ...PRLJAVI POLUŠANI, OBEŠČAŠĆUJETE MI KUĆU PREDAKA...

Hermiona se stuštila u sobu, delujući nervozno, dok je Hari navlačio patike.

Hedviga joj se klatila na ramenu, a u naručju je nosila vrpoljećeg Krukšenksa.

– Mama i tata su mi upravo vratili Hedvigu. – Sova spremno odleprša preko njih i smesti se povrh svog kaveza. – Jeste li već spremni?

– Takoreći. Da li je Džini dobro? – upita Hari, natukavši naočare.

– Gospođa Vizli ju je zakrpila – reče Hermiona. – Ali sada se Ćudljivko žali da ne možemo da krenemo ukoliko s nama nije Sterdžis Podmor, inače će straža biti lišena jednog čuvara.

– Straža? – reče Hari. – Moramo da idemo na Kings kros pod stražom?

– Ti moraš da ideš na Kings kros pod stražom – ispravi ga Hermiona.

– Zašto? – upita Hari iznervirano. – Mislio sam da se Voldemor krije, ili hoćete da kažete da će da iskoči iz nekog kontejnera i pokuša da me dokusuri?

– Ne znam, to je sve što je Ćudljivko rekao – reče Hermiona rastreseno, gledajući na sat. – Ali ako ne krenemo uskoro, definitivno ćemo propustiti voz...

– HOĆETE LI VI ODOZGO VEĆ JEDNOM DA SIĐETE, MOLIĆU LEPO! – razdra se gospođa Vizli, a Hermiona poskoči kao oparena i izjuri iz sobe. Hari zgrabi Hedvigu, ubaci je nehajno u kavez i stušti se niza stepenice za Hermionom, tegleći svoj kovčeg.

Portret gospođe Blek zavijao je od jarosti, ali niko se nije potrudio ni da navuče zastore preko njega. Sva ta buka u predvorju ionako će je ponovo uzbuniti.

– Hari, ti ideš sa mnom i s Tonks – povika gospođa Vizli, nadjačavajući krike (’BLATOKRVNI! OLOŠU! PRLJAVI STVOROVI!’). – Ostavi svoj kovčeg i sovu, Alastor će se pozabaviti prtljagom... O, za ime boga, Sirijuse, Dambldor je rekao *ne*!

Medvedoliki crni pas već se postrojio uz Harija dok se ovaj probijao povrh raznih kovčega praveći još veću gužvu u hodniku kako bi stigao do gospođe Vizli.

– O, gospode... – reče gospođa Vizli očajnički. – Pa dobro, ali na tvoju odgovornost!

Ona gurnu ulazna vrata, širom ih otvori i iskorači napolje na blago septembarsko sunce. Hari i pas krenuše za njom. Vrata se zalupiše za njima i krici gospođe Blek naglo zamukoše.

– Gde je Tonks? – upita Hari, gledajući oko sebe kad se spustiše niz kamene stepenice broja dvanaest, koji nestade istog trenutka čim kročiše na trotoar.

– Evo, tu nas čeka – reče gospođa Vizli kruto, odvraćajući pogled od crnog psa koji je bazao pored Harija.

Neka starica ih pozdravi na uglu. Imala je gustu kovrdžavu sedu kosu i nosila ljubičasti šešir oblika tepsije.

– Š’a ima, Hari – reče ona namigujući. – Bolje da požurimo, zar ne, Moli? – dodade, gledajući na sat.

– Znam, znam – kukala je gospođa Vizli, grabeći još krupnijim koracima – ali Ludooki je hteo da sačeka Sterdžisa... samo da nam je Artur nabavio kola iz Ministarstva... ali Fadž mu ovih dana neće pozajmiti ni praznu bocu od mastila... *kako*

Normalci uopšte mogu da putuju bez magije...

Veliki crni pas radosno zalaja i stade da skakuće oko njih pokušavajući da ugrize golubove i uhvati vlastiti rep. Hari nije mogao da se ne nasmeje. Sirijus je predugo bio zarobljen u kući. Gospođa Vizli napući usne gotovo poput tetka-Petunije.

Trebalo im je dvadeset minuta da peške stignu do Kings krosa, i ništa se bitno nije desilo za to vreme, osim što je Sirijus preplašio par mačaka ne bi li zabavio Harija. Kada su ušli na stanicu, zadržali su se kao slučajno pored pregrade između perona devet i deset, sve dok se okolina nije raščistila. A onda se svako od njih okrenuo, naslonio na nju i lako propao na peron devet i tri četvrtine, gde je stajao *Hogvorts ekspres*, izbacujući čađavu paru poviše stanice prepune đaka spremnih za polazak i njihovih porodica. Hari udahnu poznati miris i oseti kako mu se popravlja raspoloženje... stvarno se vraća...

– Nadam se da će i ostali stići na vreme – reče gospođa Vizli brižno, zureći iza sebe u luk od kovanog gvožđa iznad perona kroz koji je trebalo da prođu pridošlice.

– Lep pas, Hari! – primeti visok dečak s dredovima.

– Hvala, Li – reče Hari, nacerivši se kad Sirijus stade besomučno da vrti repom.

– Odlično – reče gospođa Vizli s olakšanjem – evo Alastora s prtljagom, gledaj...

S kondukterskom kapom nabijenom preko rasparenih očiju, Ćudljivko doćopa kroz zasvođeni prolaz, gurajući kolica pretovarena kovčezima.

– Sve je okej – promrmlja on gospođi Vizli i Tonks – mislim da nas niko nije pratio...

Nekoliko trenutaka kasnije gospodin Vizli izroni na peron u društvu Rona i Hermione. Skoro da su potpuno istovarili Ćudljivkova kolica s prtljagom kada se pred njima stvoriše Fred, Džordž i Džini u pratnji Lupina.

– Nema problema? – zareža Ćudljivko.

– Nimalo – uzvrati Lupin.

– Ipak ću Sterdžisa morati da prijavim Dambldoru – reče Ćudljivko. – Već se drugi put ove nedelje nije pojavio. Postaje neodgovoran kao Mandangus.

– Pa, čuvajte se – reče Lupin, rukujući se sa svima. Naposletku dođe i do Harija i pljesnu ga po ramenu. – I ti, Hari. Budi oprezan.

– Da, drži glavu dole, a oči širom otvorene – reče Ćudljivko, takođe se rukujući s Harijem. – I ne zaboravite, svi vi – pazite šta pišete. Ako ste u nedoumici oko nečega, nipošto to ne stavljajte u pismo.

– Drago mi je što sam vas sve upoznala – reče Tonks, grleći Hermionu i Džini. – Videćemo se uskoro, nadam se.

Začu se upozoravajuć pisak voza. Učenici koji su još bili na peronu pohrliše u voz.

– Brzo, brzo – reče gospođa Vizli rastreseno, grleći ih nasumice, dvaput uhvativši Harija. – Pišite... budite dobri... ako ste nešto zaboravili poslaćemo vam... u voz, odmah, požurite...

Na trenutak, veliki crni pas se uspravi na zadnje noge, a prednje spusti na Harijeva ramena, ali gospođa Vizli odgura Harija ka vratima voza, sikćući: – Nebesa mu, ponašaj se više kao pas, Sirijuse!

– Vidimo se! – uzviknu Hari kroz otvoren prozor kada voz krenu, dok su Ron, Hermiona i Džini mahali pored njega. Siluete Tonks, Lupina, Ćudljivka i gospodina i gospođe Vizli naglo su se smanjivale, ali je crni pas jurio ispod prozora voza vrteći repom. Zamagljeni ljudi na peronu smejali su se gledajući ga kako se trka s vozom, a zatim voz zađe za krivinu, i Sirijus nestade s vidika.

– Nije trebalo da pođe s nama – reče Hermiona zabrinutim glasom.

– Ma daj, razvedri se – reče Ron – mesecima nije video belog dana, jadničak.

– Dobro onda – reče Fred, pljesnuvši rukama – nemamo vremena da stojimo i ćaskamo ceo dan, moramo s Lijem da se dogovorimo oko nekih poslova. Vidimo se kasnije. – On i Džordž nestadoše niz hodnik nadesno.

Voz je dobijao sve veće ubrzanje, tako da su kućice kroz prozor brzo promicale, a oni počeše da se klate u mestu od brzine.

– Hoćemo li da krenemo da pronađemo kupe? – upita Hari.

Ron i Hermiona razmeniše poglede.

– Ovaj... – poče Ron.

– Pa mi... znaš... Ron i ja treba da idemo u vagon za asistente – reče Hermiona nespretno.

Ron uopšte nije ni gledao u Harija. Činilo se da su mu nokti na prstima leve ruke naglo postali veoma zanimljivi.

– O – reče Hari. – U redu. Baš lepo.

– Ne verujem da ćemo tamo biti sve vreme puta – reče Hermiona brzo. – U pismima piše da treba samo da dobijemo uputstva od glavešina dečaka i devojčica, a onda da patroliramo hodnicima vagona s vremena na vreme.

– U redu – ponovi Hari. – Pa... možda se vidimo kasnije, onda.

– Da, definitivno – reče Ron, bacivši krišom brižan pogled na Harija. – Baš je gnjavaža ići do tamo, radije bih... ali moramo... mislim, nije mi to neko zadovoljstvo, nisam ja Persi – završi prkosno.

– Znam da nisi – reče Hari, a Ron se nasmeši. Ali dok su Hermiona i Ron teglili svoje kovčege, Krukšenksa i Prasvidžena u kavezu u pravcu lokomotive, Hari oseti čudnu vrstu gubitka. Nikad nije putovao *Hogvorts ekspresom* bez Rona.

– Hajde – reče mu Džini. – Ako malo požurimo, moći ćemo da im sačuvamo mesta.

– U pravu si – reče Hari, uzevši Hedvigin kavez u jednu, a svoj kovčeg u drugu ruku. Stuštiše se niz hodnik, zavirujući kroz staklena vrata u kupee pored kojih su prolazili, a koji su već bili puni. Hari nije mogao da ne primeti kako većina putnika zuri u njega s velikim zanimanjem, a da je nekolicina čak stala da gurka svoje susede i pokazuje na njega. Pošto mu se to desilo u pet kupea uzastopno, on se priseti da je

Dnevni prorok celo leto govorio svojim čitaocima kako je on, Hari, lažljivi razmetljivac. On se neveselo zapita veruju li ljudi koji sada bulje u njega i došaptavaju se u sve te priče.

U poslednjem vagonu sretoše Nevila Longbotoma, Harijevog drugara, petaka-grifindorca, čije je okruglasto lice sijalo od napora da istovremeno pomeri kovčeg i jednom rukom čvrsto steže svog žapca Trevora, koji mu se opirao.

– Zdravo, Hari – reče on dahtavo. – Zdravo, Džini... sve je puno... ne mogu da nađem sedište...

– Ma šta pričaš? – reče Džini, koja se već provukla pored Nevila da bi zavirila u kupe iza njega. – Ovaj ovde je prazan, u njemu je samo Lujka Lavgud...

Nevil promumla nešto o tome da ne želi nikoga da uznemirava.

– Ne budi smešan – reče Džini smejući se – ona je skroz okej.

Ona otvori klizna vrata i ubaci svoj kovčeg unutra. Hari i Nevil uđoše za njom.

– Ćao, Luna – reče Džini – možemo li da sednemo tu?

Devojčica pored prozora ih pogleda. Imala je podužu, umršenu, prljavoplavu kosu, veoma blede obrve i prodorne oči koje su joj davale izgled stalne začuđenosti. Hari odmah shvati zašto je Nevil izabrao da zaobiđe ovaj kupe. Devojčica je delovala prilično šašavo. Možda zbog toga što je zadenula svoj čarobni štapić za levo uvo, da se ne izgubi, ili zato što je oko vrata nosila ogrlicu od pampura krem-piva, ili pak zbog toga što je čitala neki magazin okrenut naopačke. Ona pogledom pređe preko Nevila, i zaustavi se na Hariju. Zatim klimnu glavom.

– Hvala – reče Džini smešeći joj se.

Hari i Nevil spremiše tri kovčega i Hedvigin kavez u pregradu za prtljag i sedoše. Luna ih je posmatrala preko svog naopačke okrenutog magazina koji se zvao *Cepidlaka*. Činilo se da nema potrebu da stalno trepće, kao sav normalan svet. Stalno je netremice zurila u Harija, koji beše seo preko puta nje, ali se i pokajao zbog toga.

– Jesi li se lepo provela letos, Luna? – upita Džini.

– Da – reče Luna sanjarski, ne skidajući pogled s Harija. – Da, bila je prava uživancija, znaš. Ti si Hari Poter – dodade.

– Znam da jesam – reče Hari.

Nevil se zakikota. Luna ga odmah pogleda svojim bledim očima.

– A ne znam ko si ti.

– Ja nisam niko – brzo joj uzvrati Nevil.

– Nije istina – reče Džini oštro. – Nevil Longbotom – Luna Lavgud. Luna je na mojoj godini, ali u Rejvenklou.

– *Od mudrosti bez premca većeg blaga nema* – reče Luna pevajućim glasom.

Ona podiže svoj izvrnuti magazin dovoljno visoko da joj sakrije lice i ućuta. Hari i Nevil se pogledaše podignutih obrva. Džini jedva priguši kikot.

Voz je neprestano kloparao, dobijajući ubrzanje na otvorenom prostoru. Vreme je bilo čudno, promenljivo. Načas bi se kupe ispunio sunčevom svetlošću, a već

sledećeg trenutka našao bi se ispod pretećih sivih oblaka.

– Pogodite šta sam dobio za rođendan – reče Nevil.

– Još jednog Nezaboravka? – reče Hari, sećajući se spravice nalik klikeru koju je Nevilu bila poslala njegova baka u pokušaju da mu popravi očajno pamćenje.

– Ne – reče Nevil. – Mada, dobro bi mi došao još jedan, stari sam odavno izgubio... ne, pogledajte ovo...

On zavuče slobodnu ruku, onu kojom nije stezao žapca Trevora, u školsku torbu i, posle malo trkeljisanja, izvuče nešto za šta se ispostavilo da je mali sivi kaktus u saksiji, samo prekriven nečim što je više ličilo na čireve nego na bodlje.

– *Mimbulus mimbltonija* – reče on ponosno.

Hari se upilji u tu biljku. Lagano je pulsirala, imajući prilično zlokoban izgled nekog obolelog unutrašnjeg organa.

– Ona je zaista vrlo, vrlo retka – reče Nevil sav blistajući. – Ne znam ima li ijedna ovakva u staklenoj bašti na Hogvortsu, jedva čekam da je pokažem profesorki Mladici. Moj praujak Aldži mi je nabavio čak iz Asirije. Moram da vidim mogu li da je rasadim i razmnožim.

Hari je znao da je Herbologija Nevilov omiljeni predmet, ali ni za živu glavu nije mogao da smisli šta bi ovaj mogao da radi s tom začuđujućom biljčicom.

– Služi li... ovaj... služi li ona ičemu? – upita Hari.

– Mnogo čemu! – gordo reče Nevil. – Ima zadivljujuć odbrambeni mehanizam. Evo, pridrži mi Trevora na trenutak...

On uvali žapca Hariju u krilo i uze pero iz svoje školske torbe, a Luna Lavgud ponovo podiže svoje razrogačene oči poviše naopačke okrenutog magazina, da vidi šta Nevil radi. Nevil pak prinese *mimbulus mimbltoniju* svojim očima, držeći jezik između zuba, izabra jednu tačku, i oštro ubode biljku vrhom pera.

Iz svakog čira rasprsnu se tečnost u gustim, smrdljivim, tamnozelenim mlazevima. Oni dopreše čak do plafona, prozora i poprskaše magazin Lune Lavgud. Džini, koja je taman na vreme podigla ruke da zaštiti lice, izgledala je kao da na sebi ima sluzavi zeleni šešir, ali Hari, kome su ruke bile zauzete sprečavanjem Trevorovog bekstva, bio je pogođen posred lica. Zaudaralo je poput trulog đubriva.

Nevil, čije su lice i telo takođe bili natopljeni tom tečnošću, protrese glavu da izbaci najgori deo iz očiju.

– Ž... žao mi je – dahtao je. – Nikada ranije nisam to pokušao... nisam mogao da zamislim da će biti tako... ne brinite, ipak, smrdeljsok nije otrovan – dodade nervozno, kada Hari ispljunu puna usta soka na pod.

Baš u tom trenutku vrata kupea se otvoriše.

– O... zdravo Hari – reče nervozan glas. – Ovaj... nije dobar trenutak?

Hari obrisa stakla naočari rukom u kojoj nije držao Trevora. Vrlo privlačna devojčica duge, sjajne crne kose stajala je na ulazu u kupe, smešeći mu se. Čo Čang, Tragač u rejvenkloovskom kvidičkom timu.

– Oh, zdravo.

– Ovaj... – reče Čo. – Pa... samo sam svratila da te pozdravim... ćao.

Prilično rumenog lica, ona zatvori vrata i ode. Hari se ponovo baci na sedište i zastenja. Voleo bi ga je Čo zatekla u kul društvancetu koje se od srca smeje šali koju je on upravo ispričao, a nipošto s Nevilom i Lujkom Lavgud i kako steže nekog žapca okupan smrdeljsokom.

– Nema veze – reče Džini utešno. – Vidi, možemo se lako rešiti svega ovoga. – Ona izvadi štapić. – *Opustoši!*

Smrdeljsok iščeze.

– Izvinite – ponovi Nevil slabašnim glasom.

Ron i Hermiona se nisu vratili još čitavih sat vremena, a za to vreme su kolica s hranom već prošla. Hari, Džini i Nevil su pojeli svoje pite bundevare i stali da razmenjuju kartice iz čokoladnih žabica kada se klizna vrata kupea otvoriše i njih dvoje uđoše u pratnji Krukšenksa i kreštavog huktanja Prasvidžena u kavezu.

– Umirem od gladi – reče Ron, odloživši Prasvidžena pored Hedvige, zgrabi čokoladnu žabicu od Harija i baci se u sedište do njega. Strgao je omotač, odgrizao glavu žabici i zavalio se u sedište zatvorenih očiju, kao da je imao vrlo iscrpljujuće jutro.

– Pazi ovako, postoje po dva petaka-asistenta iz svake kuće – reče Hermiona. – Iz svake po dečak i devojčica.

– A pogodi ko je sliterinski asistent? – upita Ron, još uvek zatvorenih očiju.

– Melfoj – odgovori Hari spremno, siguran da će njegove najgore slutnje biti potvrđene.

– Dabome – reče Ron ogorčeno, trpajući ostatak žabice u usta i uzimajući drugu.

– I ona *kravetina* Pensi Parkinson – reče Hermiona zlobno. – Kako može da bude asistent kad je gluplja od trola koji je dobio potres mozga...

– Ko su haflpafovski? – upita Hari.

– Erni Makmilan i Hana Abot – reče Ron dubokim glasom.

– I Entoni Goldstin i Padma Petil za Rejvenklo – reče Hermiona.

– Ti si išao na Božićni bal s Padmom Petil – reče jedan izgubljen glas.

Svi se okrenuše da pogledaju Lunu Lavgud, koja je netremice zurila u Rona preko vrha *Cepidlak*e. On proguta žabicu koja mu je bila u ustima.

– Da, znam da jesam – reče on, izgledajući blago iznenađeno.

– Nije baš mnogo uživala – obavesti ga Luna. – Misli da se nisi lepo poneo pošto nisi hteo da igraš s njom. Osećam da meni to ne bi mnogo smetalo – dodade ona zamišljeno. – Ne volim baš da plešem.

Ona se ponovo povuče iza *Cepidlake*. Ron je nekoliko trenutaka zurio razjapljenih usta u korice magazina, a onda se osvrnu ka Džini, očekujući neku vrstu objašnjenja. Džini stavi pesnicu na usta ne bi li zaustavila kikot. Ron zamišljeno zatrese glavom, a zatim proveri koliko je sati.

– Treba da patroliramo hodnicima svakih nekoliko minuta – reče on Hariju i Nevilu – i možemo da izričemo kazne ako se neko neprimereno ponaša. Jedva čekam da uhvatim Kreba i Gojla u nečemu...

– Ne smeš da zloupotrebljavaš svoj položaj, Rone! – reče mu Hermiona oštro.

– Da, tačno, zato što ga ni Melfoj uopšte neće zloupotrebiti – reče Ron sarkastično.

– I tako ćeš se srozati na njegov nivo?

– Ne. Samo ću se potruditi da se dokopam njegovih drugara pre nego što se on dočepa mojih.

– Za ime sveta, Rone...

– Nateraću Gojla da ispisuje rečenice po tabli, to će ga ubiti načisto, on mrzi pisanje – reče Ron ushićeno. Zatim snizi glas da bi ličio na Gojlovo duboko groktanje i, izobličivši lice u grimasu bolne koncentracije, stade da podražava pisanje po vazduhu. – *'Ne... smem... da... ličim... na babunovu... zadnjicu.'*

Svi se nasmejaše, ali niko se nije smejao jače od Lune Lavgud. Ona ispusti krik veselja koji natera Hedvigu da se probudi i počne ljutito da maše krilima, dok Krukšenks frkćući skoči na pregradu za prtljag. Luna se smejala tako glasno da joj časopis ispade iz ruku i skliznu niz noge na pod.

– To ti je baš *smešno*!

Njene prodorne oči natopiše se suzama dok je pokušavala da povrati dah, zureći u Rona. Potpuno zatečen, on se osvrnu i pogleda u ostale, koji su se sada smejali izrazu Ronovog lica i preterano dugom smehu Lune Lavgud, koja se tresla napred-nazad držeći se za stomak.

– Je l' mi se ti to rugaš? – reče Ron, namrgodivši se na nju.

– Babunova... zadnjica! – krkljala je ona, držeći se za rebra.

Sada su i svi ostali posmatrali kako se Luna smeje, ali Hari, gledajući u magazin na podu, primeti nešto što ga natera da se spusti i pokupi ga. Gledano naopačke, bilo je teško reći šta slika na naslovnoj strani predstavlja, ali Hari sada shvati da je to vrlo loša karikatura Kornelijusa Fadža. Hari ga je prepoznao jedino na osnovu limunzelenog polucilindra. Jedna Fadžova ruka bila je obavijena oko vreće sa zlatom, a drugom je davio goblina. Karikatura je imala potpis: *Šta sve Fadž neće učiniti da bi se dokopao Gringotsa?*

Ispod nje bile su najave ostalih tekstova u časopisu.

Korupcija u kvidičkoj ligi:
Kako Tornada preuzimaju kontrolu

Otkrivene tajne drevnih runa

Sirijus Blek: zlikovac ili žrtva?

– Mogu li da pogledam ovo na trenutak? – Hari nestrpljivo upita Lunu.

Ona klimnu glavom, i dalje zureći u Rona, bez daha od silnog smejanja.

Hari otvori časopis i prelete pogledom po sadržaju. Do tog trenutka bio je potpuno zaboravio na časopis koji je Kingsli bio uručio gospodinu Vizliju da ga dâ Sirijusu, ali mora da je to bilo upravo ovo izdanje *Cepidlake*.

On pronađe željenu stranu i uzbuđeno se baci na čitanje članka.

I on je bio ilustrovan prilično lošom karikaturom. Zapravo, Hari ne bi ni mogao pogoditi da predstavlja Sirijusa da nije bila potpisana. Sirijus je stajao na hrpi ljudskih kostiju s isukanim štapićem. U naslovu teksta je pisalo:

SIRIJUS BLEK – crn kao što ga ocrnjuju?
Okoreli masovni ubica
ili nevina raspevana senzacija?

Hari je morao nekoliko puta da pročita prvu rečenicu pre nego što se stvarno uverio da je nije pogrešno razumeo. Otkad je to Sirijus raspevana senzacija?

Već četrnaest godina svi veruju da je Sirijus Blek kriv za masovno ubistvo dvanaest nevinih Normalaca i jednog čarobnjaka. Blekovo čuveno bekstvo iz Askabana, pre dve godine, dovelo je do najvećeg lova na čoveka pod vođstvom Ministarstva magije. Niko od nas nije nikad posumnjao u to da on zaslužuje da ga ponovo uhvate i vrate dementorima.

ALI, DA LI JE TAKO?

Zapanjujuć nov dokaz nedavno je izneo na videlo da Sirijus Blek možda nije počinio zločine zbog kojih je poslat u Askaban. Zapravo, po svedočenju Doris Perkis iz Bodljikavog puteljka br. 18, u Malom Nortonu, Blek možda nije ni bio prisutan kad su se ta ubistva desila.

– Ljudi ne shvataju da je Sirijus Blek lažno ime – kaže gospođa Perkis. – Osoba za koju se veruje da je Sirijus Blek zapravo je Patrljko Daskalo, solista i vođa popularne pevačke trupe Hobgoblini, koji je prestao da nastupa javno pošto je pogođen korenom repe u uvo prilikom koncerta u sali malonortonske crkve pre skoro petnaest godina. Prepoznala sam ga čim sam videla njegovu sliku u novinama. Dakle, nije moguće da je Patrljko počinio te zločine pošto je pomenutog dana zapravo uživao sa mnom u romantičnoj večeri pod svećama. Pisala sam ministru magije i očekujem svakog dana da on u potpunosti pomiluje Patrljka, alijas Sirijusa.

Hari završi s čitanjem i nastavi da pilji u novinsku stranicu s nevericom. Možda je reč o šali. Možda taj magazin često štampa šaljive kolumne. On prelista nekoliko

stranica unazad i pronađe članak o Fadžu.

Kornelijus Fadž, ministar magije, porekao je da je imao bilo kakve planove da preuzme rukovođenje čarobnjačkom bankom Gringots, kada je pre pet godina izabran za ministra magije. Fadž je uvek naglašavao da ne želi ništa više od 'miroljubive saradnje' s čuvarima našeg zlata.

ALI, DA LI JE TAKO?

Izvori bliski ministru nedavno su otkrili da je Fadžova najdraža ambicija da se dokopa kontrole nad goblinskim zlatnim rezervama, i da neće oklevati da primeni silu ukoliko to bude potrebno.

– Ne bi mu bilo prvi put – rekao je naš doušnik u Ministarstvu. – Kornelijus 'Goblinolomac' Fadž, kako ga prijatelji zovu, kad biste ga mogli čuti onda kad misli da ga niko ne sluša, uvek priča o goblinima koje je sredio, koje je podavio, koje je bacio s vrha zgrade, koje je otrovao, koje je ispekao u piti...

Hari nije čitao dalje. Fadž možda i ima mnogo mana, ali je Hariju bilo krajnje nezamislivo da taj naređuje da gobline ispeku u piti. Preleteo je ostatak magazina. Na svakih nekoliko strana zaustavio bi se da pročita: optužbe da su *Tatshilska tornada* osvojila kvidičku ligu kombinacijom ucene, ilegalnog štimovanja metli i mučenja; intervju s nekim čarobnjakom koji je navodno odleteo na Mesec pomoću *Čistačice 6* i vratio se s vrećom mesečevih žabica kao dokazom; i članak o drevnim runama, koji je makar objasnio zašto je Luna čitala *Cepidlaku* naopačke. Prema časopisu, naime, ako biste rune okrenuli naglavačke, otkrile bi vam čini kojima ćete uši svojih neprijatelja pretvoriti u mandarinice. Zapravo, u odnosu na druge tekstove u *Cepidlaki*, nagoveštaj da bi Sirijus mogao biti vodeći solista *Hobgoblina* zvučao je sasvim razumno.

– Ima li tu nečeg dobrog? – upita Ron, dok je Hari sklapao magazin.

– Naravno da nema – reče Hermiona jetko, pre nego što Hari stiže da joj odgovori. – *Cepidlaka* je obično đubre, to svako zna.

– Izivinite – reče Luna, glas joj iznenada više nije zvučao sanjivo. – Moj otac je glavni urednik.

– Ja... ovaj – reče Hermiona posramljeno. – Pa... ima nekih zanimljivih... mislim, sasvim je...

– Molila bih vas da mi ga vratite, hvala lepo – reče Luna hladno i nagnuvši se napred istrže novine iz Harijevih ruku. Brzajući kroz njih do strane pedeset sedam, ona ih opet odlučno obrnu naopačke i nestade iza njih, baš kada se vrata kupea otvoriše po treći put.

Hari se osvrnu. To se i moglo očekivati, ali mu zbog toga nije bio nimalo privlačniji prizor Draka Melfoja koji se zlobno smeškao između svojih drugara Kreba i Gojla.

– Šta je? – upita on agresivno, pre nego što je Melfoj stigao da otvori usta.

– Pazi na ponašanje, Poteru, ili ćeš dobiti kaznenu nastavu – otegnuto će Melfoj, čija zalizana plava kosa i istaknute jagodice behu isti kao u njegovog oca. – Vidiš, za razliku od tebe, ja sam postao asistent, što znači da, za razliku od tebe, imam moć da izričem kazne.

– Da – reče Hari – ali, za razliku od mene, ti si bilmez, zato izlazi i ostavi nas na miru.

Ron, Hermiona, Džini i Nevil se nasmejaše. Melfoj iskrivi usnu.

– Reci mi, kakav je osećaj biti druga violina Vizliju, je li, Poteru?

– Zaveži, Melfoje – reče Hermiona oštro.

– Izgleda da sam dirnuo u živac – reče Melfoj zlobno se smešeći. – Pripazi se, Poteru, jer ću te u stopu *pratiti*, *kao pas*, čekajući da prekoračiš crtu.

– Izlazi! – reče Hermiona, ustajući.

Kikoćući se, Melfoj uputi Hariju još jedan zloban pogled i ode s Krebom i Gojlom, koji se odgegaše za njim. Hermiona zalupi vrata kupea za njima i okrete se da pogleda Harija, koji odjednom shvati da je ona, kao i on, registrovala šta je Melfoj rekao i podjednako se uznemirila zbog toga.

– Baci mi još jednu žabicu – reče Ron, koji nije ništa primetio.

Hari nije smeo otvoreno da govori pred Nevilom i Lunom. On razmeni još jedan nervozan pogled s Hermionom, a onda se zagleda kroz prozor.

Mislio je da je to što je Sirijus pošao s njim do stanice bilo prilično zabavno, ali iznenada mu se to učini nesmotrenim, ako ne i skroz opasnim... Hermiona je u pravu... Sirijus nije smeo da dođe. Šta ako je gospodin Melfoj spazio crnog psa i rekao Draku? Šta ako je zaključio da Vizlijevi, Lupin, Tonks i Ćudljivko znaju gde se Sirijus krije? Ili je Melfoj slučajno upotrebio reči „pratiti, kao pas“?

Vreme je ostalo promenljivo dok su putovali sve dalje i dalje na sever. Kiša je neodlučno poprskala prozore, a onda se i sunce slabašno pojavilo, pre nego što ga oblaci ponovo prekriše. Kada se spustila tama, u vagonima se upališe svetiljke, a Luna smota *Cepidlaku*, pažljivo je skloni u torbu i poče da zuri u svakog u kupeu pojedinačno.

Hari je sedeo čela pritisnutog uz prozor voza, pokušavajući da uhvati prvi daleki odsjaj Hogvortsa, ali noć je bila bez mesečine, a prozor isprskan kišom beše garav.

– Bolje da se presvučemo – reče Hermiona najzad, i oni s naporom otvoriše svoje kovčege i izvukoše školske odore. Ona i Ron pažljivo prikačiše asistentske značke na grudi. Hari vide kako Ron proverava svoj odraz u crnom prozoru.

Najzad voz poče da usporava i oni začuše uobičajenu galamu, kada svi pohrliše da pripreme prtljag i ljubimce na gomilu, spremni da siđu. Pošto je trebalo sve to da nadgledaju, Ron i Hermiona ponovo nestadoše iz kupea, ostavljajući Harija i ostale da paze na Krukšenksa i Prasvidžena.

– Poneću ti tu sovu, ako hoćeš – reče Luna Hariju, posegavši za Prasvidženom dok je Nevil pažljivo smeštao Trevora u unutrašnji džep.

– O... ovaj... hvala – reče Hari, pružajući joj kavez i držeći Hedvigin malo čvršće u rukama.

Izvukavši se iz kupea, čim su se priključili gomili u hodniku osetiše na licima prvi dašak noćnog vazduha. Polako počeše da se pomeraju ka vratima. Hari omirisa borove koji su oivičavali stazu koja se spuštala ka jezeru. On iskorači na peron i pogleda oko sebe osluškujući, ne bi li čuo poznati poziv: – Prvaci ovde, deder... prvaci...

Ali ne ču ga. Umesto toga, sasvim drugačiji glas, rezak ženski, viknu: – Prvaci u red pored mene, molim vas! Svi prvaci kod mene!

Jedan fenjer se klateći približavao Hariju, a pod njegovim svetlom Hari ugleda naglašenu vilicu i oštro podsečenu kosu profesorke Truli-Daske, veštice koja je prošle godine jedno vreme preuzela nastavu Hagridove Brige o magijskim stvorenjima.

– Gde je Hagrid? – upita on glasno.

– Ne znam – reče Džini – ali bolje da se sklonimo s puta, blokirali smo vrata.

– O, da...

Hari i Džini se razdvojiše kad krenuše peronom, a zatim duž stanice. Dok su ga gurali u gomili, Hari pogleda iskosa kroz tminu ne bi li negde spazio Hagrida. Mora da je tu negde, Hari je računao na to – ponovni susret s Hagridom bio je jedna od stvari kojima se najviše radovao. Ali od njega nije bilo ni traga ni glasa.

Nemoguće da je otišao, reče Hari sebi, polako vukući noge kroz uski izlaz na ulicu s ostatkom gomile. *Mora da se prehladio ili nešto slično...*

Osvrnu se tražeći Rona ili Hermionu, želeći da sazna šta misle o ponovnoj pojavi profesorke Truli-Daske, ali njih nije bilo u blizini, te on sebi dozvoli da ga masa odgura napred na mračan, kišom ispran drum izvan stanice Hogsmid.

Tamo je stajalo oko stotinak poštanskih kočija bez zaprege, koje su uvek prevozile đake, izuzev prvaka, do zamka. Hari ih brzo osmotri, okrenu se ponovo ne bi li ugledao Rona ili Hermionu, a zatim mu se javi zakasnela reakcija.

Kočije više nisu bile bez konja. Između osovina kočija stajale su nekakve spodobe. Ako bi morao da ih imenuje, nazvao bi ih konjima, mada je u njima bilo i nečeg reptilskog. Bili su potpuno bez mesa, crna koža visila im je na skeletima koji su otkrivali svaku koščicu. Glave su im bile zmajske, a oči bez zenica bele i buljave. Sa svakog ramena nicala su im krila – prostrana, crna kožna krila koja su pre izgledala kao da pripadaju nekakvim džinovskim šišmišima. I dalje stojeći tiho i mirno u mraku, spodobe su delovale jezivo i zlokobno. Hari nije mogao da shvati zašto kočije treba da vuku tako užasni konji, kada one mogu da se kreću same od sebe.

– Gde je Prase? – začu se Ronov glas, tik iza Harija.

– Ona devojčica Luna ga nosi – reče Hari okrenuvši se brzo, željan da upita Rona za Hagrida. – Gde misliš da je...

– ...Hagrid? Nemam pojma – reče Ron, zvučeći zabrinuto. – Nadam se da je sve u

redu s njim...

Nedaleko od njih, Drako Melfoj, u pratnji male grupe drugara, među njima Kreba, Gojla i Pensi Parkinson, gurao je stidljive drugake kako bi on i njegovi prijatelji dobili celu kočiju samo za sebe. Nekoliko trenutaka kasnije pojavi se Hermiona kroz gužvu, dahćući.

– Melfoj je bio apsolutno odvratan prema prvacima tamo pozadi. Kunem se da ću ga prijaviti, ima značku tek tri minuta a već je koristi da maltretira decu gore nego ikad... gde je Krukšenks?

– Džini ga je uzela – reče Hari. – Eno je, tamo...

U tom momentu Džini se pojavi iz gomile, držeći čvrsto Krukšenksa koji se migoljio.

– Hvala – reče Hermiona, oslobodivši Džini mačke. – Hajdemo, da nađemo sebi kočiju pre nego što sve budu popunjene...

– Nisam još našao Prase! – reče Ron, ali Hermiona se već zaputila ispred njih ka najbližoj nezauzetoj kočiji. Hari ostade pozadi s Ronom.

– Kakvi su ovo *stvorovi*, šta misliš – upita on Rona, pokazujući glavom ka užasnim konjima dok su drugi učenici hitali kraj njih.

– Kakvi stvorovi?

– Ti konji...

Luna se pojavi noseći Prasvidženov kavez u rukama. Mala sova je, po običaju, uzbuđeno lepršala.

– Evo ga – reče. – Baš je slatka mala sova, zar ne?

– Ovaj... da... dobar je on – reče Ron osorno. – Pa, hajdemo onda, uđimo... šta si to pričao, Hari?

– Rekoh, kakva su to konjolika čuda? – reče Hari, dok su on, Ron i Luna išli prema kočiji u kojoj su već sedele Džini i Hermiona.

– Kakva konjolika čuda?

– Konjolika čuda koja vuku kočije! – ponovi Hari nestrpljivo. Bili su, uostalom, na metar od najbližeg. Konj ih je posmatrao praznim belim očima. Ron pak zbunjeno pogleda u Harija.

– O čemu to govoriš?

– Govorim o... pogledaj!

Hari zgrabi Rona za ruku i okrenu ga, tako da se Ron nađe licem u lice s krilatim konjem. Ron je zurio pravo u njega na sekundu, a onda ponovo pogleda u Harija.

– U šta bi ja to trebalo da gledam?

– U... tu, između osovina! Upregnuti u kočije! Pravo ispred tebe...

Ali dok je Ron i dalje delovao zblanuto, Hariju se javi čudna pomisao.

– Zar ne možeš... zar ih ne vidiš?

– *Šta* da vidim?

– Zar ne vidiš šta to vuče ove kočije?

Ron ga pogleda ozbiljno smeten.

– Da li ti je dobro, Hari?

– Ja... da...

Hari je bio sasvim zbunjen. Konj je bio tik ispred njega, bleštećи jasno kroz slabašnu svetlost koja je dopirala iz staničnih prozora iza njih, a para mu se dizala iz nozdrva na britkom noćnom vazduhu. Pa ipak, ukoliko se Ron ne izmotava – a u tom slučaju bila bi to vrlo neukusna šala – Ron uopšte nije mogao da ga vidi.

– Hoćemo li onda da uđemo? – reče Ron nesigurno, gledajući u Harija kao da je zabrinut za njegovo zdravlje.

– Da – reče Hari. – Da, izvoli...

– U redu je – reče sanjivi glas iza Harija, kad Ron nestade u mračnoj unutrašnjosti kočije. – Nisi lud, ili nešto slično. Ja takođe mogu da ih vidim.

– Možeš li? – upita Hari očajnički, okrećući se ka Luni. Mogao je da vidi odraz šišmišokrilih konja u njenim raširenim srebrnastim očima.

– O, da – reče Luna. – Mogla sam da ih vidim od svog prvog dana ovde. Uvek su vukli te kočije. Ne brini. Normalan si kao i ja.

Ovlaš se smešeći, ona se pope u memljivu unutrašnjost kočije za Ronom. Nedovoljno razuveren, Hari uđe za njom.

11. Nova pesma Šešira za razvrstavanje

Hari nije hteo da ispriča ostalima kako on i Luna imaju istu halucinaciju, ukoliko je to i bila halucinacija. Zato, nakon što je seo u kočiju i zalupio vrata za sobom, ne reče ništa više o konjima. Ipak, nije mogao a da ne posmatra kroz prozor siluete konja koji su se kretali.

– Jeste li videli onu ženturaču, Truli-Dasku? – upita Džini. – Šta je ona radila tamo? Nemoguće je da je Hagrid otišao, zar ne?

– Biće mi drago ako jeste – reče Luna. – Nije baš dobar nastavnik, je l' da?

– E baš jeste! – rekoše Hari, Ron i Džini ljutito.

Hari besno pogleda u Hermionu. Ona pročisti grlo i brzo reče: – Ovaj... da... on je vrlo dobar.

– Pa, mi u Rejvenklou mislimo da je on sprdnja od nastavnika, poput lošeg vica – reče Luna, ne uznemirivši se.

– Onda imate glup smisao za humor – obrecnu se Ron, kad točkovi pod njima zaškripaše i pokrenuše se.

Luna nije bila nimalo zbunjena Ronovom grubošću. Naprotiv, izvesno vreme ga je

netremice posmatrala, kao da je neki relativno zanimljiv TV program.

Kloparajući i truckajući, kočije su se kretale uzbrdo u koloni. Kada su prošli pored visokih kamenih stubova s krilatim veprovima na vrhu sa svake strane kapije ispred školskog terena, Hari se nagnu napred da vidi ima li ikakvog svetla u Hagridovoj kolibi pored Zabranjene šume, ali je imanje ležalo u potpunom mraku. Hogvortski zamak, međutim, nazirao se sve bliže: natkriljujuća gomila kula i tornjeva, ziftcrna spram mračnog neba, dok bi pokoji prozor tu i tamo buknuo poput ognja visoko iznad njih.

Kočije se uz zveket zaustaviše blizu kamenih stepenica koje su vodile ka hrastovim ulaznim vratima, i Hari prvi izađe iz kočije. Ponovo se osvrnu da pogledom potraži osvetljene prozorčiće pokraj Šume, ali u Hagridovoj kolibi definitivno nije bilo ni traga života. Nevoljno, jer se donekle ponadao da su iščezli, on skrenu pogled na čudne, skeletaste spodobe koje su mirno stajale na britkom noćnom vazduhu, dok su im prazne bele oči bleštale.

Hari je već jednom iskusio da vidi nešto što Ron ne može, ali je to bio odraz u ogledalu, nešto daleko nematerijalnije od stotine vrlo opipljivih zveri dovoljno jakih da povuku kolonu kočija. Ako je verovati Luni, te životinje su oduvek bile tu, ali nevidljive. Zašto je, onda, Hari odjednom mogao da ih vidi, a Ron ne?

– Ideš li, ili ne? – upita Ron pored njega.

– A... da – reče Hari brzo i obojica se pridružiše gomili koja je hitala uz kamene stepenice u zamak.

Ulazna dvorana plamtela je od svetlosti baklji i odzvanjala koracima učenika koji su prelazili preko trošnog kamenog poda ka dvostrukim vratima nadesno, što vode u Veliku salu, na gozbu povodom početka polugodišta.

Četiri dugačka stola u Velikoj Sali, za svaku kuću po jedan, punila su se pod crnom tavanicom bez zvezda, nalik nebu koje su nazirali koz visoke prozore. Svuda duž stolova u vazduhu su lebdele sveće, osvetljavajući srebrne duhove raštrkane po Sali i lica učenika koji su žustro razgovarali, razmenjujući letnje novosti, dovikivali se pozdravljajući prijatelje iz drugih kuća, merkali jedni drugima nove frizure i odore. Hari ponovo zapazi kako ljudi zbijaju glave i šapuću dok on prolazi. Stisnu zube i pokuša da se ponaša kao da ništa ne primećuje, i da ga nije briga.

Kod rejvenkloovskog stola, Luna odluta od njih. U trenutku kad stigoše do grifindorskog, neki drugari iz četvrtog razreda pozdraviše Džini i ona ode da sedne kraj njih. Hari, Ron, Hermiona i Nevil sedoše zajedno negde na polovini stola, između Skoro Obezglavljenog Nika, duha grifindorske kuće, i Parvati Petil i Lavander Braun, s tim što poslednje dve pozdraviše Harija preterano veselo i površno, što ga uveri da su do pre koji trenutak pričale o njemu. Međutim, imao je on veće brige: gledao je preko glava učenika ka stolu za osoblje koji se pružao duž zida na kraju sale.

– Nije tu.

Ron i Hermiona takođe osmotriše sto s osobljem, mada nije bilo potrebe za tim.

Hagridova veličina činila ga je vidljivim u svakom okruženju.

– Nije valjda otišao – reče Ron, pomalo zabrinuto.

– Naravno da nije – reče Hari odlučno.

– Ne misliš da je... *povređen*, ili nešto slično, zar ne? – upita Hermiona zabrinuto.

– Ne – reče Hari kao iz topa.

– Pa gde je onda?

Nastade pauza, a onda Hari reče vrlo tiho, da ga Nevil, Parvati ili Lavander ne bi čuli: – Možda se još nije vratio. Znate... iz svoje misije... onoga što je letos radio za Dambldora.

– Da... da, biće da je to – reče Ron s olakšanjem, ali Hermiona se ugrize za usnu, gledajući gore-dole po stolu za osoblje, kao da se nada da će odatle izvući neko objašnjenje za Hagridovo odsustvo.

– Ko je ono? – upita oštro, pokazujući ka sredini stola za osoblje. Harijev pogled krenu za njenim. Zaustaviše se prvo na profesoru Dambldoru, koji je sedeo na zlatnoj stolici s visokim naslonom u samom centru dugačkog stola, odeven u tamnoljubičastu odoru optočenu srebrnim zvezdicama i s istim takvim čarobnjačkim šeširom. Dambldorova glava beše nagnuta ka ženi koja je sedela do njega i govorila mu nešto u uvo. Izgleda, pomisli Hari, kao nečija tetka usedelica: sklupčana, s kratkom kovrdžavom mišjesmeđom kosom u koju je stavila užasnu ružičastu mašnu u tonu s pufnastim ružičastim džemperom koji je obukla preko odore. Ona zatim ovlaš okrenu lice da bi otpila iz svog pehara i Hari, vidno šokiran, prepozna bledo žaboliko lice i par prodornih očiju s kesastim podočnjacima.

– To je ona Ambridžova!

– Ko? – upita Hermiona.

– Bila je na mom saslušanju, radi za Fadža!

– Lep džemper – reče Ron, smejuljeći se.

– Ona radi za Fadža! – ponovi Hermiona, namrštivši se. – Šta, za ime sveta, traži ovde?

– Pojma nemam...

Hermiona osmotri sto s osobljem, a oči joj se suziše.

– Ne – promrmlja – ne, to nije moguće...

Hari nije shvatao o čemu ona govori, a nije ni pitao. Pažnju mu privuče profesorka Truli-Daska, koja se upravo pojavila pored stola za osoblje. Probila se do samog kraja i sela na mesto koje je trebalo da bude Hagridovo. To je značilo da su prvaci prešli jezero i stigli u zamak. I zaista, samo koju sekundu kasnije, vrata na Ulaznoj dvorani se otvoriše. Dugačak red prvaka prestrašenog izgleda uđe, predvođen profesorkom Mek Gonagal, koja je nosila hoklicu na kojoj se nalazio starinski čarobnjački šešir pun zakrpa, sa širokom zjapećom poderotinom uz izlizani obod.

Žagor u Velikoj sali zamuknu. Prvaci postrojeni ispred stola s osobljem bili su licem okrenuti ka ostalim đacima. Profesorka Mek Gonagal pažljivo smesti stolicu

pred njih, a onda se povuče unazad.

Lica prvaka bledunjavo su svetlucala pri svetlosti sveća. Mali dečak u sredini reda kao da je drhtao. Hari se priseti, ovlaš, kako je i sâm bio prestravljen kada je tamo stajao i čekao nepoznat test koji će odrediti kojoj kući pripada.

Cela škola zadrža dah u iščekivanju. A onda se poderotina uz obod razjapi, i Šešir za razvrstavanje poče da peva:

U vremena drevna, kada bejah nov
A Hogvortsku školu tek trebalo je dići
Osnivači njeni, plemeniti ljudi
Mislili su nikada neće se razići:
Združene s istim ciljem,
Vezalo ih je isto snevanje,
Da stvore najbolju magijsku školu na svetu,
I drugima prenesu svoje znanje
'Zajedno ćemo zidati i poučavati',
Odlučiše tad četiri prijatelja vrla
Ne sanjajući da će im se jednoga dana
Prijateljstvo srušiti k'o karatna kula
Ne beše nigde bolja druga dva
Od Sliterina i Grifindora,
Osim, možda, Haflpaf i Rejvenklo,
Onaj drugi par beše to,
Pa kako je onda sve propalo?
Kako su prijateljstva ta u vodu pala?
Ispričaću vam, jer bejah prisutan tada,
Celu priču tužnu tu, i prepunu zâla.
Sliterin reče: – Učićemo samo
One koji čiste krvi su.
Rejvenklo je rekla: – Učićemo samo
One koji po pameti prvi su.
Grifindor reče: – Učićemo samo
One što učine delo hrabro i vredno.
Haflpaf je rekla: – Ja ću učiti sve,
Kakvi god da su, meni svejedno je.
Razlike te nisu značile mnogo
Prvi put kada na videlo izađoše,
Jer svaki je osnivač svoju kuću imao,
U koju je primao sve koje je hteo.
Sliterin, sâm, čarobnjake čiste krvi,

Primao je, al' samo one koji
U lukavosti bi bivali prvi.
I samo one britkog uma
Obučavala je Rejvenklo,
Dok bi najsmeoniji od svih
Išli u plemeniti Grifindor.
Dobra Haflpaf uzela bi ostale,
I učila ih svemu što znala je,
I tako osnivači i njihove kuće
Od svađa i zâla sačuvaše se.
Hogvorts u harmoniji bejaše
Mnogo dugih srećnih godina i dana
Al' se razdor pojavi podmuklo
Zbog naših skrivenih strahova i mana.
Kuće koje su, k'o četiri stuba,
Nekad nosile temelje škole naše
Okrenuše se jedna na drugu,
Oko vlasti se posvađaše.
I činilo se da će tada škola
Pre vremena propasti,
Uz svađe i dvoboje,
Kad drug na druga udari.
Na koncu konca ipak osvanu jutro
I stari Sliterin ode bez pardona
I mada je tada svađa prestala,
Šteta već je bila učinjena
I još otkako od četiri osnivača
Ostadoše samo tri
Nikad se kuće više ne ujediniše
Po onoj zamisli prvotnoj.
I evo sad Šešira za razvrstavanje,
Svi znate šta to znači
Razvrstavam vas po kućama
U tome sam najjači
Al' ove godine spremih vam još nešto,
Počujte pažljivo šta vam pevam
Iako osuđen da vas rastavljam,
Nije mi svejedno
Mada moram da ispunim dužnost,
Svake godine na četiri da vas delim,

Ipak se brinem da li Razvrstavanjem
Ubrzavam kraj, a tom se ne veselim
Stoga, spoznajte zamke, čitajte znake
Upozorenja štono ih prošlost pruža,
Jer Hogvorts naš u opasnosti je
Od dušmana spoljnih, prodanih duša
Moramo stati svi k'o jedan,
Il' ćemo se raspasti k'o suvo granje
Rečeno vam je, upozoreni ste...
Sad neka počne Razvrstavanje!

Šešir ponovo postade nepomičan. Prolomi se aplauz, mada Hari po prvi put primeti da je protkan mrmljanjem i došaptavanjem. Širom Velike sale učenici su razmenjivali primedbe sa svojim susedima, a Hari je, pljeskajući zajedno s ostalima, tačno znao o čemu pričaju.

– Malo se raspevao ove godine, zar ne? – primeti Ron skeptično.

– Nego šta – reče Hari.

Šešir za razvrstavanje obično se držao opisivanja različitih kvaliteta svake od četiri hogvortske kuće i vlastite uloge u njihovom razvrstavanju. Hari nije mogao da se seti da je Šešir ikad pokušao da deli savete školarcima.

– Pitam se da li je ikad ranije davao slična upozorenja? – upita Hermiona pomalo zabrinuto.

– Jeste, nego šta – reče Skoro Obezglavljeni Nik znalački, naginjući se kroz Nevila ka njoj (Nevil se trže – nije baš bilo prijatno kad se duh nagne kroz vas). – Šešir smatra svojom časnom dužnošću da uputi školi upozorenje kad god oceni da je potrebno...

Ali profesorka Mek Gonagal, koja je čekala da iščita spisak imena prvaka, razornim pogledom prostreli učenike koji su još uvek šaputali. Skoro Obezglavljeni Nik prisloni svoj providni kažiprst na usne i ponovo sede uspravno kao ranije, baš kad se mrmljanje naglo prekinu. Bacivši poslednji pretući pogled koji pokosi stolove sve četiri kuće, profesorka Mek Gonagal spusti pogled na dugačak svitak pergamenta i prozva prvo ime.

– Aberkrombi, Juen.

Dečak prestrašenog izgleda kog je Hari već ranije uočio istupi napred i stavi Šešir na glavu. Jedino su uši prečile da mu Šešir ne padne skroz na ramena. Šešir razmisli na trenutak, a onda se rupa uz obod ponovo rascepi i povika:

– *Grifindor!*

Hari glasno zapljeska s ostalim grifindorcima kad Juen Aberkrombi dotetura do njihovog stola i sede, izgledajući kao da bi radije propao u zemlju, da ga nikad više ne pogledaju.

Polako, dugi red prvaka se skrati. U pauzama između prozivke imena i odluka Šešira za razvrstavanje, Hari je mogao da čuje kako Ronov stomak glasno zavija. Najzad je „Zeler, Rouz“ Razvrstana u Haflpaf i profesorka Mek Gonagal pokupi Šešir i stolicu i odmaršira s njima napolje, a profesor Dambldor ustade.

Ma koliko gorčine u skorije vreme osećao prema svom direktoru, Hariju je prijalo da vidi Dambldora kako stoji ispred svih njih. Rastrzanom između odsustva Hagrida i prisustva zmajskih konja, činilo mu se da je njegov dugo iščekivan povratak na Hogvorts pun neočekivanih iznenađenja, kao disonantnih nota u poznatoj pesmici. Ali bar je ovo bilo onako kako treba: njihov direktor ustaje da ih pozdravi pre gozbe u čast početka polugođa.

– Novopridošlim učenicima – reče Dambldor zvonkim glasom, širom raširivši ruke i zračeći osmehom na usnama – želim dobrodošlicu! Našoj staroj posadi – srećan vam povratak! Postoji vreme za govore, ali ne sada. Navalite!

Začu se odobravajuć smeh i prasak aplauza kada Dambldor dostojanstveno sede i zabaci svoju dugu belu bradu preko ramena, kako mu ne bi stajala na putu do tanjira – jer se hrana odjednom pojavila niotkuda, tako da je pet dugačkih stolova jedva izdržavalo teret pečenja, pita, jela od povrća, hleba, sosova i krčaga sa sokom od bundeve.

– Odlično – reče Ron uz čežnjivo stenjanje, zgrabivši najbliži poslužavnik pun šnicli, koje stade da gomila na svoj tanjir, dok ga je Skoro Obezglavljeni Nik čežnjivo posmatrao.

– Šta ste nam ono pričali pre Razvrstavanja – upita Hermiona duha. – Kako Šešir daje upozorenja?

– O, da – reče Nik, kome je bilo drago što ima razlog da se okrene od Rona, koji je sada jeo pečene krompire s gotovo nepristojnim entuzijazmom. – Da, čuo sam Šešir ranije nekoliko puta kako izdaje upozorenja, i to uvek kada bi shvatio da školi predstoji period velike opasnosti. I naravno, njegov savet je uvek bio isti: ujedinite se, pronađite snagu u sebi.

– Ka znad šola uopasnst kajsam šešr? – reče Ron.

Usta su mu bila toliko puna da je Hari smatrao velikim dostignućem što je Ron uopšte uspeo išta da izgovori.

– Ponovi, moliću lepo? – reče Skoro Obezglavljeni Nik učtivo, a Hermiono lice poprimi zgađen izraz. Ron proguta ogroman zalogaj i reče: – Kako zna da je škola u opasnosti, kad je on samo šešir?

– Pojma nemam – reče Skoro Obezglavljeni Nik. – Naravno, on živi u Dambldorovoj kancelariji, tako da, ako smem da primetim, verovatno tamo skuplja informacije.

– I želi da sve kuće budu prijatelji? – reče Hari, gledajući ka sliterinskom stolu, gde je Drako Melfoj držao govor. – Nema šanse.

– Pa, sad, ne bi trebalo da zauzimate takav stav – reče Nik blagonaklono. –

Miroljubiva saradnja, to je ključ uspeha. Mi, duhovi, iako pripadamo odvojenim kućama, stvaramo spone prijateljstva. Uprkos vekovnom rivalstvu između Grifindora i Sliterina, meni nikad ne bi ni palo na pamet da se svađam s Krvavim Baronom.

– Samo zato što ga se plašite – reče Ron.

Skoro Obezglavljeni Nik izgledao je duboko uvređen.

– Plašim? Mene, ser Nikolasa de Mimsija Porpingtona, niko u životu nije optužio za kukavičluk! Plemenita krv koja teče mojim venama...

– Kakva krv? – upita Ron. – Nije valjda da još uvek imate...?

– To je stilska figura! – reče Skoro Obezglavljeni Nik, sad već tako uznemiren da mu se glava preteće klatila na delimično prerezanom vratu. – Nadam se da mi je i dalje dozvoljeno da uživam u upotrebi reči koje mi se svide, uprkos tome što su mi zadovoljstva jela i pića uskraćena! No već sam navikao da učenici teraju šegu s mojom smrću, u to ne sumnjajte!

– Nik, nije ti se on stvarno podsmevao! – reče Hermiona, bacivši besan pogled na Rona.

Na nesreću, Ronova usta su bila prepuna, do granice pucanja, i on jedino uspe da promumla: – Nissm missio dat užnemravm – što za Nika nije predstavljalo odgovarajuće izvinjenje. Vinuvši se u vazduh, on učvrsti svoj šešir s perjanicom, žurno odlebde ka drugom kraju stola, i sleti između braće Krivej, Kolina i Denisa.

– Svaka ti čast, Rone – obrecnu se Hermiona.

– Što? – upita Ron prkosno, uspevši, konačno, da proguta hranu. – Ne smem da postavim najobičnije pitanje?

– Ma, zaboravi – reče Hermiona razdraženo, i njih dvoje nastaviše da jedu u neprijatnoj tišini.

Hari je bio i suviše naviknut na njihove prepirke da bi se trudio da ih miri. Smatrao je boljim da vreme utroši tako što će prionuti na pitu od bubrega, a zatim na pun tanjir omiljene voćne pite s melasom.

Kada su svi učenici završili s jelom i nivo buke u sali ponovo počeo da raste, Dambldor još jednom ustade. Harija je već počinjao da hvata prijatan dremež. Negde gore očekuje ga njegov krevet s baldahinom, divan, topao i mekan...

– Dobro, sad kad svi treba da svarimo još jednu veličanstvenu gozbu, molio bih za nekoliko trenutaka vaše pažnje za uobičajene primedbe na početku polugodišta – reče Dambldor. – Prvaci treba da znaju da je pristup Šumi na imanju zamka zabranjen, za sve učenike – a i nekoliko vaših starijih kolega dosad bi to trebalo da znaju. (Hari, Ron i Hermiona razmeniše zločeste osmehe.)

– Gospodin Filč, domar, zamolio me je, kako sâm tvrdi po četiristo šezdeset drugi put, da vas sve podsetim da upotreba magije nije dozvoljena u hodnicima za vreme odmora između časova, baš kao što nije dozvoljeno i još nekoliko drugih stvari, s kojima se možete upoznati na podužoj listi koja je pričvršćena na vratima kancelarije gospodina Filča.

– Ove godine imali smo dve izmene u osoblju. Drago nam je da ponovo poželimo dobrodošlicu profesorki Truli-Daski, koja će predavati Brigu o magijskim stvorenjima. Takođe vam sa zadovoljstvom predstavljamo profesorku Ambridž, našu novu nastavnicu Odbrane od Mračnih veština.

Nastupi serija učtivih ali prilično mlakih aplauza. Hari, Ron i Hermiona razmeniše pomalo uspaničene poglede. Dambldor nije rekao koliko dugo će Truli-Daska držati nastavu.

Dambldor nastavi: – Audicija za kvidičke timove kuća biće održana...

Ali naglo prekide, upitno gledajući u profesorku Ambridž. Pošto nije bila mnogo viša kad stoji nego dok sedi, na trenutak niko ne shvati zbog čega je Dambldor prestao da govori. Ali tada profesorka Ambridž pročisti grlo, s *„ahem, ahem“,* i postade jasno da je ustala i da namerava da drži govor.

Dambldor je tek na tren delovao zatečeno, a onda žustro sede i spremno pogleda u profesorku Ambridž, kao da ga u tom trenutku ništa drugo ne zanima osim njenog govora. Ostali članovi nastavničkog tima nisu bili tako vešti u prikrivanju iznenađenja. Obrve profesorke Mladice izgubiše se u njenoj raščerupanoj kosi, a usta profesorke Mek Gonagal, primeti Hari, istanjiše se kao nikad ranije. Nijedan novi profesor nikada nije prekinuo Dambldora. Mnogi učenici su se zlobno smeškali. Ova žena očito ne zna kakav je red na Hogvortsu.

– Hvala, direktore – usiljeno se nasmeši profesorka Ambridž – za ljubazne reči dobrodošlice.

Glas joj je bio piskav, zadihan, kao kod male devojčice, a Hari ponovo oseti snažnu odbojnost koju nije mogao sebi da objasni. Samo je znao da mu je sve u vezi s njom odvratno: od njenog glupavog glasa do pufnastog ružičastog džempera. Ona još jednom kašljucavo pročisti grlo („*ahem, ahem“*) i nastavi.

– Pa, divno je vratiti se na Hogvorts, priznajem! – Ona se nasmeši, otkrivajući vrlo šiljate zube. – I drago mi je što vidim ova srećna mala lica koja me gledaju!

Hari pogleda naokolo. Nijedno lice koje je video nije izgledalo srećno. Naprotiv, svi su delovali prilično zatečeni time što im se neko obraća kao da su petogodišnjaci.

– Radujem se što ću vas sve upoznati i sigurna sam da ćemo biti vrlo dobri prijatelji!

Na te reči, učenici razmeniše poglede. Neki su jedva prikrivali kez.

– Biću joj prijatelj dogod ne budem morala od nje da pozajmim taj džemper – prošapta Parvati Lavander, i obe počeše tiho da se kikoću.

Profesorka Ambridž ponovo pročisti grlo *(„ahem, ahem“*), ali kad nastavi iz njenog glasa iščeze zadihanost. Sada je zvučala mnogo poslovnije, a njene reči im zazvučaše kao zatupljujuće recitovanje.

– Ministarstvo magije oduvek smatra da je obrazovanje mladih veštica i čarobnjaka od presudne važnosti. Redak dar s kojim ste se rodili neće ničemu služiti ako ga ne negujete i ne izbrusite uz pažljive instrukcije. Te drevne veštine, svojstvene

samo čarobnjačkoj zajednici, moraju se prenositi s generacije na generaciju kako ih ne bismo zauvek izgubili. Pronađeno blago magičnog saznanja, koje su vaši preci uvećavali, oni koji su pozvani da obavljaju plemenitu profesiju nastave moraju da čuvaju, dopunjuju i glancaju.

Profesorka Ambridž tu napravi pauzu i lako se nakloni svojim kolegama iz osoblja, ali niko joj ne uzvrati naklon. Tamne obrve profesorke Mek Gonagal nabraše se tako da su joj oči ličile na sokolove, a Hari nedvosmisleno primeti kako Mek Gonagalova razmenjuje značajan pogled s profesorkom Mladicom kad Ambridžova još jednom ponovi *„ahem, ahem“* i nastavi govor.

– Svaki direktor i direktorka Hogovrtsa uneli su nešto novo u težak zadatak upravljanja ovom istorijskom institucijom, a tako i treba, jer će bez napretka zavladati stagnacija i rasulo. Međutim, napredak radi samog napretka treba obeshrabrivati, jer našim oprobanim i proverenim tradicijama često nije potrebno doterivanje. Ravnoteža, dakle, između starog i novog, između trajnosti i promene, između tradicije i inovacije...

Hari oseti kako mu pažnja opada, kao da mu je mozak čas naštimovan čas raštimovan. Tišina koja je uvek ispunjavala salu dok je Dambldor govorio, postepeno se urušavala, jer su učenici počeli da se domunđavaju, da šapuću i kikoću se. Preko puta, za rejvenkloovskim stolom, Čo Čang je živahno ćaskala s prijateljima. Nekoliko sedišta dalje od nje, Luna Lavgud beše ponovo izvadila *Cepidlaku*. U međuvremenu, za haflpafovskim stolom, Erni Makmilan je bio jedan od malobrojnih koji su i dalje zurili u profesorku Ambridž, ali oči su mu bile staklaste i Hari je bio siguran da se ovaj samo pretvara da sluša, u pokušaju da zadovolji očekivanja koja nalaže nova asistentska značka što mu svetluca na grudima.

Profesorka Ambridž kao da nije primećivala nemir publike. Hari je imao utisak da bi ona nastavila s govorom čak i da joj pred očima izbije neopisiv nered. Nastavnici su pak i dalje vrlo pažljivo slušali, a Hermiona je izgleda upijala svaku reč koju bi profesorka Ambridž izgovorila, mada joj, sudeći po izrazu lica, nisu baš sve bile po ukusu.

– ...jer će neke promene biti nabolje, dok će se za druge ispostaviti, u punoći vremena, da su bile greške u proceni. U međuvremenu, neke stare navike će se zadržati, s pravom, dok će druge, demodirane i izlizane, morati da budu napuštene. Krenimo napred, onda, u novu eru otvorenosti, efikasnosti i odgovornosti, u nameri da očuvamo ono što treba očuvati, usavršavajući ono što se mora usavršavati i eliminišući sve što treba zabraniti.

Ona sede. Dambldor zatapša. Osoblje učini isto, mada Hari primeti da je nekoliko samo jednom ili dvaput pljesnulo rukama. Nekoliko učenika im se pridruži, ali većina nije ni primetila da je govor završen, niti je odslušala više od nekoliko reči. I pre nego što se oni setiše da zapljeskaju, Dambldor ponovo ustade. – Mnogo vam hvala, profesorka Ambridž, to je bilo baš prosvetljujuće – reče on, naklonivši joj se. – Sada,

kao što rekoh, audicije za kvidič će se održati...

– Da, baš je bilo prosvetljujuće – reče Hermiona stišanim glasom.

– Nemoj mi reći da si uživala u tome? – reče Ron tiho, okrećući ukrućeno lice ka Hermioni. – Ovo je jedan od najglupljih govora koje sam ikada čuo, a odrastao sam s Persijem.

– Rekoh prosvetljujuće, a ne uživanje – reče Hermiona. – Objasnio je mnogo štošta.

– Je li? – reče Hari iznenađeno. – Meni je zvučalo kao gomila praznog blebetanja.

– U tom blebetanju bile su prikrivene neke važne stvari – reče Hermiona strogo.

– Jesu li? – upita Ron bezizrazno.

– Šta kažeš na to da 'napredak radi samog napretka treba obeshrabrivati'? Ili na 'eliminišući sve što treba zabraniti'?

– Pa, šta to znači? – upita Ron nestrpljivo.

– Reći ću ti šta znači – reče Hermiona zlokobno – to znači da se Ministarstvo upliće u rukovođenje Hogvortsom.

Oko njih nastadoše veliki tutanj i treskanje. Dambldor je očigledno raspustio decu, pošto su svi počeli da ustaju, spremni da napuste salu. Hermiona poskoči, sva usplahirena.

– Rone, treba da pokažemo prvacima kuda da krenu!

– O da – reče Ron, koji je očigledno zaboravio na to. – Hej – hej, vi tamo! Kepeci!

– *Rone!*

– Pa jesu, baš su malecni...

– Znam, ali ne smeš im reći da su kepeci! Prvaci! – zapovednički ih dozva Hermiona. – Ovuda, moliću!

Grupa novih đaka stidljivo odšeta kroz prostor između grifindorskog i haflpafovskog stola, svako od njih pazeći da ne bude na čelu grupe. Zaista su izgledali sićušni. Hari je bio siguran da on sâm nije izgledao tako malen kada je stigao ovde. On im se naceri. Plavi dečak pored Juena Aberkrombija izgledao je skamenjeno. Gurnuo je Juena i nešto mu šapnuo na uvo. Juen Aberkrombi je delovao podjednako preplašeno, i bacio je prestravljen pogled na Harija, koji oseti da mu se kez sliva niz lice poput smrdeljsoka.

– Vidimo se kasnije – reče on Ronu i Hermioni i krenu sam kroz Veliku salu, pokušavajući što je više mogao da ne primećuje došaptavanje, zurenje i upiranje prstom dok je prolazio. Probijajući se kroz gužvu u Ulaznoj dvorani gledao je pravo ispred sebe, a zatim požuri uz mermerne stepenice, preseče kroz par tajnih prečica i uskoro ostavi za sobom najveći deo gomile.

Bilo je glupo od njega što to nije očekivao, mislio je ljutito dok je prolazio mnogo praznijim hodnicima na spratovima. Naravno da su svi zurili u njega. Pre samo dva meseca uskrsnuo je iz Tročarobnjačkog lavirinta vukući mrtvo telo svog druga i

tvrdeći da je video kako Lord Voldemor ponovo osnažuje svoju moć. U prošlom polugodištu nije bilo vremena da on, Hari, objasni svoje postupke pre nego što su se svi vratili kućama – čak i da je bio raspoložen da celoj školi detaljno priča o užasnim događajima na tom groblju.

Hari je stigao do kraja hodnika koji vodi u grifindorski dnevni boravak i stao kao ukopan ispred portreta Debele Dame, shvativši da ne zna novu lozinku.

– Ovaj... – reče utučeno, zureći u Debelu Damu, koja je ispravljala nabore na svojoj ružičastoj satenskoj haljini i gledala ga neumoljivo.

– Bez lozinke nema ulaska – reče ona nadmenim glasom.

– Hari, ja znam! – prodahta neko pored njega, a on se okrete i spazi Nevila kako mu trkom prilazi. – Pogodi šta je? Napokon ću i ja moći da je zapamtim... On mahnu zakržljalim kaktusićem koji mu je bio pokazao u vozu. – *Mimbulus mimbltonia*!

– Tačno – reče Debela Dama, i njen portret se raskrili pred njima poput vrata, otkrivajući okruglu rupu u zidu iza njega, kroz koju se Hari i Nevil popeše.

Grifindorski dnevni boravak izgledao je gostoljubivo kao i uvek, prijatna kružna soba na vrhu kule, puna pohabanih mekanih fotelja i klimavih starih stolova. Vatra je veselo pucketala iza gvozdene rešetke, a nekoliko đaka grejalo je ruke oko nje pre nego što će se popeti u spavaonice. Na drugoj strani sobe Fred i Džordž Vizli su pribadali nešto na oglasnu tablu. Hari im mahnu za laku noć i požuri pravo na vrata muške spavaonice. U ovom trenutku nije baš bio raspoložen za razgovor. Nevil krenu za njim.

Din Tomas i Šejmus Finigan prvi su stigli u spavaonicu, i već su se bacili na dekorisanje zidova kraj svojih kreveta posterima i fotografijama. Bili su usred diskusije kad Hari žustro otvori vrata, ali naglo prestadoše da pričaju čim ga ugledaše. Hari se zapita da li su govorili o njemu, a onda da ne postaje možda paranoičan.

– Ćao – reče on, prišavši svom kovčegu i otvorivši ga.

– Hej, Hari – reče Din, koji je navlačio pidžamu u timskim bojama *Vest Hema*.– Jesi li se lepo proveo za raspust?

– Nije loše – promrmlja Hari, jer bi mu pravi opis njegovog raspusta oduzeo najveći deo noći, a to mu nije delovalo primamljivo. – A ti?

– Da, bilo je okej – prigušeno se nasmeja Din. – Bolje nego Šejmusu, u svakom slučaju, upravo mi je pričao.

– Što, šta se desilo, Šejmuse? – upita Nevil, nežno smeštajući svoju *mimbulus mimbltoniju* na noćni ormarić kraj kreveta.

Šejmus ne odgovori odmah, kao da je hteo da se osigura da je njegov poster *Kenmarskih kliktavaca*, kvidičkog tima, sasvim ravno postavljen. Zatim reče, leđima i dalje okrenut Hariju: – Moj' mama nije 'tela da me pusti da se vrnem.

– Šta? – reče Hari, prestavši na trenutak da svlači odoru.

– Nije želela da se vratim na Hogvorts.

Šejmus se okrete od postera i izvuče svoju pidžamu iz kovčega, i dalje sklanjajući pogled od Harija.

– Ali... zašto? – zapanji se Hari. Znao je da je Šejmusova majka veštica, i nije mogao da shvati zašto bi se ponašala tako darslijevski.

Šejmus ne odgovori dok nije završio sa zakopčavanjem pidžame.

– Pa – reče on odmerenim glasom – pretpostavljam... zbog tebe.

– Kako to misliš? – upita Hari brzo.

Srce mu je lupalo prilično brzo. Imao je predosećaj da mu se nešto loše sprema.

– Pa – reče Šejmus ponovo, i dalje izbegavajući Harijev pogled – ona... ovaj... pa, nisi samo ti u pitanju, već i Dambldor...

– Ona veruje *Dnevnom proroku*? – iznenadi se Hari. – Misli da sam ja lažov, a Dambldor omatorela budala?

Šejmus podiže pogled ka njemu.

– Da, tako nekako.

Hari ne reče ništa. Baci svoj štapić na noćni stočić kraj kreveta, svuče odoru, strpa je besno u kovčeg i izvuče pidžamu. Bilo mu je muka od svega. Muka od toga da bude neko u koga zure i o kome pričaju sve vreme. Kad bi iko od njih znao, kad bi iko imao pojma šta znači biti neko kome su se sve te stvari izdogađale... Gospođa Finigan nema pojma, glupača jedna, pomisli on besno.

Uđe u krevet i stade da navlači zastore skroz oko kreveta, ali pre nego što je stigao to da učini, Šejmus reče: – Čuj... šta se zaista desilo one noći kada... znaš, kada... sa Sedrikom Digorijem, i sve to?

Šejmus je istovremeno zvučao i nervozno i znatiželjno. Din, koji se nagnuo nad svoj kovčeg pokušavajući da pronađe papuču, ostade čudno nepomičan i Hari shvati da i on pomno sluša.

– Što to mene pitaš? – brzo uzvrati Hari. – Samo čitaj *Dnevni prorok* kao tvoja majka, što da ne? Tamo će ti reći sve što treba da znaš.

– Ne diraj mi majku – obrecnu se Šejmus.

– Diraću svakoga ko me nazove lažovom – reče Hari.

– Nemoj tako da razgovaraš sa mnom!

– Pričaću s tobom kako mi se hoće – reče Hari, dok je bes u njemu rastao tako brzo da ponovo zgrabi štapić s noćnog stočića. – Ako ti smeta što sa mnom deliš spavaonicu, idi i zamoli profesorku Mek Gonagal da te preseli... da ti se mamica ne bi brinula...

– Pusti moju majku na miru, Poteru!

– Šta se to zbiva?

Ron se pojavi na vratima. Njegove razrogačene oči odšetaše od Harija, koji je klečao na krevetu sa štapićem uperenim u Šejmusa, do Šejmusa koji je stajao podigavši pesnice.

– Okomio se na moju majku! – povika Šejmus.

– Šta? – reče Ron. – Hari to ne bi učinio... upoznali smo tvoju majku, dopala nam se...

– To je bilo pre nego što je počela da veruje svakoj reči koju smrdljivi *Dnevni prorok* napiše o meni! – reče Hari, povisivši glas iz sve snage.

– O – reče Ron, a preko pegavog lica prelete mu izraz razumevanja. – A... tako.

– Znaš šta? – reče Šejmus žustro, uputivši Hariju otrovan pogled. – Ne želim više da delim spavaonicu s njim, on je lud.

– Prevršio si meru, Šejmuse – reče Ron, čiji su vrhovi ušiju postali jarkocrveni, što je uvek bio znak opasnosti.

– Prevršio sam meru, je li? – povika Šejmus, koji je, kao čista suprotnost Ronu, bio sve bleđi. – Znači, veruješ u sve te gluposti o Znaš-Već-Kome, je li, misliš da govori istinu?

– Da, verujem! – reče Ron ljutito.

– Onda si i ti lud – reče Šejmus prezrivo.

– Ma nemoj? Pa, na tvoju nesreću, druškane, ja sam takođe i asistent! – reče Ron, lupkajući se prstom po grudima. – Stoga, ako ne želiš dopunsku kaznenu nastavu, pazi šta govoriš!

Šejmus ga je nekoliko sekundi posmatrao, kao da mu se čini da bi kaznena nastava bila mala cena da iskaže sve što mu je prolazilo kroz glavu. Međutim, uz prezriv frktaj, on se naglo okrenu, skoči u krevet i navuče zavese s takvom silinom da ih istrže, i one padoše na prašnjavi pod. Ron je besno gledao u Šejmusa, a onda pogleda u Dina i Nevila.

– Da li još nečiji roditelji imaju problema s Harijem? – upita on agresivno.

– Moji roditelji su Normalci, druže – reče Din, slegnuvši ramenima. – Oni pojma nemaju o smrtnim slučajevima na Hogvortsu, jer nisam toliko glup da im o tome govorim.

– Ne znaš ti moju mamu, ona bi iz svakoga iscedila sve što zna! – obrecnu se Šejmus na njega. – U svakom slučaju, tvoji roditelji ne dobijaju *Dnevni prorok*. Ne znaju da je naš direktor izbačen iz Vizengamota i iz Međunarodne konfederacije čarobnjaka zato što je pošašavio...

– Moja baka kaže da su to gluposti – zapiskuta Nevil. – Ona kaže da je *Dnevni prorok* taj koji se srozao, a ne Dambldor. Čak je otkazala pretplatu. Mi verujemo Hariju – reče Nevil jednostavno. On se pope u krevet i navuče prekrivače do glave, gledajući preko njih poput sovuljage u Šejmusa. – Moja baka je oduvek govorila da će se Znaš-Već-Ko vratiti jednog dana. I kaže da, ako Dambldor tvrdi da se vratio, onda znači da se vratio.

Hari oseti zahvalnost prema Nevilu. Niko više ništa ne reče. Šejmus izvadi štapić, popravi krevetske zastore i iščeze iza njih. Din uđe u krevet, prekri se i zaćuta. Nevil, koji takođe nije imao više šta da doda, nežno je posmatrao svoj mesečinom obasjan kaktus.

Hari se ponovo nasloni na jastuke, a Ron je petljao po susednom krevetu odlažući svoje stvari. Svađa sa Šejmusom ga je potresla jer mu se ovaj oduvek veoma dopadao. Koliko će mu još ljudi reći da je lažov ili mentalno poremećen?

Da li je i Dambldor celog ovog leta trpeo slično maltretiranje, pošto su ga, prvo Vizengamot a zatim i Međunarodna konfederacija čarobnjaka, izbacili iz svojih redova? Da li je, možda, ljutnja na Harija mesecima sprečavala Dambldora da stupi u kontakt s njim? Uostalom, njih dvojica su bili zajedno umešani u celu tu stvar. Dambldor mu je poverovao i obnarodovao Harijevu verziju događaja celoj školi, a onda i široj čarobnjačkoj zajednici. Svi koji su mislili da je Hari lažov morali su verovati i da je Dambldor to isto, ili da je grdno nasamaren...

Na kraju će saznati da smo u pravu, pomisli Hari žalosno, kada se Ron uvuče u krevet i ugasi poslednju sveću u spavaonici. Ali pitao se koliko će još napada poput Šejmusovog morati da istrpi pre nego što se to desi.

12. Profesorka Ambridž

Narednog jutra Šejmus se obukao što je brže mogao i napustio spavaonicu, pre nego što je Hari stigao da navuče čarape.

– Zar misli da će i on postati ludak ako predugo bude boravio u istoj sobi sa mnom? – upita Hari naglas, kada rub Šejmusove odore nestade s vidika.

– Nemoj da se brineš, Hari – promrmlja Din, nameštajući školsku torbu na rame – on je samo...

Ali očigledno nije mogao tačno da kaže šta je to Šejmus i, posle pomalo neprijatne pauze, on izađe za njim iz sobe.

Nevil i Ron pogledaše Harija s izrazima koji su govorili da je to Šejmusov problem a ne njegov, ali Hari nije u tome pronašao utehu. Koliko će takvih stvari još morati da pregura?

– Šta nije u redu? – upita ih Hermiona pet minuta kasnije, sustigavši Harija i Rona u dnevnom boravku, kada su se svi skupa zaputili na doručak. – Izgledaš potpuno... O, nebesa mu!

Zapiljila se u oglasnu tablu dnevnog boravka, na kojoj je bio postavljen veliki nov

oglas.

GALONI GALEONA!
Džeparac vam ne pokriva sve troškove?
Voleli biste da zaradite koji zlatnik više?

Kontaktirajte Freda i Džordža Vizlija
u grifindorskom dnevnom boravku
radi prostog, honorarnog, gotovo bezbolnog posla.
(Sa žaljenjem obaveštavamo da prijavljeni
sav posao rade na sopstveni rizik.)

– Stvarno su prekardašili – reče Hermiona mrko, skidajući natpis koji su Fred i Džordž prikačili preko obaveštenja kojeg datuma će se održati prva vikend-poseta Hogsmidu u oktobru. – Moraćemo da popričamo s njima, Rone.

Ron je bio potpuno iznenađen.

– Zašto?

– Zato što smo asistenti! – reče Hermiona, dok su se verali kroz rupu u portretu. – Na nama je da zaustavimo takve stvari!

Ron ništa ne uzvrati. Hari je po njegovom sumornom izrazu lica zaključio kako mu pomisao da mora zaustaviti Freda i Džordža u onome što najviše vole da rade nije delovala primamljivo.

– Nego, Hari, šta ti je? – nastavi Hermiona, dok su silazili niza stepenice pored gomile portreta starih veštica i čarobnjaka, koji su ga svi do jednog ignorisali, zaokupljeni razgovorom. – Deluješ ljutito zbog nečega.

– Šejmus tvrdi da Hari laže o Znaš-Već-Kome – reče Ron odsečno, kada joj Hari ne odgovori.

Hermiona, od koje je Hari očekivao da odreaguje ljutnjom, samo uzdahnu.

– Da, i Lavander misli isto to – reče ona sumorno.

– Šta je, lepo si ćaskala s njom o tome da li sam ja lažljivi skot željan pažnje? – reče Hari naglas.

– Ne – smireno mu uzvrati Hermiona. – Zapravo, rekla sam joj da začepi svoju veliku gubicu i da više ne govori o tebi. I bilo bi stvarno lepo kad bi prestao da nam skačeš za gušu, Hari, jer, za slučaj da nisi primetio, Ron i ja smo na tvojoj strani.

Nastade kraći tajac.

– Izvini – reče Hari tiho.

– U redu je – reče Hermiona ponosno. Zatim odmahnu glavom. – Zar se ne sećaš šta je Dambldor rekao na gozbi povodom kraja prošle godine?

Hari i Ron je obojica tupo pogledaše, i Hermiona ponovo uzdahnu.

– O Znate-Već-Kome. Rekao je: njegov dar *'za širenje nesloge i mržnje veoma je*

velik. Možemo mu se suprotstaviti jedino ukoliko pokažemo podjednako jake veze prijateljstva i poverenja...'

– Kako pamtiš takve stvari? – upita Ron, gledajući je s neskrivenim divljenjem.

– Ja slušam, Rone – odgovori Hermiona, pomalo ogorčeno.

– Slušam i ja, ali opet ne bih mogao da ti ponovim od reči do...

– Poenta je u tome – nastavi Hermiona glasno – da je Dambldor govorio upravo o ovakvim stvarima. Znaš-Već-Ko se vratio pre samo dva meseca, a mi smo već počeli da se svađamo među sobom. A i Šešir za razvrstavanje uputio nam je isto upozorenje: ujedinite se, stanite svi kao jedan...

– A i Hari je sinoć bio u pravu – uzvrati joj Ron. – Ako to znači da bi trebalo da se zbratimimo sa sliterincima – *nema šanse*.

– Pa, ja smatram da je šteta što ne pokušavamo da uspostavimo malo zajedništva među kućama – reče Hermiona iznervirano.

Stigli su do podnožja mermernih stepenica. Rejvenkloovci sa četvrte godine prolazili su u grupici kroz Ulaznu dvoranu. Čim spaziše Harija, grupica se zgusnu, kao da se boje da će napasti one koji zaostanu.

– Da, baš bi trebalo da se potrudimo da se malo zbližimo i sprijateljimo s ostalima – reče Hari sarkastično.

Pošli su za rejvenkloovcima u Veliku salu, instinktivno podigavši pogled ka nastavničkom stolu dok su ulazili. Profesorka Truli-Daska je ćaskala s profesorkom Sinistrom, nastavnicom Astronomije, a Hagrid je opet bio neupadljiv isključivo zahvaljujući svom odsustvu. Začarana tavanica iznad njih slagala se s Harijevim raspoloženjem. Bila je depresivno kišnosiva.

– Dambldor čak nije ni spomenuo koliko će ta Truli-Daska da ostane ovde – reče on dok su se probijali do grifindorskog stola.

– Možda... – poče Hermiona zamišljeno.

– Šta? – upitaše Hari i Ron uglas.

– Pa... možda nije hteo da skreće pažnju na to da Hagrid nije ovde.

– Kako to misliš, nije hteo da skreće pažnju na to? – reče Ron, nasmejavši se. – Misliš da ne bismo sami primetili?

Pre nego što je Hermiona stigla da odgovori, visoka crna devojčica duge kose upletene u kikice domaršira do Harija.

– Zdravo, Anđelina.

– Zdravo – reče ona živahno – dobro si se proveo na letnjem raspustu? – I ne sačekavši odgovor, nastavi: – Čuj, postavljena sam za kapitena Grifindora u kvidiču.

– Svaka čast – reče Hari, nasmešivši joj se. Pretpostavljao je da Anđelinini motivacioni govori pred utakmice neće biti tako opširni kao Drvcetovi, što je moglo da bude samo poboljšanje.

– Da, pa, treba nam novi Čuvar, sad kad je Oliver otišao. Konkurs je u petak u pet popodne, i hoću da ceo tim bude prisutan, važi? Onda ćemo da vidimo kako se novi

igrač uklapa u tim.

– Važi – reče Hari.

Anđelina mu se nasmeši i produži dalje.

– Zaboravila sam da je Drvce otišao – reče Hermiona zamišljeno, dok je sedala pored Rona i privlačila ka sebi tanjir s tostom. – Pretpostavljam da će to znatno promeniti stanje u timu?

– Valjda – reče Hari, sedajući na klupicu preko puta nje. – Bio je baš dobar Čuvar...

– Ipak, neće škoditi ako dovedete svežu krv u ekipu, zar ne? – reče Ron.

Uz fijukanje i klepet krila, na stotine sova ulete kroz gornje prozore. Spuštale su se širom Sale, donoseći pisma i pakete svojim vlasnicima, okupavši one koji su doručkovali kapljicama vode: napolju je očigledno pljuštala kiša. Hedvige nije bilo na vidiku, ali Harija to nije preterano iznenadilo. Njegov jedini korespondent bio je Sirijus, a sumnjao je da će Sirijus imati neke novosti za njega, pošto su tek dvadeset četiri sata bili razdvojeni. Hermiona je pak morala hitro da pomeri svoj sok od pomorandže u stranu kako bi napravila prostora za veliku vlažnu sovu kukuviju koja je u kljunu nosila nakvašen primerak *Dnevnog proroka*.

– Zašto još uvek kupuješ to? – upita Hari iznervirano, setivši se Šejmusa, kad je Hermiona stavila jedan bronzani knut u kožnu vrećicu na sovinoj nozi, pre nego što se ova opet vinula uvis. – Ja ga više ne uzimam... gomila koještarija.

– Najbolje je znati šta neprijatelj priča o tebi – reče Hermiona sumorno, zatim razvi novine, i nestade iza njih, ne spuštajući ih sve dok Hari i Ron nisu završili s jelom.

– Ništa – reče ona prosto, umotavši novine i položivši ih pored svog tanjira. – Ništa o tebi, ni o Dambldoru, niti o bilo čemu.

Profesorka Mek Gonagal je sada išla duž stola deleći rasporede časova.

– Pogledaj samo današnji dan! – zahropta Ron. – Istorija magije, dvočas Napitaka, Predskazivanje i opet dupli čas Odbrane od Mračnih veština... Bins, Snejp, Treloni i ona Ambridžova, svi u jednom danu! Voleo bih da Fred i Džordž požure s pravljenjem onih zabušantskih bombonjera...

– Da li me to uši varaju? – reče Fred, prilazeći im u pratnji Džordža, zguravši se na klupicu pored Harija. – Nije valjda da bi hogvortski asistenti hteli da pobegnu s časova?

– Pogledaj samo šta sve imamo danas – progunđa Ron, gurnuvši svoj raspored Fredu pod nos. – To je najgori ponedeljak koji sam u životu video.

– Pošteno, batice – reče Fred, gledajući u tabelu. – Možeš jeftino da kupiš malo krvavonosnog nugata, ako hoćeš.

– A zašto je jeftin? – upita Ron sumnjičavo.

– Jer ima da krvariš dok se sav ne iscediš, još uvek nismo našli protivotrov – reče Džordž, poslužívši se usoljenom haringom.

– Hvala – reče Ron snuždeno, stavljajući raspored časova u džep – ali mislim da ću ipak rizikovati s predavanjima.

– A kad smo već kod vaših zabušantskih bombonjera – reče Hermiona, prodorno pogledavši u Freda i Džordža – na grifindorskoj oglasnoj tabli ne smete da objavljujete da tražite degustatore.

– Ko kaže? – upita Džordž, delujući preneraženo.

– Ja kažem – uzvrati Hermiona. – I Ron.

– Ne mešaj mene u to – reče Ron žurno.

Hermiona ga prostreli pogledom. Fred i Džordž se zakikotaše.

– Uskoro ćeš drugu pesmu da pevaš, Hermiona – reče Fred, nanoseći debeo sloj putera na zemičku. – Krećeš u peti razred, uskoro ima da nas moliš za jednu bombonjeru.

– A zašto bi početak petog razreda značio da ću ja želeti da kupim zabušantsku bombonjeru? – upita Hermiona.

– U petom razredu su O.Č.N. – reče Džordž.

– Pa?

– Pa, to znači da vam predstoje ispiti, zar ne? Toliko ćete da zagrejete stolicu da ćete odrati zadnjice – reče Fred s velikim zadovoljstvom.

– Pola ljudi na našoj godini pretrpelo je manje nervne slomove zbog O.Č.N.-a – veselo će Džordž. – Suze i pravljenje scena... Patriša Stimpson je stalno padala u nesvest...

– Kenetu Tauleru su iskočili čirevi, sećaš se? – priseti se Fred.

– To je bilo zato što si mu ti stavio lukovice u prahu u pidžamu – ispravi ga Džordž.

– A, da – reče Fred, cereći se. – Potpuno sam zaboravio na to... ponekad je teško voditi evidenciju, zar ne?

– U svakom slučaju, cela peta godina je pravi košmar – reče Džordž. – Barem ako te brinu rezultati ispita. Fred i ja smo nekako uspeli da ne klonemo duhom.

– Da... dobili ste, koliko ono beše, po tri O.Č.N.-a svaki? – upita Ron.

– Aha – reče Fred, ne delujući preterano zabrinuto. – Ali mi mislimo da naša budućnost leži izvan spektra akademskih dostignuća.

– Ozbiljno smo raspravljali da li da se uopšte vratimo ovde da završimo sedmi razred – reče Džordž veselo – sada, kada smo dobili...

On zaćuta, spazivši upozoravajuć pogled koji im je uputio Hari, znajući da je Džordž taman zaustio da spomene Tročarobnjačku nagradu koju im je dao.

– ...sada kada smo dobili naše O.Č.N.-e – užurbano nastavi Džordž. – Hoću da kažem, da li nam zaista trebaju O.I.Č.T.-i? Ali mislili smo da mama ne bi podnela da napustimo školu pre kraja, ne sad kad je Persi ispao najveći skot na svetu.

– Ipak, nećemo protraćiti svoju poslednju godinu ovde – reče Fred, čežnjivo se osvrćući po Velikoj sali. – Iskoristićemo je da malo ispitujemo tržište, da otkrijemo

šta tačno prosečnom učeniku Hogvortsa treba iz prodavnice šala i zevzevata, zatim da pažljivo proučimo rezultate istraživanja, da bismo napokon napravili proizvode za kojima vlada potražnja.

– Ali gde ćete nabaviti dovoljno zlata da osnujete prodavnicu šala i zevzevata? – upita Hermiona skeptično. – Biće vam potrebni svi mogući sastojci i materijali... a i prostorije, rekla bih...

Hari skrenu pogled s blizanaca. Bilo mu je vruće u licu. Namerno je ispustio viljušku i sagnuo se ispod stola da je pokupi. Čuo je kako Fred iznad njegove glave kaže: – Hermiona, ništa nas ne pitaj, da te ne bismo lagali. Hajde, Džordže, ako poranimo, stići ćemo da prodamo par produžnih ušiju pre početka Herbologije.

Hari se diže ispod stola i vide Freda i Džordža kako odlaze, svaki noseći po gomilu tosta s puterom.

– Šta mu to znači? – upita Hermiona, gledajući čas u Harija, čas u Rona. – 'Ništa nas ne pitaj...' Da li to znači da već imaju dovoljno zlata da osnuju prodavnicu zevzevata?

– Da znaš, i ja sam se to pitao – reče Ron, namrštivši se. – Ovog leta su mi kupili nov komplet odora, a pojma nemam odakle im galeoni...

Hari pomisli da je došlo vreme da skrene razgovor iz ovih opasnih voda.

– Misliš da je istina to što kažu, da će ova godina biti naporna? Zbog ispita?

– O, svakako – reče Ron. – Pa mora da bude, zar ne? O.Č.N.-i su stvarno važni, utiču na izbor poslova za koje možeš kasnije da se prijavljuješ. Takođe će nam omogućiti i konsultacije za budući poziv, kasnije u toku ove godine. To mi je Bil rekao. Kako bi mogao na vreme da izabereš koje O.I.Č.T.-e hoćeš da polažeš sledeće godine.

– Znate li čime biste hteli da se bavite posle Hogvortsa? – upita Hari drugo dvoje kada su nedugo zatim napustili Veliku salu, i zaputili se ka učionici za Istoriju magije.

– Ne baš – reč Ron polako. – Osim možda... pa...

Malčice se snebivao.

– Šta? – podstaknu ga Hari.

– Pa, bilo bi kul biti Auror – reče Ron spontano.

– Da, bilo bi – složi se Hari žustro.

– Ali oni su, znaš, elita – reče Ron. – Morao bi da budeš stvarno dobar. Šta je s tobom, Hermiona?

– Ne znam – odgovori ona. – Mislim da bih želela da se posvetim nečemu što je stvarno korisno.

– Biti Auror je korisno! – reče Hari.

– Da, ali nije jedino vredno i korisno – poče Hermiona zamišljeno – mislim, kada bih mogla da načinim koji korak dalje s U.B.LJ.U.V-om...

Hari i Ron bili su dovoljno obazrivi da se ne pogledaju.

Istorija magije je bila, po opštem uverenju, najdosadniji predmet koji je

čarobnjački rod ikada smislio. Profesor Bins, njihov nastavnik-duh, imao je dahtav, sumoran glas koji je gotovo garantovano izazivao ozbiljnu pospanost u roku od deset, a po toplom vremenu u roku od pet minuta. Nikada nije menjao koncept svojih časova, već bi im držao predavanje bez prekida, dok bi oni hvatali beleške ili, radije, sanjivo gledali u prazno. Hari i Ron su dosad uspeli da skrpe prelazne ocene iz ovog predmeta isključivo prepisivanjem Hermioninih beležaka pred same ispite. Činilo se da je samo ona u stanju da se odupre uspavljujućim moćima Binsovog glasa.

Danas su istrpeli sat i po monotonog raspredanja na temu ratova džinova. Hari je u prvih deset minuta čuo dovoljno da kao kroz maglu proceni kako bi ta tema u rukama nekog drugog profesora možda i bila umereno zanimljiva. Ali onda mu se mozak isključio, i ostalih sat i dvadeset minuta proveo je igrajući vešala s Ronom na ćošku svog pergamenta, dok ih je Hermiona krajičkom oka streljala gnevnim pogledima.

– A kako bi bilo – upita ih ona ledenim glasom dok su izlazili iz učionice na odmor (Bins je prošao kroz tablu na zidu) – kad vam ove godine ne bih pozajmila svoje beleške?

– Pali bismo na O.Č.N.-ima – odgovori Ron. – Hermiona, ako hoćeš posle da nas nosiš na savesti...

– Pa, zaslužili ste – obrecnu se ona. – I ne pokušavate da ga slušate, zar ne?

– Pokušavamo – reče Ron. – Samo mi nemamo ni tvoju pamet, ni tvoje pamćenje, niti tvoju koncentraciju – prosto si pametnija od nas – je l' ti prija kad nam to tako nabijaš na nos?

– Oh, ma nemoj da mi poturaš te fazone – uzvrati Hermiona, ali kad ih je povela ka vlažnom školskom imanju već se bila malo smirila.

Kiša je nežno rominjala kroz izmaglicu, tako da su obrisi grupica ljudi po dvorištu bili neznatno zamućeni. Hari, Ron i Hermiona izabrali su povučeni ćošak ispod jednog balkona koji je žestoko prokišnjavao. Podigli su kragne zbog prohladnog septembarskog vazduha, i raspredali o tome šta će im Snejp najverovatnije predavati na njihovom prvom času ove godine. Taman su se svi složili da će svakako biti nešto izuzetno teško, samo da bi ih uhvatio nepripremljene posle dvomesečnog raspusta, kad neko izađe iza ugla i krenu ka njima.

– Zdravo, Hari!

Bila je to Čo Čang, i to opet sama. To je bilo krajnje neuobičajeno: Čo je gotovo uvek bila okružena grupicom kikotavih devojčica. Hari se priseti agonije koju je proživeo pokušavajući da je vidi nasamo kako bi je pitao hoće li s njim na Božićni bal.

– Ćao – reče Hari, osećajući vrelinu u licu. *Makar ovoga puta nisi prekriven smrdeljsokom*, ohrabri on sebe. Činilo se da i Čo deli njegovo mišljenje.

– Dakle, skinuo si onu tečnost sa sebe?

– Aha – reče Hari, trudeći se da se nasmeši, kao da je sećanje na njihov prošli susret smešno a ne mučno. – Pa, da li si... ovaj... lepo provela leto?

Čim je to rekao, zažalio je – Sedrik je bio Čoin dečko, i sećanje na njegovu smrt mora da je na njen raspust uticalo bar onoliko loše koliko i na Harijev. Lice joj se neznatno zategnu, ali reče: – O, pa bilo je dobro, znaš već...

– Da li je to značka *Tornada*? – iznenada zapovednički upita Ron, pokazujući na Čoinu odoru, na koju je bila prikačena nebeskoplava značka ukrašena duplim zlatnim slovom T. – Nije valjda da navijaš za njih?

– Da, navijam – reče Čo.

– Jesi li oduvek navijala za njih, ili samo otkako su počeli da osvajaju Kup lige? – upita Ron, po Harijevom mišljenju nepotrebno optužujućim glasom.

– Navijam za njih od šeste godine – reče Čo ledeno. – U svakom slučaju... vidimo se, Hari.

I ona ih napusti. Hermiona je sačekala da Čo odmakne do polovine dvorišta pre nego što se okrenula ka Ronu.

– Ti stvarno nemaš takta!

– Što? Samo sam je pitao da li...

– Zar nisi primetio da hoće da popriča nasamo s Harijem?

– Pa? Mogla je, nisam je ja sprečavao...

– Zašto si je, za ime sveta, napao zbog njenog kvidičkog tima?

– Napao? Nisam je napao, samo sam...

– Koga je *briga* da li ona navija za *Tornada*?

– Ma daj, polovina ljudi koje viđaš s tim značkama kupila ih je tek prošle sezone...

– Ali kakve to *veze* ima?

– To znači da nisu pravi navijači, već samo prate trend, sad kad tim pobeđuje...

– Evo ga zvono – reče Hari bezvoljno, jer su se Ron i Hermiona svađali i suviše glasno da bi ga čuli. Nisu prestali da se raspravljaju celim putem do Snejpove tamnice, što je Hariju dalo dovoljno vremena da razmisli o tome kako bi, pored Nevila i Rona, bio srećan kad bi mogao da spoji makar dva minuta u razgovoru s Čo, a da pri tom ne poželi da propadne u zemlju od sramote.

A ipak, pomisli on kad se priključiše redu koji se formirao ispred vrata Snejpove učionice, ona je sama izabrala da mu priđe i popriča s njim, zar ne? Bila je Sedrikova devojka: vrlo lako je mogla da zamrzi Harija što je izašao živ iz Tročarobnjačkog lavirinta dok je Sedrik poginuo, a ipak je s njim pričala savršeno prijateljski raspoložena, a ne kao da misli da je lud, ili lažov, ili da je na neki užasan način odgovoran za Sedrikovu smrt... da, definitivno je sama odlučila da mu priđe i obrati mu se, što je bilo drugi put u dva dana... i na tu pomisao, Hariju se znatno popravi raspoloženje. Čak ni zloslutna škripa vrata Snejpove tamnice nije uspela da probuši balončić pun nade koji mu se nadimao u grudima. Ušao je u učionicu za Ronom i Hermionom, ispratio ih do njihovog uobičajenog stola na samom začelju, gde je seo između Rona i Hermione, ne obraćajući pažnju na bučne, uvredljive i gnevne uzvike

kojima su se njih dvoje sada uzajamno častili.

– Smirite se – reče Snejp ledeno, zalupivši vrata za sobom.

Nije bilo potrebe za tim. Čim je razred čuo kako se zatvaraju vrata, zavladala je tišina, a sve vrpoljenje je prestalo. Obično je i sama Snejpova pojava bila dovoljna da izazove muk u razredu.

– Pre nego što počnemo s današnjom lekcijom – reče Snejp, odjurivši do svoje katedre i pogledavši po razredu – mislim da je prikladno da vas podsetim kako ćete sledećeg juna polagati veoma važan ispit, na kojem ćete pokazati koliko ste naučili o mešanju i korišćenju magijskih napitaka. Koliko god da su neki u ovom razredu nesumnjivo moroni, očekujem od njih da skrpe makar ocenu 'prihvatljivo' za svoj O.Č.N., inače će u suprotnom rizikovati moje... nezadovoljstvo.

Njegov smrknut pogled zadrža se na Nevilu, koji proguta knedlu.

– Naravno, nakon ove godine, mnogi među vama će prestati da uče od mene – nastavi Snejp. – Ja primam samo najbolje na svoj O.I.Č.T. kurs Napitaka, što znači da ćemo se zasigurno oprostiti s nekima od vas.

On pogleda u Harija, i usna mu se izvi u osmeh. Hari mu uzvrati prodornim pogledom, osećajući mračno zadovoljstvo na samu pomisao da će posle pete godine moći da batali čas Napitaka.

– Ali, imamo još čitavu godinu pred sobom do tog srećnog trenutka rastanka – reče Snejp nežno – tako da bih vam, bez obzira na to nameravate li da se okušate s O.I.Č.T.-om, svima savetovao da trud usmerite na održavanje rezultata visoke prolaznosti, kakve obično očekujem od svojih učenika koji polažu O.Č.N.

– Danas ćemo pripremati napitak koji se često pojavljuje na testovima za obične čarobnjačke nivoe: rastvor mira, napitak koji smiruje nervozu i ublažuje gnev. No, upozoreni ste: ako preterate sa sastojcima, onoga koji popije napitak bacićete u dubok i ponekad nepovratan san, tako da morate pomno paziti šta radite. – S Harijeve leve strane, Hermiona se malčice ispravi na svom mestu s izrazom lica krajnje pažnje. – Sastojci i metod pripremanja... – Snejp zamahnu svojim štapićem – ...su na tabli... – (oni se odmah stvoriše tamo) – ...a sve što vam je potrebno za pripravljanje naći ćete... – on ponovo mahnu štapićem – ...u plakaru sa zalihama (na šta se vrata spomenutog plakara naglo otvoriše) – ...imate sat i po vremena... počnite.

Baš kao što su Hari, Ron i Hermiona predvideli, Snejp teško da je mogao da im zada teži i pipaviji napitak. Sastojci su morali da se ubacuju u kotao tačno određenim redosledom i u precizno izmerenim količinama. Sama smeša morala je da se promeša tačno određen broj puta, prvo u smeru kazaljke na satu, zatim u suprotnom. Toplota plamena na kome se kotao krčkao morala je biti spuštena na pravi nivo tokom određenog broja minuta, pre nego što se doda poslednji sastojak.

– Iz vašeg napitka sada bi trebalo da se diže neznatno srebrnasta para – obznani Snejp, deset minuta pre kraja roka.

Hari, koji se svojski znojio, očajnički se osvrnu po tamnici. Iz njegovog kotla

kuljale su ogromne količine tamnosive pare. Iz Ronovog su iskrile zelene varnice. Šejmus je grozničavo džarao vrhom štapića po plamenu pri dnu svog kotla pošto je počinjao da se gasi. Površina Hermioninog napitka je pak bila prekrivena drhtavom srebrnom izmaglicom, i kada je prošao pored nje Snejp bez komentara pogleda u njega preko svog krivog nosa, što je značilo da nije mogao da pronađe ništa što bi kritikovao. Kod Harijevog kotlića, međutim, Snejp zastade i pogleda u njega s užasnim zlobnim kezom na licu.

– Poteru, šta bi ovo trebalo da bude?

Sliterinci u pročelju učionice radosno podigoše poglede. Obožavali su da slušaju Snejpa kako kinji Harija.

– Rastvor mira – reče Hari napeto.

– Reci mi, Poteru – poče Snejp nežno – umeš li ti da čitaš?

– Da, umem – reče Hari, čvrsto stegnuvši štapić u ruci.

– Pročitaj mi treći red uputstva, Poteru.

Hari žmirkavo pogleda ka tabli; nije bilo lako razaznati uputstva kroz višebojnu izmaglicu koja je sada ispunjavala tamnicu.

– Dodati mesečev kamen u prahu, promešati tri puta u smeru suprotnom od kretanja kazaljke na satu, pustiti da se sedam minuta krčka na tihoj vatri, a zatim dodati dve kapi sirupa od čemerike.

– Da li si uradio sve što piše u trećem redu, Poteru?

– Ne – reče Hari veoma tiho.

– Molim?

– Ne – ponovi Hari glasnije. – Zaboravio sam čemeriku.

– Znam da jesi, Poteru, što znači da je ovaj bućkuriš potpuno bezvredan. *Evanesko*.

Sadržaj Harijevog kotlića nestade, a on ostade da glupavo stoji kraj praznog kotla.

– Svi koji ste *uspeli* da pročitate uputstva, napunite po jednu bočicu s uzorkom svog napitka, jasno je obeležite svojim imenom, i donesite do moje katedre na testiranje – reče Snejp. – Domaći: ispišite trideset centimetara pergamenta na temu svojstava mesečevog kamena i njegove primene u spravljanju napitaka. Predaćete ih u četvrtak.

Dok su svi oko njega punili bočice, Hari raščisti svoje stvari, kipteći od besa. Njegov napitak nije bio ništa gori od Ronovog, koji je sada počeo da zaudara na pokvarena jaja, niti je bio gori od Nevilovog, koji je postao gust kao tek umešan cement, koji je Nevil sada morao da iseca ne bi li ga ubacio u bočicu. A ipak, Hari je taj koji će dobiti nulu kao ocenu za ceo dan truda. On gurnu štapić nazad u torbu i sruči se u stolicu, posmatrajući ostale kako idu ka Snejpovom stolu s obeleženim i zapušenim bočicama. Kada se napokon oglasilo zvono, Hari je prvi izašao iz tamnice, i već je počeo da ruča kad su mu se Ron i Hermiona pridružili u Velikoj sali. Tokom prepodneva, tavanica je poprimila još turobniju nijansu sive. Kiša je šibala po

visokim prozorima.

– To stvarno nije bilo fer – reče Hermiona, tešeći ga, kad je sela pored njega i poslužila se pastirskom pitom. – Tvoj napitak nije bio ni približno loš kao Gojlov. Kad ga je presuo u bočicu, ona se rasprsla i zapalila mu odoru.

– Da, pa dobro – reče Hari, mršteći se na svoj tanjir – kada je to Snejp uopšte i bio fer prema meni?

Drugo dvoje mu ne odgovoriše. Sve troje su znali da je Harijeva i Snejpova uzajamna netrpeljivost bila ogromna još od trenutka kada je Hari zakoračio na Hogvorts.

– Mislila sam da će možda ove godine biti malo bolji – reče Hermiona razočaranim glasom. – Mislim... znaš... – ona se obazrivo osvrnu oko sebe. S obe njihove strane bilo je po desetak praznih mesta, a niko nije prolazio pored stola. – ...Sad kad je u Redu, i sve to.

– Otrovne pečurke ne menjaju svoje pege – reče Ron mudrački. – Ja sam ionako uvek mislio da je Dambldor ćaknut što veruje Snejpu. Gde je dokaz da je Snejp uopšte ikad i prestao da radi za Znaš-Već-Koga?

– Mislim da Dambldor ima dovoljno dokaza za to, i ako ih nije podelio s tobom, Rone – obrecnu se Hermiona.

– Ma, umuknite, oboje – reče Hari svadljivo, kada Ron zausti da joj odgovori. Hermiona i Ron se ukočiše u mestu, delujući ljutito i uvređeno. – Zar ne možete malo da se okanete toga? – upita Hari. – Stalno jedno drugom skačete za vrat, i to me izluđuje. – I odustajući od pastirske pite, on prebaci torbu preko ramena i ostavi ih tu da sede.

Popeo se mermernim stepenicama preskačući po dve istovremeno, prolazeći pored mnogobrojnih učenika koji su žurili na ručak. Gnev koji se upravo razbuktao u njemu još uvek je, neočekivano, plamteo, a prizor zapanjenih lica Rona i Hermione pružao mu je osećaj iskonskog zadovoljstva. *Tako im i treba,* pomisli, *zašto ne mogu da prestanu s tim... stalno se svađaju... od toga bi svako poludeo...*

Prošao je pored velike slike Ser Kadogana, viteza sa stepeništa. Ser Kadogan isuka mač i žustro njime zamahnu ka Hariju, koji ga je ignorisao.

– Dolazi ovamo, ti bedni kukavički psu! Stani i bori se! – povika Ser Kadogan prigušenim glasom iza svog vizira. Ali Hari prosto produži pored njega, a kada je Ser Kadogan pokušao da ga prati, utrčavši u susednu sliku, izbaci ga njena stanarka, krupna žena ljutitog izgleda.

Hari je ostatak pauze za ručak proveo sedeći sâm ispod vratanca u plafonu na samom vrhu Severnog tornja. Stoga je, kada se zvono oglasilo, bio prvi koji se popeo uz srebrne merdevine koje vode do učionice profesorke Treloni.

Predskazivanje je bilo Harijev najneomiljeniji predmet posle Napitaka, uglavnom zahvaljujući navici profesorke Treloni da svakih nekoliko časova prorekne njegovu prevremenu smrt. Mršava žena umotana u veliki broj šalova, s mnogo sjajnih staklenih

perli oko vrata, oduvek je Harija podsećala na nekakvog insekta, pogotovo što su joj naočare mnogostruko uveličavale oči. Kada je Hari ušao u sobu bila je prezauzeta stavljanjem izubijanih knjiga u kožnim povezima na malene stočiće s tankim nogarama koji su zakrčili čitavu sobu. A svetlost koju su bacale male lampe prekrivene raznobojnim šalovima i maramama i tinjajuće ognjište, koje je ispuštalo bolešljivo sladunjav miris, bila je toliko prigušena da ga nije ni primetila kad se smestio za stočić u senci. Ostatak razreda stigao je tokom narednih pet minuta. Ron je izronio kroz malena vratanca u podu učionice, pažljivo se osvrnuo, spazio Harija i krenuo direktno ka njemu, to jest što je direktnije mogao, probijajući se između stočića, cicanih fotelja i prepunjenih jastučića.

– Hermiona i ja smo prestali da se svađamo – reče on, sedajući pored Harija.

– Dobro – progunđa Hari.

– Ali Hermiona misli da bi bilo lepo kada bi ti prestao da iskaljuješ bes na nama – dovrši Ron.

– Ja nisam...

– Hej, samo ti prenosim poruku – reče Ron, prekinuvši ga. – Ali mislim da je u pravu. Nismo mi krivi što te Šejmus i Snejp onako tretiraju.

– Nikada nisam ni rekao da...

– Dobar dan – reče profesorka Treloni svojim uobičajenim maglovitim i sanjivim glasom, i Hari opet zastade usred rečenice, ponovo se osećajući iznervirano i postiđeno. – I dobro došli ponovo na Predskazivanje. Ja sam, naravno, pomno pratila vaše sudbine tokom raspusta, i drago mi je što vidim da ste se svi bezbedno vratili na Hogvorts – kao što sam, naravno, i znala da će biti.

– Na stočićima pred sobom naći ćete primerke *Proročišta snova*, od Inigo Imago. Tumačenje snova stvarno je najznačajniji metod predskazivanja budućnosti, koji će se najverovatnije i naći na vašim testovima za O.Č.N. Ja, naravno, uopšte ne smatram da su ocene na ovim testovima od ikakve važnosti kada je u pitanju sveta veština proricanja sudbina. Ako imate svevideće oko, potvrde i ocene malo su važne. Međutim, direktor je izrazio želju da svi polažete ispit, stoga...

Njen glas se nežno izgubi, stavivši im svima do znanja da profesorka Treloni smatra da je njen predmet iznad gluposti kao što su testovi.

– Okrenite, molim vas, uvodnu stranu i pročitajte šta Imago ima da kaže na temu tumačenja snova. Zatim se podelite u parove. Koristite *Proročište snova* da protumačite jedno drugom svoje najskorije snove. Možete nastaviti.

Jedina dobra stvar u vezi s njenim predavanjima bila je ta što nisu bila dvočasi. Dok su svi završili čitanje uvoda knjige, ostalo im je jedva desetak minuta za tumačenje snova. Za stolom pored Harija i Rona, Din je bio par s Nevilom, koji se odmah bacio na dugotrajno objašnjavanje svoje noćne more u kojoj su ga jurile džinovske makaze koje su nosile najbolji šešir njegove bake. Hari i Ron se samo smrknuto pogledaše.

– Ja nikad ne pamtim svoje snove – reče Ron – reci ti neki.

– Mora da se sećaš bar jednog – reče Hari nestrpljivo.

On nije imao nameru da deli svoje snove ni sa kim. Savršeno je dobro znao šta njegov redovni košmar s grobljem znači, i nisu mu bili potrebni Ron, profesorka Treloni niti glupavo *Proročište snova* da mu to kažu.

– Pa, pre neku noć sam sanjao da igram kvidič – reče Ron, iskrivivši lice u grimasu dok je pokušavao da se seti. – Šta misliš, šta to znači?

– Verovatno da će te pojesti ogroman krem-kolač, ili nešto slično – reče Hari nezainteresovano listajući stranice *Proročišta snova*. Traženje elemenata snova u Proročištu bilo je veoma dosadan posao, i Hari se nimalo nije obradovao kada im je profesorka Treloni za domaći zadatak zadala da mesec dana vode dnevnik snova. Kada se oglasilo zvono, on i Ron su bili među prvima koji su sišli niz merdevine, dok je Ron glasno gunđao.

– Da li shvataš koliko već imamo domaćih zadataka? Bins nam je zadao da napišemo sastav od četrdesetak centimetara o ratovima džinova, Snejp hoće trideset centimetara o korišćenju mesečevog kamena, a sada mesec dana moramo da vodimo dnevnik snova za Treloni! Fred i Džordž su imali pravo kada su nam pričali o godini s O.Č.N.-ima, je l' da? Bolje da nam ona Ambridžova ne zada nikakav...

Kada su ušli u učionicu Odbrane od Mračnih veština, profesorka Ambridž je već bila unutra, zasela iza katedre. Nosila je pufnasti ružičasti džemper od prethodne noći i crnu somotsku mašnu na glavi. Harija ona opet podseti na veliku muvu, koja je nepromišljeno sletela na još veću žabu.

Razred je bio tih dok je ulazio u učionicu. Profesorka Ambridž je, zasad, predstavljala nepoznatu teritoriju, i niko nije imao pojma koliko će strogo zahtevati disciplinu.

– Pa, dobar vam dan! – reče ona kada je napokon ceo razred seo.

Nekoliko đaka uzvrati joj promrmljavši: – Dobar dan.

– C, c, c – reče profesorka Ambridž. – *Tako* neće moći, zar ne? Molila bih vas da mi odgovorite sa 'Dobar dan, profesorka Ambridž'. Hajdemo ponovo, moliću. Dobar dan, deco!

– Dobar dan, profesorka Ambridž – uzvratiše joj oni.

– Eto, vidite – reče profesorka Ambridž slađanim glasićem. – To nije bilo tako teško, zar ne? Sklonite štapiće i izvadite pera, moliću.

Mnogi učenici razmeniše smrknute poglede. Posle naredbe „sklonite štapiće", nikad nije sledila lekcija koja bi im bila iole zanimljiva. Hari ugura štapić u torbu i izvuče pero, mastionicu i pergament. Profesorka Ambridž otvori svoju tašnicu, izvadi sopstveni štapić, koji je bio neuobičajeno kratak, i snažno lupi njime o tablu. Na tabli se istog trenutka pojaviše reči:

Odbrana od Mračnih veština

Povratak osnovnim principima

– No, dakle, vaša nastava iz ovog predmeta bila je prilično isprekidana i nekonzistentna, zar ne? – reče profesorka Ambridž, okrenuvši se ka razredu, uredno sklopljenih šaka pred sobom. – Neprekidno menjanje nastavnika, od kojih, čini se, mnogi nisu pratili nikakav nastavni plan odobren od strane Ministarstva, rezultiralo je, nažalost, činjenicom da ste vi daleko ispod standarda koji bismo očekivali od dece u godini kada polažu O.Č.N.

– Ipak, biće vam drago da čujete da će ovi nedostaci sada biti ispravljeni. Ove godine radićemo po pažljivo izrađenom planu nastave, odobrenom od strane Ministarstva, a koji će pretežno biti usredsređen na teorijsko znanje.

Ona ponovo kucnu po tabli. Prva poruka nestade, i zameniše je:

Ciljevi nastave:

1. Principijelno razumevanje osnova odbrambene magije.
2. Učenje prepoznavanja situacija u kojima se odbrambena magija može legalno koristiti.
3. Stavljanje odbrambene magije u kontekst praktične primene.

Nekoliko minuta učionicu su ispunjavali zvuci škriputanja pera po pergamentu. Kada su svi prepisali tri cilja nastave profesorke Ambridž, ona upita: – Da li svako ima po primerak *Teorije odbrambene magije* od Vilberta Skrivala?

Razredom se začu tupo potvrdno mrmljanje.

– Mislim da ćemo probati ponovo – reče profesorka Ambridž. – Kada vas nešto budem pitala, volela bih da odgovorite sa ’Da, profesorka Ambridž’, ili ’Ne, profesorka Ambridž’. Dakle: Imaju li svi po primerak *Teorije odbrambene magije* od Vilberta Skrivala?

– Da, profesorka Ambridž – odzvoni prostorijom.

– Dobro – reče profesorka Ambridž. – Volela bih da okrenete stranu pet i pročitate ’Prvo poglavlje: Osnove za početnike’. Neće biti nikakve potrebe za razgovorom.

Profesorka Ambridž se udalji od table i sede za katedru, posmatrajući ih svojim kesastim žabljim očima. Hari okrenu petu stranu svog primerka *Teorije odbrambene magije* i poče da čita.

Bilo je očajnički dosadno, gore nego slušati profesora Binsa. Osetio je kako mu koncentracija čili iz svesti. Uskoro je čitao istu rečenicu po peti put, ne uspevši da upamti više od nekoliko početnih reči. Nekoliko minuta prođe u tišini. Pored njega, Ron je rasejano prevrtao pero u prstima, zureći u istu tačku na stanici knjige. Hari pogleda udesno i toliko se iznenadi, da iz njega nestade sva učmalost. Hermiona nije čak ni otvorila svoj primerak *Teorije odbrambene magije*. Pogledom je fiksirala

profesorku Ambridž, s visoko podignutom rukom.

Hari nije mogao da se seti da je Hermiona ikad zanemarila čitanje lekcije kada bi joj to bilo rečeno, ili čak da se oduprla iskušenju da otvori bilo koju knjigu koja bi joj pala pod ruku. On je upitno pogleda, ali ona samo neznatno odmahnu glavom, da mu stavi do znanja da neće da odgovara ni na kakva pitanja, i nastavi da zuri u profesorku Ambridž, koja je s podjednakom odlučnošću gledala u sasvim drugom pravcu.

Međutim, posle nekoliko minuta Hari više nije bio jedini koji je posmatrao Hermionu. Poglavlje koje im je bilo zadato da pročitaju bilo je toliko zamorno da je sve više učenika radije biralo da posmatra Hermionin nemi pokušaj da uhvati pogled profesorke Ambridž, nego da se muči s 'Osnovama za početnike'.

Kad je već više od pola razreda zurilo u Hermionu, a ne u udžbenike, profesorka Ambridž je izgleda shvatila da više ne može da ignoriše situaciju.

–Jesi li htela da pitaš nešto u vezi s poglavljem, dušice? – upita ona Hermionu kao da ju je tek tada primetila.

– Ne o poglavlju, ne – reče Hermona.

– Pa, sada čitamo – reče profesorka Ambridž, pokazujući svoje male šiljate zube. – Ako imaš druga pitanja, možemo se pozabaviti njima na kraju predavanja.

– Imam pitanje o vašim ciljevima nastave – reče Hermiona.

Profesorka Ambridž podiže obrve.

– A ti se zoveš...?

– Hermiona Grejndžer – uzvrati Hermiona.

– Pa, gospođice Grejndžer, mislim da su ciljevi nastave savršeno jasni, ako se pažljivo pročitaju – reče profesorka Ambridž, odlučno slatkastim glasom.

– Pa, meni nisu jasni – reče Hermiona nabusito. – Tamo gore ne piše ništa o *korišćenju* Odbrambenih čini.

Zavlada kratak tajac, tokom koga mnogi u razredu okrenuše glave kako bi namršteno pročitali tri cilja nastave, još uvek ispisana na tabli.

– *Korišćenju* Odbrambenih čini? – ponovi profesorka Ambridž uz kratak smeh. – Pa, ne mogu da zamislim kakva bi to situacija u mojoj učionici zahtevala da upotrebite Odbrambenu čin, gospođice Grejndžer. Ne očekuješ valjda da te neko napadne za vreme mog časa?

– Znači, uopšte nećemo koristiti magiju? – glasno uzviknu Ron.

– Na mom času učenici podižu ruku kada žele da se obrate, gospodine...?

– Vizli – reče Ron, podigavši ruku u vazduh.

Profesorka Ambridž mu okrenu leđa, sa još širim osmehom na licu. Hari i Hermiona gotovo istovremeno podigoše ruke uvis. Pogled profesorke Ambridž na trenutak se zadrža na Hariju, pre nego što se obratila Hermioni.

– Da, gospođice Grejndžer? Htela si još nešto da pitaš?

– Da – reče Hermiona. – Zar nije celokupna svrha časova Odbrane od Mračnih veština da vežbamo Odbrambene čini?

– Da li si ti obrazovni ekspert koji je prošao obuku u Ministarstvu, gospođice Grejndžer? – upita profesorka Ambridž svojim lažno slatkim glasom.

– Ne, ali...

– Pa, onda, bojim se da nisi kvalifikovana da odlučiš šta je 'celokupna svrha' bilo kog predmeta. Mnogo stariji i pametniji čarobnjaci od tebe osmislili su naš novi plan nastave. Od sada ćete svi učiti o Odbrambenim činima na bezbedan način, u okruženju bez rizika...

– Kakva je korist od toga? – upita Hari naglas. – Ako nas neko napadne, to neće biti u...

– *Podignite ruku*, gospodine Poteru! – gotovo zapeva profesorka Ambridž.

Hari podiže stisnutu pesnicu u vazduh. Profesorka Ambridž mu ponovo okrenu leđa, ali je sada još nekoliko učenika takođe podiglo ruke u vazduh.

– A kako se ti zoveš? – upita profesorka Ambridž Dina.

– Din Tomas.

– Dakle, gospodine Tomas?

– Pa, sve je baš kao što je Hari rekao, zar ne? – poče Din. – Ako nas neko napadne, to neće biti bez rizika.

– Ponoviću – reče profesorka Ambridž, smešeći se Dinu veoma iritirajuće – očekujete li da vas neko napadne na mom času?

– Ne, ali...

Profesorka Ambridž ga nadglasa. – Ne želim da kritikujem način na koji je ova škola vođena – reče ona s neubedljivim osmehom koji joj istanji široka usta – ali vi ste tokom ovih časova bili prepušteni nekim vrlo neodgovornim čarobnjacima, zaista, vrlo neodgovornim... a da ne spominjem – i ona se tu pakosno nasmeja – izuzetno opasne polutane.

– Ako mislite na profesora Lupina – ljutito se oglasi Din – on je bio najbolji nastavnik koga smo ikada...

– *Podigni ruku*, gospodine Tomas! Kao što sam rekla... bili ste upoznati sa činima koje su bile i suviše kompleksne i neprikladne za vaš uzrast, a potencijalno i smrtonosne. Zastrašili su vas da poverujete da ćete se s napadima Mračnih sila susretati svaki drugi dan...

– To nije istina – reče Hermiona – samo smo...

– *Nisi podigla ruku, gospođice Grejndžer!*

Hermiona podiže ruku. Profesorka Ambridž joj okrenu leđa.

– Koliko sam shvatila, moj prethodnik ne samo da je izvodio zabranjene čini pred vama, već ih je izvodio i na vama.

– Pa, za njega se ispostavilo da je bio manijak, zar ne? – reče Din žučno. – Uprkos tome, stvarno smo mnogo naučili.

– *Nisi podigao ruku, gospodine Tomas!* – treperavo vrisnu profesorka Ambridž. – Stoga je stav Ministarstva da će teorijsko znanje biti više nego dovoljno da biste bili

u stanju da položite ispite, zbog kojih, napokon, ova škola i postoji. A ti se zoveš? – dodade ona, zureći u Parvati, čija se ruka upravo podigla uvis.

– Parvati Petil. Zar nema i praktičnog dela na našem O.Č.N. ispitu iz Odbrane od Mračnih veština? Zar ne bi trebalo da pokažemo kako stvarno umemo da izvodimo sve te kontrakletve i slično?

– Pod uslovom da ste pažljivo naučili teoriju, nema razloga zašto ne biste mogli da izvedete čini pod pažljivo kontrolisanim uslovima na ispitu – reče profesorka Ambridž odmahujući rukom.

– Bez ikakve prethodne vežbe? – upita Parvati s nevericom. – Hoćete da kažete da ćemo prvi put izvoditi čini tek na ispitu?

– Ponavljam, dok god budete pažljivo učili teoriju...

– A od kakve je koristi teorija u stvarnom svetu? – upita Hari naglas, ponovo podigavši pesnicu u vazduh.

Profesorka Ambridž podiže pogled ka njemu.

– Ovo je škola, gospodine Poteru, a ne stvarni svet – reče ona nežno.

– Dakle, ne treba da budemo spremni na ono što nas čeka van nje?

– Ništa te ne čeka van nje, gospodine Poteru.

– Nije nego! – uzvrati Hari. Njegov bes, koji se ceo dan krčkao, sada je počeo da kipi.

– A ko to, po tvom mišljenju, želi da napadne decu poput vas? – zapita profesorka Ambridž, užasno medenim glasom.

– Hmmm, ček' da razmislim... – reče Hari, kao fol zamišljenim glasom. – Možda... *Lord Voldemo*r?

Ron se prenerazi. Lavander Braun vrisnu. Nevil postrance pade sa stolice. Profesorka Ambridž se pak i ne trže. Zurila je u Harija s izrazom zlokobnog zadovoljstva.

– Deset poena manje za Grifindor, gospodine Poter.

Učionicom su još uvek vladali mir i tišina. Svi su zurili ili u Ambridžovu, ili u Harija.

– Dakle, da raščistim neke stvari.

Profesorka Ambridž ustade i nagnu se ka njima, raširivši svoje zdepaste prste po katedri.

– Rečeno vam je da se izvesni Mračni čarobnjak vratio iz mrtvih...

– Nije ni bio mrtav – reče Hari ljutito – ali da, vratio se!

– Gospodine-Poteru-već-si-izgubio-deset-poena-za-svoju-kuću-ne-pogoršavaj-stvari – reče profesorka Ambridž u jednom dahu, i ne pogledavši ga. – Kao što sam vam već rekla, obavešteni ste da je izvesni Mračni čarobnjak ponovo na slobodi. *To je laž*.

– To NIJE laž! – reče Hari. – Video sam ga! Borio sam se s njime!

– Kaznena nastava, gospodine Poteru! – trijumfalno izusti profesorka Ambriž. –

Sutra predveče. U pet sati. U mojoj kancelariji. Ponavljam, *to je laž*. Ministarstvo magije vam garantuje da vam ne preti nikakva opasnost ni od kakvog Mračnog čarobnjaka. Ako ste još uvek zabrinuti, slobodno dođite kod mene kad ne držim nastavu. Ako vas neko uzbunjuje izmišljotinama o vaskrslim Mračnim čarobnjacima, volela bih da čujem za to. Ovde sam da bih vam pomogla. Ja sam vam prijatelj. A sada, budite ljubazni da nastavite s čitanjem. Peta strana: 'Osnove za početnike'.

Profesorka Ambridž sede za katedru. Hari, međutim, ustade. Svi su zurili u njega. Šejmus je delovao napola uplašeno, napola fascinirano.

– Hari, nemoj! – prošaputa Hermiona upozoravajućim glasom, vukući ga za rukav, ali Hari istrže ruku van njenog domašaja.

– Dakle, sudeći po vama, Sedrik Digori je poginuo sam od sebe, je l' te? – upita Hari drhtavim glasom.

Ceo razred se kolektivno prenerazi jer, izuzev Rona i Hermione, niko nikada nije čuo Harija da priča o onome što se desilo u noći kada je Sedrik umro. Zurili su pažljivo čas u Harija čas u profesorku Ambridž, koja je ponovo podigla pogled i zurila u Harija bez ikakvog traga lažnog osmeha na licu.

– Smrt Sedrika Digorija bila je tragičan nesrećni slučaj – reče ona ledeno.

– Bio je ubijen – reče Hari. Osećao je kako drhti. Gotovo da ni pred kim još nije pričao o ovome, a kamoli pred trideset kolega iz odeljenja, koji su ga željno slušali. – Voldemor ga je ubio, i vi to vrlo dobro znate.

Lice profesorke Ambridž bilo je potpuno bezizražajno. Na trenutak, Hariju se učini da će početi da vrišti na njega. A zatim ona reče svojim najslađim, najcakanijim glasom: – Dođi ovamo, gospodine Poteru, dušice.

On šutnu svoju stolicu u stranu, i brzim korakom obiđe Rona i Hermionu na putu do katedre. Mogao je da oseti kako ostatak razreda zadržava dah. Bio je toliko besan da ga nije bilo briga šta će se sada zbiti.

Profesorka Ambridž izvuče maleni svitak roze pergamenta iz svoje tašne, razvi ga po stolu, umoči pero u bočicu s mastilom i poče da škraba, nagnuta nad papirom, kako Hari ne bi mogao da vidi šta to piše. Niko nije progovorio. Posle minut-dva, ona ponovo uvi pergament i potapša ga štapićem. On se sâm zapečati, da Hari ne bi mogao da ga otvori.

– Odnesi ovo profesorki Mek Gonagal, dušice – reče profesorka Ambridž, pružajući mu poruku.

On je bez reči uze i napusti prostoriju. Zalupivši vrata učionice za sobom, nije se ni osvrnuo ka Ronu i Hermioni. Hitao je hodnicima, čvrsto stežući poruku za Mek Gonagalovu u desnoj šaci, i zašavši za ćošak nalete pravo na Pivsa, kućnog duha, sićušnog čovečuljka širokih usta, koji je ispružen na leđima lebdeo u vazduhu, žonglirajući s nekoliko mastionica.

– Pa to je ćaknuti mali Proter! – zakikota se Pivs, ispustivši dve bočice s mastilom na pod, gde se one razbiše i poprskaše zidove. Hari režeći poskoči unazad, kako bi ih

izbegao.

– Miči se, Pivse!

– Opa, ludaja nam je mrzovoljna – reče Pivs, jureći za Harijem duž hodnika, iskezivši mu se dok je proletao iznad njegove glave. – Šta je bilo, moj Proterani druže? Čuješ glasove? Imaš vizije? Govoriš... – Pivs zviznu iz sve snage – *...čudnim jezicima*?

– Rekoh ti da me ostaviš NA MIRU! – povika Hari, trčeći niz najbliže stepenice, ali Pivs samo skliznu zadnjicom niz gelender uz njega.

O, većina misli da je ćaknut, taj Proterani mali đak,
Al' neki, ljubazniji, misle da priča mu je tužna čak,
No, Pivsi ga zna, čujte šta priča – on je pravi ludak...

– UMUKNI!

Vrata s njegove desne strane se otvoriše, i profesorka Mek Gonagal iskorači iz svoje kancelarije, delujući smrknuto i pomalo iznervirano.

– Za ime sveta, zašto vičeš, Poteru? – obrecnu se ona dok se Pivs veselo kikotao, odletevši s vidika. – Zašto nisi na času?

– Poslali su me kod vas – reče Hari kruto.

– Poslali? Kako to misliš, poslali?

On pruži poruku profesorke Ambridž. Profesorka Mek Gonagal je uze, otvori je dodirom svog štapića, razvi je i poče da čita. Oči su joj išle levo-desno iza četvrtastih naočara dok je čitala to što je Ambridžova napisala, i sa svakim pročitanim redom sve se više sužavale.

– Uđi ovamo, Poteru.

On pođe za njom u kancelariju. Vrata se automatski zatvoriše za njim.

– Pa? – upita profesorka Mek Gonagal, okrenuvši se ka njemu. – Da li je ovo istina?

– Šta da li je istina? – upita Hari, malo agresivnije no što je nameravao. – Profesorka? – dodade on, pokušavši da zvuči malo učtivije.

– Da li je istina da si vikao na profesorku Ambridž?

– Da – reče Hari.

– Da si je nazvao lažovom?

– Da.

– Rekao si joj da se Onaj Koji Se Ne Sme Imenovati vratio?

– Da.

Profesorka Mek Gonagal sede za sto, namršteno posmatrajući Harija. Zatim reče: – Uzmi biskvit, Poteru.

– Da uzmem... šta?

– Uzmi jedan biskvit – ponovi ona nestrpljivo, pokazujući na kariranu činiju koja

je stajala povrh gomile papira na njenom stolu. – I sedi.

Jednom ranije, kada je Hari očekivao da će ga Mek Gonagalova izbaciti iz škole, ona ga je ubacila u grifindorski kvidički tim. On utonu u stolicu preko puta nje, i posluži se đumbirnim daždevnjakom, osećajući se podjednako zbunjeno i u zabludi, kao i onda.

Profesorka Mek Gonagal odloži poruku profesorke Ambridž i zagleda se u Harija krajnje ozbiljnog lica.

– Poteru, moraš da budeš veoma pažljiv.

Hari proguta svog đumbirnog daždevnjaka od keksa i zagleda se u nju. Ton njenog glasa nije bio ni nalik onom na koji je navikao. Nije bio odsečan, prekoran, pa ni strog, već prigušen i zabrinut, i nekako mnogo duševniji nego inače.

– Nepropisno ponašanje na času Dolores Ambridž moglo bi da te košta mnogo više od oduzimanja poena kući i kaznene nastave.

– Kako to mislite...

– Poteru, upotrebi zdrav razum – obrecnu se profesorka Mek Gonagal, naglo poprimivši svoj uobičajeni ton. – Znaš odakle ona dolazi, mora da znaš i kome podnosi izveštaje.

Oglasi se zvono za kraj časa. Svuda oko njih začu se slonovska buka stotina učenika koji kreću na odmor.

– Ovde piše da ti je određena kaznena nastava svake večeri tokom ove nedelje, počev od sutra – reče profesorka Mek Gonagal, ponovo pogledavši u poruku profesorke Ambridž.

– Svako veče ove nedelje! – ponovi Hari, užasnut. – Ali, profesorka, zar ne možete...?

– Ne, ne mogu – reče profesorka Mek Gonagal odsečno.

– Ali...

– Ona je tvoj nastavnik, i ima puno pravo da ti zada kaznenu nastavu. Otići ćeš u njenu sobu sutra u pet sati na prvi čas kaznene nastave. Samo ne zaboravi: pažljivo s Dolores Ambridž.

– Ali govorio sam istinu! – reče Hari uvređeno. – Voldemor se vratio, vi to znate! I profesor Dambldor zna...

– Za ime sveta, Poteru! – reče profesorka Mek Gonagal, ljutito nameštajući svoje naočare (naglo se trgla kada je čula Voldemorovo ime). – Zar stvarno misliš da ovo ima ikakve veze s istinom i lažima? Stvar je u tome da ne praviš probleme, i da obuzdavaš svoju narav!

Ona ustade, raširenih nozdrva, stisnutih usana. Hari takođe ustade.

– Uzmi još jedan biskvit – reče ona iznervirano, gurnuvši činiju ka njemu.

– Ne, hvala – reče Hari hladno.

– Ne budi smešan – obrecnu se ona.

On uze jedan.

– Hvala – progunđa Hari.

– Zar nisi slušao govor Dolores Ambridž na gozbi povodom početka godine, Poteru?

– Aha – reče Hari. – Da... rekla je... da će progres biti zabranjen ili... pa, to je zapravo značilo da... da Ministarstvo magije pokušava da se meša u upravljanje Hogvortsom.

Profesorka Mek Gonagal ga na trenutak osmotri, zatim šmrknu, obiđe oko stola i otvori mu vrata.

– Pa, drago mi je da bar malo slušaš ono što vam Hermiona Grejndžer govori – reče ona, pokazavši mu da izađe iz njene kancelarije.

13. Kaznena nastava s Dolores

Te noći, večera u Velikoj sali nije bila nimalo prijatno iskustvo za Harija. Vest o njegovom nadvikivanju s Ambridžovom širila se neverovatnom brzinom, čak i po hogvortskim merilima. Dok je jeo, sedeći između Rona i Hermione, čuo je šapat svuda oko sebe. Najčudnije je što nikome od šaptača nije smetalo što će on čuti šta govore o njemu. Štaviše, kao da su se nadali da će ga razljutiti i naterati ponovo da viče, kako bi mogli da čuju njegovu priču iz prve ruke.

– Kaže da je video kako ubijaju Sedrika Digorija...

– Tvrdi da je imao dvoboj sa Znaš-Već-Kim...

– Ma šta mi napriča...

– Koga misli da folira?

– Ma *daaj*...

– Ne ide mi u glavu – drhtavim glasom poče Hari, odlažući nož i viljušku (ruke su mu se i suviše tresle da bi mogao normalno da barata njima) – kako to da su svi poverovali u moju priču pre dva meseca, kada im je Dambldor ispričao...

– Stvar je u tome, Hari, što nisam sigurna da su i tada poverovali – reče Hermiona sumorno. – Oh, hajdemo odavde.

Ona tresnu nožem i viljuškom o sto. Ron čežnjivo pogleda u svoju napola pojedenu pitu od jabuka, ali i on krenu za njima. Dok su odlazili iz sale ostali su ih sve vreme pratili pogledom.

– Kako to misliš, nisi sigurna da su uopšte poverovali Dambldoru? – upita Hari Hermionu kad su se popeli na prvi sprat.

– Pazi ovako, ti ne shvataš kako je sve to izgledalo – reče Hermiona tiho. – Stvorio si se nasred travnjaka, grčevito stežući Sedrikovo mrtvo telo... niko od nas nije video šta se stvarno dogodilo u lavirintu... imali smo samo Dambldorovu reč da se Znaš-Već-Ko vratio, ubio Sedrika i borio se s tobom.

– Što je istina! – reče Hari glasno.

– Znam da jeste, Hari, zato *molim te* prestani da se ljutiš na mene – reče Hermiona iznureno. – Stvar je u tome što su se svi, pre nego što su uspeli da pojme istinu, vratili kući na raspust, gde su proveli dva meseca čitajući da si ti ludak, a Dambldor posenilio!

Kiša je dobovala po prozorskim staklima dok su se vraćali praznim hodnicima ka grifindorskom tornju. Hari se osećao kao da mu je prvi dan škole trajao čitavu nedelju, ali još uvek je imao da uradi brdo domaćih zadataka pre odlaska u krevet. Tup pulsirajuć bol ugnezdio mu se tik iznad desnog oka. Kad su skrenuli u hodnik ka Debeloj Dami, on pogleda kroz kišom ispran prozor ka mračnom imanju. Još nije bilo nikakvog svetla u Hagridovoj kolibi.

– *Mimbulus mimbltonija* – reče Hermiona, pre nego što je Debela Dama stigla da ih pita za lozinku. Portret se pomeri i otkri rupu, u koju se njih troje uzveraše.

Dnevni boravak bio je gotovo prazan. Većina je još uvek bila dole na večeri. Krukšenks se ispravi na fotelji i krenu da ih pozdravi, glasno predući, a kada su Hari, Ron i Hermiona zauzeli svoje tri omiljene fotelje kraj kamina, on s lakoćom skoči Hermioni u krilo, i tu se sklupča, nalik krznenom riđem jastučetu. Hari se zagleda u plamen, osetivši iscrpljenost i umor.

– *Kako* je Dambldor dopustio da se ovo dogodi? – iznenada povika Hermiona, nateravši Harija i Rona da iznenađeno poskoče. Krukšenks uvređeno skoči s nje. Ona besno lupi po naslonima za ruke, tako da punjenje fotelje poče da izlazi kroz nekoliko rupica u tapecirungu. – Kako može da dopusti onoj užasnoj ženi da nam predaje? I to u godini u kojoj imamo O.Č.N., ni manje ni više!

– Pa dobro, nikada nismo ni imali sjajne nastavnike Odbrane od Mračnih veština, zar ne? – primeti Hari. – Znaš i sama kako stoje stvari. Hagrid nam je rekao da niko ne želi taj posao. Kažu da je uklet.

– Da, ali zaposliti nekoga ko nam čak zabranjuje da koristimo magiju! *Šta* to Dambldor smera?

– I još pokušava da natera ljude da špijuniraju za nju – reče Ron smrknuto. – Sećaš se kad je rekla da svratimo do nje ako ikog čujemo da priča kako se Znaš-Već-Ko vratio?

– Naravno da je tu da bi nas sve špijunirala, to je očigledno, zašto bi je inače Fadž poslao ovamo? – obrecnu se Hermiona.

– Nemojte ponovo da počinjete sa svađom – reče Hari iznureno, kada je Ron

otvorio usta da joj uzvrati. – Zar ne možemo samo da... hajde da uradimo taj domaći, da ga prebrinemo već jednom...

Oni pokupiše svoje školske torbe iz ćoška i vratiše se u fotelje pored ognjišta. Ostali su sada već počeli da se vraćaju s večere. Hari je okrenuo glavu što dalje od rupe iza portreta, ali ipak je mogao da oseti koliko je pogleda privukao.

– Hoćemo li prvo da uradimo Snejpov domaći? – upita Ron, umočivši pero u mastilo. – *Svojstva... mesečevog kamena... i njegova primena... u spravljanju napitaka*... – promrmlja on, ispisujući te reči na samom vrhu strane svog pergamenta dok ih je izgovarao. – Eto. On podvuče naslov, a zatim pogleda u Hermionu s iščekivanjem.

– Dakle, koja su svojstva mesečevog kamena, i kakva mu je primena u spravljanju napitaka?

Ali Hermiona ga nije slušala. Žmirkala je ka udaljenom ćošku sobe, gde su Fred, Džordž i Li Džordan sedeli okruženi grupicom prvaka nevinih izraza lica. Ti mališani su svi do jednog žvakali nešto što su uzimali iz velike papirne kese koju je Fred držao u ruci.

– Ne, žao mi je, ali sada su već preterali – reče ona, ustajući, sasvim besna. – Hajde, Rone.

– Ja... šta? – reče Ron, očigledno pokušavajući da dobije na vremenu. – Ne... ma daj, Hermiona... ne možemo da ih kaznimo zato što dele drugima slatkiše.

– Savršeno dobro znaš da su to komadi krvavonosnog nugata ili... bljuvačkih bombona ili...

– Obeznanjujućih dražeja? – dopuni je Hari tiho.

Jedan po jedan, kao da ih je po glavama udario nevidljivi malj, prvaci se onesvešćeni sručiše na stolice. Neki bi skliznuli pravo na pod, dok bi drugi pali preko naslona za ruke, isplaženih jezika. Većina dece ih je posmatrala smejući se. Hermiona je pak ispravila ramena i odmarširala pravo ka Fredu i Džordžu, koji su sada stajali s beležnicama i pomno ispitivali onesvešćene prvake. Ron se napola pridiže iz svoje stolice, na trenutak nesigurno stojeći u mestu, a zatim promrmlja Hariju: – Drži ona sve pod kontrolom – pre nego što je utonuo u stolicu što je dublje mogao, svojoj visini uprkos.

– Sada je dosta! – reče Hermiona silovito Fredu i Džordžu, koji je pogledaše blago iznenađeno.

– Da, u pravu si – reče Džordž, klimnuvši glavom – čini se da je ova doza dovoljno jaka, zar ne?

– Rekla sam vam jutros: ne smete da testirate svoje đubre na učenicima!

– Plaćamo ih! – reče Fred uvređeno.

– Nije me briga, moglo bi da bude opasno!

– Gluposti – reče Fred.

– Smiri se, Hermiona, dobro im je! – reče Li, pokušavajući da je razuveri dok je

išao od prvaka do prvaka ubacujući ljubičaste bombone u njihova širom otvorena usta.

– Da, vidi, upravo dolaze sebi – reče Džordž.

Nekoliko prvaka se zaista uskomeša. Neki su delovali toliko šokirano kada su shvatili da su ispruženi na podu, razjapljenih vilica, da je Hari bio siguran da ih Fred i Džordž nisu upozorili šta će im biti od tih bombona.

– Da li si dobro? – upita Džordž nežno sitnu crnokosu devojčicu koja mu je ležala pod nogama.

– Mi-mislim da jesam – reče ona drhtavo.

– Odlično – reče Fred veselo, ali već sledećeg trenutka Hermiona zgrabi iz ruku njegovu beležnicu i papirnu kesu punu obeznanjujućih dražeja.

– NIJE odlično!

– Naravno da jeste, pa živi su, zar ne? – reče Fred ljutito.

– Ne smete ovo da radite, šta ako se neko od njih ozbiljno razboli?

– Neće se razboleti, već smo sve probali na sebi, ovo je samo da bismo videli da li svi isto reaguju na njih...

– Ako ne prestanete s tim, ima da...

– ...nam odrediš kaznenu nastavu? – reče Fred, tonom koji je jasno čikao da slobodno pokuša to da uradi.

– ...nateraš nas da pišemo po tabli? – reče Džordž, kezeći se prezrivo.

Posmatrači po celoj prostoriji se nasmejaše. Hermiona se skroz uspravi. Oči joj se suziše, a činilo se da njena gusta kosa pucketa od elektriciteta.

– Ne – reče ona glasom kiptećim od gneva – ali ću da pišem vašoj majci.

– Ne bi valjda! – povika Džordž užasnut, ustuknuvši od nje.

– O da, i te kako bih – reče Hermiona smrknuto. – Ne mogu da vas sprečim da sami jedete te gluposti, ali nećete ih davati prvacima.

Fred i Džordž su delovali kao gromom pogođeni. Bilo je očigledno da su Hermioninu pretnju doživeli kao nizak udarac, daleko ispod pojasa. Još jednom ih prostrelivši pogledom, ona baci beležnicu i kesu s bombonama nazad Fredu u ruke, i povuče se u svoju fotelju kraj vatre.

Ron je sada toliko bio utonuo u svoje sedište da mu je nos bio u nivou kolena.

– Hvala na podršci, Rone – reče Hermiona otrovno.

– I sama si se fino snašla – promumla Ron.

Hermiona se na trenutak zagleda u svoj prazan list pergamenta, a zatim mrzovoljno reče: – Ma neka, ne mogu sada da se koncentrišem. Idem na spavanje.

Ona širom otvori svoju torbu. Hari pomisli da se sprema da odloži knjige, međutim, umesto toga ona izvuče dva izobličena vunena predmeta, pažljivo ih stavi na sto pored kamina, potom ih prekri s par izgužvanih listova pergamenta i jednim polomljenim perom, a zatim se odmaknu da bi se divila svojoj kreaciji.

– Šta to radiš, za ime Merlina? – upita Ron, posmatrajući je kao da se boji za

njeno mentalno zdravlje.

– To su šeširi za kućne vilenjake – reče ona živahno, počevši da trpa svoje knjige u torbu. – Napravila sam ih za vreme leta. Bez magije veoma sporo pletem, ali sada kada sam ponovo u školi, moći ću da napravim još gomilu ovakvih.

– Ostavljaš šeširiće da ih kućni vilenjaci nađu? – reče Ron polako. – A prvo ih prekriješ đubretom?

– Da – reče Hermiona prkosno, prebacivši torbu preko ramena.

– To nije pošteno – reče Ron ljutito. Pokušavaš da ih prevariš da uzmu šešire. – Oslobađaš ih, a oni možda i ne žele da budu slobodni.

– Naravno da žele da budu slobodni! – odmah uzvrati Hermiona, mada je lice polako počelo da joj obliva rumenilo. – Da se nisi usudio da dirneš te šešire, Rone!

Ona ih napusti. Ron je sačekao dok nije nestala kroz vrata devojačkih spavaonica, a zatim je raščistio đubre s vunenih šeširića.

– Bar da vide šta uzimaju – reče on odlučno. – Nego... – on smota pergament na kome je napisao naslov sastava za Snejpa – nema svrhe ni pokušavati da ovo sada dovršimo, ne mogu da ga napišem bez Hermione, pojma nemam šta bi trebalo da se radi s mesečevim kamenom, a ti?

Hari odmahnu glavom, primetivši da mu se prilikom tog pokreta pojačao bol u desnoj slepoočnici. Pomisli na dugačak sastav o ratovima džinova, a bol ga probode još oštrije. Potpuno svestan da će ujutru zažaliti što noćas nije završio domaći, on potrpa knjige u ranac.

– Idem i ja na spavanje.

Prošao je pored Šejmusa na putu ka vratima od spavaonice, ali ga nije pogledao. Hari je na tren imao osećaj da je Šejmus zaustio da nešto kaže, ali ubrza korak i stiže do utešnog mira i tišine kamenog spiralnog stepeništa, uspevši da izbegne dalje provokacije.

* * *

Sledeći dan je osvanuo podjednako siv i kišovit kao prethodni. Hagrida opet nije bilo za nastavničkim stolom tokom doručka.

– Ali, gledano s vedrije strane, danas nema ni Snejpa – reče Ron utešno.

Hermiona široko zevnu i nasu sebi malo kafe. Iz nekog razloga delovala je prilično zadovoljno, a kada je Ron upita zašto je tako srećna, ona prosto reče: – Šeširi su nestali. Čini se da kućni vilenjaci ipak žele slobodu.

– Ne bih se kladio u to – uzvrati joj Ron odsečno. – Oni se možda i ne računaju kao odeća. Meni nisu nimalo ličili na šešire, već više na vunene mešine.

Hermiona celo jutro nije htela da govori s njim.

Posle dvočasa Čini, usledio je dvočas Preobražavanja. I profesor Flitvik i profesorka Mek Gonagal su prvih petnaest minuta svojih predavanja posvetili govoru

o značaju O.Č.N.-a.

– Morate imati na umu – reče maleni profesor Flitvik svojim piskavim glasom, po običaju stojeći na gomili knjiga kako bi mogao da vidi iznad katedre – da ovi ispiti mogu uticati na vašu budućnost! Ako već niste ozbiljno razmislili o svojim karijerama, sada je pravo vreme za to. A u međuvremenu, bojim se da ćemo raditi napornije no ikad kako bismo se obezbedili da se svi lepo pokažete!

Proveli su više od sat vremena obnavljajući gradivo o Prizivajućim činima, koje će se, sudeći po profesoru Flitviku, sigurno naći na njihovom testu za O.Č.N., a čas je završio zadavši im dotad najveći domaći iz Čini.

Na Preobražavanju je bilo isto, ako ne i gore.

– Ne možete da položite O.Č.N. – poče profesorka Mek Gonagal smrknuto – bez ozbiljne posvećenosti, vežbanja i učenja. Ne vidim nijedan razlog zašto svi u ovom razredu ne bi dobili O.Č.N. iz Probražavanja, samo ako se potrude. – Nevil ispusti tužan mali usklik neverice. – Da, i ti, Longbotome – reče profesorka Mek Gonagal. – S tvojim radom je sve u redu, samo ti nedostaje samopouzdanja. Dakle... danas počinjemo s Nestajućim činima. One su lakše od Prizivajućih čini, koje nećete ni izvoditi dok ne dođete do O.I.Č.T. nivoa, ali ipak spadaju u najteže oblike magije koju ćete raditi na svojim O.Č.N.-ima.

Bila je potpuno u pravu. Hariju su Nestajuće čini bile užasno teške. Do kraja drugog časa ni on ni Ron nisu uspeli da nateraju puževe na kojima su vežbali da Nestanu, iako je Ron, pun nade, tvrdio da je njegov malčice ubledeo. Hermiona je, međutim, iz trećeg pokušaja uspešno naterala puža da Nestane, čime je zaradila nagradu od deset poena za Grifindor od profesorke Mek Gonagal. Ona je bila jedina kojoj nije zadat domaći. Svima ostalima je rečeno da vežbaju tu čin tokom noći, kako bi bili spremni da se sutra popodne ponovo okušaju s puževima.

Sada već malčice u panici zbog količine domaćih zadataka koje su imali da urade, Hari i Ron su proveli pauzu za ručak u biblioteci, tragajući za svojstvima mesečevog kamena i njegovom upotrebom prilikom spravljanja napitaka. Hermiona im se nije pridružila, još uvek ljuta zbog Ronove opaske o njenim vunenim kapicama. Kada su tog popodneva stigli na Brigu o magijskim stvorenjima, Harija je ponovo počela da boli glava.

Dan je postao hladan i vetrovit, i dok su išli travnjakom ka Hagridovoj kolibi na rubu Zabranjene šume osetili bi pokoju kap kiše na licima. Profesorka Truli-Daska je stajala i čekala razred nekih desetak metara od Hagridovih ulaznih vrata, dok je dugačak sto pred njom bio prepun grančica. Kada su Hari i Ron došli do nje, iza njih se oglasi glasan smeh. Okrenuvši se, spaziše Draka Melfoja kako korača ka njima, okružen uobičajenom družinom svojih sliterinskih pajtaša. Očigledno je upravo rekao nešto strašno zabavno, jer su Kreb, Gojl, Pensi Parkinson i ostali nastavili da se od sveg srca kikoću, okupljeni oko stola. A sudeći po činjenici da su svi gledali u Harija, on je mogao bez teškoće da pogodi predmet šale.

– Da li su svi tu? – zakevta profesorka Truli-Daska kad su sliterinci i grifindorci stigli. – Dobro, da počnemo. Ko može da mi kaže kako se ove stvarčice zovu?

Ona pokaza na hrpu grančica pred sobom. Hermionina ruka polete uvis. Iza njenih leđa Melfoj iskezi zube, imitirajući je kako skakuće, sva željna da odgovori na pitanje. Pensi Parkinson poče da se smeje, ali njen smeh se pretvori u vrisak kad grančice sa stola poskočiše u vazduh, otkrivajući da su one zapravo mala drvenasta vilinska stvorenja, s čvornovatim smeđim rukama i nogama, s dva prsta nalik grančicama na kraju svake šake i smešno pljosnatih lica nalik kori drveta, na kojem su svetlucala po dva isturena kestenjasta oka.

– Ooooo! – iznenadiše se Parvati i Lavander, sasvim iznerviravši Harija. Čovek bi pomislio da im Hagrid nikada nije pokazao tako impresivna stvorenja. Istina, magijski crvi bili su pomalo dosadni, ali su salamanderi i hipogrifi bili prilično zanimljivi, a zadnjerasprskavajući skruti možda i previše.

– Devojke, molila bih vas da se stišate! – reče oštro profesorka Truli-Daska, bacivši punu šaku nečega nalik smeđem pirinču među štapićasta stvorenja, koja se istog časa baciše na hranu. – Dakle – zna li iko kako se zovu ova stvorenjca? Gospođice Grejndžer?

– Drvobrižnici – reče Hermiona. – Oni su čuvari drveća, i obično žive u drveću od kojeg se mogu napraviti čarobni štapići.

– Pet poena za Grifindor – reče profesorka Truli-Daska. – Da, to su drvobrižnici i, kao što je gospođica Grejndžer rekla, uglavnom žive u drveću koje se može upotrebiti za izradu štapića. Da li neko zna čime se hrane?

– Biljnim vašima – odmah odgovori Hermiona, objasnivši zašto se Hariju činilo da se zrna smeđeg pirinča mrdaju. – Ali vole i vilinska jaja, ako uspeju da ih se dočepaju.

– Odlično, devojko, evo ti još pet poena. Dakle, kad god vam treba lišće ili grana sa drveta u kojem prebiva drvobrižnik, mudro je imati spremne biljne vaši na dar, kako biste mu skrenuli pažnju ili ga umirili. Možda ne deluju opasno, ali ako se razljute, ustremiće se na vaše oči prstima koji su, kao što možete da vidite, veoma oštri i nimalo poželjni u blizini očnih jabučica. Priđete li bliže, i uzmete par biljnih vaši i po jednog drvobrižnika – imam ih ovde dovoljno da troje dele jednog – moći ćete pažljivije da ih ispitate. Hoću da mi do kraja časa svako dâ po skicu drvobrižnika s obeleženim svim delovima tela.

Ceo razred se sjuri oko stola. Hari namerno obiđe svu tu gužvu, tako da se nađe pored profesorke Truli-Daske.

– Gde je Hagrid? – upita je on, dok su svi ostali birali svoje drvobrižnike.

– To se tebe ne tiče – odsečno će profesorka Truli-Daska, što je bio njen stav i prošli put kada se Hagrid nije pojavio da održi nastavu. S kezom na svom šiljatom licu, Drako Melfoj se nagnu pored Harija i zgrabi najvećeg drvobrižnika.

– Možda se – poče Melfoj prigušenim glasom, tako da je samo Hari mogao da ga

čuje – ta velika glupa volina gadno povredila.

– A možda ćeš se i ti gadno povrediti ako ne umukneš – reče Hari mičući samo uglovima usana.

– Možda se petljao sa stvarima koje su prevelike za njega, ako znaš na šta mislim.

I Melfoj se udalji, kezeći se preko ramena Hariju, kome iznenada pripade muka. Da li Melfoj nešto zna? Njegov otac je ipak Smrtožder. Šta ako ima neke informacije o Hagridovoj sudbini koje još nisu stigle do ušiju Reda? On žurno obiđe oko stola i zaputi se ka Ronu i Hermioni, koji su sedeli na travi malo dalje pokušavajući da ubede drvobrižnika da ostane miran dovoljno dugo da mogu da ga nacrtaju. Hari izvuče pergament i pero, čučnu pored njih, i šapatom im prenese šta mu je Melfoj upravo rekao.

– Dambldor bi znao da se nešto dogodilo Hagridu – odmah će Hermiona. – Samo ideš Melfoju naruku ako budeš delovao zabrinuto. To mu govori da ne znamo tačno šta se događa. Moramo da ga ignorišemo, Hari. Evo, pridrži drvobrižnika na trenutak, samo dok mu nacrtam lice...

– Da – dopre Melfojevo otezanje iz grupice učenika blizu njih – otac je pričao s ministrom pre nekoliko dana, znate, i čini se da je Ministarstvo zaista odlučno da se pobrine za problem nekvalitetne nastave u školi. Tako da će onog preraslog morona, ako se i pojavi ponovo ovde, verovatno odmah poslati da se pakuje i ide.

– JAO!

Hari je stegao drvobrižnika tako jako da se ovaj umalo prelomio, i zato mu se malo biće osvetilo zabivši mu iz sve snage svoje oštre prste u ruku, i napravivši mu dve duboke brazgotine. Hari ga ispusti. Kreb i Gojl, koji su se već smejuljili na pomisao da će Hagrid biti otpušten, počeše već da zavijaju od smeha kada se drvobrižnik sjuri ka Šumi, gde se maleni drveni čiča-gliša i izgubi među korenjem. Kada je zvono prigušeno odjeknulo imanjem, Hari umota svoj krvlju umrljan crtež drvobrižnika, i odjuri na Herbologiju, ruke umotane u Hermioninu maramicu, dok mu je Melfojev podrugljiv smeh još uvek odzvanjao u ušima.

– Ako samo još jednom nazove Hagrida moronom... – zareža Hari.

– Hari, nemoj da tražiš kavgu s Melfojem. Ne zaboravi da je on sada asistent; mogao bi da ti oteža život...

– Au, pitam se kako to izgleda imati težak život? – reče Hari sarkastično. Ron se nasmeja, ali Hermiona se namršti. Zajedno protumaraše preko povrtnjaka. Činilo se da nebo još uvek ne može da se odluči hoće li kiša pasti ili ne.

– Voleo bih da Hagrid požuri, i da se što pre vrati, to je sve – reče Hari tiho kad su došli do staklenika. – I nemoj mi reći da je ona Truli-Daska bolji nastavnik! – dodade on pretećи.

– Nisam ni nameravala – mirno odgovori Hermiona.

– Jer ona nikada neće biti bolja od Hagrida – reče Hari odlučno, svestan da je upravo prisustvovao primernom času Brige o magijskim stvorenjima, što mu je

izuzetno smetalo.

Vrata najbližeg staklenika se otvoriše i iz njega pohrliše neki četvrtaci, uključujući i Džini.

– Zdravo – reče ona veselo prolazeći pored njih. Koji trenutak kasnije, iz staklenika izađe i Luna Lavgud, zaostajući za ostatkom razreda, nosa zamazanog zemljom, kose vezane u čvor navrh glave. Kada je spazila Harija, njene istaknute oči uzbuđeno se izbečiše, i ona krenu pravo ka njemu. Mnogi iz Harijevog razreda radoznalo se okrenuše da posmatraju njihov susret. Luna duboko udahnu i, bez ikakvog prvobitnog pozdrava, reče: – Verujem da se Onaj Koji Se Ne Sme Imenovati vratio, i verujem ti da si se borio s njim i pobegao mu.

– Ovaj... u redu – reče Hari nezgrapno. Luna je nosila nešto što je ličilo na par narandžastih rotkvica umesto minđuša, što su, čini se, primetile Parvati i Lavander, pošto su se smejale i upirale prstom u njene uši.

– Samo se smejte – reče Luna, povisivši glas, očigledno uverena da se Parvati i Lavander smeju onome u šta ona veruje, a ne onome što je nosila na sebi – ali ljudi nekada nisu verovali ni u brbljavog odličnjaka, ni u zgužvanorogog snorkaka!

– Pa, bili su u pravu, zar ne? – reče Hermiona nestrpljivo. – Brbljavi odličnjak i zgužvanorogi snorkak i *nisu* postojali.

Luna joj uputi ubistven pogled i odjuri dalje, dok su joj se rotkvice mahnito klatile u ušima. Parvati i Lavander više nisu bile jedine koje su zavijale od smeha.

– Je l' bi mogla ubuduće da ne vređaš jedinu osobu koja mi veruje? – upita Hari Hermionu kada su produžili na čas.

– O, za ime božje, možeš ti da nađeš i bolje od *nje* – reče Hermiona. – Džini mi je ispričala sve o njoj. Čini se da veruje isključivo u stvari za koje ne postoji ni trunka dokaza. Pa dobro, ništa drugo ne bih ni očekivala od nekoga čiji otac uređuje *Cepidlaku*.

Hari pomisli na zlokobne krilate konje koje je video one noći kada su stigli na Hogvorts, i kako je Luna rekla da ih i ona vidi. On klonu duhom. Da li ga je lagala? Ali pre nego što je stigao još malo da razmisli o tome, priđe mu Erni Makmilan.

– Poteru, hoću da znaš – reče on glasnim prodornim glasom – da te ne podržavaju samo čudaci. Ja ti lično verujem sto posto. Moja porodica je oduvek čvrsto podržavala Dambldora, baš kao i ja.

– Ovaj... mnogo ti hvala, Erni – reče Hari, zatečen ali srećan. Iako je Erni umeo da bude pompezan u ovakvim prilikama, Hari je i te kako cenio glas poverenja od nekoga na čijim ušima ne landaraju rotkvice. Ernijeve reči su svakako zbrisale osmeh s lica Lavander Braun, a kada se okrenuo da se obrati Ronu i Hermioni, Hari primeti Šejmusov izraz lica, istovremeno prkosan i zbunjen.

Nimalo iznenađujuće, profesorka Mladica je započela čas predavanjem o značaju O.Č.N.-a. Hari je priželjkivao da nastavnici već jednom prestanu s time. Počinjao je da oseća nervozu u dubini stomaka svaki put kada bi se setio koliko domaćih zadataka

ima da uradi, što se dramatično pogoršalo kada im je profesorka Mladica na samom kraju časa zadala da napišu još jedan sastav. Umorni, vonjajući na zmajevu balegu, omiljeno đubrivo profesorke Mladice, grifindorci se sjatiše ka zamku sat i po kasnije ne razgovarajući previše međusobno. Bio je to još jedan dugačak dan.

Pošto je Hari umirao od gladi, a u pet mu je počinjao prvi kazneni čas kod Ambridžove, on se zaputi pravo na užinu, ne ostavljajući torbu u grifindorsku kulu, kako bi mogao dobro da se najede pre nego što se suoči s onim što ga čeka. Međutim, jedva da je stigao do ulaza u Veliku salu kada jak i ljutit glas povika: – Ej, Poteru! – Šta je sad? – promrmlja on iznureno, okrenuvši se ka Anđelini Džonson, koja je delovala veoma besno.

– Reći ću ti *šta je sad* – reče ona, dojurivši pravo do njega, i iz sve snage ga bocnu prstom u grudi. – Kako to da si se uvalio u kaznenu nastavu u petak u pet sati popodne?

– Šta? – upita Hari. – Zašto... a, da, konkurs za Čuvara!

– Sada si se setio! – zareža Anđelina. – Zar ti nisam rekla da hoću da konkurs održimo pred *celim timom*, i pronađemo nekoga koji bi se *uklapao* sa svima? Zar ti nisam rekla da sam posebno zato rezervisala teren za kvidič? A sada si ti odlučio da se ne pojaviš!

– Nisam ja odlučio da se ne pojavim! – reče Hari, pogođen nepravednošću njenih reči. – Zaradio sam kaznenu nastavu od one Ambridžove, samo zato što sam rekao istinu o Znaš-Već-Kome.

– Pa, možeš da odeš sada pravo kod nje i pitaš je da te pusti u petak – reče Anđelina žustro – i ne tiče me se kako ćeš to da izvedeš. Što se mene tiče, reci joj da je Znaš-Već-Ko samo plod tvoje mašte, ali *nemoj da nisi došao*!

Ona se besno udalji.

– Znate šta? – reče Hari Ronu i Hermioni kada su ušli u Veliku salu. – Mislim da bi trebalo da proverimo s trenerom tima *Padlmor junajted* da li je Oliver Drvce možda poginuo tokom nekog treninga, jer mi se čini da nam se njegov duh javlja kroz Anđelinu.

– Šta misliš, koje su šanse da će te Ambridžova pustiti u petak? – upita Ron skeptično dok su sedali za grifindorski sto.

– Manje od nule – reče Hari smrknuto, ubacujući jagnjeće kotlete na tanjir i stade da jede. – Mada, bolje da je pitam, zar ne? Ponudiću da odradim još dva dodatna kaznena časa umesto tog jednog ili nešto slično, nemam pojma šta... – on proguta zalogaj pečenog krompira i dodade: – Nadam se da me neće predugo zadržati večeras. Shvataš li da moramo da napišemo tri sastava, da vežbamo Nestajuće čini za Mek Gonagalovu, smislimo kontračin za Flitvika, završimo crtež drvobrižnika i počnemo da pišemo onaj glupi dnevnik snova za Trelonijevu?

Ron zahropta i iz nekog razloga se zagleda u tavanicu.

– A čini se da će i kiša.

– Kakve to veze ima s našim domaćim zadacima? – upita Hermiona, podigavši obrve.

– Nikakve – odgovori Ron kao iz topa, dok su mu uši crvenele.

U pet do pet Hari se pozdravi s drugo dvoje i zaputi se ka kancelariji Ambridžove na trećem spratu. Kada je pokucao na vrata, ona mu ušećerenim glasom odgovori: „Izvoli.“ On oprezno uđe unutra, osvrćući se oko sebe.

Bio je u ovoj kancelariji za boravka njena tri prethodna stanara. U doba kada je Gilderoj Lokhart živeo ovde ona je bila prepuna njegovih nasmejanih portreta. Kada se Lupin uselio u nju, bilo je lako moguće da u njoj naletite na neko fascinantno mračno stvorenje u kavezu ili akvarijumu. U doba lažnog Ćudljivka bila je pretrpana raznim instrumentima i predmetima za otkrivanje nedela i skrivenih stvari.

Sada je, međutim, bila potpuno neprepoznatljiva. Sve površine bile su prekrivene čipkastim prekrivačima i miljeima. Bilo je tu nekoliko vaza s podmetačima, u kojim je stajalo uvelo cveće, a na jednom zidu je stajala zbirka ukrasnih tanjira, svaki ukrašen velikim šarenim mačetom, a svako od njih je imalo drugačiju mašnicu oko vrata. Bili su toliko odvratni da je Hari gledao u njih kao opčinjen, sve dok profesorka Ambridž ponovo ne progovori.

– Dobro veče, gospodine Poter.

Hari se trže i osvrnu oko sebe. Isprva je nije zapazio, jer je nosila groznu odoru na cvetiće, koja se i suviše dobro slagala sa stolnjakom na stolu iza nje.

– ’Bro veče, profesorka Ambridž – reče Hari kruto.

– Pa, sedi – reče ona, pokazujući ka malenom stočiću prekrivenom čipkom, kome je upravo privukla stolicu s ravnim naslonom. Na stolu je stajao prazan list pergamenta, očigledno čekajući na njega.

– Ovaj... – poče on, ne pomerivši se s mesta. – Profesorka Ambridž. Ovaj... pre nego što počnemo, ja... hteo bih da vas zamolim za... za uslugu.

Njene izbuljene oči se suziše.

– O, da?

– Pa, ja... ja sam u grifindorskom kvidičkom timu. Trebalo bi da budem na konkursu za prijem novog Čuvara u pet sati u petak, pa sam se... pa sam se pitao da li bih mogao te večeri da preskočim kaznenu nastavu i da je... da je odradim neke druge večeri, umesto tada...

I pre nego što je dovršio rečenicu, znao je da je sve uzalud.

– O, ne – reče Ambridžova, smešeći se toliko široko kao da je upravo progutala izuzetno sočnu muvu. – O, ne, ne, ne. Ovo je tvoja kazna zato što si širio zle i opake priče, kako bi skrenuo pažnju na sebe, gospodine Poteru, a kazna se svakako ne može menjati kako bi se udovoljilo krivcu. Ne, doći ćeš ovde sutra u pet sati, i narednog dana, i u petak takođe, da odradiš svoju kaznenu nastavu po planu. Mislim da je čak i dobra stvar to što propuštaš nešto što stvarno želiš da radiš. To bi trebalo da ti naglasi lekciju koju pokušavam da ti dam.

On oseti kako mu krv navire u glavu, i začu bubnjanje u ušima. Znači, on širi zle i opake priče, kako bi skrenuo pažnju na sebe, je li?

Ona ga je posmatrala, glave neznatno nakrivljene u stranu, još uvek se široko osmehujući, kao da tačno zna šta on misli, i čeka da vidi hoće li opet početi da viče. Uz ogroman trud, Hari skrenu pogled s nje, spusti školsku torbu pored stolice i sede.

– Eto – reče Ambridžova slatkasto – već uspevamo bolje da kontrolišemo temperament, zar ne? A sada ćeš da mi ispisuješ neke rečenice, gospodine Poter. Ne, ne svojim perom – dodade, kada se Hari sagnuo da otvori torbu. – Koristićeš jedno moje posebno pero. Izvoli.

Ona mu dodade dugačko, tanko crno pero s neuobičajeno oštrim vrhom.

– Hoću da napišeš: *Neću više da lažem* – reče mu ona nežno.

– Koliko puta? – upita Hari, uverljivo odglumivši ljubaznost.

– Oh, koliko god puta bude bilo potrebno, dok se poruka ne *ureže* – reče Ambridžova cakanim glasom. – Hajde, počni.

Ona ode do stola, sede za njega i nagnu se nad gomilu pergamenata koji su ličili na sastave koje je trebalo da oceni. Hari pridiže oštro crno pero, a zatim shvati šta nedostaje.

– Niste mi dali nikakvo mastilo – reče.

– Oh, mastilo ti neće trebati – reče profesorka Ambridž, s tanušnim prizvukom smeha u glasu.

Hari prisloni vrh pera na pergament i napisa: *Neću više da lažem*.

On gotovo izgubi dah od bola. Reči se pojaviše na pergamentu, ispisane, kako se činilo, sjajnim crvenim mastilom. Istovremeno, reči su se pojavile i na nadlanici Harijeve desne šake, urezane u njegovu kožu kao da ih je ispisao skalpelom – ali dok je gledao u sjajnu posekotinu, koža ponovo zaceli, ostavivši mesto gde su slova bila ispisana malo crvenijim nego pre, ali potpuno glatkim.

Hari se osvrnu ka Ambridžovoj. Ona ga je pomno posmatrala, izvivši svoja široka žablja usta u osmeh.

– Izvoli?

– Ništa – reče Hari tiho.

On spusti pogled nazad na pergament, ponovo položi pero na njega, ispisa: *Neću više da lažem*, i opet oseti oštar bol na poleđini šake. Reči se i ovaj put urezaše u njegovu kožu, i opet zaceliše, nekoliko sekundi kasnije.

I tako se nastavi. Hari je stalno iznova ispisivao reči po pergamentu ali, kako je ubrzo shvatio, ne mastilom, već sopstvenom krvlju. Svaki put reči bi mu se usecale na poleđinu šake, potom bi zacelile, i ponovo se pojavile sledeći put kada bi prešao perom po pergamentu.

Na prozore kancelarije spuštala se tmina. Hari nije pitao kada će mu biti dozvoljeno da prestane. Nije čak ni pogledao na sat. Znao je da ga ona posmatra, tražeći neki znak slabosti, a on nije nameravao da ispolji nijedan, makar morao da

sedi ovde cele noći, rasecajući sopstvenu ruku ovim perom...

– Dođi ovamo – reče ona, posle, kako mu se činilo, nekoliko sati.

On ustade. Šaka ga je bolno pekla. Kada je spustio pogled na nju, video je da je rana zacelila, ali da mu je koža na tom mestu crvena i upaljena.

– Šaku – reče ona.

On je ispruži. Ona je uze u ruku. Hari prikri drhtaj kada ga je dodirnula svojim debelim, kratkim prstima na kojima je nosila mnoštvo ružnog prstenja.

– C, c, c, čini se da još uvek nisam ostavila jak utisak – reče ona, smešeći se. – Pa, moraćemo prosto da probamo opet, sutra uveče, zar ne? Možeš sada da ideš.

Hari napusti njenu kancelariju bez ijedne reči. Škola je bila potpuno pusta. Ponoć je svakako prošla. On polako prođe hodnikom, a onda, kada je zašao za ćošak i bio siguran da ne može da ga čuje, poče da trči.

* * *

Nije imao vremena da uvežba Nestajuće čini, nije zapisao nijedan san u svoj dnevnik snova, nije završio crtež drvobrižnika, niti je napisao sastave. Sutradan ujutru je preskočio doručak, kako bi naškrabao nekoliko izmišljenih snova za Predskazivanje, njihov prvi čas, i bio je iznenađen što mu je Ron, razbarušene kose, pravio društvo.

– Kako to da nisi završio domaći sinoć? – upita Hari, dok se Ron mahnito osvrtao po dnevnom boravku, u potrazi za inspiracijom. Ron, koji je bio čvrsto usnuo kada se Hari prošle noći vratio u spavaonicu, promrmlja kako je 'radio nešto drugo', nagnut nad pergamentom, a zatim naškraba nekoliko reči.

– To će poslužiti – reče on, zalupivši svoj dnevnik. – Napisao sam da sam sanjao kako kupujem novi par cipela, to neće moći da protumači kao nešto sumanuto, zar ne?

Zajedno požuriše ka Severnom tornju.

– Nego, kako je bilo na kaznenoj nastavi kod Ambridžove? Šta te je terala da radiš?

Hari je delić sekunde oklevao, a zatim reče: – Da ispisujem rečenice.

– Pa, to onda i nije bilo toliko loše, je li? – reče Ron.

– Jok – reče Hari.

– Hej – umalo da zaboravim – da li te je pustila u petak?

– Ne – uzvrati Hari.

Ron saosećajno frknu.

Za Harija je to bio još jedan užasan dan. Bio je jedan od najgorih na času Preobražavanja, pošto uopšte nije uvežbao Nestajuće čini. Morao je da se odrekne ručka da bi dovršio crtež drvobrižnika, dok su mu, u međuvremenu, profesorke Mek Gonagal, Truli-Daska i Sinistra zadale još domaćih zadataka, koje nije imao šanse da dovrši te večeri zbog drugog časa kaznene nastave kod Ambridžove. Povrh svega,

Anđelina Džonson ga je ponovo pronašla tokom večere i, čuvši da neće moći da prisustvuje izboru za Čuvara u petak, rekla mu je da nije nimalo impresionirana njegovim stavom, i da od igrača koji nameravaju da ostanu u timu očekuje da stavljaju trening pre ostalih obaveza.

– Ali ja sam na kaznenoj nastavi! – povika Hari za njom, dok se udaljavala. – Misliš da bih radije bio zatvoren u sobi s onom matorom žabom, umesto da igram kvidič?

– Dobro je što samo moraš da ispisuješ redove – reče Hermiona tešeći ga, dok je Hari sedao na klupu, i spuštao pogled ka svojoj piti bubrežnjači, koja mu više nije delovala primamljivo. – Ipak, to i nije neka strašna kazna...

Hari zausti da kaže nešto, a zatim ipak zatvori usta i klimnu glavom. Nije bio siguran zašto nije rekao Ronu i Hermioni šta se desilo u kabinetu Ambridžove: znao je samo da ne želi da vidi njihove užasnute izraze lica. To bi celu stvar učinilo mnogo gorom, i samim tim mu otežalo da se s njom suoči. Takođe je maglovito bio svestan da je ovo nešto između njega i Ambridžove, njihov privatni sukob volje, i nije hteo da joj priušti zadovoljstvo da čuje kako se on žali na nju.

– Ne mogu da verujem koliko domaćih zadataka imamo – reče Ron očajno.

– Pa, zašto ih nisi sinoć uradio? – upita ga Hermiona. – Gde si bio, uopšte?

– Bio sam... išlo mi se u šetnju – reče Ron nesigurno.

Hari je imao izrazit utisak da u tom trenutku nije jedini koji nešto krije.

* * *

Drugi čas kaznene nastave bio je podjednako loš kao i prvi. Koža na Harijevoj nadlanici sve brže se nadraživala, te je vrlo brzo postala crvena i upaljena. Hariju se činilo malo verovatnim da će još dugo uspevati uspešno da zarasta. Uskoro će posekotine ostati urezane u njegovu ruku, pa će Ambridžova možda najzad biti zadovoljna. Međutim, nije pustio ni krika, i od trenutka kada je zakoračio u kabinet pa do trenutka kada ga je pustila, ponovo posle ponoći, nije rekao ništa izuzev „dobro veče“ i „laku noć“.

Situacija s njegovim domaćim zadacima je pak bila očajna i, kada se vratio u grifindorski dnevni boravak, nije otišao u krevet, iako je bio izmožden, već je otvorio svoje knjige i počeo da piše referat o mesečevom kamenu za Snejpa. Bilo je već pola dva kad ga je napokon završio. Znao je da je traljavo odradio posao, ali nije mogao bolje. A ako ne bude imao šta da mu preda, verovatno će da zaradi kaznenu nastavu i sa Snejpom. Zatim je na brzaka odgovorio na pitanja koja im je zadala profesorka Mek Gonagal, skrpio par rečenica o pravilnom rukovanju drvobrižnicima za profesorku Truli-Dasku, i oteturao do kreveta, na koji se sručio potpuno odeven povrh prekrivača, i istog trena zaspao.

* * *

Četvrtak mu je protekao kao u izmaglici zbog umora. I Ron je delovao veoma pospano, iako Hari nije shvatao zašto. Harijev treći čas kaznene nastave prošao je kao i prethodna dva, osim što posle dva sata pisanja, reči *Neću više da lažem* nisu izbledele sa Harijeve nadlanice, već su ostale izgrebane na njoj, a iz njih su curile kapljice krvi. Zastoj u grebuckanju pera po pergamentu natera profesorku Ambridž da podigne pogled.

– Ah – reče ona nežno, obilazeći oko radnog stola da bi i sama ispitala njegovu šaku. – Dobro. To bi trebalo da ti služi kao podsetnik, zar ne? Završio si za večeras.

– Moram li da dođem i sutra? – upita Hari, pridigavši svoju školsku torbu levom rukom, umesto žežućom desnicom.

– O, da – reče profesorka Ambridž, smešeći se široko kao i ranije. – Da, mislim da bismo mogli da urežemo poruku dublje, uz još jedno veče rada.

Hari nikada nije ni pomišljao da na svetu postoji još neki nastavnik kojeg bi mogao da mrzi više od Snejpa, ali dok je išao nazad ka grifindorskom tornju, morao je sebi da prizna da je naišao na ozbiljnog kandidata. Ona je zla, pomisli on, dok se penjao stepenicama ka sedmom spratu, ona je zla, izopačena, luda stara...

– Rone?

Stigao je do vrha stepenica, skrenuo desno i umalo naleteo na Rona, koji je čučao iza statue Loklana Štrkljavog stežući metlu. On poskoči od iznenađenja kada vide Harija, i pokuša da sakrije svoju novu *Čistačicu jedanaest* iza leđa.

– Šta to radiš?

– Ovaj... ništa. Šta *ti* radiš?

Hari se namršti na njega.

– Hajde, meni možeš da kažeš! Zašto se kriješ ovde?

– Ja... Krijem se od Freda i Džordža, ako već moraš da znaš – reče Ron. – Upravo su prošli u pratnji gomile prvaka, kladim se da ponovo testiraju stvari na njima. Mislim, znaš da to ne mogu više da rade u dnevnom boravku, zar ne, sada kad je Hermiona stalno tamo.

Govorio je veoma brzo i grozničavo.

– Ali šta će ti metla, nisi valjda leteo? – upita ga Hari.

– Ja... pa... dobro, okej, reći ću ti, ali nemoj da se smeješ, važi? – reče Ron, odbrambenim tonom, svakog trena postajući sve crveniji u licu. – Ja... mislio sam da pokušam da konkurišem za grifindorskog Čuvara, sada kad imam pristojnu metlu. Eto. Hajde sada. Smej se.

– Neću da se smejem – reče Hari. Ron trepnu. – To je sjajna ideja! Bilo bi stvarno kul ako bi i ti ušao u tim! Nikada te nisam video da igraš na poziciji Čuvara, da li si dobar?

– Nisam loš – reče Ron, kome je strašno laknulo kada je video Harijevu reakciju.

– Čarli, Fred i Džordž su me uvek terali da budem Čuvar kada bi trenirali tokom raspusta.

– Znači, večeras si vežbao?

– Svako veče, još od utorka... mada, sasvim sam. Pokušavao sam da začaram Kvaflove da sami lete ka meni, ali nije baš tako lako, i ne znam koliko bi mi to bilo od koristi. – Ron je delovao nervozno i zabrinuto. – Fred i Džordž ima da umru od smeha kada se pojavim na testiranju. Nisu prestali da me zafrkavaju otkako sam postao asistent.

– Voleo bih da mogu da budem tamo – reče Hari ogorčeno kada su se zajedno zaputili ka dnevnom boravku.

– Da, i ja... Hari, šta ti je to na ruci?

Hari, koji se upravo počešao po nosu slobodnom, desnom rukom, pokuša da je sakrije, ali s istim uspehom kao što je Ron uspeo da sakrije *Čistačicu*.

– To je samo posekotina... nije to ništa... to je...

Ali Ron zgrabi Harija za podlakticu i privuče nadlanicu njegove ruke ka svojim očima. Nastade tajac, tokom kojeg je Ron zurio u reči urezane u njegovu kožu, a onda, zgađen, pusti Harija.

– Zar nisi rekao kako te samo tera da ispisuješ rečenice?

Hari je oklevao, ali naposletku, i Ron je bio iskren prema njemu, tako da mu on ispriča sve o satima koje je provodio u kancelariji Ambridžove.

– Ta stara veštičara! – reče Ron revoltiranim šapatom, kada su se zaustavili ispred Debele Dame, koja je mirno dremala naslonivši glavu uz svoj ram. – Ona je bolesna! Idi kod Mek Gonagalove, reci joj!

– Ne – odmah uzvrati Hari. – Neću da joj pružim zadovoljstvo da zna koliko me je pogodila.

– *Pogodila*? Ne smeš da joj dopustiš da se izvuče s ovim!

– Ne znam koliko Mek Gonagalova uopšte ima moć nad njom – reče Hari.

– Onda Dambldoru, reci Dambldoru!

– Ne – reče Hari odsečno.

– Zašto ne?

– On već ima dovoljno briga – reče Hari, ali to nije bio pravi razlog. Nije hteo da ide kod Dambldora da traži pomoć jer Dambldor nije progovorio s njim još od juna.

– Pa, ja mislim da bi trebalo... – poče Ron, ali ga prekide Debela Dama, koja ih je pospano posmatrala, a onda se obrecnula:

– Hoćete li da mi kažete lozinku, ili ću morati da ostanem budna celu noć čekajući da vas dvojica završite razgovor?

* * *

Petak je osvanuo sumoran i vlažan, kao što je bio i ostatak nedelje. Iako je Hari

mahinalno bacio pogled ka stolu za osoblje kada je ušao u Veliku salu, nije se zaista nadao da će videti Hagrida, i stoga istog trena usmeri misli na mnogo hitnije probleme, kao što su ogromno brdo domaćih zadataka i pomisao na još jedan čas kaznene nastave kod Ambridžove.

Dve stvari su tog dana održale Harija u životu. Jedna je bila pomisao da vikend samo što nije. Drugo je bilo to da, koliko god njegov poslednji čas kaznene nastave kod Ambridžove bude strašan, kroz njen prozor se u daljini vidi teren za kvidič, tako da će uz malo sreće moći da vidi Rona kako konkuriše. Istina, bili su to slabašni zraci svetlosti, ali Hari je bio zahvalan što uopšte ima išta što će mu razbiti tminu i crnilo u kojem se trenutno nalazio. Nikada dotad nije proveo goru prvu nedelju polugođa na Hogvortsu.

U pet popodne on zakuca na vrata kancelarije profesorke Ambridž poslednji put, kako se iskreno nadao, i bi mu rečeno da uđe. Na stolu prekrivenom čipkom čekao ga je prazan list pergamenta, a pored njega je ležalo šiljato crno pero.

– Znaš šta ti je činiti, gospodine Poter – reče Ambridžova, cakano mu se smeškajući.

Hari uze pero i pogleda kroz prozor. Kada bi samo pomerio stolicu kojih par centimetara udesno... pod izgovorom da privlači stolicu bliže stolu, uspeo je. Sada je mogao u daljini da vidi grifindorski kvidički tim kako jezdi levo-desno po terenu, dok je šest crnih silueta stajalo u podnožju tri visoke gol-stative, očigledno čekajući svoj red da ga čuvaju. Na ovoj daljini bilo je nemoguće proceniti koji je od njih Ron.

Neću više da lažem, napisa Hari. Posekotina na njegovoj ruci ponovo se otvori i poče nanovo da krvari.

Neću više da lažem. Posekotina se još dublje ureza, pekući i žežući.

Neću više da lažem. Krv poče da mu se sliva niz zglob.

Usudi se da baci još jedan pogled kroz prozor. Ko god da je sada branio gol-stative, radio je to vrlo loše. Kejti Bel je dvaput postigla pogodak tokom nekoliko sekundi koliko se Hari usudio da zadrži pogled. Nadajući se da taj Čuvar nije Ron, on spusti pogled ka pergamentu koji je bio poprskan krvlju.

Neću više da lažem.

Neću više da lažem.

Podigao bi pogled kad god mu se učini da sme da rizikuje: kada bi čuo grebuckanje pera Ambridžove po papiru, ili otvaranje fioke. Treća osoba koja je konkurisala bila je prilično dobra, četvrta je bila očajna, peta je sjajno izbegla Bladžerku, a zatim se spetljala oko lakog spasavanja lopte. Nebo se smrkavalo, i Hari je sumnjao da će uopšte moći da vidi šestog i sedmog kandidata.

Neću više da lažem.

Neću više da lažem.

Pergament se sada sav sjajio od krvi koja mu je kapala s nadlanice, usplamtele od bola. Kada je sledeći put podigao pogled, noć je već bila pala i teren za kvidič više

nije bio vidljiv.

– Hajde da vidimo da li si uspeo da shvatiš poruku – začu se nežni glas Ambridžove pola sata kasnije.

Ona krenu ka njemu, ispruživši svoje kratke prste pune prstenja ka njegovoj ruci. A onda, kada ga uhvati da ispita reči koje su mu sada bile svojski urezane u šaku, bol dostiže usijanje, ali ne u njegovoj ruci, već u ožiljku na čelu. Istovremeno je imao stvarno čudan osećaj u stomaku.

On istrže ruku iz njenog stiska i skoči na noge, zureći u nju. Ona mu uzvrati pogled, a njena široka, otromboljena usta razvukoše se u osmeh.

– Da, boli, zar ne? – upita nežno.

Hari joj ne odgovori. Srce mu je lupalo strašno jako i brzo. Da li govori o njegovoj ruci, ili zna šta je upravo osetio na čelu?

– Pa, mislim da sam postigla to što sam htela, gospodine Poter. Slobodan si.

On podiže svoju torbu i napusti sobu što je brže mogao.

Budi miran, reče samom sebi, dok je trčao uz stepenice. *Smiri se, ne mora da bude ono što misliš da jeste...*

– *Mimbulus mimbltonija*! – prodahta on Debeloj Dami, koja se širom otvori ka njemu.

Dočeka ga gromoglasna buka. Ron mu pritrča, s osmehom na licu, prosipajući krem-pivo iz pehara koji je stezao u ruci po svojoj odori.

– Hari, uspeo sam, ušao sam, ja sam Čuvar!

– Šta? Oh... sjajno! – reče Hari, pokušavajući da se prirodno nasmeši, dok mu je srce i dalje bubnjalo a ruka pulsirala i krvarila.

– Uzmi krem-pivo. – Ron mu gurnu bocu u ruku. – Ne mogu da verujem... gde je Hermiona nestala?

– Eno je tamo – reče Fred, koji je takođe pio krem-pivo, i pokaza na fotelju kraj ognjišta. U njoj je dremala Hermiona, dok joj se piće nesigurno klatilo u ruci.

– Pa, rekla je da joj je drago kada sam joj saopštio – reče Ron, pomalo snuždeno.

– Pusti je da spava – reče Džordž brzo. Tek nekoliko trenutaka kasnije Hari primeti da gomila prvaka oko njih ima nedvosmislene znake da im je doskora curela krv iz nosa.

– Dođi ovamo, Rone, da vidimo da li ti pristaju Drvcetove stare odore – pozva ga Kejti Bel – možemo da skinemo njegovo ime i stavimo tvoje...

Dok se Ron udaljavao, Anđelina brzim korakom priđe Hariju.

– Izvini ako sam ranije bila malo osorna prema tebi, Poteru –reče ona naglo. – Znaš, ovo rukovođenje timom strašno je stresna rabota. Sve više mi se čini da sam ranije bila malo prestroga prema Drvcetu. – Posmatrala je Rona preko ruba svog pehara, neznatno namrštena.

– Čuj, znam da ti je on najbolji ortak, ali nije baš sjajan – reče ona nabusito. – Mada mislim da će uz malo treniranja biti sasvim dobar. Potiče iz porodice sjajnih

igrača kvidiča. Iskreno rečeno, računam da će se ispostaviti da ima više talenta no što je danas pokazao. Viki Frobišer i Džefri Huper su večeras leteli bolje od njega, ali Huper je prava pekmeza, uvek kuka zbog nečega, a Viki je član raznoraznih klubova i udruženja. Sama je priznala da će, ako joj se treninzi budu poklapali s Klubom čini, radije izabrati čini. U svakom slučaju, imamo probni trening sutra u dva popodne, zato se potrudi da ovoga puta budeš tamo. I učini mi uslugu, pomozi Ronu što više možeš, važi?

On klimnu glavom, i Anđelina odjuri nazad do Alisije Spinet. Hari se pomeri da bi seo pored Hermione, koja se uz trzaj probudi kada on spusti svoju torbu.

– Oh, Hari, ti si... sjajno za Rona, zar ne? – reče ona sanjivo. – Ja sam samo mno... mno... mnooogo umorna – zevnu ona. – Bila sam budna do jedan sat ujutru, pravila sam još šešira. Nestaju kao ludi!

Pogledavši malo pažljivije, Hari primeti da su male vunene kape skrivene svuda po sobi, kako bi nepažljivi kućni vilenjaci mogli da ih slučajno podignu sa zemlje.

– Sjajno – reče Hari rasejano. Ako nekome uskoro ne bude rekao šta mu se dogodilo, ima da pukne. – Slušaj, Hermiona, upravo sam bio kod Ambridžove u kancelariji i dodirnula me je po ruci...

Hermiona ga je pažljivo saslušala. Kada je Hari završio, ona polako reče. – Brineš se da je Znaš-Već-Ko ne kontroliše kao što je kontrolisao Kvirela?

– Pa – reče Hari, spustivši glas – moguće je, zar ne?

– Pa, pretpostavljam – reče Hermiona, iako nije zvučala ubeđeno. – Ali ne verujem da nju može zaposesti kao što je zaposeo Kvirela, hoću reći, sada je ponovo stvarno živ, zar ne, ima svoje telo, nije mu potrebno da deli nečije tuđe. Mada, pretpostavljam da bi mogao da je drži pod Kontrolišućom kletvom...

Hari je na trenutak posmatrao kako Fred, Džordž i Li Džordan žongliraju praznim bocama krem-piva. Zatim Hermiona reče: – Ali kada te je prošle godine boleo ožiljak niko te nije dodirivao, a i zar nije Dambldor rekao da to ima veze s tim kako se Znaš-Već-Ko oseća u tom trenutku? Hoću reći, možda ovo nema nikakve veze s Ambridžovom, možda je samo slučajnost da ti se to desilo dok si bio kod nje?

– Ona je zla – reče Hari odsečno. – Izopačena.

– Ona je užasna, istina je, ali... Hari, mislim da bi trebalo da kažeš Dambldoru da te je boleo ožiljak.

Bio je to drugi put u roku od dva dana da Hariju savetuju da ode kod Dambldora, ali on odgovori Hermioni isto što i Ronu.

– Neću da ga gnjavim time. Kao što si sama rekla, to nije ništa strašno. Boleo me je tu i tamo celo leto... noćas je samo bilo malo gore, to je sve...

– Hari, sigurna sam da bi Dambldor *želeo* da ga gnjaviš s tim...

– Aha – reče Hari, pre nego što je stigao da se zaustavi – to je jedini deo mene zbog kojeg se Dambldor brine, zar ne, moj ožiljak?

– Ne govori tako, to nije istina!

– Mislim da ću pisati Sirijusu, pa da vidim šta on misli o...

– Hari, ne možeš tako nešto da napišeš u pismu! – reče Hermiona, preplašeno. – Zar se ne sećaš, Ćudljivko nam je rekao da pazimo šta pišemo! Ne možemo da budemo sigurni da ne presreću sove!

– U redu, u redu, onda mu neću reći! – reče Hari iznervirano. Ustade iz fotelje. – Idem u krevet. Ispričaj Ronu ovo umesto mene, hoćeš li?

– A, ne – reče Hermiona s olakšanjem – ako ti ideš, znači da mogu i ja da idem a da ne deluje nepristojno. Skroz sam izmoždena, a hoću sutra da napravim još kapica. Slušaj, možeš i ti da mi pomogneš ako hoćeš, stvarno je zabavno, sve sam bolja, sada mogu da radim i šare i inicijale i raznorazne stvari.

Hari se zagleda u njeno lice, koje je sijalo od radosti, trudeći se da izgleda kao da mu ta ponuda deluje i te kako primamljivo.

– Ovaj... ne, mislim da neću moći, hvala – reče on. – Ovaj... ne sutra. Imam gomilu domaćih da uradim...

I on se uzvera uza stepenice ka muškoj spavaonici, ostavivši je malčice razočaranu.

14. Persi i Šaponja

Sledećeg jutra, Hari se probudio prvi u spavaonici. Ležao je za trenutak gledajući kovitlanje prašine u sunčevom zraku koji je dopirao kroz procep u zastorima baldahina i naslađivao se mišlju da je subota. Prva nedelja polugodišta otegla se u večnost, poput kakvog mamutskog predavanja iz Istorije magije.

Sudeći po sanjivoj tišini i sveže skovanom izgledu tog sučevog zraka, tek što je bilo svanulo. Razgrnuo je zavese oko kreveta, ustao i krenuo da se obla̧či. Jedini zvuk koji se izdvajao od udaljenog cvrkuta ptica bilo je lagano, duboko disanje njegovih drugova grifindoraca. Pažljivo je otvorio školsku torbu, izvadio pergament i pero, i zaputio se iz spavaonice u dnevni boravak.

Krenuvši pravo ka svojoj omiljenoj pohabanoj fotelji pored već ugašenog ognjišta, Hari se udobno smesti i odvi pergament gledajući naokolo po sobi. Nigde nije bilo ni traga kršu od iscepkanih parčića pergamenta, starog gobkamenja, praznih ćupova i omota slatkiša, koji bi inače prekrivali dnevni boravak krajem dana. Nije bilo čak nijednog Hermioninog vilenjačkog šeširića. Na trenutak se zapitavši koliko li je još kućnih vilenjaka oslobođeno, hteli to oni ili ne, Hari otčepi bočicu s mastilom,

umoči pero, a onda ga zadrža na par centimetara iznad mirne žućkaste površine pergamenta, pomno razmišljajući... Ali već minut ili dva kasnije otkri kako zuri u praznu rešetku kamina ne znajući šta da napiše.

Sad je mogao da razume koliko je teško bilo Ronu i Hermioni letos, kada je trebalo da mu pišu. Kako da objasni Sirijusu sve što mu se desilo tokom protekle nedelje, i pride da mu postavi sva goruća pitanja, a da mogućim kradljivcima pisma ne oda mnoštvo informacija koje ne bi smeli da saznaju?

Neko vreme sedeo je potpuno nepomičan, piljeći u kamin, a onda se napokon nakani, ponovo umoči pero u mastionicu i odlučno ga spusti na pergament.

Dragi Njuško,

Nadam se da si dobro. Prva nedelja ovde bila je užasna, stvarno me raduje što je napokon vikend.

Imamo novu nastavnicu Odbrane od Mračnih veština, profesorku Ambridž. Fina je gotovo kao tvoja mama. To ti pričam jer se stvar o kojoj sam ti pisao prošlog leta ponovo desila prošle noći, tokom kaznene nastave s Ambridžovom.

Svima nam nedostaje naš najveći prijatelj, nadamo se da će se uskoro vratiti.

Molim te, hitno mi odgovori.

Srdačno,

Hari

Hari nekoliko puta pročita pismo, pokušavajući da ga posmatra s gledišta nekoga ko nije upućen. Nije zapazio da bi mogli da shvate o čemu govori – ili kome – samo na osnovu čitanja pisma. Nadao se da će Sirijus shvatiti nagoveštaj o Hagridu i javiti mu kada bi ovaj mogao da se vrati. Hari nije hteo direktno da ga pita da ne bi skrenuo previše pažnje na stvari kojima je Hagrid zaokupljen dok odsustvuje s Hogvortsa.

S obzirom na to koliko je bilo kratko, pismo mu je oduzelo dosta vremena, i sunce se već uspuzalo duž polovine sobe dok ga je napisao, te je već mogao da čuje komešanje iz spavaonica na spratu iznad. Pažljivo zapečativši pergament, on se pope kroz rupu u portretu i zaputi se ka sovarniku.

– *Ne bih* išao tim putem da sam na tvom mestu – reče mu Skoro Obezglavljeni Nik, doplovivši uznemireno kroza zid, baš pred Harija koji je išao hodnikom. – Pivs planira da priredi zabavnu šalu prvoj osobi koja prođe pored Paracelzusove biste na polovini hodnika.

– Znači li to da će Paracelzus nekome pasti na glavu? – upita Hari.

– Za divno čudo, zbilja hoće – reče Skoro Obezglavljeni Nik monotonim glasom. –Pivsu suptilnost nikada nije bila jača strana. Odoh ja da pronađem Krvavog Barona... možda će on moći to da spreči... vidimo se, Hari...

– Da, zdravo – reče Hari, i umesto da skrene desno, on okrete levo, dužom ali

sigurnijom putanjom do sovarnika. Razvedri se kad je prolazio pokraj prozora kroz koji se videlo blistavo plavo nebo. Kasnije ima trening; najzad će se vratiti na teren za kvidič.

Nešto mu se očeša pored članaka. On spusti pogled i spazi domarovu mršavu sivkastu mačku, Gospođu Noris, kako se šunja kraj njega. Ona ga na trenutak odmeri žutim očima nalik reflektorima, pre nego što nestade iza statue Vilfreda Zamišljenog.

– Ne radim ništa rđavo – dobaci Hari za njom. Imala je nepogrešiv izgled mačke koja ide da ga otkuca svom gazdi, mada Hari nije znao zbog čega. Imao je potpuno pravo da subotom ujutru ide do sovarnika.

Sunce je sada već bilo visoko na nebu i, kada je ušao u sovarnik, Harija zaslepeše prozori bez okana. Široki srebrnasti zraci sunčeve svetlosti presecali su unakrsno kružnu prostoriju u kojoj se stotine sova gnezdilo po krovnim gredama, malo nemirno zbog ranog jutarnjeg sunca, neke očito tek pristigle iz lova. Slamom prekriven pod pucketao mu je pod nogama dok je gazio preko sićušnih životinjskih koščica, izvijajući vrat ne bi li spazio Hedvigu.

– Tu si – reče, primetivši je negde pri samom vrhu zasvođene tavanice. – Silazi, imam pismo za tebe.

Uz potmuli huk, ona istegnu svoja velika beličasta krila i dojedri mu na rame.

– Slušaj, znam da na koverti piše da je za Njuška – reče joj, stavljajući pismo u čvrst stisak njenog kljuna. Ne znajući zašto, došapnu joj: – Ali zapravo je za Sirijusa, okej?

Ona zatrepta svojim ćilibarskim očima, i on to protumači kao znak da ga je shvatila.

– Dobar let, onda – reče Hari i prinese je prozoru. Na trenutak mu stisnuvši ruku, Hedviga se otisnu u zaslepljujuće vedro nebo. Posmatrao ju je dok se nije pretvorila u malu crnu tačku i iščezla, a onda skrenu pogled ka Hagridovoj kolibi, koja se jasno videla s tog prozora, a koja je očigledno još uvek bila nenastanjena, s dimnjakom bez dima i navučenim zavesama.

Vrhovi drveća Zabranjene šume povijali su se na lakom povetarcu. Hari ih je posmatrao, uživajući u svežem vazduhu koji mu je pirkao po licu, razmišljajući o predstojećem kvidiču... a onda ga ugleda. Veliki reptilski krilati konj, nalik onima koji su vukli hogvortske kočije, s kožnim crnim krilima raširenim kao u pterodaktila, odlepi se od drveća kao neka groteskna, džinovska ptica. Kružio je u velikom luku, a onda zagnjurio natrag u drveće. Sve se desilo tako brzo da Hari nije mogao da poveruje svojim očima, uprkos divljačkim otkucajima srca.

Vrata sovarnika se otvoriše iza njega. On poskoči u šoku i, hitro se okrenuvši, vide Čo Čang kako drži pismo i paket u rukama.

– Ćao – reče Hari automatski.

– O... ćao – uzvrati ona bez daha. – Nisam nikog očekivala ovde tako rano... Pre pet minuta sam se setila da je mojoj mami danas rođendan.

Ona pridiže paket.

– Fino – reče Hari. Mozak kao da mu je zaribao. Hteo je da kaže nešto smešno i zanimljivo, ali mu je sećanje na tog užasnog krilatog konja bilo i suviše sveže u svesti.

– Lep dan – reče on, pokazujući ka prozorima. Utroba mu se zgrči od postiđenosti. Vreme. On priča o *vremenu*...

– Aha – reče Čo, osvrćući se oko sebe, tražeći neku podesnu sovu. – Savršeno za kvidič. Nisam bila napolju cele nedelje, a ti?

– Ni ja – reče Hari.

Čo uze jednu od školskih sova kukuvija. Namami je da joj siđe na ruku, gde sova predusretljivo podiže nožicu da bi mogla da joj zatakne paket.

– Hej, da li je Grifindor napokon našao novog Čuvara? – upita ona.

– Da – reče Hari. – To je moj drug Ron Vizli, znaš ga?

– Onaj što mrzi *Tornada*? – upita Čo prilično hladno. – Da li je makar dobar?

– Da – potvrdi Hari. – Mislim da jeste. Mada nisam gledao kad je konkurisao, bio sam na kaznenoj nastavi.

Čo ga pogleda, napola prikačivši paket za sovinu nogu.

– Ta Ambridžova je odvratna – reče ona prigušenim glasom. – Daje ti kaznenu nastavu samo zato što si rekao istinu o tome kako... kako... kako je poginuo. Svi su čuli za to, priča se po celoj školi. Zaista si hrabar kad si joj se tako odvažno suprotstavio.

Harijev stomak se ponovo napnu takvom silinom da oseti kako bi mogao da poleti uvis, iznad ptičjim izmetom uprljanog poda. Ko mari za nekog glupavog letećeg konja. Čo misli da je on zaista bio hrabar. Za trenutak požele da joj kao slučajno pokaže svoju posečenu ruku dok joj je pomagao da sovi priveže paket... ali u trenutku kada mu se javila ta uzbuđujuća misao, vrata sovarnika se ponovo otvoriše.

Domar Filč brekćući ulete u prostoriju. Na njegovim upalim obrazima, prošaranim venama, pojavile su se crvene fleke, čeljusti su mu podrhtavale, a retka, seda kosa bila je razbarušena. Očito je dotrčao tu. I Gospođa Noris uđe u sovarnik, njemu za petama, zureći u sove iznad svoje glave, gladno mjaučući. Odozgo se začu nemirno lepršanje krila, a velika smeđa sova preteći škljocnu kljunom.

– Aha! – reče Filč, krenuvši sigurnim, policijskim korakom ka Hariju, dok su mu vrećasti obrazi drhtali od gneva. – Dojavili su mi da nameravaš da naručiš veliku pošiljku balegobombi!

Hari prekrsti ruke i netremice se zagleda u domara.

– Ko ti je rekao da naručujem balegobombe?

Čo je gledala čas u Harija, čas u Filča, takođe se namrštivši. Kukuvija na njenoj ruci, umorna od stajanja na jednoj nozi, ispuštala je upozoravajuće krike, ali Čo je nije primećivala.

– Imam ja svoje izvore – samozadovoljno prosikta Filč. – A sada da si predao šta god da je to što šalješ.

Osetivši beskrajno olakšanje što nije gubio vreme u slanju poruke, Hari reče: – Ne

mogu, već je poslato.

– *Poslato*? – reče Filč, lica izobličenog od besa.

– Poslato – mirno ponovi Hari.

Filč besno razjapi usta, ostavši bez reči nekoliko trenutaka, a onda stade pogledom da mu pretražuje odoru.

– Kako da znam da ga nisi strpao u džep?

– Zato što...

– Ja sam videla kad ga je poslao – reče Čo ljutito.

Filč se ustremi na nju.

– Ti si ga videla...?

– Tako je, ja sam ga videla – reče ona žustro.

Na trenutak zavlada tajac, tokom kojeg je Filč besno gledao u Čo, koja mu je uzvraćala istom merom, a onda se domar okrenu i odvuče se kroz vrata. Zaustavio se s rukom na kvaki i osvrnuo se nazad ka Hariju.

– Ako samo namirišem neku balegobombu...

On odšepa niza stepenice. Gospođa Noris baci poslednji čežnjiv pogled na sove i pođe za njim.

Hari i Čo razmeniše poglede.

– Hvala ti – reče Hari.

– Nema problema – reče Čo koja je konačno uspela da pričvrsti paket za kukuvijinu nogu, malčice porumenevši u licu. – Nisi valjda stvarno naručivao balegobombe?

– Nisam – odgovori joj Hari.

– Pitam se zašto je onda pomislio da jesi? – reče ona dok je nosila sovu do prozora.

Hari slegnu ramenima. I sâm se to isto pitao, mada ga, za divno čudo, to trenutno nije mnogo brinulo.

Zajedno napustiše sovarnik. Kad izbiše na hodnik koji vodi ka zapadnom krilu zamka, Čo reče: – Ja idem onuda. Pa... vidimo se, Hari.

– Da... vidimo se.

Ona mu se nasmeši i ode. Hari nastavi put, osećajući blago ushićenje. Uspeo je da vodi s njom razgovor a da se nijednom ne izblamira... *zaista si hrabar, kad si joj se tako odvažno suprotstavio*... Čo ga je nazvala hrabrim... ne mrzi ga zbog toga što je preživeo...

Naravno, njoj se više dopadao Sedrik, to je znao... mada, da ju je samo pozvao na taj bal pre Sedrika, stvari su mogle ispasti mnogo drugačije... činilo se da joj je bilo stvarno žao što je morala da odbije Harijev poziv...

– ’Bro jutro – reče Hari živahno Ronu i Hermioni, kad im se priključio za grifindorskim stolom u Velikoj sali.

– Što si tako lepo raspoložen? – upita Ron, iznenađeno merkajući Harija.

– Ovaj... zbog popodnevnog kvidiča – reče Hari razdragano, privlačeći sebi veliki tanjir sa slaninom i jajima.

– A... da... – reče Ron. On spusti komadić tosta koji je jeo i otpi veliki gutljaj soka od bundeve. Zatim reče: – Čuj... da li bi ti smetalo ako izađeš malo ranije sa mnom? Samo da... ovaj... da me malo uvežbaš pre treninga? Da mogu makar malo da se pripremim.

– Dogovoreno – reče Hari.

– Čujte, mislim da ne bi trebalo – reče Hermiona ozbiljno. – Obojica već ionako strašno zaostajete sa domaćim zadacima...

Ali uto zaćuta. Jutarnja pošta upravo je stizala i, kao i obično, *Dnevni prorok* je jezdio ka njoj u kljunu krestave sove koja slete opasno blizu činije sa šećerom i podiže nogu. Hermiona joj gurnu knut u kožnu vrećicu, uze novine i, dok je sova poletala, kritički osmotri naslovnu stranu.

– Ima li šta zanimljivo? – upita Ron. Hari se naceri, znajući da je Ronu stalo da joj skrene misli s teme domaćih zadataka.

– Ne – uzdahnu ona – samo neka trabunjanja o ženidbi basiste *Čudnih sestara*.

Hermiona otvori novine i nestade iza njih. Hari se posluži još jednom turom jaja i slanine. Ron je zurio u visoke prozore, zaokupljen nečim.

– Čekajte – reče Hermiona iznenada. – O ne... Sirijus!

– Šta se desilo? – reče Hari, zgrabivši novine tako silovito da se one rascepiše tačno po sredini, tako da njemu i Hermioni ostade po jedna polovina u ruci.

– *Ministarstvo magije primilo je dojavu iz pouzdanog izvora da se Sirijus Blek, okoreli masovni ubica... bla, bla, bla... trenutno krije u Londonu!* – čitala je Hermiona sa svoje polovine mučnim šapatom.

– Lucijus Melfoj, kladim se u šta god hoćeš – reče Hari prigušenim, srditim glasom. – Prepoznao je Sirijusa na peronu...

– Šta? – reče Ron usplahireno. – Nisi mi rekao...

– Psst! – presekoše ga drugo dvoje.

– *...Ministarstvo upozorava čarobnjačku zajednicu da je Blek vrlo opasan... ubio trinaestoro ljudi... pobegao iz Askabana*..., uobičajene gluposti – zaključi Hermiona, spustivši svoju polovinu novina, i sa strepnjom pogleda u Harija i Rona. – Pa, više neće smeti da napušta kuću, to je sve – prošaputa ona. – Dambldor ga je i upozorio da to ne čini.

Hari utučeno pogleda u parče *Proroka* koje je otcepio. Najveći deo strane bio je posvećen oglasu radnje *Odore za sve prilike Madam Aljkavuše*, koja je očigledno pravila rasprodaju.

– Hej! – reče on, ispravivši novine da bi Hermiona i Ron mogli da vide. – Pogledajte ovo!

– Imam već dovoljno odora – reče Ron.

– Ne – reče Hari. – Vidi... ovaj mali članak...

Ron i Hermiona se zbiše da bi mogli da ga pročitaju. Članak je bio dugačak svega dva-tri centimetra, i nalazio se u samom dnu stupca. Naslov je glasio:

UPAD U MINISTARSTVO

Sterdžis Podmor, star 38 godina, iz ulice Zanovetka broj dva u Klephemu, pojavio se pred Vizengamotom pod optužbom za upad i pokušaj pljačke u Ministarstvu magije 31. avgusta. Podmora je uhapsio čuvar Ministarstva magije, Erik Manč, koji ga je uhvatio kako pokušava da provali visoko obezbeđena vrata u jedan sat izjutra. Podmor, koji je odbio da svedoči u svoju odbranu, oglašen je krivim po obema tačkama optužnice i osuđen na šest meseci u Askabanu.

– Sterdžis Podmor? – reče Ron polako. – On je onaj tipus kome glava izgleda kao da je od slame? On je jedan iz Re...

– Rone, *psst!* – reče Hermiona, prestravljeno se osvrnuvši oko sebe.

– Šest meseci u Askabanu! – prošaputa Hari šokiran. – Samo zato što je pokušao da uđe kroz vrata!

– Ne budi smešan, nije baš da je samo pokušavao da uđe kroz vrata. Šta je za ime sveta tražio u Ministarstvu magije u jedan sat izjutra? – tiho je dahtala Hermiona.

– Misliš da je radio nešto za Red? – promrmlja Ron.

– Čekajte malo... – reče Hari polako. – Sterdžis je trebalo da nas isprati, sećate se?

Drugo dvoje ga pogledaše.

– Da, trebalo je da bude deo straže koja će ići na Kings kros, sećate se? A Ćudljivko je bio sav nervozan jer se nije vratio. Što znači da nikako nije mogao da bude na zadatku za njih, zar ne?

– Pa, možda nisu očekivali da će biti uhvaćen – reče Hermiona.

– Možda je sve to nameštaljka! – uzbuđeno uskliknu Ron. – Ne... samo me saslušajte! – nastavi on, znatno stišavši glas posle Hermioninog pretećeg pogleda. – Ministarstvo sumnja da je on jedan od Dambldorovih i stoga su ga... pojma nemam... *namamili* u Ministarstvo, a on uopšte nije ni pokušao da uđe kroz ta vrata! Možda su sve to izmislili, samo da mu smeste!

Nasta tajac, dok su Hari i Hermiona to pretresali u svojim glavama. Hari pomisli da ta priča zvuči malo nategnuto. Hermiona je pak delovala prilično impresionirano.

– Znaš, ne bi me nimalo iznenadilo kad bi to bilo istina.

Ona zamišljeno presavi svoju polovinu novina. Kada je Hari spustio nož i viljušku ona kao da se trže iz sanjarenja.

– Dobro, pa, mislim da bi trebalo da se najpre latimo tog sastava za Mladicu, o samođubrećem grmlju, a ako budemo imali sreće, stići ćemo pre ručka da počnemo s

vežbanjem Prizivajućih čini neživih stvari za Mek Gonagalovu...

Hari oseti blago peckanje griže savesti pri pomisli na hrpu domaćih zadataka koji ga čekaju gore u boravku, ali je nebo bilo vedro, veselo i plavo, a on se nije vinuo na svojoj *Vatrenoj streli* čitavih nedelju dana...

– Mislim, možemo to i večeras – reče Ron, zaputivši se sa Harijem preko travnate kosine ka terenu za kvidič, noseći metle preko ramena, dok im je u ušima još uvek odzvanjalo Hermionino zloslutno upozorenje da će pasti na O.Č.N. testovima. – A imamo i ceo sutrašnji dan. Ona se previše brine o učenju, to joj je najveća mana... – Zaćutao je na trenutak, a onda dodade, manje zabrinutim tonom: – Šta misliš, da li je bila ozbiljna kada je rekla da nam neće dati da prepišemo od nje?

– Mislim da jeste – reče Hari. – Ipak, i ovo je važno, moramo da vežbamo ako nameravamo da ostanemo u kvidičkom timu...

– Da, tako je – potvrdi Ron. – Imamo dovoljno vremena da sve to uradimo...

Dok su se približavali terenu za kvidič, Hari letimice pogleda nadesno gde se drveće Zabranjene šume zlokobno povijalo. Ništa nije izletalo odatle. Nebo je bilo prazno, izuzev nekoliko udaljenih sova koje su lepršale oko kule sa sovarnikom. Već je imao dovoljno briga. Leteći konj nije mogao da mu naudi, i on ga potpuno potisnu iz svojih misli.

Pokupili su lopte iz plakara u svlačionici i zaigrali, Ron je branio tri visoke gol-stative, a Hari je igrao Goniča, pokušavajući da ubaci Kvafl pored Rona. Hariju se činilo da je Ron vrlo dobar. Odbranio je tri četvrtine golova koje je Hari pokušao da mu zada, i igrao sve bolje što su više trenirali. Posle par sati vratili su se u zamak na ručak – tokom kojeg im je Hermiona jasno stavila do znanja da ih smatra neodgovornim – a potom se vratili na kvidički teren na pravi trening. Kada njih dvojica uđoše, svi igrači iz njihovog tima, osim Anđeline, već su bili u svlačionici.

– Je l' sve u redu, Rone? – upita Džordž namignuvši mu.

– Aha – reče Ron, koji je postajao sve ćutljiviji na putu ka terenu.

– Spreman da nam se svima pokažeš, asistentiću naš? – dobaci Fred, izronivši sav raščupan kroz okovratnik svog dresa za kvidič, s pomalo zlobnim kezom na licu.

– Umukni – reče Ron, kamenog lica, navlačeći po prvi put svoj timski dres. Dobro mu je pristajao, ako se ima na umu da je ranije pripadao Oliveru Drvcetu, koji je imao mnogo šira ramena.

– Okej, čujte svi – reče Anđelina, ulazeći iz kapitenske kancelarije, već presvučena. – Da počnemo. Alisija i Frede, bilo bi dobro kad biste nam izneli korpu s loptama. O, da, imamo i par posmatrača, ali bih volela da se ne obazirete na njih, važi?

Iz nečega u njenom tobože normalnom glasu Hari nasluti ko bi ti nezvani posmatrači mogli da budu, i zaista, kad napustiše svlačionicu i izmileše na jarku svetlost terena, dočeka ih prava navala zviždanja i podrugljivog kliberenja sliterinskog kvidičkog tima i njihove družine, grupisanih na sredini praznih tribina,

čiji su glasovi gromovito odjekivali stadionom.

– Šta to jaše onaj Vizli? – doviknu Melfoj svojim podrugljivim otezanjem. – Zašto bi neko bacio leteće čini na takvu staru buđavu kladu?

Kreb, Gojl i Pensi Parkinson počeše da vrište i guše se od smeha. Ron uzjaha svoju metlu i odrazi se s tla, a Hari krenu za njim, gledajući otpozadi kako mu se uši crvene.

– Ne obraćaj pažnju na njih – reče on, ubrzavajući da bi sustigao Rona. – Videćemo ko će se smejati kad ih nadigramo...

– Baš takav stav i očekujem od vas, Hari – odobravajuće mu reče Anđelina, jezdeći oko njih s Kvaflom pod miškom, usporivši kako bi ostala da lebdi tačno ispred svog letećeg tima. – Okej, sad svi slušajte, počećemo s par dodavanja, kako bismo se zagrejali, ceo tim učestvuje, moliću...

– Hej, Džonsonova, šta ti je to sa frizurom? – vrisnu Pensi Perkinson odozdo. – Zašto bi neko uopšte želeo da izgleda kao da mu gliste izbijaju iz glave?

Anđelina zabaci s lica svoju dugu kosu upletenu u tanke kikice i smireno nastavi: – Znači, raširite se malo, da vidimo šta možemo da učinimo...

Hari se okrenu od ostalih i zaputi se ka udaljenom delu terena. Ron se spusti unazad ka suprotnom golu. Anđelina podiže Kvafl jednom rukom i snažno dobaci Fredu, koji ga predade Džordžu, a ovaj Hariju, koji ga dodade Ronu, koji ga pak ispusti.

Sliterinci, predvođeni Melfojem, zagrajaše i zaurlaše od smeha, a Ron koji je jurnuo ka zemlji da uhvati Kvafl, pre nego što se ovaj prizemlji, tako se nespretno izvuče nakon poniranja, da skliznu postrance sa svoje metle i vrati se na visinu na kojoj su vežbali sav pocrveneo. Hari spazi Freda i Džordža kako razmenjuju poglede, ali, netipično za njih, ništa ne rekoše, na čemu im je Hari bio zahvalan.

– Dodaj je, Rone – viknu Anđelina, kao da se ništa nije desilo.

Ron baci Kvafl Alisiji, koja ga vrati Hariju, koji ga dodade Džordžu...

– Hej, Poteru, kako ti je ožiljak? – povika Melfoj. – Jesi li siguran da ne treba malo da prilegneš? Prošlo je čitavih nedelju dana a da nisi bio u bolničkom krilu. To ti je lični rekord, zar ne?

Džordž dodade loptu Anđelini. Ona je baci unazad Hariju, koji je nije očekivao, ali uspe da je uhvati vrhovima prstiju i brzo je dobaci Ronu, koji posegnu za njom i promaši je za nekoliko centimetara.

– Hajde već jednom, Rone – reče Anđelina iznervirano, kada on ponovo stade da ponire ka zemlji, jureći za Kvaflom. – Obrati malo pažnju.

Bilo je teško reći šta je bilo crvenije: Kvafl ili Ronovo lice kad se vratio u igru. Melfoj i ostatak sliterinskog tima urlali su od smeha.

Ron je iz trećeg pokušaja uspeo da uhvati Kvafl. Možda baš zbog prevelikog olakšanja, on ga tako žustro dodade, da lopta skliznu pravo kroz Kejtine raširene ruke i iz sve snage je pogodi u lice.

– Izvini! – jeknu Ron, naglo se ustremivši napred da vidi da li ju je ozbiljno ozledio.

– Vrati se nazad na svoju poziciju, dobro je ona! – zareža Anđelina. – Ali kada ubuduće dodaješ loptu svom saigraču, molim te probaj da ga ne oboriš s metle! Za to nam služe Bladžerke!

Kejti je curela krv iz nosa. Dole ispod njih, sliterinci su trupkali nogama i podrugljivo dobacivali. Fred i Džordž prišli su Kejti.

– Evo, uzmi ovo – reče Fred, dajući joj nešto malo i ljubičasto što je izvadio iz svog džepa – i ima da prestane da ti curi za tili čas.

– U redu – dozva ih Anđelina – Frede, Džordže, idite i donesite svoje palice i jednu Bladžerku. Rone, pođi do stativa. Hari, pusti Skrivalicu kada ti dam znak. Mi ćemo svi, naravno, da šutiramo na Ronov gol.

Hari se stušti za blizancima da bi doneo Skrivalicu.

– Samo je malo nervozan – reče Hari – bio je sasvim dobar jutros kada sam vežbao s njim.

– Pa dobro, nadam se da se nije prerano umorio – reče Fred sumorno.

Vratiše se u vazduh. Kada je Anđelina dunula u pištaljku, Hari oslobodi Skrivalicu, a Fred i Džordž pustiše Bladžerku. Od tog trenutka Hari jedva da je bio svestan šta drugi rade. Njegov zadatak bio je da ponovo uhvati majušnu lepršavu zlatnu loptu koja je donosila sto pedeset poena Tragačevom timu, a njeno hvatanje iziskivalo je ogromnu brzinu i majstorstvo. On ubrza, uvijajući se i izvrćući tamo-amo pred Goničima, dok ga je topli jesenji vazduh šibao po licu, a udaljeni povici sliterinaca nerazgovetno mu bubnjali u ušima... ali ubrzo ga zaustavi zvižduk.

– Stoj – *stoj* – STOJ! – vrisnu Anđelina. – Rone – uopšte ne pokrivaš svoju srednju stativu!

Hari se okrenu i pogleda Rona, koji je lebdeo ispred levog obruča, ostavljajući druga dva potpuno nezaštićena.

– O... izvini...

– Stalno se pomeraš dok gledaš u Jurišnike! – reče Anđelina. – Ili stoj u centru dok ne budeš morao da se baciš da odbraniš obruč, ili kruži oko stativa, ali nemoj da se prazno zanosiš na jednu stranu, tako si i primio poslednja tri gola!

– Izvini... – ponovi Ron, a rumeno lice zasja mu kao signalna lampa na jarkoplavom horizontu.

– A ti, Kejti, zar ne možeš nekako da zaustaviš to krvarenje iz nosa?

– Sve je gore i gore! – reče Kejti tupo, pokušavajući da zaustavi liptanje rukavom.

Hari baci pogled na Freda, koji je delovao zabrinuto i proveravao svoje džepove. On spazi kako Fred vadi nešto ljubičasto iz odore, na trenutak ga pažljivo osmotri, a onda pogleda u Kejti, vidno užasnut.

– Pa, da probamo ponovo – reče Anđelina. Nije obraćala pažnju na sliterince, koji su upravo sklepali pesmicu – *Grifindorci – gubitnici, Gifindorci – gubitnici* – ali je

ipak malčice kruće sedela na metli.

Ovoga puta nisu leteli ni čitava tri minuta kad se ponovo oglasi Anđelinin zvižduk. Hari, koji je upravo spazio Skrivalicu kako kruži kod stativa na suprotnom kraju, pomalo iznervirano uspori svoju metlu.

– Šta je sad? – upita on nestrpljivo Alisiju, koja mu je bila najbliža.

– Kejti – reče ona kratko.

Hari se okrenu i vide Anđelinu, Freda i Džordža kako lete ka Kejti što brže mogu. Hari i Alisija se takođe sjuriše ka njoj. Bilo je jasno da je Anđelina zaustavila igru u zadnji čas: Kejti je već bila bleda kao kreč i sva oblivena krvlju.

– Mora smesta u bolničko krilo – reče Anđelina.

– Odvešćemo je mi – reče Fred. – Ovaj... možda je greškom progutala krvorazvodnjujuću kapsulu...

– Pa, nema svrhe da nastavljamo bez Jurišnika i Goniča – reče Anđelina utučeno kada Fred i Džordž hitro odleteše ka zamku, pridržavajući Kejti između sebe. – Hajde, idemo na presvlačenje.

Sliterinci nastaviše da pevaju dok su se oni vukli ka svlačionicama.

– Kako je bilo na treningu? – upita ih Hermiona prilično hladno pola sata kasnije, kada se Hari i Ron popeše kroz rupu u portretu i uđoše u grifindorski dnevni boravak.

– Bilo je... – poče Hari.

– Skroz očajno – reče Ron šuplje, tonući u stolicu pored Hermione. Ona podiže glavu ka Ronu, i njen ledeni pogled poče da se otapa.

– Pa dobro, ovo ti je tek prvi trening – poče ona da ga teši – trebaće ti izvesno vreme da...

– Ko kaže da sam ja taj zbog koga je bilo očajno? – obrecnu se Ron.

– Niko – reče Hermiona, zatečena. – Mislila sam...

– Mislila si da mora da sam ja taj koji nema pojma?

– Ne, naravno da nisam! Pa ti si rekao da je bilo skroz očajno, a ja sam...

– Idem ja da radim domaći – reče Ron ljutito, ustrča stepeništem ka muškim spavaonicama i izgubi se s vidika. Hermiona se okrenu ka Hariju.

– Da li je *bio* očajan?

– Ne – reče Hari odano.

Hermiona ga pogleda skeptično.

– Pa, pretpostavljam da je mogao i bolje – promrmlja Hari – ali tek mu je prvi trening, kao što si i sama rekla...

Te večeri, ni Hari ni Ron nisu daleko odmakli s domaćim zadacima. Hari je znao da je Ron i suviše zaokupljen svojom lošom igrom na kvidičkom treningu, a i sâm je imao poteškoće da izbaci podrugljivo zapevanje *„grifindorci – gubitnici“* iz glave.

Ceo nedeljni dan proveli su u dnevnom boravku, zatrpani knjigama, dok se soba oko njih napunila, a zatim ispraznila. Bio je još jedan lep, vedar dan i većina grifindoraca provela ga je napolju oko zamka, uživajući u verovatno poslednjem

sunčanom periodu godine. Uveče se Hari osećao kao da mu neko udara mozgom o unutrašnjost lobanje.

– Znaš, verovatno bi trebalo da pokušamo da uradimo što više domaćih zadataka tokom nedelje – promrmlja Hari Ronu, kad su napokon odložili u stranu dugačak sastav o Prizivajućim činima neživih stvari koji im je profesorka Mek Gonagal zadala, i žalosno prionuli na podjednako dugačak i težak sastav o Jupiterovim mesecima koji im je zadala profesorka Sinistra.

– Aha – reče Ron, trljajući svoje pomalo zakrvavljene oči i bacajući peti upropašćeni pergament u vatru ispred njih. – Slušaj... zašto jednostavno ne pitamo Hermionu možemo li da pogledamo kako je ona to uradila?

Hari baci pogled ka njoj. Sedela je s Krukšenksom u krilu i veselo ćaskala s Džini, dok je par pletaćih igala svetlucao u vazduhu ispred nje, sada pletući par bezobličnih čarapa za vilenjake.

– Ne – reče on sumorno – znaš da nam ne bi dozvolila.

I oni nastaviše da rade, dok je nebo s druge strane prozora postajalo sve mračnije. Polako, gužva u dnevnom boravku ponovo poče da se razilazi. U pola dvanaest, Hermiona doluta do njih, zevajući.

– Jeste li pri kraju?

– Ne – reče Ron kratko.

– Jupiterov najveći mesec je Ganimed, a ne Kalisto – reče ona, pokazujući preko Ronovog ramena na jedan red u njegovom sastavu iz astronomije – a Jo je onaj što ima vulkane.

– Hvala – zareža Ron, precrtavši te, za Hermionu uvredljive rečenice.

– Izvini, samo sam...

– Da, pa, ako si došla ovamo samo da kritikuješ...

– Rone...

– Znaš, nemam vremena da slušam tvoje pridike, Hermiona, do guše sam u ovom...

– Ne to... gledaj!

Hermiona je upirala prstom ka najbližem prozoru. Hari i Ron pogledaše ka njemu. Jedna lepa, kreštava sova stajala je na simsu, zureći u sobu ka Ronu.

– Zar to nije Hermes? – upita Hermiona zadivljeno.

– Bokca mu, jeste! – reče Ron tiho, bacivši pero dok je ustajao. – Zašto li mi Persi piše?

On priđe prozoru i otvori ga. Hermes ulete, spusti se na Ronov sastav i podiže nogu za koju je bilo prikačeno pismo. Ron skinu pismo s nje, i sova smesta odlete, ostavljajući mastiljave otiske kandži preko Ronove skice meseca Jo.

– To je definitivno Persijev rukopis – reče Ron, utonuvši ponovo u stolicu i zureći u reči na svitku: *Ronald Vizli, grifindorska kuća, Hogvorts*. Pogleda u ostalo dvoje. – Šta mislite?

– Otvori ga! – reče Hermiona žustro, a Hari klimnu.

Ron odmota svitak i poče da čita. Što je više spuštao pogled po pergamentu, sve se izraženije mrštio. Kada je završio, bio je potpuno zgađen. Bacio je pismo Hariju i Hermioni, koji se nasloniše jedno uz drugo da bi ga pročitali:

Dragi Rone,

Upravo sam čuo (i to ni manje ni više nego od ministra magije lično, a on od tvoje nove nastavnice, profesorke Ambridž) da si postao hogvortski asistent.

Bio sam stvarno prijatno iznenađen kad sam čuo tu vest, zato mi dozvoli da ti najpre čestitam. Moram ti priznati da sam se oduvek pribojavao da ćeš poći onim što bi se moglo nazvati „Fredovim i Džordžovim" stopama, umesto mojim, tako da možeš da zamisliš kako sam se osećao čuvši da si prestao da prezireš autoritet i odlučio da poneseš zaista veliku odgovornost na svojim plećima.

Ali, hteo bih da ti saopštim i nešto više od čestitki. Rone, hteo bih da ti dam savet, zbog čega ti i šaljem ovo noću umesto uobičajenom jutarnjom poštom. Nadam se da ćeš moći ovo da pročitaš daleko od radoznalih očiju, izbegavši time neprijatna pitanja.

Na osnovu onog što se ministru omaklo dok mi je saopštavao da si sada asistent, rekao bih da se i dalje mnogo viđaš s Harijem Poterom. Moram ti reći, Rone, da je neprestano druženje s tim dečakom nešto što će te najpre dovesti u opasnost da izgubiš svoju značku. Da, siguran sam da ćeš se iznenaditi što to čuješ – bez sumnje ćeš reći da je taj Poter uvek bio Dambldorov ljubimac – ali osećam obavezu da ti kažem da Dambldor možda neće još dugo biti glavni na Hogvortsu, a ljudi koji nešto znače imaju drugačije – i možda tačnije – mišljenje o Poterovom ponašanju. Neću sada da dužim o tome, ali ako pročitaš sutrašnji Dnevni prorok dobićeš uvid u to odakle vetar duva – i obrati pažnju da se i sâm tome prilagodiš!

Ozbiljno, Rone, ne želiš valjda da budeš u istoj vreći s Poterom!? To bi moglo veoma da naškodi tvojim budućim planovima, pri tome mislim i na tvoj život po završetku školovanja. S obzirom na to da ga je naš otac otpratio do suda, siguran sam da si svestan toga da je Poter letos imao disciplinsko saslušanje pred celim Vizengamotom i da nije baš najbolje prošao. Izvukao se zahvaljujući pukoj formalnosti, ako smem da primetim, a mnogi ljudi s kojima sam razgovarao i dalje su ubeđeni u njegovu krivicu.

Možda se plašiš da raskineš veze s Poterom – znam da on ume da bude neuravnotežen i, koliko znam, nasilan, ali ako te to iole brine, ili si primetio nešto drugo u Poterovom ponašanju što te uznemirava, molim te da se obratiš Dolores Ambridž, odista divnoj ženi, koja će biti više no srećna da te posavetuje.

To me navodi na još jedan savet. Kao što sam ti već nagovestio,

Dambldorova vladavina na Hogvortsu može se uskoro okončati. Stoga, Rone, umesto njemu, treba da budeš odan školi i Ministarstvu. Žao mi je što čujem da profesorka Ambridž nailazi na tako malo razumevanja ostalih kolega u svojoj težnji da u Hogvorts unese neophodne promene koje Ministarstvo tako željno iščekuje (mada će joj to biti lakše od iduće nedelje – ponovo, pogledaj sutrašnji Dnevni prorok!). Reći ću ti samo ovo – učenik koji se pokaže spremnim da pomogne profesorki Ambridž imaće verovatno velike šanse da postane glavešina dečaka kroz koju godinu!

Žao mi je što nisam bio u prilici da te češće viđam tokom ovog leta. Bolno mi je da kritikujem naše roditelje, ali bojim se da ne mogu više da živim pod njihovim krovom dok god se mešaju s tom opasnom bagrom oko Dambldora. (Ako budeš pisao majci bilo kojim povodom, mogao bi da joj kažeš da je izvesni Sterdžis Podmor, koji je veliki prijatelj Dambldorov, nedavno poslat u Askaban zbog provale u Ministarstvo. Možda će im to otvoriti oči da vide s kakvim se to sitnim kriminalcima trenutno petljaju.) Imao sam sreće da izbegnem ljagu druženja s takvim ljudima – ministar stvarno nije mogao biti velikodušniji prema meni – i nadam se, Rone, da nećeš dozvoliti da te porodične veze zaslepe da ne vidiš koliko su naši roditelji skrenuli s pravog puta. Iskreno se nadam da će oni s vremenom shvatiti koliko su bili u zabludi, a ja ću, naravno, biti spreman da primim njihovo izvinjenje kada taj dan dođe.

Molim te, pažljivo promisli o svemu što sam ti rekao, posebno o onome u vezi s Harijem Poterom, i još jednom primi čestitke za dobijanje zvanja asistenta.

Tvoj brat,

Persi

Hari podiže pogled ka Ronu.

– Pa – poče on, trudeći se da zvuči kao da na celu stvar gleda pomalo šaljivo – ako želiš... ovaj... kako beše? – on proveri Persijevo pismo – A, da... 'da raskineš veze' sa mnom, kunem se da neću biti previše nasilan.

– Vrati mi ga – reče Ron, ispruživši ruku. – On je... – reče Ron isprekidano, cepajući Persijevo pismo nadvoje – najveći... – zatim ga iscepa na četvoro – *bilmez*... – najzad ga pocepa na osmine – …na svetu. – Potom baci iscepkane komadiće u vatru.

– Hajde, moramo ovo da završimo pre zore – reče on resko Hariju, ponovo stavljajući sastav za profesorku Sinistru pred sebe.

Hermiona je gledala u Rona s čudnim izrazom lica.

– Ma, daj to ovamo – reče ona naglo.

– Šta? – upita Ron.

– Daj to meni, pregledaću vam radove i ispraviti ih – objasni ona.

– Ti to ozbiljno? O, Hermiona, ti si spasilac – reče Ron – kako da ti se...?

– Tako što ćete mi reći: 'Obećavamo da više nikada nećemo da radimo domaći u zadnji čas' – reče ona, posegnuvši za njihovim sastavima, ali je ipak zvučala kao da joj je sve to pomalo i zabavno.

– Milion puta ti hvala, Hermiona – reče Hari slabašno, dodajući joj svoj sastav, i ponovo utonu u fotelju, trljajući oči.

Već je bila prošla ponoć i dnevni boravak je bio pust, izuzev njih troje i Krukšenksa. Jedini zvuk koji se čuo bio je grebanje Hermioninog pera, koje je tu i tamo precrtavalo rečenice po njihovim sastavima, i šuškanje stranica dok je proveravala različite podatke u preporučenoj literaturi koja je bila rasuta po stolu. Hari je bio iscrpljen. Takođe je imao čudan osećaj mučnine i praznine u stomaku, koji nije imao nikakve veze s umorom, ali je i te kako imao veze s pismom koje je, pocrnelo i skvrčeno, dogorevalo u plamenu.

Znao je da ga polovina ljudi na Hogvortsu smatra čudakom, pa čak i ludim. Znao je da *Dnevni prorok* već mesecima pravi zlobne komentare na njegov račun, ali bilo je sasvim drugo videti to crno na belo u pismu, ispisano Persijevim rukopisom. Spoznaja da Persi savetuje Rona da ga se okane, i čak da ga otkucava Ambridžovoj, pomogla mu je više no išta drugo da svoju situaciju sagleda u realnom svetlu. Četiri godine poznaje Persija, odsedao je u njegovoj kući preko letnjeg raspusta, delio s njim šator na Svetskom prvenstvu u kvidiču, a ovaj mu je čak dao i najveće ocene za izvođenje drugog podviga na Tročarobnjačkom turniru tokom prethodne školske godine, a ipak, sada ga Persi smatra neuravnoteženim i sklonim nasilju.

Naglo obuzet saosećanjem prema svom kumu, Hari pomisli da je Sirijus verovatno jedina osoba koja bi zaista mogla da shvati kako mu je u tom trenutku, jer je i sâm u istom položaju. Gotovo svi u čarobnjačkom svetu smatrali su Sirijusa opasnim ubicom i velikim pristalicom Voldemora, a on je morao da se nosi s time čitavih četrnaest godina...

Hari žmirnu. Učini mu se da je upravo video u plamenu nešto čega tamo nikako nije moglo biti. Blesnulo mu je pred očima, i istog trena nestalo. Ne... to nije moguće... pričinilo mu se jer je razmišljao o Sirijusu...

– U redu, sad to napiši – reče Hermiona Ronu, gurajući mu njegov sastav i papir ispisan njenim vlastitim rukopisom – zatim dodaj zaključak koji sam ti napisala...

– Hermiona, ti si zbilja najdivnije stvorenje koje sam ikada sreo – reče Ron meko – i ako ikada ponovo budem grub prema tebi...

– ...znaću da si se vratio u normalu – reče Hermiona. – Hari, tvoj sastav je u redu, izuzev jednog dela na kraju, mislim da si pogrešno čuo profesorku Sinistru, Jupiterov mesec Evropa pokriven je ledom, a ne medom – Hari?

Ali Hari je već skliznuo iz stolice i sada je puzao po oprljenom i pohabanom tepihu pred kaminom, zureći u plamenove.

– Ovaj... Hari? – poče Ron oprezno. – Šta radiš tu dole?

– Upravo sam video Sirijusovu glavu u plamenu – reče Hari.

Rekao je to sasvim mirno. Uostalom, već je video Sirijusovu glavu u tom istom kaminu prethodne godine i razgovarao s njom. Pa ipak, nije bio siguran da ga je ovoga puta zaista video... tako je brzo iščezao...

– Sirijusovu glavu? – ponovi Hermiona. – Misliš kao kad je hteo da popriča s tobom za vreme Tročarobnjačkog turnira? Ali ne bi on to učinio sada, i suviše je... *Sirijuse*!

Ona zinu od iznenađenja, zureći u vatru. Ron ispusti pero. Usred lelujavih plamenova stajala je Sirijusova glava, s dugom crnom kosom koja mu je padala preko nacerenog lica.

– Već sam pomislio da ćete otići u krevet pre nego što ostali ispare odavde – reče on. – Proveravao sam na svakih sat.

– Svakih sat vremena si se pojavljivao u ognjištu? – upita Hari sa smehom u glasu.

– Samo po nekoliko sekundi, da bih proverio da li su se ostali razišli.

– Ali šta da su te videli? – reče Hermiona brižno.

– Pa... mislim da me je jedna devojčica, iz prvog razreda, sudeći po njenom izgledu, možda videla nešto ranije, ali ne brinite – reče Sirijus brzo, kad Hermiona prisloni ruku na usta – nestao sam istog trenutka kada mi je uzvratila pogled, i kladim se da je samo pomislila da sam ja neka čudno oblikovana cepanica ili nešto slično.

– Ali, Sirijuse, strašno mnogo rizikuješ... – poče Hermiona.

– Zvučiš baš kao Moli – reče Sirijus. – Ovo je bio jedini način na koji sam mogao da odgovorim na Harijevo pismo a da ne pribegavam šiframa – jer se one mogu provaliti.

Na pomen Harijevog pisma, Hermiona i Ron se zagledaše u njega.

– Nisi nam rekao da si pisao Sirijusu! – reče Hermiona optužujućim glasom.

– Zaboravio sam – reče Hari, što je bilo potpuno tačno. Njegov susret sa Čo u sovarniku izbrisao mu je iz glave sve što je bilo pre toga. – Ne gledaj me tako, Hermiona, nije bilo načina da iko na osnovu tog pisma izvuče bilo kakvu poverljivu informaciju, zar ne, Sirijuse?

– Ne, bilo je sasvim u redu – reče Sirijus, smešeći se. – U svakom slučaju, bolje da požurim, za slučaj da se neko pojavi – dakle, tvoj ožiljak.

– Šta je s... ? – poče Ron, ali ga Hermiona prekinu.

– Reći ćemo ti kasnije. Nastavi, Sirijuse.

– Dakle, znam da nije nimalo zabavno kad te zaboli, ali ne mislimo da je to nešto zbog čega treba istinski da se zabrineš. Stalno te je boleo i prošle školske godine, zar ne?

– Da, a Dambldor mi je rekao da se to dešava kad god Voldemor oseti neku jaku emociju – reče Hari, po običaju ne obraćajući pažnju na to što su se Ron i Hermiona trgli. – Možda je on samo, šta znam, bio stvarno ljut ili tako nešto one noći kada sam imao kaznenu nastavu.

– Pa, sad kada se vratio, sigurno će te sve više boleti – reče Sirijus.

– Ti dakle ne misliš da je to u vezi s tim što me je Ambridžova dodirnula dok sam bio na času kaznene nastave s njom? – upita Hari.

– Sumnjam – reče Sirijus. – Znam je po čuvenju, i siguran sam da nije Smrtožder...

– Pa, dovoljno je zla da bi mogla da bude – reče Hari smrknuto, a Ron i Hermiona potvrdno klimnuše glavama.

– Da, ali svet se ne deli samo na dobre ljude i Smrtoždere – reče Sirijus uz suv osmeh. – Mada, da je gadna, to znam... trebalo bi da čujete kako Remus govori o njoj.

– Da li je Lupin poznaje? – upita Hari brzo, setivši se primedbi Ambridžove o opasnim mešancima tokom njenog prvog časa.

– Ne – reče Sirijus – ali ona je skicirala antivukodlački zakonik pre dve godine, zbog kojeg mu je gotovo nemoguće da pronađe bilo kakav posao.

Hari se seti koliko je ofucanije Lupin izgledao ovih dana, i Abridžova mu postade još mrskija.

– Šta ona uopšte ima protiv vukodlaka? – upita Hermiona ljutito.

– Rekao bih da ih se plaši – reče Sirijus, smešeći se na prizor njihovog zgražavanja. – Izgleda da se gnuša poluljudi. Lane je čak predvodila kampanju da se siren-ljudi izoluju i obeleže, kako bi se moglo motriti na njihovo kretanje. Zamisli da traćiš toliko svog vremena i energije proganjajući siren-ljude kad na slobodi imaš toliko malih ništarija poput Kričera.

Ron se nasmeja ali je Hermiona delovala iznervirano.

– Sirijuse! – reče ona prekorno. – Stvarno, kad bi se malo potrudio oko Kričera, sigurna sam da bi ti on uzvratio istom merom. Najzad, ti si jedini član porodice koji mu je preostao, a profesor Dambldor je rekao...

– Pa, kakvi su časovi profesorke Ambridž? – prekide je Sirijus. – Da li vas sve obučava da ubijate mešance?

– Ne – reče Hari, ne obraćajući pažnju na Hermionin uvredljiv pogled zbog toga što je prekinuo njenu odbranu Kričera. – Uopšte nam ne dozvoljava da koristimo magiju.

– Samo nas tera da čitamo onaj glupi udžbenik – reče Ron.

– Pa dobro, to se sasvim uklapa u priču – reče Sirijus. – Naše informacije iz samog Ministarstva govore da Fadž ne želi da se obučavate za borbu.

– *Obučavamo za borbu*! – ponovi Hari, ne verujući svojim ušima. – Šta on uopšte misli da mi ovde radimo, pravimo nekakvu čarobnjačku vojsku?

– Baš tako – reče Sirijus – ili, pre će biti, boji se da Dambldor to čini – da formira svoju privatnu vojsku, s kojom će moći da preuzme Ministarstvo magije.

Na te reči zavlada kratak tajac, a onda Ron reče: – To je nešto najgluplje što sam čuo, uključujući i sve one stvari koje Luna Lavgud uspeva da smisli.

– Dakle, sprečavaju nas da učimo Odbranu od Mračnih veština jer se Fadž plaši da ćemo upotrebiti čini protiv Ministarstva? – primeti Hermiona razjareno.

– Aha – reče Sirijus. – Fadž misli da Dambldor ni od čega neće prezati da se

dočepa vlasti. Iz dana u dan je sve paranoičniji u pogledu Dambldora. Pitanje je vremena kada će narediti da ga uhapse, na osnovu neke lažirane optužnice.

To podseti Harija na Persijevo pismo.

– Znaš li šta će to u sutrašnjem *Dnevnom proroku* pisati o Dambldoru? Ronov brat, Persi, misli da će biti...

– Ne znam – reče Sirijus. – Nisam video nikoga iz Reda čitav vikend, svi su zauzeti. Tu smo samo Kričer i ja...

U Sirijusovom glasu bio je primetan prizvuk gorčine.

– Dakle, nemaš nikakve vesti ni o Hagridu?

– Ah... – reče Sirijus – pa, trebalo je već da se vrati, niko nije siguran šta mu se desilo. – A onda, videvši njihova uspaničena lica, brzo dodade: – Ali Dambldor se ne brine, tako da nemojte ni vas troje. Siguran sam da je Hagrid dobro.

– Ali, trebalo je već da se vrati... – reče Hermiona brižnim glasom.

– Madam Maksim je išla s njim, pa smo je kontaktirali, a ona nam je rekla da su se razdvojili na putu ka kući – ali nema ničeg što bi ukazivalo da je on povređen ili – pa, ničega što bi nagoveštavalo da s njim nešto nije u redu.

Ne baš ubeđeni, Hari, Ron i Hermiona razmeniše zabrinute poglede.

– Čujte, ne raspitujte se previše o Hagridu – reče Sirijus naglo – to će samo privući još više pažnje na činjenicu da on nije tu, a znam da Dambldor to ne želi. Žilav je Hagrid, biće sve u redu s njim. – A kada vide da ih ni to nije baš razvedrilo, Sirijus dodade: – Kada je, uopšte, sledeća vikend poseta Hogsmidu? Pošto smo se izvukli s psećom kamuflažom na železničkoj stanici, mislio sam da bismo...

– NE! – vrisnuše Hari i Hermiona uglas, vrlo glasno.

– Sirijuse, zar nisi video *Dnevni prorok*? – dodade Hermiona brižno.

– A, to – reče Sirijus, cerekajući se – ma, oni stalno nagađaju gde sam, a nemaju pojma...

– Da, ali ovoga puta mislim da imaju – reče Hari. – Melfoj nam je u vozu spomenuo nešto na osnovu čega smo pomislili kako zna da si to bio ti, a otac mu je bio na peronu – Lucijus Melfoj, znaš već – dakle, šta god radio, nemoj da dolaziš ovamo. Ako te Melfoj ponovo prepozna...

– U redu, u redu, shvatio sam – reče Sirijus. Izgledao je vrlo nezadovoljan. – Samo sam pomislio, da bi možda voleo da se nađemo.

– Bih, ali ne želim da te ponovo vrate u Askaban! – reče Hari.

Ponovo zavlada tišina, tokom koje je Sirijus pomno gledao u Harija, dok mu se između upalih očiju pojavila brazda.

– Izgleda da nisi toliko nalik svome ocu koliko sam mislio – reče on najzad, s nedvosmislenom hladnoćom u glasu. – Džejmsu bi to bilo zabavno baš zbog rizika.

– Vidi...

– Pa, bolje da pođem, već čujem Kričera kako silazi niz stepenice – reče Sirijus, ali Hari je bio siguran da laže. – Pisaću ti da bih ti javio kada ću ponovo moći da se

pojavim ovde u vatri, važi? Ako se usuđuješ da prihvatiš taj rizik?

Začu se slabašno *pop*, i mesto na kojem se trenutak ranije nalazila Sirijusova glava, ponovo postade titrajući plamičak.

15. Hogvortski Veliki inkvizitor

Očekivali su da će morati dobro da pročešljaju Hermionin *Dnevni prorok* idućeg jutra da bi pronašli članak koji je Persi spomenuo u svom pismu. Međutim, odlazeća sova-pismonoša jedva da je stigla da preskoči vrh krčaga s mlekom, kad je Hermiona, preneražena, presavila novine da bi im pokazala ogromnu fotografiju Dolores Ambridž, koja se široko osmehivala i polako treptala ispod naslova.

MINISTARSTVO TRAŽI REFORMU OBRAZOVANJA
DOLORES AMBRIDŽ IMENOVANA ZA PRVOG VELIKOG INKVIZITORA

– Ambridžova ’Veliki inkvizitor’? – reče Hari mračno, a polupojedeni tost ispade mu iz ruke. – Šta to znači?

Hermiona naglas pročita:

Sinoćnim iznenađujućim postupkom, Ministarstvo magije je odobrilo novu regulativu, dajući sebi nečuven nivo kontrole na Hogvortskoj školi za

veštičarenje i čarobnjaštvo.

'Ministar je bio sve nespokojniji zbog raznoraznih dešavanja na Hogvortsu koja traju već izvesno vreme', rekao je mlađi pomoćnik ministra Persi Vizli. 'On ovime izlazi u susret zahtevima zabrinutih roditelja, koji smatraju da ta škola ide pravcem koji oni ne odobravaju.'

Ovo nije prvi put u poslednjih nekoliko nedelja da je ministar Kornelijus Fadž iskoristio novousvojene zakone da bi poboljšao uslove u toj čarobnjačkoj školi. Nedavno, 30. avgusta, usvojen je Dekret o obrazovanju broj dvadeset dva, kako bi se osiguralo da, u slučaju da sadašnji direktor nije u stanju da obezbedi kandidata za neko nastavničko mesto, Ministarstvo može da izabere odgovarajuću osobu.

'Tako je Dolores Ambridž imenovana za nastavnika na Hogvortsu', izjavio je Vizli sinoć. 'Dambldor nije mogao da pronađe nikoga, tako da je Ministarstvo imenovalo Ambridžovu i, naravno, ona je postigla neverovatan uspeh...'

– ŠTA je postigla? – reče Hari glasno.
– Čekaj samo, ima toga još – dodade Hermiona smrknuto.

'...neverovatan uspeh, potpuno revolucionaran pristup nastavi Odbrane od Mračnih veština, i usput pruža ministru dragocene informacije iz prve ruke o tome šta se stvarno dešava na Hogvortsu.'

Ministarstvo je ovu poslednju funkciju formalno ozakonilo usvajanjem Dekreta o obrazovanju broj dvadeset tri, kojim se ustanovljava nova funkcija – hogvortski Veliki inkvizitor.

'To je uzbudljiva nova faza u ministrovom planu da se uhvati u koštac s onim što neki zovu opadanjem standarda nastave na Hogvortsu', rekao je Vizli. 'Inkvizitor će imati moć da vrši inspekciju svojih kolega predavača, kako bi bio siguran da su na nivou svog zadatka. Profesorki Ambridž odmah je ponuđena ta funkcija pored njenog nastavničkog zvanja, i s velikim zadovoljstvom vam saopštavamo da ju je prihvatila.'

Novi potezi Ministarstva naišli su na nedvosmislenu podršku roditelja hogvortskih učenika.

'Mnogo mi je lakše sada kad znam da je Dambldor podvrgnut poštenoj i objektivnoj proceni svog rada', rekao je sinoć gospodin Lucijus Melfoj, 41, govoreći iz svog Viltširskog zdanja. 'Mnogi od nas, koji samo žele najbolje za svoju decu, zabrinuti su zbog Dambldorovih ekscentričnih odluka u poslednjih nekoliko godina, i drago nam je što znamo da će Ministarstvo sada držati situaciju pod kontrolom.'

Među te ekscentrične odluke spadaju nesumnjivo kontroverzna

naimenovanja osoblja, o kojima smo već pisali u našim novinama, među njima i zapošljavanje vukodlaka Remusa Lupina, poludžina Rubeusa Hagrida i sumanutog bivšeg Aurora – Ludookog Ćudljivka.

Kruže glasine da Albus Dambldor, nekadašnji Najviši izabranik Međunarodne konfederacije čarobnjaka i donedavno vrhovni veštac Vizengamota, više nije dorastao zadatku upravljanja uglednom Hogvortskom školom.

'Mislim da je imenovanje inkvizitora prvi korak ka tome da Hogvorts dobije direktora u kojeg ćemo svi moći da imamo poverenja' – rekao je izvor u Ministarstvu sinoć.

Starešine Vizengamota, Grizelda Marčbenks i Tiberijus Ogden, podneli su ostavke u znak protesta zbog uvođenja mesta inkvizitora na Hogvortsu.

'Hogvorts je škola, a ne ispostava kancelarije Kornelijusa Fadža', rekla je Madam Marčbenks. 'Ovo je još jedan odvratan pokušaj diskreditovanja Albusa Dambldora.'

(Detaljniji prikaz navodnih veza Madam Marčbenks sa subverzivnim goblinskim grupama na strani 17)

Hermiona završi čitanje i pogleda preko stola u njih dvojicu.

– Sad bar znamo kako nam je zapala Ambridžova! Fadž je progurao taj 'Dekret o obrazovanju' i silom nam je nametnuo! A sad joj je još dao i vlast da vrši inspekciju drugih profesora! – Hermiona je ubrzano disala a oči joj zasvetleše. – Ne mogu da poverujem! To je *nečuveno*!

– Znam da jeste – reče Hari. Pogleda svoju desnu ruku, stisnutu u pesnicu povrh stola, i vide blede konture reči koje ga je Ambridžovala naterala da ureže sebi u kožu.

Ali na Ronovom licu i dalje je visio kez.

– Šta je? – upitaše ga Ron i Hermiona zajedno, zureći u njega.

– O, jedva čekam da vidim kad izvrši inspekciju kod Mek Gonagalove – reče Ron veselo. – Ambridžova neće ni znati šta ju je snašlo.

– Hajde, idemo – reče Hermiona, skočivši na noge – bolje da krenemo, ne želimo da zakasnimo ako bude vršila inspekciju na Binsovom času...

Ali profesorka Ambridž nije izvršila inspekciju njihovog časa Istorije magije, koji je bio dosadan baš kao i onaj prošlog ponedeljka, niti je bila u Snejpovoj tamnici kada stigoše tamo na dvočas Napitaka, gde je Hariju vraćen njegov sastav o mesečevom kamenu, s izvijenom ocenom „U" naškrabanom u gornjem uglu.

– Dao sam vam ocene koje biste dobili da ste ovako uradili naš O.Č.N. test – reče Snejp zlobno se smeškajući dok je prolazio kraj njih, vraćajući im domaće zadatke. – Ovo bi trebalo da vam dâ realnu sliku o tome šta da očekujete na ispitu.

Snejp stiže do prednjeg dela učionice i okrete se da bi im se obratio licem u lice.

– Opšti nivo ovog domaćeg zadatka je užasan. Većina bi pala da je ovo bilo pravo

ispitivanje. Očekujem da ćete uložiti više truda u ovonedeljni sastav o raznim oblicima protivotrova, ili ću morati da počem da izričem kaznenu nastavu onim tupanima koji dobiju 'U'.

On se zlobno nasmeši kad se Melfoj zakikota i došapnu oko sebe: – Neki su dobili *'U'*? Ha!

Hari shvati da Hermiona gleda postrance, da vidi koju je ocenu on dobio. On ubaci svoj sastav o mesečevom kamenu natrag u torbu što je brže mogao, misleći kako bi tu informaciju radije sačuvao samo za sebe.

Rešen da ne pruži Snejpu izgovor da ga obori i na ovom predavanju, Hari je iščitavao svaki red uputstva na tabli najmanje tri puta pre nego što bi postupio prema njima. Njegov ojačavajući rastvor nije bio baš čiste tirkizne nijanse kao Hermionin, ali ipak je bio plav, a ne ružičast kao Nevilov, tako da je na kraju časa stavio svoju bočicu na Snejpov sto s izmešanim osećanjem prkosa i olakšanja.

– Pa, nije tako loše kao prošle nedelje, je l' da? – reče Hermiona, dok su se penjali stepenicama ka Ulaznoj dvorani na ručak, napuštajući tamnice. – A ni domaći nije prošao i suviše loše, zar ne?

Kad joj ni Hari ni Ron ne odgovoriše, ona nastavi: – Mislim, u redu, nisam očekivala najviše ocene, pogotovo ne ako ocenjuje prema O.Č.N. standardima, ali i prelazna ocena je vrlo ohrabrujuća na ovom stupnju, zar ne?

Hari uzdržano zahropta.

– Naravno, dosta toga može da se desi do samog ispita, imamo još prilika da popravimo ocene, ali ocene koje sada dobijemo neka su vrsta osnove, zar ne? Nešto što možemo da nadgrađujemo...

Zajedno sedoše za grifindorski sto.

– Očigledno, bila bih *uzbuđena* da sam dobila 'N'!

– Hermiona – reče joj Ron odsečno – ako hoćeš da znaš koje smo ocene dobili, pitaj.

– Ja... nisam mislila... pa, ako želite da mi kažete...

– Ja sam dobio 'B' – reče Ron, sipajući kutlačom supu u svoj tanjir. – Jesi li sada zadovoljna?

– Pa, nije to ništa čega se treba stideti – reče Fred, koji je upravo stigao do stola u društvu Džordža i Lija Džordana, i seo s Harijeve leve strane. – Dobro staro 'B' nikome nije naškodilo.

– Ali – reče Hermiona – zar 'B' ne znači...

– 'Bedno', baš tako – reče Li Džordan. – Ipak je bolje nego 'U', zar ne? To jest – 'užasno'!

Hari oseti kako mu lice postaje sve toplije, i odglumi mali napad kašlja tobože se zagrcnuvši kiflom. Kada se povratio, sa žaljenjem primeti da Hermiona i dalje raspreda o O.Č.N. stupnjevima.

– Dakle, najviša ocena 'N' je za 'natprosečno' – govorila je ona – a onda je tu i

’P’...

– Ne, već ’I’, za ’iznad očekivanja’. I ja sam uvek mislio kako Fred i ja u svemu treba da dobijemo ’I’, jer smo bili iznad očekivanja time što smo se uopšte pojavljivali na ispitima.

Svi se nasmejaše izuzev Hermione, koja upade: – Dakle, posle ’I’ dolazi ’P’ kao ’prihvatljivo’, i to je poslednja prelazna ocena, je li tako?

– Aha – reče Fred, umočivši celu kiflu u supu pre nego što ju je pažljivo prebacio do usta, a onda celu progutao.

– Onda imaš ’B’ za ’bedno’... – Ron diže obe ruke, naizgled slaveći... – i ’O’ za ’očajno’.

– A zatim sledi ’T’ – podseti ga Džordž.

– ’T’? – zaprepasti se Hermiona. – Zar ima nešto gore od ’O’? Šta, za ime sveta, znači ’T’?

– ’Trol’ – reče Džordž kao iz topa.

Hari se ponovo nasmeja, mada nije bio siguran da li se Džordž šalio ili ne. Zamisli kako pokušava da sakrije od Hermione da je dobio „T“ iz svih svojih O.Č.N. ispita, i smesta odluči da odsad još marljivije uči.

– Vi još niste imali inspekciju na času? – upita ih Fred.

– Ne – odmah će Hermiona. – A vi?

– Baš maločas, pre ručka – reče Džordž. – Na času Čini.

– Kako je bilo? – zapitaše uglas Hari i Hermiona.

Fred sleže ramenima.

– Ne tako loše. Ambridžova je samo vrebala u ćošku i piskarala nešto u svoju malu beležnicu. Znaš kakav je Flitvik, ponašao se prema njoj kao prema gošći. Uopšte se nije uzbuđivao. Ona nije mnogo govorila. Postavila je Alisiji par pitanja o tome kakva je nastava inače, a ova joj je odgovorila da je veoma dobra, i to je bilo to.

– Ne mogu da zamislim da starom Flitviku daju lošu ocenu rada – reče Džordž. – On obično uspe lepo da provuče svoje đake kroz ispite.

– Koga imate popodne? – upita Fred Harija.

– Treloni...

– Ona zaslužuje ocenu ’T’, više od svih ostalih.

– ...baš kao i sama Ambridžova.

– Samo se ti lepo ponašaj i smiri živce danas kod Ambridžove – reče Džordž. – Anđelina će pošandrcati ako propustiš još koji trening.

Ali Hari nije morao da čeka na Odbranu od Mračnih veština da bi se susreo s profesorkom Ambridž. Baš je vadio svoj dnevnik snova sedeći pri samom dnu osenčene sobe za Predskazivanja, kad ga Ron munu laktom u rebra i on, osvrnuvši se, spazi profesorku Ambridž kako se pomalja kroz vratanca na podu. Ceo razred, koji je veselo ćeretao, odjednom zamuknu. Nagli pad nivoa buke natera profesorku Treloni, koja je tumarala naokolo deleći primerke *Proročišta snova*, da se okrene.

– Dobar dan, profesorka Treloni – reče profesorka Ambridž, uz svoj široki osmeh. – Nadam se da ste primili moje pismo kojim vam najavljujem datum i sat inspekcije vašeg časa?

Profesorka Treloni kratko klimnu i, delujući veoma nezadovoljno, okrenu leđa profesorki Ambridž, i nastavi da deli knjige. I dalje se smešeći, profesorka Ambridž se dokopa naslona najbliže fotelje i dovuče je do sredine učionice, kako bi se smestila na dvadesetak centimetara iza stolice profesorke Treloni. Zatim sede, izvuče beležnicu iz svoje torbe na cvetiće i nestrpljivo podiže pogled, čekajući da počne čas.

Profesorka Treloni čvršće obmota šalove oko sebe, pomalo drhtavim rukama, i odmeri ceo razred kroz ogromna uveličavajuća stakla svojih naočara.

– Danas ćemo nastaviti da proučavamo proročke snove – reče ona, hrabro pokušavši to da izgovori svojim uobičajenim mističnim tonom, mada joj je glas malčice treperio. – Podelite se u parove, molim vas, i rastumačite jedni drugima najnovije noćne vizije pomoću *Proročišta*.

Ona pođe na mesto, ali ugleda profesorku Ambridž kako sedi baš kraj njega, i istog trena skrenu levo ka Parvati i Lavander, već udubljenim u raspravu o Parvatinom najnovijem snu.

Hari otvori svoj primerak *Proročišta snova*, krišom posmatrajući Ambridžovu. Ona je već pravila neke beleške u svojoj sveščici. Posle nekoliko minuta ona ustade i poče da se šetka tamo-amo po sobi tragom Trelonijeve, slušajući njene razgovore s učenicima, postavljajući tu i tamo poneko pitanje. Hari žurno sagnu glavu poviše knjige.

– Smisli neki san, brzo – reče Ronu – za slučaj da stara žaba dođe do nas.

– Ja sam to uradio prošli put – pobuni se Ron – sada je na tebe red, ti meni ispričaj.

– Pa, pojma nemam... – reče Hari očajno, ne uspevajući da se seti da je išta sanjao poslednjih dana. – Recimo da sam sanjao da... sam udavio Snejpa u svom kotlu. Da, to će poslužiti...

Ron se zakikota dok je otvarao svoje Proročište snova.

– Okej, moramo da dodamo tvoje godine datumu kada si to sanjao, zatim broj slova u predmetu... hoće li to biti pod ’Davljenje’, ’Kotao’ ili ’Snejp’?

– Nije bitno, izaberi bilo šta od toga – reče Hari, rizikujući da se osvrne iza sebe. Profesorka Ambridž je sada stajala iza leđa profesorke Treloni, hvatajući beleške, dok je nastavnica Predskazivanja ispitivala Nevila o njegovom dnevniku snova.

– Koje noći reče da si sanjao taj san? – upita Ron, zaokupljen proračunavanjem.

– Nemam pojma, prošle noći, kako god ti odgovara – reče mu Hari, pokušavajući da čuje šta to Ambridžova govori profesorki Treloni. Sada su već bile udaljene samo jedan sto od njega i Rona. Profesorka Ambridž je po ko zna koji put nešto pisala u svoju beležnicu, a profesorka Treloni je izgledala krajnje iznervirano.

– Dakle – reče Ambridžova, podigavši pogled s beležnice ka Trelonijevoj –

koliko ste već dugo na ovom mestu?

Profesorka Treloni je mrko pogleda, skrštenih ruku i povijenih ramena, kao da hoće što je moguće više da se zaštiti od ponižavajuće inspekcije. Posle male pauze, tokom koje je izgledalo kao da se premišlja je li to pitanje dovoljno uvredljivo da bi ga mogla ignorisati, ona duboko ozlojeđenim tonom odgovori: – Skoro šesnaest godina.

– To je dug period – reče profesorka Ambridž, upisavši nešto u beležnicu. – Dakle, profesor Dambldor vas je imenovao?

– Tako je – reče profesorka Treloni kratko.

Profesorka Ambridž ponovo nešto pribeleži.

– A vi ste čukununuka čuvene vidovnjakinje Kasandre Treloni?

– Da – reče profesorka Treloni, malčice pridigavši glavu.

Još jedna primedba u beležnici.

– Meni se čini – ispravite me ako grešim – da ste vi prva osoba u porodici, posle Kasandre, koja poseduje dar vidovitosti?

– Te moći često preskaču... ovaj... tri generacije – reče profesorka Treloni.

Žablji osmeh profesorke Ambridž izvi se još šire.

– Naravno – reče ona slatkorečivo, unevši još jednu zabelešku. – Pa, da li biste mogli meni nešto da proreknete, onda? – i pogleda naviše ispitivački, još uvek se smešeći.

Profesorka Treloni se ukruti, kao da ne veruje svojim ušima. – Ne razumem vas – reče, hvatajući se grčevito za šal oko svog koščatog vrata.

– Volela bih da meni nešto predskažete – reče profesorka Ambridž vrlo razgovetno.

Hari i Ron nisu više bili jedini koji su sada pomno posmatrali i slušali pritajivši se iza svojih knjiga. Najveći deo razreda zurio je kao opčinjen u profesorku Treloni, dok se ona uspravljala do svoje pune visine, zveckajući perlama i narukvicama.

– Unutrašnje oko ne može da predskazuje na komandu! – reče ona skandalizovanim glasom.

– Tako dakle – reče profesorka Ambridž nežno, ponovo nešto zapisujući u beležnicu.

– Ja... ali... ali... *čekajte*! – reče profesorka Treloni iznenada, u pokušaju da progovori svojim uobičajenim nestvarnim glasom, mada je efekat mistike donekle narušavalo to što joj je glas podrhtavao od gneva. – Ja... mislim da zaista nešto vidim.... nešto što se tiče *vas*... čekajte, osećam nešto... nešto *mračno*... neku strašnu opasnost...

Profesorka Treloni upre drhteći prst u profesorku Ambridž, koja nastavi da joj se učtivo osmehuje, uzdignutih obrva.

– Bojim se... bojim se da ste u smrtnoj opasnosti! – završi profesorka Treloni dramatično.

Zavlada tajac. Obrve profesorke Ambridž i dalje su bile podignute.

– Znači tako – reče meko, opet škrabajući po beležnici. – Pa dobro, ako je to stvarno najbolje što možete...

Ona se okrenu i ostavi profesorku Treloni da stoji u mestu kao ukopana, dok su joj se grudi nadimale. Hari uhvati Ronov pogled i shvati da Ron misli isto što i on: obojica su znali da je profesorka Treloni stara prevarantkinja ali, s druge strane, toliko su mrzeli Ambridžovu, da su sada bili na strani Trelonijeve – makar dok se, nekoliko trenutaka kasnije, nije okomila na njih.

– Dakle? – reče ona, i pucnu prstima pred Harijevim nosom, neuobičajeno energično. – Da vidim kako si počeo svoj dnevnik snova, moliću.

I kad je završila s tumačenjem Harijevih snova povišenim glasom (pri čemu su svi njegovi snovi, čak i oni u kojima jede ovsenu kašu, očito predskazivali jezovitu i skoru smrt), bila mu je još manje simpatična. Profesorka Ambridž je sve vreme stajala na dva metra od njih i hvatala beleške, a kada je zazvonilo, spustila se pre svih niz srebrne lestvice i sačekala ih nekoliko minuta kasnije, kada su stigli na čas Odbrane od Mračnih veština.

Kada su ušli u učionicu zatekli su je kako pevuši za sebe i smeška se. Dok su vadili svoje primerke *Teorije odbrambene magije*, Hari i Ron ispričaše Hermioni, koja je do maločas bila na Aritmantiji, šta se sve zbilo na Predskazanjima, ali pre nego što je Hermiona stigla da postavi bilo kakvo pitanje, profesorka Ambridž ih sve opomenu da se smire, i nastade tajac.

– Sklonite štapiće – naredi ona s osmehom, a oni koji su se uzalud ponadali i već ih bili izvadili, tužno ih vratiše u torbe. – Pošto smo na prošlom času završili s prvim poglavljem, molila bih vas da svi okrenete devetnaestu stranu i počnete s drugim poglavljem: 'Opšte odbrambene teorije i njihovo izvođenje'. Nema potrebe ni za kakvim razgovorom.

Još uvek se smešeći svojim širokim samozadovoljnim osmehom, ona sede za katedru. Učionicom se začu glasan uzdah dok su svi kao jedan okretali stranu devetnaest. Hari se tupo zapita ima li dovoljno poglavlja u knjizi da ih čitaju na časovima do samog kraja školske godine, i baš je hteo to da proveri u sadržaju kada opazi da je Hermiona ponovo podigla ruku uvis.

I profesorka Ambridž je to primetila i, štaviše, čini se da je razradila strategiju i za takve slučajeve. Umesto da pokušava da se pravi kako nije primetila Hermionu, ona ustade i prošeta se duž prvog reda klupa, dok se ne nađe licem u lice s njom, a onda se nagnu i prošapta, da ostatak razreda ne bi mogao da čuje: – O čemu je sada reč, gospođice Grejndžer?

– Već sam pročitala drugo poglavlje – reče Hermiona.

– Dobro onda, nastavi da čitaš treće poglavlje.

– I njega sam pročitala. Pročitala sam celu knjigu.

Profesorka Ambridž zatrepta, ali se odmah pribra.

– Pa, onda bi trebalo da možeš da mi kažeš šta to Skrivalo kaže na temu kontrauroka u petnaestom poglavlju.

– Kaže da kontrauroci nisu pravilno nazvani – reče Hermiona kao iz topa. – Kaže da su 'kontrauroci' samo naziv koji ljudi daju svojim urocima kada hoće da oni zvuče prihvatljivije.

Profesorka Ambridž podiže obrve i Hari je znao da je, i protiv svoje volje, impresionirana.

– Ali, ja se s time ne slažem – nastavi Hermiona.

Obrve profesorke Ambridž se još više izviše, a pogled joj postade vidno hladniji.

– Ne slažeš se?

– Da, tako je – reče Hermiona koja za razliku od Ambridžove, nije šaputala već govorila jasnim glasom koji je sad već privukao pažnju ostatka razreda. – Gospodin Skrivalo ne voli uroke, zar ne? Ali ja mislim da oni mogu biti vrlo korisni ako se koriste u odbrambene svrhe.

– A tako misliš, je li? – reče profesorka Ambridž ispravivši se, zaboravivši da šapuće. – Pa, bojim se da je mišljenje gospodina Skrivala, a ne tvoje, ono što je važno u ovoj učionici, gospođice Grejndžer.

– Ali... – ponovo poče Hermiona.

– To je dosta – reče profesorka Ambridž. Ona se vrati nazad pred ceo razred, a sva ljubaznost koju je ispoljavala na početku časa istog trenutka nestade. – Gospođice Grejndžer, oduzeću pet poena grifindorskoj kući.

Na to zavlada glasan žamor.

– Zašto? – upita Hari ljutito.

– Ne mešaj se! – žurno mu došapnu Hermiona.

– Zato što ometa čas besmislenim upadicama – reče profesorka Ambridž mirno. – Ja sam ovde da bih vam predavala po metodi koju je odobrilo Ministarstvo, a ona ne predviđa da učenici iznose svoje mišljenje o stvarima u koje se vrlo malo razumeju. Vaši bivši profesori iz ovog predmeta možda su vam dozvoljavali više nekontrolisane slobode, ali niko od njih – sa mogućim izuzetkom profesora Kvirela, koji se, makar, ograničio na teme prilagođene vašem uzrastu – ne bi uspešno prošao inspekciju Ministarstva...

– Da, Kvirel je bio sjajan profesor – reče Hari glasno – ali je imao samo jednu malu manu: što mu je Lord Voldemor bio nataknut za potiljak.

Ta izjava bila je propraćena najglasnijom tišinom koju je Hari ikad čuo. A zatim...

– Mislim da će vam još jedna nedelja kaznene nastave doista prijati, gospodine Poteru – reče Ambridžova, s najslađim osmehom na licu.

* * *

Posekotina na Harijevoj nadlanici jedva da je bila zacelila, a do sledećeg jutra je

već ponovo krvarila. Nije se žalio za vreme večernje kaznene nastave, bio je rešen da Ambridžovoj ne pruži to zadovoljstvo. Stalno je iznova pisao *Neću više da lažem* i nije puštao ni glasa, mada je ozleda sa svakim ispisanim slovom bila sve gora i gora.

Najgori deo njegove druge nedelje kaznenih časova bila je, kao što je Džordž i predvideo, Anđelinina reakcija. Spopala ga je čim je u utorak ujutro stigao za grifindorski sto da doručkuje, i tako glasno se razvikala, da je profesorka Mek Gonagal prišla s nastavničkog stola.

– Gospođice Džonson, kako se *usuđuješ* da praviš takvu galamu u Velikoj sali! Pet poena manje za Grifindor!

– Ali, profesorka – ponovo je zaradio kaznene časove...

– Šta to čujem, Poteru? – reče profesorka Mek Gonagal oštro, okrenuvši se ka Hariju. – Kazneni časovi? Od koga?

– Od profesorke Ambridž – promrmlja Hari, izbegavajući sitne oči profesorke Mek Gonagal, uokvirene četvrtastim ramom.

– Hoćeš da kažeš – reče ona, snizivši glas da je grupa rejvenkloovaca iza njih ne može čuti – da si, i posle upozorenja koje sam ti dala prošlog ponedeljka, ponovo izgubio živce na času profesorke Ambridž?

– Da – promrmlja Hari sebi u bradu.

– Poteru, moraš da se obuzdavaš! Upašćeš u ozbiljnu nevolju! Još pet poena od Grifindora!

– Ali – šta...? Profesorka, ne! – reče Hari, besan zbog te nepravde. – Već me je *ona* kaznila, zašto mi sad i vi oduzimate poene?

– Zato što, kako kako mi se čini, kazneni časovi nemaju nikakvog dejstva na tebe! – reče profesorka Mek Gonagal zajedljivo. – Ne, neću više da čujem ni reč žalbe, Poteru! A vi, gospođice Džonson, vi ćete svoja takmičenja u nadvikivanju ubuduće ograničiti na kvidički teren, ili rizikujete da izgubite mesto kapitena!

Profesorka Mek Gonagal se krupnim koracima zaputi nazad ka nastavničkom stolu. Anđelina uputi Hariju pogled pun prezira i oholo ode, nakon čega se on baci na klupu pored Rona, kipteći od besa.

– Oduzela je poene Grifindoru zato što se meni rana na ruci ponovo otvara svake noći! Da li je to pošteno, *reci* mi?

– Znam, druže – reče Ron saosećajno, stavljajući mu slaninu u tanjir – malo je prolupala.

Hermiona je samo šuškala listajući *Dnevni prorok*, i ništa ne reče.

– Ti misliš da je Mek Gonagalova u pravu, zar ne? – obrati se Hari ljutito slici Kornelijusa Fadža koja je zaklanjala Hermionino lice.

– Volela bih da ti nije oduzela poene, ali mislim da ima pravo što te je upozorila da ne gubiš živce s Ambridžovom – reče Hermionin glas, dok je Fadž silovito gestikulirao s naslovne strane, očito držeći nekakav govor.

Hari nije progovorio s Hermionom za sve vreme časa Čini, ali kada su ušli na

Preobražavanja, zaboravio je da su se sporečkali. Profesorka Ambridž i njena beležnica sedeli su u uglu, i taj prizor mu odmah izbrisa iz glave sećanje na doručak.

– Odlično – prošaputa Ron, kada su seli na svoja uobičajena mesta. – Sad ćemo da vidimo kako Ambridžova dobija ono što je zaslužila.

Profesorka Mek Gonagal zakorači u sobu, ne dajući ni najmanji znak da zna da je tu Ambridžova.

– Dosta je bilo – reče ona i odjednom nasta tajac. – Gospodine Finigan, budi ljubazan, priđi i vrati domaće ostalima – gospođice Braun, molim te, uzmi ovu kutiju s miševima – ne budi smešna, devojčice, neće te povrediti – i predaj po jednog svakom učeniku...

– *Ahem, ahem* – reče profesorka Ambridž, primenivši isto smešno kašljucanje kojim je prekinula profesora Dambldora prve večeri polugodišta. Profesorka Mek Gonagal ju je ignorisala. Šejmus vrati Hariju sastav. Hari ga uze i ne pogledavši u Šejmusa, i vide s olakšanjem da je dobio „P“.

– Dobro, onda, obratite pažnju – Dine Tomase, ako ponovo uradiš to s mišem, dobićeš kaznenu nastavu – mnogi od vas su već s uspehom izvodili Nestajanje svojih puževa, pa čak i oni kojima bi ostalo pokoje parče ljušture shvatili su suštinu te čini. Danas ćemo...

– *Ahem, ahem* – reče profesorka Ambridž.

– Da? – reče profesorka Mek Gonagal okrenuvši se, a obrve su joj se toliko skupile da su izgledale kao duga, oštra linija.

– Baš sam se pitala, profesorka, da li ste primili moje pisamce u kojem vas obaveštavam o datumu i vremenu inspek...

– Očito je da sam ga primila, inače bih vas dosad već upitala šta tražite u mojoj učionici – reče profesorka Mek Gonagal, hladno joj okrenuvši leđa. Mnogi učenici izmeniše razdragane poglede. – Kao što sam već rekla, danas ćemo vežbati malo teže Nestajanje miševa. Elem, Nestajuće čini…

– *Ahem, ahem*.

– Pitam se – reče profesorka Mek Gonagal s ledenim besom, okrenuvši se ka profesorki Ambridž – kako očekujete da steknete uvid u moje uobičajene nastavne metode ako me i dalje budete prekidali? Kao što vidite, uopšte ne dozvoljavam drugima da govore dok ja pričam.

Profesorka Ambridž je izgledala kao da ju je neko ošamario posred lica. Ništa ne progovori, već ispravi pergament na svojoj beležnici i stade besomučno da škraba po njemu.

Delujući krajnje nezainteresovano, profesorka Mek Gonagal se još jednom obrati razredu.

– Kao što rekoh, Nestajuća čin postaje sve teža u zavisnosti od složenosti životinje koja treba da nestane. Puž, kao beskičmenjak, ne predstavlja veliki izazov. Miš, međutim, kao sisar, pruža daleko veći izazov. Ovo, stoga, nije magija koju možete da

savladate ako vam je na umu večera. Dakle – znate kako ide bajalica, da vidimo šta možete da uradite...

– Kako ona da me uči da ne gubim živce s Ambridžovom? – promrmlja Hari Ronu prigušeno, ali s kezom na licu – njegova ljutnja na Mek Gonagalovu već je sasvim isparila.

Profesorka Ambridž nije pratila Mek Gonagalovu po učionici kao što je sledila profesorku Treloni. Možda je shvatila da joj profesorka Mek Gonagal to neće dozvoliti. Umesto toga je pomno ispisivala mnoge beleške sedeći u svom ćošku, a kada im je profesorka Mek Gonagal konačno rekla da se spakuju i odu, ona se podiže s mrkim izrazom na licu.

– Pa, i to je početak – reče Ron, držeći dug koprcajuć mišji rep i ubaci ga natrag u kutiju koju je Lavander pronosila naokolo.

Dok su izlazili iz učionice jedan po jedan, Hari vide kako profesorka Ambridž prilazi katedri. On munu Rona, koji opet gurnu Hermionu, i sve troje namerno malo zaostaše da bi prisluškivali.

– Koliko dugo već predajete na Hogvortsu? – upita profesorka Ambridž.

– U decembru će biti trideset devet godina – osorno reče Mek Gonagalova, zakopčavajući svoju torbu.

Profesorka Ambridž napravi belešku.

– Dobro, onda – reče – dobićete rezultate naše inspekcijske provere za deset dana.

– Jedva čekam – reče Mek Gonagalova hladnim, nezainteresovanim glasom i krupnim koracima krenu ka vratima. – Požurite, vas troje – dodade, terajući Harija, Rona i Hermionu.

Hari nije mogao a da joj se ne nasmeši, i zakleo bi se da mu je ona uzvratila osmeh.

Mislio je da će ponovo videti Ambridžovu tek predveče, na kaznenoj nastavi, ali prevario se. Kada su se spustili niz travnjak dole ka Šumi, na čas Brige o magijskim stvorenjima, ona i njena beležnica ih dočekaše pored profesorke Truli-Daske.

– Vi ne predajete stalno ovaj predmet, je li to tačno? – ču je Hari kako pita kada su stigli do daščanog stola, gde je grupa zarobljenih drvobrižnika drljala naokolo u potrazi za biljnim vašima, nalik mnoštvu živih grančica.

– Savim tačno – reče profesorka Truli-Daska, držeći ruke na leđima i cupkajući na petama. – Ja sam privremena zamena za profesora Hagrida.

Hari, Ron i Hermiona izmeniše teskobne poglede. Melfoj se nešto došaptavao s Krebom i Gojlom. Sigurno će im se svideti što imaju prilike da napričaju priče o Hagridu jednom članu Ministarstva.

– Hmm – reče profesorka Ambridž spustivši glas, mada je Hari i dalje mogao sasvim razgovetno da je čuje. – Pitam se nešto... direktor je bio čudnovato nepredusretljiv odgovarajući na ovo pitanje... možete li mi vi reći šta je uzrok veoma produženog odsustvovanja profesora Hagrida?

Hari vide kako je Melfoj žustro podigao pogled.

– Bojim se da ne mogu – reče profesorka Truli-Daska bezbrižno. – Ne znam ništa više o tome od vas. Dobila sam od Dambldora sovu, po kojoj me pita da li bih prihvatila da predajem na nekoliko nedelja. Prihvatila sam. To je sve što znam. Dakle... da počnem?

– Da, moliću – reče profesorka Ambridž, škrabajući po beležnici.

Ambridžova je primenila sasvim drugu taktiku na ovom času, i tumarala je između učenika ispitujući ih o magičnim stvorenjima.

Većina je bila u stanju da ispravno odgovori, i Harijevo raspoloženje se malo popravilo: barem ovaj razred nije izneverio Hagrida.

– Sve u svemu – reče profesorka Ambridž, ponovo se vrativši do profesorke Truli-Daske, posle dugog saslušavanja Dina Tomasa – kako se vama, kao privremenom članu osoblja... kao objektivnom autsajderu, pretpostavljam da bi se moglo reći... kako vam izgleda Hogvorts? Da li smatrate da dobijate dovoljno podrške od školske uprave?

– O, da, Dambldor je sjajan – reče profesorka Truli-Daska srdačno. – Da, vrlo sam srećna zbog načina na koji se rukovodi, stvarno sam vrlo zadovoljna.

Gledajući je s učtivom nevericom, Ambridžova napravi malu belešku i nastavi: – A koje gradivo planirate da pređete tokom ove godine – pod pretpostavkom, naravno, da se profesor Hagrid ne vrati?

– Pa, provešću ih kroz magijska stvorenja koja se najčešće javljaju na O.Č.N.-u – reče profesorka Truli-Daska. – Nije mi mnogo preostalo – već su proučavali jednoroge i njuškavce, pa sam mislila da bismo mogli da pokrijemo još porloke i knizle, zatim da se osiguramo da deca umeju da prepoznaju krupe i knarle, znate...

– Pa, izgleda da makar *vi* znate šta radite – reče profesorka Ambridž vrlo očigledno nešto štikliravši u svojoj beležnici. Hariju se nije svideo naglasak koji je stavila na „vi“. A još manje mu se dopalo sledeće pitanje koje je postavila Gojlu. – Nego, čujem da je bilo povređenih u ovom razredu?

Gojl se glupavo iskezi. Melfoj požuri da odgovori na pitanje.

– To sam bio ja – reče. – Rasekao me je hipogrif.

– Hipogrif? – reče profesorka Ambridž, sada već grozničavo piskarajući.

– Samo zato što je bio i suviše glup da ne posluša šta mu je Hagrid rekao da učini – reče Hari ljutito.

I Ron i Hermiona zaječaše. Profesorka Ambridž polako okrenu glavu u Harijevom pravcu.

– Mislim da će to biti još jedna celovečernja kaznena nastava – reče ona nežno. – Pa, hvala vam mnogo, profesorka Truli-Daska, mislim da je to sve što će mi ovde trebati. Dobićete rezultate inspekcije za desetak dana.

– Vrlo dobro – reče profesorka Truli-Daska, i profesorka Ambridž krenu preko travnjaka ka zamku.

* * *

Bila je skoro ponoć kada je Hari napustio kancelariju Ambridžove, s rukom koja je sada tako jako krvarila da je umrljala maramu koju je bio obmotao oko nje. Očekivao je da će dnevni boravak biti prazan kada se vrati, ali Ron i Hermiona su ga čekali. Bilo mu je drago što ih vidi, pogotovo što je Hermiona ovoga puta bila raspoložena više saosećajno, a ne kritički.

– Evo – reče brižno, gurnuvši mu malu činiju žute tečnosti – isperi ruku time, to je rastvor proceđenih i ukiseljenih pipaka murtlapa, trebalo bi da ti pomogne.

Hari stavi svoju raskrvavljenu, bolnu ruku u činiju i odmah oseti divno olakšanje. Krukšenks mu se uvijao oko nogu, glasno predući, a onda mu skoči u krilo i sede.

– Hvala – reče on zahvalno, češkajući levom rukom Krukšenksa iza ušiju.

– Ja ipak mislim da bi trebalo da se žališ zbog ovoga – reče Ron tihim glasom.

– Ne – reče Hari bespogovorno.

– Mek Gonagalova bi poludela kad bi saznala...

– Da, verovatno i bi – reče Hari. – A koliko misliš da će trebati Ambridžovoj da donese još jedan dekret, u kome će pisati da će svi koji se žale na Velikog inkvizitora biti trenutno otpušteni ili izbačeni iz škole?

Ron otvori usta da uzvrati, ali ništa ne izusti i već sledećeg trena ih ponovo zatvori, poražen.

– Ona je užasna žena – reče Hermiona tananim glasom. – *Užasna*. Znaš, upravo sam pričala Ronu kad si naišao... moramo nešto da preduzmemo u vezi s njom.

– Ja sam predložio otrov! – reče Ron smrknuto.

– Ne... mislim nešto u vezi s tim što je ona užasan profesor, što od nje nećemo uspeti ništa da naučimo o Odbrani – reče Hermiona.

– Pa, šta mi tu možemo? – upita Ron, zevajući. – Sad je već kasno, zar ne? Dobila je posao, i ima da ostane ovde. Fadž će se postarati za to.

– Pa – poče Hermiona nesigurno. – Znate, danas sam baš nešto razmišljala... – i ona baci pomalo nervozan pogled na Harija, a onda joj izlete: – Razmišljala sam... da je možda došlo vreme da mi... mi sami to učinimo.

– Šta to da sami učinimo? – upita Hari sumnjičavo, dok mu je ruka još uvek plutala u esenciji murtlapovih pipaka.

– Pa – da sami učimo Odbranu od Mračnih veština – reče Hermiona.

– Ma daj – zaječa Ron. – Hoćeš da još dodatno učimo? Shvataš li ti da smo Hari i ja ponovo u zaostatku sa domaćim zadacima, a tek je druga nedelja?

– Ali ovo je mnogo važnije od domaćih! – reče Hermiona.

Hari i Ron se zablenuše u nju.

– Mislio sam da na ovom svetu ne postoji ništa važnije od domaćih! – našali se Ron.

– Ne budi smešan, naravno da postoji – reče Hermiona, a Hari sa zloslutnim predosećanjem primeti da joj je lice odjednom zablistalo istim onim žarom koji je u njoj obično pobuđivao U.B.LJ.U.V. – Stvar je u tome da se moramo pripremiti za ono što nas čeka kad izađemo odavde, baš kao što je Hari rekao na prvom času kod Ambridžove. Moramo da budemo sigurni da ćemo stvarno moći da se odbranimo. Ako izgubimo celu jednu godinu učenja...

– Pa, sami ne možemo mnogo toga da postignemo – reče Ron utučeno. – Mislim, okej, pretpostavljam da možemo da potražimo uroke u biblioteci, pa čak i da pokušamo da ih isprobamo...

– Ne, slažem se s tobom da smo već prevazišli fazu u kojoj možemo da učimo isključivo iz knjiga – reče Hermiona. – Potreban nam je nastavnik, i to pravi, koji može da nam pokaže kako da pravilno koristimo kletve, i ispravi nas ako pogrešimo.

– Ako misliš na Lupina... – poče Hari.

– Ne, ne mislim na Lupina – reče Hermiona. – I suviše je zauzet u Redu, a ionako bismo mogli da ga viđamo samo kada imamo vikende u Hogsmidu, što nije tako često.

– Ko, onda? – upita Hari, namrštivši se na nju.

Hermiona duboko uzdahnu.

– Zar nije očigledno? – reče. – Govorim o *tebi*, Hari.

Nasta muk. Lak noćni povetarac čangrljao je po prozorskim oknima iza Rona, a vatra je dogorevala.

– Šta o meni? – upita Hari.

– Govorim o tome da nam *ti* predaješ Odbranu od Mračnih veština.

Hari se zapilji u nju. Onda se okrenu ka Ronu, spreman da s njim razmeni sarkastične poglede, što bi uglavnom činili kada bi Hermiona počela da objašnjava svoje nategnute planove kao što je U.B.LJ.U.V. Na Harijevo zaprepašćenje, Ron nije delovao sarkastično.

Bio je neznatno namršten, očigledno zaokupljen razmišljanjem. Zatim reče: – Dobra ideja.

– Koja ideja? – zapanji se Hari.

– Ti – reče Ron. – Da nas podučavaš kako se to radi.

– Ali...

Hari se tada nasmeši, siguran da njih dvoje pokušavaju da ga nasamare.

– Ali ja nisam nastavnik. Ne mogu...

– Hari, najbolji si na godini u Odbrani od Mračnih veština – reče Hermiona.

– Ja? – reče Hari, iskezivši se šire no ikad. – Ne, nisam, ti si me prešišala na svakom pojedinačnom testu...

– Zapravo, nisam – reče Hermiona hladno. – Ti si mene prešišao u trećoj godini – jedini put kada smo oboje bili na testu i imali nastavnika koji stvarno poznaje materiju. Ali ne govorim o rezultatima testa, Hari. Pomisli samo šta si sve *učinio*!

– Na šta misliš?

– Znaš šta, nisam siguran da baš želim da me neko toliko glup podučava – reče Ron Hermioni, smeškajući se pakosno. Zatim se okrenu ka Hariju.

– Da vidimo – reče, imitirajući Gojla kako naporno razmišlja. – Uh... prva godina – spasao si Kamen mudrosti od Znaš-Već-Koga.

– Ali to je bila puka sreća – reče Hari – a ne veština...

– Druga godina – prekide ga Ron – ubio si Baziliska i uništio Ridla.

– Da, ali da se Foks nije pojavio, ja bih...

– Treća godina – reče Ron, još glasnije – odbio si istovremeno stotinak dementora...

– Znaš i sâm da je to bio srećan slučaj, da vremenski okretač nije...

– Prošle godine – reče Ron, gotovo vičući – *ponovo* si se izborio sa Znaš-Već-Kim...

– Slušajte! – reče Hari gotovo ljutito, pošto su se sada i Ron i Hermiona smejuljili. – Samo me saslušajte, važi? Zvuči veličanstveno kada vi to kažete, ali sve to o čemu pričate bilo je puka sreća – polovinu vremena nisam ni znao šta radim, ništa od toga nisam planirao, samo sam radio ono što bi mi prvo palo na pamet, a gotovo uvek sam imao pomoć sa strane...

Ron i Hermiona su se i dalje sarkastično kezili, i Hari se ponovo razgnevi. Nije čak bio ni siguran zašto je tako ljut.

– Nemojte tu da mi se kezite, kao da to znate bolje od mene; ja sam tamo bio, zar ne? – reče on žučno. – Znam kako se sve dešavalo, u redu? I nisam se iz svega toga izvukao zato što sam briljirao u Odbrani od Mračnih veština, već sam se izvukao zato… zato što mi je pomoć stigla u pravi čas, ili zato što sam pravilno nagađao… ali sam ja kroz sve to slepo tumarao. Pojma nisam imao šta zapravo radim... PRESTANITE DA SE SMEJETE!

Činija s esencijom murtlapa pade na pod i razbi se. On postade svestan da je na nogama, mada se nije sećao kada je ustao. Krukšenks pobeže pod obližnji kauč. Osmesi iščezoše s Ronovog i Hermioninog lica.

– *Vi ne znate kako je to*! Niko od vas... nikada niste morali da se suočite sa njim, je li tako? Mislite da je sva mudrost u tome da se zapamti pregršt kletvi, koje ćete potom baciti na njega, kao da ste u učionici? A sve vreme si svestan da je jedino što stoji između tebe i umiranja tvoj vlastiti um – tvoj mozak, ili petlja, ili šta god – mislite li da možete pravilno da razmišljate kad znate da vas samo jedna nanosekunda deli od toga da budete ubijeni, podvrgnuti mučenju, ili da gledate kako vam prijatelji umiru – tome nas nikada nisu učili na svojim časovima, kako se nositi s takvim stvarima – a vas dvoje sedite tu i ponašate se kao da sam ja neki strašno pametan momak jer sam ovde, živ, a da je Digori bio glup, da je nešto zabrljao – vi zaista nemate pojma, to sam veoma lako mogao da budem i ja, i bio bih, da nisam bio potreban Voldemoru...

– Ništa slično ti nismo rekli, čoveče – poče Ron, delujući užasnuto. – Uopšte

nismo omalovažavali Digorija, stvarno nismo... pogrešno si nas razumeo...

On bespomoćno pogleda Hermionu, koja je imala bolan izraz lica.

– Hari – reče stidljivo – zar ne shvataš? To... to je upravo ono zbog čega nam ti i trebaš... moramo da znamo kako z-zaista izgleda... suočiti se s njim... suočiti se s V-Voldemorom.

To je bio prvi put da je ona izgovorila Voldemorovo ime, i to, više od svega ostalog, natera Harija da se smiri. Još uvek teško dišući, on se ponovo sruči u stolicu, postavši odjednom svestan da mu ruka ponovo užasno pulsira. Poželeo je da nije razbio činiju murtlapove esencije.

– Pa... makar razmisli o tome – reče Hermiona tiho. – Molim te?

Hari nije mogao da smisli šta da joj odgovori. Već ga je obuzeo stid zbog takvog izliva besa. On klimnu glavom, jedva svestan s čime se to slaže.

Hermiona ustade.

– Pa, odoh na spavanje – reče ona što je moguće prirodnijim glasom. – Ovaj... pa, laku noć.

I Ron ustade.

– Ideš? – upita on nespretno Harija.

– Aha – reče Hari. – Evo... evo me za trenutak. Samo ovo da raščistim.

On pokaza na slomljenu činiju na podu. Ron klimnu glavom i ode.

– *Reparo* – promrmlja Hari, uperivši štapić u razbijene parčiće porculana. Oni se ponovo spojiše, kao novi, ali se murtlapova esencija nije mogla tako lako vratiti u činiju.

Iznenada oseti toliki umor da je bio u iskušenju da utone u fotelju i tu zaspi, ali umesto toga prisili sebe da ustane i pođe za Ronom uz stepenice. Njegova nemirna noć ponovo je bila isprekidana snovima o dugim hodnicima i zaključanim vratima, a sledećeg dana ponovo ga probudi peckanje u predelu ožiljka.

16. U Veprovoj glavi

Hermiona čitave dve nedelje nije spominjala ideju da im Hari predaje Odbranu od Mračnih veština. Hari je napokon završio kaznenu nastavu kod profesorke Ambridž (sumnjao je da će reči koje su mu se sada urezale u nadlanicu ikada potpuno izbledeti). Ron je imao još četiri treninga kvidiča, a na poslednja dva čak niko nije vikao na njega. Sve troje su uspeli da nateraju svoje miševe da nestanu na časovima Preobražavanja (Hermiona je već uznapredovala u izvođenju Nestajanja mačića), pre nego što su se dotakli te teme, jedne divlje, burne večeri na samom kraju septembra, dok su zajedno sedeli u biblioteci i proveravali potrebne sastojke za Snejpove napitke.

– Pitala sam se – iznenada reče Hermiona – da li si razmišljao o Odbrani od Mračnih veština, Hari.

– Naravno da jesam – reče Hari razdražljivo – nema šanse da zaboravim, zar ne, dok god nas podučava ona rospija...

– Mislila sam na moju i Ronovu ideju... – Ron joj uputi uznemiren, preteći pogled. Ona mu se namršti: – ...Dobro, u redu, na moju ideju... o tome da nas ti podučavaš.

Hari im ne odgovori odmah. Pretvarao se da čita neku stranu u *Azijskim protivotrovima*, pošto nije hteo da prizna šta mu se vrzmalo po glavi.

Mnogo je razmišljao o tome tokom poslednjih petnaestak dana. Ponekad mu se to činilo kao suluda ideja, baš kao i one noći kada mu je Hermiona to predložila, a katkad bi uhvatio sebe kako razmišlja o kletvama koje su mu najbolje poslužile u raznim susretima s Mračnim stvorenjima i Smrtožderima – i zapravo je shvatio da podsvesno planira čitava predavanja...

– Pa – reče on polako, kada više nije mogao da se pretvara da su mu *Azijski protivotrovi* zanimljivi – da... malčice sam razmišljao o tome.

– I? – upita Hermiona nestrpljivo.

– Pojma nemam – reče Hari, pokušavajući da dobije na vremenu. Pogledao je u Rona.

– Ja sam od početka mislio da je to dobra ideja – reče Ron, koji je bio spremniji da se uključi u ovaj razgovor sada kad se uverio da Hari neće ponovo početi da viče.

Hari se s nelagodom promeškolji na stolici.

– Čuli ste kad sam rekao da je veliki deo svega toga bio puka sreća, zar ne?

– Da, Hari – reče Hermiona blago – ali svejedno, nema svrhe da se pretvaramo da nisi dobar u Odbrani od Mračnih veština, zato što jesi. Ti si jedina osoba koja je prošle godine mogla potpuno da se odupre Kontrolišućoj kletvi, uz to možeš da napraviš Patronusa, možeš da radiš mnogo stvari koje čak ni odrasli čarobnjaci ne mogu, Viktor je oduvek govorio...

Ron se tako brzo okrenu ka njoj da iščaši vrat. Dok ga je trljao, on reče: – Ma nemoj? Šta je to Viki rekao?

– Ha, ha – reče Hermiona kiselim glasom. – Rekao je da Hari zna kako da izvede stvari koje ni on ne zna, a Viktor je bio na poslednjoj godini u Durmstrangu.

Ron je sumnjičavo gledao u Hermionu.

– Nisi valjda još uvek u kontaktu s njim?

– Pa šta i ako jesam? – reče Hermiona hladno, mada joj lice malčice pocrvene. – Mogu valjda da se dopisujem s prijateljem, ako ho...

– Nije on hteo samo da se dopisujete – reče Ron optužujuće.

Hermiona razdraženo zavrte glavom i, ne obraćajući pažnju na Rona, koji ju je i dalje netremice posmatrao, reče Hariju: – Pa, šta kažeš? Hoćeš li da nas podučavaš?

– Samo tebe i Rona, je l' da?

– Pa – reče Hermiona, ponovo delujući zabrinuto. – Ovaj... molim te, Hari, nemoj ponovo da pobesniš... ali ja zbilja mislim da treba da podučavaš svakoga ko želi to da nauči. Mislim, govorimo o tome kako da sebe odbranimo od V-Voldemora. Daj, Rone, nemoj da si patetičan. Nije fer da ne pružimo tu šansu i drugima.

Hari razmisli o tome na trenutak, a onda reče: – Da, ali sumnjam da će iko osim vas dvoje hteti da ga ja tome podučavam. Ja sam ludak, sećaš se?

– Pa, ja mislim da ćeš se možda iznenaditi kad vidiš koliko bi ljudi bilo

zainteresovano da čuju to što imaš da kažeš – reče Hermiona ozbiljno. – Pazi ovako – ona se nagnu ka njemu, a Ron, koji ju je i dalje mrgodno posmatrao, nasloni se napred da bi i on čuo – znaš da je prvi vikend u oktobru hogsmidski vikend? Šta kažete na to da obavestimo sve zainteresovane da ćemo se naći u selu i tamo porazgovarati o svemu?

– Zašto to moramo da radimo izvan škole? – upita Ron.

– Zato – poče Hermiona, usmerivši pažnju ponovo na šematski crtež kineskog žvaćkastog kupusa koji je precrtavala – što ne verujem da bi Ambridžova bila srećna kad bi otkrila šta nameravamo.

* * *

Hari je jedva čekao vikend-izlet u Hogsmid, ali ga je jedna stvar brinula. Sirijus je potpuno zaćutao od onda kada im se početkom septembra ukazao u kaminu. Hari je znao da su ga naljutili rekavši da ne žele da dođe – ali ga je i dalje s vremena na vreme zabrinjavala pomisao da bi Sirijus mogao da zaboravi na oprez i svejedno se pojavi. Šta će da rade ako veliki crni pas jurne ulicom ka njima u Hogsmidu, možda čak pred nosom Draka Melfoja?

– Pa ne možeš ga kriviti što želi da se malko prošeta – reče Ron, kada je Hari njemu i Hermioni poverio svoje strahove. – Mislim, u bekstvu je već više od dve godine, i znam da mu nije bilo lako, ali je makar bio slobodan, zar ne? A sada je sve vreme skučen unutra s onim odurnim vilenjakom.

Hermiona mrko pogleda u Rona, ali je osim toga potpuno ignorisala tu opasku o Kričeru.

– Problem je u tome – reče ona Hariju – što, sve dok V-Voldemor – o, *zaboga*, Rone – ne izađe na videlo, Sirijus mora da ostane tako sakriven, zar ne? Mislim, glupo Ministarstvo neće shvatiti da je Sirijus nevin dok ne uvide da im je Dambldor sve vreme govorio istinu o njemu. A kad te budale ponovo počnu da hvataju prave Smrtoždere, biće očigledno da Sirijus nije jedan od njih... hoću da kažem, kao prvo, on nema njihov Znak.

– Mislim da nije toliko glup da se vrati – poče da ga teši Ron. – Dambldor bi poludeo ako bi Sirijus to učinio, a Sirijus sluša Dambldora, čak i kad mu se ne dopada ono što čuje.

Pošto je Hari i dalje delovao zabrinuto, Hermiona reče: – Čuj, Ron i ja smo razgovarali s ljudima za koje mislimo da bi želeli da nauče prave metode Odbrane od Mračnih veština, i našli smo nekoliko zainteresovanih. Rekli smo im da nas potraže u Hogsmidu.

– Važi – reče Hari isprazno, i dalje zaokupljen Sirijusom.

– Ne brini se, Hari – reče Hermiona tiho. – Imaš dovoljno stvari na umu i bez Sirijusa.

Naravno, bila je potpuno u pravu, jedva je uspevao da drži korak s domaćim zadacima, mada je sada radio mnogo više pošto nije morao da provodi svako veče na kaznenoj nastavi s Ambridžovom. Ron je u domaćim zadacima zaostajao još više od Harija, pošto je pored kvidiča, koji su obojica trenirali dvaput nedeljno, obavljao i asistentske dužnosti. Ipak, Hermiona, koja je imala više predmeta od njih dvojice, ne samo da je završila sav svoj domaći već je našla vremena da ištrika još odeće za vilenjake. Hari je morao da prizna da postaje sve bolja; sada su gotovo uvek mogli da razlikuju šešire od čarapa.

Na dan posete Hogsmidu, jutro je osvanulo vedro ali vetrovito. Posle doručka stali su u red ispred Filča, koji je proveravao imena na podužem spisku učenika koji su imali dozvolu od roditelja ili staratelja da posete selo. Uz neznatno žiganje u predelu srca, Hari se seti da on uopšte ne bi ni mogao da ide tamo da nije bilo Sirijusa.

Kada je Hari prišao Filču, domar jako šmrknu, kao da pokušava da otkrije nekakav miris na Hariju. Zatim odsečno klimnu, od čega mu se vilica ponovo zatrese, a Hari krenu napolje, niz kamene stepenice, u hladan, sunčan dan.

– Ovaj... zašto te je Filč njuškao? – upita Ron, kada su se on, Hari i Hermiona zaputili brzim hodom niz širok prilaz kapijama.

– Mislim da je proveravao ima li mirisa balegobombi – reče Hari, nasmejavši se. – Zaboravio sam da vam ispričam...

I on im izloži celu priču o tome kako je poslao pismo Sirijusu i o Filču koji je uleteo sekundu kasnije, tražeći da vidi pismo. Na njegovo iznenađenje, Hermioni je njegova priča bila izuzetno zanimljiva, čak više nego njemu samom.

– Rekao je da mu je dojavljeno da naručuješ balegobombe? Ali ko mu je to dojavio?

– Ne znam – reče Hari slegnuvši ramenima. – Možda Melfoj, on bi mislio da je to smešno.

Prolazili su pored visokih kamenih stubova s krilatim veprovima na vrhu i skrenuli levo na put za selo, dok im je vetar nabacivao kosu na oči.

– Melfoj? – reče Hermiona skeptično. – Pa... da... možda...

I ostade duboko zamišljena celim putem do prilaza Hogsmidu.

– Gde idemo, uopšte? – zapita Hari. – U *Tri metle*?

– O... ne – reče Hermiona, prenuvši se iz sanjarenja – ne, tamo je uvek prepuno i bučno. Rekla sam ostalima da nas sačekaju u *Veprovoj glavi*, drugoj krčmi, znate onoj koja nije na glavnom drumu. Mislim da je malo.... znate... *sumnjivog karaktera*... ali učenici ne zalaze često u nju, pa mislim da nas niko neće čuti.

Sišli su niz glavnu ulicu pored Zonkove prodavnice čarobnjačkih šala, u kojoj, nimalo iznenađeni, zatekoše Freda, Džordža i Lija Džordana, zatim prođoše pored pošte, iz koje su sove izletale u pravilnim razmacima, i skrenuše u sporednu ulicu na čijem vrhu je bila mala krčma. Sa zarđalog podupirača poviše vrata visio je izubijan

drveni natpis, a na njemu je bila naslikana glava opakog divljeg vepra kako krvari po belom platnu ispod nje. Znak zaškripa na vetru kada se njih troje približiše. Malo su oklevali pred vratima.

– Pa, hajdemo – reče Hermiona pomalo nervozno. Hari prvi krenu unutra.

Unutrašnjost nije bila ni nalik na *Tri metle*, čiji je veliki bar odavao utisak blistave topline i čistote. Bar u *Veprovoj glavi* sastojao se od jedne male, trošne i ne preterano čiste sobe, koja je strašno vonjala na nešto što su vrlo verovatno bile koze. Prozori na nišama bili su garavi toliko da je tek mali tračak svetlosti dopirao u sobu, koja je stoga bila osvetljena patrljcima sveća nasađenih po grubo tesanim drvenim stolovima. Na prvi pogled pod je ličio na dobro utabanu zemlju, mada je Hari, čim je stupio na njega, shvatio da se ispod prljavštine koja se taložila vekovima nalazi kamen.

Hari se seti da mu je, kad je bio na prvoj godini, Hagrid spominjao ovu krčmu. „Ima puno neobične fele u *Veprovoj glavi*“, rekao mu je tada Hagrid, objašnjavajući mu kako je tamo osvojio zmajevo jaje u opkladi sa zakukuljenim čovekom. U to vreme, Hari se pitao kako Hagridu nije bilo čudno što je taj stranac krio lice tokom čitavog njihovog susreta. Sada je video da je skrivanje lica neka vrsta mode u *Veprovoj glavi*. Za barom je bio čovek čija je cela glava bila obmotana prljavim sivim zavojima, mada je on i dalje, kroz prorez gde su usta, gutao bezbrojne čaše neke vatrene supstance koja se dimila. Dve siluete prekrivene kapuljačama sedele su za stolom u jednoj od niša. Hari bi pomislio da su dementori da nisu govorili jakim jorkširskim akcentom, a u senovitom ćošku iza kamina sedela je veštica s debelim crnim velom koji joj je padao do nožnih prstiju. Mogli su da joj vide samo vrh nosa, jer je zbog njega veo bio malo izbočen.

– Nisam baš siguran da je ovo dobra ideja, Hermiona – promrmlja Hari dok su prilazili baru. Naročito se zagledao u vešticu pod velom. – Je li ti palo na pamet da bi to mogla da bude Ambridžova?

Hermiona baci procenjivački pogled na figuru pod velom.

– Ambridžova je niža od te žene – reče tiho. – Uostalom, čak i da dođe ovamo, Ambridžova nema načina da nas zaustavi, Hari, pošto sam dvostruko i trostruko proverila školska pravila. Nismo prešli dozvoljenu granicu. Izričito sam pitala profesora Flitvika da li je učenicima dozvoljeno da dođu u *Veprovu glavu*, a on je rekao da jeste, ali mi je izričito savetovao da ponesemo svoje čaše. A i pogledala sam sve čega sam mogla da se setim u vezi s grupama za učenje i rad domaćih zadataka, i one su definitivno dozvoljene. Ja samo mislim da nije dobra ideja da *paradiramo* naokolo javno objavljujući drugima čime se bavimo.

– U pravu si – reče Hari suvo – pogotovo jer to što planiraš nije baš grupa za zajednički rad domaćih zadataka, zar ne?

Krčmar postrance dođe do njih, izašavši iz zadnjeg sobička. Bio je to namćorast starac duge sede kose i brade. Bio je visok i mršav, i Hariju odnekud poznat.

– Šta je? – progunđa on.

– Tri krem-piva, molim vas – reče Hermiona.

Čovek posegnu ispod šanka i izvuče tri veoma prašnjave i prljave flaše, koje tresnu o površinu šanka.

– Šest sikla – reče.

– Ja ću da platim – reče Hari hitro, dodajući čoveku srebro. Šankerov pogled pređe preko Harija, na delić sekunde se zadržavši na njegovom ožiljku. Zatim se okrenu i odloži Harijev novac u starinsku drvenu kasu, čija se fioka automatski otvori da primi novčiće. Hari, Ron i Hermiona se povukoše do stola najudaljenijeg od šanka i sedoše, osvrćući se oko sebe. Čovek u prljavim sivim zavojima stade da kucka prstima po šanku, i barmen mu donese još jedno zadimljeno piće.

– Znaš šta? – promrmlja Ron, osvrćući se oduševljeno po krčmi. – Ovde bismo mogli da naručimo šta hoćemo. Kladim se da bi nam onaj tipus prodao bilo šta, ne bi ga bilo briga. Oduvek sam hteo da probam vatroviski...

– Ti – si – *asistent* – zareža Hermiona.

– Oh – reče Ron, dok mu je osmeh bledeo s lica. – Da...

– Dakle, šta si rekla, ko će se sve naći s nama? – upita Hari, otčepivši zarđali zapušač svog krem-piva, i otpivši par gutljaja.

– Samo nekoliko ljudi – ponovi Hermiona, nervozno gledajući čas u svoj sat čas prema vratima. – Rekla sam im da budu ovde otprilike u ovo vreme, i sigurna sam da svi znaju gde je... O, vidi, ovo bi mogli da budu oni.

Vrata krčme se otvoriše. Širok prašnjav zrak sunca na trenutak podeli sobu na dva dela, a zatim nestade u nadolazećoj gomili dece.

Prvo je ušao Nevil u pratnji Dina i Lavander, za kojima su odmah išli Parvati i Padma Petil sa (Harijev stomak izvede salto) Čo i jednom od njenih kikotavih drugarica, zatim (sasvim sama, delujući toliko sanjivo da je možda čak i slučajno zalutala tu) Luna Lavgud. Potom usledi̇še Kejti Bel, Alisija Spinet i Anđelina Džonson, Kolin i Denis Krivej, Erni Makmilan, Džastin Finč-Flečli, Hana Abot, zatim devojčica iz Haflpafa s dugačkom kikom koja joj je padala niz leđa, a kojoj Hari nije znao ime, onda tri dečaka iz Rejvenkloa za koje je bio prilično uveren da se zovu Entoni Goldstin, Majkl Korner i Teri But, potom Džini, praćena visokim, mršavim plavokosim dečakom prćastog nosa, kojeg je Hari kao kroz maglu prepoznao kao člana haflpafskog kvidičkog tima, i na samom začelju Fred i Džordž Vizli sa svojim prijateljem Lijem Džordanom, noseći velike papirne kese natrpane robom iz Zonkove prodavnice.

– Samo nekoliko ljudi? – reče Hari promuklo Hermioni. – Samo nekoliko ljudi?

– Da, pa, čini se da je ideja postala prilično popularna – reče Hermiona veselo. – Rone, hoćeš li da privučeš još stolica?

Krčmar se ukočio usred brisanja čaše krpom, koja je bila toliko prljava da je izgledala kao da nikada nije oprana. Moguće je da nikada nije video svoju krčmu tako

punu.

– Zdravo – reče Fred, koji je prvi stigao do šanka, brzo prebrojavši svoje saputnike – možemo li da dobijemo... dvadeset pet krem-piva, moliću?

Krčmar je na trenutak mrko zurio u njega, a onda, iznervirano bacivši krpu kao da su ga upravo prekinuli usred nekog važnog posla, poče da vadi prašnjava krem-piva ispod šanka.

– Živeli – reče Fred, deleći ih društvu. – Ajde, svi, ispljunite pare, ja nemam dovoljno zlata za sve ovo...

Hari je tupo posmatrao kako velika raspričana grupica uzima svoja piva od Freda i petlja po svojim odorama u potrazi za novčićima. Nije mogao da zamisli zašto se pojavilo ovoliko ljudi, sve dok mu na um ne pade užasavajuća pomisao da oni možda očekuju nekakav govor, i na tu pomisao naglo se okrenu ka Hermioni.

– Šta si im ti to napričala? – reče on prigušenim glasom. – Šta oni to očekuju?

– Rekla sam ti, oni samo hoće da čuju šta ti imaš da kažeš – reče Hermiona umirujuće. Ali pošto je Hari nastavio da je gleda besno, ona brzo dodade: – Ti još uvek ne moraš ništa da radiš, ja ću im se prva obratiti.

– Zdravo, Hari – reče Nevil sijajući od sreće, sedajući naspram njega.

Hari pokuša da mu uzvrati osmeh, ali ne progovori. Usta su mu bila izrazito suva. Čo mu se samo nasmešila i sela sa Ronove desne strane. Njena drugarica, koja je imala kovrdžavu crvenkasto-plavu kosu nije se smešila, već je Hariju uputila izrazito nepoverljiv pogled koji ga ubedi da ona, da je bilo po njenom, uopše ne bi ni bila ovde.

Sedajući po dvoje i troje, novopridošla deca se smestiše oko Harija, Rona i Hermione, neki delujući prilično uzbuđeno, drugi pak radoznalo, a Luna Lavgud je sanjivo zurila u prazan prostor. Kada su svi privukli stolice, žamor zamre. Svi pogledi bili su prikovani za Harija.

– Ovaj – reče Hermiona, glasom pomalo piskavijim nego inače zbog nervoze. – Ovaj... pa... zdravo.

Grupica sada usredsredi pažnju na nju, iako su im pogledi i dalje redovno stremili ka Hariju.

– Pa... ovaj... pa, znate zašto ste ovde. Ovaj... dakle, Hari je imao ideju... hoću reći – (Hari je prostreli pogledom) – ja sam imala ideju... da bi bilo dobro ako bi ljudi koji žele da uče Odbranu od Mračnih veština – a pod time mislim da stvarno uče, znate, a ne one gluposti koje Ambridžova radi s nama... – (Hermionin glas iznenada postade mnogo sigurniji i uverljiviji) – ...jer to niko ne bi mogao da nazove Odbranom od Mračnih veština... (– Tako je! – oglasi se Entoni Goldstin, a Hermiona ga odobravajuće pogleda) – ...Pa, mislila sam da bi bilo dobro ako bismo, dakle, uzeli stvari u svoje ruke.

Ona zastade, iskosa pogleda u Harija i nastavi: – A pod time mislim da naučimo kako da se pravilno odbranimo, ne samo teorijski, već izvođenjem pravih čini...

– Kladim se da bi i ti htela da položiš svoj O.Č.N. iz Odbrane od Mračnih veština, je li? – upita Majkl Korner.

– Naravno da bih htela – reče Hermiona kao iz topa. – Ali i više od toga, hoću da budem propisno izvežbana u odbrani jer... jer... – ona duboko udahnu i dovrši – jer se Lord Voldemor vratio.

Reakcija je bila trenutna i krajnje predvidljiva. Čoina prijateljica vrisnu i prosu krem-pivo po sebi. Teri But se nevoljno trže. Padma Petil zadrhta, a Nevil ispusti čudnovat jecaj koji je uspeo da pretvori u kašalj. Svi su, ipak, pogledom željno fiksirali Harija.

– Pa... u svakom slučaju, takav nam je plan – reče Hermiona. – Ako hoćete da nam se pridružite, moramo da odlučimo kako ćemo da...

– Gde je dokaz da se Znaš-Već-Ko vratio? – upita plavokosi haflpafovac koji je igrao kvidič, prilično agresivnim glasom.

– Pa, Dambldor veruje u to... – poče Hermiona.

– Hoćeš reći, Dambldor veruje *njemu* – reče plavokosi dečak, mahnuvši glavom ka Hariju.

– A ko si *ti*? – upita Ron pomalo nepristojno.

– Zaharije Smit – reče dečak – i mislim da imam pravo da znam zašto on tvrdi da se Znaš-Već-Ko vratio.

– Vidi – reče Hermiona, vešto intervenišući – ovaj sastanak nije posvećen tome...

– U redu je, Hermiona – reče Hari.

Upravo mu je sinulo zašto je toliko mnogo ljudi došlo. Pomisli kako je Hermiona trebalo to i da predvidi. Neki od njih – možda čak većina – došli su u nadi da će čuti Harijevu priču iz prve ruke.

– Zašto tvrdim da se Znaš-Već-Ko vratio? – upita on, gledajući Zahariju pravo u lice. – Video sam ga. Ali Dambldor je prošle godine celoj školi ispričao šta se dogodilo, i ako njemu niste poverovali, onda nećete poverovati ni meni, a ja ne nameravam da protraćim čitavo popodne pokušavajući nekoga da ubedim.

Činilo se da je cela grupica zadržala dah dok je Hari govorio. Hari je imao utisak da čak i krčmar pomno sluša. Brisao je čašu svojom prljavom krpom, čineći je ravnomerno prljavijom.

Zaharije mu uzvrati: – Dambldor nam je prošle godine rekao samo da je Sedrika Digorija ubio Znaš-Već-Ko, i da si ti vratio Digorijevo telo na Hogvorts. Nije nam ispričao nikakve detalje, nije nam rekao kako je tačno Digori ubijen, a mislim da bismo svi mi želeli da znamo...

– Ako ste došli da čujete kako tačno izgleda kada Voldemor ubije nekoga, tu vam ne mogu pomoći – reče Hari. Njegovo strpljenje, kojeg je ovih dana imao toliko malo, ponovo je bilo na izmaku. Nije sklanjao pogled s agresivnog lica Zaharija Smita, i bio je odlučan da ne pogleda u Čo. – Ne želim da pričam o Sedriku Digoriju, u redu? Tako da, ako ste zbog toga došli, možete slobodno da idete.

On baci ljutit pogled u Hermioninom pravcu. Sve je ovo, pomisli on, njena krivica. Ona je odlučila da ga izloži pred ostalima, kao da je neka nakaza, i naravno da su se pojavili u tolikom broju da vide koliko je sumanuta ta njegova priča. Ali niko ne napusti svoje mesto, čak ni Zaharije Smit, iako je nastavio pomno da pilji u Harija.

– Dakle – reče Hermiona, ponovo piskavim glasom – dakle... kao što sam govorila... ako hoćete da naučite da se branite, onda se moramo dogovoriti kako ćemo to da izvodimo, koliko često ćemo se okupljati, i gde ćemo da...

– Da li je istina – prekide je devojčica s dugačkom kikom duž leđa, gladajući u Harija – da možeš da proizvedeš Patronusa?

– Aha – reče Hari, pomalo odbrambeno.

– Opipljivog Patronusa?

Ta fraza pokrenu nešto u Harijevom sećanju.

– Ovaj... da li, kojim slučajem, poznaješ Madam Bouns? – upita.

Devojčica se nasmeši.

– To mi je tetka – reče ona. – Ja sam Suzan Bouns. Pričala mi je o tvom saslušanju. Dakle... da li je to istina? Praviš Patronusa u obliku jelena?

– Da – reče Hari.

– Boga mu, Hari! – reče Li, vidno impresioniran. – Nisam znao za to!

– Mama je rekla Ronu da ne širi priču o tome naokolo – reče Fred, kezeći se Hariju. – Rekla je da i bez toga privlačiš dovoljno pažnje.

– Pa, nije pogrešila – promrmlja Hari, i nekoliko prisutnih se nasmeja.

Veštica pod velom se malčice uzvrpolji na svom sedištu.

– I zaista si ubio Baziliska onim mačem iz Dambldorove kancelarije? – hteo je Teri But da zna. – To mi je rekao jedan od portreta na zidu kancelarije, kada sam prošle godine bio tamo...

– Ovaj... da, jesam – reče Hari.

Džastin Finč-Flečli zazvižda u znak divljenja. Braća Krivej razmeniše poglede pune strahopoštovanja, a Lavander Braun tiho reče: – Vau! – Hariju je sada bilo pomalo vruće ispod okovratnika. Odlučno je gledao svuda, samo ne u pravcu Čo.

– A kada smo bili u prvom razredu – obznani Nevil prisutnima – spasao je onaj Kamen ludosti...

– Mudrosti – prosikta Hermiona.

– Aha, baš to... od Znate-Već-Koga – dovrši Nevil.

Oči Hane Abot zaokrugliše se poput galeona.

– A da ne govorimo – reče Čo (Harijev pogled polete ka njoj; i ona je gledala u njega, smešeći se, pa njegov stomak izvede još jedan salto unazad) – o svim podvizima koje je morao da izvede na Tročarobnjačkom turniru prošle godine – prolazak pored zmajeva, siren-ljudi i akromantula i sličnih stvari...

Širom stola začu se žamor impresioniranog odobravanja. Hariju se utroba sada migoljila. Pokušavao je da uozbilji lice, kako ne bi delovao previše zadovoljan

samim sobom. Činjenica da ga je Čo nahvalila znatno mu je otežavala da im kaže ono što se sebi samom zakleo da će im saopštiti.

– Pazite – reče on, a svi istog trena zaćutaše – ja... neću da zvučim kao da sam lažno skroman, ili kako već, ali... i drugi su mi mnogo pomogli da se izborim sa svim tim stvarima...

– Nisu, vala, s onim zmajem – reče Majkl Korner kao iz topa. – To je bilo mnogo kul letenje...

– Da, pa... – reče Hari, osećajući da bi bilo nepristojno da se ne složi s time.

– A niko ti nije pomogao ni da se otarasiš onih dementora letos – reče Suzan Bouns.

– Ne – reče Hari – nije, okej, znam da sam ponešto izveo bez ikakve pomoći, ali pokušavam da kažem da...

– Da li ti to pokušavaš da izvrdaš i ne pokažeš nam ništa od toga? – upita Zaharije Smit.

– Evo, ja imam jednu super ideju – reče Ron glasno, pre nego što je Hari stigao da progovori – zašto ti ne bi začepio svoju gubicu?

Možda je reč „izvrdaš“ izazvala ovako burnu reakciju kod Rona. U svakom slučaju, on je sada gledao u Zaharija kao da mu ništa ne bi bilo draže nego da ga udari. Zaharije pocrvene.

– Pa, svi smo se ovde okupili da nešto naučimo od njega, a on nam govori kako ne ume da izvede ništa od toga – reče on.

– Nije to rekao – zareža Fred.

– Da li bi želeo da ti mi malčice pročistimo uši? – ponudi se Džordž, izvadivši metalni instrument smrtonosnog izgleda iz jedne od kesa iz Zonkove prodavnice.

– Ili bilo koji drugi deo tela, nema problema, jer nismo preterano izbirljivi gde ovo zabijamo – reče Fred.

– Dakle – žurno se ubaci Hermiona – idemo dalje... stvar je u tome, da li se svi slažemo da ćemo ići na časove kod Harija?

Svi zagrajaše u znak opšteg odobravanja. Zaharije prekrsti ruke i ništa ne reče, mada je to možda bilo zato što je bio i suviše zauzet obazrivim osmatranjem instrumenta u Fredovoj ruci.

– Dobro onda – nastavi Hermiona, kojoj je vidno laknulo što su se napokon oko nečega dogovorili. – Pa, sledeće pitanje je koliko ćemo često da se sastajemo. Mislim da nema svrhe da to činimo ređe od jednom nedeljno...

– Čekaj malo – reče Anđelina – moramo voditi računa da nam se ovo ne poklapa s našim treninzima kvidiča.

– Da – reče Čo – a ni s našim.

– Ni s našim – dodade Zaharije Smit.

– Sigurna sam da ćemo uspeti da pronađemo neko veče u nedelji koje će svima odgovarati – reče Hermiona pomalo nestrpljivo – ali, znate, ovo je prilično važno,

ipak se radi o tome da ćemo učiti da se odbranimo od V-Voldemorovih Smrtoždera...

– Dobro rečeno! – zagrme Erni Makmilan, kojeg je Hari već odavno čekao da se oglasi. – Ja lično mislim da je ovo izuzetno važno, možda čak važnije od svega drugog što ćemo raditi ove godine, računajući i predstojeće O.Č.N.-e!

On se značajno osvrnu oko sebe, kao da čeka da mu ostali viknu: – Nije valjda! – Međutim, kada se niko ne javi, on nastavi: – Lično ne shvatam zašto nam je Ministarstvo utrapilo ovako beskorisnog nastavnika u ova kritična vremena. Očigledno ne smeju sebi da priznaju da se Znate-Već-Ko vratio, ali ipak, dati nam nastavnika koji nas sprečava da koristimo odbrambene čini...

– Mi mislimo da Ambridžova ne želi da se obučavamo u Odbrani od Mračnih veština – reče Hermiona – zato što ima neku... neku sumanutu ideju da bi Dambldor mogao da koristi svoje učenike kao nekakvu privatnu vojsku. Misli da bi on pokušao da nas mobiliše protiv Ministarstva.

Gotovo svi su se zaprepastili na ovu vest. Svi izuzev Lune Lavgud, koja se oglasi: – Pa, to se sasvim uklapa. Uostalom, i Kornelijus Fadž ima svoju ličnu armiju.

– Šta? – reče Hari, potpuno izbačen iz takta ovom neočekivanom informacijom.

– Da, on ima vojsku heliopata – reče Luna svečano.

– Ne, nema – obrecnu se Hermiona.

– Da, ima – reče Luna.

– Šta su to heliopate? – upita Nevil, gledajući zblanuto.

– Oni su duhovi vatre – reče Luna, a njene ionako buljave oči toliko se razrogačiše da je delovala luđe no ikada – ogromna visoka plamteća stvorenja koja galopiraju po tlu, spaljujući sve pred s....

– Oni ne postoje, Nevile – reče Hermiona zajedljivo.

– O, nego šta nego postoje! – reče Luna ljutito.

– Žao mi je, ali gde je dokaz? – obrecnu se Hermiona.

– Ima mnogo iskaza očevidaca. Samo zato što si ti toliko uskogruda da sve mora da ti se poturi pod nos ne bi li...

– *Ahem, ahem* – reče Džini, tako dobro imitirajući profesorku Ambridž da se nekoliko prisutnih uznemireno osvrnu, a zatim nasmeja. – Zar se nismo upravo dogovarali koliko često ćemo održavati časove Odbrane?

– Da – odmah se ubaci Hermiona – da, jesmo, u pravu si, Džini.

– Pa, jednom nedeljno mi zvuči sasvim kul – reče Li Džordan.

– Dok god... – poče Anđelina.

– Da, da, znamo za kvidič – reče Hermiona napetim glasom. – Druga stvar o kojoj moramo da odlučimo jeste gde ćemo da se sastajemo...

Ovo je bilo već malo teže. Svi zanemeše.

– U biblioteci? – predloži Kejti Bel posle nekog vremena.

– Čini mi se da Madam Pins neće biti i suviše oduševljena ako budemo bacali kletve u biblioteci – reče Hari.

– Možda u nekoj praznoj učionici? – reče Din.

– Aha – reče Ron. – Mek Gonagalova bi možda mogla da nam dozvoli da vežbamo u njenoj, kao što nam je dozvolila kada je Hari vežbao za Tročarobnjački.

Ali Hari je bio prilično siguran da Mek Gonagalova ovoga puta neće biti toliko predusretljiva. Uprkos svemu što je Hermiona rekla o grupama za učenje i rad domaćih zadataka koje su dozvoljene, imao je jak predosećaj da bi se ova grupa ipak mogla smatrati mnogo buntovnijom.

– Dobro, pa, probaćemo nas troje da pronađemo neko mesto – reče Hermiona. – Poslaćemo poruku svima kada budemo odredili vreme i mesto prvog sastanka.

Ona stade da pretura po svojoj torbi, i izvuče pergament i pero, a zatim zastade kao da skuplja hrabrost da nešto kaže.

– Ja... mislim da bi svako trebalo da se potpiše, da znamo ko je sve ovde. Ali mislim – ona duboko udahnu – da se treba složiti da ne širimo priču o ovome što radimo. Ako se upišete, time potvrđujete da nećete reći Ambridžovoj niti bilo kome drugome šta nameravamo.

Fred posegnu za pergamentom i veselo naškraba svoj potpis, ali Hari primeti da je nekoliko prisutnih bilo prilično nezadovoljno na pomisao da treba da stave svoje ime na spisak.

– Ovaj... – reče Zaharije polako, odbijajući da uzme pergament koji mu je Džordž dodavao – pa... siguran sam da će mi Erni reći kada su sastanci.

Ali i Erni je prilično oklevao da se potpiše. Hermiona se, podignutih obrva, zagleda u njega.

– Ja... pa, mi smo ipak *asistenti* – procedi Erni. – A ako bi ovaj spisak bio otkriven... pa, hoću reći... i sama si rekla, ako Ambridžova otkrije...

– Upravo si rekao da je ova grupa najvažnija stvar koju ćeš da radiš ove godine – podseti ga Hari.

– Ja... da – reče Erni – da, i verujem u to, samo što...

– Erni, zar stvarno misliš da ću da ostavim taj spisak da se vuče naokolo? – upita Hermiona, na ivici živaca.

– Ne, naravno da nećeš – uzvrati Erni, delujući malo manje zabrinuto. – Ja... da, naravno da ću da potpišem.

Posle Ernija, više niko nije imao primedbi, iako je Hari primetio da Čoina drugarica upućuje prilično prekoran pogled Čo, pre nego što je dodala svoje ime. Kada se i poslednja osoba – Zaharije – upisala, Hermiona uze pergament nazad i ćušnu ga pažljivo u torbu. Grupicom zavlada čudna atmosfera. Kao da su upravo potpisali nekakav ugovor.

– Pa, vreme nam izmiče – reče Fred živahno, skočivši na noge. – Džordž, Li i ja moramo da kupimo neke delikatne stvarčice, pa se vidimo kasnije.

I ostali počeše da odlaze, u grupicama od dvoje-troje. Čo se prilično zadržala zakopčavajući torbu pre nego što će otići, dok joj je duga tamna zavesa od kose

skrivala lice. Ali njena prijateljica je stajala pored nje, prekrštenih ruku, cokćući jezikom, tako da Čo nije imala drugog izbora već da ode s njom. Dok ju je drugarica gurala kroz vrata, Čo se osvrnu i mahnu Hariju.

– Pa, mislim da je sve dobro prošlo – reče Hermiona veselo, koji trenutak kasnije, kad su ona, Hari i Ron izašli iz *Veprove glave* na jarku sunčevu svetlost. Hari i Ron su stezali svoje flaše krem-piva.

– Onaj Zaharije je pravi som – reče Ron, mrko gledajući Smitovu udaljenu siluetu, jedva raspoznatljivu u daljini.

– Ni ja ga ne volim mnogo – priznade Hermiona – ali čuo me je kada sam pričala s Ernijem i Hanom za haflpafskim stolom, delovao je vrlo zainteresovano, i šta sam mogla da mu kažem? Ali, što više ljudi to bolje, stvarno – hoću reći, Majkl Korner i njegovi prijatelji ne bi ni došli da on nije počeo da se zabavlja sa Džini...

Ron, koji je upravo ispijao poslednje kapi iz svoje flaše krem-piva, zagrcnu se i prosu preostalo krem-pivo po svojoj odori.

– On se ŠTA? – prokrklja Ron, skandalizovan, a uši mu postadoše rumene poput listova govedine. – Ona se zabavlja sa... moja sestra se zabavlja... kako to misliš, s Majklom Kornerom?

– Pa, mislim da su on i njegovi drugovi baš zato i došli – hoću reći, očigledno je da su zainteresovani da uče odbranu, ali da Džini nije rekla Majklu šta se zbiva...

– Kada se to... kada je ona...?

– Upoznali su se na Božićnom balu i smuvali na kraju prošle godine – reče Hermiona sabrano. Upravo su skrenuli u Visoku ulicu, i ona se zaustavi pred Skrivenšaftovom prodavnicom pera, u čijem su izlogu bila postavljena lepa fazanova pera. – Hmm... dobro bi mi došlo novo pero.

Ona uđe u radnju. Hari i Ron krenuše za njom.

– Koji od njih je bio Majkl Korner? – besno je insistirao Ron.

– Onaj mračni – reče Hermiona.

– Nije mi se dopao – odmah će Ron.

– Veliko iznenađenje – reče Hermiona sebi u bradu.

– Ali – poče Ron, prateći Hermionu duž reda pera naslaganih u bakarnim posudama. – Mislio sam da se Džini sviđa Hari!

Hermiona ga pogleda pomalo sažaljivo i zavrte glavom.

– Džini se *nekada* sviđao Hari, ali je digla ruke od njega još pre nekoliko meseci. Nije da te sada *ne voli*, naprotiv – dodade ona nežno Hariju, ispitujući jedno dugačko crno-zlatno pero.

Hariju, kome je glava još uvek bila puna Čoinog mahanja, ova tema nije bila toliko zanimljiva kao Ronu, koji je prosto drhtao od ogorčenja, ali mu tada sinu nešto što do tog trenutka gotovo da nije ni primetio.

– Dakle, zato sada priča? – upita on Hermionu. – Pre nikada nije pričala preda mnom.

– Tačno tako – reče Hermiona. – Da, mislim da ću uzeti ovo pero...

Ona priđe pultu i plati petnaest sikla i dva knuta, dok joj je Ron još uvek disao za vratom.

– Rone – reče ona strogo, okrenuvši se u mestu – Džini je znala da ćeš to teško podneti, i upravo zbog toga ti nije rekla da se viđa s Majklom. Zato nemoj više da gunđaš, za ime božje.

– Kako to misliš? Ko je rekao išta loše? Ja ne gunđam ni o čemu... – nastavio je Ron da mrmlja sebi u bradu duž cele ulice.

Hermiona prevrnu očima ka Hariju, a zatim, dok je Ron još uvek za sebe proklinjao Majkla Kornera, tiho reče: – Kad smo već kod Majkla i Džini... šta je s tobom i Čo?

– Kako to misliš? – upita Hari brzo.

Učini mu se da u njemu odjednom nešto proključa. Osetio je da gori, zbog čega ga je hladnoća peckala po licu – da li je to zaista bilo toliko očigledno?

– Pa – reče Hermiona sa smeškom – prosto nije mogla da odvoji pogled od tebe, zar ne?

Hari nikada ranije nije do te mere spoznao koliko je selo Hogsmid božanstveno.

17. Dekret o obrazovanju broj dvadeset četiri

Hari se sve do kraja vikenda osećao srećniji nego ikada od početka polugođa. On i Ron su skoro celu nedelju proveli radeći domaće, da bi nadoknadili ono što su propustili. Poslednji zraci jesenjeg sunca istrajali su ceo dan: stoga su, umesto da sede pogrbljeni nad stolovima u dnevnom boravku, preneli sveske napolje i smestili se u senci velikog bukovog drveta na samom rubu jezera. Hermiona, koja je po običaju već bila završila sve svoje zadatke, ponela je klupko vune i začarala svoje igle za pletenje, tako da su štrikale i zveketale u vazduhu pored nje, proizvodeći još šeširića i marama.

Saznanje da oni čine nešto da se odupru Ambridžovoj i Ministarstvu, i da je on sâm ključni deo pobune, pružalo je Hariju osećaj neizmernog zadovoljstva. Neprekidno je premotavao subotnji sastanak u glavi: svi ti ljudi su se obratili njemu da ih nauči Odbrani od Mračnih veština... pa izrazi na njihovim licima kada su čuli za neke od stvari koje je učinio... i *Čo* koja hvali njegove podvige na Tročarobnjačkom turniru – spoznaja da ga niko od svih njih ne smatra lažljivim čudakom, već nekim kome se treba diviti, toliko ga je ispunila nadom da je u ponedeljak ujutru još uvek bio veseo, uprkos tome što su mu predstojala najneomiljenija predavanja.

On i Ron se iz spavaonice zaputiše niza stepenice, raspravljajući o Anđelininoj

ideji da te večeri na kvidičkom treningu probaju da uvežbaju novi potez po imenu finta lenjivčevog stiska, i tek kada su došli već nasred osunčanog dnevnog boravka primetiše u sobi novinu koja je već privukla pažnju grupice grifindoraca.

Za grifindorsku oglasnu tablu bio je prikucan ogroman natpis, toliko veliki da je prekrio sve drugo na njoj – spisak polovnih udžbenika na prodaju, redovne podsetnike o školskim pravilima koje je pisao Argus Filč, raspored kvidičkih treninga, ponude za trampu određenih sličica iz čokoladnih žabica, najnoviji oglas braće Vizli u kome traže degustatore, datume hogsmidskih vikenda i obaveštenja u kolumni izgubljeno–nađeno. Novi natpis bio je ispisan velikim crnim slovima, a na dnu, pored pedantnog i izuvijanog potpisa, nalazio se pečat izuzetno zvaničnog izgleda.

PO NAREĐENJU VELIKOG INKVIZITORA HOGVORTSA

* Sve đačke organizacije, udruženja, timovi, grupe i klubovi ovim se raspuštaju.
* Organizacija, udruženje, tim, grupa i klub ovde se definišu kao redovno sastajanje troje ili više učenika.
* Dozvole za ponovno formiranje istih mogu se tražiti od Velikog inkvizitora (profesorka Ambridž).
* Nijedna đačka organizacija, udruženje, tim, grupa ili klub ne mogu da postoje bez znanja i odobrenja Velikog inkvizitora.
* Svaki učenik za kojeg se otkrije da pripada organizaciji, udruženju, timu, grupi ili klubu koji nije odobren od strane Velikog inkvizitora, ili da ih je osnovao, biće izbačen iz škole.
* Gore navedene proklamacije su u saglasnosti s Dekretom o obrazovanju pod brojem dvadeset četiri.

Potpis:
Dolores Džejn Ambridž
Veliki inkvizitor

Hari i Ron pročitaše obaveštenje preko glava nekolicine zabrinutih drugaka.

– Da li to znači da će ukinuti Klub gobkamenja? – upita jedan od njih svog druga.

– Mislim da neće biti problema s gobkamenjem – reče Ron smrknuto, zbog čega drugak poskoči. – Mada, mislim da mi nećemo biti te sreće, a ti? – upita on Harija kad su se drugaci žurno udaljili.

Hari je ponovo iščitavao obaveštenje. Sreća koja ga je ispunjavala od subote nestade. Nutrina mu je pulsirala od gneva.

– Ovo nije slučajnost – reče, stegnuvši pesnice. – Ona zna.

– Nemoguće – odmah će Ron.

– U onoj krčmi mnogi su prisluškivali naš razgovor. Uostalom, pomirimo se s tim,

ne znamo koliko možemo da verujemo onima koji su došli na sastanak... bilo ko od njih mogao je da kaže Ambridžovoj...

A on je pomislio da su mu poverovali, čak mu se činilo i da mu se dive...

– Zaharije Smit! – odmah reče Ron, zabivši pesnicu u dlan svoje druge šake. – Ili... onaj Majkl Korner isto mi je bio strašno sumnjiv...

– Pitam se da li je Hermiona već videla ovo? – reče Hari, osvrćući se ka vratima ženskih spavaonica.

– Hajdemo da joj kažemo – reče Ron. On pojuri napred, otvori vrata i zaputi se uz spiralno stepenište.

Bio je na šestom stepeniku kad se začu glasan, zavijajuć zvuk nalik brodskoj sireni, i stepenici se stopiše jedni s drugima, napravivši dugačak, gladak kameni tobogan. Na tren, Ron pokuša da nastavi da trči, mahnito mlatarajući rukama poput vetrenjače, a zatim se sruči unazad i spusti niz novostvoreni tobogan, zaustavivši se kod Harijevih nogu.

– Ovaj... mislim da nam nije dozvoljen pristup ženskim spavaonicama – reče Hari, pridižući Rona sa zemlje, svojski se trudeći da se ne nasmeje.

Dve devojčice iz četvrtog razreda veselo se spustiše niz kameni tobogan.

– Ooo, ko je to pokušao da se popne uz stepenice? – zakikotaše se one veselo, skočivši na noge, odmeravajući Harija i Rona.

– Ja – reče Ron, koji je još uvek bio prilično razbarušen. – Nisam znao da će se to dogoditi. To nije fer! – dodade on Hariju, kada su se devojčice zaputile ka rupi s portretom, još uvek se kikoćući ko lude. – Hermiona sme u našu spavaonicu, kako to da nama nije dozvoljeno...?

– Pa, to je jedno staromodno pravilo – reče Hermiona, koja je upravo nežno skliznula na tepih ispred njih, i sada se dizala na noge – ali u *Istoriji Hogvortsa* lepo piše da su osnivači smatrali kako dečacima ne treba verovati koliko i devojčicama. Zašto si uopšte pokušao da se popneš?

– Da te pronađem – pogledaj ovo! – reče Ron, odvukavši je do oglasne table.

Hermiona hitro prelete pogledom obaveštenja. Lice joj se skameni.

– Mora da joj je neko izbrbljao sve! – zaključi Ron ljutito.

– Nisu mogli – reče Hermiona prigušenim glasom.

– Ti si tako naivna – reče Ron – zato što si sama tako časna i pouzdana, misliš da su i...

– Ne, nisu mogli da ispričaju jer sam bacila urok na onaj list pergamenta koji smo svi potpisali – reče Hermiona sumorno. – Veruj mi, ako je neko otrčao i sve ispričao Ambridžovoj, znaćemo tačno ko je to, a taj će silno zažaliti.

– Što, šta će mu biti? – upita Ron radoznalo.

– Pa, recimo ovako – poče Hermiona – bubuljice Eloiz Midžen će u poređenju s tim ličiti na nekoliko cakanih pegica. Hajdemo na doručak, da vidimo šta ostali misle... pitam se da li je ovo okačeno u svim kućama?

Odmah po ulasku u Veliku salu postalo je očigledno da se obaveštenje Ambridžove nije pojavilo samo u grifindorskom tornju. U graji i pojačanom komešanju u Velikoj sali ogledala se izrazita napetost, dok su đaci trčali oko stolova, domunđavajući se o onome što su pročitali. Hari, Ron i Hermiona tek što su seli kada se Nevil, Din, Fred i Džordž sručiše kraj njih.

– Da li ste videli?

– Mislite li da zna?

– Šta ćemo da radimo?

Svi su gledali u Harija. On se osvrnu oko sebe kako bi se osigurao da nema nastavnika u blizini.

– Svejedno ćemo to da uradimo, naravno – reče on tiho.

– Znao sam da ćeš to da kažeš – reče Džordž, ozarenog lica, potapšavši Harija po ruci.

– I asistenti? – reče Fred, sumnjičavo osmotrivši Rona i Hermionu.

– Naravno – reče Hermiona hladno.

– Evo stižu Erni i Hana Abot – reče Ron, pogledavši preko ramena. – *Baš* kao i oni tipusi iz Rejvenkloa i Smit... i niko ne deluje veoma bubuljičavo.

Hermiona je delovala uzbuđeno.

– Ma pusti sad bubuljice, ti idioti ne smeju sada da nam priđu, delovaće stvarno sumnjivo – sedite! – ona se bezglasno obrati Erniju i Hani, mahnito im gestikulirajući da se priključe haflpafskom stolu. – Kasnije! Pričaćemo – sa – vama – *kasnije*!

– Ja ću da kažem Majklu – reče Džini nestrpljivo, skočivši sa klupe – taj idiot, stvarno, šta li to misli da radi...

Ona odjuri ka rejvenkloovskom stolu. Hari ju je posmatrao kako trči. Čo je sedela nedaleko, razgovarajući sa svojom kovrdžavom prijateljicom koja je bila s njom u *Veprovoj glavi* . Hoće li je obaveštenje Ambridžove zaplašiti da se više ne sastaje s njima?

Ali prave posledice obaveštenja osetili su tek kada su krenuli iz Velike sale, zaputivši se na Istoriju magije.

– Hari! *Rone*!

Bila je to Anđelina i žurno je išla ka njima, potpuno očajna.

– U redu je – reče Hari tiho, kada je bila dovoljno blizu da ga čuje. – Ipak ćemo da nastavimo sa...

– Da li shvatate da je uključila i kvidič u sve ovo? – prekide ga Anđelina. – Moramo da tražimo dozvolu da ponovo formiramo grifindorski tim!

– *Šta?* – upita Hari.

– Nema šanse – reče Ron, zgranut.

– Pročitaj obaveštenje, spominje i timove! Zato slušaj, Hari... reći ću ti ovo poslednji put... molim te, *molim te* nemoj da gubiš živce pred Ambridžovom, inače nam možda više neće dati da igramo!

– Dobro, dobro – reče Hari, jer je Anđelina delovala kao da je na ivici suza. – Ne brini, pristojno ću se ponašati...

– Kladim se da je Ambridžova na Istoriji magije – reče Ron smrknuto kad su se zaputili na Binsov čas. – Još uvek nije obavila inspekciju kod Binsa... kladimo se u šta hoćeš da već čeka tamo...

Ali nije bio u pravu. Jedini nastavnik koji je bio prisutan kada su ušli u učionicu bio je profesor Bins, po običaju lebdeći na nekoliko centimetara od stolice, spreman da nastavi svoje monotono trućanje o ratovima džinova. Hari danas nije čak ni pokušao da prati njegovo predavanje. Zaludno je crtkao po svom pergamentu, ignorišući Hermionine česte prekorne poglede i gurkanja, sve dok ga nije jednom izuzetno bolno bocnula u rebra, i on ljutito podiže glavu.

– *Šta je?*

Ona pokaza ka prozoru. Hari se okrenu ka njemu. Na uskom simsu ugnezdila se Hedviga, s pisamcetom vezanim za nožicu, zureći u njega kroz debelo staklo. Hariju ništa nije bilo jasno. Upravo su doručkovali, zašto mu, za ime sveta, nije tada uručila pismo, kao i obično? Mnogi od njegovih drugova iz razreda takođe su jedni drugima pokazivali na Hedvigu.

– Oh, oduvek sam volela tu sovu, stvarno je prelepa – Hari začu Lavander kako se s uzdahom obraća Parvati.

On se osvrnu ka profesoru Binsu, koji je nastavio da čita svoje beleške, spokojno nesvestan da je pažnja razreda sada još manje usredsređena na njega nego inače. Hari tiho skliznu sa stolice, čučnu i žurno otpuza duž reda klupa ka prozoru, gde otkači bravicu i veoma polako ga otvori.

Očekivao je da će mu Hedviga ispružiti nožicu, kako bi mogao da skine pismo, a zatim odleteti ka sovarniku, ali čim je prozor bio dovoljno odškrinut, ona uskoči unutra tužno hukćući. Hari zatvori prozor, zabrinuto pogledavši ka profesoru Binsu, ponovo čučnu i odjuri na svoje sedište s Hedvigom na ramenu. Pošto je ponovo seo na mesto, prebacio je Hedvigu u krilo i pokušao da skine pismo koje joj je bilo privezano za nožicu.

Tek tada je shvatio da je Hedvigino perje bilo raščerupano. Neka pera su joj štrčala, a jedno krilo je držala pod čudnim uglom.

– Povređena je! – prošaputa Hari, nadvivši se nad nju. Hermiona i Ron se nagnuše ka njemu. Hermiona je čak ostavila i svoje pero. – Vidi – nešto joj nije u redu s krilom...

Hedviga je drhtala. Kada je Hari krenuo da joj pipne krilo, ona malčice poskoči, nakostrešivši perje, kao naduvana, i prekorno ga pogleda.

– Profesore Bins – reče Hari glasno, a svi u razredu se okrenuše ka njemu. – Nije mi dobro.

Profesor Bins podiže pogled sa svojih beležaka, zaprepašćen, po običaju, kada je otkrio da je soba pred njim puna ljudi.

– Nije ti dobro? – ponovi on ošamućeno.

– Nimalo mi nije dobro – reče Hari odlučno, pridigavši se na noge s Hedvigom skrivenom iza leđa. – Mislim da moram da odem u bolničko krilo.

– Da – reče profesor Bins, očigledno veoma zbunjen. – Da... da, bolničko krilo... pa, idi, onda, Perkinse...

Kada je izašao iz učionice, Hari vrati Hedvigu na svoje rame i požuri niz hodnik, zastavši da razmisli tek kada Binsova vrata više nisu bila na vidiku. Njegov prvi izbor kome da odnese Hedvigu na lečenje bio je, naravno, Hagrid, ali pošto nije imao pojma gde je on, jedina preostala mogućnost bila je da pronađe profesorku Truli-Dasku i da se nada da će mu pomoći.

On proviri kroz prozor ka vetrovitom, oblacima prekrivenom imanju. Nije bilo ni traga od nje pored Hagridove kolibe. Ako ne drži čas, verovatno je u zbornici. On se zaputi niza stepenice, dok je Hedviga slabašno huktala, klateći mu se na ramenu.

Dva kamena gargojla natkriljivala su vrata zbornice. Kad im je Hari prišao, jedan od njih zakrešta: – Trebalo bi da si na času, sinko.

– Ovo je hitno – reče Hari odsečno.

– Oooo, *hitno*, je li? – reče drugi gargojl piskavim glasom. – Pa, baš nam je odbrusio, zar ne?

Hari pokuca. Začu korake, a zatim se vrata otvoriše i on se nađe licem u lice s profesorkom Mek Gonagal.

– Nisi valjda opet dobio kaznenu nastavu?! – reče ona odmah, uzbunjeno sevnuvši svojim četvrtastim naočarima.

– Ne, profesorka! – užurbano odgovori Hari.

– Pa, zašto onda nisi na nastavi?

– Zbog nečeg hitnog, očigledno – podrugljivo će drugi gargojl.

– Tražim profesorku Truli-Dasku – objasni Hari. – Zbog moje sove, povređena je.

– Povređena sova, kažeš?

Profesorka Truli-Daska se pojavi kraj ramena profesorke Mek Gonagal, pušeći lulu i čitajući primerak *Dnevnog proroka*.

– Da – uzvrati Hari, pažljivo podigavši Hedvigu sa svog ramena – pojavila se posle ostalih poštanskih sova, a krilo joj je skroz čudno, pogledajte...

Profesorka Truli-Daska čvrsto zagrize svoju lulu i uze Hedvigu od Harija, dok ih je profesorka Mek Gonagal nemo posmatrala.

– Hmm – reče profesorka Truli-Daska, neznatno tresući lulom dok je pričala. – Izgleda da ju je nešto napalo. Mada, ne znam šta bi to moglo da bude. Testrali, naravno, ponekad napadaju ptice, ali Hagrid je dobro izdresirao hogvortske testrale da ne diraju sove.

Hari nije znao kakvi su testrali, niti ga je bilo briga. Samo je hteo da zna da li će Hedviga biti dobro. Profesorka Mek Gonagal oštro pogleda Harija i upita: – Da li znaš koliku je razdaljinu ova sova preletela, Poteru?

– Ovaj – reče Hari. – Od Londona, rekao bih.

Njihovi pogledi se nakratko sretoše i on shvati, po tome kako su joj se obrve spojile na sredini čela, da je ona razumela kako „London“ zapravo znači „Ulica Grimold, broj dvanaest“.

Profesorka Truli-Daska izvuče monokl iz unutrašnjeg džepa odore i namesti ga na oko, ne bi li pomnije ispitala Hedvigino krilo. – Mislim da ću moći ovo da sredim ako mi je ostaviš neko vreme, Poteru – reče ona – u svakom slučaju, ne bi trebalo da preleće velike razdaljine narednih nekoliko dana.

– Ovaj... važi... hvala – reče Hari, baš kada se oglasi zvono za odmor.

– Nema problema – reče profesorka Truli-Daska promuklo, okrenuvši se nazad ka zbornici.

– Samo trenutak, Vilhelmina! – reče profesorka Mek Gonagal. – Poterovo pismo!

– A, da! – reče Hari, koji je na trenutak zaboravio na svitak vezan oko Hedvigine nožice. Profesorka Truli-Daska mu ga predade, a zatim nestade u zbornici, noseći Hedvigu, koja je zurila u Harija kao da ne može da poveruje da bi je tek tako nekome dao. Malčice osećajući krivicu, on se okrenu da ode, ali ga profesorka Mek Gonagal dozva nazad.

– Poteru!

– Da, profesorka?

Ona pogleda levo-desno po hodniku. Učenici su išli ka njima iz oba pravca.

– Imaj na umu – reče ona brzo i tiho, gledajući svitak u njegovoj ruci – da kanali komunikacije na Hogvortsu mogu biti pod prismotrom, u redu?

– Ja... – poče Hari, ali je plima učenika koji su žurili niz hodnik već bila blizu njega. Profesorka Mek Gonagal mu odsečno klimnu, i povuče se u zbornicu, ostavljajući Harija da s masom učenika izađe u dvorište. Spazio je Rona i Hermionu kako već stoje u zaklonjenom ćošku, pridigavši kragne ogrtača usled jakog vetra. Hari raseče svitak dok je žurno koračao ka njima, i pročita pet reči ispisanih Sirijusovim rukopisom:

Danas, isto vreme, isto mesto.

– Da li je Hedviga okej? – upita Hermiona zabrinuto, čim se približio dovoljno da može da je čuje.

– Gde si je odneo?

– Kod Truli-Daske – reče Hari. – A sreo sam i Mek Gonagalovu... slušajte...

I on im ispriča šta mu je profesorka Mek Gonagal rekla. Na njegovo iznenađenje, nisu delovali šokirano. Štaviše, razmenili su značajne poglede.

– Šta je bilo? – upita Hari, gledajući čas u Rona čas u Hermionu.

– Pa, upravo sam govorila Ronu... šta ako je neko pokušao da presretne Hedvigu? Hoću reći, nikada pre nije bila povređena prilikom letenja, zar ne?

– Od koga je uopšte pismo? – upita Ron, uzimajući poruku od Harija.

– Od Njuška – reče Hari tiho.

– 'Isto vreme, isto mesto?' Da li on to misli na kamin u dnevnom boravku?

– Očigledno – reče Hermiona, takođe pročitavši pisamce. Delovala je uznemireno. – Nadam se samo da niko drugi nije ovo pročitao...

– Ali bilo je zapečaćeno i tako to – reče Hari, pokušavajući da ubedi i sebe koliko i nju. – A niko ne bi ni razumeo na šta misli, ako pre nije razgovarao s njim, je li tako?

– Ne znam – reče Hermiona zabrinuto, prebacivši torbu preko ramena kada se zvono ponovo oglasi – ne bi bilo baš previše teško magijom ponovo zapečatiti svitak... a ako neko motri na Flu-mrežu... ali ne vidim kako bismo mogli da ga upozorimo da se ne pojavljuje a da neko i *to* ne presretne!

Oni se umorno spustiše niz kamene stepenice ka tamnicama, na čas Napitaka, sve troje izgubljeni u mislima. Kada su stigli do podnožja stepenica, iz razmišljanja ih prenu glas Draka Melfoja, koji je stajao tik ispred vrata Snejpove učionice, mašući oko sebe listom pergamenta nalik zvaničnom dopisu, govoreći mnogo glasnije no što je bilo potrebno, kako bi mogli da čuju svaku njegovu reč.

– Aha, Ambridžova je sliterinskom kvidičkom timu odmah dala dozvolu za igranje, jutros sam otišao pravo kod nje da je pitam. Mislim, to je bilo gotovo automatski, ona vrlo dobro poznaje mog oca, on stalno navraća do Ministarstva... biće interesantno videti da li je i grifindorcima dozvoljeno da nastave da igraju, zar ne?

– Ne uzbuđujte se – prošaputa molećivo Hermiona Hariju i Ronu, koji su gledali u Melfoja smrknutih lica i stegnutih pesnica. – On to i hoće.

– Mislim – nastavi Melfoj, još više podigavši glas, zlobno blesnuvši svojim sivim očima u pravcu Harija i Rona – ako je u pitanju uticaj kod Ministarstva, onda grifindorci i nemaju velike šanse... po onome što mi je otac rekao, već godinama traže neki izgovor da otpuste Artura Vizlija... a što se Potera tiče... otac mi kaže da je pitanje vremena kad će ga Ministarstvo otpremiti u Sent Mungovu bolnicu... čujem da imaju specijalno odeljenje za ljude koji su odlepili usled dejstva magije.

Melfoj napravi grotesknu grimasu, širom raširivši usta i prevrnu očima. Kreb i Gojl po običaju zahroptaše od smeha, a Pensi Parkinson veselo vrisnu.

Nešto snažno udari u Harijevo rame, oborivši ga u stranu. Delić sekunde kasnije, on shvati da je Nevil upravo projurio pored njega, zaputivši se pravo ka Melfoju.

– Nevile, *nemoj!*

Hari skoči napred i zgrabi Nevila za zadnji deo odore. Nevil se frenetično opirao, mlatarajući pesnicama u očajničkom pokušaju da udari Melfoja, koji je na trenutak delovao izuzetno šokiran.

– Pomozi mi! – obrecnu se Hari na Rona, uspevši da obmota jednu ruku oko Nevilovog vrata, povlačeći ga unazad, što dalje od sliterinaca. Kreb i Gojl su istezali mišiće iskoračivši ispred Melfoja, spremni na tuču. Ron zgrabi Nevila za ruke, i on i Hari uspeše zajedno da odvuku Nevila nazad u red grifindoraca. Nevilovo lice bilo je

skerletnocrveno. Pošto ga je Hari držao oko vrata, govorio je potpuno nerazumljivo, ali se mogla razabrati pokoja reč koja bi mu izletela iz usta.

– Nije... smešno... nemoj... Mungo... pokazaću... mu...

Vrata tamnice se otvoriše, i na njima se pojavi Snejp. Njegove crne oči pređoše preko reda grifindoraca, sve do mesta na kome su se Hari i Ron rvali s Nevilom.

– Tučete se, Poteru, Vizli, Longbotome? – reče Snejp hladnim, podrugljivim glasom. – Deset poena oduzima se Grifindoru. Pusti Longbotoma, Poteru, inače ti sledi kaznena nastava. Uđite unutra, svi.

Hari pusti Nevila, koji stade da dahće, streljajući ga pogledom.

– Morao sam da te zaustavim – procedi Hari, podižući torbu. – Kreb i Gojl bi te rastrgli.

Nevil mu ne odgovori. Samo uze svoju torbu i odjuri u tamnicu.

– Za ime Merlina – reče Ron polako, dok su kretali za Nevilom – *šta* to bi?

Hari mu ne odgovori. Znao je tačno zašto je pominjanje ljudi koji su u Sent Mungovoj bolnici jer boluju od magijskih povreda mozga tako uznemirila Nevila, ali zakleo se Dambldoru da nikom neće odati Nevilovu tajnu. Čak ni Nevil nije imao pojma da Hari zna za to.

Hari, Ron i Hermiona zauzeše svoja uobičajena mesta u samom dnu učionice, izvukoše pergamente, pera i svoje primerke *Hiljadu magičnih trava i gljiva*. Ceo razred šaputao je o onome što je Nevil upravo uradio, ali kada je Snejp zatvorio vrata tamnice uz odjekujuć tresak, svi trenutno zanemeše.

– Primetićete – poče Snejp tihim podrugljivim glasom – da danas imamo gosta na času.

On pokaza na mračni kutak tamnice i Hari spazi u njemu profesorku Ambridž kako sedi s beležnicom na kolenu. On iskosa pogleda u Rona i Hermionu, podignutih obrva. Snejp i Ambridžova, dva nastavnika koja je najviše mrzeo. Bilo je teško odlučiti se čiju bi pobedu nad kime više voleo.

– Danas ćemo da nastavimo spravljanje ojačavajućeg rastvora. Pronaći ćete svoje smese kao što ste ih i ostavili na prošlom času. Ako su bile pravilno pripravljene, trebalo bi da su lepo sazrele tokom vikenda... uputstva... – on ponovo mahnu svojim štapićem – ...su na tabli. Možete početi.

Profesorka Ambridž je prvih pola sata nastave provela hvatajući beleške u svom ćošku. Hari je bio veoma zainteresovan da je čuje kako ispituje Snejpa. Zapravo, bio je toliko zainteresovan da je ponovo postao nepažljiv sa svojim napitkom.

– Krv salamandera, Hari – zaječa Hermiona, zgrabivši ga za zglob kako bi ga po treći put sprečila da doda pogrešan sastojak – a ne sok od nara!

– U redu – reče Hari nezainteresovano, spustivši bočicu, i dalje pomno posmatrajući ćošak. Ambridžova je upravo ustala. – Ha – reče on tiho, dok je koračala između dva reda klupa ka Snejpu, koji se nagnuo nad kotao Dina Tomasa.

– Pa, čini se da je razred prilično napredan za njihov uzrast – obrati se ona

živahno Snejpovim leđima. – Mada bih dovela u pitanje koliko je preporučljivo učiti ih da pripremaju napitak kao što je ojačavajući rastvor. Mislim da bi Ministarstvo preferiralo kada biste ga uklonili iz nastavnog programa.

Snejp se polako uspravi i okrenu se da je pogleda.

– Dakle... koliko dugo već predajete na Hogvortsu? – upita ona, pridigavši pero iznad beležnice.

– Četrnaest godina – odgovori Snejp. Izraz njegovog lica bio je nedokučiv. Očima prateći Snejpa, Hari dodade par kapi u svoj napitak, koji zloćudno prosikta i iz tirkizne boje pređe u narandžastu.

– Prvobitno ste se prijavili za mesto nastavnika Odbrane od Mračnih veština, ako se ne varam? – upita profesorka Ambridž Snejpa.

– Da – reče Snejp tiho.

– Ali bez uspeha?

Snejpova usna se iskrivi.

– Očigledno.

Profesorka Ambridž naškraba nešto u svojoj beležnici.

– I redovno ste se prijavljivali za mesto nastavnika Odbrane od Mračnih veština svake godine otkako ste se priključili školskom osoblju, nije li tako?

– Da – reče Snejp tiho, gotovo ne pomerivši usne. Izgledao je strašno ljut.

– Znate li zašto je Dambldor konstantno odbijao da vas imenuje na to mesto? – upita Ambridžova.

– Predlažem vam da to njega upitate – reče Snejp isprekidano.

– Oh, to i nameravam – reče profesorka Ambridž sa slađanim osmehom.

– Pretpostavljam da je to bitno? – upita Snejp, suzivši svoje crne oči.

– O, da – reče profesorka Ambridž – da, Ministarstvo želi da ima potpun uvid u... ovaj... prošlost nastavnika.

Ona se okrenu, priđe Pensi Parkinson i poče da je ispituje o lekcijama. Snejp se okrenu ka Hariju i njihovi pogledi se na trenutak sretoše. Hari brže-bolje spusti pogled na svoj napitak, koji se sada ogavno zgrušavao, mirišući na sprženu gumu.

– Opet bez ocene, Poteru – reče Snejp zlobno, ispraznivši Harijev kotao zamahom svog štapića. – Napisaćeš mi sastav o ispravnom sastavu ovog napitka, u kome ćeš obrazložiti kako i zašto si pogrešio, a predaćeš ga na sledećem času, da li si me razumeo?

– Da – reče Hari gnevno. Snejp im je već bio zadao domaći, a to veče je trebalo da održe kvidički trening. To znači da mu predstoji još nekoliko besanih noći. Činilo mu se nemogućim da se tog jutra probudio s osećanjem neizmerne sreće. Sada je samo imao žarku želju da se ovaj dan već jednom završi.

– Možda ću da pobegnem s Predskazivanja – reče sumorno, dok su posle ručka stajali u dvorištu, a vetar im lepršao rubovima odora i vrhovima šešira. Pretvaraću se da sam bolestan, a umesto toga ću da napišem sastav za Snejpa, tako neću morati da

ostanem budan pola noći.

– Ne smeš da pobegneš s Predskazivanja – reče Hermiona strogo.

– Vidi ko mu kaže, ti nisi čak ni htela da se prijaviš za Predskazivanje, mrziš onu Trelonijevu! – reče Ron ogorčeno.

– Ne *mrzim* je – reče Hermiona oholo. – Samo mislim da je stvarno užasan nastavnik i matora prevarantkinja. Ali Hari je već propustio Istoriju magije, i mislim da ne bi smeo ništa više da propusti danas.

U tome je bilo previše istine da bi mogao da je ignoriše, i tako je pola sata kasnije Hari zauzeo svoje mesto u vreloj naparfemisanoj atmosferi učionice za Predskazivanje, ljut na sve. Profesorka Treloni je po ko zna koji put delila primerke *Proročišta snova*. Hari pomisli da bi svakako bilo korisnije da radi Snejpov kazneni sastav, umesto što sedi tu pokušavajući da pronađe neko značenje u gomili izmišljenih snova.

Međutim, izgleda da nije bio jedina besna osoba na Predskazivanju. Profesorka Treloni tresnu primerak *Proročišta* na sto, između Rona i Harija, i odjuri dalje, stisnutih usana. Sledeći primerak *Proročišta* bacila je ka Šejmusu i Dinu, za dlaku promašivši Šejmusovu glavu, a poslednji je tresnula o Nevilove grudi takvom silinom da on skliznu sa svog jastučeta.

– Pa, počnite! – reče profesorka Treloni glasno, piskavim i pomalo histeričnim glasom. – Znate šta treba da radite! Ili sam ja toliko loš nastavnik da niste naučili ni kako da otvorite knjigu?

Razred zbunjeno pogleda u nju, a zatim se zgledaše međusobno. Hari je pak mislio da zna šta je posredi. Kada se profesorka Treloni sjuri nazad u visoku nastavničku stolicu, očiju uvećanih i punih suza, on približi glavu ka Ronu i promrmlja: – Mislim da je dobila rezultate inspekcije.

– Profesorka? – upita Parvati Petil prigušenim glasom (ona i Lavander su se oduvek prilično divile profesorki Treloni). – Profesorka, je l' nešto nije... ovaj... u redu?

– Nije u redu?! – povika profesorka Treloni, glasom drhtavim od emocija. – Bože sačuvaj! Uvređena sam... pravili su insinuacije na moj račun... iznosili neosnovane optužbe... ali ne, sve je u redu, štaviše!

Ona duboko i drhtavo uzdahnu, skrenuvši pogled s Parvati, dok su joj gnevne suze tekle ispod naočara.

– Neću ni da spomenem – zagrcnu se ona – šesnaest godina odane službe... očito je da su prošle neprimećeno... ali neću dozvoliti da me vređaju, ne, neću!

– Ali profesorka, ko vas to vređa? – upita Parvati stidljivo.

– Uprava! – reče profesorka Treloni, dubokim, dramatično treperavim glasom. – Da, oni čije su oči toliko zamagljene svetovnim da bi videli šta ja vidim, da bi znali šta ja znam... naravno, nas vidovitih su se uvek plašili, uvek su nas proganjali... takva je, avaj, naša sudba.

Ona proguta suze, obrisa vlažne obraze krajičkom šala, a zatim izvuče malenu vezenu maramicu iz rukava, i iz sve snage izduva nos, uz zvuk sličan Pivsu kada plazi jezik.

Ron se zakikota. Lavander ga prostreli zgađenim pogledom.

– Profesorka – reče Parvati – da li to znači... da li je profesorka Ambridž nešto...?

– Ne spominjite mi tu ženu! – vrisnu profesorka Treloni, skočivši na noge, zveckajući perlama i bleskajući naočarima. – Molila bih vas da nastavite s radom!

I ona ostatak časa provede šetkajući se između njih, dok su joj se suze još slivale ispod naočara, mrmljajući, činilo se, nekakve pretnje sebi u bradu.

– ...mogla bih i sama da odlučim da odem... takvo poniženje... na probnom radu... videćemo... kako se samo usuđuje...

– Ti i Ambridžova imate nešto zajedničko – tiho reče Hari Hermioni, kad su se ponovo sreli na Odbrani od Mračnih veština. – Izgleda da i ona smatra da je Trelonijeva matora prevarantkinja... čini se da ju je stavila na probni rad.

Ambridžova uđe u učionicu baš kada je on progovorio, noseći crnu somotsku mašnicu i vrlo uobražen izraz na licu.

– Dobar dan, deco.

– Dobar dan, profesorka Ambridž – odrecitovaše oni bezvoljno.

– Sklonite štapiće, moliću.

Ali ovoga puta nije bilo komešanja kao odgovor na to: niko se nije potrudio ni da vadi štapić.

– Molim vas, okrenite stranu trideset četiri *Teorije odbrambene magije*, i pročitajte treće poglavlje, pod naslovom 'Predmet neofanzivnih odgovora na magijski napad'. Neće biti potrebe...

– ...za razgovorom – dopuniše je tiho Hari, Ron i Hermiona.

* * *

– Nema kvidičkog treninga – reče Anđelina šupljim glasom kada su Hari, Ron i Hermiona ušli u dnevni boravak posle večere.

– Ali bio sam miran! – reče Hari, užasnut. – Nisam joj ništa rekao, Anđelina, kunem se, nisam...

– Znam, znam – reče Anđelina očajno. – Rekla je da joj treba malo vremena da razmisli.

– O čemu da razmisli? – reče Ron ljutito. – Sliterincima je dala dozvolu, zašto ne bi i nama?

Ali Hari je mogao da zamisli koliko Ambridžova uživa držeći im nad glavama pretnju da možda neće ni biti grifindorskog kvidičkog tima, i bilo mu je potpuno jasno zašto ne želi brzo da se odrekne oružja koje može da upotrebi protiv njih.

– Pa – reče Hermiona – gledaj to s vedrije strane – makar ćeš sada imati vremena

da napišeš sastav za Snejpa!

– To je tebi vedrija strana, je li? – obrecnu se Hari, dok je Ron s nevericom zurio u Hermionu. – Nemam trening kvidiča, a imam dodatni rad iz Napitaka?

Hari se sruči u stolicu, nevoljno izvuče domaći iz Napitaka iz torbe, i prionu da radi. Bilo mu je veoma teško da se skoncentriše. Iako je znao da će se Sirijus tek mnogo kasnije pojaviti u vatri, nije mogao a da ne gleda u plamen svakih nekoliko minuta, za svaki slučaj. U sobi je pri tom vladala neopisiva buka: izgleda da su Fred i Džordž napokon usavršili jednu vrstu zabušantskih bombonjera, koje su na smenu demonstrirali gomili koja im je klicala.

Prvo bi Fred zagrizao narandžasti kraj karamele, posle čega bi spektakularno povratio u kofu koju su stavili ispred njega. Zatim bi na silu progutao ljubičasti kraj karamele, nakon čega bi povraćanje trenutno prestalo. Li Džordan, koji im je asistirao prilikom demonstracije, lenjo je začaravao bljuvotinu da Nestaje u redovnim intervalima, istom Nestajućom čini koju je Snejp neprekidno koristio na Harijevim napicima.

Uz ponavljane zvuke riganja, klicanja i Freda i Džordža koji su primali glasne narudžbine od mase, Hariju je bilo izuzetno teško da se usredsredi na pravilan metod pravljenja ojačavajućeg rastvora. Hermiona mu nije nimalo olakšavala stvari: klicanje i zvuk povraćke koja pljuska o dno kofe bili su isprekidani njenim glasnim neodobravajućim frktajima, koji su Hariju još više odvlačili pažnju.

– Pa, idi onda i zaustavi ih! – reče on iznervirano, pošto je po četvrti put precrtao pogrešno napisanu količinu grifonove kandže u prahu.

– Ne mogu, *formalno* ne rade ništa nepropisno – procedi Hermiona kroz stisnute zube. – Imaju puno pravo da tu gadnu stvar sami jedu, a nigde ne mogu da pronađem neko pravilo koje bi zabranjivalo drugim idiotima da ih kupuju od njih, sem ukoliko se ne dokaže da su na neki način opasne, a ne izgleda mi da jesu.

Ona, Hari i Ron posmatrali su Džordža kako silovito povraća u kofu, guta ostatak karamele, a zatim se uspravlja, ozarenog lica i raširenih ruku, dočekan aplauzom.

– Znaš, nije mi jasno kako to da su Fred i Džordž dobili samo po tri O.Č.N.-a – reče Hari, posmatrajući kako Fred, Džordž i Li prikupljaju zlatnike od željne i razdragane gomile. – Zaista znaju mnogo toga.

– Ma, oni znaju samo razmetljive trikove koji nikome nisu od stvarne koristi – reče Hermiona omalovažavajuće.

– Nisu od koristi? – zapita Ron napregnutim glasom. – Hermiona, već su zaradili oko dvadeset šest galeona.

Prošlo je mnogo vremena pre nego što se gužva oko blizanaca Vizlijevih razišla, a još više dok su Fred, Li i Džordž prebrojali svoju zaradu, tako da je bilo dobrano posle ponoći kada su Hari, Ron i Hermiona napokon imali dnevni boravak na raspolaganju samo za sebe. Fred je konačno zatvorio vrata ka dečačkim spavaonicama za sobom, razmetljivo zveckajući svojom vrećom punom galeona, zbog čega se

Hermiona namršti. Hari, koji je veoma malo uznapredovao u pisanju sastava za čas Napitaka, odlučio je da odustane za to veče. Dok je Hari odlagao knjige, Ron, koji je lako dremao u fotelji, ispusti prigušen hroptaj, probudi se i krmeljivo se zagleda u vatru.

– Sirijuse! – reče on.

Hari se hitro okrenu. Sirijusova neuredna tamnokosa glava ponovo je stajala u ognjištu.

– Zdravo – reče im on, iskezivši se.

– Zdravo – u horu mu odgovoriše Hari, Ron i Hermiona, sve troje kleknuvši na tepih kraj kamina. Krukšenks glasno zaprede i priđe vatri, pokušavajući, uprkos toploti, da stavi svoju njušku kraj Sirijusovog lica.

– Kako ide? – upita Sirijus.

– Ne tako dobro – reče Hari, dok je Hermiona odvlačila Krukšenksa kako bi ga sprečila da oprlji brkove. – Ministarstvo je donelo još jedan dekret, što znači da nam više nije dozvoljeno da imamo kvidičke timove...

– Niti tajne grupe za učenje Odbrane od Mračnih veština? – upita Sirijus.

Zavlada kratak tajac.

– Otkud znaš za to? – hteo je Hari da zna.

– Moraćete pažljivije da birate svoja sastajališta – reče Sirijus, još se šire nasmešivši. – *Veprova glava*, stvarno, deco...

– Pa, bolje tamo nego u *Tri metle*! – poče Hermiona da se brani. – *Tri metle* su uvek pune ljudi...

– Što znači da bi neko mnogo teže mogao da čuje šta pričate – reče Sirijus. – Imaš ti još mnogo toga da naučiš, Hermiona.

– Ko nas je čuo? – hteo je Hari da zna.

– Mandangus, naravno – reče Sirijus, a kada ga sve troje zbunjeno pogledaše, on se nasmeja. – On je bio ona veštica pod velom.

– To je bio Mandangus? – zapita Hari, zapanjen. – Šta je on radio u *Veprovoj glavi?*

– A šta misliš da je radio? – reče Sirijus nestrpljivo. – Držao je tebe na oku, naravno.

– Još uvek sam pod prismotrom? – Hari je zvučao ljutito.

– Aha, jesi – reče Sirijus – a tako je i najbolje, ako je prva stvar koju ćeš da uradiš tokom slobodnog vikenda da organizuješ ilegalnu odbrambenu grupu.

Ali nije delovao ni ljutito ni zabrinuto. Štaviše, gledao je u Harija s izrazitim ponosom.

– Zašto se Dang krio od nas? – upita Ron, delujući razočarano. – Bilo bi nam drago da smo ga videli.

– Pre dvadeset godina zabranjen mu je pristup *Veprovoj glavi* – reče Sirijus – a onaj krčmar ima veoma dobro pamćenje. Ostali smo bez Ćudljivkovog rezervnog

Nevidljivog ogrtača kada je Sterdžis uhapšen, tako da se Dang u poslednje vreme često maskira u žensko... no, svejedno... kao prvo, Rone – zakleo sam se da ću ti preneti poruku od tvoje majke.

– Je li? – reče Ron sa zebnjom.

– Poručuje ti da nipošto ne učestvuješ u ilegalnoj grupi za učenje Odbrane od Mračnih veština. Kaže da ćeš zasigurno biti izbačen iz škole, i budućnost će ti biti uništena. Kaže da ćeš imati dovoljno vremena da kasnije naučiš kako da se braniš, i da si ionako previše mlad da bi o tome sada brinuo. Takođe – (Sirijusov pogled pređe na drugo dvoje) – savetuje Hariju i Hermioni da ne nastavljaju rad s grupom, iako prihvata činjenicu da nad njima nema nikakvu moć, i prosto ih moli da se sete kako im time samo želi najbolje. Sve bi vam ovo napisala ali, ako bi sova bila presretnuta, svi biste bili u velikoj nevolji, a ne može ovo sama da vam kaže jer je večeras na dužnosti.

– Kakvoj dužnosti? – brzo upita Ron.

– To te se ne tiče, samo radi neke stvarčice za Red – reče Sirijus. – Tako da je meni zapalo da budem glasnik, i obavezno joj recite da sam vam sve preneo, jer mislim da nema poverenja u mene.

Zavlada još jedan tajac, tokom kojeg Krukšenks, mjaučući, pokuša šapom da dohvati Sirijusovu glavu, dok je Ron čeprkao progorelu rupu u tepihu.

– Dakle, hoćeš da ti obećam da neću da učestvujem u odbrambenoj grupi? – napokon promrmlja Ron.

– Ja? Nikako! – reče Sirijus, delujući iznenađeno. – Ja mislim da je to odlična ideja!

– Stvarno? – reče Hari, a srce mu zaigra.

– Naravno! – reče Sirijus. – Misliš li da bismo se tvoj otac i ja povukli i trpeli naređenja neke stare veštičare kao što je Ambridžova?

– Ali... prošlog polugođa si mi stalno govorio da budem pažljiv i da ništa ne rizikujem...

– Prošle godine su svi dokazi ukazivali na to da neko na Hogvortsu pokušava da te ubije, Hari! – reče Sirijus nestrpljivo. – Ove godine znamo da bi neko van Hogvortsa voleo sve da nas pobije, stoga mislim da je odlična ideja da naučite da se sami propisno odbranite!

– A ako nas izbace iz škole? – upita Hermiona, s upitnim izrazom lica.

– Hermiona, ovo je bila tvoja ideja! – reče Hari, zagledavši se u nju.

– Znam da jeste, samo me zanima šta Sirijus misli – reče ona, slegnuvši ramenima.

– Pa, bolje izbačen iz škole a umeti se braniti, nego bezbedno sedeti u školi i nemati pojma – reče Sirijus.

– Bravo! – rekoše Hari i Ron puni entuzijazma.

– Dakle – upita Sirijus – kako ćete organizovati tu grupu? Gde se sastajete?

– Pa, to je sada mali problem – reče Hari. – Pojma nemam gde ćemo uopšte smeti

da odemo.

– Šta kažeš na Vrišteću kolibu? – predloži mu Sirijus.

– Hej, to je dobra ideja! – reče Ron uzbuđeno, ali Hermiona skeptično frknu i sve troje se osvrnuše ka njoj, Sirijusova glava klizeći u stranu kroz plamen.

– Pa, Sirijuse, vas je bilo samo četvorica kada ste se sastajali u Vrištećoj kolibi u vreme vašeg školovanja – reče Hermiona – i svi ste mogli da se preobrazite u životinje, a pretpostavljam i da ste i sva četvorica mogli da se zgurate pod jedan Nevidjivi ogrtač, samo da ste hteli. Ali nas ima dvadeset osmoro, niko od nas nije animagus, tako da nam ne treba Nevidljivi ogrtač, već Nevidljiva cirkuska šatra...

– Imaš pravo – reče Sirijus, delujući pomalo snuždeno. – Pa, siguran sam da ćete smisliti neko mesto. Nekada je bio i jedan prilično prostran tajni prolaz iza onog velikog ogledala na četvrtom spratu, možda biste tamo imali dovoljno prostora da vežbate kletve i uroke.

– Fred i Džordž su mi rekli da je taj prolaz blokiran – reče Hari, odmahujući glavom. – Tavanica se odronila, ili nešto slično.

– Oh... – reče Sirijus, namrštivši se. – Hm, razmisliću, pa ću vam se ponovo javiti...

On prekide u pola rečenice. Lice mu iznenada postade napeto, uzrujano. Okrenu se bočno, naizgled posmatrajući čvrst zid od cigala u kaminu.

– Sirijuse? – pozva ga Hari zabrinuto.

Ali on nestade. Hari je na trenutak zijao u plamen, a onda se okrenu ka Ronu i Hermioni.

– Zašto je...?

Hermiona užasnuto uzdahnu i poskoči na noge, i dalje zureći u vatru.

U plamenu se pojavi jedna ruka, opipavajući, kao da pokušava nešto da zgrabi: bila je to zdepasta ruka kratkih prstiju, prekrivena ružnim staromodnim prstenjem.

Sve troje pobegoše odatle. Hari se osvrnu na vratima dečačke spavaonice. Ruka profesorke Ambridž još uvek je grabila u prazno kroz plamen, kao da je tačno znala gde je do maločas bila Sirijusova kosa, odlučna da je sada zgrabi.

18. Dambldorova armija

– Ambridžova je čitala tvoju poštu, Hari. Ne postoji drugo objašnjenje.

– Misliš da je Ambridžova napala Hedvigu? – upita on, preneražen.

– Gotovo sam sigurna – Hermiona će sumorno. – Pazi na svoju žabu, pobeći će.

Hari uperi štapić u žabu bukačicu koja se, puna nade, zaputila ka drugoj strani stola: – *Asio* – i ona mu smrknuto dolete u ruku.

Čini su oduvek bile najbolji čas za privatne razgovore. Obično bi se svi toliko uskomešali i užurbali, da je bilo vrlo malo šanse da će ih iko drugi čuti. Danas, uz sobu punu kreketavih žaba bukačica i grakćućih gavranova, i uz snažan pljusak koji je dobovao po prozorima učionice, Hari, Ron i Hermiona mogli su neprimećeno da raspravljaju o tome kako Ambridžova umalo nije uhvatila Sirijusa.

– Sumnjala sam na to još otkako te je Filč optužio da naručuješ balegobombe, jer mi se to učinilo kao veoma glupa laž – prošaputa Hermiona. – Mislim, kada bi pročitali tvoje pismo, bilo bi potpuno jasno da ih *nisi* naručivao, tako da uopšte ne bi bio u nevolji – pa to i nije neka dobra šala, zar ne? Ali onda sam pomislila: šta ako je neko samo tražio izgovor da pročita tvoju poštu? To bi, onda, bio savršen način da ga

se dokopa – dojaviti Filču, pustiti ga da obavi prljav posao i zapleni ti pismo, a onda bi ili smislila neki način da mu ga ukrade, ili bi prosto zahtevala da ga vidi – mislim da se Filč ne bi protivio; kada se on zauzimao za prava đaka? Hari, zgnječićeš svoju žabu.

Hari spusti pogled. Zaista je toliko stiskao bukačicu da su joj oči iskočile. On je brže-bolje vrati na klupu.

– Ono sinoć je baš bilo za dlaku – reče Hermiona. – Samo se pitam da li Ambridžova zna koliko je bila blizu. *Silencio*.

Bukačica na kojoj je uvežbavala Ućutkujuće čini zaneme usred kreketa, i prekorno je pogleda.

– Da je uhvatila Njuška...

Hari dovrši rečenicu umesto nje.

– ...verovatno bi već ovog jutra bio ponovo u Askabanu. – On mahnu štapićem, ne usredsredivši se na čin, i njegova žaba bukačica nadu se kao zeleni balon i piskavo zakreketa.

– *Silencio!* – brzo priskoči Hermiona, uperivši štapić ka Harijevoj žabi, koja se nemo izduva na njihove oči. – Pa, ne sme to više da radi, to je sve. Samo ne znam kako ćemo da mu javimo. Ne možemo da mu pošaljemo sovu.

– Ne verujem da će se ponovo usuditi da rizikuje – reče Ron. – Nije on glup, zna da ga je maltene uhvatila. *Silencio.*

Veliki ružni gavran pred njim podrugljivo zagrakta.

– *Silencio*. *SILENCIO!*

Gavran još glasnije zagrakta.

– Nije ti dobar potez štapićem – reče Hermiona, kritički osmatrajući Rona – ne treba da mašeš njime, već da oštro *bocneš*.

– Gavrani su teži od žaba – reče Ron razdražljivo.

– Dobro, hajde onda da se zamenimo – reče Hermiona, zgrabivši Ronovog gavrana, a na njegovo mesto stavi svoju debelu žabu bukačicu. – *Silencio!* – Gavran je i dalje otvarao i zatvarao svoj oštri kljun, ali iz njega nije dopirao nikakav zvuk.

– Vrlo dobro, gospođice Grejndžer! – reče piskavi glas profesora Flitvika, od čega Hari, Ron i Hermiona poskočiše. – Da vidim sada vas da probate, gospodine Vizli.

– Št...? A... a, da – reče Ron, veoma usplahiren. – Ovaj... *silencio!*

On zabode štapić u žabu bukačicu tako jako da je pogodi u oko: žaba zaglušujuće zakreketa i skoči sa stola.

Nije bilo nikakvo iznenađenje kada su Hari i Ron dobili kao dodatni domaći zadatak da vežbaju Ućutkujuće čini.

Zbog provale oblaka napolju, bilo im je dozvoljeno da ostanu u školi tokom odmora. Pronašli su slobodne stolice u bučnoj i prenatrpanoj učionici na prvom spratu, u kojoj je Pivs sneno lebdeo pored lustera, s vremena na vreme ispljunuvši

kuglicu punu mastila nekome na glavu. Jedva da su seli kad se Anđelina probi do njih kroz grupicu učenika koji su tračarili.

– Dobila sam dozvolu! – povika ona. – Da ponovo formiram kvidički tim!

– *Odlično!* – rekoše Hari i Ron uglas.

– Aha – reče Anđelina, sva ozarena. – Otišla sam kod Mek Gonagalove, i *čini mi se* da se ona žalila Dambldoru. U svakom slučaju, Ambridžova je morala da popusti. Ha! Tako da hoću da vas vidim na terenu za kvidič večeras u sedam, jasno, jer moramo da nadoknadimo zaostatak. Shvatate li da nas samo tri nedelje deli od naše prve utakmice?

Ona se progura pored njih, za dlaku izbegavši Pivsovu kuglicu mastila, koja umesto nje pogodi obližnjeg prvaka, a zatim nestade s vidika.

Ronov osmeh malčice izblede kada je pogledao kroz prozor, koji je sada bio neproziran od bubnjajuće kiše.

– Nadam se da će se vreme razvedriti. Šta ti je, Hermiona?

I ona je zurila u prozor, ali kao da ga uopšte nije videla. Oči su joj bile neusredsređene, a lice namrgođeno.

– Samo nešto razmišljam... – poče ona, još uvek se mršteći na kišom oblivene prozore.

– O Siri... Njušku? – upita Hari.

– Ne... ne baš... – nastavi Hermiona polako. – Više se... pitam... pretpostavljam da ipak radimo pravu stvar... mislim... zar ne?

Hari i Ron razmeniše zbunjene poglede.

– Pa, time si nam sve razjasnila – reče Ron. – Strašno bi nas iznerviralo da se nisi jasno izrazila.

Hermiona ga pogleda kao da je tek tada postala svesna njegovog prisustva.

– Samo sam se pitala – reče ona, sada mnogo jasnijim glasom – da li činimo pravu stvar, osnivajući ovu grupu za Odbranu od Mračnih veština.

– Šta? – rekoše Hari i on uglas.

– Hermiona, pa to je bila tvoja ideja! – reče Ron ogorčeno.

– Znam – reče Hermiona, kršeći prste. – Ali posle razgovora s Njuškom...

– Ali on nas potpuno podržava – reče Hari.

– Da – reče Hermiona, ponovo se zagledavši u prozor. – Da, to me je i nateralo da pomislim kako to možda i nije tako dobra ideja...

Pivs prelete iznad njih, stomakom okrenut ka njima, spremivši svoju duvaljku. Sve troje mahinalno pokriše glave torbama dok nije prošao.

– Samo nešto da raščistimo – reče Hari ljutito, dok su vraćali torbe nazad na pod. – Sirijus se slaže s nama, i stoga ti misliš da to više ne bi trebalo da radimo?

Hermiona je delovala napeto i pomalo očajno. Zagledana u svoje šake, upita: – Da li zaista veruješ u njegov sud?

– Da, verujem! – odmah će Hari. – Oduvek nam je davao dobre savete!

Kuglica puna mastila prolete pored njih, pogodivši Kejti Bel pravo u uvo. Hermiona je posmatrala kako Kejti skače na noge i počinje da gađa Pivsa svim što bi joj došlo pod ruku. Tek posle par trenutaka Hermiona ponovo progovori, i zvučalo je kao da veoma pažljivo bira reči.

– Zar vam se ne čini da je on postao... pomalo... nesmotren... otkako je zatvoren u Ulici Grimold? Zar vam se ne čini.. kao da on... živi kroz nas?

– Kako to misliš, 'živi kroz nas'? – uzvrati joj Hari.

– Mislim... pa, čini mi se da bi i on voleo da formira tajna odbrambena društva ispred nosa nekome iz Ministarstva... mislim da je stvarno frustriran zbog toga što tako malo može doprineti stvarima odande gde se nalazi... tako da mi se čini da je vrlo râd da nas potpaljuje za takve ideje.

Ron je delovao krajnje zbunjeno.

– Sirijus je u pravu – reče – *stvarno* zvučiš baš kao moja majka.

Hermiona se ugrize za usnu i ne odgovori mu. Zvono se oglasi baš kada je Pivs preleteo iznad Kejti i ispraznio joj celu bočicu mastila na glavu.

* * *

Vreme se nije popravilo do kraja dana, tako da su Hari i Ron, kada su u sedam uveče krenuli ka kvidičkom terenu na trening, za samo par minuta bili skroz mokri, a stopala su im se klizala i saplitala po vlažnoj travi. Nebo je bilo tamno i olujnosivo, pa je bilo pravo olakšanje kada su se našli u toplom i svetlom okrilju svlačionica, iako su znali da im je to samo privremeno utočište. Zatekli su Freda i Džordža kako se raspravljaju da li da upotrebe svoje zabušantske bombonjere da se izvuku s letenja.

– ...ali kladim se da bi znala šta smo uradili – reče Fred uglom usana. – Samo da joj juče nisam ponudio da kupi bljuvačke bombone...

– Mogli bismo da probamo s grozničavom karamelom – promrmlja Džordž – njih još niko nije video...

– Da li deluju? – raspita se Ron pun nade, kada se dobovanje kiše po krovu pojačalo, a vetar počeo da zavija oko zgrade.

– Pa da – reče Fred – temperatura će ti odmah skočiti.

– Ali ti iskoče i ogromni čirevi puni gnoja – reče Džordž – a još uvek nismo uspeli da smislimo kako da ih se otarasimo.

– Na vama ne vidim nikakve čireve – reče Ron, odmerivši blizance.

– Pa, i ne možeš da ih vidiš – reče Fred smrknuto – ne nalaze se na mestu koje često imamo priliku da prikazujemo u javnosti.

– Ali zbog njih i od sedenja na metli, stvarno nas boli du...

– Pažnja, svi, slušajte – reče Anđelina glasno, izašavši iz kapitenove kancelarije. – Znam da nije baš idealno vreme, ali velike su šanse da ćemo igrati sa sliterincima baš pod ovakvim uslovima, tako da bi bilo dobro saznati kako ćemo moći da se

nosimo s njima. Hari, nisi li ti nešto uradio sa svojim naočarima kako se ne bi maglile, kada smo igrali s Haflpafom u onoj oluji?

– Hermiona je to uradila – reče on. On izvuče štapić, potapša svoje naočare i reče: – *Impervius*!

– Mislim da bi svi trebalo to da probamo – reče Anđelina. – Kada bismo samo uspeli da sprečimo da nam kiša ide u lice, to bi nam stvarno pomoglo da bolje vidimo... hajde, svi zajedno... *Impervius!* Okej, idemo.

Svi skloniše štapiće nazad u unutrašnje džepove odora, prebaciše metle preko ramena i krenuše za Anđelinom iz svlačionice.

Šljapkali su kroz sve dublje blato ka sredini terena. Vidljivost je i dalje bila loša, uprkos Nepropustljivoj čini. Dnevno svetlo je sve brže bledelo, a zavese kiše prekrivale su teren.

– U redu, na moj zvižduk – povika Anđelina.

Hari se odrazi od tla, pljusnuvši blato na sve strane, i polete naviše, dok ga je vetar neznatno skretao s puta. Nije imao pojma kako će videti Skrivalicu po ovakvom vremenu. Već je imao dovoljno problema da primeti onu jednu Bladžerku s kojom su vežbali. Minut po početku treninga, ona ga zbaci s metle, i morao je da izvede fintu lenjivčevog stiska kako bi je izbegao. Nažalost, Anđelina to nije videla. Zapravo, činilo se da ona ništa ne može da vidi. Niko od njih nije imao pojma šta drugi rade. Vetar se pojačao. Uprkos velikoj udaljenosti, Hari je čuo pljuskanje i fijukanje kiše koja je šibala po površini jezera.

Anđelina ih je držala na terenu gotovo čitav sat pre nego što je priznala poraz. Povela je svoj skvašeni i mrzovoljni tim nazad u svlačionicu, insistirajući kako taj trening nije bio gubljenje vremena, mada prilično neuverljivim glasom. Fred i Džordž su delovali posebno zlovoljno. Obojica su vrlo šepavo hodali, i trzali se pri svakom koraku koji bi načinili. Dok je frotirao kosu, Hari ih ču kako se tiho žale jedan drugome.

– Mislim da mi je nekoliko čireva puklo – reče Fred šupljim glasom.

– Moji nisu – reče Džordž trgnuvši se – pulsiraju kao ludi... ako ništa drugo, čini mi se da su još i veći.

– JAO! – reče Hari.

On pritisnu peškir na lice i stisnu oči iz sve snage od bola. Ožiljak na njegovom čelu opet je počeo da žeže, mnogo bolnije nego u poslednjih nekoliko nedelja.

– Šta ti je? – upita nekoliko glasova.

Hari izroni ispod peškira. Svlačionica mu je bila potpuno zamagljena jer nije imao naočare, ali ipak je mogao da vidi kako su sva lica okrenuta ka njemu.

– Ništa – promrmlja on – ja... slučajno sam sebe prstom bocnuo u oko, ništa više.

Međutim, on uputi Ronu značajan pogled, i njih dvojica ostadoše kada ostatak tima izađe napolje, svi obmotani ogrtačima, šešira nabijenih preko ušiju.

– Šta bi? – upita Ron, čim je Alisija nestala kroz vrata. – Opet ožiljak?

Hari klimnu glavom.

– Ali... – preplašen, Ron pritrča prozoru i zagleda se u kišu – on... nemoguće je da je on blizu nas, zar ne?

– Ne – promrmlja Hari, spustivši se na klupu, trljajući čelo. – Verovatno je miljama daleko. Boleo me je zato što je... on je... ljut.

Hari uopšte nije nameravao to da kaže, i začu reči kao da ih je neki stranac izgovorio – a ipak je odmah znao da su istinite. Nije imao pojma odakle to zna, ali bio je siguran u to: Voldemor, gde god da je, šta god da radi, strahovito je ljut.

– Da li si ga video? – upita Ron, delujući prestrašeno. – Da li si... imao viziju, ili nešto slično?

Hari je sedeo potpuno miran, zureći u svoja stopala, dozvoljavajući mislima i sećanju da se opuste posle bola.

Zbunjujuća zbrka obličja, zavijajući nalet glasova...

– On hoće da se nešto učini, a to se ne odvija dovoljno brzo – reče.

Ponovo se iznenadio kada je čuo reči kako mu prelaze preko usana, a ipak je bio posve siguran da su istinite.

– Ali... otkud znaš? – upita Ron.

Hari odmahnu glavom i prekri oči rukama, pritisnuvši ih iz sve snage dlanovima. Pred očima mu buknuše sićušne iskre. Osetio je kako Ron seda na klupicu pored, i znao da zuri u njega.

– Da li je i prošli put to bilo posredi? – upita Ron prigušenim glasom. – Kada te je ožiljak zaboleo u kancelariji Ambridžove? Da li je i tada Znaš-Već-Ko bio ljut?

Hari odmahnu glavom.

– Pa šta je onda bilo?

Hari se u mislima vraćao na taj trenutak. Gledao je Ambridžovu u lice... zaboleo ga je ožiljak... i imao je taj čudni osećaj u stomaku... čudni, skakutavi osećaj... osećaj sreće... ali, naravno, tada ga nije prepoznao, jer je sâm bio toliko očajan...

– Prošli put me je zaboleo jer je on bio zadovoljan – reče on. – Strašno zadovoljan. Mislio je... kako će se nešto dobro desiti. A noć pre nego što smo se vratili na Hogvorts... – on se priseti trenutka kada ga je ožiljak užasno zaboleo u njegovoj i Ronovoj spavaćoj sobi u Ulici Grimold... – bio je strašno besan...

On se osvrnu ka Ronu, koji je piljio u njega, otvorenih usta.

– Mogao bi da držiš časove umesto Trelonijeve, druže – reče on, glasom punim divljenja.

– Ali ja ne izričem proročanstva – reče Hari.

– Ne, ali znaš li šta ti radiš? – upita Ron, i uplašeno i impresionirano. – Hari, *ti čitaš Znaš-Već-Kome misli*!

– Ne – reče Hari, odmahujući glavom. – Više kao da mu... čitam raspoloženja, rekao bih. Dobijam samo bleskove njegovog raspoloženja. Dambldor mi je prošle godine rekao da se ovako nešto dešavalo i lane. Rekao je da kada je Voldemor blizu

mene, ili kada oseća mržnju, i ja to mogu da osetim. Pa, sada ga osećam i kada je zadovoljan, pride...

Nasta pauza. Vetar i kiša šibali su zgradu.

– Moraš nekome da kažeš – reče Ron.

– Prošli put sam rekao Sirijusu.

– Pa reci mu i za ovaj put sada!

– Ne mogu, zar ne? – reče Hari smrknuto. – Ambridžova posmatra sove i kamine, sećaš se?

– Dobro, onda Dambldoru.

– Sad sam ti rekao, on to već zna – reče Hari odsečno, skoči na noge, uze svoj ogrtač sa čiviluka i obavi ga oko sebe. – Nema svrhe da mu govorim ponovo.

Ron prikopča svoj ogrtač, zamišljeno gledajući u Harija.

– Dambldor bi želeo da zna za to – reče.

Hari slegnu ramenima.

– Hajde... još uvek imamo da vežbamo Ućutkujuće čini.

Oni žurno krenuše preko mračnog imanja, klizajući se i spotičući po blatnjavim travnjacima, bez razgovora. Hari je napregnuto razmišljao. Šta je to Voldemor hteo da se uradi a što se nije zbivalo dovoljno brzo?

– ...ima i neke druge planove... planove koje može da izvede veoma tiho... stvari do kojih može da dođe isključivo krišom... nešto nalik oružju. Nešto što prošli put nije imao.

Hari već nedeljama nije razmišljao o tim rečima. Bio je previše zaokupljen stvarima koje su se odvijale na Hogvortsu, prezauzet brigom o neprekidnim sukobima s Ambridžovom, nepravdom uplitanja Ministarstva... ali sada mu te reči ponovo iskrsnuše, i nateraše ga da se zapita... Voldemorov bes imao bi smisla ako nije nimalo bliži tome da se dočepa *oružja*, kakvo god ono bilo. Da li ga je Red osujetio, sprečio ga da ga se dokopa? Gde li je sakriveno? Kod koga je sada?

– *Mimbulus mimbltonija* – reče Ronov glas, i Hari se prenu taman na vreme da se kroz rupu u portretu uspentra u dnevni boravak.

Izgleda da je Hermiona ranije otišla na spavanje, ostavivši Krukšenksa sklupčanog na obližnjoj stolici, i čitav asortiman kvrgavih šešira za vilenjake na stočiću pored kamina. Hari je bio zahvalan što ona nije u blizini, jer nije hteo da opet raspravlja o bolu u svom ožiljku, da ga i ona podstiče da ode kod Dambldora. Ron mu je neprekidno upućivao zabrinute poglede, ali Hari izvuče svoj udžbenik iz Čini i baci se na posao da dovrši sastav, iako se samo pretvarao da se usredsređuje na to, a kada je Ron napokon rekao da i on ide na spavanje, jedva da je bio nešto napisao.

Ponoć je došla i prošla dok je Hari po ko zna koji put iščitavao pasus o upotrebi skorbutne trave, selena i rebraca, ne upamtivši ni jednu jedinu reč.

Ove travke su najblagorodnije prilikom moždane upale, i stoga se često koriste u zbunjujućim rastvorima, ako čarobnjak želi da u nekome izazove usijanost glave i

nesmotrenost...

...Hermiona je rekla da je Sirijus postao nesmotren otkako je skučen u Ulici Grimold...

...najblagorodnije prilikom moždane upale, i stoga se često koriste...

...Dnevni prorok će misliti kako on ima upalu mozga ako saznaju da on zna šta Voldemor oseća...

...stoga se često koriste u zbunjujućim rastvorima...

...zbunjujuće je bila baš prava reč za to. *Zašto* je on znao šta Voldemor oseća? Kakva je to čudna veza između njih, koju Dambldor nikada nije uspeo da mu na zadovoljavajući način objasni?

...ako čarobnjak želi...

...kako bi Hari želeo da spava...

...da u nekome izazove usijanost glave...

...u fotelji pored vatre bilo je toplo i udobno, dok je kiša još uvek teško tukla po prozorskim oknima, Krukšenks preo, a plamenovi pucketali...

Knjiga iskliznu iz Harijevog labavog stiska i uz tup tresak pade na tepih ispred kamina. Glava mu se nakrivi u stranu…

Ponovo je hodao hodnikom bez prozora, a koraci su mu odjekivali u tišini. Dok su se vrata na kraju hodnika sve više izdizala pred njim, srce mu je sve brže lupalo od uzbuđenja... kad bi samo mogao da ih otvori... da prođe na drugu stranu...

Ispruži ruku... vrhovi prstiju bili su mu tik na par centimetara od njih...

– Gos'n Hari Poter!

On se probudi uz nagli trzaj. U dnevnom boravku su sve sveće bile pogašene, ali nešto se kretalo blizu njega.

– Koetamo? – reče Hari sanjivo, uspravivši se u svojoj fotelji. Vatra se gotovo ugasila, i prostorija je bila veoma mračna.

– Gos'n, Dobi vam je doneo sovu! – reče piskavi glas.

– Dobi? – reče Hari promuklo, gledajući kroz tminu ka izvoru toga glasa.

Kućni vilenjak Dobi stajao je pored stola na kome je Hermiona ostavila tuce svojih pletenih kapica. Njegove velike, šiljate uši sada su virile iz, činilo se, svih kapa koje je Hermiona ikada isplela. On ih je nosio jednu preko druge, tako da mu je glava delovala izdužena bar za pola metra, ili metar, a na pufnici najviše kape sedela je Hedviga, smireno hukćući, očigledno izlečena.

– Dobi se dobrovoljno javio da vrati sovu Hariju Poteru – cijuknu vilenjak, s izrazom iskonskog divljenja na licu – profesorka Truli-Daska kaže da je ona sada sasvim dobro, gos'n. – On se duboko nakloni, pri tom dodirnuvši tepih pred kaminom vrhom svog olovkastog nosa, a Hedviga ogorčeno zahukta i odlete na naslon Harijeve fotelje.

– Hvala ti, Dobi! – reče Hari, mazeći Hedvigu po glavi, trepćući iz sve snage, u pokušaju da izbaci iz glave sliku vrata iz sna... san je bio veoma živopisan. Ponovo

pogledavši Dobija, on primeti kako vilenjak nosi i nekoliko šalova i nebrojene čarape, tako da su mu stopala delovala isuviše velika spram tela.

– Ovaj... da li si ti to uzimao svu odeću koju je Hermiona ostavljala?

– O, ne, gos'n – uzvrati Dobi veselo. – Dobi je nosio nešto i za Vinki, gos'n.

– Aha, a kako je Vinki? – upita Hari.

Dobijeve uši se malčice oklembesiše.

– Vinki i dalje puno pije, gos'n – reče on tužno, oborivši pogled svojih ogromnih loptastih zelenih očiju, nalik teniskim lopticama. – Još uvek ne voli odeću, Hari Poteru. Baš kao ni drugi kućni vilenjaci. Niko od njih više neće da čisti grifindorski toranj, sada kada su svuda skrivene kape i čarape. Oni to smatraju uvredljivim, gos'n Hari. Dobi sada sve radi sâm, gos'n, ali Dobiju to ne smeta, gos'n, jer se uvek nada da će sresti Harija Potera, a noćas mu se, gos'n, ispunila želja! – Dobi se ponovo duboko nakloni. – Ali Hari Poter ne izgleda srećno – nastavi Dobi, ponovo se uspravivši, stidljivo gledajući u Harija. – Dobi ga je čuo kako govori u snu. Da li je to Hari Poter sanjao ružne snove?

– Ne preterano ružne – reče Hari, zevajući i trljajući oči. – Imao sam i gore.

Vilenjak osmotri Harija svojim ogromnim, kugličastim očima. Zatim vrlo ozbiljno reče, spustivši uši: – Dobi bi želeo da pomogne Hariju Poteru, jer je Hari Poter oslobodio Dobija, i Dobi je sada mnogo, mnogo srećniji.

Hari se nasmeši.

– Ne možeš mi pomoći, Dobi, ali hvala na ponudi.

On se sagnu i podiže svoj udžbenik iz Napitaka. Moraće sutra da pokuša da završi sastav. On zatvori knjigu, i dok je to činio, vatra osvetli tanke bele ožiljke na poleđini njegove šake – rezultat kaznene nastave kod Ambridžove...

– Čekaj malo... ima nešto što možeš da mi učiniš, Dobi – reče Hari polako.

Vilenjak se osvrnu ka njemu, sijajući od sreće.

– Samo recite, gos'n Hari Poteru!

– Treba mi neko mesto gde dvadeset osmoro ljudi može da vežba Odbranu od Mračnih veština a da ih ne otkrije nijedan nastavnik. A pogotovu ne – Hari stisnu šaku preko zatvorene knjige, tako da mu ožiljak postade bisernobeo – profesorka Ambridž.

Očekivao je da s vilenjakovog lica nestane osmeh, da mu se uši oklembese. Očekivao je da mu ovaj kaže kako je to nemoguće, ili da će pokušati da nađe neko mesto ali da ne gaji preteranu nadu. Ono što nije očekivao bilo je da Dobi malčice poskoči, veselo zamlatara ušima i pljesne rukama.

– Dobi zna savršeno mesto, gos'n! – reče on radosno. – Dobi je čuo za to od drugih kućnih vilenjaka kada je došao na Hogvorts, gos'n. Mi je zovemo Idi-mi-dođi-mi soba, iliti Soba po potrebi!

– Zašto? – upita Hari radoznalo.

– Jer je to soba u koju osoba može da uđe – reče Dobi ozbiljno – samo kada joj je ona stvarno potrebna. Ponekad je tamo, ponekad je nema, ali kada se pojavi uvek je

opremljena za potrebe onoga ko za njom traga. Dobi ju je koristio, gos'n – reče vilenjak, utanjivši glas, s izrazom krivice – kada je Vinki bila veoma pijana. On ju je sakrio u Sobu po potrebi, i tamo je pronašao protivotrov za krem-pivo, i mali krevetić veličine vilenjaka, na koji ju je smestio da se ispava, gos'n... a Dobi zna da je gos'n Filč unutra našao zalihe materijala za čišćenje, kada su mu ponestale, gos'n, a...

– A ako ti je stvarno potreban toalet – upita Hari, iznenada se setivši nečega što je Dambldor ispričao na Božićnom balu prošle godine – da li bi se soba ispunila nokširima?

– Dobi pretpostavlja da bi, gos'n – reče Dobi, iskreno klimajući glavom. – To je zaista izvanredna soba, gos'n.

– Koliko ljudi zna za nju? – upita Hari, malčice se uspravivši u svojoj stolici.

– Vrlo malo, gos'n. Većina ljudi nabasa na nju kada im je ona potrebna, gos'n, ali je često više nikada ne pronađu jer ne znaju da je ona uvek tu, i da čeka da je neko prizove, gos'n.

– Zvuči fantastično – reče Hari, dok mu je srce razdragano lupalo. – Zvuči savršeno, Dobi. Kada možeš da mi pokažeš gde je?

– Bilo kada, gos'n Hari Poteru – reče Dobi, očaran Harijevim entuzijazmom. – Mogli bismo i sada da odemo, ako tako želite!

Hari je na trenutak bio u iskušenju da pođe s Dobijem. Već je napola ustao iz fotelje, nameravajući da otrči gore po svoj Nevidljivi ogrtač, kada mu, ne prvi put, glas veoma nalik Hermioninom prošapta u uvo: *nesmotreno*. Ipak je bilo veoma kasno, bio je premoren, i morao je da završi sastav za Snejpa.

– Ne večeras, Dobi – reče Hari nevoljno, utonuvši nazad u fotelju. – Ovo je veoma važno... ne želim da to upropastim, biće potrebno pažljivo planiranje. Čuj, možeš li samo da mi tačno objasniš gde se nalazi Soba po potrebi, i kako ući u nju?

* * *

Odore su im lepršale i uvijale se oko njih, dok su gacali preko naplavljenog povrtnjaka na dvočas Herbologije, gde su jedva mogli da čuju šta profesorka Mladica govori od dobovanja kišnih kapi veličine zrna graška po krovu staklenika. Popodnevno predavanje iz Brige o magijskim stvorenjima biće preseljeno, zbog oluje, s imanja u slobodnu učionicu u prizemlju i, na njihovo neizmerno olakšanje, Anđelina je tokom ručka potražila svoj tim da im saopšti kako je trening te večeri otkazan.

– Odlično – reče Hari tiho kada mu je to saopštila – jer smo našli mesto gde ćemo održati prvi čas Odbrane. Večeras u osam, na sedmom spratu, preko puta tapiserije na kojoj Barnabasa Blesavog batinaju oni trolovi. Možeš li da javiš Kejti i Alisiji?

Ona je delovala pomalo zatečeno, ali obećala je da će saopštiti ostalima. Hari se halapljivo vrati svojim kobasicama i pireu. Kada je podigao pogled da uzme gutljaj soka od bundeve, zateče Hermionu kako ga pomno posmatra.

– Šta je? – upita je on.

– Pa... znaš, Dobijevi planovi nisu baš uvek bezbedni. Zar se ne sećaš kada si njegovom krivicom izgubio sve kosti u ruci?

– Ta soba nije jedna od Dobijevih suludih ideja. I Dambldor zna za nju, spomenuo ju je na Božićnom balu.

Hermionin izraz lica se razvedri.

– Dambldor ti je rekao za nju?

– Samo onako, usputno – reče Hari, sležući ramenima.

– A, pa onda je sve u redu – reče Hermiona živahno, i više nije imala primedbi.

Zajedno s Ronom, ceo dan su proveli tražeći ljude koji su upisali svoja imena na spisak u *Veprovoj glavi*, saopštavajući im gde će se sastati te večeri. Na Harijevo poprilično razočaranje, Džini je bila ta koja je uspela prva da pronađe Čo Čang i njenu prijateljicu. Međutim, do kraja večere bio je uveren da je vest doprla do svih dvadeset petoro učenika koji su se pojavili u *Veprovoj glavi*.

U pola osam, Hari, Ron i Hermiona napustiše grifindorski dnevni boravak, dok je Hari u ruci čvrsto stiskao izvesni drevni pergament. Petacima je bilo dozovljeno da se šetaju hodnicima do devet sati uveče, ali sve troje su se nervozno osvrtali dok su sedmim spratom.

– Stanite malo – upozori ih Hari, razvijajući pergament na vrhu poslednjeg stepeništa, taknuvši ga svojim štapićem i promrmljavši: – *Svečano se zaklinjem da smeram neki nestašluk.*

Na praznoj površini pergamenta pojavi se mapa Hogvortsa. Sićušne pokretne crne tačkice obeležene imenima pokazivale su gde se ko od ljudi u zamku nalazi.

– Filč je na drugom spratu – reče Hari, prinevši mapu očima – a gospođa Noris je na četvrtom.

– A Ambridžova? – upita Hermiona zabrinuto.

– U svojoj kancelariji – odgovori Hari, pokazavši im tačkicu na mapi. – U redu, idemo.

Oni požuriše niz hodnik ka mestu koje je Dobi opisao Hariju, ka praznom delu zida preko puta ogromne tapiserije koja je prikazivala sumanuti pokušaj Barnabasa Blesavog da nauči trolove da igraju balet.

– Okej – reče Hari tiho, kad moljcima izjedeni trol prestade neumorno da batina svog nesuđenog učitelja baleta kako bi ih osmotrio. – Dobi je rekao da tri puta prođemo pored ovog zida, iz sve snage se usredsredivši na ono što nam je potrebno.

Oni to i učiniše, naglo skrenuvši kod prozora tik pored praznog dela zida, a zatim pored vaze veličine čoveka s druge strane. Ron je čvrsto zatvorio oči, pribirajući misli. Hermiona je nešto sebi šaputala u bradu. Hari stegnu pesnice dok je zurio ispred sebe.

Treba nam mesto gde ćemo da naučimo da se borimo... pomisli. Samo nam daj neko mesto da vežbamo... negde gde nas ne mogu pronaći...

– Hari! – reče Hermiona odsečno, kada su se okrenuli da po treći put prođu pored zida.

Na zidu se pojaviše izuzetno uglačana i lakirana vrata. Ron je obazrivo zurio u njih. Hari posegnu rukom, zgrabi mesinganu kvaku, otvori vrata i povede ih u prostranu sobu osvetljenu treperavim bakljama, nalik onima koje su osvetljavale tamnice osam spratova niže.

Zidovi su bili prekriveni drvenim policama s knjigama, a na podu su, umesto stolica, bili veliki svileni jastuci. Na polici pri samom kraju sobe nalazio se čitav komplet instrumenata kao što su šunjoskopi, detektori tajnovitosti i veliko naprslo dušman-staklo, za koje je Hari bio siguran da je prethodne godine visilo u kancelariji lažnog Ćudljivka.

– Ovi će nam dobro doći kada budemo vežbali Ošamućivanje – reče Ron veselo, gurnuvši jedan od jastuka nogom.

– A vidi samo ove knjige! – reče Hermiona uzbuđeno, prelazeći prstom po koricama velikih kožom ukoričenih tomova. – *Zbornik najčešćih kletvi i njihove kontračini*... *Nadmudriti Mračne veštine*... *Samoodbrambene kletve*... opa... – ona se okrenu ka Hariju, ozarenog lica, i on vide da je prisustvo stotina knjiga napokon ubedilo Hermionu da je to što rade valjano. – Hari, ovo je divno, ovde imamo sve što nam treba!

I bez odlaganja, ona izvuče *Kletve za uklete* s police, utonu na najbliži jastuk i poče da čita.

Na vratima se začu nežno kucanje. Hari se osvrnu. Džini, Nevil, Lavander, Parvati i Din upravo su stigli.

– Opa – reče Din, impresionirano se osvrćući oko sebe. – Kakvo je ovo mesto?

Hari poče da objašnjava, ali pre nego što je uspeo da završi, pridružiše im se i drugi, pa je morao da počne ispočetka. Do osam sati već su svi jastuci bili zauzeti. Hari priđe vratima i okrenu ključ koji je virio iz brave. On zadovoljavajuće glasno škljocnu i svi zanemeše, zagledani u njega. Hermiona pažljivo obeleži stranu u *Kletvama za uklete* i odloži knjigu u stranu.

– Pa – poče Hari, pomalo nervozno. – Ovo je mesto koje smo našli za vežbanje, i svi ste ga... ovaj... očigledno lako našli.

– Fantastično je! – reče Čo, a nekoliko ljudi potvrdno zažagori.

– Ovo je stvarno bizarno – reče Fred, mršteći se dok je osmatrao prostoriju. – Mi smo se jednom ovde sakrili od Filča, sećaš se, Džordže? Ali tada je ovo bila samo ostava za metle.

– Hej, Hari, šta su ove stvarčice? – upita Din iz ćoška sobe, pokazujući ka šunjoskopima i dušman-staklu.

– Detektori Mračnih sila – reče Hari, prolazeći između jastuka ka njima. – U suštini, oni svi pokazuju kada su Mračni čarobnjaci ili neki neprijatelji u blizini, ali ne treba previše se oslanjati na njih jer mogu da se prevare...

On na trenutak pogleda u naprslo dušman-staklo. U njemu su se komešala senovita obličja, iako nijedno nije bilo prepoznatljivo. On mu okrenu leđa.

– Pa, razmišljao sam šta bi prvo trebalo da uvežbamo, i... ovaj... – on primeti uzdignutu ruku. – *Šta je*, Hermiona?

– Mislim da bi trebalo da izaberemo vođu – reče Hermiona.

– Hari je vođa – odmah će Čo, gledajući u Hermionu kao da je poludela.

Harijev stomak ponovo poskoči.

– Da, ali mislim da bi trebalo propisno da glasamo o tome – reče Hermiona, ne dajući se zbuniti. – Time se to formalno ozvaničava, i Hariju daje autoritet. Dakle... ko je za to da nam Hari bude vođa?

Svi podigoše ruke, čak i Zaharije Smit, mada je to učinio vrlo nevoljno.

– Ovaj... u redu, hvala – reče Hari, koji je mogao da oseti kako mu lice gori i rumeni. – I... *šta je*, Hermiona?

– Takođe mislim da bi trebalo da imamo neko ime – reče ona veselo, još uvek držeći podignutu ruku. – To bi podstaklo timski duh i jedinstvo, zar ne mislite tako?

– Možemo li da se zovemo Antiambridžovska liga? – upita Anđelina puna nade.

– Ili pokret 'Ministarstvo magije su moroni'? – predloži Fred.

– Ja sam mislila – reče Hermiona, mršteći se na Freda – više na neko ime koje neće svima reći šta smo naumili, tako da možemo bezbedno da ga izgovaramo i van sastanaka.

– Defanzivna asocijacija? – reče Čo. – Skraćeno DA, tako da niko ne zna o čemu govorimo?

– Aha, DA zvuči dobro – reče Džini. – Samo, bolje neka znači Dambldorova armija, jer je to ono čega se Ministarstvo najviše plaši, zar ne?

Ovaj komentar propratiše smeh i odobravajuće mrmljanje.

– Ko glasa za DA? – upita Hermiona zapovednički, kleknuvši na svoj jastuk da bi prebrojala. – To je većina – predlog usvojen!

Ona prikači list pergamenta sa svim njihovim potpisima na zid, i iznad njih krupnim slovima napisa:

DAMBLDOROVA ARMIJA

– Dobro – reče Hari, kada je ona ponovo sela – hoćemo li onda da počnemo s vežbanjem? Razmišljao sam, i mislim da bi prvo trebalo da uvežbamo *Ekspeliarmus*, znate već, Razoružavajuću čin. Znam da je to baš osnovna stvar, ali meni je bila vrlo korisna...

– Ma *daj* – reče Zaharije Smit, prevrnuvši očima i prekrstivši ruke. – Ne bih rekao da će nam *Ekspeliarmus* baš pomoći protiv Znaš-Već-Koga, zar ne?

– Ja sam je upotrebio protiv njega – reče Hari tiho. – Spasila mi je život u junu.

Smit glupavo razjapi usta. Ostatak sobe bio je prilično tih.

– Ali ako misliš da je to ispod tvog nivoa, možeš da ideš – reče Hari.

Smit se ne pomeri, niti iko drugi.

– Dobro – reče Hari, usta malo suvljih nego inače, sada kada su svi pogledi bili uprti u njega – mislim da bi trebalo da se svi podelimo u parove i vežbamo.

Bilo mu je vrlo čudno da izdaje naređenja i još čudnije kada je video kako ih drugi ispunjavaju. Svi odmah skočiše na noge i podeliše se u parove. Kao što se moglo i očekivati, Nevil je ostao bez partnera.

– Ti možeš da vežbaš sa mnom – reče mu Hari. – Dakle... idemo na tri – jedan, dva, tri...

Soba se iznenada ispuni pokličima: *Ekspeliarmus*! Čarobni štapići poleteše na sve strane. Čini koje su promašile mete pogodiše knjige na policama i odbaciše ih uvis. Hari je bio i suviše brz za Nevila, kome štapić izlete iz ruke obrćući se, udari o tavanicu uz pljusak varnica, i uz zveket slete povrh jedne od polica s knjigama, a Hari ga odatle vrati Prizivajućom čini. Osvrnuvši se oko sebe, pomisli da je bio u pravu što je predložio da prvo vežbaju osnovne stvari. Bilo je tu mnogo traljavo izvedenih čini. Mnogi uopšte nisu uspevali da Razoružaju protivnike, već bi ih naterali da odskoče unazad nekoliko koraka, ili se trgnu kada bi ih slabašna čin pogodila.

– *Ekspeliarmus*! – reče Nevil, a Hari, uhvaćen na prepad, oseti kako mu štapić izleće iz ruke.

– USPEO SAM! – reče Nevil radosno. – Nikada mi pre nije uspelo – USPEO SAM!

– Dobro je! – ohrabri ga Hari, odlučivši da mu ne ukaže na činjenicu da u pravom dvoboju Nevilov protivnik ne bi blenuo na drugu stranu, držeći štapić nehajno i labavo o boku. – Čuj, Nevile, možeš li na smenu da vežbaš s Ronom i Hermionom nekoliko minuta, kako bih mogao da obiđem ostale, da vidim kako im ide?

Hari pređe na sredinu prostorije. Sa Zaharijem Smitom zbivalo se nešto vrlo čudno. Svaki put kada bi zaustio da Razoruža Entonija Goldstina, njegov vlastiti štapić izleteo bi mu iz ruke, a da Entoni ništa ne bi ni rekao. Hari nije morao daleko da traži kako bi razrešio misteriju: Fred i Džordž su bili na nekoliko koraka iza Smita, i na smenu su mu upirali čarobne štapiće u leđa.

– Izvini, Hari – reče Džordž užurbano, kad uhvati Harijev pogled. – Nismo mogli da odolimo.

Hari obiđe ostale parove, pokušavajući da ispravi one koji su pogrešno izvodili čin. Džini je bila u paru s Majklom Kornerom. Išlo joj je vrlo dobro, dok je Majkl ili bio strašno loš, ili nije ni hteo nju da začara. Erni Makmilan se nepotrebno razmahivao štapićem, dajući protivniku vremena da ga uhvati sa spuštenim gardom. Braća Krivej su bila puna entuzijazma, ali su često grešili, i bili su zaslužni za to što su silne knjige letele s polica oko njih. Luna Lavgud je takođe bila naizmenično dobra i loša, ponekad izbivši štapić Džastinu Finč-Flečliju iz ruke, a ponekad mu samo podižući kosu uvis.

– Okej, stanite! – povika Hari. – *Stoj. STOJ*!

Treba mi neka pištaljka, pomisli, i istog trena opazi jednu kako leži povrh najbližeg reda knjiga. On je uze, i dunu u nju iz sve snage. Svi spustiše štapiće.

– Nije bilo loše – reče Hari – ali definitivno može da bude bolje. – Zaharije Smit ga mrko pogleda. – Hajde da probamo ponovo.

On ponovo obiđe prostoriju, tu i tamo zastajući da predloži nekome kako da bolje baca čin. Postepeno, opšti učinak se poboljšavao. Neko vreme je izbegavao da priđe Čo i njenoj prijateljici, ali kada je već dvaput obišao sve ostale parove u prostoriji, osetio je da ne može više da ih ignoriše.

– O, ne – reče Čo usplahireno, kada im je prišao. – *Ekspeliarmijus*! Hoću reći, *Ekspelimelius*! Ja... o, izvini, Marijeta!

Rukav njene kovrdžave prijateljice se zapali. Marijeta ga ugasi svojim štapićem, i prostreli Harija pogledom, kao da je sve to njegova krivica.

– Unervozila sam se zbog tebe, pre toga mi je dobro išlo! – reče Čo Hariju žalosno.

– To je bilo sasvim dobro – slaga Hari, ali kada ga ona skeptično pogleda, on reče: – Pa dobro, nije, bilo je očajno, ali znam da umeš pravilno da izvedeš čin, posmatrao sam te odande.

Ona se nasmeja. Njena prijateljica Marijeta ih kiselo pogleda i okrenu im leđa.

– Ne obraćaj pažnju na nju – promrmlja Čo. – Ona zapravo ne želi da bude ovde, ali sam je naterala da pođe sa mnom. Roditelji su joj zabranili da radi išta što bi moglo uznemiriti Ambridžovu. Vidiš – njena mama radi za Ministarstvo.

– Šta je s tvojim roditeljima? – upita Hari.

– Pa, zabranili su mi da se zameram Ambridžovoj – reče Čo, ponosno se ispravivši. – Ali ako misle da se neću boriti sa Znaš-Već-Kim posle onoga što se desilo Sedriku...

Ona zaćuta, delujući pomalo zbunjeno, i neprijatna tišina zavlada među njima. Štapić Terija Buta prolete pored Harijevog uva i pogodi Alisiju Spinet snažno u nos.

– Pa, moj tata *snažno* podržava svaku akciju protiv Ministarstva! – reče Luna Lavgud ponosno, tik iza Harija. Očigledno je prisluškivala njihov razgovor, dok je Džastin Finč-Flečli pokušavao da se ispetlja iz odore koja mu se obmotala oko glave. – On oduvek govori da bi poverovao u sve što se priča o Fadžu. Mislim, pogledajte samo koliko je goblina Fadž naredio da pobiju! A pride, naravno, koristi Odsek za misterije da razvije užasne otrove kojima tajno truje sve koji se ne slažu s njime. A tu je i njegov umgubularni secikilter...

– Ne pitaj – promrmlja Hari Čo, kada ova zbunjeno zausti da postavi pitanje. Ona se zakikota.

– Hej, Hari – povika Hermiona s drugog kraja sobe – da li si proverio koliko je sati?

On spusti pogled na sat i prenerazi se kada vide da je već devet i deset, što je

značilo da će odmah morati da se vrate u dnevni boravak, inače će rizikovati da ih Filč uhvati i kazni što su okasnili. On dunu u pištaljku. Svi prestadoše s povicima *Ekspeliarmus* i poslednjih nekoliko štapića začangrlja po podu.

– Pa, to je bilo prilično dobro – reče Hari – ali smo odocnili, bolje da za sada ostanemo na ovome. Iduće nedelje, isto vreme, isto mesto?

– Ranije! – povika Din Tomas željno, a mnogi saglasno klimnuše glavama.

Anđelina pak brzo reče: – Kvidička sezona samo što nije počela, a mi moramo da uvežbamo tim!

– Dobro, recimo onda u sredu uveče – reče Hari – a onda ćemo moći da odlučimo o narednim sastancima. Hajde, bolje da krenemo.

On ponovo izvuče Banditovu mapu i pažljivo proveri da nema nastavnika na sedmom spratu. Puštao ih je da izađu u grupicama od po troje-četvoro, pažljivo posmatrajući njihove sićušne tačkice na mapi, kako bi se uverio da su se bezbedno vratili u svoje spavaonice: haflpafovci u hodnik u podrumu, koji je takođe vodio do kuhinja, rejvenkloovci u toranj na zapadnoj strani zamka, a grifindorci duž hodnika ka portretu Debele Dame.

– Bilo je stvarno mnogo dobro, Hari – reče Hermiona, kada su napokon ostali samo ona, Hari i Ron.

– Aha, baš je bilo super! – reče Ron veselo, kada su skliznuli kroz vrata, i posmatrali ih kako se utapaju i nestaju u kamenom zidu. – Da li si video kako sam Razoružao Hermionu, Hari?

– Samo jednom – reče Hermiona, pogođena time. – Ja sam tebe mnogo više puta nego ti mene...

– Nisam te pogodio samo jednom, već najmanje tri puta...

– Pa, ako računaš onaj jedan put kada si se spotakao o sopstvena stopala i izbio mi štapić iz ruke...

Raspravljali su se celim putem do dnevnog boravka, ali ih Hari nije slušao. Jednim okom je gledao na Banditovu mapu, ali je razmišljao o Čo, koja mu je priznala da se unervozila zbog njega.

19. Lav i zmija

Sledeće dve nedelje Hari se osećao kao da u grudima nosi nekakav talisman, blistavu tajnu koja mu je pomagala da istrpi časove kod Ambridžove, i čak mu omogućavala da se tupo smeši dok je gledao u njene užasne izbuljene oči. On i DA su joj pružali otpor pod nosom, radeći baš ono od čega je Ministarstvo najviše strepelo i, kad god se na njenim časovima pretvarao da čita udžbenik Vilberta Skrivala, prepuštao se prijatnom sanjarenju o nedavnim skupovima DA, sećao se kako je Nevil uspešno Razoružao Hermionu, kako je Kolin Krivej ovladao Onesposobljavajućim urokom posle tri sastanka napornog vežbanja, kako je Parvati Petil izvela tako dobru Rasparčavajuću kletvu da je sto sa šunjoskopima pretvorila u prah.

Bilo mu je skoro nemoguće da odredi jednu noć u nedelji u kojoj će redovno održavati sastanke DA, jer su morali da se prilagode treninzima tri kvidička tima, često pomeranim zbog lošeg vremena. Ali Hariju nije bilo žao zbog toga, osećao je da je možda i bolje da termini sastanaka ostanu nepredvidljivi. Ako ih iko sa strane bude uhodio, biće mu teško da u tome uoči neki obrazac ponašanja.

Hermiona je uskoro smislila vrlo mudar metod obaveštavanja svih članova o

vremenu i datumu svakog narednog sastanka, u slučaju da moraju da ga promene na brzinu, pošto bi bilo sumnjivo da ljudi iz različitih kuća i suviše često špartaju Velikom salom da bi razgovarali. Dala je svakom pripadniku DA lažni galeon (Ron se ushitio kad je prvi put video njenu korpicu i pomislio da im ona deli zlato).

– Vidite li brojeve oko ivice novčića? – upita Hermiona, pokazavši im jedan na kraju njihovog četvrtog sastanka. Pri svetlosti baklji, novčić se presijavao punim, žutim sjajem. – Na pravim galeonima ovde je samo serijski broj koji ukazuje na goblina koji je izbacio taj novčić u opticaj. Na ovim lažnim, brojevi će se menjati da bi prikazivali vreme i mesto sledećeg susreta. Novčići će se naglo zagrejati kad se termin promeni, tako da ćete, ako ih nosite u džepu, moći to i da osetite. Svako neka uzme po jedan, a kada Hari odredi termin sledećeg sastanka, on će promeniti brojeve na svom novčiću. Pošto sam ja na ostale novčiće bacila Protejsku čin, brojevi na ostalim će se promeniti kako bi podražavali njegov.

Posle Hermioninih reči nasta tajac. Ona smeteno pogleda u sva lica okrenuta ka njoj.

– Pa... mislila sam da je to dobra ideja – reče nesigurno. – Čak i kad bi nas Ambridžova naterala da izvrnemo džepove, nema ničeg sumnjivog u tome što neko nosi galeon, zar ne? Ali... ako ne želite da ih koristite...

– Ti umeš da izvodiš Protejsku čin? – upita Teri But.

– Da – odgovori Hermiona.

– Ali, to je... to je standard O.I.Č.T.-a – reče on slabašno.

– Oh – reče Hermiona, gradeći se skromna. – O... pa da... mislim da jeste.

– Kako to da nisi u Rejvenklou? – hteo je Teri da zna, zureći u Hermionu u čudu. – S takvom pameću?

– Pa, Šešir za razvrstavanje je ozbiljno razmišljao da me stavi u Rejvenklo – objasni Hermiona vedro – ali na kraju se odlučio za Grifindor. Dobro, znači li to da ćemo koristiti ove galeone?

Začu se potvrdan žamor i svi joj priđoše da uzmu po novčić iz korpe. Hari iskosa pogleda Hermionu.

– Znaš na šta me ovo podseća?

– Na šta?

– Na smrtoždersk žig. Kad Voldemor dodirne jedan, znakovi ostalih buknu i oni znaju gde da mu se priključe.

– Pa... da... – reče Hermiona – odatle sam i dobila ideju... ali, primetićete da sam odlučila datume da urežem na komadićima metala, umesto na kožu članova.

– Da... više mi se sviđa tvoj način! – reče Hari smešeći se, dok je spuštao galeon u džep. – Jedina opasnost je da ih slučajno ne potrošimo.

– Nema šanse – žalostivo reče Ron, koji je proučavao vlastiti lažni galeon – nemam nijedan pravi s kojim bih ga pobrkao.

Što je bliži bio prvi kvidički meč u sezoni, Grifindor protiv Sliterina, više su se

pomerali i odlagali sastanci DA-e, jer je Anđelina insistirala na skoro svakodnevnim treninzima. Činjenica da Kvidički kup tako dugo nije održavan znatno je pojačala interesovanje i uzbuđenje zbog predstojećeg meča. Rejvenkloovci i haflpafovci živo su se, razumljivo, zanimali za ishod, jer će i sami igrati s oba tima tokom godine, a glavešine kuća suparničkih timova, mada su pokušavale to da prikriju pod maskom dostojanstvenog sportskog takmičenja, bile su rešene da njihova strana trijumfuje. Hari je shvatio koliko profesorka Mek Gonagal želi da potuku Sliterin tek kada je odustala od toga da im zada domaći u nedelji uoči meča.

– Mislim da imate dosta stvari u ovom trenutku – rekla im je povišenim tonom. Nisu mogli da poveruju svojim ušima, dok nije pogledala pravo u Harija i Rona i nastavila odlučno: – Navikla sam da gledam kvidički pehar u svom kabinetu, momci, i stvarno ne bih htela da ga uručim profesoru Snejpu. Zato trenirajte što više možete, hoćete li?

Ni Snejp nije bio ništa manje očigledno pristrasan. Toliko je često rezervisao kvidički teren za trening, da su grifindorci jedva uspevali da igraju na njemu. Takođe se oglušivao na brojne izveštaje o pokušajima sliterinaca da po hodnicima ureknu grifindorske igrače. Kada se Alisija Spinet našla u bolničkom krilu zato što su obrve počele da joj rastu tako brzo i gusto da su joj blokirale vid i prekrile usta, Snejp je tvrdio da je verovatno pokušala da izvede na sebi Čin za progušćivanje kose, i odbio da sasluša četrnaest svedoka koji su insistirali na tome da su videli sliterinskog Čuvara, Majlsa Blečlija, kako je otpozadi gađa kletvom dok je učila u biblioteci.

Hari je bio optimista u pogledu grifindorskih šansi. Uostalom, nikada još nisu izgubili od Melfojevog tima. Ipak, Ron još nije bio dostigao Drvcetov standard, ali je izuzetno marljivo vežbao da bi to nadoknadio. Najveća mana bila mu je sklonost da gubi samopouzdanje čim napravi neku glupu grešku. Čim dobije jedan gol, postajao bi nervozan i lakše primio još golova. S druge strane, Hari je imao prilike da vidi kako Ron zaista spektakularno spasava lopte kada je u formi. Za vreme jednog nezaboravnog treninga je, viseći na jednoj ruci o svojoj metli, tako daleko odbacio Kvafl od svojih obruča da je loptica preletela celom dužinom terena pravo kroz centralni obruč na drugom kraju. Ostatak tima je to njegovo spasavanje uporedio s onim skorašnjim koje je izveo Beri Rajan, Čuvar irske reprezentacije, u duelu s vrhunskim poljskim Goničem, Ladislavom Zamojskim. Čak je i Fred rekao kako bi se on i Džordž još mogli i ponositi Ronom, te kako ozbiljno razmišljaju da priznaju da su u srodstvu s njim, što, uveravali su ga, već godinama pokušavaju da opovrgnu.

Harija je jedino brinulo koliko će taktika sliterinskog tima uspeti Rona da izbaci iz ravnoteže pre nego što uopšte i izađu na teren. Hari je, naravno, više od četiri godine odolevao njihovim zlobnim primedbama, tako da su ga došaptavanja u stilu: – Hej, Proteru, čuo sam Voringtona kako se zakleo da će te oboriti s metle u subotu! – nagonila na smeh, umesto da mu slede krv. – Vorington tako jadno cilja da se više brinem za onoga ko bude stajao pored mene – uzvratio bi, što bi zasmejalo Rona i

Hermionu, i zbrisalo kez s lica Pensi Parkinson.

Ali Ron nikada nije uspeo mirno da istrpi neumorne kampanje uvreda, podsmevanja i zastrašivanja. Kada bi sliterinci, neki od njih sedamnaestogodišnjaci i očito viši od njega, promrmljali prolazeći hodnicima: – Jesi li rezervisao krevet u bolničkom krilu, Vizli? – ne bi se nasmejao, već bi blago pozeleneo. Kada je Drako Melfoj imitirao Rona kako ispušta Kvafl (što je činio kad god bi naleteli jedan na drugoga), Ronove uši bi jarko pocrvenele, a ruke mu se tako zatresle kao da će da ispusti sve što drži u tom trenutku.

Oktobar se završio u naletu zavijajućih vetrova i neprekidne kiše, i stigao je novembar, hladan kao smrznuto železo, s jakim jutarnjim mrazevima i ledenom promajom koja je štipala nepokrivena lica i šake. Nebeski svod i tavanica Velike sale postali su bledi, sedefnosivi, vrhove planina oko Hogvortsa prekrio je sneg, a temperatura u zamku spustila se toliko da su mnogi učenici nosili debele zaštitne rukavice od zmajske kože u hodnicima između dva predavanja.

Jutro meča osvanulo je vedro i hladno. Kada je Hari ustao, pogledao je u Ronov krevet i video njega kako sedi prav kao strela, s rukama oko kolena, netremice zagledan u prazno.

– Da li si dobro? – upita Hari.

Ron klimnu glavom, ali ne odgovori. Harija to strašno podseti na vreme kada je Ron slučajno bacio na sebe Čin za povraćanje puževa. Bio je isto toliko bled i obliven znojem kao tada, a još manje voljan da otvori usta.

– Ma biće sve u redu kada budeš doručkovao – reče Hari hrabreći ga. – Ajde, idemo.

Velika sala se već punila kada su stigli, žagor je bivao sve glasniji, a raspoloženje življe nego obično. Dok su prolazili pored sliterinskog stola razleže se graja. Hari se osvrnu i vide da, pored uobičajenih zelenih i srebrnih šalova i šešira, svako od njih nosi srebrnu značku u obliku krune. Iz nekog razloga, mnogi su mahali Ronu, smejući se gromoglasno. Hari pokuša u prolazu da vidi šta piše na značkama, ali bio je i suviše zaokupljen time da Rona što brže sprovede do njihovog stola da bi se zaustavio da pročita.

Za grifindorskim stolom dočekaše ih oduševljeno, svi odeveni u crveno-zlatno, ali umesto da mu poprave raspoloženje, to bodrenje totalno potkopa Ronov moral. On se sruči na najbližu klupu kao da mu je to poslednji obrok u životu.

– Mora da sam mentol kad sam se u to upustio – reče krektavim šapatom. – *Mentol*.

– Ne budi glup – reče Hari odlučno, nudeći mu pahuljice – biće sve u redu. Normalno je da budeš nervozan.

– Pojma nemam – krektao je Ron. – Očajan sam. Ne mogu da igram ni za živu glavu. O čemu sam uopšte razmišljao?

– Moraš sâm da se izboriš s tim – reče Hari strogo. – Seti se samo kako si spasao

loptu nogom pre neki dan, čak su i Fred i Džordž rekli da je bilo briljantno.

Ron okrenu svoje izmučeno lice ka Hariju.

– To je bila slučajnost – proštaputa on očajno. – Nisam hteo to da uradim – okliznuo sam se s metle, što niko nije video, a kada sam pokušao da se vratim, slučajno sam zakačio Kvafla.

– Dobro – reče Hari, brzo se sabravši posle tog neprijatnog otkrića – još nekoliko sličnih slučajnosti i sigurno dobijamo utakmicu, je l' da?

Hermiona i Džini sedoše preko puta njih noseći crveno-zlatne šalove, rukavice i bedževe.

– Kako se osećaš? – upita Džini Rona, koji je sada zurio u mlečni talog na dnu svoje prazne činije s pahuljicama, kao da ozbiljno razmatra mogućnost da se udavi u njima.

– Samo je malo nervozan – reče Hari.

– Pa, to je dobar znak. Mislim da ni na ispitima nikada nećeš dobro proći, ukoliko nisi malčice nervozan – reče Hermiona veselo.

– Zdravo – reče jedan izgubljen i sanjiv glas iza njih. Hari podiže pogled: Luna Lavgud je dolutala do njih iz pravca rejvenkloovskog stola. Mnogi su zurili u nju, a nekoliko njih se čak vidno smejalo upirući prstom ka njoj. Negde je nabavila šešir u obliku lavlje glave u prirodnoj veličini i naherila ga na glavu.

– Ja navijam za Grifindor – reče, nepotrebno pokazavši na svoj šešir. – Pogledaj šta on može...

Ona podiže štapić i lupnu njime po šeširu, koji širom razjapi čeljusti i ispusti vrlo ubedljivu riku od koje svi u blizini poskočiše.

– Baš je dobar, zar ne? – reče Luna sva srećna. – Želela sam da žvaće sliterinsku zmiju, znate, ali nije bilo vremena da to napravim. U svakom slučaju... srećno, Ronalde!

Ona ode, polako se zanoseći. Nisu se sasvim ni oporavili od šoka izazvanog Luninim šeširom kad Anđelina dojuri do njih u pratnji Kejti i Alisije, čije su se obrve vratile na normalnu veličinu milošću Madam Pomfri.

– Kad budete spremni – reče ona – idemo pravo dole na teren, da proverimo uslove i presvučemo se.

– Stižemo mi uskoro – umiri je Hari. – Samo da Ron nešto doručkuje.

Posle desetak minuta, međutim, postalo je jasno da Ron nije u stanju ništa da okusi, i Hari pomisli da je najbolje da ga odvede u svlačionicu. Dok su ustajali od stola, Hermiona se takođe diže i, uhvativši Harija za ruku, odvede ga u stranu.

– Nemoj da Ron vidi šta piše na onim sliterinskim značkama – došapnu mu žurno.

Hari je upitno pogleda, ali ona upozoravajuće mahnu glavom. Ron im se upravo lagano približavao, delujući izgubljeno i očajno.

– Srećno, Rone – reče Hermiona, podiže se na vrhove prstiju i poljubi ga u obraz. – I tebi, Hari...

Dok su se vraćali kroz Veliku salu, Ron je polako dolazio k sebi. On pritisnu mesto na kome ga je Hermiona poljubila, zbunjen, kao da nije baš načisto šta se to upravo zbilo. Delovao je i suviše rastreseno da bi jasno opažao šta se oko njega zbiva, ali Hari uhvati čudan sjaj krunastih znački dok su prolazili kraj sliterinskog stola, i ovoga puta razabra reči urezane na njima.

VIZLI JE NAŠ CAR

S neprijatnim osećanjem da to ne sluti na dobro, on stade da požuruje Rona kroz Ulaznu dvoranu, niz kamene stepenice i napolje na ledeni vetar.

Smrznuta trava pucketala im je pod nogama dok su hitali po travnatoj kosini ka stadionu. Nije bilo ni daška vetra, a nebo je bilo jednolično sedefnobelo, što je značilo da će vidljivost biti dobra i da sunce neće direktno da im bije u oči. Hari ukaza Ronu na te ohrabrujuće okolnosti dok su prolazili, ali nije bio siguran da ga je Ron slušao.

Kada su ušli, Anđelina se već bila presvukla i upravo se obraćala ostalima u timu. Hari i Ron izvukoše odore (Ron je iz nekoliko puta pokušavao da nađe šta je spreda a šta pozadi, pre nego što se Alisija sažalila i prišla da mu pomogne), a onda sedoše da saslušaju govor pred meč, dok je galama spolja postajala sve glasnija kako je gomila iz zamka nadirala na teren.

– No dobro, tek sam sada otkrila konačan sastav Sliterina – reče Anđelina, gledajući u parče pergamenta. – Prošlogodišnji Jurišnici, Derik i Bol, otišli su, ali izgleda da ih je Montagju zamenio uobičajenim gorilama, a ne nekim ko zaista ume da leti. To su dva tipa po imenu Kreb i Gojl, ne znam mnogo o njima...

– Mi znamo – rekoše Hari i Ron uglas.

– Dobro, ne deluju mi dovoljno bistro da bi razlikovali jedan kraj metle od drugog – reče Anđelina, spremivši pergament natrag u džep – mada sam uvek bivala iznenađena i kad bi Derik i Bol uspeli da se snađu na terenu bez putokaza.

– Kreb i Gojl su ti ista fela – uveravao ju je Hari.

Mogli su da čuju stotine koraka kako se uspinju do redova klupa na tribinama. Neki su pevali, ali Hari nije mogao da razazna reči. Počinjao je da biva nervozan, ali znao je da njegova nervoza u stomaku nije ništa u poređenju s Ronovom, jer se ovaj uhvatio za stomak i ponovo zurio pravo ispred sebe, stisnutih vilica i sivkast u licu.

– Vreme je – reče Anđelina prigušenim glasom, gledajući na sat. – Ajde, idemo... srećno.

Ceo tim ustade, prebaciše metle preko ramena i jedan po jedan odmarširaše iz svlačionice na zaslepljujuću svetlost. Pozdravi ih zaglušujuća buka, u kojoj je Hari još uvek uspevao da razazna pevanje, mada prigušeno ovacijama i zvižducima.

Sliterinski tim je već stajao i čekao na njih. I oni su nosili iste srebrne krunaste značke. Novi kapiten, Montagju, bio je iste građe kao Dadli Darsli, s masivnim

podlakticama nalik na kosmate butkice. Iza njega su vrebali Kreb i Gojl, skoro podjednako krupni, glupo žmirkajući na suncu, vrteći svoje nove jurišničke palice. Melfoj je stajao oslonjen na jednu stranu, dok mu je sunce bleštalo na platinastoplavoj kosi. On uhvati Harijev pogled i zlobno se nasmeši, lupkajući po znački na grudima.

– Kapiteni, rukujte se – naredi sudija Madam Bućkuriš, kad Anđelina i Montagju stigoše jedno do drugog. Hari je primetio da Montagju pokušava da joj polomi prste, mada je ona to istrpela ne trepnuvši. – Uzjašite metle...

Madam Bućkuriš stavi pištaljku u usta i dunu.

Lopte se oslobodiše, i četrnaest igrača se vinu uvis. Krajičkom oka Hari vide kako je Ron jurnuo ka stativama. Hari se izdignu još više uvis, izbegavši Bladžerku i krenu u obilazak terena, gledajući naokolo ne bi li spazio zlatno svetlucanje. Na drugoj strani stadiona Drako Melfoj je radio isto.

– I to je Džonsonova – Džonsonova s Kvaflom, ta devojka je tako sjajan igrač, govorim joj to već godinama, ali ona još uvek neće da izađe sa mnom...

– DŽORDANE! – vrisnu profesorka Mek Gonagal.

– ... to je samo zabavna činjenica, profesorka, da bude malo zanimljivije – a evo, sagla se i izbegla Voringtona, prešla je Montagjua, ali ju je... jao... s leđa pogodila Krebova Bladžerka... Montagju hvata Kvafl, Montagju ponovo ide duž terena i – lepa Bladžerka od strane Džordža Vizlija, Bladžerka u glavu za Montagjua, on ispušta Kvafl, koji hvata Kejti Bel. Kejti Bel iz Grifindora dodaje unazad Alisiji Spinet i Spinetova briše...

Džordanovi komentari prolamali su se stadionom, a Hari ih je slušao koliko su mu to dozvoljavali fijukanje vetra u ušima i graja gomile, koja je uglas vrištala, zviždala i pevala.

– ... eskivira Voringtona, izbegava Bladžerku – spas za dlaku, Alisija – a masa to voli, samo ih slušajte, šta to pevaju?

Kad Li ućuta da bi oslušnuo, pesma sa zatalasanih zeleno-srebrnih sliterinskih tribina postade jača i jasnija:

Vizli uvek uprska stvar,
Ne zna da spreči ni slabašan udar,
Sliterin mu peva pesmu na dar,
Vizli je naš car.

Vizlijeva kuća je ambar
Ni Kvafl da odbrani makar
S Vizlijem pobeda naša gotova je stvar,
Vizli je naš car.

– ... i Alisija ponovo dodaje Anđelini! – povika Li, a Hari je, skrenuvši dok je sve

u njemu kuvalo zbog onoga što je upravo čuo, znao da Li pokušava da nadjača reči pesme. – Navali, Anđelina – izgleda da ima još samo Čuvara da sredi – ONA ŠUTIRA – ONA – auh...

Blečli, sliterinski Čuvar, spasao je gol, bacio je Kvafl do Voringtona koji brzo odjuri s njim, promičući cik-cak između Alisije i Kejti. Što se više približavao Ronu, pesma odozdo postajala je sve glasnija.

Vizli je naš car,
Vizli je naš car,
Ni Kvafl da odbrani bar,
Vizli je naš car.

Hari nije mogao da izdrži: odustao je od potrage za Skrivalicom i okrenuo je *Vatrenu strelu* da pogleda u Rona, usamljenu figuru na udaljenom delu terena, koji je lebdeo u vazduhu ispred tri obruča gol-stativa dok je ogromni Vorington hitao ka njemu.

– ... i evo Voringtona s Kvaflom, Vorington hita ka golu, izvan domašaja Bladžerke, a na putu mu se isprečio samo Čuvar...

Odozdo, sa sliterinskih tribina, pesma se još jače zaori:

Vizli uvek uprska stvar
Ne zna da spreči ni slabašan udar...

– ... tako da je to prvi test za novog grifindorskog Čuvara Vizlija, brata Jurišnika Freda i Džordža, i novu nadu tima koja obećava – hajde, Rone!

Ali uzvik oduševljenja prolomi se sa sliterinskog dela: Ron je divlje ponirao, širom raširenih ruku, kroz koje je Kvafl prošao pravo kroz Ronov središnji obruč.

– Pogodak za Sliterin! – razleže se Lijev glas usred razdraganih pozdrava i zvižduka mase ispod njih – dakle, deset prema nula za Sliterin – nemaš sreće, Rone.

Sliterinci zapevaše još glasnije:

VIZLIJEVA KUĆA JE AMBAR,
NI KVAFL DA ODBRANI BAR...

– ... i Grifindor ponovo u posedu lopte, a sada Kejti Bel hita po terenu – povika Li junački, mada je pevanje sada već postalo tako zaglušujuće da je jedva mogao sâm sebe da čuje.

S VIZLIJEM POBEDA NAŠA GOTOVA JE STVAR
VIZLI JE NAŠ CAR...

– Hari, ŠTA TO RADIŠ? – vrisnu Anđelina, projurivši pored njega kako bi pratila Kejti. – KRENI VEĆ JEDNOM!

Hari shvati da je nepomično lebdeo u vazduhu gotovo čitav minut, posmatrajući tok utakmice, i ne pomišljajući na Skrivalicu. Užasnut, stade da ponire kroz vazduh i ponovo poče da kruži terenom, zureći naokolo i pokušavajući da ignoriše hor čija se pesma sada poput grmljavine prolamala stadionom:

VIZLI JE NAŠ CAR
VIZLI JE NAŠ CAR...

Gde god tražio, nije bilo ni traga Skrivalici. Melfoj je dalje kružio stadionom baš kao i on. Negde na pola terena oni se mimoiđoše, i Hari ču kako Melfoj glasno peva:

VIZLIJEVA KUĆA JE AMBAR...

– ... i lopta je ponovo kod Voringtona – povika Li – koji dodaje loptu Pjusiju, Pjusi je prešišao Spinetovu, hajde, Anđelina, možeš da ga savladaš – izgleda da ne možeš – ali lep udarac Bladžerkom izvodi Fred Vizli, ovaj, Džordž Vizli, ma koga briga, jedan od njih, i Vorington ispušta Kvafl, a Kejti Bel je – ovaj – takođe ispušta – tako da je sada Montagju s Kvaflom, sliterinski kapiten Montagju uzima Kvafl i sada je prešišao već pola terena, hajde sada, grifindorci, blokirajte ga!

Hari naglo prozuja ka udaljenom kraju stadiona iza sliterinskih obruča, ne želeći da vidi ono što se zbiva na Ronovom kraju. Kad je prešišao sliterinskog Čuvara, začu kako Blečli peva, zajedno s gomilom ispod njih:

VIZLI UVEK UPRSKA STVAR...

– ... a Pjusi je ponovo izbegao Alisiju, i sada se stuštio pravo ka golu, zaustavi ga, Rone!

Hari nije morao da gleda da bi video šta se desilo. Razleže se užasan urlik s grifindorskog kraja, zajedno s novom vriskom i aplauzom sliterinaca. Pogledavši dole, Hari spazi mopsastu Pensi Parkinson u prvom redu tribina, leđima okrenutu terenu, kako diriguje sliterinskim navijačima koji su grmeli:

SLITERIN MU PEVA PESMU NA DAR
VIZLI JE NAŠ CAR.

Ali dvadeset prema nula nije bilo strašno, još je bilo vremena da Grifindor nadoknadi razliku, ili da uhvati Skrivalicu. Nekoliko golova i ponovo će biti u

prednosti kao i obično, uveravao je Hari samog sebe, brzo se krećući gore-dole, probijajući se između drugih igrača u potrazi za nečim svetlucavim... za šta se ispostavilo da je narukvica Montagjuovog ručnog sata.

Ali Ron je primio još dva gola. Bilo je nečeg gotovo paničnog u Harijevoj žudnji da istog trena pronađe Skrivalicu. Kad bi samo mogao da je se uskoro dokopa i što brže okonča utakmicu.

– ... a Kejti Bel iz Grifindora prevarila je Pjusija, izbegla Montagjua, lepo skretanje, Kejti, i sada je baca Džonsonovoj, Anđelina Džonson uzima Kvafl, prešla je Voringtona, srlja ka golu, hajde, Anđelina – GOL ZA GRIFINDOR! Četrdeset prema deset za Sliterin, i Kvafl kod Pjusija...

Hari je mogao da čuje kako Lunin groteskno smešan lavlji šešir riče usred grifindorskih povika, i oseti se srčanije. Samo trideset poena razlike, to nije ništa, lako će to da smanje. Hari saže glavu i izbegnu Bladžerku koju je Gojl poput rakete odaslao ka njemu, i ponovo poče pomno da osmatra teren tragajući za Skrivalicom, držeći na oku Melfoja za slučaj da ovaj pokaže znak da ju je spazio. Ali i Melfoj je, poput njega, nastavljao da jedri nad stadionom, bezuspešno tragajući...

– ... Pjusi dobacuje loptu Voringtonu, Vorington Montagjuu, Montagju natrag Pjusiju – interveniše Džonsonova, Džonsonova uzima Kvafl, Džonson daje Belovoj, ovo baš dobro izgleda – ovaj, loše – Belovu je pogodila Bladžerka koju je bacio Gojl iz Sliterina i sada Pjusi ponovo u posedu lopte...

VIZLIJEVA KUĆA JE AMBAR,
NI KVAFL DA ODBRANI BAR...
S VIZLIJEM POBEDA NAŠA GOTOVA JE STVAR...

I Hari je najzad spazi: majušna lepršava Zlatna skrivalica lebdela je na stopu poviše tla na sliterinskom kraju terena.

On stade da ponire...

Već sledećeg trena Melfoj se ustremi s neba s Harijeve leve strane, poput srebrnasto-zelene izmaglice, ravno ispružen duž metle...

Skrivalica je obletela podnožje jedne gol-stative, a onda jurnula ka drugoj strani tribina: takva promena pravca išla je u prilog Melfoju, koji je bio bliži. Hari se okrenuo na svojoj *Vatrenoj streli*, tako da su on i Melfoj sada bili rame uz rame...

Na metar iznad tla, Hari podiže desnu ruku s metle, ispruživši se ka Skrivalici... s njegove desne strane, Melfojeva ruka se takođe istegnu, pokušavajući da je dohvati, posežući...

Sve je bilo gotovo u dve očajničke, munjevite sekunde – Harijevi prsti se sklopiše oko malecne loptice koja se otimala – Melfojevi nokti beznadežno zagrebaše Harijevu nadlanicu – Hari ustremi svoju metlu uvis, držeći lopticu koja se opirala u ruci, a grifindorski navijači zaurlaše s odobravanjem...

Bili su spaseni, nije važno što je Ron propustio sve te golove, niko se toga neće sećati sada kada je Grifindor pobedio...

BAF.

Blažerka pogodi Harija pravo u krsta i on polete napred preko metle. Srećom, bio je na samo dva metra iznad tla, jer je bio zaronio nisko da bi uhvatio Skrivalicu, ali je svejedno ostao bez daha kada je pao i leđima tresnuo na smrznut teren. Čuo je prodoran zvižduk Madam Bućkuriš, potom s tribina buku zviždanja, besnih povika i ruganja, zatim tup udarac, a onda Anđelinin izbezumljeni glas.

– Jesi li dobro?

– Naravno da jesam – reče Hari sumorno, uhvativši njenu ruku, puštajući je da ga pridigne na noge. Madam Bućkuriš je letela ka jednom od sliterinskih igrača poviše njega, mada iz tog ugla nije mogao da razazna ko je u pitanju.

– To je bio onaj siledžija Kreb – reče Anđelina ljutito – hitnuo je Bladžerku ka tebi čim je video da si uhvatio Skrivalicu – ali, pobedili smo, Hari, pobedili!

Hari začu frktaj iza sebe i okrenu se, još uvek čvrsto stežući Skrivalicu u ruci. Drako Melfoj upravo je sleteo u blizini. Prebledao od besa, ipak je uspevao da se podrugljivo osmehuje.

– Spasao si Vizliju glavu, je li? – reče on Hariju. – Nikad nisam video goreg Čuvara... mada, njegova *kuća jeste ambar*... da li su ti se svideli moji stihovi, Poteru?

Hari ne odgovori. Okrenu se ka ostalim igračima iz svog tima koji su pristizali jedan po jedan, pobednički vičući i udarajući pesnicama po vazduhu, svi sem Rona, koji je već bio sišao s metle kod stativa i sâm polako krenuo ka svlačionici.

– Hteli smo da napišemo još par stihova! – povika Melfoj kada su Kejti i Alisija zagrlile Harija. – Ali nismo mogli da nađemo rime za debela i ružna – vidiš, hteli smo da opevamo njegovu majku...

– Ma pusti ga, kiselo grožđe – reče Anđelina, prezrivo pogledavši Melfoja.

– ... a nismo uspeli da rimujemo ni *beskorisni gubitnik* – za njegovog oca, znate...

Fred i Džordž shvatiše o čemu Melfoj govori. Usred rukovanja s Harijem oni se ukočiše, osvrnuvši se ka Melfoju.

– Pusti to sada! – reče brzo Anđelina, hvatajući Freda za ruku. – Pusti, Frede, nek urla, ljut je što je izgubio, taj uobraženi mali...

– ... ali ti voliš Vizlijeve, zar ne, Poteru? – reče Melfoj podrugljivo. – Tamo provodiš raspust i tako to? Ne znam kako podnosiš taj smrad, ali pretpostavljam da ti, pošto su te odgojili Normalci, čak i ćumez Vizlijevih lepo miriše...

Hari zgrabi Džordža. Istovremeno su Anđelina, Alisija i Kejti zajedničkim snagama zaustavile Freda da ne skoči na Melfoja, koji im se smejao u lice. Hari pogledom potraži Madam Bućkuriš, ali je ona još uvek grdila Kreba zbog nepropisnog udarca Bladžerkom.

– Ili se možda – reče Melfoj, cereći se dok je uzmicao – sećaš kako je kuća *tvoje* majke smrdela, Poteru, pa te svinjac Vizlijevih podseća na to...

Hari nije bio svestan da je pustio Džordža, samo je znao da su sekundu kasnije obojica jurnula za Melfojem. Potpuno je zaboravio da svi nastavnici gledaju: samo je hteo da nanese Melfoju što veći bol. Nemajući vremena da isuče štapić, on samo zamahnu pesnicom u kojoj je stezao Skrivalicu, a zatim je zari što je dublje mogao u Melfojev stomak...

– Hari! HARI! DŽORDŽ! NE!

Mogao je da čuje devojčice kako vrište, Melfoja kako urla, Džordža kako psuje, zvižduk pištaljke i dreku gomile oko sebe, ali nije ga bilo briga. Tek kada je neko u blizini uzviknuo – *Impedimenta*! – i oborio ga na leđa silom te kletve, odustao je od pokušaja da ispesniči svaki delić Melfojevog tela koji bi mu došao pod ruku.

– Šta to, zaboga, radiš? – vrisnu Madam Bućkuriš kad Hari skoči na noge. Izgleda da ga je ona pogodila zaustavljajućim urokom. Držala je pištaljku u jednoj, a štapić u drugoj ruci. Metla joj je ležala bačena nekoliko metara dalje. Melfoj je bio sklupčan na zemlji, cvileo i jaukao, krvavog nosa. Džordž je imao natečenu usnu, Freda su i dalje obuzdavale tri devojke, Goniči, a Kreb se izdaleka kikotao. – Nisam još nikad videla da se neko tako ponaša – natrag u zamak, obojica, i pravo do glavešine vaše kuće! Idite! *Smesta*!

Hari i Džordž odmarširaše preko terena, dahćući, ne rekavši ni reči jedan drugome. Zavijanje i ruganje gomile polako su slabili dok ne stigoše do Ulazne dvorane, gde više nisu mogli da čuju ništa osim bata vlastitih koraka. Hari postade svestan da mu se nešto još uvek batrga u desnoj ruci, čije je čukljeve ogulio o Melfojevu vilicu. Spusti pogled i spazi srebrna krila Skrivalice kako mu proviruju između prstiju, boreći se da se oslobode.

Nisu još ni stigli do vrata kancelarije profesorke Mek Gonagal kad se ona pojavi špartajući hodnikom iza njih. Nosila je šal u grifindorskim bojama, ali strže ga s vrata rukama koje su joj se tresle dok im je prilazila, modra od besa.

– Unutra! – reče razjareno, pokazujući ka vratima. Hari i Džordž uđoše. Ona obiđe oko stola, stade naspram njih, drhteći od srdžbe i baci grifindorski šal na pod.

– *Pa*? – reče. – Nikad nisam videla tako sramno ponašanje. Dvojica na jednoga! Čime to pravdate?

– Melfoj nas je provocirao – procedi Hari kruto.

– Provocirao? – povika profesorka Mek Gonagal, lupivši pesnicom o sto tako da karirana limena kutija skliznu s njega i otvori se, izbacivši po podu đumbirove daždevnjake. – Upravo je izgubio, zar ne? Naravno da je hteo da vas provocira! Ali šta vam je to za ime sveta rekao što bi moglo da opravda to što ste vas dvojica...

– Vređao je moje roditelje – zareža Džordž. – I Harijevu majku.

– A vi ste, umesto da prepustite Madam Bućkuriš da to sredi, odlučili da stupite u normalski dvoboj, zar ne? – urlala je profesorka Mek Gonagal. – Imate li vi uopšte pojma šta ste...?

– *Ahem, ahem*.

I Hari i Dordž se okrenuše. Na dovratku je stajala Dolores Ambridž, u ogrtaču od zelenog tvida, koji je veoma naglašavao njenu sličnost sa džinovskom žabom i smešila im se na svoj užasan, bolesno zloban način koji je Hari već naučio da povezuje s predstojećim problemima.

– Smem li da pomognem, profesorka Mek Gonagal? – upita profesorka Ambridž svojim najotrovnijim slatkim glasićem.

Profesorki Mek Gonagal udari krv u lice.

– Da pomognete? – ponovi ona stisnutim glasom. – Kako to mislite, *da pomognete*?

Profesorka Ambridž uđe u kancelariju, i dalje se smeškajući svojim sladunjavim osmehom.

– Pa, mislila sam da vam ne bi bilo na odmet malo više autoriteta.

Harija ne bi iznenadilo da su iz nozdrva profesorke Mek Gonagal počele da vrcaju varnice.

– Pogrešno ste mislili – reče, okrećući leđa Ambridžovoj. – Dakle, vas dvojica, pažljivo me slušajte. Ne zanima me kako vas je Melfoj provocirao, ne zanima me da li vam je uvredio svakog člana porodice ponaosob, vaše ponašanje bilo je odvratno i svakom od vas određujem po nedelju dana dodatne kaznene nastave! Ne gledaj me tako, Poteru, zaslužio si! A ako iko od vas ikada...

– *Ahem, ahem*.

Profesorka Mek Gonagal sklopi oči kao da moli Boga da joj dâ strpljenja, a onda ponovo okrenu glavu prema profesorki Ambridž.

– *Da?*

– Smatram da zaslužuju veću kaznu od dopunske nastave – reče Ambridžova, još otvorenije se smešeći.

Oči profesorke Mek Gonagal se raširiše.

– Ali na nesreću – reče, pokušavajući da nabaci recipročan osmeh, usled čega je izgledalo da joj se vilica zakočila – ovde se ja pitam, pošto su oni u mojoj kući, Dolores.

– E pa, *zapravo*, Minerva – usiljeno se nasmeši profesorka Ambridž – mislim da ćeš saznati da se ono što ja mislim *ipak* uvažava. Da vidimo gde mi je? Kornelijus mi ga je baš poslao... Htedoh reći – ona se nasmeja svojim lažnim sitnim smehom, još uvek preturajući po torbi – *ministar* ga je upravo poslao... a, da...

Izvadila je svitak pergamenta i razmotala ga. Sitničavo je pročistila grlo pre nego što će pročitati šta je na njemu napisano.

– *Ahem, ahem*... 'Dekret o obrazovanju broj dvadeset pet.'

– Nije valjda još jedan! – uzviknu profesorka Mek Gonagal.

– Ovaj, da – reče Ambridžova, i dalje se smešeći. – U stvari, Minerva, zahvaljujući tebi uvidela sam da nam *treba* dodatni amandman... sećaš se kako si me nadglasala kad sam se opirala obnovi grifindorskog tima? Kako si iznela slučaj

Dambldoru, koji je insistirao da ovom timu treba dozvoliti da igra? E pa, to kod mene neće moći. Smesta sam kontaktirala ministra, i on se složio sa mnom da Velika inkvizitorka mora imati moć da učenicima oduzima povlastice, inače će ona – to jest ja – imati manje autoriteta od običnih predavača! A sada vidiš, zar ne, Minerva, koliko sam bila u pravu kad sam pokušala da zaustavim obnovu grifindorskog tima? *Užasne* naravi... nego, počela sam da čitam naš amandman... *ahem, ahem*... 'Velika inkvizitorka će stoga imati vrhovnu vlast u određivanju kazni, sankcija i ukidanja povlastica koje se odnose na učenike Hogvortsa, i moć da preinačuje kazne, sankcije i ukidanje privilegija koje narede drugi članovi nastavnog osoblja. Potpis, Kornelijus Fadž, ministar magije, Red Merlina prve klase, itd., itd...'

Ona smota pergament i ponovo ga vrati u tašnu, i dalje se smešeći.

– Dakle... stvarno mislim da ću morati da zabranim ovoj dvojici da ikada više igraju kvidič – reče ona, gledajući naizmenično u Harija i Džordža.

Hari oseti kako mu Skrivalica divlje lepršа u ruci.

– Da nam zabranite? – reče on glasom koji kao da je dolazio iz daljine. – Da ne igramo... nikad više?

– Da, gospodine Poteru, mislim da će doživotna zabrana biti sasvim odgovarajuća! – reče Ambridžova, a osmeh joj se sve više širio dok ga je posmatrala kako se bori da shvati šta mu je upravo rekla. – I vama i gospodinu Vizliju. A mislim da, kako bismo se obezbedili, i blizanac ovog mladića treba takođe da bude sprečen da igra – da ga njegove drugarice iz tima nisu zadržale, sigurna sam da bi i on napao mladog gospodina Melfoja. Tražiću, naravno, da im se zaplene metle. Držaću ih u svojoj kancelariji, na bezbednom, kako bih bila sigurna da ne krše moju zabranu. Ali nisam ja tako nerazumna, profesorka Mek Gonagal – nastavi ona, okrećući leđa Mek Gonagalovoj, koja je sada stajala mirno kao da je od leda, zureći u nju. – Ostatak tima može nastaviti da igra, nisam videla nikakvih znakova nasilja ni kod jednog od *njih*. Pa... prijatan vam dan.

I s izrazom beskrajnog zadovoljstva, Ambridžova napusti prostoriju, ostavljajući užasnu tišinu za sobom.

* * *

– Zabranila im – reče Anđelina šupljim glasom kasno te večeri u dnevnom boravku. – *Zabranila*. Nemamo Tragača niti Jurišnike... šta ćemo, za ime sveta, da radimo?

Uopšte se ne bi reklo da su tog dana dobili utakmicu. Gde god da pogleda, Hari je video očajna i smrknuta lica. Članovi tima spustili su se pored vatre, svi osim Rona, kojeg niko nije video još od kraja meča.

– To je stvarno nepravda – reče Alisija ukočeno. – Mislim, šta je s Krebom i onom Bladžerkom koju je bacio pošto je već odsviran kraj utakmice? Da li je njemu

zabranila?

– Ne – reče Džini žalosno. Ona i Hermiona su sedele oko Harija. – Samo je dobio da ispisuje rečenice, čula sam Montagjua kako se sprda s tim za vreme večere.

– A zabranila je i Fredu, koji nije ništa uradio! – reče Alisija besno, lupivši pesnicom o koleno.

– Nije moja krivica što nisam – reče Fred s vrlo gadnim izrazom lica. – Mlatio bih tu malu gnjidu dok se ne pretvori u kašu da me vas tri niste držale.

Hari je žalosno zurio u mračan prozor. Padao je sneg. Skrivalica koju je ranije uhvatio sada je zujala naokolo po dnevnom boravku. Svi su kao hipnotisani posmatrali kako se ona kreće, a Krukšenks je skakao s fotelje na fotelju pokušavajući da je dohvati.

– Idem na spavanje – reče Anđelina, polako se dižući. – Možda će se ispostaviti da je ovo samo ružan san... možda ću se sutra probuditi i otkriti da nismo ni igrali...

Alisija i Kejti uskoro krenuše za njom. Fred i Džordž se stuštiše u krevet nešto kasnije, mrko gledajući svakoga kraj koga bi prošli, a Džini ode ubrzo posle njih. Samo su Hari i Hermiona ostali pored vatre.

– Jesi li video Rona? – upita ga Hermiona tihim glasom.

Hari odmahnu glavom.

– Mislim da nas izbegava – reče Hermiona. – Šta misliš, gde je...?

Ali upravo u tom trenutku začu se škripav zvuk iza njih, jer se Debela Dama pomerila i Ron se uzvera kroz rupu u portretu. Bio je vrlo bled, a u kosi je imao malo snega. Kada je video Harija i Hermionu, stade kao ukopan.

– Gde si bio? – upita Hermiona zabrinuto, skočivši na noge.

– Šetao sam – promumla Ron. I dalje je na sebi imao kvidičku opremu.

– Izgledaš promrzlo – reče Hermiona. – Dođi i sedi malo!

Ron priđe kaminu i zaroni u stolicu koja je stajala najdalje od Harija, ne gledajući u njega. Ukradena Skrivalica zujala im je iznad glava.

– Žao mi je – promumla Ron, gledajući sebi u stopala.

– Zašto? – upita Hari.

– Zato što sam mislio da mogu da igram kvidič – reče Ron. – Prvo što ću sutra uraditi biće da se povučem iz tima.

– Ako se povučeš – reče Hari razdražljivo – u timu će ostati samo tri igrača. A kad ga Ron pogleda začuđeno, on objasni: – Dobio sam doživotnu zabranu igranja. Fred i Dordž takođe.

– Šta? – kriknu Ron.

Hermiona mu ispriča celu priču jer Hari nije bio u stanju da je ponavlja. Kada je završila, Ron je izgledao očajnije no ikad.

– Sve je to moja krivica...

– Nisi me *ti naterao* da izbubecam Melfoja – reče Hari ljutito.

– ... da nisam bio tako užasan u kvidiču...

– ... to nema nikakve veze s tim.

– ... ona pesma me je pogodila...

– ... kao što bi i svakog drugog.

Hermiona ustade i ode do prozora, da ne bi učestvovala u raspravi. Posmatrala je kako se sneg u kovitlacu spušta na okna.

– Čuj. Zaboravi na to, hoćeš li! – ote se Hariju. – Dovoljno nam ide naopako i bez toga da ti sebe optužuješ za sve!

Ron ne reče ništa, samo je sedeo žalosno zureći u porub svoje odore. Posle nekog vremena reče tupim glasom: – Osećam se gore nego ikad u životu.

– Nisi jedini – reče Hari ogorčeno.

– Pa – poče Hermiona, glasom koji je podrhtavao. – Mislim da znam nešto što će vas obojicu malčice razvedriti.

– Nije nego – reče Hari skeptično.

– Jeste – poče Hermiona, skrenuvši pogled s terena u tmini i snegom pokrivenog prozora, a širok osmeh joj se rasu po licu. – Hagrid se vratio.

20. Hagridova priča

Hari je otrčao do muških spavaonica da iz svog kovčega uzme Nevidljivi ogrtač i Banditovu mapu. Bio je tako brz da su on i Ron bili spremni da pođu najmanje pet minuta pre nego što se Hermiona vratila iz ženskih spavaonica noseći šal, rukavice i jedan od svojih kvrgavih vilenjačkih šešira.

– Napolju je hladno! – reče ona u svoju odbranu, kad Ron nestrpljivo coknu jezikom.

Iskradoše se kroz rupu u portretu i žurno se prekriše Ogrtačem; Ron je toliko izrastao da je sada morao da čučne kako mu se ne bi videle noge – a onda krenuše, polako i oprezno, spustivši se niz mnoštvo stepenica, zaustavljajući se povremeno da na mapi provere gde su Filč i Gospođa Noris. Imali su sreće, nisu sreli nikoga sem Skoro Obezglavljenog Nika koji je klizio naokolo, odsutno pevušeći nešto što je zvučalo užasno nalik na „Vizli je naš car”. Išunjaše se kroz Ulaznu dvoranu, pa napolje u tiho dvorište prekriveno snegom. Hari spazi male zlatne kvadrate svetla i dim koji je kuljao iz Hagridovog dimnjaka i srce mu zaigra. On pusti korak, dok su se drugo dvoje gurkali i sudarali idući iza njega. Uzbuđeno su škriputali kroz sve deblji

sneg, dok najzad nisu stigli do drvenih ulaznih vrata. Kada je Hari podigao pesnicu i zakucao tri puta, iznutra se začu izbezumljen lavež.

– Hagride, mi smo! – pozva ga Hari kroz ključaonicu.

– Treb'o sam da znadem! – reče hrapavi glas.

Oni se radosno nasmejaše jedno drugom ispod Ogrtača. Po Hagridovom glasu shvatiše da su ga obradovali. – Nisam kod kuće ni tri sekunda, a već... *miči mi se sas puta*, Feng... čibe, ti ludo kuče...

Reza se skloni u stranu, vrata se uz škripu otvoriše i kroz pukotinu izviri Hagridova glava.

Hermiona vrisnu.

– Merlinove mi brade, tiše malko! – reče Harid brzo, divlje zureći iznad njihovih glava. – Ispod Ogrtača ste, a? Pa, ajde, upadajte!

– Izvini! – procedi Hermiona, kad se njih troje provukoše pored Hagrida u kućicu i svukoše Nevidljivi ogrtač da bi ih on video. – Samo sam – o, *Hagride*!

– Nije to niš'a. Nije to niš'a! – reče Hagrid brzo, zatvarajući vrata, i žurno navuče sve zavese, ali Hermiona nastavi prestravljeno da zuri u njega.

Hagridova kosa bila je umršena zgrušanom krvlju, a levo oko mu je bilo tek prorez usred mase crvenih i modrih podliva. Po licu i rukama imao je mnoštvo posekotina, od kojih su neke još uvek krvarile, a kretao se oprezno, zbog čega Hari posumnja da su mu slomljena rebra. Bilo je očigledno da je upravo stigao kući. Debeli crni putni ogrtač ležao je preko naslona stolice, a ranac, dovoljno velik da unutra stane nekoliko mališana, bio je naslonjen na zid kraj vrata. Sâm Hagrid, dvostruko viši od normalnog čoveka, odšepa do vatre, da bi pristavio bakarni čajnik.

– Šta ti se desilo? – zahtevao je Hari da zna, dok je Feng obigravao oko njih pokušavajući da im oliže lica.

– Rek'o sam ti, *niš'a* – reče Hagrid strogo. – 'Oćete šoljičicu?

– Pusti sad to – reče Ron – pogledaj na šta ličiš!

– Kažem vam, dobro mi je – reče Hagrid, uspravljajući se i okrenu se ka njima. Pokušao je da se nasmeje, ali se umesto toga bolno trže. – Bogme, tako mi prija da vas gledim svi troje ponovo… lepo ste se proveli letos, je l' da?

– Hagride, neko te je napao! – reče Ron.

– Poslednji put vi kažem, nije mi niš'a! – uzvrati Hagrid odlučno.

– Da li bi ti rekao da nam nije ništa kad bi se neko od nas vratio s pola kila mlevenog mesa umesto lica? – insistirao je Ron.

– Trebalo bi da odeš kod Madam Pomfri, Hagride – reče Hermiona brižno – neke od tih posekotina deluju baš gadno.

– To je moja briga, važi se? – navaljivao je Hagrid.

On priđe ogromnom drvenom stolu nasred kolibe i skloni s njega kuhinjsku krpu. Ispod nje se nalazio sirov odrezak, krvav i mestimično prošaran zelenim, malčice veći od prosečne automobilske gume.

– Nećeš valjda to da jedeš, Hagride? – upita Ron, nagnuvši se da ga pogleda izbliza. – Izgleda kao da je otrovno.

– Tak' baš i treba da izgleda, to je zmajsko meso – odgovori Hagrid. – A nisam ga ni uz'o da ga klopam.

On podiže narezak i pljesnu ga na levu stranu lica. Dok je nežno ječao od zadovoljstva, niz bradu mu poteče zelenkasta krv.

– Eve ga, sad je bolje. Pomaže kod peckanja, znate.

– Dakle, hoćeš li nam reći šta ti se dogodilo? – upita Hari.

– Ne možem, Hari. Najstroža tajna. Nije na meni da vam to reknem.

– Da te nisu džinovi prebili, Hagride? – upita Hermiona tiho.

Hagridovi prsti ispustiše zmajsko meso i ono mu šljapkavo skliznu na prsa.

– Džinovi? – ponovi Hagrid, prihvatajući odrezak pre nego što mu je stigao do pojasa i ponovo ga prilepi na lice – ko je uopšte pomen'o džinove? Sas kim ste vi to pričali? Ko vam je rek'o da sam – ko vam je kaz'o da sam... a?

– Pogodili smo – reče Hermiona izvinjavajući se.

– A, jelte? – upita Hagrid, strogo je fiksirajući okom koje nije bilo zaklonjeno odreskom.

– Bilo je prilično... očigledno – reče Ron. Hari potvrdno klimnu.

Hagrid se smrknuto zagleda u njih, a onda šmrknu, baci odrezak nazad na sto i krenu krupnim koracima ka čajniku koji je već pištao.

– Nikad još nisam vid'o decu kak'i ste vi, koji tol'ko znadu više neg' što trebaju – progunđa, sipajući kipuću vodu u tri svoje krigle velike kao kofe. – A to vi nije kompliment, da znadete. Radoznalci, rek'o bi neko. Svuda turate svoje noseve.

Ali mu brada zadrhta, što je značilo da se osmehuje.

– Dakle, išao si da tražiš džinove? – zaključi Hari smešeći se, i sedne za sto.

Hagrid postavi čaj ispred svakog od njih, sede, ponovo podiže odrezak i pljesnu se njime po licu.

– Jes', vala – progunđa on. – Jesam.

– I našao si ih? – upita Hermiona prigušenim glasom.

– Pa, nije ih tol'ko teško naći, da se ne lažemo – reče Hagrid. – Malčice su pozamašni, znate.

– Gde su oni? – upita Ron.

– U brdima – reče Hagrid nepredusretljivo.

– Pa kako ih onda Normalci...?

– Sreću ih oni – reče Hagrid mračno. – Samo što se nji'ova smrt uvek pripiše planinarskim nesrećama, je l' da?

On malčice pomeri odrezak u stranu, kako bi njime pokrio najgore modrice.

– Hajde, Hagride, reci nam šta je bilo! – poče Ron. – Ispričaj nam kako su te napali džinovi, a Hari može tebi da ispriča kako su ga napali dementori...

Hagrid se zagrcnu pijući iz šolje i istovremeno opet ispusti odrezak. Velika

količina pljuvačke, čaja i zmajske krvi poprska sto dok je Hagrid kašljao i siktao, a odrezak, uz meko *šljap*, skliznu pravo na pod.

– Kak' to misliš, napali ga dementori? – zagrme Hagrid.

– Zar nisi čuo? – upita ga Hermiona, razrogačivši oči.

– Ne znam niš'a š'o se zbilo od ondak kad sam otiš'o. Bijo sam u tajnoj misiji, je l' te, i nisam 'teo da me sove prate na svim tim mestima – prokleti dementori! Vi to ozbiljno?

– Da, vrlo ozbiljno, pojavili su se u Malom Kukumavčilištu i napali mog rođaka i mene, a onda me je Ministarstvo magije izbacilo iz škole...

– ŠTA?

– ... i morao sam na saslušanje i tako to, ali najpre nam ti ispričaj o džinovima.

– *Izbacili* su te iz škole?

– Ispričaj nam kako si ti proveo leto, a ja ću tebi kako sam ja.

Hagrid ga prostreli svojim otvorenim okom. Hari mu uzvrati pogled s izrazom nevine odlučnosti na licu.

– U redu, ondak – reče Hagrid rezignirano.

Sagnu se i izvuče zmajski odrezak iz Fengovih usta.

– O, Hagride, nemoj, nije higijen... – poče Hermiona, ali Hagrid je već ponovo prilepio meso na svoje natečeno oko.

On gucnu još jedan okrepljujuć gutljaj čaja, a zatim reče: – Pa, krenuli smo čim se svršila školska godina...

– I Madam Maksim je, znači, pošla s tobom? – prekide ga Hermiona.

– Jes', vala – reče Hagrid, s razneženim izrazom na onom malom delu lica koji nije bio pokriven bradom ili zelenim odreskom. – Da, išli smo samo nas dvoje. A čisto da znadete, Olimpa se ne boji surovih uslova. Naravski, to vam je jedna vrlo fina, doterana ženska, a znajuć' gdi smo se zaputili, pit'o sam se kak' će da podnese pentranje po stenju, spavanje u pećinama i slično, al' ni jedared se nije požalila.

– Znali ste kuda idete? – upita Hari. – Znali ste gde su džinovi?

– Pa, Dambldor je znao, pa nam je rek'o – uzvrati Hagrid.

– Je l' se kriju? – upita Ron. – Da li je tajna gde borave?

– Ne baš – reče Hagrid, odmahnuvši svojom kosmatom glavom. – Samo što većinu čarobnjaka zabole briga gdi su oni, samo da su daleko od njih, al' je veoma teško doć' do tamo, bar za ljude, pa su nam trebala Dambldorova uputstva. Trebalo nam je barem mesec dana da stignemo dotle...

– *Mesec dana*? – reče Ron, kao da nikad nije čuo za putovanje koje traje tako neverovatno dugo. – Ali... zar niste mogli da uzmete neki teleportacioni ključ ili nešto slično?

U Hagridovom vidljivom oku pojavi se čudan izraz dok je žmirkao na Rona, takoreći sažaljivo.

– Bil' smo pod prismotrom, Rone – zahropta on.

– Kako to misliš?

– Ne kontaš – reče Hagrid. – Ministarstvo drži na oku Dambldora i sve za koje znadu da su u dosluhu sas njim, a...

– To već znamo – brzo uzvrati Hari, da bi što pre čuo ostatak Hagridove priče – znamo da Ministarstvo drži Dambldora pod prismotrom...

– Znači, niste smeli da koristite magiju da biste stigli do tamo? – upita Ron, prenerażen – *celim putem* ste morali da se ponašate kao Normalci?

– Pa, ne baš celim putem – reče Hagrid lukavo. – Samo smo morali bit' pažljivi, jerbo smo Olimpa i ja malkice upadljivi...

Ron ispusti prigušen zvuk, između frktaja i kikota, a zatim brzo otpi gutljaj čaja.

– ... tako da nas nije teško pratit'. Pravili smo se da skupa idemo na letovanje, pa smo skoknuli do Francuske i pretvarali se da idemo u Olimpinu školu, jerbo smo znali da nas uhodi neko iz Ministarstva. Morali smo da idemo polagano, jer ja ne smem da se koristim sas magijom, a znali smo da Ministarstvo samo čeka neki razlog da nas ćorkiraju. Al' uspeli smo da im zavaramo trag i pobegnemo negdi kod Didžonja...

– Oooo, Dižon – reče Hermiona ushićeno. – Bila sam tamo preko raspusta, jesi li video...?

Ona zaćuta kada spazi izraz na Ronovom licu.

– Posle smo tu i tamo reskirali da se koristimo magijom, tak' da i nije bilo tako loše putovanje. Naleteli smo na par sumanuti' trolova na poljskoj granici, a im'o sam i malu prepirku sas jednim vampirom u krčmi u Minsku, ali izuzev toga nije moglo biti mirnije.

– A ondak smo stigli na odredište, i počeli da špartamo po planinama, tražeći neki nji'ov trag...

– Morali smo da batalimo magiju kad smo im se približili. Delom jerbo oni ne vole čarobnjake, a mi nismo 'teli da im pre vremena vidimo leđa, a delom š'o nas je Dambldor upozorijo da će i Znate-Već-Ko 'teti da pronađe džinove. Rek'o nam je da im je verovatno već posl'o glasnika i kaz'o nam da bidnemo jako pažljivi da ne skrećemo pažnju na sebe kad im se približimo, za slučaj da su neki Smrtožderi u blizini.

Hagrid prekide priču i otpi dug gutljaj čaja.

– Nastavi! – požurivao ga je Hari.

– Našli ih! – reče Hagrid smelo. – Jedne noći smo prešli preko grebena i našli ih, raštrkane ispod nas. Vid'li smo male vatrice kako bukte dole, i ogromne senke... K'o da gledaš planine kak' se pomeraju.

– Koliki su? – upita Ron prigušenim glasom.

– Oko sedam metara – reče Hagrid ležerno. – Neki od većih su možda bili i po devet.

– A koliko ih je bilo? – upita Hari.

– Rek'o bi' negdi oko sedamdes', osamdes' – odgovori Hagrid.

– Samo toliko? – iznenadi se Hermiona.

– Jes, vala – reče Hagrid tužno – ostalo ih je osamdes't, a nekoć ih je bilo na tone, mora da je bilo stotine razni' plemena iz svih krajeva sveta. Al' već vekov'ma odumiru. I čarobnjaci su neke pobili, naravski, al' su se uglavnom međusobno istrebljivali, a sad umiru brže neg' ikad. Nisu stvoreni da žive tako zbijeni u grupi. Dambldor kaže da je to naša greška, jerbo su ih čarobnjaci naterali da žive tak' daleko od nas, pa nisu imali drugog izbora nego da se drže skupa, da bi se zaštitili.

– Dakle – reče Hari – videli ste ih, i šta je onda bilo?

– Pa, sačekali smo do jutra, nismo 'teli da im se šunjamo po tami, zarad naše bezbednosti – reče Hagrid. – Negdi oko pola tri izjutra oni zaspadoše tu 'di su sedeli. Mi se nismo usudili da zaspimo. Prvo, jer smo 'teli da bidnemo sigurni da se niko od njih ne probudi i ne dođe do nas, a drugo, hrkanje im je bilo nezamislivo. Negdi pred zoru izazvalo je pravu lavinu.

– Daklem, kad je svanulo, sišli smo da ih vidimo.

– Tek tako? – upita Ron preneraženo. – Prosto ste ušetali pravo u logor džinova.

– Pa, Dambldor nam je rek'o kak' da to valjano izvedemo – reče Hagrid. – Daš darove gurgu, ukažeš mu poštovanje, znaš već...

– *Čemu* daš darove? – upita Hari.

– Ama, gurgu – to ti po nji'ovom znači poglavica.

– Kako si znao koji je gurg? – upita Ron.

Hagrid zabavljeno zahropta.

– Tu ti nema problema – reče. – Taj je najveći, najružniji i najveća lenčuga. Samo sedi i čeka da mu drugi donesu da jede. Mrtve koze i tako to. Zvao se Karkus. Dao bi' mu sedam, sedam i po' metara, težak k'o par mužjaka slonova, a koža mu k'o kožura nosoroga i tomu slično.

– I ti si mu tek tako prišao? – Hermiona zaustavi dah.

– Pa... ne priš'o, već *siš'o*, tamo 'di je lež'o u dolini. Bili su u uvali između četir' vel'ke planine, znaš, pored gorskog jezera, a Karkus je lež'o kraj jezera urlajući na druge da nahrane njega i njegovu ženu. Olimpa i ja siđosmo niz planinu...

– Ali zar nisu pokušali da vas ubiju kada su vas primetili? – upita Ron s nevericom.

– Nekima se to odistinski vrzmalo po glavi – reče Hagrid slegnuvši ramenima – al' smo mi uradili ono što nam je Dambldor rek'o, to jes' da dignemo naš poklon visoko i da gledimo u gurga, a da ignorišemo ostale. Tak' je i bilo. A ostali su se smirili i gledali kak' prolazimo, pa smo došli pravo pod noge Karkusu, naklonili mu se i ostavili mu poklone.

– Šta se uopšte poklanja džinu? – upita Ron željno. – Hrana?

– Jok, more, ima on više no dovoljno hrane za sebe – reče Hagrid. – Doneli smo mu magiju. Džinovi volu magiju, samo š'o im se ne dopada kad' je mi koristimo protivu njih. Daklem, prvi dan smo im dali grančicu gubrajćanske vatre.

Hermiona samo tiho izusti – Vau! – ali se Hari i Ron začuđeno namrštiše.

– Grančicu...?

– Večne vatre – reče Hermiona razdražljivo – već bi to trebalo da znate. Profesor Flitvik ju je bar dvaput do sada spomenuo na predavanjima!

– Daklem, bilo kak' bilo – brzo reče Hagrid, umešavši se pre nego što je Ron mogao da uzvrati – Dambldor je omađij'o tu grančicu da gori za vjeki vjekov, a to ne mož' baš svaki čarobnjak da izvede, i tak' sam ja to postavijo dole u sneg pred Karkusova stopala i rek'o mu: 'Poklon za gurga džinova od Albusa Dambldora, uz poštovanje i pozdrave.'

– A šta je Karkus rekao? – nestrpljivo će Hari.

– Niš' – reče Hagrid. – Nije govorijo engleski.

– Šališ se!

– Nije važno – reče Hagrid hladnokrvno – Dambldor nas je upozorijo da bi to moglo da se desi. Karkus je znao dovoljno da vikne dvojici džinova koji znadu naš jezik, pa su nam ondak oni prevodili.

– A da li mu se svideo poklon? – upita Ron.

– O, nego kako, nastala je prava bura kad su skapirali š'a je to – reče Hagrid okrenuvši svoj zmajski odrezak da bi pritisnuo hladniju stranu na otečeno oko. – Bio je svojski zadovoljan. Ondak mu ja rekoh: 'Albus Dambldor moli gurga da priča s njegovim glasnikom kada se sutra vrati s još jednim darom.'

– Zašto nisi mogao da pričaš s njima istog dana? – upita Hermiona.

– Dambldor je 'teo da sve radimo polagano – reče Hagrid. – Nek' vidu da držimo obećanja. *Vratićemo se sutra s' drugi poklon* , a onda se zbiljski vratimo sas drugim poklonom – to ostavlja dobar utisak, kapiraš? A tako imadu i vremena da ispitaju prvi poklon i shvate da je dobar, pa će jedva čekat' da dobiju još koji. U svakom slučaju, kod džinova k'o š'o je Karkus – pretrpaj ih informacijama, i ima odma' da te ubiju, samo da uproste stvari. Tako da smo se, klanjajući se, udaljili i našli si jedno malo pećinče da noćimo u njem', a iduće jutro smo se vrnuli i ovoga puta smo našli Karkusa kak' nas željno čeka.

– I razgovarali ste s njim?

– Aha. Prvo smo mu poklonili lep borbeni šlem – goblinski ručni rad, neuništiv, znate – a ondak smo seli i popričali.

– Šta vam je rekao?

Ne mnogo – reče Hagrid. – Uglavnom je sluš'o. Ali to su bili dobri znaci. Čuo je za Dambldora, čuo da se on usprotivijo ubijanju zadnjih džinova u Britaniji. Karkus je izgleda bijo baš zainteresovan da čuje š'a Dambldor ima da rekne. I nekoliko drugi', pogotovu oni koji su malko znali engleski, oni bi se skupili okolo i slušali. Bili smo puni nade kad smo ih ostavili tog dana. Obećali im da ćemo se vratit' sledeće jutro sas još jednim poklonom. Al' je te noći sve pošlo naopako.

– Kako to misliš? – brzo upita Ron.

– Pa, k'o š'o rekoh, džinovi ti ne vole da bidnu zajedno – reče Hagrid tužno. – Ne u tako velikim grupama. Ne mogu da se obuzdaju, svakih nekol'ko nedelja maltene pobiju jedni druge. Muški se bore međusobno, a i žene jedne protiv drugi', i ostaci starih plemena bore se jedni protiv drugih, i sve to ne računajuć' prepirke oko hrane, vatre i najboljih mesta za spavanje. Budući da im je cela rasa takoreć' izumrela, čovek bi pomislijo da se neće međusobno istrebljivat', ali...

Hagrid duboko uzdahnu.

– Te noći je izbila tuča, vid'li smo je s ulaza u našu pećinu, gledajuć' u dolinu. Trajala je satima, da ne poveruješ kak'a buka. A kad je sunce granulo, sneg je bijo krvav, a njegova glava ležala je na dnu jezera.

– Čija glava? – prodahta Hermiona.

– Karkusova – reče Hagrid teško. – Pojavijo se novi gurg, Golgomat. On ponovo duboko uzdahnu. – Pa, nismo baš očekivali novijeg gurga, dva dana nakon š'o smo se sprijateljili sas onim prvim, a i imali smo čudan osećaj da Golgomat ne bi bijo tako rad da nas sasluša, al' smo morali da pokušamo.

– Išli ste da razgovarate s njim? – upita Ron u neverici. – Iako ste videli kako je drugom džinu otkinuo glavu?

– Naravski da jesmo – reče Hagrid – nismo prešli tol'ki put da bi odustali posle dva dana! Sišli smo dole sas sledećim poklonom koji smo 'teli da damo Karkusu.

– Znao sam da nema vajde i pre neg' sam otvorijo usta. Sedeo je tamo, noseći Karkusov šlem, cereći nam se dok smo mu prilazili. Bio je pozamašan, jedan od najveći' međ' njima. Crna kosa, zubi u istom tonu i ogrlica od kostiju. Međ' njima i ljudskih kostiju. I ja ti tu počnem, izvadijo sam veliku rolnu zmajske kože, i rek'o: 'Poklon za gurga džinova...' Sledeće čeg' se sećam jest' da sam visijo naglavačke u vazduhu, jer su me dvojica njegovih drugara zgrabili za noge.

Hermiona šakama prekri usta.

– Kako ste se odatle izvukli? – upita Hari.

– Ne bismo nikako da nije bilo Olimpe – reče Hagrid. – Izvukla je svoj štapić i izvela najbrže čini koje sam ikad vidijo. Prokleto fantastično. Pogodila je dvojicu koji su me ščepali pravo u oči Konjuktivitis kletvom, i odma' su me ispustili, al' smo tek tad bili u nevolji, jerbo smo iskoristili magiju protivu njih, a to je ono što džinovi mrze kod čarobnjaka. Morali smo tad da u'vatimo šturu, a znali smo da nema šanse da ponovo uđemo u njihov logor.

– Boga mu, Hagride! – reče Ron tiho.

– Pa kako vam je onda trebalo toliko dugo da stignete kući, ako ste tamo bili samo tri dana? – upita Hermiona.

– Nismo otišli posle tri dana! – reče Hagrid, preneraženo. – Dambldor je račun'o na nas!

– Ali upravo si rekao da nije dolazilo u obzir da ponovo idete kod njih!

– Danju vala nismo mogli, jok, more. Morali smo ponovo da malko razmislimo.

Dva dana smo proveli krijuć' se u pećini, osmatrajući ih. A to što smo videli nije slutilo na dobro.

– Je li još nekom otkinuo glavu? – upita Hermiona s gađenjem.

– Ne – reče Hagrid. – Vol'o bih da jeste.

– Kako to misliš?

– Mislim da smo uskoro otkrili da nije mrzeo sve čarobnjake – samo nas.

– Smrtožderi? – hitro upita Hari.

– Jes' – reče Hagrid mračno. – Par njih gi je posećivalo svaki bogovetni dan i donosilo poklone gurgu, a njih nije mlatarao držeć' ih za noge.

– Kako znaš da su to bili Smrtožderi? – upita Ron.

– Jerbo sam prepozn'o jednog od njih – zareža Hagrid. – Makner, sećaš ga se? Tipus kojeg su poslali da ubije Bakbika? Manijak, eto šta je. Voli da ubija kol'ko i Golgomat, nije čudo da su se tako lepo slagali.

– Znači da je Makner ubedio džinove da se priklone Znaš-Već-Kome? – upita Hermiona očajnički.

– Šta brzate k'o mladi hipogrifi, nisam još završijo priču! – ogorčeno će Hagrid, koji je, premda u početku nije bio voljan da im išta kaže, sada izgleda veoma uživao u tome. – Ja i Olimpa smo popričali, i složili se, da to što gurg izgleda više voli Znaš-Već-Koga ne znači da i drugi tako mislidu. Trebalo je da pokušamo da ubedimo one ostale, oni koji nisu 'teli da im Golgomat bude gurg.

– Kako ste znali ko su ti? – upita Ron.

– Pa, to su ti oni koje su ostali prebijali na mrtvo ime, je l' da? – reče Hagrid strpljivo. – Oni koji su imali dve čuke u glavi sklanjali su se Golgomatu sas puta, krijuć' se u pećinama oko jaruge, baš k'o i mi. Tako smo odlučili da malko procunjamo oko pećina noću, da vidimo možemo li neke od njih da pridobijemo.

– Cunjali ste noću po mračnim pećinama tražeći džinove? – reče Ron sa strahopoštovanjem u glasu.

– Pa, džinovi nas nisu zabrinjavali – objasni Hagrid. – Više smo brinuli za Smrtoždere. Dambldor nam je rek'o pre nego što smo pošli da se ne bakćemo sas njima ako možemo da ih izbegnemo, a nevolja je bila što su oni znali da se motamo naokolo – valjda im je Golgomat rek'o za nas. Noću, dok su džinovi spavali a mi se smucali po pećinama, Makner i ostali šunjali su se po planinama tražeći nas. Jedva sam uspev'o da obuzdam Olimpu da ne skoči na njih – reče Hagrid, a krajevi njegovih usana razvukoše mu divlju bradu u osmeh. – Jedva je čekala da ih napadne... baš je pravi laf kad se uzbudi, Olimpa... plahovita, znate... ja to pripisujem njenoj francuskoj krvi...

Hagrid se setno zapilji u vatru, zamagljenog pogleda. Hari mu dopusti tridesetak sekundi da sabere uspomene, pre nego što glasno pročisti grlo.

– I, šta se onda desilo? Da li ste uspeli da priđete tim drugim džinovima?

– Š'a? A... jesmo, vala. Jes, treće noći posle Karkusovog ubistva, iskrali smo se iz

pećine u kojoj smo se krili, i spustili do jaruge, neprestano pogledom tražeć' Smrtoždere. Ušli smo u nekoliko pećina, nema vajde – a onda, u tamo negde šestoj, naišli smo na tri džina koja su se krila.

– Mora da je pećina bila tesna! – reče Ron.

– Nisi unutar mog'o da zguraš ni knizla – reče Hagrid.

– Zar vas nisu napali čim su vas ugledali? – upita Hermiona.

– Verovatno i bi, da su bili u stanju – reče Hagrid – al' su bili gadno ranjeni, sva troj'ca. Golgomatovi pajtosi su ih prebili do nesvesti. Kad su se probudili, otpuzali su do najbližeg zaklona koj' su mogli nać'. Kako god, jedan je malčice natucao engleski, pa je prevodio drugima, i nisu tako loše primili to š'o smo im rekli. Pa smo ponovo navraćali, posećivali ranjene... Mislim da smo šestoricu ili sedmoricu uspeli u jednom momentu i da ubedimo.

– Šestoro-sedmoro? – reče Ron znatiželjno. – Pa to i nije loše – hoće li oni doći ovamo da se bore s nama protiv Znaš-Već-Koga?

Ali Hermiona dodade: – Kako to misliš 'u jednom momentu', Hagride?

Hagrid je tužno pogleda.

– Golgomatovi pajtosi su izveli prepad na pećine. Oni koji su preživeli nisu više 'teli da imaju posla s nama posle tog.

– Dakle... džinovi neće doći? – zaključi Ron razočarano.

– Jok – reče Hagrid, duboko uzdahnuvši dok je okretao odrezak da bi na lice stavio hladniju stranu – al' smo uradili što smo naumili, preneli smo im Dambldorovu poruku, i neki od nji' su je i čuli, a mislim da će je neki i upamtit'. Možda se oni koji ne žele da se muvaju oko Golgomata odsele iz planina, i ima šanse da će se tada setit' da im je Dambldor prijateljski nastrojen... moguće je da će oni doći.

Sneg je sada zatrpavao prozor. Hari postade svestan da su mu kolena odore skroz mokra: Feng mu je sve vreme držao svoju balavu glavu u krilu.

– Hagride? – reče Hermiona tiho, posle nekog vremena.

– Aha?

– Da li si... da li je bilo ikakvog znaka... da li si išta čuo o... o tvojoj majci, dok si bio tamo?

Hagridovo otkriveno oko zaustavi se na njoj, što, izgleda, prilično uplaši Hermionu.

– Žao mi je... ja... zaboravi da sam i pitala...

– Mrtva – zahropta Hagrid. – Umrela pre mnogo godina. Rekli su mi.

– O... baš mi je... stvarno mi je žao – reče Hermiona utanjivši glasom. Hagrid slegnu svojim masivnim ramenima.

– Nema zašto da ti bude žao – reče on kratko. – Ne mogu ni da je se setim kak' valja. Nije baš bila neka majka.

Ponovo zaćutaše. Hermiona je nervozno gledala u Harija i Rona, očito želeći da i oni nešto kažu.

– Ali još nam nisi objasnio kako si dospeo u takvo stanje, Hagride – reče Ron, pokazujući na njegovo krvavo lice.

– Niti zašto si se tako kasno vratio – reče Hari. – Sirijus kaže da se Madam Maksim odavno vratila...

– Ko te je napao? – upita Ron.

– Nisu me napali! – reče Hagrid nedvosmisleno. – Ja...

Ali ostale njegove reči utopiše se u iznenadnoj lupi po vratima. Hermiona se prenerazi. Krigla joj ispade iz ruke i razbi se o pod. Feng zakevta. Sve četvoro se upiljiše u prozor pored vrata. Kroz zavesu se nazirala senka nečeg malog i zdepastog.

– To je ona! – prošaputa Ron.

– Ovamo! – brzo reče Hari, zgrabivši Nevidljivi ogrtač, prebaci ga preko sebe i Hermione a Ron obiđe sto i takođe zaroni pod Ogrtač. Tako skupa pokriveni povukoše se u ćošak. Feng je divljački lajao na vrata. Hagrid beše donekle zbunjen.

– Hagride, sakrij naše šolje!

Hagrid zgrabi Harijevu i Ronovu šolju i strpa ih pod jastuk u Fengovoj korpi. Feng je sada skakao na vrata. Hagrid ga odgurnu nogom i otvori ih.

Profesorka Ambridž je stajala na dovratku u zelenom ogrtaču od tvida i šeširom sa štitnicima za uši u kompletu s ogrtačem. Napućenih usta ona se odmače unazad da bi videla Hagridovo lice. Jedva da mu je dosezala do pupka.

– Dakle – reče ona polako i glasno, kao da se obraća gluvome. – Vi ste Hagrid, zar ne?

Ne čekajući odgovor, ona ušeta u sobu, šarajući svojim buljavim očima svuda naokolo.

– Gubi se – obrecnu se, zamahnuvši svojom tašnom na Fenga, koji je skočio na nju i pokušavao da joj oliže lice.

– Ovaj... ne bi' da budem grub – reče Hagrid, zureći u nju – al' ko si bre ti, do đavola?

– Zovem se Dolores Ambridž.

I dalje je pogledom šibala po sobi. Dvaput je pogledala pravo u ćošak u kojem je stajao Hari, priklješten između Rona i Hermione.

– Dolores Ambridž? – reče Hagrid, zvučeći prilično zbunjeno. – Mislijo sam da ste vi jedna od onih iz Ministarstva... zar ne radite s Fadžom?

– Bila sam stariji podsekretar ministra, dabome – reče Ambridžova, sada špartajući po kolibi, uočavajući i najmanji detalj, od ruksaka na zidu do bačenog putnog ogrtača. – Sada sam nastavnik Odbrane od Mračnih veština...

– To je hrabro od vas – reče Hagrid – nema ih mnogo koji bi 'teli da se prihvate te rabote.

– ... i Velika inkvizitorka Hogvortsa – reče Ambridžova, praveći se da ga nije čula.

– Š'a je to? – upita Hagrid, namrštivši se.

– To sam ja vas htela da pitam – reče Ambridžova, pokazujući na razbijene komade porculana na podu koji su do maločas bili Hermionina krigla.

– A to – reče Hagrid, bacivši kompromitujuć pogled ka uglu gde behu sakriveni Hari, Ron i Hermiona – pa, to je... to je bijo Feng. On je razbijo kriglu. Pa sam mor'o da uzmem ovu umesto nje.

Hagrid pokaza na kriglu iz koje je pio, još uvek jednom rukom pritiskajući zmajski odrezak preko oka. Ambridžova tada stade pred njega, proučavajući, umesto kolibe, svaki detalj u njegovom izgledu.

– Čula sam glasove – reče tiho.

– Prič'o sam sas Fengom – uzvrati Hagrid odlučno.

– A da li vam je on odgovorio?

– Pa... takoreć' – reče Hagrid, kome je sada bilo već vidno neprijatno – ponekad kažem da je Feng gotovo k'o čovek...

– U snegu su otisci tri para stopala koji vode od vrata zamka do vaše kolibe – reče Ambridžova glatko.

Hermiona zapanjeno uzdahnu. Hari joj stavi ruku na usta. Na svu sreću, Feng je njuškao oko skuta odore profesorke Ambridž, te je ona izgleda nije čula.

– Ovaj, pa ja tek š'o sam se vratijo – reče Hagrid, mahnuvši ručerdom ka ruksaku. – Mož' bit' da je neko doš'o da me zivne ranije, pa smo se mimoišli.

– Nema tragova natrag od vaše kolibe.

– Pa, ja... ne znadem što je to tako... – reče Hagrid, nervozno čupkajući bradu i ponovo pogledajući ka uglu gde su Hari, Ron i Hermiona stajali, kao da traži pomoć. – Ovaj...

Ambridžova se okrenu i krupnim koracima pređe duž cele sobe, pažljivo gledajući naokolo. Sagla se i zavirila ispod kreveta. Otvarala je Hagridove plakare. Prošla je na desetak centimetara od mesta gde su Hari, Ron i Hermiona stajali pritisnuti uza zid. Hari je morao da uvuče stomak dok je prolazila kraj njih. Pošto se pažljivo zagledala u ogroman kazan koji je Hagrid koristio za kuvanje, ponovo se osvrnula i rekla: – Šta vam se to desilo? Kako ste zadobili te povrede?

Hagrid brzo skloni zmajsko meso s lica, što je po Harijevom mišljenju bila greška, jer su crno-crveni podlivi svuda po oku sada bili jasno vidljivi, kao i velika količina sveže zgrušane krvi na njegovom licu. – O, ja... im'o sam malu nezgodu – reče on neubedljivo.

– Kakvu nezgodu?

– Ja... spotak'o sam se.

– Spotakli ste se – ponovi ona hladno.

– Aha, baš tako. O... o metlu jednog prijatelja. Ja, lično, ne letim. Vidite samo kol'ki sam, ne mislim da igde postoji metla koja bi me izdržala. Moj prijatelj uzgaja abraksanske konje, ne znam jeste l' ih ikad videli, velike zveri, krilate, znate, malo sam zajašio jednog od nji' i to je...

– Gde ste bili? – upita Ambridžova, hladno presekavši Hagridovo brbljanje.

– Gde sam...?

– Bio, da – reče ona. – Polugođe je počelo pre dva meseca. Morao je da dođe drugi nastavnik da pokrije vaša predavanja. Niko od vaših kolega nije mogao da mi pruži nikakvo obaveštenje o tome gde ste vi. Niste ostavili nikakvu adresu. Gde ste bili?

Zavlada kratak tajac, tokom kojeg je Hagrid zurio u nju svojim tek otkrivenim okom. Hari je gotovo mogao da čuje kako mu mozak ubrzano radi.

– Iš'o... iš'o sam negdi radi zdravlja – reče on.

– Radi zdravlja – ponovi profesorka Ambridž. Pogled joj prelete preko Hagridovog šarenog i naduvenog lica. Po pelerini mu je lagano i nečujno kapala zmajeva krv. – Tako dakle.

– Aha – reče Hagrid – malo... svežeg vazduha, znate...

– Da, kao čuvar imanja, retko ste u prilici da se nadišete svežeg vazduha – reče Ambridžova slatkorečivo. Delić Hagridovog lica koji nije bio u modricama pocrvene.

– Pa... promena okruženja, znate...

– Planinsko okruženje? – brže-bolje upita Ambridžova.

Ona zna, pomisli Hari očajnički.

– Planine? – ponovi Hagrid, očito grozničavo razmišljajući. – Jok, ja sam više za jug Francuske. Malo sunca i... i mora.

– Stvarno? – reče Ambridžova. – Niste baš mnogo pocrneli.

– Aha... pa... osetljiva koža – reče Hagrid, pokušavajući da nabaci osmeh kojim će je umilostiviti. Hari primeti da su mu dva zuba izbijena. Ambridžova ga hladno pogleda. Njegov osmeh izblede. Ona zatim podiže svoju tašnu bliže prevoju ruke i reče: – Ja ću, naravno, obavestiti ministra o vašem odocnelom povratku.

– Važi se – reče Hagrid, klimajući glavom.

– Treba takođe da znate da kao Velika inkvizitorka imam nesrećnu ali neophodnu dužnost da vršim inspekciju svojih kolega nastavnika. Zato se usuđujem da kažem da ćemo se uskoro ponovo sresti.

Ona se naglo okrenu i odmaršira do vrata.

– Vi vršite inspekciju? – poput eha reče Hagrid praznim glasom, gledajući za njom.

– O, da – reče Ambridžova nežno, osvrnuvši se ka njemu s rukom na kvaki. – Ministarstvo je rešeno da se otarasi nezadovoljavajućih nastavnika, Hagride. Laku noć.

I ona ode, zalupivši vrata za sobom. Hari krenu da skine Nevidljivi ogrtač, ali Hermiona ga uhvati za zglob.

– Ne još – prodahta mu u uvo. – Možda još nije otišla.

Hagrid kao da je slično razmišljao. On otrupka preko sobe i razmaknu zavesu koji centimetar.

– Vraća se u dvorac – reče on spuštenim glasom. – Boga mu... vrši inspekciju, je li?

– Da – reče Hari, svlačeći Ogrtač. – Trelonijeva je već na probnom radu...

– Ovaj... šta planiraš da radiš s nama na časovima, Hagride? – upita Hermiona.

– A, ne brinite vi za to, imam ja brdo lekcija koje sam lane isplanir'o – reče Hagrid oduševljeno, podižući zmajski odrezak sa stola i ponovo ga pljesnu sebi na lice. – Sačuv'o sam vam par stvorenja za vašu O.Č.N. godinu. Videćete već, oni su nešto zaista posebno.

– Ovaj... na koji način su posebni? – upita Hermiona oklevajući.

– Neću da vi kažem – reče Hagrid veselo. – Neću da pokvarim iznenađenjce.

– Vidi, Hagride – reče Hermiona žurno, bez uvijanja – profesorka Ambridž neće baš biti presrećna ako uneseš u razred nešto što je i suviše opasno.

– Opasno? – ponovi Hagrid, kao da mu to zvuči zabavno. – Ne budite smešni, ne bi' vam ja don'o niš'a opasno! Mislim, u redu, umeju oni da se brinu sami o sebi...

– Hagride, moraš da prođeš inspekciju Ambridžove, a da bi to uspeo, bolje da vidi kako nas učiš da se brinemo o porlocima, kako da pravimo razliku između knarla i ježeva, i slično! – reče Hermiona ozbiljno.

– Al' to nije zanimljivo, Hermiona – reče Hagrid. – Gradivo koje ja imam mnogo je impresivnije. Uzgajam ih već godinama, mislim da imam jedino pripitomljeno krdo u celoj Britaniji.

– Hagride... molim te... – reče Hermiona, s prizvukom istinskog očaja u glasu. – Ambridžova traži bilo kakav izgovor da se reši svih nastavnika za koje misli da su i suviše odani Dambldoru. Molim te, Hagride, da nam predaješ nešto glupo što će nam se naći u O.Č.N.-u.

Ali Hagrid samo široko zevnu i baci čežnjiv jednook pogled ka prostranom krevetu u uglu.

– Čuj', im'o sam naporan dan, a i već je dockan – reče on i potapša Hermionu po ramenu tako nežno da joj kolena klecnuše i tupo udariše o pod. – O... izvini... – On je podiže, vukući je za okovratnik odore. – Pazi, nemoj da brinete za mene. Obećajem da sam zaista dobre stvari isplanir'o za vaša predavanja sad kad sam se vratio... zato bolje da se sad vrnete u zamak i ne zaboravite da izbrišete tragove za sobom.

– Nisam siguran da si doprla do njega – reče Ron malo kasnije dok su, proverivši da li je prolazak bezbedan, gazili ka zamku kroz sve deblji sneg, ne ostavljajući tragove za sobom zahvaljujući Uklanjajućim činima, koje je Hermiona bacala dok su išli.

– Onda ću ponovo otići do njega sutra – reče Hermiona odlučno. – Ja ću mu isplanirati predavanja ako treba. Baš me briga hoće li izbaciti Trelonijevu, ali neće se otarasiti Hagrida!

21. Zmijsko oko

U nedelju ujutro Hermiona se ponovo probila do Hagridove kolibe kroz sneg visok pola metra. Hari i Ron hteli su da pođu s njom, ali je brdo domaćih zadataka koje su imali da urade ponovo alarmantno naraslo, te su, nevoljno i gunđajući, ostali u dnevnom boravku. Pokušavali su da ignorišu radosne povike s terena ispred zamka, gde su se učenici veselo klizali po zaleđenom jezeru, spuštali se niz tobogane i, najgore od svega, bacali začarane grudve snega, koje bi doletele do grifindorskog tornja i snažno lupale po prozorima.

– Oj! – riknu Ron kad je napokon izgubio strpljenje i pomolio glavu kroz prozor. – Ja sam asistent i ako još jedna grudva pogodi ovaj prozor – JAO!

On brzo uvuče glavu, lica prekrivenog snegom.

– To su Fred i Džordž – reče on gorko, zalupivši prozor za sobom. – Bilmezi...

Hermiona se vratila iz Hagridove kolibe malo pre ručka, pomalo drhteći, odore mokre do kolena.

– Pa? – poče da je zapitkuje Ron, podigavši pogled kad je ušla. – Jesi li mu isplanirala sva predavanja?

– Pokušala sam – reče ona potmulo, utonuvši u stolicu pored Harija. Izvukla je štapić i njime izvela komplikovan zamah tako da iz njegovog vrha pokulja vruć vazduh. Zatim ga je uperila u svoju odoru, koja poče da se puši dok se sušila. – Nije čak ni bio tamo kad sam stigla, kucala sam najmanje pola sata. A onda je dotrupkao iz Šume...

Hari zastenja. Zabranjena šuma vrvela je stvorenjima zbog kojih bi Hagrid najverovatnije dobio otkaz. – Šta li čuva tamo? Da li ti je rekao? – upita on.

– Ne – reče Hermiona utučeno. – Kaže da to treba da bude iznenađenje. Pokušala sam da mu objasnim kakva je situacija s Ambridžovom, ali on to prosto ne kapira. Stalno govori da niko pri zdravoj pameti ne bi radije učio o knarlima umesto o himerama – oh, ne mislim da on *ima* himeru – dodade ona videvši preneražene poglede Rona i Harija – ali to nije zbog manjka njegovog truda, već zato što je stvarno teško nabaviti njihova jaja, kako on reče. Ne znam koliko sam mu puta ponovila da bi bolje bilo da sledi plan profesorke Truli-Daske, ali zaista mislim da nije čuo ni pola od onoga što sam mu govorila. Sad je u nekom čudnom raspoloženju, znate. Još uvek odbija da kaže otkud mu te silne ozlede.

Hagridovo ponovno pojavljivanje za nastavničkim stolom za doručkom sledećeg dana nisu svi učenici oduševljeno pozdravili. Neki, kao Fred, Džordž i Li, radosno su zagrajali i jurnuli između grifindorskog i haflpafovskog stola da bi stisnuli Hagridovu ručerdu. Drugi, poput Parvati i Lavander, izmenjivali su sumorne poglede i odmahivali glavom. Hari je znao da mnogi od njih više vole predavanja profesorke Truli-Daske, a najgore je bilo to što je onaj mali, objektivni delić njega znao da su imali dobar razlog za to: zamisao profesorke Truli-Daska o zanimljivoj nastavi nije nosila rizik da neko ostane bez glave.

S izvesnom strepnjom, Hari, Ron i Hermiona zaputiše se kod Hagrida u utorak, dobro ušuškani zbog hladnoće. Hari je bio zabrinut, ne samo zbog onoga što bi Hagrid mogao odlučiti da im predaje već i zbog toga kako će se ostatak odeljenja, posebno Melfoj i njegovi pajtaši, ponašati ako ih Ambridžova bude posmatrala.

Međutim, Velike inkvizitorke nije bilo nigde na vidiku dok su se oni probijali kroz sneg ka Hagridu, koji ih je čekao na ivici Šume. Njegov izgled nije baš ulivao poverenje. Modrice koje su u subotu uveče bile purpurne, sada su bile oivičene zelenim i žutim, a neke posekotine i dalje su krvarile. Hari to nije mogao da shvati: da nisu možda Hagrida napali neki stvorovi čiji otrov sprečava rane da zarastu? Kao da potvrđuje taj zastrašujući utisak, Hagrid je preko ramena nosio nešto nalik na kravlju polutku.

– Ovdi će da radimo danas! – Hagrid veselo dozva učenike koji su mu se približavali, klimnuvši glavom ka mračnom drveću iza sebe. – Malo je zaklonjenije! U svakom slučaju, oni više voledu mrak.

– Šta to više voli mrak? – začu Hari Melfoja kako resko zapitkuje Kreba i Gojla, s primesom panike u glasu. – Šta je rekao, šta to više voli mrak, da li ste čuli?

Hari se seti jedine ranije prilike kada je Melfoj ušao u Šumu. Ni tada nije bio baš hrabar. On se nasmeja u sebi. Posle utakmice kvidiča, sve što bi Melfoju pričinjavalo neprijatnost njemu je godilo.

– Spremni? – upita Hagrid veselo, gledajući u razred. – Dobro, daklem, čuv'o sam ovaj izlet u Zabranjenu šumu za petu godinu. Mislijo sam da je bolje da skoknemo i vidimo ta stvorenjca u njihovom prirodnom staništu. Paz'te 'vamo, ovo što ćemo danas proučavat' prava je retkost, mislim da sam jedini u Britaniji koji je usp'o da ih izdresira.

– A siguran si da si ih dobro dresirao, je li? – reče Melfoj, s još većom panikom u glasu. – Ne bi ti bio prvi put da pred razred dovedeš nepripitomljena divlja bića, zar ne?

Sliterinci potvrdno promrmljaše, a činilo se da nekoliko grifindoraca takođe daje Melfoju za pravo.

– Naravski da su dresirani – reče Hagrid mršteći se, i pridignu mrtvu kravlju polutku malo više na svom ramenu.

– A šta ti je onda bilo s licem? – hteo je Melfoj da zna.

– Gledi svoja posla! – reče Hagrid ljutito. – Sad, ak' ste završili sas glupim pitanjima, pođite za mnom!

On se okrenu i krupnim koracima uđe pravo u Šumu. Niko nije bio previše voljan da ga sledi. Hari pogleda Rona i Hermionu, koji uzdahnuše ali klimnuše, te sve troje krenuše za Hagridom, predvodeći ostatak odeljenja.

Koračali su desetak minuta dok nisu stigli do mesta gde je drveće bilo toliko zbijeno da je bilo mračno kao u sumrak, a po tlu nije uopšte bilo snega. Zahroptavši, Hagrid spusti kravlju polutku na zemlju, zakorači unazad i licem se okrenu razredu, koji se većim delom prikradao od drveta do drveta ka njemu, nervozno izvirujući, kao da svakog trenutka očekuju neki prepad.

– Skup'te se 'vamo, skup'te se 'vamo – hrabrio ih je Hagrid. – Privuć' će ih miris mesa, al' ću ih svejedno dozvat', jerbo će voleti da znadu da sam to ja.

On se okrenu, zatrese kosmatom glavom kako bi sklonio kosu s lica i ispusti čudan, kreštav krik koji odjeknu kroz mračno drveće poput zova neke jezive ptice. Niko se nije nasmejao. Većina je delovala i suviše preplašeno da bi pisnula.

Hagrid ponovo kriknu. Prođe minut, a za to vreme razred je i dalje nervozno gledao preko ramena i oko drveća ne bi li spazili ono što dolazi, šta god to bilo. A onda, kad Hagrid po treći put zabaci kosu unazad i isprsi se, Hari munu Rona u rebra i pokaza mu ka tamnom prostoru između dva izobličena trupla tisovog drveta.

Par praznih, belih, sjajnih očiju postajao je sve veći probijajući se kroz tamu i, trenutak kasnije, pojavi se zmajolika njuška, pa vrat, a onda iz tmine iskrsnu skeletasto telo velikog crnog krilatog konja. Nekoliko sekundi je osmatrao đake, mlateći dugim crnim repom, a onda povi glavu i poče da kida meso s mrtve krave svojim šiljatim očnjacima.

Hari izdahnu s olakšanjem. Evo, najzad, dokaza da mu se ta stvorenja nisu pričinjavala, da su stvarna. Hagrid je takođe znao za njih. On bodro pogleda u Rona, ali ovaj je i dalje gledao kroz drveće i posle nekoliko sekundi prošaputao: – Zašto Hagrid više ne doziva?

Većina u odeljenju je, poput Rona, nervozno i zbunjeno iščekivala i još uvek gledala svuda naokolo, osim u konja koji je stajao na nekoliko desetina centimetara od njih. Još samo dvojica su izgleda mogla da ga vide: mršav sliterniski dečak iza Gojla, koji je s odvratnošću posmatrao konja kako jede, i Nevil, čije su oči pratile fijukave pokrete crnog repa.

– O, a eve još jednog! – reče Hagrid ponosno, kada drugi crni konj izroni iz mraka drveća, smežuranih krila priljubljenih uz telo, spusti glavu i poče halapljivo da kida meso. – A sada... nek' dignu ruke oni koji mogu da ih vidu?

Beskrajno zadovoljan što će najzad shvatiti misteriju tih konja, Hari podiže ruku. Hagrid mu klimnu.

– Jes... jes, znao sam da ćeš ti moći, Hari – reče on ozbiljno. – I ti Nevile, je l'? I...

– Izvinjavam se – reče Melfoj pakosnim glasom – ali šta zapravo treba da vidimo?

Umesto odgovora, Hagrid pokaza na kravlju strvinu na zemlji. Ceo razred gledao ju je nekoliko sekundi, a zatim nekoliko njih zinu u čudu, dok Parvati zaskiča. Hari je znao zbog čega. Komadići mesa koji se sami ljušte s kostiju i nestaju u prozračnom vazduhu mora da su delovali veoma čudno.

– Šta to radi? – upita Parvati prestrašenim glasom, povlačeći se iza najbližeg drveta. – Ko to jede?

– Testrali – reče Hagrid ponosito, a Hermiona izusti: – Aha! – iza Harijevog ramena, kao znak da je shvatila. – Hogvorts ima celo jedno krdo. Daklem, ko znade...?

– Ali oni donose veliku nesreću! – prekide ga Parvati uznemireno. – Oni nagoveštavaju užasnu sudbu ljudima koji ih vide. Profesorka Treloni mi je jednom ispričala...

– Ne, ne, ne – reče Hagrid kikoćući se – to je samo praznoverje, nisu oni nesrećni, već dibidus pametni i korisni! Narafski, ovi ovdi ne rade niš'a osim š'o vuku školske kočije, sem kad Dambldor ide na dalek' put, a ne želi da se Prebaci – ene još jednog para, vid'te samo...

Još dva konja mirno izađoše iz drveća, jedan prođe tik pored Parvati, koja vrisnu i pribi se još više uz drvo, govoreći: – Mislim da sam nešto osetila. Mislim da je blizu mene!

– Ne brin' se, neće te niš'a – reče joj Hagrid strpljivo. – Daklem, ko može da mi reče zaš'o neki od vas mogu da i' vide, a neki jok?

Hermiona podiže ruku.

– Ajde, kaži – reče Hagrid, smešeći joj se.

– Jedini koji mogu da vide testrale – reče ona – jesu ljudi koji su videli smrt.

– Tačno tako – reče Hagrid svečano – deset poena za Grifindor. Daklem, testrali su vam...

– *Ahem, ahem.*

Profesorka Ambridž beše stigla. Stajala je na metar i po od Harija, ponovo u zelenom ogrtaču i šeširu, sa svojom beležnicom na gotovs. Hagrid, koji nikad ranije nije čuo njen glumljeni kašalj, zurio je s pažnjom u najbližeg testrala, očito pod utiskom da je on ispustio taj zvuk...

– *Ahem, ahem.*

– O, zdravo! – reče Hagrid, nasmešivši se kad je locirao izvor te buke.

– Primili ste belešku koju sam vam poslala u kolibu jutros? – reče Ambridžova istim glasnim, laganim tonom kojim je razgovarala s njim i ranije, kao da se obraća nekome ko je i stranac i blago zaostao. – U kojem vam javljam da ću doći u inspekciju na vaše predavanje?

– O, da – reče Hagrid vedro. – Drago mi je da ste odma' našli 'de smo! Pa, kao š'o možete da vidite – to jes', ovaj, pojma nemam – možete li da vidite? Danas radimo testrale...

– Izvinite? – reče profesorka Ambridž glasno, skupivši ruku oko uva i mršteći se. – Šta ste rekli?

Hagrid je delovao malo zbunjeno.

– Ovaj – *testrali*! – reče glasno. – Vel'ki – ovaj, krilati konji, znate!

Pun nade, on zamaha svojim džinovskim rukama. Profesorka Ambridž podiže obrve i stade da mrmlja dok je zapisivala belešku na tablicu: – *Mora... da... se... poštapa... grubim... jezikom... znakova.*

– No... bilo kak' bilo... – reče Hagrid, okrećući se nazad ka razredu, pomalo usplahiren – ovaj... š'a sam ono rek'o?

– *Čini se... da... ima... vrlo slabo... kratkoročno... pamćenje* – mrmljala je Ambridžova, dovoljno glasno da je svi čuju. Drako Melfoj je izgledao kao da mu je Božić stigao mesec dana ranije. Hermiona je, naprotiv, pocrvenela od potisnutog besa.

– A, jes' – reče Hagrid, bacivši s nelagodom pogled na beležnicu koja je pripadala Ambridžovoj, ali odlučno nastavi. – Da, hteo sam da vi ispričam kak' smo dobili to krdo. Daklem, tako, počeli smo s jednim mužjakom i pet ženskinja. Ovaj ovdi – on pomilova konja koji se prvi beše pojavio – zove se Tenebrus, on je moj naročiti favorit, prvi koj' se rodijo ovdi u Šumi...

– Da li ste svesni – upita Ambridžova glasno, prekidajući ga – da je Ministarstvo magije testrale klasifikovalo kao 'opasne'?

Hari oseti kao da mu se srce skamenilo, i snuždi se, ali Hagrid se samo zakikota.

– Testrali nesu opasni! Mislim, umeju da vas malčice gricnu, ak' ih odista iznervirate...

– *Pokazuje... znake... uživanja... na... pomen... nasilja* – promrmlja Ambridžova,

ponovo škrabajući po beležnici.

– Ne... ma dajte! – reče Hagrid, sada već pomalo zabrinuto. – Hoću reć', i pas će da vi ujede ako ga čikate, je l' da... al' testrali su izašli na loš glas samo zbog ti' mrtvački' stvarčica – ljudi su umislili da su oni loše predskazanje, je l' da? Samo zato š'o nisu niš' s'vatili, zar ne?

Ambridžova ne odgovori. Završila je poslednju belešku, a onda podigla pogled ka Hagridu i rekla, ponovo vrlo glasno i lagano: – Molim vas, nastavite s predavanjem kao i obično. Ja ću da prošetam – i stade prstima da pokazuje šetnju (Melfoj i Pensi Parkinson su se bezglasno smejali) – među učenicima – (ona pokaza okolo na pojedinu decu iz odeljenja) – da im postavim pitanja. – Ona pokaza rukom na usta da bi predočila govor.

Hagrid je zurio u nju, očito i suviše sluđen da bi shvatio zašto se ona ponaša kao da on ne razume normalan engleski govor. Hermioni se u očima pojaviše suze od besa.

– Babuskera jedna, zla veštičara! – prošaputa ona kad je Ambridžova krenula ka Pensi Parkinson. – Znam šta pokušavaš, ti užasna, izopačena, zlobna...

– Ovaj... svejedno – reče Hagrid, očito se boreći da ponovo uspostavi tok predavanja – daklem... testrali. Jes'. Pa, o njima ima brdo dobrih stvarčica...

– Da li smatrate – obrati se profesorka Ambridž zvonkim glasom Pensi Parkinson – da ste u stanju da razumete profesora Hagrida dok priča?

Kao i Hermioni, i Pensi navreše suze na oči, ali od smeha. Zato joj je i odgovor bio pomalo zbrkan, pošto je pokušavala da suzbije kikotanje.

– Ne... pošto... pa... zvuči... uglavnom kao groktanje...

Ambridžova nešto upisa u beležnicu. Ono malo Hagridovog lica bez modrica pocrvene, ali on pokuša da se pravi kao da nije čuo Pensin odgovor.

– Ovaj... da... dobre stvarčice o testralima. Pa, kad ih jednom ukrotite, kao ovije ovdi, nikad se više nećete izgubit' kad ste sas njima. Imaju zadivljujuć' smis'o za određivanje pravca, samo im recite 'di 'oćete da idete...

– Pod uslovom da te mogu razumeti, dakako – reče Melfoj glasno, a Pensi Perkinson ne uspe da se suzdrži već ponovo stade da se kikoće. Profesorka Ambridž im se pomirljivo nasmeši, a onda se okrenu Nevilu.

– Ti možeš da vidiš testrale, Longbotome, zar ne? – upita.

Nevil klimnu.

– Koga si ti video da umire? – nastavi ona nemarnim tonom.

– Mog... mog dedu – reče Nevil.

– I šta misliš o njima? – upita Ambridžova, mahnuvši svojom zdepastom rukom ka konjima, koji su dotad već dobar deo strvine oglodali do kostiju.

– Ovaj – poče Nevil nervozno, gledajući u Hagrida. – Pa... oni... su... ovaj... okej...

– *Đaci... su... i suviše... zastrašeni... da priznaju... da se... plaše* – promrmlja Ambridžova, ponovo zapisavši nešto sebi u beležnicu.

– Ne! – reče Nevil, delujući uznemireno. – Ne, ne bojim se ja njih!

– Sve je u redu – reče Ambridžova, potapšavši Nevila po ramenu, uputivši mu nešto što je trebalo da liči na osmeh razumevanja, ali je Hariju više ličilo na zlurad kez. – Pa, Hagride – ona se okrenu ka njemu i ponovo mu se obrati onim glasnim, usporenim tonom. – Mislim da sam dobila sve što mi je bilo potrebno. Vi ćete dobiti – (ona stade da podražava rukama kako uzima nešto iz vazduha ispred sebe) – rezultate inspekcije – (pokaza na beležnicu) – kroz deset dana. – Ona podiže deset zdepastih kratkih prstiju, a onda, s najžabastijim mogućim osmehom ispod svog zelenkastog šešira, žurno odjuri, ostavljajući Melfoja i Pensi u napadu smeha, Hermionu uzdrhtalu od besa, a Nevila zbunjenog i potištenog.

– Ta prljava, lažljiva, prevrtljiva stara gargojla! – grmela je Hermiona pola sata kasnije, dok su se vraćali ka zamku prtinom koju su ranije probili kroz sneg. – Vidite šta je naumila? Ponovo ona njena fiks-ideja o polutanima: pokušava Hagrida da predstavi kao nekakvog maloumnog trola, samo zato što mu je majka bila džin – a to nije pošteno, to zaista nije bila loša lekcija. Mislim, da su ponovo u pitanju bili zadnjerasprskavajući skruti, to ne bi bilo dobro... ali, testrali su u redu – zapravo, budući da je Hagrid u pitanju, stvarno su dobri!

– Ambridžova kaže da su opasni – reče Ron.

– Pa, kao što je Hagrid rekao, umeju da se brinu o sebi – reče Hermiona nestrpljivo – i mada pretpostavljam da ih nastavnik poput Truli-Daske ne bi pokazivao pre O.I.Č.T. nivoa, ipak su *vrlo* zanimljivi, zar ne? Kao i to što neki mogu da ih vide, a neki ne! Volela bih da i ja mogu.

– Stvarno? – upita je Hari tiho.

Ona iznenada pretrnu.

– O Hari, izvini – ne, naravno da ne bih... baš sam izvalila glupost.

– U redu je – reče on brzo – ne brini.

– Iznenađen sam *koliko* ljudi je moglo da ih vidi – reče Ron. – Troje u jednom razredu...

– Dabome, Vizli, baš smo se pitali – reče jedan zloban glas. Melfoj, Kreb i Gojl išli su tik iza njih, nečujni po snežnom pokrivaču. – Da li bi bolje zapazio Kvafl kad bi video nekoga kako oteže papke?

On, Kreb i Gojl gromko su se smejali, probijajući se se pored njih ka zamku, a onda u horu zapevaše: – Vizli je naš car. – Ronove uši se zacrveneše.

– Ignoriši ih, samo ih ignoriši – došapnu mu Hermiona, vadeći štapić da bi ponovo činima stvorila topao vazduh, ne bi li im otopila stazu do staklene bašte i učinila je prohodnijom.

* * *

Došao je decembar, donoseći još snega i čitavu lavinu domaćih zadataka za

petake. Ronove i Hemionine asistentske dužnosti takođe su postajale sve napornije kako se bližio Božić. Pozvali su ih da nadgledaju ukrašavanje zamka („Probaj ti da stavljaš ukrasne trake kada Pivs drži drugi kraj i hoće da te zadavi njima“, rekao je Ron), da paze da drugaci i trećaci provode odmore unutra zbog oštre zime („A oni su bezobrazni mali slinavci, znaš, mi vala nismo bili tako drski na prvoj godini“, opet će Ron) i da u smenama patroliraju hodnicima s Argusom Filčom, koji je podozrevao da bi praznično raspoloženje moglo da izazove pravu navalu čarobnjačkih dvoboja („Taj ima balegu umesto mozga“, besneo je Ron). Bili su do te mere zauzeti da je Hermiona čak prestala da plete šeširiće za vilenjake i brinula se što su joj ostala još samo tri.

– Svi ti siroti vilenjaci koje još nisam oslobodila moraće da ostanu ovde za Božić jer nema dovoljno šešira!

Hari, koji nije imao srca da joj kaže da Dobi uzima sve što ona napravi, zadubi se u pisanje sastava iz Istorije magije. U svakom slučaju, nije hteo da misli na Božić. Po prvi put otkako je u školi, žarko je poželeo da praznik provede daleko od Hogvortsa. Rastrzan između zabrane igranja kvidiča i brige hoće li Hagrida staviti na probni rad, trenutno je osećao veliku odbojnost prema tom mestu. Jedino što ga je radovalo bili su sastanci DA-e, ali ni njih neće održavati tokom praznika, jer će najveći deo DA-e to vreme provesti sa svojim porodicama. Hermiona će ići na skijanje s roditeljima, što je jako zabavljalo Rona, koji nije nikad čuo za normalske običaje da na noge stavljaju potplate od uskih komada drveta kako bi se klizali niz planine. Ron je rešio da ide svojima u *Jazbinu*. Hari je nekoliko dana osećao zavist, sve dok Ron ne reče, kao odgovor na Harijevo pitanje kako će stići do kuće za Božić: – Ali ideš i ti! Zar ti nisam rekao? Mama mi je pre nekoliko nedelja napisala da te pozovem!

Hermiona prevrnu očima, ali se Harijevo raspoloženje popravi: pomisao na Božić u *Jazbini* bila je zaista divna, mada malo pomračena Harijevom grižom savesti što neće moći da provede praznik sa Sirijusom. Pitao se kako da ubedi gospođu Vizli da i njegovog kuma pozove na svetkovinu. Mada je sumnjao da bi Dambldor Sirijusu dozvolio da napusti Ulicu Grimold, nije mogao a da ne pomisli kako gospođa Vizli možda ne bi želela da on dođe, jer se prečesto svađala s njim. Sirijus se uopšte nije javio Hariju od svog poslednjeg pojavljivanja u kaminu, i mada je Hari znao da pod stalnom prismotrom Ambridžove ne bi bilo pametno da pokuša da stupi u vezu s njim, nije mu se sviđala pomisao na usamljenog Sirijusa u staroj majčinoj kući, kako vuče krajeve jedine preostale praskalice s Kričerom.

Hari je poranio u Sobu po potrebi na poslednji sastanak DA-e uoči praznika, i bilo mu je drago zbog toga jer je, kad su se baklje upalile video da je Dobi uzeo na sebe da ukrasi tu prostoriju za Božić. Videlo se da je to učinio baš taj vilenjak, jer ko bi drugi okačio stotinu zlatnih kuglica o tavanicu, svaku sa slikom Harija Potera i natpisom: „Nek’ vam je sretan i Haričetan Božić!“

Tek što je stigao da skine i poslednju, vrata se odškrinuše i uđe Luna Lavgud, sanjareći kao i obično.

– Zdravo – reče ona maglovito, pogledavši naokolo na ostatak ukrasa. – Baš su lepi, jesi li ih ti okačio?

– Ne – reče Hari – već Dobi, kućni vilenjak.

– Imela – reče Luna sneno, uprevši prstom u veliki busen belih bobica tik iznad Harijeve glave. On hitro poskoči. – Dobro si odreagovao – reče Luna vrlo ozbiljno. – Često su pune narglova.

Dolazak Anđeline, Alisije i Kejti poštedeo je Harija potrebe da pita šta su to narglovi. Sve tri su bile smrznute i zadihane.

– Pa – reče Anđelina bezizražajno, skinuvši ogrtač i bacivši ga u ćošak. – Najzad smo te zamenili.

– Zamenili me? – ponovi Hari tupo.

– Tebe, Freda i Džordža – reče ona nestrpljivo. – Imamo novog Tragača!

– Koga? – brzo upita Hari.

– Džini Vizli – reče Kejti.

Hari se zablenu u nju.

– Da, znam – reče Anđelina izvlačeći štapić i protežući ruku – ali je ona, zapravo, vrlo dobra. Ne kao ti, razume se – reče, uputivši mu opak pogled – ali kad već nemamo tebe...

Hari se jedva uzdrža da joj ne uzvrati istom merom: zar je i na tren pomislila da on ne žali, hiljadu puta više nego ona, što je isključen iz tima?

– A šta je s Jurišnicima? – upita on, pokušavajući da zadrži ravnodušnost u glasu.

– Endru Kirk – reče Alisija bez oduševljenja – i Džek Sloper. Nijedan od njih nije briljantan. Ali u poređenju s ostalim idiotima koji su se prijavili...

Dolazak Rona i Hermione okonča tu deprimirajuću prepirku i kroz pet minuta soba je bila već dovoljno puna, tako da Hari nije više mogao da vidi Anđelinine plamteće i optužujuće poglede.

– Dobro – reče on, pokušavajući da zavede red. – Mislio sam da bismo večeras mogli samo da utvrdimo stvari koje smo već radili, jer je ovo poslednje okupljanje pred praznike, i nema svrhe da počinjemo nešto novo pred tronedeljni odmor...

– Nećemo raditi ništa novo? – upita Zaharije Smit nezadovoljnim šapatom, dovoljno glasnim da se pronese prostorijom. – Da sam znao, ne bih dolazio.

– Veruj da je i nama žao što ti Hari to nije rekao – dobaci Fred glasno.

Neki se zakikotaše. Hari vide kako se Čo smeje i oseti već poznato poskakivanje u stomaku, kao kad promaši stepenicu dok silazi.

– ... možemo da vežbamo u parovima – reče Hari. – Počećemo s Onesposobljavajućim urokom, deset minuta, a onda ćemo izvaditi jastučiće i pokušati ponovo Ošamućujuće čini.

Svi se poslušno podeliše. Hari je po običaju sparingovao Nevilu. Prostoriju uskoro ispuniše isprekidano izvikivanje: „*Impedimenta*!“ Neki bi se zatim ukočili na minut ili dva, a za to vreme bi njihov partner besciljno zurio po sobi posmatrajući

druge parove kako vežbaju. Zatim bi se otkočili i sami probali da bace kletvu.

Nevil se beše popravio iznad svih očekivanja. Posle nekog vremena, kada se Hari triput zaredom odmrzao, on posla Nevila da se pridruži Ronu i Hermioni, a sâm krenu po sobi da vidi ostale. Kada je prošao pored Čo, ona mu se nasmeši. On se odupre iskušenju da još nekoliko puta prođe pored nje.

Posle deset minuta vežbe Onesposobljavajućeg uroka, svi staviše jastučiće na pod i ponovo počeše da izvode Ošamućujuće čini. Prostor je bio i suviše skučen da bi svi mogli istovremeno da izvedu tu čin. Neko vreme polovina grupe posmatrala je drugu, a onda zameniše uloge. Hari oseti kako ga ispunjava ponos dok ih je gledao. Doduše, Nevil je Ošamutio Padmu umesto Dina, u koga je ciljao, ali je manje promašio nego obično, a i ostali su izuzetno napredovali.

Posle sat vremena, Hari ih pozva da prestanu.

– Zaista vam dobro ide – reče smeškajući im se. – Kada se vratimo s raspusta možemo početi da vežbamo neke stvarno velike stvari – možda čak Patronuse.

Začu se ushićen žagor. Uskoro se svi u sobi razvrstaše u grupice po dvoje i troje. Odlazeći, većina požele Hariju srećan Božić. Radostan, on pokupi jastučiće s Ronom i Hermionom i uredno ih složi u stranu. Ron i Hermiona odoše pre njega. On se još malo motao naokolo, videvši da je i Čo još uvek tu, u nadi da će i od nje čuti: Srećan Božić.

– Ne, idi ti – čuo ju je kako se obraća svojoj drugarici, i srce poče da mu lupa kao da će poskočiti sve do Adamove jabučice.

Pretvarao se da ispravlja hrpu jastučića. Sada je bio posve siguran da su sami i čekao je da ona progovori. Umesto toga, začu snažno šmrktanje.

On se okrenu i vide Čo nasred sobe, lica oblivenog suzama.

– Šta...?

Nije znao šta da radi. Samo je stajala tu i nečujno plakala.

– Šta se zbiva? – upita on nemoćno.

Ona odmahnu glavom i obrisa oči rukavom.

– Žao... mi je – reče ona nejasnim glasom. – Mislim... to što... učimo sve ove stvari... tera me da se... pitam... da ih *je on* znao... bio bi još uvek živ.

Harijevo srce potonu, prošišavši svoje uobičajeno mesto i zaustavi se negde kod pupka. Trebalo je da zna. Ona želi da priča o Sedriku.

– Znao je on sve ovo – reče Hari utučeno. – Bio je stvarno dobar u tome, inače nikada ne bi stigao u središte lavirinta... Ali ako Voldemor doista reši da te ubije, nemaš nikakve šanse.

Ona štucnu na pomen Voldemorovog imena, ali je i dalje nepomično zurila u Harija.

– *Ti* si preživeo, dok si još bio beba – reče ona tiho.

– Da, pa – reče Hari obazrivo, polazeći ka vratima. – Ni sâm ne znam zašto, niti iko drugi zna, tako da to i nije nešto čime se treba ponositi.

– O, ne idi! – reče Čo, kao da će ponovo zasuziti. – Zaista mi je žao što sam se ovako rasplakala... nisam mislila da...

Ona ponovo štucnu. Bila je lepa čak i kad su joj oči bile crvene i naduvene. Hari se oseti baš bedno. Bio bi strašno zadovoljan da mu je samo rekla: Srećan Božić.

– Znam da tebi mora da je užasno – reče ona, ponovo brišući oči rukavom. – To što ti spominjem Sedrika, kada si ga video kako umire... pretpostavljam da želiš što pre to da zaboraviš?

Hari ništa ne reče. To je bila istina, ali bilo bi surovo da to i kaže.

– Ti si s-s-stvarno dobar nastavnik, znaš – reče Čo sa suznim osmehom. – Nikada pre nisam uspela nekog da Ošamutim.

– Hvala – reče Hari smeteno.

Jedan dugi trenutak su se gledali. Hari oseti da izgara od želje da izjuri iz sobe, a ujedno shvati da ne može da pomeri svoja stopala.

– Imela – reče Čo tiho, pokazujući na tavanicu iznad njih.

– Aha – reče Hari. Usta su mu bila baš suva. – Mada je verovatno puna narglova.

– Šta su narglovi?

– Pojma nemam – reče Hari. Ona mu priđe bliže. Činilo mu se da mu je na mozak bačena Ošamućujuća čin. – Moraćeš da pitaš Lujku. Ovaj, Lunu.

Čo ispusti čudan zvuk, nešto između jecaja i kikota. Sad mu je bila još bliže. Mogao je da izbroji pegice na njenom nosu.

– Stvarno mi se sviđaš, Hari.

Mozak mu stade. Oseti kako mu se telom širi nekakvo peckanje, parališući mu ruke, noge i glavu.

Sada je bila već i suviše blizu. Mogao je da vidi svaku suzu koja joj prianja uz trepavice...

* * *

Vratio se u dnevni boravak pola sata kasnije i zatekao Rona i Hermionu na najboljim mestima kraj vatre. Već su skoro svi bili otišli u krevet. Hermiona je pisala veoma dugačko pismo. Već je bila ispunila pola rolne pergamenta koji joj se klatio s ivice stola. Ron je ležao na tepihu kraj kamina pokušavajući da završi domaći iz Preobražavanja.

– Što si se toliko zadržao? – upita on kad Hari utonu u fotelju pored Hermionine.

Hari ne odgovori. Bio je u stanju šoka. Jedna polovina njega žudela je da otkrije Ronu i Hermioni šta mu se upravo desilo, a druga je htela da tu tajnu sačuva do groba.

– Jesi li dobro, Hari? – upita ga Hermiona, vireći preko vrha svog pera.

Hari nevoljno slegnu ramenima. Zapravo, nije znao da li je dobro.

– Šta je bilo? – upita Ron, diže se i osloni na lakat da bi bolje video Harija. – Šta se desilo?

Hari nije bio načisto odakle da počne priču, a još nije bio siguran ni da li želi. Baš kad je odlučio da ništa ne govori, Hermiona uze stvar u svoje ruke.

– Je li Čo u pitanju? – upita ona poslovnim tonom. – Da li te je spopala posle časa?

Ukočen od iznenađenja, Hari klimnu glavom. Ron se zakikota, ali stade čim spazi Hermionin pogled.

– Pa... ovaj... šta je htela? – upita on kao fol običnim glasom.

– Ona... – poče Hari, prilično promuklo. Pročisti grlo i ponovo pokuša. – Ona je... ovaj...

– Jeste li se poljubili? – upita Hermiona resko.

Ron tako brzo ustade da mu bočica s mastilom prelete preko tepiha. Ne obaziruć se na to, znatiželjno se upilji u Harija.

– Pa? – hteo je da zna.

Hari skrenu pogled s Ronovog ljubopitljivog i smejuljećeg lica ka Hermioninom blago namrgođenom, i klimnu glavom.

– HA!

Ron izvede pobedonosan gest pesnicom i poče gromko da se smeje, zbog čega nekoliko stidljivih drugaka pored prozora poskoči. Hari se nerado iskezi videvši Rona kako se valja po tepihu, a Hermiona prezrivo pogleda u Rona i vrati se pisanju pisma.

– I? – upita Ron napokon, gledajući u Harija. – Kako je bilo?

Hari se na tren zamisli.

– Mokro – reče iskreno.

Ron ispusti krik za koji je bilo teško razlučiti je li likovanje ili gađenje.

– Zato što je plakala – nastavi Hari utučeno.

– Aha – reče Ron, a osmeh mu polako izblede. – Zar se toliko loše ljubiš?

– Nemam pojma – reče Hari kome to nije palo na pamet i smesta se vidno zabrinu. – Možda je i tako.

– Naravno da nije – reče Hermiona odsutno, i dalje škrabajući pismo.

– Otkud ti znaš? – upita Ron, veoma oštro.

– Zato što Čo ovih dana polovinu svog vremena provodi plačući – reče Hermiona zamišljeno. – Plače za vreme jela, u toaletu, uopšte svuda.

– Čovek bi pomislio da će je malo ljubakanja razvedriti – kezio se Ron.

– Rone – reče Hermiona dostojanstvenim glasom, zarivši vrh pera u mastionicu – ti si najbezosećajnija budalina koju sam imala nesreću da upoznam.

– Šta bi to trebalo da znači? – upita Ron prkosno. – Ko još plače dok ga neko ljubi?

– Da – reče Hari, pomalo očajno – ko?

Hermiona ih pogleda gotovo sažaljivim izrazom.

– Zar ne shvatate kako se Čo oseća u ovom trenutku? – upita.

– Ne – odgovoriše Hari i Ron uglas.

Hermiona uzdahnu i spusti pero.

– Pa, očigledno je vrlo tužna zbog Sedrikove smrti. A mislim da je i zbunjena, jer joj se Sedrik dopadao a sada joj se dopada Hari, pa ne zna koga više voli. Osim toga oseća se krivom, jer misli da vređa uspomenu na Sedrika kada se ljubi s Harijem, a brinuće se i šta će drugi možda da kažu o njoj ako počne da izlazi s Harijem. Verovatno ne ume ni da odredi kakva su njena osećanja prema Hariju, jer je on bio sa Sedrikom kada je ovaj poginuo, pa je to zbunjuje i boli. A još se boji da će je izbaciti iz rejvenkloovskog kvidičkog tima jer tako loše leti.

Kraj njenog govora proprati gotovo ošamućujuć muk, a onda Ron reče: – Ne može jedna jedina osoba sve to da oseća, pukla bi.

– To što ti svoje emocije cediš na kašičicu ne znači da su i ostali takvi – reče Hermiona zlobno, i ponovo se lati pera.

– Ona je prva počela – reče Hari. – Ja ne bih... prišla mi je... a onda je stala da mi plače... nisam znao šta da radim...

– Ne krivi sebe, druškane – reče Ron, uznemiren na samu tu pomisao.

– Trebalo je samo da budeš fin prema njoj – reče Hermiona brižno. – Bio si, zar ne?

– Pa – reče Hari, a neprijatna toplina obli mu lice – recimo... potapšao sam je malo po leđima.

Hermiona se jedva uzdrža da ne prevrne očima.

– Moglo je biti i gore, pretpostavljam – reče. – Hoćeš li je ponovo videti?

– Moraću, zar ne? – reče Hari. – Imamo sastanke DA, zar ne?

– Znaš na šta mislim – nastavi Hermiona nestrpljivo.

Hari ne odgovori. Hermionine reči su otvarale čitav niz zastrašujućih mogućnosti. Pokušao je da zamisli da izađe negde sa Čo – u Hogsmid, možda – i da bude satima s njom nasamo. Naravno, ona će očekivati da je on pozove da izađu, posle svega što se upravo desilo... od te pomisli stomak mu se bolno zgrči.

– Pa dobro – reče Hermiona odsutno, ponovo se udubivši u svoje pismo – imaćeš mnogo prilika da je pozoveš.

– A šta ako on to ne želi? – upita Ron, koji je posmatrao Harija s neobično prepredenim izrazom lica.

– Nemoj da si smešan – reče Hermiona zamišljeno – Hariju se ona već odavno sviđa, zar ne, Hari?

On ne odgovori. Da, odavno mu se dopada Čo, ali kad god bi zamislio neki prizor njih dvoje, uvek bi mu se priviđala jedna radosna Čo, toliko različita od ove koja mu je jecala na ramenu.

– Kome uopšte pišeš taj roman? – upita Ron Hermionu, pokušavajući da pročita komadić pergamenta koji se već vukao po podu. Hermiona ga skloni od njegovog pogleda.

– Viktoru.

– *Krumu*?

– Koliko još Viktora poznajemo?

Ron ne reče ništa, ali je delovao nezadovoljno. Sledećih dvadesetak minuta sedeli su ćutke, Ron je završavao sastav iz Preobražavanja uz mnogo nestrpljivih frktaja i preškrabavanja, a Hermiona je za to vreme uporno pisala, dok nije sasvim ispunila pergament, pažljivo ga smotala i zapečatila. Hari je zurio u vatru, želeći više od svega da se odatle pojavi Sirijusova glava i posavetuje ga o devojkama. Vatra je sve tiše pucketala, dok se vrele crvene žeravice nisu pretvorile u pepeo i, kada se osvrnuo, Hari vide da su njih troje, po ko zna koji put, ostali jedini u sobi.

– Okej, 'ku noć – reče Hermiona zevajući, kad se zaputila ka stepeništu za devojčice.

– Šta li nalazi u Krumu? – zapita se Ron, dok su se on i Hari peli stepeništem za dečake.

– Pa – poče Hari, razmotrivši situaciju – pretpostavljam to što je malo stariji, zar ne... a još je i kvidički reprezentativac...

– Da, ali šta još osim toga – reče Ron, kao da se sekira. – Mislim, on je jedan mrzovoljan bilmez, zar ne?

– Pomalo mrzovoljan, dabome – reče Hari, koji je i dalje razmišljao o Čo.

Oni svukoše svoje odore i obukoše pidžame u potpunoj tišini. Din, Šejmus i Nevil već su spavali. Hari spusti naočare pored kreveta i uđe u postelju, ali ne navuče zastore; zurio je u komadić zvezdanog neba koji se video kroz prozor pored Nevilovog ležaja. Da je mogao znati, u isto vreme prošle noći, da će samo dvadeset četiri sata kasnije poljubiti Čo Čang...

– 'ku noć – zagrokta Ron negde s njegove desne strane.

– 'ku noć – reče Hari.

Možda sledeći put... ako ga uopšte bude... možda će biti malo srećnija. Trebalo je da je pozove da izađu. Ona je to verovatno očekivala, i sada je zaista ljuta na njega... ili leži u krevetu, i dalje plačući za Sedrikom? Nije znao šta da misli. Hermionino objašnjenje učinilo je sve još komplikovanijim, umesto da mu pomogne da shvati.

Tome bi trebalo da nas ovde uče, pomisli, okrećući se postrance, *kako devojke razmišljaju... u svakom slučaju bilo bi korisnije nego Predskazivanje*.

Nevil šmrknu u snu. Negde u noći huknu sova.

Hari je sanjao da se vratio u sobu DA-e. Čo ga je optuživala da ju je tamo namamio lažnim obećanjima. Rekla je da joj je obećao sto pedeset čokoladnih žabica ako se pojavi. Hari se pobunio... Čo povika: *Sedrik mi je dao tonu sličica iz čokožabica, vidi*! I izvadi pune šake sličica iz odore, bacivši ih u vazduh. Zatim se ona pretvori u Hermionu, koja reče: *Obećao si joj, Hari, znaš... Mislim da je bolje da joj daš nešto drugo umesto toga... recimo tvoju Vatrenu strelu*? A Hari se pobuni, rekavši da ne može da joj dâ *Vatrenu strelu* pošto je ona kod Ambridžove, i da je

čitava stvar potpuno smešna, on je zapravo došao u sobu DA-e samo da okači božićne ukrase u obliku Dobijeve glave...

San se promeni...

Telo mu je bilo glatko, moćno i savitljivo. Klizio je između blistavih metalnih šipki, preko mračnog, hladnog kamena... bio je tačno naspram vrata, klizeći na stomaku... bila je pomrčina, a ipak je mogao da vidi predmete oko sebe kako svetlucaju čudnim, živopisnim bojama... polako je okretao glavu... na prvi pogled hodnik je bio prazan... ali ne... na podu pred njim sedeo je neki čovek, brade spuštene na grudi, čije su konture svetlucale u mraku...

Hari isplazi jezik... u vazduhu je okusio miris tog čoveka... bio je živ ali ošamućen... sedeo je ispred vrata na kraju hodnika...

Hari požele da ga ujede... ali mora da obuzda taj impuls... ima važnija posla...

Čovek se promeškolji... srebrnasti Ogrtač mu kliznu s kolena kad je skočio na noge, i Hari vide njegovu svetlucavu, mutnu konturu kako se izdiže nad njim, vide štapić zadenut za pojas... Nije imao izbora... Podiže se visoko iznad poda, a onda udari jednom, dvaput, triput, zarivši svoje očnjake duboko u čovekovo meso, osećajući kako mu se rebra lome među čeljustima, osećajući toplo šikljanje krvi...

Čovek je urlao od bola... a onda je ućutao... srozao se niza zid... njegova krv je liptala po podu...

Čelo ga užasno zabole... gorelo je kao da će eksplodirati...

– Hari! HARI!

Otvorio je oči. Celo telo mu je bilo u ledenom znoju. Bio je uvijen u čaršave kao u ludačku košulju. Osećao se kao da mu neko spušta usijani žarač na čelo.

– *Hari*!

Ron se nadvijao nad njim, vidno preplašen. Bilo je još nekih figura u podnožju Harijevog kreveta. Uhvatio se za glavu. Bol ga je zaslepljivao... otkotrljao se do ivice dušeka i ispovraćao.

– Stvarno mu nije dobro – reče jedan prestrašen glas. – Da pozovemo nekoga?

– Hari! *Hari*!

Mora da kaže Ronu, važno je da mu kaže... duboko i brzo udišući vazduh, Hari se pridiže u krevetu, snagom volje se održavajući da se ne sruši ponovo, dok ga je bol napola oslepeo.

– Tvoj tata – prodahta on dok su mu se grudi snažno nadimale. – Tvoj tata je napadnut...

– Šta? – reče Ron, ne shvatajući.

– Tvoj otac! Ujeden je, svuda je krv...

– Idem po pomoć – reče onaj isti prestrašeni glas, i Hari ču korake kako se udaljavaju iz spavaonice.

– Hari, druže – reč Ron pažljivo – ti... ti si to samo sanjao...

– Ne! – reče Hari besno. Bilo je od ključne važnosti da Ron shvati. – To nije bio

san... ne neki običan san... bio sam tamo, video sam to... *uradio* sam to...

Mogao je da čuje kako Šejmus i Din nešto mrmljaju, ali nije ga bilo briga. Bol u njegovom čelu polako se smanjivao, mada se i dalje znojio i grozničavo drhtao. Ponovo je povratio, a Ron se skloni unazad da ga ne bi pogodio.

– Hari, nije ti dobro – reče on drhtavo. – Nevil je otišao da dovede pomoć.

– Dobro sam! – krkljao je Hari, brišući usta pidžamom, a onda stade nekontrolisano da drhti. – Sa mnom je sve u redu, treba da brineš za svog oca... moramo da otkrijemo gde je... krvari kao lud... ja sam... bila je to ogromna zmija.

Pokušao je da ustane s kreveta, ali ga Ron gurnu natrag. Din i Šejmus su i dalje šaputali u blizini. Hari nije znao da li je prošao jedan ili desetak minuta, samo je sedeo i tresao se, osećajući kako se bol vrlo sporo povlači iz ožiljka... a onda se na stepenicama začuše žurni koraci, i do njega ponovo dopre Nevilov glas.

– Ovuda, profesorka.

Profesorka Mek Gonagal žurno ulete u spavaonicu u svojoj kariranoj kućnoj haljini, naočara nakrivljenih na svom koščatom nosu.

– Šta je Poteru? Gde te boli?

Nikad joj se još nije toliko obradovao. Bio mu je potreban baš neko iz Reda Feniksa, a ne neko ko će da obleće oko njega i da mu propisuje beskorisne napitke.

– Radi se o Ronovom tati – reče, ponovo sedajući. – Napala ga je zmija, i to gadno, video sam kako se to desilo.

– Kako to misliš, video si kako se to desilo? – upita profesorka Mek Gonagal, nabravši svoje tamne obrve.

– Ne znam... zaspao sam, a onda sam se našao tamo...

– Hoćeš da kažeš da si to sanjao?

– Ne! – ljutito povika Hari, pitajući se zašto niko ne shvata. – Najpre sam sanjao nešto sasvim drugo, nešto glupo... a onda me je ovo prekinulo. To se stvarno desilo, nisam to umislio. Gospodin Vizli je zaspao na podu i napala ga je džinovska zmija, bilo je mnogo krvi, on se srušio, neko mora da vidi gde je...

Profesorka Mek Gonagal je zurila u njega kroz nakrivljene naočare, kao da je preplašena onim što je on video.

– Ne lažem i nisam lud! – reče joj Hari, gotovo vičući. – Kažem vam, video sam kako se to desilo!

– Verujem ti, Poteru – reče profesorka Mek Gonagal otresito. – Obuci svoju kućnu odoru – idemo do direktora.

22. Sent Mungova bolnica za magijske bolesti i povrede

Hariju je toliko laknulo što ga je ona shvatila ozbiljno da ni trenutka nije oklevao, već je smesta iskočio iz kreveta, navukao kućni ogrtač i stavio naočare.

– Vizli, i ti bi trebalo da pođeš – reče profesorka Mek Gonagal.

Oni krenuše iz spavaonice za njom pored nemih figura Nevila, Šejmusa i Dina, niza spiralne stepenice ka dnevnom boravku, kroz rupu u portretu, a zatim mesečinom osvetljenim hodnikom Debele Dame. Hari se osećao kao da će ga svakog trenutka preplaviti panika. Hteo je da trči, da dozove Dambldora. Dok oni tako smireno koračaju, gospodin Vizli negde krvari, a šta ako su oni očnjaci (Hari se svim silama trudio da ne pomisli „moji očnjaci“) bili otrovni? Prošli su pored Gospođe Noris, koja je uperila svoje oči nalik fenjerima u njih i tiho frknula, ali joj profesorka Mek Gonagal reče – Iš! – i ova se povuče nazad u senku, a oni za par minuta dođoše do kamenog gargojla koji je čuvao ulaz u Dambldorovu kancelariju.

– Praskave zujalice – reče profesorka Mek Gonagal.

Gargojl ožive i odskoči u stranu. Zid iza njega se otvori i otkri kameno stepenište koje se kretalo naviše poput spiralnog lifta. Sve troje stadoše na pokretne stepenice.

Zid se uz tup udar zatvori za njima, i oni krenuše gore u sitnim krugovima, sve dok nisu došli do izuzetno uglačanih hrastovih vrata s mesinganim zvekirom u obliku grifona.

Iako je ponoć već dobrano prošla, iz sobe su se čuli glasovi, i to velika graja. Po zvuku bi se reklo da je Dambldor ugostio barem desetak ljudi.

Profesorka Mek Gonagal triput pokuca grifonskim zvekirom, i glasovi naglo utihnuše, kao da ih je neko ugasio. Vrata se sama od sebe otvoriše, i profesorka Mek Gonagal uvede Harija i Rona.

Soba je bila u pomrčini. Čudnovati srebrni instrumenti koji su stajali na stočićima bili su nemi i nepokretni, umesto da bruje i izbacuju oblačiće dima kao što su inače činili. Portreti starih direktora i direktorki koji su prekrivali zidove dremali su u svojim ramovima. Na stalku iza vrata spavala je veličanstvena crveno-zlatna ptica, podvivši glavu ispod krila.

– Oh, to ste vi, profesorko Mek Gonagal... i... *ah*.

Dambldor je sedeo za radnim stolom u fotelji s velikim naslonom, nagnut prema svetlosti sveća koje su osvetljavale papire prostrte pred njim. Nosio je veličanstveno izvezenu ljubičasto-zlatnu odoru preko snežnobele spavaćice, ali delovao je posve budno, i odmah je usredsredio svoje prodorne svetloplave oči na profesorku Mek Gonagal.

– Profesore Dambldor, Poter je imao... pa, noćnu moru – reče profesorka Mek Gonagal. – Kaže...

– To nije bila noćna mora – brzo uskoči Hari.

Profesorka Mek Gonagal se okrenu ka Hariju, malčice se mršteći.

– Dobro, Poteru, onda ti ispričaj direktoru o tome.

– Ja... pa, *jesam* spavao... – poče Hari i, uprkos svojoj užasnutosti i očajničkoj potrebi da natera Dambldora da shvati, pomalo ga je nerviralo što direktor ne gleda u njega, već pogledom ispituje sopstvene isprepletane prste. – Ali to nije bio običan san... bilo je stvarno... video sam kada se dogodilo... – On duboko udahnu. – Ronovog tatu, gospodina Vizlija, napala je džinovska zmija.

Činilo se da su te reči nastavile da odjekuju pošto ih je izgovorio, delujući pomalo nebulozno, čak i komično. Zavlada tajac, tokom kojeg se Dambldor zavali u naslon i zagleda se u tavanicu, meditirajući. Ron je gledao čas u Harija, čas u Dambldora, prebledeo i šokiran.

– Kako si to video? – upita Dambldor tiho, i dalje ne gledajući u Harija.

– Pa... ne znam – reče Hari, prilično ljutito jer, uostalom, kakve to veze ima? – U svojoj glavi, valjda...

– Nisi me razumeo – reče Dambldor istim smirenim tonom. – Mislio sam... možeš li da se setiš... ovaj... gde si se ti nalazio dok si posmatrao taj napad? Da li si stajao pored žrtve, ili si celu scenu gledao odozgo?

Pitanje je bilo tako čudnovato da Hari zinu, piljeći u Dambldora. Kao da ovaj

zna...

– Ja sam bio zmija – reče. – Sve sam video iz perspektive same zmije.

Na trenutak svi zaćutaše, a zatim Dambldor, sada gledajući u Rona, i dalje prebledelog, upita drugačijim, oštrijim glasom: – Da li je Artur ozbiljno povređen?

– *Da* – reče Hari žustro. Zašto svi toliko sporo kapiraju, zar ne shvataju koliko čovek krvari kada mu tako dugački očnjaci probiju bok? I zašto Dambldor neće ni da ga udostoji pogleda?

Ali Dambldor ustade, tako brzo da Hari poskoči, i obrati se jednom od starih portreta koji je visio tik uz plafon. – Everarde? – reče on odsečno. – I ti isto, Dilis!

Čarobnjak žućkastog tena u tankom crnom ramu i veštica pored njega dugih srebrnih uvojaka odmah otvoriše oči, iako se činilo da su u najdubljem snu.

– Slušali ste? – upita Dambldor.

Čarobnjak klimnu glavom, a veštica reče: – Naravno.

– Čovek ima riđu kosu i naočare – reče Dambldor. – Everarde, ti ćeš morati da digneš uzbunu, postaraj se da ga pronađu pravi ljudi...

Oboje klimnuše glavom i postrance izađoše iz ramova, ali umesto da se pojave u susednim slikama (kao što je to obično bivalo na Hogvortsu), oni se ne pojaviše uopšte. U jednom ramu se sada nalazila samo pozadina tamne zavese, a u drugom lepa kožna fotelja. Hari primeti da mnogi drugi direktori i direktorke po zidovima, iako su vrlo ubedljivo hrkali i balavili, neprekidno krišom gledaju u njega kroz trepavice, i iznenada shvati ko je to govorio kada su zakucali na vrata.

– Everard i Dilis bili su dvoje najslavnijih direktora Hogvortsa – reče Dambldor, obilazeći Harija, Rona i profesorku Mek Gonagal kako bi prišao veličanstvenoj usnuloj ptici na stalku kraj vrata. – Njihove zasluge su toliko velike da su im portreti okačeni i u drugim važnim čarobnjačkim institucijama. Pošto se slobodno kreću između svojih portreta, mogu da nam kažu šta se dešava na drugim mestima...

– Ali gospodin Vizli bi mogao da bude bilo gde! – reče Hari.

– Molim vas, sedite, sve troje – reče Dambldor, kao da Hari ništa nije rekao. – Everard i Dilis se možda neće vratiti još nekoliko minuta. Profesorka Mek Gonagal, ako biste mogli da prizovete još stolica.

Profesorka Mek Gonagal izvuče štapić iz džepa svoje kućne haljine i mahnu njime. Tri stolice se stvoriše niotkuda, ravnih naslona i drvene, ni nalik udobnim cicanim foteljama koje je Dambldor stvorio na Harijevom saslušanju. Hari sede, posmatrajući Dambldora preko ramena. Dambldor prstom pomiluje Foksovu zlatnu perjanu glavu. Feniks se istog trena probudi. Visoko podiže svoju prelepu glavu i osmotri Dambldora sjajnim crnim očima.

– Trebaće nam – reče Dambldor ptici, veoma tiho – upozorenje.

Blesnu plamen, i Feniks nestade.

Dambldor se sada nadvi nad jedan od krhkih srebrnih instrumenata, čiju funkciju Hari nikada nije shvatio, prenese ga do svog stola, sede ponovo preko puta njih i

nežno ga dodirnu vrhom svog štapića.

Instrument istog trena ožive i oglasi se ritmičnim čangrljanjem. Sićušni oblaci bledozelenog dima pokuljaše iz minijaturne srebrne cevčice na samom vrhu aparata. Dambldor se pomno zagleda u dim, nabravši čelo. Posle nekoliko sekundi, sićušni oblačići postadoše postojan mlaz dima koji se zgušnjavao i uvijao u vazduhu... na jednom kraju dima pojavi se zmijska glava, širom otvorivši usta. Hari se pitao da li taj instrument potvrđuje njegovu priču: željno je gledao u Dambldora, tražeći neki znak da je u pravu, ali Dambldor ne podiže pogled ka njemu.

– Naravno, naravno – promrmlja Dambldor za sebe, još uvek proučavajući trag dima, bez trunke iznenađenja. – Ali podvojene bíti?

Hari nije mogao da uhvati to pitanje ni za glavu ni za rep. Dimna zmija se, međutim, istog trena podeli u dve zmije, koje su se uvijale i talasale mračnim vazduhom. S izrazom sumorne satisfakcije, Dambldor ponovo nežno potapša instrument svojim štapićem: čangrljanje se uspori i prestade, a dimna zmija izbledi, pretvori se u bezobličnu izmaglicu i ispari.

Dambldor vrati instrument na stočić s vretenastim nožicama. Hari vide kako ga mnogi stari direktori s portreta prate pogledom, a onda, shvativši da ih Hari gleda, brže-bolje ponovo počeše da se prave da spavaju. Hari htede da upita čemu služi taj čudni srebrni uređaj, ali pre nego što je stigao to da zausti začu se povik sa samog vrha zida s njihove desne strane. Čarobnjak zvani Everard ponovo se pojavio u svom portretu, malčice zadihan.

– Dambldore!

– Kakve su vesti? – odmah će Dambldor.

– Vikao sam dok neko nije dotrčao – reče čarobnjak, koji je brisao znoj sa čela zavesom iza sebe – rekao sam im da sam čuo kako se nešto kreće dole niza stepenice – nisu bili sigurni da li da mi poveruju, ali su ipak sišli da provere – znaš da dole nema nikakvih portreta kroz koje bih mogao da posmatram. Bilo kako bilo, par minuta kasnije preneli su ga gore. Ne izgleda dobro, obliven je krvlju, otrčao sam do portreta Elfride Kreg da bih ga bolje osmotrio, dok su izlazili...

– Dobro – reče Dambldor kada se Ron grčevito trže. – Pretpostavljam da će ga Dilis videti kako stiže, a onda...

Koji trenutak kasnije, i veštica srebrnih uvojaka pojavi se na sopstvenom portretu. Ona kašljući utonu u svoju fotelju i reče: – Da, odveli su ga u Sent Mungo, Dambldore... proneli su ga pored mog portreta... izgleda loše...

– Hvala ti – reče Dambldor. On se osvrnu ka profesorki Mek Gonagal.

– Minerva, molim te idi i probudi ostalu decu Vizlijevih.

– Naravno...

Profesorka Mek Gonagal ustade i hitro krenu ka vratima. Hari iskosa pogleda u Rona, koji je bio potpuno prestravljen.

– Dambldore... šta ćemo s Moli? – upita profesorka Mek Gonagal, zastavši na

vratima.

– To će biti posao za Foksa, kad završi s osmatranjem da li neko nailazi – reče Dambldor. – Ali možda već i zna... onaj njen izvrsni sat...

Hari je znao da Dambldor govori o satu koji nije pokazivao vreme, već gde su i u kakvom stanju svi članovi porodice Vizli, i trže se na pomisao da kazaljka gospodina Vizlija mora da ovog trenutka pokazuje na *smrtnu opasnost*. Ali bilo je veoma kasno. Gospođa Vizli verovatno spava, te neće videti sat. Hari se smrznu pri pomisli na bauka koji se na oči gospođe Vizli pretvorio u beživotno telo gospodina Vizlija, kome se krv slivala niz lice s nakrivljenim naočarima... ali gospodin Vizli neće umreti... ne sme...

Dambldor je sada čeprkao po plakaru iza Harija i Rona. Zatim izroni iz njega noseći pocrneli crni čajnik koji pažljivo smesti na svoj sto. Podigao je štapić i promrmljao: – *Portus*! – Čajnik na trenutak zadrhta, svetleći čudnim plavim sjajem. Zatim se polako smiri, ponovo postavši ziftcrn.

Dambldor odmaršira do još jednog portreta, na kome je bio naslikan čarobnjak mudrog izgleda sa šiljatom bradicom, obučen u sliterinske srebrno-zelene boje, i očigledno tako duboko usnuo da nije čuo Dambldorov glas kada je ovaj pokušao da ga probudi.

– Finease. *Finease*.

Stanovnici portreta koji su prekrivali zidove sobe više se nisu pretvarali da spavaju. Sada su se mrdali u ramovima kako bi što bolje videli šta se događa. Kada je čarobnjak-mudrijaš nastavio da se pretvara da spava, neki od njih takođe povikaše njegovo ime.

– Finease! *Finease*! FINEASE!

Više nije mogao da se pretvara. On se teatralno trže i širom otvori oči.

– Da li me je to neko zvao?

– Treba ponovo da posetiš svoj drugi portret, Finease – reče Dambldor. – Imam još jednu poruku.

– Da posetim moj drugi portret? – reče Fineas piskavim glasom, široko i lažno zevajući (pogled mu pređe preko sobe i usredsredi se na Harija). – A ne, Dambldore, previše sam umoran noćas.

Nešto u Fineasovom glasu Hariju je bilo izuzetno poznato, gde li ga je već čuo? Ali pre nego što je stigao da razmisli, portreti na okolnim zidovima zagrajaše u znak protesta.

– To je neposlušnost, gospodine! – zagrme korpulentni čarobnjak crvenog nosa, zavitlavši preteće pesnicama. – Zanemarivanje dužnosti!

– Mi smo čašću obavezani da služimo trenutnog direktora Hogvortsa! – povika krhki stari čarobnjak, kojeg Hari prepozna kao Dambldorovog prethodnika Armanda Dipeta. – Sram te bilo, Finease!

– Da li da ga ja ubedim, Dambldore? – upita veštica prodornog pogleda,

podigavši neobično debeo štapić koji je veoma ličio na brezovu granu.

– Ma, *dobro* de – reče čarobnjak po imenu Fineas, posmatrajući njen štapić s blagom strepnjom – iako je dosad možda već uništio moju sliku, kao što je učinio i s većinom porodičnih...

– Sirijus zna da ne sme da uništi tvoj portret – reče Dambldor, i Hari istog trena shvati gde je već čuo Fineasov glas: dopirao je iz naizgled praznog rama u njegovoj spavaćoj sobi u Ulici Grimold. – Prenećeš mu poruku da je Artur Vizli teško povređen i da će njegova supruga, deca i Hari Poter uskoro stići u njegovu kuću. Da li si me razumeo?

– Artur Vizli povređen, supruga, deca i Hari Poter dolaze da ostanu – odrecitova Fineas s dosadom u glasu. – Da, da... u redu...

On skrenu s portreta i nestade s vidika u trenutku kada se vrata kancelarije ponovo otvoriše. Profesorka Mek Gonagal uvede unutra Freda, Džordža i Džini, sve troje raščupane i šokirane, još uvek u noćnoj odeždi.

– Hari – šta se to zbiva? – upita Džini, koja je delovala prestrašeno. – Profesorka Mek Gonagal kaže da si video tatu povređenog...

– Vaš otac je povređen na dužnosti za Red Feniksa – reče Dambldor, pre nego što je Hari stigao i da progovori. – Odveden je u Sent Mungovu bolnicu za magijske bolesti i povrede. Šaljem vas sve nazad u Sirijusovu kuću, koja je mnogo bliža bolnici od Jazbine. Tamo ćete se naći sa majkom.

– Kako idemo tamo? – upita Fred, delujući potreseno. – Flu-praškom?

– Ne – reče Dambldor. – Flu-prašak trenutno nije bezbedan, mreža je pod prismotrom. Ići ćete pomoću teleportacionog ključa. – On pokaza na stari čajnik koji je nevino stajao povrh njegovog stola. – Čekamo samo da Fineas Nigelus podnese izveštaj... hoću da budem siguran da je sve bezbedno, pre nego što vas pošaljem...

U samom središtu kancelarije buknu plamen, iz kojeg izlete jedno jedino zlatno pero i nežno pade na pod.

– To je Foksovo upozorenje – reče Dambldor, uzevši pero čim je dodirnulo tlo. – Mora da je profesorka Ambridž saznala da niste u krevetima... Minerva, idi i preseci joj put... reci joj bilo šta...

Profesorka Mek Gonagal odjuri, zavijorivši kariranom noćnom haljinom.

– On kaže da će mu biti neizmerno drago da ih primi – reče s dosadom glas iza Dambldora: čarobnjak po imenu Fineas ponovo se pojavio ispred sliterinske zastave. – Moj čukununuk je oduvek imao čudan ukus kad je u pitanju odabir gostiju.

– Dođite ovamo, onda – reče Dambldor Hariju i Vizlijevima – i to brzo, pre nego što nam se još neko pridruži.

Hari i ostali se skupiše oko Dambldorovog stola.

– Da li ste svi već koristili teleportacioni ključ? – upita Dambldor, a oni klimnuše glavama, ispruživši ruke da dodirnu neki deo pocrnelog čajnika. – Dobro. Dakle, kada izbrojim do tri, jedan... dva...

Zbilo se to u deliću sekunde: tokom beskrajno malog zastoja pre nego što je Dambldor rekao 'tri', Hari podiže pogled ka njemu – bili su vrlo blizu jedan drugome – i pogled Dambldorovih bistrih plavih očiju pređe s teleportacionog ključa na Harijevo lice.

Istog trena Harijev ožiljak se usijao, pekući ga kao da se stara rana ponovo otvorila – i u Hariju se rasplamsa tako moćna mržnja, nepozvana, neželjena, ali zastrašujuće jaka, da on na tren oseti kako bi najradije od svega želeo da napadne – ugrize – da uroni svoje očnjake u čoveka pred sobom...

– ... *tri*.

Hari oseti snažan trzaj ispod pupka, tlo mu nestade pod nogama, a ruka mu se prilepi za čajnik. Udarao je u ostale dok su leteli kroz vrtlog boja i nalet vetra, prilepljeni za čajnik koji ih je vukao napred... sve dok ne oseti kako mu stopala tako snažno udaraju o tlo da mu kolena klecnuše, čajnik začangrlja po podu, a negde kraj njega nečiji glas reče:

– Ponovo ste se vratili, izdajnička derišta. Da li je istina da im otac umire?

– NAPOLJE! – zagrme drugi glas.

Hari se pridiže na noge i osvrnu se oko sebe. Stigli su u sumornu podrumsku kuhinju u Ulici Grimold broj dvanaest. Jedini izvor svetlosti bili su kamin i treperava sveća koja je osvetljavala ostatke usamljeničke večere. Kričer je upravo nestajao kroz vrata koja su vodila ka hodniku, zlobno se osvrćući ka njima dok je pridizao svoje rite da se ne saplete o njih; Sirijus im je žurno prilazio, zabrinutog izraza. Bio je neizbrijan i još uvek u dnevnoj odeći. Takođe je pomalo zaudarao na ustajalo piće, poput Mandangusa.

– Šta se zbiva? – upita on, ispruživši ruku da pridigne Džini. – Fineas Nigelus je rekao da je Artur gadno povređen...

– Pitaj Harija – reče Fred.

– Da, i ja hoću to lično da čujem – reče Džordž.

Blizanci i Džini zurili su u njega. Kričerovi koraci zaustaviše se na stepenicama koje su vodile iz sobe.

– Bilo je... – poče Hari. Ovo je bilo još gore nego kad je govorio Mek Gonagalovoj i Dambldoru. – Imao sam... nekakvu... viziju...

I on im ispriča sve što je video, iako je izmenio priču tako da je zvučalo kao da je posmatrao sa strane dok je zmija napadala, a ne zmijskim očima. Ron, koji je još uvek bio veoma bled, pogleda ga, ali ne progovori. Kada je Hari završio, Fred, Džordž i Džini na trenutak nastaviše da zure u njega. Hari nije znao da li to umišlja, ali činilo mu se da ima nečeg optužujućeg u njihovim pogledima. Pa, ako će već da ga krive samo zato što je video napad, drago mu je što im nije rekao da je tom prilikom bio u samoj zmiji.

– Da li je mama stigla? – upita Fred, okrenuvši se ka Sirijusu.

– Ona verovatno još uvek ne zna šta se dogodilo – reče Sirijus. – Bilo je važno da

vas sklonimo pre nego što bi Ambridžova mogla da se umeša. Pretpostavljam da Dambldor upravo obaveštava Moli.

– Moramo da idemo u Sent Mungo – reče Džini uzbuđeno. Osvrnu se ka svojoj braći. Svi su, naravno, još uvek bili u pidžamama. – Sirijuse, možeš li da nam pozajmiš ogrtače ili nešto slično?

– Čekajte malo, ne možete sada da upadate u Sent Mungo! – reče Sirijus.

– Naravno da možemo u Sent Mungo ako hoćemo – reče Fred tvrdoglavog izraza lica. – On je naš tata!

– A kako ćete objasniti da ste znali da je Artur napadnut, pre nego što je bolnica uopšte i obavestila njegovu ženu?

– Kakve to ima veze? – upita Džordž žustro.

– Ima veze, jer ne želimo da skrećemo pažnju na činjenicu da Hari ima vizije stvari koje se događaju stotinama milja daleko! – reče Sirijus ljutito. – Imate li pojma šta bi Ministarstvo uradilo da to dozna?

Fred i Džordž su delovali kao da ih nije briga šta bi Ministarstvo uradilo. Ron je još uvek bio pepeljast u licu i nem.

Džini reče: – Mogao je neko drugi da nam kaže... mogli smo da čujemo od nekog drugog, a ne od Harija.

– Od koga? – upita Sirijus nestrpljivo. – Čujte, vaš otac je povređen dok je bio na dužnosti za Red, i okolnosti su već dovoljno sumnjive i bez toga da njegova deca saznaju za to nekoliko sekundi pošto se desilo. Mogli biste naneti ozbiljnu štetu Redu...

– Baš nas briga za glupavi Red! – povika Fred.

– Radi se o životi i smrti našeg oca! – zaurla Džordž.

– Vaš otac je znao u šta se upušta, i neće vam biti zahvalan ako upropastite ceo Red! – reče Sirijus, podjednako ljutito. – Tako stoje stvari... zato vi niste u Redu, jer ne razumete... postoje stvari za koje vredi umreti!

– Lako je tebi da to kažeš kad si stalno ovde! – zagrme Fred. – Ne vidim da ti stavljaš glavu u torbu!

Ono malo boje u Sirijusovom licu izblede. Na trenutak je izgledalo kao da bi vrlo rado udario Freda, ali kada je progovorio glas mu je bio odlučan i smiren.

– Znam da vam je teško, ali svi moramo da se ponašamo kao da još uvek ništa ne znamo, bar dok ne čujemo neke vesti od vaše majke, u redu?

Fred i Džordž su ga još uvek buntovnički gledali. Džini pak priđe najbližoj stolici i uvali se u nju. Hari pogleda u Rona, koji izvede čudan pokret, nešto između klimanja glavom i sleganja ramenima, pa i njih dvojica sedoše. Blizanci su još minut mrko gledali u Sirijusa, a zatim se smestiše levo i desno od Džini.

– Tako je – reče Sirijus, ohrabrujući ih – hajde da svi... da svi popijemo nešto dok čekamo. *Asio krem-pivo*!

On pridiže štapić kada je to izgovorio, i šest boca dolete ka njemu iz plakara,

kliznu po stolu razbacavši ostatke Sirijusovog obroka, i uredno se zaustavi ispred njih šestoro. Svi su pili, i neko vreme čulo se samo pucketanje kuhinjske vatre i tupo udaranje njihovih flaša o površinu stola.

Hari je pio samo da bi imao šta da radi s rukama. Stomak mu je bio ispunjen vrelom kiptećom krivicom. Ne bi bili ovde da nije bilo njega. Još uvek bi svi spavali u svojim krevetima. I nije mu vredelo što je ponavljao sebi da je podigavši uzbunu pomogao da pronađu gospodina Vizlija, pošto je to otvaralo neizbežno pitanje ko je uopšte napao gospodina Vizlija.

Ne budi glup, ti nemaš očnjake, reče sebi, pokušavajući da se smiri, iako mu se ruka kojom je držao krem-pivo tresla, *ležao si u krevetu, nisi nikoga napao...*

Ali šta se onda upravo zbilo u Dambldorovoj kancelariji, upita se. *Kao da sam hteo da napadnem i Dambldora...*

On spusti bocu malo jače no što je nameravao, i ona se prevrnu po stolu. Niko nije reagovao. A onda blesak vatre u vazduhu osvetli prljave tanjire pred njima i, kad vrisnuše od zaprepašćenja, svitak pergamenta pade na sto uz tup udarac, praćen jednim jedinim zlatnim perom iz Feniksovog repa.

– Foks! – reče odmah Sirijus, zgrabivši pergament. – Ovo nije Dambldorov rukopis – mora da je poruka od vaše majke – evo...

On gurnu pismo u šake Džordžu, koji ga otvori i naglas pročita: – *Tata je još živ. Upravo krećem za Sent Mungo. Ostanite gde ste. Poslaću vest čim budem u prilici. Mama.*

Džordž se osvrnu ka ostalima za stolom.

– Još uvek živ... – reče on polako. – Ali to zvuči kao da...

Nije morao da dovrši rečenicu. I Hariju je zvučalo kao da gospodin Vizli lebdi negde između života i smrti. Još uvek izuzetno bled, Ron je piljio u poleđinu majčinog pisma, kao da će mu ono izgovoriti nekakve reči utehe. Fred istrže pergament iz Džordžovih ruku i sâm ga pročita, a zatim podiže pogled ka Hariju, koji oseti kako mu ruka s krem-pivom ponovo drhti, te je steže još jače, kako bi je zaustavio.

Ako je Hari ikada i presedeo neku dužu noć, nije toga mogao da se seti. Sirijus je u jednom trenutku čak predložio, ne baš ubeđen, da svi odu u krevet, ali su zgroženi izrazi lica Vizlijevih bili dovoljan odgovor. Uglavnom su u tišini sedeli oko stola, posmatrajući fitilj sveće kako sve niže dogoreva u rastopljenom vosku, i tek bi povremeno prineli flašu ustima, progovarajući samo da bi se raspitali koliko je sati, ili da se naglas zapitaju šta se zbiva i da druge uvere da će, bude li loših vesti, odmah saznati za to jer gospođa Vizli mora da je već odavno stigla u Sent Mungo.

Fred je zadremao, glava mu se klatila na ramenima. Džini se sklupčala kao mačka u svojoj stolici, ali su joj oči bile otvorene. Hari je mogao u njima da vidi odblesak vatre iz ognjišta. Ron je sedeo glave uronjene u šake, i nije se moglo reći spava li ili je budan. Hari i Sirijus su često razmenjivali poglede, dva uljeza u porodičnoj žalosti, čekali... i čekali...

U pet i deset ujutru po Ronovom satu, kuhinjska vrata se širom otvoriše i gospođa Vizli uđe u kuhinju. Bila je izuzetno bleda, ali kada se svi okrenuše da je pogledaju, Fred, Ron i Hari napola ustavši iz stolica, ona im se slabo osmehnu.

– Biće sve u redu s njim – reče ona, glasom slabim od umora. – Spava. Moći ćemo svi kasnije da ga vidimo. Bil sada dežura pokraj njega. Uzeće jedno jutarnje odsustvo s posla.

Fred se zavali nazad u stolicu, prekrivši lice rukama. Džordž i Džini ustadoše, žurno priđoše svojoj majci i zagrliše je. Ron se izuzetno drhtavo nasmeja i dokrajči krem-pivo u jednom gutljaju.

– Doručak! – reče Sirijus glasno i veselo, skočivši na noge. – Gde je onaj prokleti kućni vilenjak? Kričeru! KRIČERU!

Ali Kričer se ne odazva na taj poziv.

– Ma zaboravi, onda – promrmlja Sirijus, brojeći ljude pred sobom. – Dakle, doručak za... da vidimo... sedam... porcija jaja sa slaninom, recimo, i malo čaja i tosta...

Hari potrča ka pećnici da mu pomogne. Nije želeo da ometa sreću Vizlijevih, i strepeo je od trenutka kada će mu gospođa Vizli zatražiti da joj ispriča svoju viziju. Međutim, samo što je uzeo tanjire iz plakara gospođa Vizli mu ih istrže iz ruku i privuče ga k sebi u zagrljaj.

– Ne znam šta bi se dogodilo da nije bilo tebe, Hari – reče ona prigušenim glasom. – Artura možda satima niko ne bi našao, a onda bi već bilo prekasno. Ali zahvaljujući tebi on je živ, a Dambldor je uspeo da smisli dobru priču da opravda zato je Artur bio tamo gde je bio, pojma nemaš u kolikoj bismo inače nevolji bili, pogledaj samo sirotog Sterdžisa...

Hari jedva da je mogao da podnese njenu zahvalnost, ali ona ga, na svu sreću, ubrzo ispusti i okrenu se ka Sirijusu da mu se zahvali što joj je pripazio decu tokom noći. Sirijus reče da je srećan što je mogao da pomogne, i da se nada da će svi ostati kod njega dok god je gospodin Vizli u bolnici.

– Oh, Sirijuse, toliko sam ti zahvalna... oni misle da će morati još malo da se zadrži tamo, a bilo bi divno kada bismo mu bili bliže... naravno, to znači da ćemo možda ovde provesti Božić.

– Što nas je više, to bolje! – reče Sirijus s tako očiglednom iskrenošću da se lice gospođe Vizli ozari, i ona nabaci kecelju i poče da pomaže oko spremanja doručka.

– Sirijuse – promrmlja Hari, ne mogavši više da izdrži. – Možemo li nakratko da porazgovaramo? Ovaj – *odmah*?

On uđe u mračnu ostavu, a Sirijus krenu za njim. Bez ikakvog uvoda, Hari ispriča kumu svaki detalj svoje vizije, uključujući i činjenicu da je on sâm bio zmija koja je napala gospodina Vizlija.

Kada je napokon zastao da dođe do daha, Sirijus reče: – Jesi li rekao Dambldoru za to?

– Da – reče Hari nestrpljivo – ali nije mi rekao šta to znači. Uostalom, on mi više ništa ne govori.

– Siguran sam da bi ti rekao da je u pitanju nešto zbog čega treba da se brineš – reče Sirijus odlučnim glasom.

– Ali to nije sve – reče Hari, glasom tek nešto jačim od šapata. – Sirijuse, ja... mislim da počinjem da ludim. Noćas, u Dambldorovoj kancelariji, kada smo uzeli teleportacioni ključ... na nekoliko sekundi mi se činilo da sam zmija, osećao sam se kao da *jesam* – ožiljak me je strašno zaboleo kada sam pogledao u Dambldora – Sirijuse, hteo sam da ga napadnem!

Mogao je da vidi samo krajičak Sirijusovog lica, ostatak je bio u tmini.

– To mora da je bila samo posledica vizije, ništa više – reče Sirijus. – Još uvek si mislio na san, ili šta god to bilo, pa si...

– Nije bilo tako – reče Hari, vrteći glavom – kao da se nešto uzdiglo u meni, kao da je *zmija* u meni!

– Moraš da spavaš – reče Sirijus strogo. – Doručkovaćeš, zatim ćeš otići gore da prilegneš malo, a posle ručka možeš s ostalima da posetiš Artura. Još uvek si u šoku, Hari. Kriviš sebe za nešto čemu si samo prisustvovao, a sva je sreća što *jesi* video, inače bi Artur možda umro. Prestani već jednom da se brineš.

On potapša Harija po ramenu i izađe iz ostave, ostavljajući Harija da stoji sam u mraku.

* * *

Svi izuzev Harija su ostatak prepodneva proveli spavajući. Popeo se u spavaću sobu koju je delio s Ronom poslednjih nedelja leta, ali dok se Ron uvukao u krevet i zaspao za nekoliko minuta, Hari je sedeo potpuno obučen, pogrbljen i naslonjen na hladne metalne rešetke kreveta, namerno se trudeći da mu bude što neudobnije, rešen da ne dopusti sebi da zadrema, užasnut od mogućnosti da ponovo postane zmija u svom snu i kada se probudi otkrije da je napao Rona, ili da je odgmizao kroz kuću i ubio nekog od ostalih...

Kada se Ron probudio, Hari se pretvarao da je i on uživao u okrepljujućoj dremki. Dok su ručali, kovčezi su im stigli s Hogvortsa, tako da su mogli da se obuku kao Normalci za put do Sent Munga. Svi osim Harija bili su ushićeni i pričljivi dok su se presvlačili iz svojih odora u farmerke i majice. Kada su se Tonks i Ludooki pojavili da ih otprate kroz London, oni ih veselo pozdraviše, smejući se polucilindru koji je Ludooki nosio nakrivljenog kako bi pokrio svoje magično oko, iskreno ga uveravajući da će Tonksina kosa, koja je ponovo bila kratka i svetloružičasta, privlačiti manje pažnje od njega u podzemnoj železnici.

Tonks je bila veoma zainteresovana za Harijevu viziju napada na gospodina Vizlija, o čemu Hari nije želeo da diskutuje.

– Da nemaš možda vidovnjačke krvi u svojoj porodici? – upita ga ona radoznalo, dok su sedeli jedno pored drugog u metrou koji je kloparao ka centru grada.

– Ne – reče Hari koji, setivši se profesorke Treloni, shvati to gotovo kao uvredu.

– Ne – reče Tonks, zamislivši se – ne, pretpostavljam da ti zapravo ne proričeš, zar ne? Mislim, ti ne vidiš budućnost, ti vidiš sadašnjost... čudno ti je to, je l' da? Mada, može biti korisno...

Hari joj ne odgovori. Na svu sreću, siđoše na sledećoj stanici, u samom srcu Londona, i u komešanju prilikom izlaska iz vagona on uspe da propusti Freda i Džordža između sebe i Tonks, koja je vodila. Svi krenuše za njom uz pokretne stepenice, dok je Ćudljivko ćopao na samom začelju grupice, s nakrivljenim polucilindrom i izobličenom šakom uvučenom između dugmadi kaputa, stežući čarobni štapić. Hariju se učini da ga njegovo skriveno oko pomno osmatra. Trudeći se da izbegne nova pitanja o svom snu, on upita Ludookog gde je skrivena bolnica Sent Mungo.

– Nedaleko odavde – zagrme Ćudljivko kad su izašli na zimski vazduh široke ulice pune prodavnica i božićnih kupaca. On gurnu Harija malko ispred sebe, ćopajući tik iza njega. Hari je znao da mu se ispod nakrivljenog šešira oko okreće u svim pravcima. – Nije bilo lako naći dobru lokaciju za bolnicu. Nijedno mesto u Dijagon-aleji nije bilo dovoljno veliko, a nismo mogli da je držimo pod zemljom, kao Ministarstvo – ne bi bilo zdravo. Na kraju su uspeli da se dokopaju jedne zgrade ovde. Stav je bio da će bolesni čarobnjaci moći da dolaze i odlaze, utapajući se u masu ljudi.

On zgrabi Harija za rame da se ne bi razdvojili kada se pored njih progura buljuk kupaca rešenih da stignu do obližnje prodavnice električnih aparata.

– Evo nas – reče Ćudljivko koji trenutak kasnije.

Stigli su pred veliku staromodnu robnu kuću od crvene cigle, po imenu *Čistka i rašlje, d.d*. Celo mesto je bilo zapušteno i trošno; u izlozima je bilo nekoliko nasumično razbacanih okrnjenih lutaka s nakrivo nameštenim perikama, koje su na sebi imale odeću izašlu iz mode pre barem desetak godina. Veliki natpisi na svim prašnjavim vratima poručivali su: *Zatvoreno zbog renoviranja.* Hari ču krupnu ženu natovarenu plastičnim kesama punim kupljene robe, kako u prolazu govori prijateljici: – Ovo mesto *nikada* nije otvoreno...

– U redu – reče Tonks, pozivajući ih da priđu izlogu u kome nije bilo ničega osim izuzetno ružne ženske lutke. Lažne trepavice su joj se odlepile, a bila je obučena u zelenu najlonsku haljinu s keceljom. – Jeste li svi spremni?

Oni klimnuše glavama, i okupiše se oko nje. Ćudljivko ponovo munu Harija među lopatice, kako bi ga usmerio napred, a Tonks se nagnu ka staklu izloga, gledajući u izuzetno ružnu lutku, zamaglivši dahom staklo. – Š'a ima – reče ona – došli smo da vidimo Artura Vizlija.

Hari pomisli kako je apsurdno što očekuje da je lutka čuje kad govori tako tiho

kroz stakleni izlog, uz sve te silne autobuse koji brundaju iza nje, i uz silnu gungulu ulice pune kupaca. A zatim se seti da lutke ionako ne mogu da čuju. Sledećeg trenutka zinu u čudu kad lutka neznatno klimnu glavom, i pozva ih svojim zgrčenim prstom da priđu, a Tonks zgrabi Džini i gospođu Vizli za laktove, zakorači kroz staklo izloga i nestade.

Fred, Džordž i Ron zakoračiše za njima. Hari se osvrnu ka gomili kupaca koji su se gurali iza njega. Činilo se da niko ne gleda u tako ružne izloge kao što su oni u *Čistka i rašlje d.d.*, i da niko ne primećuje kako je šestoro ljudi zakoračilo kroz njihovo staklo i jednostavno isparilo.

– Ajde – zareža Ćudljivko, još jedanput gurnuvši Harija u leđa, i oni zajedno zakoračiše kroz, kako se Hariju činilo, sloj hladne vode, izronivši potpuno topli i suvi na drugu stranu.

Tamo gde su se obreli nije bilo ni traga ni glasa od one ružne lutke. Bili su, kako se činilo, na prepunom prijemnom odeljenju, gde su veštice i čarobnjaci sedeli na nizovima klimavih drvenih stolica, neki naoko posve normalni, listajući stare brojeve *Veštičjeg nedeljnika*, dok su drugi imali užasna izobličenja u vidu slonovske surle ili dodatnih ruku koje su im štrčale iz grudi. Sama prostorija bila je tek malo manje bučna od ulice s druge strane barijere, jer su mnogi pacijenti ispuštali veoma čudnovate zvuke: veštica znojavog lica u sredini prednjeg reda, koja se žustro hladila primerkom *Dnevnog proroka*, neprekidno je ispuštala piskav zvižduk, a para joj je kuljala iz usta. Ofucani veštac u ćošku odzvanjao je kao gong svaki put kada bi se pomerio, a sa svakim zvonom glava mu je tako užasno vibrirala da je morao da se uhvati za uši ne bi li je primirio.

Veštice i čarobnjaci u limunzelenim odorama išli su duž redova stolica postavljajući pitanja, a zatim upisivali odgovore u beležnice nalik Ambridžovoj. Hari zapazi vezeni amblem na njihovim grudima: ukršteni čarobni štapić i kost.

– Da li su oni doktori? – upita on Rona tiho.

– Doktori? – upita Ron, delujući preneraženo. – Misliš na one normalske ludake koji seckaju ljude? Jok, ovo su vidari.

– Ovamo! – povika gospođa Vizli, nadglasavajući se s ponovnom zvonjavom vešca u ćošku, i oni pođoše za njom do reda ispred kojeg je punačka plavokosa veštica sedela za šalterom s natpisom *Informacije*. Zid iza nje bio je prekriven obaveštenjima i posterima koji su poručivali: ČIST KOTAO SPREČAVA DA NAPITAK POSTANE NEPITAK i PROTIVOTROVI SU POLUOTROVI, SVE DOK IH NE ODOBRI KVALIFIKOVAN VIDAR. Bio je tu i veliki portret veštice sa srebrnim uvojcima, na kome je pisalo:

DILIS DERVENT
Vidar Sent Munga
1722–1741

Direktorka Hogvortske škole za veštičarenje i čarobnjaštvo
1741–1768

Dilis je posmatrala Vizlijeve kao da ih prebrojava. Kada je uhvatila Harijev pogled, ona mu krišom namignu, a zatim postrance izađe iz svog portreta i nestade.

U međuvremenu, na početku reda, jedan mlad čarobnjak je izvodio čudan ples i pokušavao, između bolnih jauka, da objasni svoju nevolju veštici za pultom.

– To su ove – jao! – cipele koje mi je dao brat – au! – izjedaju mi – JOJ! – stopala – pogledajte ih samo, mora da je na njih bačena neka– AAAH! – kletva, a ne mogu– AUU! – da ih skinem. – Cupkao je s noge na nogu, kao da igra po užarenom ugljevlju.

– Cipele vas ne sprečavaju da čitate, zar ne? – reče plavokosa veštica, iznervirano pokazujući na veliki znak s leve strane njenog pulta. – Treba vam Šteta od kletvi, četvrti sprat. Baš kao što piše na putokazu kroz bolnicu. Sledeći!

Kad je čarobnjak postrance ocupkao iz reda, svi se pomeriše napred i Hari pročita plan bolnice:

NEZGODE S PRIBOROM → Prizemlje
Eksplozije kotlova, povratno ispaljivanje čini iz štapića, saobraćajne nezgode s metlama, itd.
POVREDE OD MAGIJSKIH STVORENJA→ Prvi sprat
Ujedi, ubodi, opekotine, nabijena kičma, itd.
MAGIJSKI VIRUSI → Drugi sprat
Zarazne bolesti, npr. zmajske boginje, nestajuće bolesti, skrofungulus, itd.
TROVANJE NAPICIMA I BILJKAMA → Treći sprat
Osip, povraćanje, nekontrolisano kikotanje, itd.
ŠTETA OD ČINI → Četvrti sprat
Neotklonjive kletve, uroci, nepropisno primenjene čini, itd.
ČAJDŽINICA ZA POSETIOCE / BOLNIČKA RADNJA → Peti sprat

AKO NISTE SIGURNI KUDA DA IDETE, NISTE U STANJU NORMALNO DA GOVORITE, ILI NE MOŽETE DA SE SETITE ZAŠTO STE OVDE, NAŠA VEŠTICA-HOSTESA RADO ĆE VAM POMOĆI.

Veoma star, pogrbljen čarobnjak sa slušnom trubicom odvuče se do vrha reda. – Došao sam da posetim Broderika Bouda! – prošišta on.

– Odeljenje četrdeset devet, ali bojim se da samo trošite vreme – reče veštica odsečno. – Potpuno je smeten, znate – još uvek misli da je čajnik. Sledeći!

Mrzovoljan čarobnjak čvrsto je držao ćerkicu za nožni članak, dok mu je ona lepršala oko glave pomoću ogromnih, pernatih krila koja su joj izrasla na leđima

benkice.

– Četvrti sprat – reče veštica umornim glasom, i ne upitavši šta je posredi, i čovek nestade kroz dvostruka vrata pored pulta držeći ćerku kao neki balon čudnovatog oblika. – Sledeći!

Gospođa Vizli priđe pultu.

– Dobar dan – reče ona – moj suprug, Artur Vizli, trebalo je danas da bude prebačen na drugo odeljenje, možete li nam reći...?

– Artur Vizli? – ponovi veštica, prelazeći prstom niz dugačak spisak ispred sebe. – Da, prvi sprat, druga vrata desno, Odeljenje Daja Levelina.

– Hvala vam – reče gospođa Vizli. – Hajdemo, svi.

Oni pođoše za njom kroz dupla vrata, uskim hodnikom ispunjenim portretima čuvenih vidara i osvetljenim kristalnim balončićima punim sveća, koji su plutali tavanicom poput džinovskih mehura od sapunice. Nemali broj čarobnjaka i veštica u limunzelenim odorama ulazio je i izlazio na vrata kraj kojih su prolazili. Kada su prošli pored jednih vrata, hodnik se ispuni žućkastim gasom odvratnog mirisa, i malo-malo pa bi začuli jaukanje i urlanje u daljini. Popeli su se stepeništem na sprat i ušli u hodnik s oznakom POVREDE OD MAGIJSKIH STVORENJA, gde su na drugim vratima zdesna bile ispisane reči *Odeljenje 'Opasnog' Daja Levelina: teški ugrizi*. Ispod toga se nalazila kartica u mesinganom držaču s rukom ispisanim: *Dežurni vidar: Hipokrat Smetvik. Vidar na obuci: Augustus Paj*.

– Mi ćemo sačekati ispred, Moli – reče Tonks. – Arturu ne bi prijalo previše posetilaca odjednom... trebalo bi najpre da uđe porodica.

Ćudljivko odobravajuće zareža na tu ideju i osloni se uza zid hodnika, dok mu se magijsko oko obrtalo u svim pravcima. I Hari se povuče u stranu, ali gospođa Vizli ispruži ruku i progura ga kroz vrata govoreći: – Ne budi smešan, Hari, Artur hoće da ti se zahvali.

Odeljenje je bilo malo i donekle sumorno, pošto je jedini prozor u sobi bio uzan i postavljen visoko, preko puta vrata. Svetlost je uglavnom dopirala iz kristalnih balončića skupljenih nasred tavanice. Zidovi su bili od hrastovih ploča, a na zidu se nalazio portret prilično zlokobnog čarobnjaka, potpisan kao: *Urkhart Tlačitelj, 1612–1697, izumitelj Utroboodstranjujuće kletve*.

U sobi su bila samo tri pacijenta. Gospodin Vizli je zauzimao krevet na samom kraju sobe, tik ispod sićušnog prozora. Hariju je laknulo kad je video kako ovaj sedi poduprt s nekoliko jastuka, i čita *Dnevni prorok* pod usamljenim zrakom sunca koji mu je padao na krevet. Kada krenuše ka njemu, on podiže pogled, i široko se nasmeši videvši ih.

– Zdravo! – dozva ih, bacivši *Prorok* u stranu. – Bil samo što je otišao, Moli, morao je da se vrati na posao, ali kaže da će kasnije da svrati do tebe.

– Kako si, Arture? – upita gospođa Vizli, sagnuvši se da ga poljubi u obraz, i zabrinuto mu se zagleda u lice. – Još uvek si pomalo bled.

– Osećam se savršeno dobro – reče gospodin Vizli veselo, ispruživši nepovređenu ruku da zagrli Džini. – Kada bi mi samo skinuli ove zavoje, mogao bih da idem kući.

– Zašto ne mogu da ih skinu, tata? – upita Fred.

– Pa, počinjem da krvarim k'o lud svaki put kada pokušaju – reče gospodin Vizli radosno, posegnuvši za svojim štapićem, koji je ležao na noćnom stočiću, zatim mahnu tako da se šest stolica stvori kraj njegovog uzglavlja, kako bi svi mogli da sednu. – Čini se da je u zmijinim zubima bio neki stvarno neobičan otrov, koji ne dâ rani da se zaceli. Mada su sigurni da će pronaći protivotrov, kažu da su imali mnogo gore slučajeve od mene, a u međuvremenu samo moram da pijem krvodopunjujući napitak svakih sat vremena. Ali onog momka tamo – reče on, spustivši glas i klimnuvši glavom ka krevetu preko puta njega, u kojem je bolešljivi čovek, zelen u licu, zurio u plafon. – Ujeo ga je *vukodlak*, siroto momče. Nema nikakvog leka.

– Vukodlak? – prošaputa gospođa Vizli, delujući zaplašeno. – Da li je bezbedno držati ga na javnom odeljenju? Zar ne bi trebalo da bude smešten sâm u zasebnoj sobi?

– Ima još dve nedelje do punog meseca – podseti je tiho gospodin Vizli. – Pričali su s njim jutros, vidari, znate, pokušavajući da ga ubede da će moći da vodi gotovo normalan život. Rekao sam mu – ne spominjući imena, naravno – ali rekao sam mu da lično poznajem jednog vukodlaka, vrlo finog čoveka, koji prilično lako podnosi to stanje.

– I šta ti je odgovorio? – upita Džordž.

– Rekao mi je da će i mene da ujede ako ne umuknem – tužno će gospodin Vizli. – A ona žena *tamo* – pokaza on na preostali zauzeti krevet, tik uz vrata – neće da kaže vidarima šta ju je ujelo, zbog čega svi mislimo da mora biti nešto što je ilegalno uzgajala. Šta god da je, odgrizlo joj je dobro parče noge, i vrlo gadno zaudara kad joj menjaju zavoje.

– Dakle, tata, hoćeš li nam reći šta se dogodilo? – upita Fred, privukavši stolicu bliže krevetu.

– Pa, već znate, zar ne? – reče gospodin Vizli, znalački pogledavši u Harija. – Vrlo je prosto: imao sam veoma naporan dan, zadremao sam, prišunjala mi se i ujela me.

– Da li u *Proroku* piše da si napadnut? – upita Fred, pokazavši na novine koje je gospodin Vizli bacio u stranu.

– Ne, naravno da ne piše – reče gospodin Vizli, s pomalo ogorčenim osmehom – Ministarstvo ne bi htelo da se zna da je velika prljava zmijurina upala...

– Arture! – upozori ga gospođa Vizli.

– ... ovaj... napala... mene – dodade žurno gospodin Vizli, iako je Hari bio siguran da nije nameravao to da kaže.

– A gde si bio kada se to dogodilo, tata? – upita Džordž.

– To je moja stvar – reče gospodin Vizli, mada se blago osmehnu. Zgrabi *Dnevni*

prorok, otvori ga i reče: – Upravo sam čitao o hapšenju Vilija Videršinsa kada ste došli. Znate li da se ispostavilo da Vili stoji iza onih povraćajućih javnih toaleta od letos? Jedna od njegovih kletvi je rikošetirala, toalet je eksplodirao, pa su ga našli onesvešćenog u olupini toaleta, od glave do pete prekrivenog...

– Rekao si da si 'bio na dužnosti' – prekinu ga Fred tiho – šta si to radio?

– Čuli ste vašeg oca – prošaputa gospođa Vizli – o tome nećemo ovde da raspravljamo! Nastavi o Viliju Videršinsu, Arture.

– Pa, ne pitajte me kako, ali uspeo je čak da se izvuče od optužbi za toalete – reče gospodin Vizli smrknuto. – Mogu samo da nagađam da je zlato prešlo u nečije ruke...

– Ti si ga čuvao, zar ne? – upita Džordž tiho. – Oružje? Onu stvar koju Znaš-Već-Ko pokušava da otme?

– Džordže, ućuti! – obrecnu se gospođa Vizli.

– U svakom slučaju – nastavi gospodin Vizli glasnije – ovoga puta su uhvatili Vilija kako prodaje ujedajuće kvake Normalcima, i mislim da sad neće uspeti da se izvuče jer, sudeći po ovom članku, dva Normalca su ostala bez prstiju, i sada se nalaze u Sent Mungu radi urgentnog ponovnog rasta kostiju i modifikovanja pamćenja. Zamislite samo, Normalci u Sent Mungu! Pitam se na kom su odeljenju?

I on se željno osvrnu oko sebe, kao da se nada da će videti neki putokaz.

– Zar nisi rekao da Znaš-Već-Ko ima zmiju, Hari? – upita Fred, gledajući kako će njegov otac odreagovati. – I to ogromnu? Video si je one noći kad se vratio, zar ne?

– Sad je već dosta – reče gospođa Vizli iznervirano. – Ludooki i Tonks su napolju, Arture, hoće da te vide. A vi ćete da sačekate ispred – dodade ona svojoj deci i Hariju. – Posle ćete moći da uđete i da se oprostite. Hajde.

Oni izađoše u hodnik. Ludooki i Tonks uđoše i zatvoriše vrata odeljenja za sobom. Fred je bio skeptičan.

– Neka – reče on ledeno, petljajući po džepovima – budite takvi. Nemojte ništa da nam kažete.

– Ovo tražiš? – upita Džordž, pruživši mu nešto što je ličilo na umršenu žicu boje mesa.

– Čitaš mi misli – reče Fred, iskezivši se. – Dakle, da vidimo da li i u Sent Mungu stavljaju Neprobojne čini na vrata odeljenja?

On i Džordž raspetljaše žicu i odvojiše pet produžnih ušiju jedne od drugih. Fred i Džordž ih razdeliše. Hari je oklevao da ih uzme.

– Hajde, Hari, uzmi! Spasao si tati život. Ako iko ima pravo da ga prisluškuje, onda si to ti.

Nasmejavši se protiv svoje volje, Hari zgrabi kraj žice i ubaci ga sebi u uvo, baš kao što su učinili blizanci.

– Pa, hajde onda! – prošaputa Fred.

Žičice boje mesa uzmigoljiše se kao dugački tanki crvi i provukoše se ispod vrata. Isprva Hari nije mogao ništa da čuje, a onda poskoči kada ču Tonks kako šapuće tako

jasno, kao da stoji tik uz njega.

– ... pretražili su čitavu oblast, ali nigde nisu mogli da pronađu zmiju. Izgleda da je nestala čim te je napala, Arture... ali Znaš-Već-Ko nije valjda očekivao da će zmija moći da uđe tamo, zar ne?

– Mislim da ju je poslao kao izvidnicu – zareža Ćudljivko – jer mu dosad ništa nije polazilo za rukom, je l' da? Ne, mislim da on pokušava da sklopi jasniju sliku onog sa čim se suočava, i da Artur nije bio tamo, ta zver bi verovatno imala više vremena da razgleda naokolo. Dakle, Poter kaže da je video kako se to sve dogodilo?

– Da – reče gospođa Vizli. Zvučala je kao da joj je pomalo neugodno. – Znaš, Dambldor kao da je očekivao da Hari vidi ovako nešto.

– Pa da – reče Ćudljivko – ima nečeg čudnog u tom malom Poteru, to svi znamo.

– Učinilo mi se da je Dambldor stvarno zabrinut za Harija kada sam pričala s njim jutros – prošaputa gospođa Vizli.

– Naravno da je zabrinut – zagrme Ćudljivko. – Dečak vidi stvari kroz oči Znaš-Već-Čije zmije. Očigledno je da Poter ne shvata šta to znači, ali ako ga Znate-Već-Ko zaposeda...

Hari izvuče produžno uvo iz svog pravog, dok mu je srce užurbano tuklo a toplina se razlivala po licu. Osvrnu se ka ostalima. Svi su zurili u njega, sa žicama koje su im i dalje visile iz ušiju, iznenada delujući preplašeno.

23. Božić na zatvorenom odeljenju

Da li zato Dambldor više nije mogao da pogleda Harija u oči? Da li je očekivao da će u njima ugledati Voldemora kako pilji, i da će njihova jarkozelena boja iznenada postati skerletnocrvena, s mačje uskim zenicama? Hari se seti kako je Voldemorovo zmijoliko lice izbilo na potiljku glave profesora Kvirela, i pređe rukom po sopstvenom, pitajući se kakav bi to bio osećaj kad bi mu Voldemor štrčao iz lobanje.

Osećao se prljavo, ukaljano, kao da je zaražen nekim smrtonosnim virusom, nedostojan da sedi u podzemnoj železnici prilikom povratka iz bolnice s nevinim, čistim ljudima čiji su umovi i tela bili slobodni od Voldemorovog dodira... a on ne samo da je video zmiju već je i *bio* zmija, sada to zna...

Pade mu na pamet istinski užasavajuća misao, na površinu svesti ispliva mu uspomena od koje utroba poče da mu se uvija poput zmije.

A šta on to još želi, osim sledbenika?

Stvari do kojih može da dođe isključivo krišom... Nešto nalik oružju. Nešto što prošli put nije imao.

Ja sam to oružje, pomisli Hari, i učini mu se da mu otrov kola venama, hladeći ga, zbog čega poče da se znoji dok se klackao u vagonu koji je hitao kroz mračan tunel. Ja sam taj koga Voldemor pokušava da iskoristi, zato postavljaju čuvare oko mene, gde god da krenem, ne radi moje zaštite, već radi ostalih ljudi, samo što im ne vredi, ne mogu da postave nekog da me uhodi sve vreme dok sam na Hogvortsu... *ja* sam noćas napao gospodina Vizlija, to sam bio ja. Voldemor me je naterao da to učinim, a možda je baš sada u meni i osluškuje moje misli...

– Da li si dobro, Hari, dušo? – prošaputa gospođa Vizli, nagnuvši se preko Džini da bi mu se obratila, dok je voz kloparao mračnim tunelom. – Ne izgledaš mi dobro. Da li ti je muka?

Svi su gledali u njega. On silovito odmahnu glavom, i zagleda se iznad sebe u reklamu za kućno osiguranje.

– Hari, dušice, jesi li *siguran* da ti je dobro? – upita gospođa Vizli zabrinutim glasom dok su prelazili preko zapuštenog travnjaka u Ulici Grimold. – Tako si mi bled... jesi li siguran da si spavao jutros? Odmah da si otišao gore u krevet da se naspavaš par sati pre večere, važi?

On klimnu glavom. Pružila mu je sjajan izgovor da ne razgovara s ostalima, što je upravo i želeo, i kada se ulazna vrata otvoriše, on projuri pored stalka za kišobrane napravljenog od trolove noge, pa uza stepenice, i uđe u svoju i Ronovu spavaću sobu.

Tu poče da se šetka levo-desno, pored dva kreveta i praznog rama za slike Fineasa Nigelusa, dok mu je mozak vrveo silnim pitanjima i ključao od užasnih pomisli.

Kako je postao zmija? Možda je animagus... ne, nemoguće je, znao bi... možda je *Voldemor* animagus... da, pomisli Hari, to se uklapa, on *bi se* pretvorio baš u zmiju, naravno... a kada me obuzima, onda se obojica transformišemo... to i dalje ne objašnjava kako sam uspeo da odem do Londona i vratim se u svoj krevet u roku od pet minuta... a, opet, Voldemor je gotovo najmoćniji čarobnjak na svetu, osim Dambldora, pa mu verovatno ne predstavlja problem da tako prenosi ljude.

A onda, strašno se uspaničivši, pomisli, *ali to je sumanuto – ako me Voldemor obuzima, upravo sada mu pružam sjajan pogled na sedište Reda Feniksa! Znaće ko je u Redu, i gde je Sirijus... a i ja sam čuo gomilu stvari koje nisam smeo, sve što mi je Sirijus rekao prve noći kada sam došao ovamo...*

Preostalo mu je samo jedno: moraće odmah da napusti Ulicu Grimold. Provešće Božić na Hogvortsu bez ostalih, tako da će biti bezbedni makar tokom praznika... ali ne, neće moći tako, na Hogvortsu još uvek ima dovoljno ljudi koje može da napadne i povredi. Šta ako sledeći put to budu Šejmus, Din ili Nevil? On prestade da se šetka i zagleda se u prazan ram Fineasa Nigelusa. Kao da mu se stomak ispunio olovom. Nije mu bilo druge: moraće da se vrati u Šimširovu ulicu, i potpuno se odvoji od svih čarobnjaka.

Pa, ako već mora to da uradi, pomisli on, nema svrhe da se zadržava. Svojski se

trudeći da ne razmišlja kako će Darslijevi reagovati kada ga zateknu na kućnom pragu šest meseci ranije nego što su očekivali, on priđe svom kovčegu, zalupi poklopac i zaključa ga, a zatim se automatski osvrnu ka Hedvigi, pre nego što se setio da je ona još uvek na Hogvortsu – pa, makar neće morati da nosi još i njen kavez – zgrabi bočnu ručku svog kovčega i već je bio na pola puta da izađe iz sobe kada jedan pakostan glas reče: – Bežimo, je li?

On se osvrnu. Fineas Nigelus pojavio se na platnu svog portreta i, naslonjen o ram, posmatrao Harija, izgledajući kao da se zabavlja.

– Ne bežim, ne – reče Hari kratko, odvukavši kovčeg još koji metar preko sobe.

– Mislio sam – reče Fineas Nigelus, gladeći svoju šiljatu bradu – da ako pripadaš grifindorskoj kući moraš da budeš *hrabar*? Meni se čini da bi ti bilo bolje da si ušao u moju kuću. Mi sliterinci smo hrabri, da, ali ne i glupi. Na primer, ako nam se omogući da sami biramo, uvek ćemo izabrati da prvo spasimo sopstvenu kožu.

– Ne spasavam ja svoju kožu – reče Hari osorno, cimajući kovčeg ka vratima, preko ispupčenog dela tepiha koji su već dobrano izgrizli moljci.

– Aha, tako dakle – reče Fineas Nigelus, još uvek gladeći bradu – ovo nije kukavički beg... to je zapravo *plemenit čin*.

Hari ga je ignorisao. Ruka mu je već bila na kvaki kad Fineas Nigelus lenjo reče: – Imam poruku za tebe od Albusa Dambldora.

Hari se smesta okrenu.

– Kako glasi?

– Ostani tu gde si.

– Nisam se ni pomerio! – reče Hari, još uvek držeći ruku na kvaki. – Dakle, kako glasi poruka?

– Upravo sam ti je rekao, tupavče – reče Fineas Nigelus uglađeno. – Dambldor poručuje: *Ostani tu gde si*.

– Zašto? – upita Hari željno, spustivši kraj svog kovčega. – Zašto hoće da ostanem? Šta je još rekao?

– Ama baš ništa – reče Fineas Nigelus, podigavši tanku cnu obrvu, kao da Harijevo pitanje smatra drskim.

Harijev bes izbi na površinu, nalik zmiji koja iskače iz dugačke trave. Bio je izmoren, krajnje zbunjen, iskusio je užas, olakšanje, a zatim ponovo užas, i sve to u poslednjih dvanaest sati, a Dambldor još uvek ne želi da priča s njim!

– Znači tako? – upita on glasno. – *Ostani tu gde si*? To je jedino što su imali da mi kažu i pošto su me napali oni dementori! Samo ti pričekaj, Hari, dok odrasli ne srede stvar! Ipak, nećemo se potruditi da ti išta kažemo jer tvoj sićušni mozak ne bi mogao da se nosi s tim!

– Znaš – reče Fineas Nigelus, glasnije nego Hari – baš zato sam *mrzeo* da budem nastavnik! Mladi ljudi su toliko prokleto ubeđeni da su potpuno u pravu u svemu. Da li ti je slučajno palo na pamet, moj uobraženi mladi prijatelju, da možda postoji odličan

razlog zašto ti direktor Hogvortsa ne poverava sve sićušne detalje svojih planova? Zar nikada, dok su bio uvređen silnom nanetom ti nepravdom, nisi stao da malo razmisliš kako nikada nisi upao u nevolju kad si sledio Dambldorova uputstva? Ne. Ne, kao i svi mladi, posve si siguran da jedino ti znaš da misliš, da jedino ti prepoznaješ opasnost, da si jedini ti dovoljno mudar da shvatiš šta Mračni gospodar možda smera...

– Dakle, on ipak smera da učini nešto sa mnom? – upita Hari hitro.

– Jesam li ja to rekao? – reče Fineas Nigelus, dokono gledajući u svoje svilene rukavice. – A sada, izvini, ali imam pametnija posla nego da slušam adolescentsko prenemaganje... želim ti prijatan dan.

On odšeta ka ivici rama, i nestade s vidika.

– Dobro onda, idi! – povika Hari u prazan ram. – I reci Dambldoru: hvala ni na čemu!

Prazno platno ostade nemo. Besneći, Hari odvuče kovčeg nazad do podnožja svog kreveta, a zatim se baci licem na čaršave koje su izjeli moljci, sklopivši oči, umornog i bolnog tela.

Činilo mu se da je proputovao desetine kilometara... izgledalo mu je nemoguće da mu je pre manje od dvadeset četiri sata Čo Čang prišla pod imelom... bio je toliko umoran... bojao se da zaspi... a ipak, nije znao koliko će dugo moći da se odupire... Dambldor mu je poručio da ostane... to sigurno znači da mu je dozvoljeno da spava... ali se plašio... šta ako se to ponovo dogodi?

Tonuo je u senke...

Kao da je u glavi imao film koji je samo čekao na njega da bi počeo. Išao je praznim hodnikom prema običnim crnim vratima pored grubih kamenih zidova, baklji, i otvorenih vrata, pored kojih se nalazilo stepenište koje je vodilo naniže...

Stigao je do crnih vrata, ali nije mogao da ih otvori... stajao je i zurio u njih, očajnički želeći da uđe... ono što je svim srcem želeo ležalo je s druge strane... nagrada kakvu nije mogao ni da zamisli... samo kada bi ožiljak prestao da ga pecka... onda bi mogao jasnije da razmišlja...

– Hari – začu Ronov glas izdaleka – mama kaže da je večera gotova, ali će ti sačuvati nešto, ako želiš da ostaneš u krevetu.

Hari otvori oči, ali Ron je već bio izašao iz sobe.

Ne želi da bude nasamo sa mnom, pomisli Hari. *Ne posle onoga što je Ćudljivko rekao*.

Pretpostavljao je da više niko od njih ne želi njegovo društvo, sada kada znaju šta je u njemu.

Neće sići dole na večeru. Neće im nametati svoje prisustvo. Okrenuo se na drugi bok i, posle nekog vremena, ponovo pao u san. Probudio se mnogo kasnije, u ranim jutarnjim satima, stomak ga je već boleo od gladi, i spazio Rona kako hrče u susednom krevetu. Žmirćkajući po sobi, on vide mračne obrise Fineasa Nigelusa, koji je ponovo

stajao u svom portretu, i Hariju pade na pamet da je Dambldor verovatno poslao Fineasa Nigelusa da ga drži na oku, za slučaj da ponovo nekoga napadne.

Osećaj da je nečist postade još jači. Već je napola priželjkivao da nije poslušao Dambldora... ako će mu od sada život u Ulici Grimold biti ovakav, možda bi mu ipak bilo bolje u Šimširovoj ulici.

* * *

Svi ostali su naredno jutro proveli kačeći božićne ukrase. Hari nije mogao da se seti da je Sirijus ikada bio tako dobro raspoložen. Čak je pevao božićne pesme, očigledno oduševljen što će imati društvo za praznik. Hari je čuo njegov glas kako odjekuje celim spratom, dok je sâm sedeo u hladnoj gostinskoj sobi posmatrajući kroz prozor nebo kako postaje sve belje, preteći snegom, i sve vreme osećajući divlje zadovoljstvo što je ostalima pružio priliku da pričaju o njemu, što verovatno upravo i čine. Kada je čuo gospođu Vizli kako ga nežno zove po imenu iz podnožja stepeništa baš u vreme ručka, on se povuče još više i nastavi da je ignoriše. Oko šest sati te večeri oglasi se zvono na vratima, i gospođa Blek ponovo poče da vrišti. Pretpostavivši da je Mandangus ili neki drugi član Reda došao u posetu, Hari se samo udobno smesti uza zid Bakbikove sobe, gde se krio, pokušavajući da zaboravi na vlastitu glad, dok je hranio hipogrifa mrtvim pacovima. Blago se zapanjio kada neko, koji minut kasnije, iz sve snage zalupa na vrata.

– Znam da si unutra – reče Hermionin glas. – Hoćeš li da izađeš, molim te? Hoću da razgovaram s tobom.

– Šta *ti* radiš ovde? – upita je Hari, otvorivši vrata, a Bakbik nastavi da grebe po slami na podu, tražeći parčiće pacova koji su mu možda ispali. – Mislio sam da si na skijanju s mamom i tatom?

– Pa, pravo da ti kažem, *baš* i ne volim skijanje – reče Hermiona. – Zato sam došla ovamo za Božić. – Imala je sneg u kosi, a lice joj je bilo ružičasto od mraza. – Ali nemoj da kažeš Ronu. Rekla sam mu da je skijanje baš super, jer se neprekidno cerekao. Mama i tata su pomalo razočarani, ali rekla sam im da su svi koji ozbiljno shvataju ispite ostali na Hogvortsu da uče. Oni hoće da dobro prođem, tako da će razumeti. Svejedno – reče ona odsečno – hajdemo do tvoje sobe, Ronova mama nam je tamo upalila vatru i poslala sendviče.

Hari pođe za njom do drugog sprata. Kada je ušao u sobu, iznenadio se kada je zatekao Rona i Džini kako ih čekaju, sedeći na Ronovom krevetu.

– Ja sam stigla Noćnim viteškim autobusom – reče Hermiona nonšalantno, skinuvši jaknu pre nego što je Hari stigao da progovori. – Dambldor mi je već jutros rekao šta se dogodilo, ali morala sam da sačekam da se polugođe zvanično završi, pre nego što sam mogla da krenem. Ambridžova već besni što ste joj vi nestali ispred nosa, iako joj je Dambldor rekao da je gospodin Vizli u Sent Mungu, i da vam je

svima dao dozvolu da ga posetite. I tako...

Ona sede pored Džini, i njih dve i Ron se zagledaše u Harija.

– Kako se osećaš? – upita Hermiona.

– Dobro – reče Hari kruto.

– Ma nemoj da nas lažeš, Hari – reče ona nestrpljivo. – Ron i Džini mi kažu da se kriješ od svih još otkako ste se vratili iz Sent Munga.

– To ti kažu, je li? – reče Hari, prostrelivši pogledom Rona i Džini. Ron izbeže njegov pogled i zagleda se u svoje cipele, ali Džini nije bila nimalo posramljena.

– Pa, i jesi se krio! – reče ona. – I nećeš nikog od nas ni da pogledaš!

– Vi ste ti koji mene ne smete da pogledate! – reče Hari ljutito.

– Možda se međusobno gledate na smenu, pa nikako da vam se sretnu pogledi – nagovesti Hermiona, dok su joj se krajevi usana trzali kao da će da se nasmeje.

– Baš smešno – obrecnu se Hari, okrenuvši se.

– Ma, prestani da se praviš kako si neshvaćen – reče Hermiona oštro. – Čuj, ostali su mi rekli šta ste čuli sinoć produžnim ušima...

– Ma nemoj? – zareža Hari, zarivši ruke duboko u džepove dok je posmatrao kako napolju pada gust sneg. – Svi ste se lepo ispričali o meni, iza mojih leđa? Pa, već sam se navikao na to.

– Hteli smo da pričamo *s tobom*, Hari – uzvrati mu Džini – ali pošto se kriješ još otkako smo se vratili...

– Nisam hteo da pričam ni sa kim – reče Hari, koji je bivao sve bešnji.

– Pa, to ti je bilo prilično glupo – reče Džini ljutito – uzevši u obzir da, osim mene, ne poznaješ nikoga koga je zaposeo Znaš-Već-Ko, i da jedino ja mogu da ti kažem kakav je to osećaj.

Hari se ukoči na mestu kada shvati značenje ovih reči. Zatim se okrenu i pogleda je u lice.

– Zaboravio sam na to – reče.

– E pa, ja nisam te sreće – reče Džini ledeno.

– Izvini – reče Hari, ozbiljno to misleći. – Dakle... misliš da sam i ja zaposednut?

– Pa reci mi, možeš li da se setiš svega što si radio? – upita ga Džini. – Imaš li velikih praznina u pamćenju, da ne možeš da se setiš ničega šta si radio?

Hari preispita pamćenje.

– Ne – reče.

– Onda te Znaš-Već-Ko nijedanput nije zaposeo – reče Džini kratko i jasno. – Kada je to meni činio, nisam mogla da se setim gde sam bila satima, niti šta sam radila. Zatekla bih se na nekom mestu ne znajući kako sam tamo dospela.

Hari se jedva usudi da joj poveruje, ali ipak mu je bilo lakše oko srca.

– Ipak, onaj moj san o tvom tati i zmiji...

– Hari, imao si i ranije takve snove – reče Hermiona. – I prošle godine si imao kratke vizije o tome šta Voldemor smera.

– Ovoga puta je bilo drugačije – reče Hari, odmahnuvši glavom. – Bio sam unutar zmije. Kao da sam ja *bio* zmija... šta ako me je Voldemor nekako preneo u London...?

– Jednoga dana – reče Hermiona, potpuno očajna – pročitaćeš *Istoriju Hogvortsa*, i možda ćeš shvatiti da se ne možeš Prebacivati ni s Hogvortsa, niti na njega. Čak ni Voldemor ne bi mogao da te natera da izletiš iz svoje spavaonice, Hari.

– Nisi napuštao krevet, druškane – reče Ron. – Video sam te kako se bacakaš u snu najmanje minut pre nego što smo uspeli da te probudimo.

Hari opet poče da korača levo-desno po sobi, razmišljajući. Ono što su mu govorili nije bilo samo utešno, već je imalo smisla... potpuno automatski, on uze sendvič s poslužavnika na krevetu i proždrljivo ga ugura u usta.

Ja ipak nisam ono oružje, pomisli Hari. Srce mu se ispuni srećom i olakšanjem, i kada začu Sirijusa kako prolazi kraj njihovih vrata, penjući se ka Bakbikovoj sobi, i peva na sav glas: „Bog vam dao mir, veseli hipogrifi“, dođe mu da se pridruži pesmi.

* * *

Kako je uopšte moglo da mu padne na pamet da se vrati u Šimširovu ulicu za Božić? Sirijusovo veselje što je kuća ponovo puna, a pogotovo što je Hari ponovo s njim, bilo je zarazno. To više nije bio onaj njihov smrknuti domaćin od letos. Sada je, čini se, sebi zacrtao da svi moraju da se zabavljaju isto, ako ne i lepše no što bi se provodili na Hogvortsu, pa je neumorno radio na pripremama za Badnji dan, čisteći i ukrašavajući kuću uz njihovu pomoć, tako da je, kada su svi krenuli na spavanje te Badnje večeri, kuća bila gotovo neprepoznatljiva. Potamneli lusteri više nisu bili obavijeni paučinom, već venčićima zelenike i zlatnim i srebrnim trakama. Magični sneg je svetlucao po izlizanim tepisima. Velika božićna jelka, koju je Mandangus nekako nabavio, ukrašena živim vilama, skrivala je Sirijusovo porodično stablo, a preparirane glave vilenjaka u hodniku imale su dedamrazovske kapice i bele brade.

Kada se Hari probudio na božićno jutro, otkrio je gomilu poklona u podnožju kreveta, dok je Ron već uveliko otvarao još veću gomilu svojih.

– Dobar ulov ove godine – obavesti on Harija, uronivši u brdo ukrasnog papira. – Hvala ti na kompasu za metlu, odličan je. Definitivno je bolji od Hermioninog poklona – kupila mi je *organizator domaćih zadataka*...

Hari pročeprka po svojim poklonima i pronađe jedan s Hermioninim rukopisom. I njemu je poklonila knjižicu koja je podsećala na dnevnik, samo što je, svaki put kada bi otvorio stranu, ona glasno govorila stvari poput: – *Šta možeš danas, ne ostavljaj za sutra*!

Sirijus i Lupin su Hariju poklonili komplet odličnih knjiga pod naslovom *Praktična odbrambena magija i njeno korišćenje protiv Mračnih veština*, koje su imale fenomenalne pokretne ilustracije svih kontrakletvi i mađija koje su unutra bile opisane. Hari željno prelista prvi tom. Shvatio je da će mu biti od neizmerne koristi u

planovima za DA. Hagrid mu je poslao smeđi krzneni novčanik s očnjacima, koji su, verovatno, bili tu kao preventiva od krađa, ali su nažalost sprečavali i Harija da stavi novac u njega a da ne ostane bez prstiju. Tonks mu je poklonila malenu leteću igračku *Vatrene strele* , koju je Hari čežnjivo posmatrao kako leti kroz sobu, priželjkujući da još uvek ima svoju metlu, u punoj veličini. Ron mu je poklonio ogromnu kutiju bombonica svih aroma. Gospodin i gospođa Vizli darovali su mu već tradicionalni ručno pleteni džemper i pitu s mesom, a Dobi naročito užasnu sliku za koju je Hari podozrevao da ju je vilenjak sam naslikao. Upravo ju je okrenuo naopačke, da vidi hoće li tako bolje izgledati kada se, uz glasno *kvrc*, Fred i Džordž Prebaciše u podnožje njegovog kreveta.

– Srećan Božić – reče Džordž. – Nemojte neko vreme da silazite.

– Zašto? – upita Ron.

– Mama opet plače – reče Fred ozbiljno. – Persi je vratio svoj božićni džemper.

– Bez ikakve poruke – dodade Džordž. – Nije čak ni pitao kako je tata, niti ga je posetio.

– Mi smo pokušali da je utešimo – objasni Fred, obišavši oko kreveta da pogleda u Harijev portret. – Rekli smo joj da je Persi obična gomila pacovskih brabonjaka.

– Ni to nije upalilo – reče Džordž, poslužívši se čokoladnom žabicom. – Pa je zato Lupin preuzeo na sebe da je uteši. Najbolje bi bilo da ga pustimo da je razveseli, pre nego što siđemo na doručak.

– Šta bi to uopšte trebalo da predstavlja? – upita Fred, čkiljeći ka Dobijevoj slici. – Liči na majmuna s modricama oko očiju.

– To je Hari! – primeti Džordž, pokazujući na naličje slike – tako bar piše na poleđini!

– Pa, i liči – dodade Fred, iskezivši se. Hari baci na njega svoj novi organizator domaćih zadataka, koji udari o zid preko puta njega, i pade na pod, gde veselo reče: – *Ako si stavio tačku i na poslednje slovo 'i', možeš se do mile volje provoditi*!

Ustali su i obukli se. Mogli su da čuju razne posetioce u kući kako jedni drugima čestitaju Božić. Kada su krenuli dole, sretoše Hermionu.

– Hvala ti na knjizi, Hari – reče ona veselo. – Već godinama želim da imam *Novu teoriju numerologije*! A i onaj parfem je zaista neobičan, Rone.

– Nema na čemu – reče Ron. – Za koga je to? – dodade, klimnuvši glavom ka uredno uvijenom poklonu koji je nosila.

– Za Kričera – reče Hermiona veselo.

– Bolje bi ti bilo da unutra nije odeća! – upozori je Ron. – Znaš šta je Sirijus rekao: Kričer previše zna, ne možemo da ga oslobodimo!

– Nije odeća – reče Hermiona – mada, da se ja pitam, svakako bih mu dala da nosi nešto drugo, a ne onu prljavu staru krpu. Ne, ovo je pačvork jorgan, mislila sam da će mu ulepšati sobu.

– Kakvu sobu? – upita Hari šapatom, dok su prolazili pored portreta Sirijusove

majke.

– Pa, Sirijus mu kaže da nije baš soba, već više nekakav... brlog – reče Hermiona. – Čini se da spava ispod bojlera u onom plakaru u kuhinji.

Kada su sišli u podrumsku kuhinju, u njoj je bila samo gospođa Vizli. Stajala je kraj ognjišta, i zvučala kao da je gadno prehlađena kada je svima poželela srećan Božić, te oni odvratiše poglede od nje.

– Dakle, ovo je Kričerova spavaća soba? – reče Ron, prišavši ofucanim vratancima u ćošku preko puta ostave. Hari ih nikada nije video otvorena.

– Da – reče Hermiona, sada već pomalo nervozno. – Ovaj... mislim da će biti najbolje da prvo pokucamo.

Ron pesnicom pokuca po vratancima, ali bez odgovora.

– Mora da se šunja negde gore – reče on, i bez odlaganja širom otvori vrata. – Fuj!

Hari proviri unutra. Veći deo plakara zauzimao je izuzetno veliki starinski bojler, ali je u podnožju cevi Kričer napravio sebi nešto poput gnezda. Gomila raznoraznih krpa i smrdljive stare ćebadi bila je nabacana na podu, a maleno udubljenje u sredini pokazivalo je mesto gde bi se Kričer svake noći sklupčao da spava. Tu i tamo po tkaninama bilo je mrvica hleba i buđavih komada starog sira. U udaljenom kutku svetlucali su maleni predmeti i novčići za koje je Hari pretpostavljao da ih je Kričer, poput svrake, spasavao od Sirijusove čistke po kući, a uspeo je da pronađe i fotografije Sirijusove porodice u srebrnim ramovima, koje je Sirijus letos bacio. Iako su im stakla bila razbijena, maleni crno-beli ljudi na njima nadmeno su gledali u njih, uključujući i – on oseti blag trzaj u stomaku – tamnoputu ženu s podočnjacima čijem je suđenju prisustvovao u Dambldorovom situ-za-misli: Belatriks Lestrejndž. Čini se da je to bila Kričerova omiljena fotografija: stavio ju je preko svih drugih, i trapavo izlepio staklo činotejpom.

– Mislim da ću ovde da mu ostavim poklon – reče Hermiona, uredno spustivši paketić nasred udubljenja u krpama i ćebadi, a zatim tiho zatvori vrata. – Pronaći će ga kasnije, tako je najbolje.

– Kad malo bolje razmislim – reče Sirijus, izronivši iz ostave baš kad su zatvorili plakar, noseći veliku ćurku – da li je neko uopšte skoro video Kričera?

– Ja ga nisam video još od one noći kada smo došli ovamo – reče Hari. – Ti si mu naredio da izađe iz kuhinje.

– Aha... – reče Sirijus, mršteći se. – Znaš, mislim da sam ga i ja tada poslednji put video... mora da se krije negde na spratovima.

– Nije mogao da pobegne, zar ne? – upita Hari. – Mislim, kada si rekao ’Marš napolje’, možda je pomislio da hoćeš da izađe iz kuće?

– Ne, ne, kućni vilenjaci ne mogu da izađu, sem ukoliko ne dobiju odeću. Vezani su za kuću svoje porodice – reče Sirijus.

– Mogu da izađu iz kuće, ako to stvarno žele – usprotivi mu se Hari. – Dobi je to

činio, napuštao je Melfojeve da bi me upozoravao, pre dve godine. Posle toga je morao sebe da kažnjava, ali ipak je to i dalje činio.

Sirijus je na trenutak delovao pomalo zabrinuto, a onda reče: – Potražiću ga malo kasnije, verovatno ću ga pronaći gore kako lije suze nad podsuknjom moje majke, ili nešto slično. Naravno, možda se uvukao u neki plakar i crkao... makar mogu tome da se nadam.

Fred, Džordž i Ron se nasmejaše. Hermiona ih pak prekorno pogleda.

Kada su pojeli božićni ručak, Vizlijevi, Hari i Hermiona rešiše da ponovo posete gospodina Vizlija, u pratnji Ludookog i Lupina. Mandangus je svratio taman na vreme za božićni puding, pošto je uspeo da „pozajmi“ kola za tu priliku, jer podzemna železnica nije radila na Božić. Kola, za koja je Hari podozrevao da su od vlasnika uzeta bez odobrenja, bila su iznutra uvećana činima, baš kao i stari ford anglija Vizlijevih. Iako je spolja bio normalnih proporcija, unutra je uspelo da stane desetoro ljudi, zajedno s Mandangusom koji je vozio. Gospođa Vizli je oklevala pre nego što je ušla unutra – Hari je znao da ona, koliko neodobrava Mandangusove metode, gotovo podjednako prezire putovanja bez pomoći magije – ali su napokon hladnoća i kuknjava njene dece prevladali, i ona se smesti na zadnje sedište između Freda i Bila.

Put do Sent Munga bio je prilično kratak, pošto na putevima skoro da nije bilo saobraćaja. Malena grupa čarobnjaka i veštica krišom se šunjala gotovo pustom ulicom, krenuvši u posetu bolesnicima. Hari i ostali izađoše iz kola, a Mandangus se odveze iza ćoška da ih sačeka. Ležerno su se odšetali do izloga u kome je stajala lutka u zelenoj najlonskoj suknji, a onda, jedan po jedan, zakoračiše kroz staklo.

Prijemno odeljenje izgledalo je veselo i praznično: kristalne kugle koje su osvetljavale Sent Mungo bile su obojene u crveno i zlatno, te su se pretvorile u džinovske božićne ukrase. Iznad svakih vrata visio je venac zelenike, a u svakom ćošku nalazile su se sjajne bele jelke prekrivene magičnim snegom i ledenicama, svaka sa sjajnom zlatnom zvezdom na vrhu. Bila je znatno manja gužva nego kada su prošli put bili tu, iako jedna veštica s pomorandžom u nozdrvi gurnu Harija u stranu nasred hodnika.

– Porodična prepirka, je li? – iskezi joj se plavokosa veštica za pultom. – Vi ste treći slučaj danas... Šteta od čini, četvrti sprat.

Zatekli su gospodina Vizlija poduprtog u krevetu, s ostacima ćurke na tanjiru u krilu, i prilično nevinog izraza lica.

– Da li je sve u redu, Arture? – upita gospođa Vizli, kada su se svi pozdravili s gospodinom Vizlijem i uručili mu svoje poklone.

– Da, sve je fino – odgovori gospodin Vizli, i suviše srdačno. – Da... ovaj... nisi kojim slučajem videla vidara Smetvika, je li?

– Ne – reče gospođa Vizli sumnjičavo – zašto?

– Ništa, ništa – reče gospodin Vizli olako, i krenu da otpakuje svoje poklone. – Pa, da li su se svi danas lepo proveli? Šta ste dobili za Božić? O, Hari... ovo je

apsolutno *fantastično*! – Otvorio je Harijev poklon, u kojem su bili osigurači i šrafcigeri.

Čini se da gospođa Vizli nije bila posve zadovoljna odgovorom gospodina Vizlija. Kada se njen suprug nagnuo da se rukuje s Harijem, ona se zagleda u zavoje ispod njegove noćne košulje.

– Arture – reče ona, sa škljocanjem u glasu koje je podsećalo na mišolovku – promenili su ti zavoje. Zašto su ti promenili zavoje dan ranije, Arture? Rekli su mi da to neće biti potrebno sve do sutra.

– Šta? – upita gospodin Vizli, pomalo uplašeno, navlačeći jorgan preko grudi. – Ne, ne... nije to ništa... samo... ja...

Kao da se smanjivao pod prodornim pogledom gospođe Vizli.

– Ovaj... nemoj sada da se uzbuđuješ, Moli, ali Augustus Paj je imao jednu ideju... on je vidar na obuci, znaš ga, sjajno mlado momče, i veoma zainteresovan za... ovaj... dopunsku medicinu... mislim... neke od onih starih normalskih lekova... pa, zovu se *šavovi*, Moli, i vrlo dobro uspevaju na.... pa, na normalskim ranama...

Gospođa Vizli ispusti zloslutan zvuk, nešto između krika i režanja. Lupin se udalji od kreveta i priđe vukodlaku, koji nije imao posetioce, pa je prilično čežnjivo posmatrao gomilu oko gospodina Vizlija. Bil promrmlja nešto o tome da ide po šoljicu čaja, a Fred i Džordž u skoku krenuše za njim, kezeći se.

– Da li ti to pokušavaš da mi kažeš – reče gospođa Vizli, sve glasnija sa svakom izgovorenom rečju, očigledno nesvesna da ostali koji su došli s njom žurno beže tražeći zaklon – da si petljao s normalskim lekovima?

– Nisam petljao, Moli, dušo – reče gospodin Vizli molećivo – bilo je to samo... samo nešto što smo Paj i ja pomislili da bismo mogli da pokušamo... samo, nažalost... pa, na ovakve rane... ne deluje baš tako dobro kao što smo se nadali...

– *Što znači*?

– Ovaj... pa, ne znam da li znaš šta... šta su to uopšte šavovi?

– Zvuči mi kao da si pokušavao da šiješ svoju kožu – reče gospođa Vizli, uz ne preterano veseli frktaj smeha – ali čak ni ti, Arture, ne bi bio *toliko* glup...

– I ja sam za šoljicu čaja – reče brzo Hari, skočivši na noge.

Hermiona, Ron i Džini gotovo otrčaše do vrata zajedno s njim. Kada su se ona zatvorila za njima, začuše krik gospođe Vizli: – KAKO TO MISLIŠ DA SAM OTPRILIKE U PRAVU?

– Tipično za tatu – reče Džini, vrteći glavom dok su se zaputili kroz hodnik. – Šavovi... mislim, stvarno...

– Pa, da znaš, prilično dobro deluju na nemagijskim ranama – reče Hermiona iskreno. – Pretpostavljam da ih zmijski otrov rastvara ili nešto slično. Pitam se gde je čajdžinica?

– Peti sprat – reče Hari, setivši se putokaza pored pulta veštice-hostese.

Išli su hodnikom, prošli dupla vrata i naišli na klimavo stepenište prepuno portreta

vidara brutalnog izgleda. Dok su se penjali njima, raznorazni vidari su ih dozivali, davali im čudne dijagnoze i preporučivali užasavajuće lekove. Ron se ozbiljno uvredio kada mu je jedan srednjovekovni čarobnjak rekao da očigledno ima gadan slučaj flekavitisa.

– A šta bi to trebalo da bude? – upita on ljutito, dok ga je vidar pratio kroz još šest narednih portreta, gurajući njihove stanare sebi s puta.

– Najsvirepija bolest kože, mladi gospodaru, od koje će vam ostati ospice grozomornije od ovijeh koje sada imate...

– Koga, bre, ti zoveš grozomornim?! – upita Ron, pocrvenelih ušiju.

– ... a jedini je lijek da uzmeš žabinu jetru, da je tijesno vežeš oko grkljana, i da tako nag stojiš u buretu punom očiju jegulja kada je pun mjesec...

– Ja nemam flekavitis!

– Ali ti pogani belezi na vašem licu, mladi gospodaru...

– To su pegice! – reče Ron gnevno. – A sada marš u svoju sliku i pusti me na miru!

On se okrenu ka ostalima, koji su se trudili da zadrže ozbiljne izraze lica.

– Koji je ovo sprat?

– Mislim da je peti – reče Hermiona.

– Jok, četvrti – reče Hari – imamo još jedan...

Ali kada je zakoračio na sprat, naglo zastade, zureći u mali prozorčić na duplim vratima koja su pokrivala početak hodnika s natpisom ŠTETA OD ČINI. Kroz prozorčić je virio jedan čovek, nosa pritisnutog uz staklo. Imao je talasastu plavu kosu, jarkoplave oči i širok isprazan osmeh koji je otkrivao zaslepljujuće bele zube.

– Bokca mu! – reče Ron, takođe se zagledavši u čoveka.

– O, gospode – iznenada reče Hermiona, gotovo bez daha. – Profesor Lokhart!

Njihov bivši nastavnik Odbrane od Mračnih veština otvori vrata i krenu ka njima, obučen u dugačak lila kućni ogrtač.

– Pa, zdravo mi bili! – reče on. – Pretpostavljam da želite moj autogram, zar ne?

– Pa, i nije se baš mnogo promenio, zar ne? – promrmlja Hari Džini, koja se nasmeja.

– Ovaj... kako ste, profesore? – upita Ron, s prizvukom krivice. Ronov pokvareni štapić oštetio je pamćenje profesora Lokharta tako gadno da je završio u Sent Mungu, mada ga Hari nije previše sažaljevao, pošto je Lokhart u tom trenutku zapravo pokušavao da izbriše pamćenje Hariju i Ronu.

– Ja sam sasvim dobro, hvala na pitanju! – reče Lokhart veselo, izvukavši prilično izlomljeno i ofucano paunovo pero iz džepa. – Dakle, koliko autograma želite? Znate, sada umem da pišem i spojena slova!

– Ovaj... ne treba nam nijedan trenutno, hvala – reče Ron, podigavši obrve i pogleda u Harija, koji upita: – Profesore, da li uopšte smete da lutate hodnicima? Zar ne bi trebalo da ste u bolničkoj sobi?

S Lokhartovog lica polako izblede osmeh. Na trenutak je pomno posmatrao Harija, a onda upita: – Da li smo se već upoznali?

– Ovaj... da, jesmo – reče Hari. – Nekada ste nam predavali na Hogvortsu, sećate li se?

– Predavao? – ponovi Lokhart, kao da mu je pomalo neugodno. – Ja? Jesam li?

A onda mu se osmeh ponovo pojavi na licu, tako naglo, da je bilo prilično zastrašujuće.

– Pretpostavljam da sam vas naučio sve što znate, zar ne? Pa, šta kažete onda na te autograme? Da kažemo okruglo desetak, da možete da ih poklonite svim svojim malim prijateljima, tako da se niko ne oseti izostavljenim!

Ali upravo u tom trenutku jedna glava proviri kroz vrata na samom kraju hodnika, i neki glas pozva: – Gilderoje, nevaljalo momče. Gde li si sada odlutao?

Vidarka majčinskog izgleda, sa šljokičastim vencem u kosi, dojuri niz hodnik i toplo se osmehnu Hariju i ostalima.

– O, Gilderoje, pa ti imaš posetioce! Baš *divno*, i to baš na Božić! Znate, njega *nikada* niko ne posećuje, siromah, a ne shvatam zašto, baš je pravi medenjak, jesi li?

– Potpisujem autograme! – reče Gilderoj vidarki uz još jedan blistav osmeh. – Hoće čitavu gomilu, ne primaju ne kao odgovor! Samo se nadam da ćemo imati dovoljno fotografija!

– Čujte ga samo – reče vidarka, uzimajući Lokharta za ruku, nežno mu se osmehnuvši, kao da je neki napredni dvogodišnjak. – Bio je prilično poznat pre nekoliko godina, i nadamo se da je ova sklonost ka davanju autograma znak da mu se pamćenje polako vraća. Hoćete li doći ovamo? On je u zatvorenom odeljenju, znate, mora da je šmugnuo dok sam unosila božićne poklone, vrata su inače stalno zaključana... nije da je opasan! Samo – ona stiša glas do šapata – pomalo je opasan po sebe, živ mi bio... ne zna ko je, shvatate, odluta, i ne zna kako da se vrati... baš lepo od vas što ste došli da ga posetite.

– Ovaj – reče on, bezuspešno pokazujući na sprat iznad njih – zapavo, mi smo samo... ovaj...

Ali vidarka im se osmehivala s iščekivanjem, i Ronovo slabašno mrmljanje – ...krenuli na šoljicu čaja... – proguta tišina. Bespomoćno se pogledaše, a zatim krenuše za Lokhartom i njegovom vidarkom niz hodnik.

– Nemojmo dugo da se zadržavamo – reče Ron tiho.

Vidarka pokaza na vrata odeljenja Janusa Tikija, i promrmlja: – *Alohomora.* – Vrata se širom otvoriše i ona ih uvede, čvrsto držeći Gilderoja za ruku, sve dok ga nije smestila u fotelju pored njegovog kreveta.

– Ovo je odeljenje za naše dugogodišnje pacijente – obavesti ona Harija, Rona, Hermionu i Džini prigušenim glasom. – Za trajnu štetu od čini, znate. Naravno, uz jaku terapiju lekovitim napicima, čini i malo sreće, možemo da napravimo neka poboljšanja. Čini se da se Gilderoju pomalo vraća pamćenje. A videli smo i veliko

poboljšanje kod gospodina Bouda, čini se da mu sjajno ide, ponovo mu se vraća moć govora, iako još uvek ne govori nijednim jezikom koji možemo da prepoznamo. Nego, moram da uručim božićne poklone, pa ću vas ostaviti da malo proćaskate.

Hari se osvrnu oko sebe. Odeljenje je nosilo nedvosmislene znake da je postalo stalan dom svojim pacijentima. Bilo je mnogo više ličnih predmeta oko kreveta nego u odeljenju gospodina Vizlija. Zid iznad Gilderojevog uzglavlja, na primer, bio je prekriven njegovim slikama, koje su se cerile i mahale pridošlicama. Mnoge od njih je posvetio samom sebi, iskrivljenim, dečjim rukopisom. Čim ga je vidarka stavila u fotelju, Gilderoj je zgrabio novu gomilu fotografija, uzeo pero i počeo grozničavo da ih potpisuje.

– Možete ih staviti u koverte – reče on Džini, bacajući potpisane fotografije u njeno krilo, kako bi koju završio. – Nisam ja zaboravljen, da znate, nipošto, i dalje primam ogroman broj pisama obožavatelja... Gledis Gadžeon mi piše svake nedelje... samo bih voleo da znam zašto... – On zastade, delujući pomalo zbunjeno, a onda se ponovo nasmeši i nastavi da potpisuje s novim žarom. – Pretpostavljam da je to zbog toga što sam zgodan...

Čarobnjak sumornog izgleda i žućkaste kože ležao je u krevetu preko puta, zureći u tavanicu. Mumlao je nešto za sebe, i činilo se da je potpuno nesvestan okoline. Dva kreveta dalje ležala je žena čija je cela glava bila prekrivena krznom. Hari se seti da se nešto slično dogodilo Hermioni tokom njihove druge godine, mada, na svu sreću, u njenom slučaju preobražaj nije bio trajan. Na udaljenom kraju odeljenja oko dva kreveta bile su navučene cvetne zavese, kako bi pacijenti i njihovi posetioci imali malo privatnosti.

– Evo, Agnes – reče veselo vidarka ženi s krznenim licem, uručivši joj omanju gomilu božićnih poklona. – Vidiš, nisi zaboravljena, zar ne? A tvoj sin je poslao sovu da kaže kako će večeras da te obiđe, baš lepo od njega, je l' da?

Agnes nekoliko puta glasno zalaja.

– A vidi, Broderiče, tebi su poslali biljčicu u saksiji i divan kalendar s različitim hipogrifom za svaki mesec. Oni će baš da učine ovo mesto veselijim, zar ne? – reče vidarka prilazeći čoveku koji je mumlao, stavivši mu prilično ružnu biljku s dugačkim uvijajućim pipcima na noćni stočić, i prilepljujući kalendar na zid pomoću svog štapića. – I... oh, gospođo Longbotom, zar već odlazite?

Hari okrenu glavu. Zavese oko dva kreveta na samom kraju odeljenja bile su sada razgrnute, i dva posetioca su krenula između kreveta: stroga stara veštica koja je nosila dugu zelenu haljinu, moljcima izjedeno krzno od lisice i šiljat šešir ukrašen nečim što je nepogrešivo ličilo na punjenog lešinara, a iza nje je, vidno deprimiran, išao – Nevil.

Uz iznenadan blesak razumevanja, Hari shvati ko su ljudi u krevetima na samom kraju sobe. On stade divlje da se osvrće oko sebe tražeći nešto čime će skrenuti pažnju ostalima, kako bi Nevil mogao da napusti odeljenje neprimećen, a da mu oni ne

postavljaju glupa pitanja, ali se i Ron trgao na pomen prezimena Longbotom, i pre nego što je Hari stigao da ga spreči, on povika: – *Nevile*!

Nevil poskoči i skupi se kao da ga je metak upravo promašio za dlaku.

– To smo mi, Nevile! – reče Ron veselo, pridigavši se na noge. – Da li si video...? I Lokhart je ovde! Koga si ti posećivao?

– To su tvoji drugovi, Nevile, dušo? – upita Nevilova baka graciozno, ustremivši se ka njima.

Nevil je izgledao kao da bi radije bio bilo gde drugde na svetu, samo ne tu. Dok je izbegavao njihove poglede, tamnoljubičasto rumenilo obli mu bucmasto lice.

– Ah, da – reče njegova baka zureći u Harija, i ispruži svoju smežuranu šaku nalik kandži da se rukuju. – Da, da, znam ko si ti, naravno. Nevil priča lepe stvari o tebi.

– Ovaj... hvala – reče Hari, rukujući se. Nevil nije gledao u njega, već je piljio u sopstvena stopala, a lice mu je postajalo sve tamnije.

– A vas dvoje ste očigledno Vizlijevi – nastavi gospođa Longbotom, pruživši zatim ruku Ronu i Džini. – Da, znam vam roditelje; ne preterano dobro, razume se, ali dobri su ljudi, i te kako... a ti mora da si Hermiona Grejndžer?

Hermiona je delovala pomalo preneraženo što gospođa Longbotom zna njeno ime, ali se svejedno rukovala s njom.

– Da, Nevil mi je pričao sve o tebi. Pomogla si mu nekoliko puta da se izvuče iz škripca, zar ne? Dobar je on dečko – reče ona, uputivši strog pogled Nevilu preko svog prilično koščatog nosa – ali nije nasledio očev talenat, nažalost. – I ona klimnu glavom u pravcu dva kreveta na samom kraju odeljenja, tako da se punjeni lešinar preteći zaklati povrh njene glave.

– Šta? – reče Ron začuđeno. (Hari je hteo da nagazi Rona, ali tako nešto je mnogo teže izvesti neprimećeno kad nosite farmerke umesto odora.) – Da li je to tvoj *tata* tamo na kraju, Nevile?

– Šta je sad ovo? – reče gospođa Longbotom oštro. – Zar nisi rekao prijateljima za svoje roditelje, Nevile?

Nevil duboko udahnu, pogleda u plafon, i odmahnu glavom. Hari nije mogao da se seti da mu je ikada bilo više žao nekoga, ali nije mogao da smisli nikakav način da pomogne Nevilu da se izvuče iz ove situacije.

– Pa, to nije nešto čega se treba stideti! – reče gospođa Longbotom ljutito. – Treba da budeš *ponosan*, Nevile, *ponosan*! Nisu se oni odrekli svog zdravlja i razuma samo zato da bi ih se njihov sin jedinac stideo, da znaš!

– Ne stidim se – reče Nevil vrlo tiho, i dalje gledajući svuda sem u Harija i ostale. Ron se sada popeo na vrhove prstiju kako bi pogledao pacijente u ta dva kreveta.

– Pa, pokazuješ to na stvarno čudan način! – reče gospođa Longbotom. – Mog sina i njegovu ženu – reče ona, nadmeno se okrenuvši ka Hariju, Ronu, Hermioni i Džini – mučile su do ludila pristalice Znate-Već-Koga.

Hermiona i Džini prisloniše šake usnama. Užasnut, Ron prestade da izvija vrat kako bi bolje video Nevilove roditelje.

– Bili su Aurori, znate, i veoma ugledni članovi čarobnjačke zajednice – nastavi gospođa Longbotom. – Izuzetno nadareni, oboje. Ja sam... da, Alisa, dušo, šta je bilo?

Nevilova majka im polagano priđe iz dna sobe, u spavaćici. Više nije imala punačko, veselo lice koje je Hari zapazio na Ćudljivkovoj fotografiji prvobitnog Reda Feniksa. Lice joj je bilo mršavo i iznureno, oči su joj delovale i suviše krupne, a kosa, koja je skroz pobelela, bila je paperjasta i mrtvačka. Činilo se da neće da govori, ili možda da ne može, ali je stidljivo pokazivala na Nevila, držeći nešto u ispruženoj ruci.

– Opet? – reče gospođa Longbotom, delujući pomalo umorno. – Dobro de, Alisa, dušo, u redu. Nevile, uzmi to, šta god da je.

Ali Nevil je već bio ispružio ruku, u koju njegova majka ubaci prazan omotač Pljuckove najbolje naduvavajuće žvake.

– Baš lepo, dušo – reče Nevilova baka lažno veselim glasom, potapšavši njegovu majku po ramenu.

Ali Nevil tiho reče: – Hvala, mama.

Njegova majka se otetura nazad odeljenjem, pevušeći za sebe. Nevil se okrenu ka ostalima, prkosnog izraza lica, kao da ih čika da se nasmeju, ali Hariju se činilo da nikada u životu nije video ništa manje smešno od toga.

– Pa, bolje da se vratimo – uzdahnu gospođa Longbotom, navlačeći dugačke zelene rukavice. – Drago mi je što sam vas upoznala. Nevile, baci taj papirić u kantu, mora da ti je dosad dala dovoljno da oblepiš celu sobu.

Ali dok su odlazili, Hari je bio siguran da je video Nevila kako gura omotač slatkiša u džep.

Vrata se zatvoriše za njima.

– Pojma nisam imala – reče Hermiona, koja je bila na ivici suza.

– Ni ja – reče Ron pomalo promuklo.

– Ni ja – prošaputa Džini.

Svi se zagledaše u Harija.

– Ja sam znao – reče on sumorno. – Dambldor mi je rekao, ali sam obećao da nikome neću reći... eto zašto je Belatriks Lestrejndž poslata u Askaban, upotrebila je Bolnu kletvu na Nevilovim roditeljima, sve dok nisu potpuno izgubili razum.

– Belatriks Lestrejndž je to uradila? – prošaputa Hermiona, užasnuta. – Ona žena čiju sliku Kričer drži u svom brlogu?

Zavlada duga tišina, koju prekide Lokhartov ljutiti glas.

– Čujte, nisam ja džabe učio da pišem spojena slova, znate!

24. Oklumencija

Ispostavilo se da je Kričer čučao na tavanu. Sirijus je rekao da ga je zatekao tamo, prekrivenog prašinom, bez sumnje u potrazi za ostalim relikvijama porodice Blek koje je hteo da sakrije u svom plakaru. Iako je Sirijus izgleda bio zadovoljan tom pričom, Hari je bio prilično sumnjičav. Činilo se da je Kričer mnogo bolje raspoložen otkako se ponovo pojavio, sve je manje mrmljao, naređenja je izvršavao krotkije nego do tada, a Hari je jednom ili dvaput uhvatio kućnog vilenjaka kako ga pomno posmatra, ali bi uvek brzo skrenuo pogled čim vidi da ga je Hari primetio.

Hari nije spominjao svoje nejasne sumnje Sirijusu, čija je veselost posle Božića brzo počela da bledi. Što se više bližio datum njihovog povratka na Hogvorts, postajao je sve skloniji onome što je gospođa Vizli zvala „napadima mrzovolje“, tokom kojih bi postajao povučen i namćorast, često provodeći sate u Bakbikovoj sobi. Njegova turobnost širila se kućom, provlačeći se ispod vrata poput nekog zagušujućeg gasa, tako da su svi bili inficirani njome.

Hari nije želeo da ostavi Sirijusa ponovo samog s Kričerom. Zapravo, po prvi put u životu nije se radovao povratku na Hogvorts. Odlazak u školu značio je da će ponovo biti pod tiranijom Dolores Ambridž, koja je bez sumnje za vreme njihovog odsustva uspela da progura još nekoliko dekreta. Sada, kada mu je zabranjeno da igra, nije mogao da se raduje ni kvidiču. Sva je prilika da će im se hrpe domaćih zadataka povećavati kako se ispiti približavaju, a Dambldor je uzdržaniji no ikada. Zapravo, da

nije DA, Hari bi, činilo mu se, preklinjao Sirijusa da mu dozvoli da napusti Hogvorts i ostane sa njim u Ulici Grimold.

A onda, poslednjeg dana raspusta, desilo se nešto zbog čega je Hari stvarno počeo da zazire od povratka u školu.

– Hari, dušo – reče gospođa Vizli, proturivši glavu kroz vrata njegove i Ronove spavaće sobe, gde su njih dvojica igrali čarobnjački šah, a Hermiona, Džini i Krukšenks ih posmatrali – možeš li da siđeš do kuhinje? Profesor Snejp bi hteo da popriča s tobom.

Hari nije odmah registrovao šta mu je rekla. Jedan od njegovih topova upravo se upustio u tuču s Ronovim pionom, i on ga je veselo pujdao.

– Zgnječi ga – *zgnječi* ga, on je samo pešak, idiote jedan. Izvinite, gospođo Vizli, šta ste rekli?

– *Profesor* Snejp, dušo. U kuhinji. Hteo bi da popričate.

Hari zinu od užasa. Osvrnuo se ka Ronu, Hermioni i Džini, koji su iznenađeno zijali u njega. Krukšenks, kojeg je Hermiona uz velike poteškoće obuzdavala u naručju proteklih četvrt sata, veselo skoči za šahovsku tablu i stade da juri figure, koje pobegoše u zaklon, skičeći na sav glas.

– Snejp? – ponovi Hari tupo.

– *Profesor* Snejp, dušice – prekorno će gospođa Vizli. – Hajde sada, brzo, kaže da ne može dugo da ostaje.

– Šta li hoće od tebe? – upita Ron, delujući nervozno, kada se gospođa Vizli povukla iz sobe. – Nisi ništa zgrešio, zar ne?

– Ne! – reče Hari prkosno, prebirajući po glavi da bi se setio šta je mogao da uradi zbog čega bi ga Snejp tražio u Ulici Grimold. Da nije dobio „T“ na svom poslednjem domaćem?

Minut ili dva kasnije on otvori kuhinjska vrata, i zatekne Sirijusa i Snejpa kako sede za dugačkim kuhinjskim stolom, smrknuto gledajući u suprotnim pravcima. Tišina koja je tu vladala bila je puna uzajamne mržnje. Na stolu ispred Sirijusa ležalo je otvoreno pismo.

– Ovaj... – poče Hari, kako bi obznanio svoje prisustvo.

Snejp se okrenu ka njemu, lica uramljenog dugom masnom crnom kosom.

– Sedi, Poteru.

– Znaš – reče Sirijus glasno, klackajući se na zadnjim nogama svoje stolice, obraćajući se plafonu – voleo bih kad ne bi izdavao naređenja ovde, Snejpe. Vidiš, ovo je moja kuća.

Ružno rumenilo preplavi Snejpovo bledunjavo lice. Hari sede na stolicu pored Sirijusa, suočivši se sa Snejpom s druge strane stola.

– Trebalo je da te vidim nasamo, Poteru – reče Snejp, i već poznati kez mu iskrivi usne – ali je Blek...

– Ja sam njegov kum – reče Sirijus, veoma glasno.

– Ja sam ovde po Dambldorovom naređenju – reče Snejp, čiji je glas, kao kontrast Sirijusovom, postajao sve tiši i razdražljiviji – ali slobodno ostani, Blek, znam da voliš da misliš kako si... u toku.

– Šta bi to trebalo da znači? – reče Sirijus, pustivši da mu stolica ponovo padne na sve četiri noge uz glasan tresak.

– Samo to da sam siguran da mora da si... ha... frustriran činjenicom da ne možeš da uradiš ništa *korisno* – Snejp nežno naglasi tu reč – za Red.

Sada je bio red na Sirijusa da pocrveni u licu. Snejpove usne se trijumfalno izviše kada se okrenuo ka Hariju.

– Poteru, direktor me je poslao da te obavestim o njegovoj želji da ovog polugođa učiš Oklumenciju.

– Šta da učim? – upita Hari tupo.

Snejpov kez postade još izraženiji.

– Oklumenciju, Poteru. Magijsku odbranu uma od spoljnih upada. Opskurna grana magije, ali krajnje korisna.

Harijevo srce poče da bije strašno brzo. Odbrana od spoljnih upada? Ali nije bio opsednut, svi su se složili s tim...

– Zašto moram da učim tu Oklu... šta god? – izlete mu iz usta.

– Zato što direktor smatra da je to dobra ideja – reče Snejp uglađeno. – Imaćeš privatne časove jedanput nedeljno, ali nikome nećeš reći šta radiš, a nipošto Dolores Ambridž. Da li si me razumeo?

– Da – reče Hari. – Ko će me podučavati?

Snejp podiže obrvu.

– Ja – reče.

Hari je imao užasan osećaj, kao da mu se utroba topi. Dodatni časovi kod Snejpa – šta li je zgrešio da to zasluži? On se brzo osvrnu ka Sirijusu, tražeći podršku.

– Zašto ne može Dambldor da podučava Harija? – upita Sirijus agresivno. – Zašto baš ti?

– Pretpostavljam da je direktorska privilegija da prepušta drugima obavljanje neprijatnih zadataka – reče Snejp svilenkasto. – Uveravam te da nisam sâm tražio ovaj posao. – On se pridiže. – Očekujem te u ponedeljak u šest uveče, Poteru, u mojoj kancelariji. Ako iko pita, imaš dopunsku nastavu iz Napitaka. Ko god te je video na mojim časovima potvrdiće da ti je odista potrebna.

Okrenu se da izađe, zalepršavši svojim crnim putnim ogrtačem.

– Stani malo – reče Sirijus, ispravivši se u naslonu stolice.

Snejp se okrenu ka njima, kezeći se.

– U velikoj sam žurbi, Blek. Za razliku od tebe, ja nemam neograničeno slobodno vreme.

– Onda ću preći na stvar – reče Sirijus, ustavši. Bio je dosta viši od Snejpa, koji je, primeti Hari, stegao pesnicu u džepu svog ogrtača, gde je, Hari je bio siguran,

držao svoj štapić. – Ako samo čujem da koristiš ove časove Oklumencije da bi kinjio Harija, meni ćeš da odgovaraš.

– Baš dirljivo – iskezi se Snejp. – Ali siguran sam da si primetio koliko je Poter nalik svome ocu?

– Da, jesam – reče Sirijus ponosno.

– Dobro, onda sigurno znaš i da je toliko arogantan da je potpuno gluv za svaku kritiku – reče Snejp uglađeno.

Sirijus grubo odgurnu stolicu u stranu i zaobiđe sto, pošavši ka Snejpu, izvlačeći usput štapić. Snejp izvuče svoj. Stadoše da se odmeravaju, Sirijus je delovao gnevno, a Snejp proračunato, dok mu je pogled prelazio sa Sirijusovog štapića na njegovo lice.

– Sirijuse! – reče Hari glasno, ali ovaj kao da ga nije čuo.

– Upozorio sam te, *Slinavuse* – reče Sirijus, zaustavivši se na petnaestak centimetara od Snejpovog lica – briga me što Dambldor misli da si rehabilitovan, ja dobro znam...

– Ah, pa zašto mu onda to ne kažeš? – prošaputa Snejp. – Ili se možda bojiš da neće ozbiljno shvatiti savet čoveka koji se već šest meseci krije u majčinoj kući?

– Reci mi, kako je Lucijus Melfoj ovih dana? Pretpostavljam da se raduje što njegovo verno kučence radi na Hogvortsu, zar ne?

– Kad smo već kod kućića – reče Snejp nežno – znaš li da te je Lucijus Melfoj prepoznao kada si poslednji put rizikovao da se prošetaš napolju? Mudra ideja, Blek, da te vide na bezbednoj železničkoj stanici... time si dobio čvrst izgovor da ubuduće uopšte ne napuštaš svoje malo skrovište, zar ne?

Sirijus podiže svoj štapić.

– NE! – povika Hari, preskočivši preko stola, pokušavajući da stane između njih dvojice. – Sirijuse, nemoj!

– Da li me ti to zoveš kukavicom? – zagrme Sirijus, pokušavajući da odgurne Harija, ali ovaj se nije dao.

– Pa, da, mislim da te zbilja tako zovem – reče Snejp.

– Hari – sklanjaj – mi – se – s – puta! – zareža Sirijus, gurajući ga u stranu slobodnom rukom.

Kuhinjska vrata se otvoriše i cela porodica Vizli, zajedno s Hermionom, uđe unutra, a svi su delovali veoma srećno dok je gospodin Vizli ponosno koračao među njima, obučen u prugastu pidžamu preko koje je nosio kišni mantil.

– Izlečen! – objavi on razdragano svima u kuhinji. – Potpuno izlečen!

On i ostali Vizlijevi zastadoše na pragu, zureći u scenu koja se odvijala pred njima, a čiji se akteri takođe ukočiše zahvaljujući tom prekidu. I Sirijus i Snejp su gledali u vrata, uperivši štapiće jedan drugom u lice, a Hari je nepokretno stajao između njih, ruku ispruženih ka obojici, pokušavajući da ih razdvoji.

– Merlinove mi brade – reče gospodin Vizli, a osmeh mu skliznu s lica – šta se to

ovde zbiva?

I Sirijus i Snejp spustiše štapiće. Hari je gledao čas u jednog čas u drugog. Obojici je na licu bio vidljiv krajnji prezir, a ipak, neočekivan ulazak tolikog broja svedoka malo ih je prizvao pameti. Snejp gurnu svoj štapić u džep i pojuri iz kuhinje, prošavši pored Vizlijevih bez ikakvog komentara. Na vratima se okrenu i reče:

– Šest sati, ponedeljak uveče, Poteru.

I nestade. Sirijus je besno gledao za njim, držeći štapić uz bok.

– Šta se to dešava? – ponovi gospodin Vizli.

– Ništa, Arture – reče Sirijus, zadihan kao da je upravo pretrčao dugačak put. – Samo prijateljsko ćaskanje dvojice starih školskih drugova. – Uz ogroman trud, on se nasmeši. – Dakle... izlečen si? To su odlične vesti, sjajne.

– Baš tako, zar ne? – reče gospođa Vizli, vodeći svog muža napred ka stolici. – Vidar Smetvik je na kraju uspeo da izvede svoju magiju, i pronašao je protivotrov za šta god da je ona zmija imala u svojim očnjacima, a Artur je naučio da ubuduće ne petlja s normalskom medicinom, *zar ne, dušo*? – dodade ona, pomalo preteće.

– Da, Moli, draga – reče gospodin Vizli krotko.

Večera je trebalo da bude vesela, pošto je gospodin Vizli ponovo bio s njima. Hari je video da se Sirijus trudi da ulepša veče, međutim, kad god se ne bi silom smejao Fredovim i Džordžovim šalama ili ih sve nutkao hranom, izraz lica njegovog kuma ponovo bi postajao sumoran i tužan. Između Harija i Sirijusa sedeli su Mandangus i Ludooki, koji su svratili da čestitaju gospodinu Vizliju. Hteo je da razgovara sa Sirijusom, da mu kaže da ne sluša ni reč od onoga što mu Snejp govori, da ga Snejp namerno provocira, i da niko drugi ne smatra Sirijusa kukavicom zato što je poslušao Dambldora i ostao u Ulici Grimold. Ali nije imao priliku da to učini, a opazivši gadan izraz Sirijusovog lica, Hari se čak pitao da li bi se usudio to da mu spomene, i kad bi imao priliku. Umesto toga, ispričao je šapatom Ronu i Hermioni da mora da ide na časove Oklumencije kod Snejpa.

– Dambldor hoće da spreči te tvoje snove o Voldemoru – odmah će Hermiona. – Pa, nećeš baš žaliti ako ih više ne budeš imao, zar ne?

– Dodatni časovi kod Snejpa? – zgrozi se Ron. – Radije bih imao noćne more!

Trebalo je da se sutradan vrate na Hogvorts Noćnim viteškim autobusom, ponovo u pratnji Tonks i Lupina, koje su sledećeg jutra Hari, Ron i Hermiona zatekli kako doručkuju u kuhinji. Dok je otvarao vrata, Hariju se učinilo da odrasli nešto razgovaraju šapatom, ali svi se odmah žurno okrenuše i zanemeše.

Posle doručka s nogu, svi navukoše jakne i šalove kako bi se izborili s jezovitim sivim januarskim jutrom. Hari je osećao neprijatno žiganje u grudima: nije hteo da se oprosti sa Sirijusom. Imao je loš predosećaj u vezi s ovim rastankom. Nije znao kada će se sledeći put videti, i činilo mu se da je obavezan da nešto kaže Sirijusu, ne bi li ga sprečio da uradi nešto glupo – Hari se brinuo da je Snejpova optužba za kukavičluk previše pogodila Sirijusa, te da ovaj možda već planira neki nepromišljen izlet iz

Ulice Grimold. Međutim, pre nego što je smislio šta da mu kaže, Sirijus ga pozva k sebi.

– Hoću da uzmeš ovo – reče mu tiho, tutnuvši Hariju u ruke loše umotan paket veličine omanje knjige.

– Šta je to?

– Način da me obavestiš da li te Snejp maltretira. Ne, ne otvaraj ga ovde! – reče Sirijus obazrivo pogledavši u gospođu Vizli, koja je ubeđivala blizance da navuku njene ručno ispletene rukavice. – Sumnjam da bi se Moli ovo svidelo – ali hoću da ga upotrebiš ako ti ikada zatrebam, u redu?

– Dobro – reče Hari, i sakri paket u unutrašnji džep jakne, ali znao je da ga nikada neće upotrebiti, šta god da je. Neće on, Hari, biti taj koji će izmamiti Sirijusa s jedinog bezbednog mesta, ma koliko ružno se Snejp odnosio prema njemu na predstojećim časovima Oklumencije.

– Hajde, onda – reče Sirijus, potapšavši Harija po ramenu. Smrknuto se nasmeši i pre nego što je Hari stigao išta da kaže, zaputiše se uz stepenice, i zaustaviše se pred teško okovanim i zabravljenim ulaznim vratima, okruženi Vizlijevima.

– Zbogom, Hari, i čuvaj se – reče gospođa Vizli, zagrlivši ga.

– Vidimo se, Hari, i čuvaj me od zmija! – reče gospodin Vizli ljubazno, rukujući se s njim.

– Važi... hoću – reče Hari rasejano. Ovo mu je bila poslednja šansa da kaže Sirijusu da se pazi. Okrenuo se, pogledao svog kuma u lice i zaustio da progovori, ali pre nego što je stigao, Sirijus ga kratko zagrli rukom i reče promuklo: – Čuvaj se, Hari. – Sledećeg trena Harija izguraše na ledeni zimski vazduh, i Tonks ga (tog dana potpuno prerušena u visoku, strogu ženu železnosede kose) povede niz stepenice.

Vrata kuće broj dvanaest zalupiše se za njima. Sišli su s Lupinom. Kada su došli do trotoara, Hari se osvrnu. Ulaz broj dvanaest hitro se skupljao, dok su ga susedne kuće istiskivale s vidika. Trenutak kasnije, više ga nije bilo.

– Hajde, što brže uhvatimo autobus, to bolje – reče Tonks, a Hariju se učini da vidi nervozu u pogledima koje je bacala po trgu. Lupin ispruži desnu ruku.

TRAS.

Pred njima se stvori drečavoljubičasti tripl-deker, za dlaku izbegavši obližnju banderu, koja odskoči u stranu, sklonivši mu se s puta.

Mršav, bubuljičav klempav mladić u ljubičastoj uniformi skoči na trotoar i reče: – Dobrodošli u...

– Da, da, znamo već, hvala – brzo će Tonks. – Hajde, hajde, upadajte...

I ona gurnu Harija napred ka stepenicima, pored konduktera, koji se zablenu u Harija dok je ovaj prolazio pored njega.

– ’Ej, pa to je ’Ari...!

– Ako vikneš njegovo ime, prokleću te do sudnjeg dana – promrmlja Tonks preteće, sada gurajući Džini i Hermionu napred.

– Oduvek sam hteo da se vozim ovim čudom – reče Ron veselo, i uđe za Harijem osvrćući se oko sebe.

Prošli put kada je Hari putovao Noćnim viteškim autobusom bilo je veče, pa su njegova tri sprata bila puna mesinganih kreveta. Sada, u rano jutro, bio je prepun raznoraznih stolica, nasumično poređanih uz prozore. Neke od njih su izgleda popadale kada se autobus naglo zaustavio u Ulici Grimold. Nekoliko veštica i čarobnjaka još uvek se pridizalo s poda gunđajući, a nečija torba s namirnicama kliznula je preko celog autobusa: neprijatna mešavina žabljih jajašaca, bubašvaba i kolača s vanilom prosula se svuda po podu.

– Izgleda da ćemo morati da se razdvojimo – reče Tonks odsečno, tražeći pogledom prazne stolice. – Fred, Džordž i Džini, zauzmite mesta pozadi... Remus će ostati s vama.

Ona, Hari, Ron i Hermiona produžiše do najvišeg sprata autobusa, gde su našli dve slobodne stolice na samom začelju, i dve na pročelju autobusa. Sten Stranputica, kondukter, pođe željno za Harijem i Ronom ka začelju autobusa. Dok je Hari prolazio, glave su se okretale, a kada je seo, vide kako se sva lica odjednom ponovo usmeravaju napred.

Kada su Hari i Ron dali Stenu po jedanaest sikla, autobus ponovo krenu, zloslutno se klateći. Brundao je duž Ulice Grimold vrludajući čas po drumu čas po trotoaru, a onda, uz još jedno gromoglasno TRAS, svi su bili odbačeni unazad. Ronova stolica se prevrnu i Prasvidžen, kojeg je držao u krilu, izlete iz kaveza i cvrkućući odlete do prednjeg dela autobusa, gde slete na Hermionino rame. Hari, koji je za dlaku izbegao pad uhvativši se za zidni svećnjak, pogleda kroz prozor: sada su već, kako se činilo, jurili nekim autoputem.

– Tu smo, odma' pored Birmingema – reče Sten veselo, odgovorivši na Harijevo neizrečeno pitanje, dok se Ron teškom mukom pridizao s poda. – Jesi l' dobro, ondak, 'Ari? Viđ'o sam ti ime puno puta u novinama tokom leta, al' nikad nije bil'o neš'o lepo. Rek'o sam Ernu, rek'o sam mu, nije mi se činijo k'o ludaja kad sam gi upozn'o, eto vi'š, nikad ne znaš ko je kaki, je l' da?

On im uruči karte i nastavi da zuri u Harija kao opčinjen. Očigledno Stena nije bilo briga koliko je neko lud ako je dovoljno poznat da mu se ime pojavi u novinama. Viteški autobus se preteće klatio, pretičući kolonu kola s unutrašnje strane puta. Pogledavši ka prednjem delu autobusa, Hari vide kako Hermiona rukama prekriva oči, dok joj se Prasvidžen veselo njiše na ramenu.

TRAS.

Stolice ponovo skliznuše unazad kada Viteški autobus skoči s Birmingemskog autoputa na tihi seoski drum pun vijugavih krivina. S obe strane puta rasle su žive ograde, koje su im se sklanjale s puta dok su vozili po ivičnjaku. Odatle pređoše na glavnu ulicu u središtu prometnog grada, zatim na vijadukt okružen visokim brdima, a onda na vetrovit put među izdignutim zaravnima, svaki put uz glasno TRAS.

– Predomislio sam se – promrmlja Ron, šesti put se pridižući s patosa. – Više nikada ne želim da se vozim ovime.

– Čuj, 'Ogvorts je sledeća stan'ca posle ove – reče Sten veselo, klateći se ka njima. – Ona šefica tam' napred koja je ušla s' vama dala nam je malen bakšiš da vas malko ranije iskrcamo. Sam' ćemo ipak prvo da odbacimo Madam Močvarnu... odozdo se začu zvuk povraćanja, praćen užasnim šljapkanjem – ... nije joj baš najbolje.

Koji minut kasnije, Viteški autobus uz škripu zakoči pred malenom krčmom, koja se izvi s puta ne bi li izbegla sudar. Čuli su kako Sten izvodi nesrećnu Madam Močvarnu iz autobusa, dok njeni doskorašnji saputnici s drugog sprata mrmljaju s olakšanjem. Autobus ponovo krete, sve više ubrzavajući, sve dok...

TRAS.

Kotrljali su se kroz snežni Hogsmid. Hari na tren spazi *Veprovu glavu* u bočnoj uličici, videvši znak s odsečenom glavom vepra kako se klati na zimskom vetru. Snežne pahulje počeše da padaju po velikom prozoru na samom pročelju autobusa. Napokon stadoše pred kapijom Hogvortsa.

Lupin i Tonks im pomogoše da iznesu prtljag iz autobusa, a zatim izađoše da se oproste s njima. Hari pogleda u tri niza prozora Noćnog viteškog autobusa i vide da svi putnici zure u njega, pritisnuvši noseve o stakla.

– Bićete bezbedni čim kročite na školsko imanje – reče Tonks, obazrivo se osvrnuvši ka pustom drumu. – Lepo se provedite u ovom polugođu, važi?

– Čuvajte se – reče Lupin, rukujući se sa svima, a posebno s Harijem. – I čuj... – on spusti glas dok su ostali razmenjivali poslednje pozdrave s Tonks – Hari, znam da ne voliš Snejpa, ali on je vrhunski oklumens, a svi mi, uključujući i Sirijusa, želimo da naučiš da se štitiš, zato marljivo radi na tome, važi?

– Da, važi – reče Hari nevoljno, podigavši pogled ka Lupinovom prerano izboranom licu. – Vidimo se, onda.

Njih šestoro se odvukoše klizavim putem ka zamku, tegleći kovčege. Hermiona je već pričala kako će da ištrika nekoliko vilenjačkih kapica pre spavanja. Kada su stigli do velikih hrastovih ulaznih vrata, Hari se osvrnu. Noćni viteški autobus već je bio otišao, a on je, znajući šta ga sutra uveče čeka, napola želeo da je još uvek u njemu.

* * *

Hari je veći deo sutrašnjeg dana proveo strahujući od večeri. Tokom jutarnjeg dvočasa Napitaka nije pronašao ništa što bi te strepnje odagnalo, pošto je Snejp po običaju bio strašno neprijatan. Raspoloženje mu je dodatno kvarilo to što su mu članovi DA-e neprekidno prilazili u hodnicima između časova, zapitkujući ga puni nade hoće li te večeri biti novog sastanka.

– Javiću vam uobičajenim načinom kada zakažem sledeći – ponavljao je Hari

stalno iznova – ali ne mogu večeras, moram... ovaj... na dopunsku nastavu iz Napitaka.

– Ideš na *dopunsku iz Napitaka*? – upita Zaharije Smit oholo, kada je priterao Harija u ćošak u Ulaznoj dvorani posle ručka. – Bože blagi, mora da baš nemaš pojma. Snejp inače nikome ne daje dodatne časove, zar ne?

Dok se Smit iritirajuće razmetljivo udaljavao, Ron ga je streljao pogledom.

– Da li da ga ureknem? Još uvek mogu da ga pogodim odavde – reče on, podigavši štapić i nanišanivši tačno između Smitovih lopatica.

– Ma zaboravi – reče Hari sumorno. – To će svi da pomisle, zar ne? Da sam užasno glu...

– Zdravo, Hari – reče glas iza njega. On se okrenu i vide Čo.

– Oh – reče Hari, dok mu je stomak neugodno poskakivao. – Zdravo.

– Mi ćemo biti u biblioteci, Hari – reče Hermiona strogo, zgrabi Rona za lakat i odvuče ga ka mermernom stepeništu.

– Jesi li se lepo proveo za Božić? – upita Čo.

– Aha, nije bilo loše – reče Hari.

– Kod mene je bilo prilično tiho – reče Čo. Iz nekog razloga, delovala je veoma posramljeno. – Ovaj... idućeg meseca ima još jedan izlet u Hogsmid, da li si video obaveštenje?

– Šta? A, ne, nisam proverio oglasnu tablu otkako sam se vratio.

– Da, i to baš na Dan zaljubljenih...

– Dobro – reče Hari, pitajući se zašto mu to govori. – Pa, pretpostavljam da želiš da...?

– Samo ako ti želiš – brzo će ona.

Hari se zablenu u nju. Upravo je zaustio da kaže: „Pretpostavljam da želiš da znaš kada je sledeći sastanak DA-e?“, ali njen odgovor nije bio u skladu s time.

– Ja... ovaj... – reče on.

– Oh, u redu je ako nećeš – reče ona, delujući prestravljeno. – Ne brini... Ja... vidimo se.

Ona se okrenu i ode. Hari je stajao i zurio u nju, dok mu je mozak grozničavo radio. A onda nešto kvrcnu u njegovoj glavi, i sve leže na svoje mesto.

– Čo! Hej – Čo!

On potrča za njom, i sustiže je na polovini mermernog stepeništa.

– Ovaj... hoćeš li da ideš sa mnom u Hogsmid na Dan zaljubljenih?

– Oooo, da! – reče ona, pocrvenevši kao bulka, i lice joj se ozari.

– Važi... pa... dobro, dogovoreno – reče Hari, i osećajući da taj dan nije bio potpuni promašaj, gotovo odlete do biblioteke po Rona i Hermionu, da ne zakasne na popodnevna predavanja.

Do šest uveče pak, čak ni sjaj toga što je Čo prihvatila poziv na sastanak nije mogao da razbije zloslutan predosećaj, koji je postajao sve gori sa svakim Harijevim korakom na putu do Snejpove kancelarije.

Kada je najzad stigao do vrata, zastao je pred njima, želeći da je bilo gde drugde, a onda je duboko udahnuo, pokucao i ušao.

Senovita soba bila je obložena policama sa stotinama staklenih tegli u kojima su ljigavi komadi životinja i biljki plutali u raznobojnim napicima. U jednom kutku nalazio se plakar pun sastojaka, za koje je Snejp jednom optužio Harija da ih je pokrao – i to s razlogom. Hari, međutim, odmah usmeri pažnju na sto, na kome je stajala plitka kamena zdela s ugraviranim runama i simbolima po obodu, osvetljena svećama. Hari je odmah prepozna – bilo je to Dambldorovo Sito-za-misli. Pitajući se šta ono tu traži, za ime sveta, on poskoči kada se Snejpov ledeni glas prolomi iz senke.

– Zatvori vrata za sobom, Poteru.

Hari ga posluša, imajući užasan osećaj da je time samog sebe utamničio. Kada se ponovo okrenuo ka sobi, Snejp izađe na svetlo i nemo mu pokaza na stolicu preko puta stola. Hari sede, a za njim i Snejp, netremice ga gledajući hladnim crnim očima, dok mu se u svakoj bori na licu ogledao prezir.

– Dakle, Poteru, znaš zašto si ovde – reče on. – Direktor me je zamolio da te podučavam Oklumenciji. Mogu samo da se nadam da ćeš u tome biti veštiji nego što si s Napicima.

– Dobro – reče Hari odsečno.

– Ovo možda i nije običan čas, Poteru – reče Snejp, zlobno suzivši oči – ali ja sam ti i dalje nastavnik, i stoga ćeš me stalno zvati ’gospodine’ ili ’profesore’.

– Da... *gospodine* – reče Hari.

– Dakle, Oklumencija. Kao što sam ti već rekao u kuhinji tvog dragog kuma, ova grana magije zaključava um, kako bi on odoleo magijskim upadima i uticajima.

– A zašto profesor Dambldor smatra da mi je to potrebno, gospodine? – upita Hari, gledajući Snejpa pravo u oči, pitajući se hoće li mu uopšte odgovoriti.

Snejp mu na trenutak uzvrati pogled, a onda prezrivo reče: – Čak bi i ti to dosad shvatio, Poteru. Mračni gospodar je izuzetno vešt u Legilimenciji...

– Šta je to? *Gospodine*?

– To je sposobnost izvlačenja osećanja i sećanja iz uma drugih osoba...

– On ume da čita misli? – reče Hari brzo, kada je čuo potvrdu svojih najvećih strahovanja.

– Ti stvarno nemaš osećaj za finese, Poteru – reče Snejp, zacaklivši svojim tamnim očima. – Ne razumeš finese koje čine razliku. To je jedan od tvojih nedostataka zbog kojih tako žalosno spravljaš napitke.

Snejp na trenutak zastade, očigledno želeći što duže da uživa u toj uvredi, pre nego što nastavi.

– Samo Normalci govore o ’čitanju misli’. Um nije nekakva knjiga koja se po volji može otvoriti i razgledati. Misli nisu urezane unutar lobanje, da može da ih iščita svaki uljez. Um je kompleksna i slojevita stvar, Poteru – bar je većina umova takva. –

On se prezrivo iskezi. – Istina je pak da oni koji ovladaju Legilimencijom jesu u stanju da, pod određenim uslovima, urone u um svojih žrtava i da tačno protumače stvari koje u njima zapaze. Mračni gospodar, na primer, gotovo uvek zna kada ga neko laže. Samo oni vični Oklumenciji umeju da izoluju osećanja i uspomene koji protivreče izgovorenoj laži, pa tako mogu da izgovaraju neistine u njegovom prisustvu a da ne budu otkriveni.

Šta god Snejp govorio, Legilimencija je Hariju zvučala kao čitanje misli, i nimalo mu se nije dopadalo to što čuje.

– Dakle, mogao bi upravo sada da zna šta mi mislimo? Gospodine?

– Mračni gospodar je prilično daleko, a zidove i zemljište Hogvortsa čuvaju mnoge drevne čini i mađije, kako bi oni koji prebivaju u njima bili zaštićeni, telesno i mentalno – reče Snejp. – Vreme i prostor su značajni faktori u magiji, Poteru. Kontakt očima često je neophodan prilikom Legilimencije.

– Pa dobro, zašto onda moram da učim Oklumenciju?

Snejp osmotri Harija, prelazeći dugačkim tankim prstom preko usana.

– Čini se da za tebe ne važe uobičajena pravila, Poteru. Kletva koja nije uspela da te ubije izgleda da je napravila neku sponu između tebe i Mračnog gospodara. Dokazi ukazuju na to da kada ti je um najopuštenij i najranjiviji – kad spavaš, na primer – ti deliš misli i emocije Mračnog gospodara. Direktor misli da nije preporučljivo da se to nastavi. Želi da te naučim kako da zatvoriš svoj um pred Mračnim gospodarem.

Harijevo srce ponovo stade silovito da pumpa. Ništa mu se nije uklapalo.

– Ali zašto profesor Dambldor želi to da spreči? – upita iznenada. – Ni meni se to ne dopada, ali pokazalo se korisnim, zar ne? Mislim... video sam da je ona zmija napala gospodina Vizlija, a da nisam, profesor Dambldor ne bi bio u stanju da ga spasi, zar ne? Gospodine?

Snejp je nekoliko trenutaka zurio u Harija, još uvek prelazeći prstom oko usana. Kada je napokon progovorio, učinio je to polako i zamišljeno, kao da odmerava svaku svoju reč.

– Čini se da Mračni gospodar donedavno nije bio svestan povezanosti između tebe i njega. Čini se da si do sada doživljavao njegove emocije, i delio njegove misli a da on to nije ni znao. Međutim, vizija koju si imao neposredno pred Božić...

– Ona sa zmijom i gospodinom Vizlijem?

– Ne prekidaj me, Poteru – reče Snejp opasnim glasom. – Kao što rekoh, vizija koju si imao neposredno pred Božić bila je tako moćan upad u misli Mračnog gospodara...

– Ali video sam kroz zmijine oči, ne kroz njegove!

– Mislim da sam ti upravo rekao da me ne prekidaš, Poteru!

Ali Harija nije bilo briga da li je Snejp ljut. Napokon je uspeo da prodre do srži stvari. Pomerio se u stolici, tako da je, i ne primetivši, seo na samu ivicu, napet kao da će da poleti.

– Kako to da sam video kroz zmijine oči ako delim misli s Voldemorom?

– *Ne izgovaraj ime Mračnog gospodara*! – prodra se Snejp.

Nastupi gadna tišina. Streljali su jedan drugog pogledom preko Sita-za-misli.

– Profesor Dambldor izgovara njegovo ime – reče Hari tiho.

– Dambldor je izuzetno moćan čarobnjak – promrmlja Snejp. – Ako se *on* možda i oseća dovoljno sigurnim u sebe da sme da izgovori to ime... mi ostali... – On, očigledno nesvesno, protrlja levu nadlakticu, gde mu je, Hari je to vrlo dobro znao, Mračni znak bio utisnut u kožu.

– Samo sam hteo da znam – ponovo poče Hari, trudeći se da mu glas zvuči ljubazno – zašto...

– Čini se da si se obreo u zmijinom umu zato što se Mračni gospodar u tom trenutku nalazio u njemu – zareža Snejp. – Upravo je bio zaposeo zmiju, tako da si i ti sanjao da si u njoj.

– A Vol... on... je shvatio da sam ja unutra?

– Čini se da je tako – reče Snejp hladno.

– Otkud znate? – upita Hari brže-bolje. – Da li to profesor Dambldor samo nagađa, ili...?

– Rekao sam ti – reče Snejp, ukrutivši se u stolici – da me zoveš 'gospodine'.

– Da, gospodine – reče Hari nestrpljivo – ali otkud znate da...?

– Dovoljno je to što znamo – prekinu ga Snejp. – Važno je to da je Mračni gospodar sada svestan da imaš uvid u njegove misli i osećanja. Takođe je zaključio da verovatno proces može da funkcioniše i obrnutim tokom. To jest, shvatio je da će on moći da pristupi tvojim mislima i osećanjima...

– I da će moći da me natera da činim stvari protiv svoje volje? – upita Hari. – *Gospodine*? – dodade brzo.

– Moguće je – reče Snejp hladno i nimalo zabrinuto. – Što nas vraća na temu Oklumencije.

Snejp izvuče štapić iz unutrašnjeg džepa svoje odore, a Hari se napeto ukoči u stolici, ali Snejp prosto podiže štapić do slepoočnice i zadenu njegov vrh u koren svoje masne kose. Kada ga je izvukao, na njemu se nalazila neka srebrnasta supstanca koja se rastezala od slepoočnice do štapića kao debela nit paučine, odlomila se čim on malo jače povuče štapić, i graciozno pala u Sito-za-misli, gde stade da se uvija, prelivajući se u srebrnastobelim nijansama, niti gas niti tečnost. Još dvaput Snejp podiže štapić do slepoočnice, i svaki put stavi srebrnastu tvar u kamenu zdelu, a onda, bez ikakvog objašnjenja, pažljivo pridiže Sito-za-misli, skloni ga na policu sa strane i ponovo se suoči licem u lice s Harijem, držeći štapić na gotovs.

– Ustani i izvadi štapić, Poteru.

Hari se pridiže, strašno nervozan. Odmeravali su se sa suprotnih strana stola.

– Možeš da upotrebiš štapić da pokušaš da me razoružaš, ili da se odbraniš na bilo koji drugi način koji ti padne na pamet – reče Snejp.

– A šta ćete vi da radite? – upita Hari, obazrivo osmatrajući Snejpov štapić.

– Pokušaću da prodrem u tvoj um – reče Snejp nežno. – Videćemo koliko ćeš se uspešno odupreti. Rečeno mi je da si već pokazao sklonost da se odupreš Kontrolišućoj kletvi. Shvatićeš da su ti i za ovo potrebne slične moći... spremi se sada. *Legilimens*!

Snejp činima pogodi Harija pre nego što se ovaj spremio, pre nego što je čak i počeo da prikuplja snagu da se odupre. Kancelarija mu se zaleluja pred očima i nestade. Kroz glavu počeše da mu proleću slike, jedna za drugom, poput treperavog filma, toliko živopisnog da Hari postade slep za sve što ga je okruživalo.

Imao je pet godina, i posmatrao je Dadlija kako vozi novi crveni bicikl, a srce mu je izgaralo od ljubomore... imao je devet godina, i sakrio se od buldoga Trboseka popevši se na drvo, dok su mu se Darslijevi smejali odozdo s travnjaka... sedeo je pod Šeširom za razvrstavanje, koji mu je govorio da će dobro proći u Sliterinu... Hermiona je ležala u bolničkom krilu, lica pekrivenog gustim crnim dlakama... stotinu dementora ga je opkolilo pored mračnog jezera... Čo Čang mu je prilazila sve bliže pod imelom...

Ne, reče glas unutar Harijeve glave, dok se sećanje na Čo sve više približavalo, nećeš to videti, nećeš to videti, to je lično...

On oseti snažan bol u kolenu. Snejpova kancelarija ponovo mu iskrsnu pred očima, i on shvati da je pao na pod i bolno udario kolenom o nogu Snejpovog stola. Podigao je pogled ka Snejpu, koji je spustio štapić i trljao ručni zglob. Na njemu je imao gadan trag, poput opekotine.

– Da li si nameravao da izvedeš Ubodni urok? – upita ga Snejp hladno.

– Ne – reče Hari s gorčinom, ustajući s poda.

– Tako sam i mislio – reče Snejp nezadovoljno. – Dopustio si mi da zadrem i suviše duboko. Izgubio si kontrolu.

– Da li ste videli sve što i ja? – upita Hari, ne znajući želi li zbilja da zna odgovor na to.

– Neke fragmente – reče Snejp, izvivši usnu u osmeh. – Kome pripada onaj pas?

– Mojoj tetki Mardž – promrmlja Hari, mrzeći Snejpa.

– Pa, za prvi pokušaj, nije bilo toliko loše koliko je moglo da bude – reče Snejp, ponovo podigavši štapić. – Na kraju si uspeo da me zaustaviš, iako si trošio vreme i energiju vičući. Moraš da ostaneš usredsređen. Odbij me svojim umom, i nećeš morati da pribegavaš upotrebi štapića.

– Pokušavam – reče Hari ljutito – ali mi vi ne govorite kako!

– Pazi na ponašanje, Poteru – reče Snejp preteći. – Sada hoću da sklopiš oči.

Hari mu uputi opak pogled pre no što je uradio šta mu je rečeno. Nije mu se sviđala pomisao da stoji tu sklopljenih očiju, dok je Snejp ispred njega sa štapićem.

– Isprazni um, Poteru – reče Snejpov ledeni glas. – Otarasi se svih emocija...

Ali Harijev bes na Snejpa nastavi da teče njegovim venama poput otrova. Da se

oslobodi besa? Lakše bi se otarasio sopstvenih nogu...

– Ne činiš šta ti govorim, Poteru... trebaće ti više discipline ... sada se fokusiraj...

Hari pokuša da isprazni um, pokuša da ne razmišlja, da se ne priseća, niti da išta oseća...

– Hajdemo sada ponovo... kada izbrojim do tri... jedan – dva – tri – *Legilimens*!

Veliki crni zmaj pomaljao se pred njim... otac i majka su mu mahali iz začaranog ogledala... Sedrik Digori je ležao na zemlji, zureći u njega praznim očima...

– NEEEEE!

Hari je opet bio na kolenima, uronivši licem u šake dok ga je mozak boleo kao da je neko pokušao da mu ga iščupa iz lobanje.

– Ustaj! – oštro će Snejp. – Diži se! Ne trudiš se, uopšte ne pokušavaš. Dopuštaš mi da pristupam sećanjima kojih se bojiš, sâm mi daješ oružje da ga upotrebim protiv tebe!

Hari se ponovo uspravi, dok mu je srce divlje lupalo, kao da je stvarno video Sedrika kako umire na groblju. Snejp je bio bleđi no inače, i bešnji, mada ni približno besan kao Hari.

– Trudim... se – procedi on kroz stisnute zube.

– Rekao sam ti da se oslobodiš emocija!

– Je l' da? Pa, to mi trenutno baš i nije lako – zareža Hari.

– Onda ćeš biti lak plen Mračnom gospodaru! – reče Snejp jarosno. – Budale koje ponosno nose svoje srce zadenuto za pojas, koje ne mogu da kontrolišu svoja osećanja, valjaju se u svojim tužnim uspomenama i dopuštaju sebi da budu lako izazvani – jednom rečju slabići – takvi nemaju nikakve šanse protiv njegovih moći! Njemu će biti smešno lako da prodre u tvoj um, Poteru!

– Ja nisam slabić – reče Hari tihim glasom, dok mu je gnev već kolao celim telom, tako da mu se činilo da bi mogao svakog časa da napadne Snejpa.

– Onda to i dokaži! Ovladaj samim sobom! – razdra se Snejp. – Kontroliši bes, disciplinuj um! Pokušaćemo ponovo! Spremi se! *Legilimens*!

Posmatrao je teču Vernona kako zakucava dasku na prorez za pisma... stotinu dementora plutalo je preko jezera i zemljišta ka njemu... trčao je hodnikom bez prozora zajedno s gospodinom Vizlijem... približavali su se običnim crnim vratima na samom kraju hodnika... Hari je očekivao da će proći kroz njih... ali ga gospodin Vizli povede nalevo, niz kamene stepenice...

– ZNAM! ZNAM!

Opet je bio na sve četiri na podu Snejpove kancelarije, dok ga je ožiljak neprijatno peckao, ali je glas kojim je upravo uzviknuo te reči bio trijumfalan. Ponovo se pridigao i zatekao Snejpa kako zuri u njega s podignutim štapićem. Izgledalo je kao da je ovoga puta Snejp skinuo čini s njega pre nego što je pokušao da mu se odupre.

– Šta je bilo, Poteru? – upita on odmeravajući Harija.

– Video sam... setio sam se – prodahta Hari. – Upravo sam shvatio...

– Šta si shvatio? – upita Snejp odsečno.

Hari mu ne odgovori odmah. Još uvek je gustirao taj trenutak zaslepljujućeg poimanja dok se trljao po čelu...

Već mesecima je sanjao hodnik bez prozora koji se završava zaključanim vratima, ne shvatajući da se radi o stvarnom mestu. Sada, kad je ponovo sagledao svoja sećanja, znao je da je sve vreme sanjao hodnik kroz koji je protrčao s gospodinom Vizlijem dvanaestog avgusta, kad su žurili u sudnicu u Ministarstvu. Bio je to hodnik koji je vodio do Odseka za misterije, a gospodin Vizli nalazio se u njemu one noći kada ga je napala Voldemorova zmija.

On podiže pogled ka Snejpu.

– Šta se nalazi u Odseku za misterije?

– Šta si rekao? – upita tiho Snejp, a Hari s velikim zadovoljstvom primeti da se Snejp unervozio.

– Rekoh, šta se nalazi u Odseku za misterije, *gospodine*? – reče Hari.

– A zašto – reče Snejp polako – uopšte pitaš tako nešto?

– Zato – odgovori Hari, pomno gledajući Snejpa da vidi kako će ovaj reagovati – što hodnik koji sam upravo video – koji sanjam već mesecima, upravo sam ga prepoznao – vodi do Odseka za misterije... a mislim da Voldemor želi nešto odande...

– *Rekao sam ti da ne izgovaraš ime Mračnog gospodara!*

Njih dvojica razmeniše ubilačke poglede. Harijev ožiljak ponovo poče da žeže, ali njega nije bilo briga. Snejp je delovao iznervirano, ali kada je ponovo progovorio, zvučao je kao da pokušava da izgleda smireno i bezbrižno.

– U Odseku za misterije ima mnogo stvari, od kojih bi retko koju uspeo da razumeš, a nijedna te se ne tiče. Da li sam dovoljno jasan?

– Da – reče Hari, još uvek trljajući svoj brideći ožiljak, koji je postajao sve bolniji.

– Hoću da te vidim ovde u isto vreme u sredu. Tada ćemo nastaviti da vežbamo.

– Dobro – reče Hari. Očajnički je želeo da izađe iz Snejpove kancelarije i pronađe Rona i Hermionu.

– Svake noći pre spavanja ima da rešiš um svih emocija, rasteretiš ga, učiniš ga praznim i smirenim, da li me razumeš?

– Da – reče Hari, koji jedva da ga je slušao.

– Upozoravam te, Poteru... Znaću ako ne budeš vežbao...

– Važi – promrmlja Hari. On uze školsku torbu, prebaci je preko ramena i stušti se ka vratima kancelarije. Kada ih je otvorio, pogleda nazad ka Snejpu, koji je Hariju okrenuo leđa i skupljao sopstvene misli iz Sita-za-misli vrhom svog štapića, vraćajući ih pažljivo u glavu. Hari izađe bez reči, pažljivo zatvorivši vrata za sobom, dok mu je ožiljak i dalje bolno pulsirao.

Zatekao je Rona i Hermionu u biblioteci, gde su radili gomilu najnovijih domaćih zadataka za Ambridžovu. Ostali učenici, gotovo svi petaci, sedeli su za obližnjim

stočićima s lampicama, noseva zabijenih u knjige, grozničavo grebuckajući perima, dok je nebo s druge strane prozora postajalo sve crnje. Jedini drugi zvuk bio je tiho škriputanje cipela Madam Pins, bibliotekarke, dok je preteće šetala između polica, dišući za vrat onima koji bi taknuli njene dragocene knjige.

Hariju klecnuše kolena. Ožiljak ga je još uvek boleo, osećao se kao da ima groznicu.

Kada je seo preko puta Rona i Hermione, spazio je svoj odraz u prozoru. Bio je veoma bled, a ožiljak mu je bio izraženiji no inače.

– Kako je bilo? – prošaputa Hermiona, a onda, delujući zabrinuto, nastavi: – Da li ti je dobro, Hari?

– Aha... fino... pojma nemam – reče Hari nestrpljivo, trgavši se kada mu bol ponovo prostruja ožiljkom. – Čujte... upravo sam nešto shvatio...

I on im ispriča šta je upravo video i zaključio.

– Dakle... kažeš da je... – prošaputa Ron, dok je Madam Pins prošla pored njih, škripućući cipelama – da se oružje – ono što Znaš-Već-Ko pokušava da ukrade – nalazi u Ministarstvu magije?

– U Odseku za misterije, mora da je tamo – prošaputa Hari. – Video sam ta vrata kada me je tvoj tata vodio na saslušanje, a to su bez sumnje ista ona koja je čuvao kad ga je ujela zmija.

Hermiona ispusti dug, spor uzdah.

– Naravno – prostenja ona.

– Šta naravno? – upita Ron prilično nestrpljivo.

– Rone, razmisli malo o tome... Sterdžis Podmor je pokušavao da prođe kroz neka vrata u Ministarstvu magije... mora da su to bila ta, prevelika je slučajnost!

– Otkud to da je Sterdžis pokušao da provali kroz njih, kada je on na našoj strani?

– Pa, ne znam – priznade Hermiona. – To je stvarno pomalo čudno...

– A šta je uopšte u Odseku za misterije? – upita Hari Rona. – Da li je tvoj tata ikada to spominjao?

– Znam da ljude koji rade tamo zovu ’Neizrecivi’ – reče Ron, mršteći se. – Zato što niko zapravo ne zna šta oni rade... čudno mesto da se drži oružje.

– Nije nimalo čudno, savršeno ima smisla – reče Hermiona. – Pretpostavljam da je to sigurno nešto strogo poverljivo na čemu Ministarstvo radi... Hari, siguran si da ti je dobro?

Hari je upravo obe ruke svom snagom pritisnuo na čelo, kao da pokušava da ga ispegla.

– Da... u redu sam... – reče on spustivši ruke, koje su mu drhtale. – Samo se osećam pomalo... nimalo mi se ne dopada Oklumencija.

– Pretpostavljam da bi svako bio rastresen da mu je neko stalno iznova napadao um – reče Hermiona saosećajno. – Čuj, hajde da se vratimo u dnevni boravak, tamo će nam biti malo udobnije.

Ali dnevni boravak je bio prepun i orio se cikom, smehom i uzbuđenjem. Fred i Džordž su demonstrirali najnoviji proizvod namenjen njihovoj budućoj prodavnici šala i zevzevata.

– Bezglavi šeširi! – vikao je Džordž, dok je Fred mahao šiljatim šeširom ukrašenim pufnastim ružičastim perom ka okupljenim učenicima. – Dva galeona komad, gledajte Freda.

Fred sav ozaren stavi šešir na glavu. Na trenutak je samo izgledao glupavo, a onda i šešir i njegova glava nestadoše.

Nekoliko devojčica vrisnu, ali svi ostali se grohotom nasmejaše.

– Sad ga vidiš, sad ga ne vidiš! – povika Džordž, opipavajući na tren rukom po vazduhu iznad njegovog ramena. A onda mu se glava ponovo pojavi, čim je s nje skinuo šešir s ružičastim perom.

– Pa kako ti šeširi uopšte rade to? – upita Hermiona, previše sluđena čitavom gungulom da bi radila domaći. Posmatrala je Freda i Džordža. – Mislim, očigledno je u pitanju neka Čin nevidljivosti, ali prilično je pametno što su proširili polje nevidljivosti van granica začaranog predmeta... mada, pretpostavljam da sama čin ne bi bila preterano dugog veka.

Hari joj ne odgovori. Bilo mu je muka.

– Moraću ovo da dovršim sutra – promrmlja on, odgurnuvši u stranu udžbenike koje je upravo izvadio iz torbe.

– Pa zapiši to onda u organizator domaćih zadataka! – ohrabri ga Hermiona. – Da ne bi zaboravio!

Hari i Ron razmeniše ozlojeđene poglede kad on poseže za torbom, izvadi organizator i reda radi ga otvori.

– *Nemoj da nisi vredan, zabušantu jedan*! – izgrdi ga knjiga kada Hari zapisa da treba da uradi domaći za Ambridžovu. Hermiona se nasmeši na to.

– Mislim da ću da pođem na spavanje – reče Hari, strpavši organizator domaćih zadataka nazad u svoju torbu, i natera sebe da zapamti da ga prvom prilikom baci u vatru.

On prođe kroz dnevni boravak, izbegavši Džordža, koji je pokušao da mu natakne bezglavi šešir na glavu, i stiže do mira i tišine hladnog kamenog stepeništa koje je vodilo u dečačke spavaonice. Ponovo mu je bilo muka, baš kao i one noći kada je imao viziju zmije, ali mislio je da će sve biti u redu kad malo prilegne.

Otvorio je vrata spavaonice i samo što je zakoračio u nju, oseti tako oštar bol da pomisli kako ga je neko zasekao po glavi. Nije znao gde je, da li stoji ili leži, nije znao čak ni sopstveno ime.

U ušima mu je odzvanjao manijakalan smeh... bio je srećniji no što je zadugo bio... ushićen, ekstatičan, pobedonosan... zbila se divna, predivna stvar...

– Hari? HARI!

Neko ga udari po licu. Ludački smeh preseče bolan krik. Veselje ga je polako

napuštalo, ali smeh se nastavljao...

Otvorio je oči, i čim je to učinio postade svestan da divljački smeh dopire iz njegovih usta. Istog trena kada je to shvatio on prestade. Hari je ležao na podu, dahćući, zureći u tavanicu, a ožiljak na čelu mu je strahovito pulsirao. Ron se nadvijao nad njim, delujući veoma zabrinuto.

– Šta je bilo? – upita.

– Ja... ne znam... – prostenja Hari, pridižući se. – Mnogo je srećan... stvarno je veseo...

– Znaš-Već-Ko?

– Nešto dobro mu se desilo – promumla Hari. Drhtao je kao onda kada je video zmiju kako napada gospodina Vizlija, i bilo mu je strašno muka. – Nešto čemu se nadao.

Te reči mu izleteše iz usta, baš kao i u svlačionici grifindorskog tima, kao da ih je neki neznanac izgovorio, a ipak je znao da su istinite. Duboko je udisao, snagom volje sprečavajući sebe da se ne ispovraća po Ronu. Bilo mu je veoma drago što ovoga puta Din i Šejmus nisu tu da ga vide.

– Hermiona mi je rekla da te obiđem – reče Ron tiho, pomažući Hariju da ustane. – Kaže da će ti odbrambeni mehanizmi trenutno biti oslabljeni, pošto ti je Snejp čeprkao po umu... ipak, pretpostavljam da će ti to pomoći na duge staze, zar ne?

On sumnjičavo pogleda u Harija dok mu je pomagao da ode do kreveta. Hari bez ikakvog ubeđenja klimnu glavom i sruči se poleđuške na jastuke, sav bolan od silnog padanja na pod te večeri, dok ga je ožiljak još uvek peckao. Nije mogao da se odupre pomisli da je njegov prvi pokušaj bavljenja Oklumencijom oslabio otpor njegovog mozga, umesto da ga ojača, i pitao se, s velikom zebnjom, zbog čega je Lord Voldemor srećniji no što je ikada bio u poslednjih četrnaest godina.

25. Bubica na uzici

Hari je već sledećeg jutra dobio odgovor na svoje pitanje. Čim je stigao Hermionin *Dnevni prorok*, ona ga rasklopi, na trenutak se zapilji u naslovnu stranu, a zatim tako zacvile da su je svi u blizini pogledali.

– Šta je? – upitaše Hari i Ron zajedno.

Umesto odgovora ona raširi novine po stolu pred njima i pokaza deset crno-belih fotografija koje su zauzimale celu prvu stranu. Devet je prikazivalo lica čarobnjaka, a na desetoj je bila veštica. Neke osobe na fotografijama su se nemo i zlobno kezile, druge su drsko dobovale prstima po ramu svojih slika. Svaka slika bila je potpisana imenom i zločinom zbog kojeg je ta osoba bila poslata u Askaban.

Antonin Dolohov, pisalo je u legendi ispod čarobnjaka dugog, bledog, izopačenog lica okrenutog u stranu, koji se cerio Hariju, *osuđen za surova ubistva Gideona i Fabijana Pruita*.

Augustus Rukvud, objašnjavao je potpis ispod čoveka s ožiljcima od boginja na licu i masnom kosom, koji se naslonio na ivici slike, vidno se dosađujući, *osuđen zbog odavanja tajni Ministarstva magije Onom Koji Se Ne Sme Imenovati*.

Ali Hari je fiksirao pogledom sliku veštice. Njeno lice mu je privuklo pažnju čim je video naslovnu stranu. Imala je dugu tamnu kosu koja je delovala neočešljano i razbarušeno na slici, mada je bila glatka, gusta i sjajna kad ju je ranije video. Zurila je u njega kroz teške kapke, dok joj je oko tankih usana titrao arogantan, gord osmeh. Poput Sirijusa, zadržala je tragove nekadašnjeg sjajnog izgleda ali je zbog nečega – možda Askabana – najveći deo te lepote nestao.

Belatriks Lestrejndž, osuđena zbog mučenja i izazivanja trajne nesposobnosti Frenka i Alise Longbotom.

Hermiona ga gurnu laktom i pokaza mu naslov poviše slika, koji Hari, koncentrisan na Belatriks, još nije pročitao.

MASOVNO BEKSTVO IZ ASKABANA

MINISTARSTVO STRAHUJE DA BLEK OKUPLJA STARE SMRTOŽDERE

– Blek? – reče Hari glasno. – Nije valjda...?

– *Psst*! – prošaputa Hermiona očajnički. – Ne tako glasno – samo čitaj!

Ministarstvo magije je kasno sinoć objavilo da je došlo do grupnog bekstva iz Askabana.

Obraćajući se reporterima u svojoj privatnoj kancelariji, Kornelijus Fadž, ministar magije, potvrdio je da je desetak najčuvanijih zatvorenika pobeglo sinoć u ranim večernjim satima, i da je već obavestio normalskog premijera o opasnoj prirodi tih pojedinaca.

– Nalazimo se, na nesreću, u istom položaju kao i pre dve i po godine, kada je pobegao ubica Sirijus Blek – rekao je Fadž sinoć. – Takođe smatramo da su ova dva bekstva povezana. Takvo bekstvo sugeriše da su imali pomoć spolja, a imajmo na umu da je Blek, kao prva osoba koja je ikad pobegla iz Askabana, u idealnoj poziciji da pomogne i ostalima da pođu njegovim stopama. Smatramo vrlo verovatnim da su ove osobe, među kojima je i Blekova rođaka Belatriks Lestrejndž, izabrale Bleka za vođu. Mi, međutim, činimo sve što je u našoj moći da uhvatimo ove kriminalce, i molimo čarobnjačku zajednicu da ostane u stanju opreza i pripravnosti. Ovim osobama ne treba prilaziti ni po koju cenu.

– Eto ti, Hari – reče Ron, pun strepnje. – Zato je on bio tako srećan prošle noći.

– Ne mogu da verujem – zareža Hari – Fadž krivi Sirijusa za to bekstvo?

– Šta mu drugo preostaje? – reče Hermiona ogorčeno. – Ne može baš da kaže: ’Žao mi je, ljudi, Dambldor me je upozorio da bi se to moglo desiti, čuvari Askabana su se priključili Lordu Voldemoru’ – prestani da *cviliš*, Rone – ’i sada su najokorelije pristalice Lorda Voldemora takođe zbrisale.’ Mislim, on već šest meseci svima priča da ste ti i Dambldor lažovi, zar ne?

Hermiona žustro otvori novine i poče da čita ceo izveštaj na unutrašnjim stranama, dok se Hari osvrtao po Velikoj sali. Nije mogao da shvati zašto ostali učenici nisu nimalo preplašeni, niti zašto makar ne raspravljaju o užasnoj vesti na prvoj strani. Ali retko ko je kupovao novine svaki dan, kao Hermiona. Eto ih tu, pričaju o domaćim zadacima, kvidiču i ko zna kojim glupostima, dok su izvan ovih zidova Voldemorovi redovi pojačani za još deset Smrtoždera.

Pogledao je u sto za nastavnike. Tamo je situacija bila sasvim drukčija: Dambldor i profesorka Mek Gonagal bili su zadubljeni u razgovor, oboje krajnje smrknuti. Profesorka Mladica je naslonila *Prorok* na bocu s kečapom i čitala naslovnu stranu s takvom usredsređenošću da nije ni primetila kako joj s nepomične kašike žumance nežno kaplje u krilo. U međuvremenu, na udaljenijem kraju stola, profesorka Ambridž je halapljivo proždirala kašu. Njene kesaste žablje oči, za promenu, nisu pretraživale Veliku salu tražeći nestašne učenike. Mrštila se dok je gutala hranu, svaki čas bacajući zlobne poglede duž stola ka Dambldoru i Mek Gonagalovoj, koncentrisanim na razgovor.

– O, gospode... – reče Hermiona iznenađeno, i dalje zureći u novine.

– Šta je sad? – upita Hari brzo. Bio je krajnje nervozan.

– To je... užasno – reče Hermiona, vidno potresena. Presavila je novine na strani deset i pružila ih Hariju i Ronu.

TRAGIČNA SMRT RADNIKA MINISTARSTVA MAGIJE

Bolnica Svetog Munga obećala je sinoć da će sprovesti punu istragu nakon što je saradnik Ministarstva magije Broderik Boud, 49, pronađen mrtav u svom krevetu, zadavljen biljkom iz saksije. Vidari, koji su odmah stigli na mesto događaja, nisu bili u stanju da ožive gospodina Bouda, koji je bio povređen u nesreći na radnom mestu nekoliko nedelja pre svoje smrti.

Vidarka Mirijam Straut, za vreme ovog incidenta dežurna na odeljenju gde je smešten gospodin Boud, koji je bio privremeno suspendovan s posla, juče nije želela da dâ bilo kakav komentar, dok je portčarobnjak bolnice dao sledeću izjavu:

– Bolnica Sent Mungo duboko žali zbog smrti gospodina Bouda, koji je bio na dobrom putu da se oporavi pre ovog tragičnog nesrećnog slučaja.

– Mi imamo stroga pravila o dozvoljenim ukrasima na našim odeljenjima, ali čini se da je vidarka Straut, prezauzeta tokom božićnih praznika, previdela opasnost od biljke smeštene pokraj postelje gospodina Bouda. Pošto je gotovo povratio sposobnost govora i kretanja, vidarka Straut je podsticala gospodina Bouda da se sâm brine o biljci, ne sluteći da to nije bezopasna treperavka, već izdanak đavolje zamke koja je, kad ju je Boud dotakao, dotičnog smesta pridavila.

Sent Mungo još nije u stanju da objasni prisustvo te biljke na odeljenju, i moli sve veštice i čarobnjake koji imaju neku informaciju da nas obaveste.

– Boud... – reče Ron. – *Boud*. Zvuči mi poznato...

– Videli smo ga – prošaputa Hermiona. – U Sent Mungu, sećate se? Bio je u krevetu preko puta Lokhartovog, samo je ležao i zurio u plafon. Čak smo videli i đavolju zamku kako stiže. Ona – vidarka – rekla je da je to božićni poklon.

Hari ponovo pogleda u članak. Oseti kako mu se uz grlo, poput žuči, penje neka jeza.

– Kako to da nismo prepoznali đavolju zamku? Već smo je ranije videli... mogli smo to da sprečimo.

– Ko bi očekivao đavolju zamku u bolnici, skrivenu u saksiji? – reče Ron odsečno. – Nismo mi krivi, već onaj ko ju je poslao tom čoveku! Taj mora da je pravi kreten, što nije proverio šta kupuje?

– Ma daj, Rone! – reče Hermiona drhtavo. – Ne verujem da bi iko stavio đavolju zamku u saksiju a da ne zna kako ona pokušava da ubije svakoga ko je takne? To je... to je bilo ubistvo... i to pametno... Ako je biljka poslata anonimno, kako će se otkriti ko je to učinio?

Hari nije razmišljao o đavoljoj zamci. Sećao se kako je sišao liftom na deveti nivo Ministarstva na dan svog saslušanja, i čoveka žućkastog lica koji je ušao na nivou Atrijuma.

– Upoznao sam Bouda – reče polako. – Video sam ga u Ministarstvu s tvojim ocem.

Ron zinu u čudu.

– Čuo sam tatu kako priča o njemu kod kuće! On je bio Neizrecivi – radio je u Odseku za misterije!

Na to se sve troje zgledaše, a onda Hermiona ponovo privuče novine sebi, zatvori ih, na trenutak se s mržnjom zagleda u slike desetoro odbeglih Smrtoždera na naslovnoj strani, a onda skoči na noge.

– Gde ćeš? – upita Ron iznenađeno.

– Da pošaljem pismo – odgovori Hermiona, prebacivši torbu preko ramena. – Bilo bi... pa, ne znam baš da li bi... ali vredi pokušati... a ja sam jedina koja to može.

– *Mrzim* kada nam to uradi – progunđa Ron, kad on i Hari ustadoše od stola i zaputiše se, malo laganijim hodom, iz Velike sale. – Šta bi joj falilo da nam barem jednom kaže šta je naumila? Trebalo bi joj samo desetak sekundi više – hej, Hagride!

Hagrid je stajao pored vrata koja su vodila u Ulaznu dvoranu, čekajući da prođe gomila rejvenkloovaca. I dalje je imao gadne modrice, kao i onog dana kad se vratio iz svoje misije među džinovima, a imao je i novu posekotinu preko celog nosa.

– Je l' ste dobro vas dvojica? – upita, pokušavajući da nabaci osmeh na lice, ali uspe da napravi samo bolnu grimasu.

– Jesi li ti dobro, Hagride? – upita Hari, prateći ga dok se ovaj gegao iza rejvenkloovaca.

– Fino, fino – reče Hagrid nevešto, pokušavajući da deluje razdragano. Odmahnuo je rukom, za dlaku promašivši prestravljenog profesora Vektora, koji je upravo prolazio. – Samo sam zauzet, znaš već, k'o i uvek... imam lekcije da gi pripremim... nekol'ko daždevnjaka ima trulež krljušti... a ja sam dobijo probni rad – promumla on.

– *Ti si na probnom radu*? – upita Ron vrlo glasno, tako da su se mnogi učenici koji su tuda prolazili ljubopitljivo osvrnuli. – Izvini... ovaj... dakle, sada si na probnom radu? – prošaputa on.

– Da – reče Hagrid. – Niš'a drugo nisam ni očekiv'o, da ti pravo kažem. Mož' bit da nisi primetijo, al' ona inspekcija nije baš dobro prošla, da znadeš... svejedno – on uzdahnu duboko. – Moram da dadnem onim daždevnjacima malko čilija u prahu, il' će da im otpadnu repovi. Vidimo se, Hari... Rone...

On ode trupkajući kroz velika ulazna vrata napolje, pa niz kamene stepenice ka vlažnom imanju. Hari ga je posmatrao, pitajući se koliko će još loših vesti moći da izdrži.

* * *

U narednih nekoliko dana Hagridov probni rad postao je javna tajna ali, na Harijevo razočaranje, gotovo niko se nije uzbuđivao oko toga. Zapravo, neki ljudi, naročito Drako Melfoj, bili su čak i radosni zbog toga. Što se tiče grozomorne smrti službenika tajanstvenog Odseka za misterije u Sent Mungu, Hari, Ron i Hermiona kao da su bili jedini koji su za to znali ili marili. Po hodnicima se sada pričalo samo o jednoj temi: desetorici odbeglih Smrtoždera, o čemu je priča konačno procurela po školi od nekoliko osoba koje su čitale novine. Čule su se i glasine da su neki od robijaša primećeni u Hogsmidu, da se navodno kriju u Vrištećoj kolibi i da nameravaju da provale u Hogvorts, kao što je jednom učinio i Sirijus Blek.

Oni poreklom iz čarobnjačkih porodica odrasli su slušajući kako se imena tih Smrtoždera izgovaraju s gotovo istim strahom kao i Voldemorovo. Zločini koje su počinili u vreme Voldemorove vladavine postali su legenda. Među učenicima na Hogvortsu bilo je i rođaka njihovih žrtava, koji su sad dobili jeziv publicitet kad god bi prošli hodnicima: Suzan Bouns, čiji su ujak, ujna i rođaci nastradali od ruke jednog od desetorice, žalosno je rekla za vreme Herbologije da najzad zna kako se Hari oseća.

– Ne znam kako ti to podnosiš... užasno je – reče mu tupo, izručivši mnogo više zmajeve balege u svoj poslužavnik sa sadnicama vrištipaljke, zbog čega se one skvrčiše i uznemireno zaskičaše.

Istina je da je Hari bio predmet ponovnih mrmljanja i pokazivanja prstom po hodnicima tih dana, ali bio je siguran da je uočio promenu u tonu razgovora. Sada su

zvučali radoznalo, ne neprijateljski, a jednom ili dvaput bio je siguran da je čuo odlomke razgovora koji su sugerisali da nisu svi zadovoljni *Prorokovom* verzijom toga kako je i zašto desetoro Smrtoždera uspelo da pobegne iz tvrđave Askaban. U svojoj pometenosti i strahu, ti koji su sumnjali sada su se priklanjali jedinom zadovoljavajućem odgovoru: onom koji su Hari i Dambldor iznosili još od prethodne godine.

Nije se promenilo samo raspoloženje đaka. Sada nije bilo ništa neobično sresti dvoje-troje nastavnika na hodniku kako razgovaraju tihim, užurbanim šapatom, i prekidaju razgovor čim vide kako im se đaci približavaju.

– Očigledno više ne mogu slobodno da pričaju u zbornici – reče Hermiona ispod glasa, dok su ona, Hari i Ron jednog dana prolazili pored profesorke Mek Gonagal, Flitvika i Mladice, šćućurenih ispred učionice za Čini. – Bar ne dok je tamo Ambridžova.

– Misliš li da znaju nešto novo? – upita Ron, zureći preko ramena u troje nastavnika.

– Ako i znaju, neće nam reći, zar ne? – reče Hari ljutito. – Ne posle Dekreta... koji ono beše broj? – Jer, na oglasnim tablama školskih kuća istog jutra nakon vesti o bekstvu iz Askabana pojavila su se nova obaveštenja:

PO NAREĐENJU VELIKOG INKVIZITORA HOGVORTSA

Nastavnicima se zabranjuje da đacima pružaju bilo kakva obaveštenja koja nisu tesno vezana za predmet koji su plaćeni da predaju.

Gore navedeno je u skladu s Dekretom o obrazovanju broj dvadeset šest.

potpis:
Dolores Ambridž,
Veliki inkvizitor

Poslednji dekret bio je predmet velikog broja šala među učenicima. Li Džordan je ukazao Ambridžovoj da prema novim pravilima ona ne sme da grdi Freda i Džordža zato što igraju praskave puckavce u zadnjim redovima učionice.

– Praskavi puckavci nemaju nikakve veze s Odbranom od Mračnih veština, profesorka! To nisu informacije vezane za predmet koji predajete!

Kada je Hari sledeći put sreo Lija, ovome je nadlanica gadno krvarila. Hari mu je preporučio murtlapovu esenciju.

Hari je pomislio da će bekstvo iz Askabana bar malo obuzdati Ambridžovu, da će biti makar malo postiđena zbog katastrofe koja se desila pred nosom njenog voljenog Fadža. Činilo se, međutim, da je to samo pojačalo njenu besomučnu želju da svaki vid života na Hogvortsu stavi pod svoju kontrolu. Rešila je, izgleda, da uskoro makar

nekome dâ otkaz, samo je bilo pitanje ko će biti prvi, profesorka Treloni ili Hagrid.

Svaki čas Predskazivanja i Brige o magijskim stvorenjima sada se odvijao u prisustvu profesorke Ambridž i njene tablice. Vrebala je pored kamina u žestoko naparfemisanoj kuli, prekidajući sve histeričniji govor profesorke Treloni raznim teškim pitanjima o ornitomantiji i heptomologiji, insistirajući da ova predvidi odgovore učenika pre nego što ih oni daju i zahtevajući da joj, naizmenično, demonstrira svoju veštinu gledanja u kristalnu kuglu, listiće čaja i kamenčiće s runama. Hari je mislio da će profesorka Treloni uskoro pući pod tolikim pritiskom. Nekoliko puta je prošao pored nje hodnikom – što je samo po sebi bilo neobično, pošto je ona najčešće boravila u svojoj sobi u kuli – a ona bi divlje mrmljala nešto za sebe, kršeći ruke i preplašeno se osvrćući preko ramena, sve vreme bazdeći na kuvani šeri. Da nije bio toliko zabrinut za Hagrida, bilo bi mu je žao – ali, ako jedno od njih treba da izbace s Hogvortsa, Hari je znao koga bi više voleo da zadrže.

Na nesreću, Hari nije primećivao da Hagrid čini išta bolje nego profesorka Treloni. Mada je postupao po Hermioninim savetima, i nije dovodio na čas nikakvu životinju strašniju od krupa – stvorenja koje se ni po čemu ne razlikuje od džek rasel terijera, osim po račvastom repu – izgleda da je i njemu posle Božića ponestalo hrabrosti. Na časovima je bio čudnovato rasejan i nervozan, zaboravljao bi šta je upravo pričao razredu, pogrešno odgovarao na pitanja, i sve vreme nervozno poglédao u Ambridžovu. Takođe se više nego ikad distancirao od Harija, Rona i Hermione, i strogo im zabranio da ga posećuju nakon što padne mrak.

– Ak' vas slučajno u'vati, ima svima da nam lete glave – reče im on jednoličnim glasom, i oni prestadoše da odlaze u njegovu kolibu u večernjim satima, ne želeći da učine ništa što bi mu ugrozilo posao.

Hariju se činilo da ga Ambridžova postepeno lišava svega što je njegov život na Hogortsu činilo vrednim življenja: poseta Hagridovoj kolibi, pisama od Sirijusa, *Vatrene strele* i kvidiča. Svetio joj se kako je jedino znao i umeo – udvostručivši trud prilikom organizovanja DA-e.

Hariju je bilo drago što vidi da su svi oni, čak i Zaharije Smit, prionuli da vežbaju marljivije no ikada kad su čuli vest da je sada još deset Smrtoždera na slobodi, ali niko nije ispoljio takav napredak kao Nevil. Vest da je osoba koja je napala njegove roditelje pobegla u njemu je izazvala čudnu i pomalo alarmantnu promenu. Nije ni spomenuo svoj susret s Harijem, Ronom i Hermionom na zatvorenom odeljenju Sent Munga, a sledeći njegov primer, nisu ni oni. Niti je išta rekao na temu bekstva Belatriks i njene družine mučitelja. Zapravo, Nevil jedva da je progovarao tokom časova DA-e, već je neumorno uvežbavao svaku novu čin i kontrakletvu koju bi mu Hari pokazao. Njegovo okruglasto lice zgrčilo bi se od koncentracije, a on očito nije mario za ozlede i neprijatnosti, radeći upornije od ikoga u razredu. Napredovao je tako brzo da je to bilo pomalo zastrašujuće, a kada mu je Hari pokazao Zaštitnu čin – način odbrane od manjih čini tako da se one odbiju ka napadaču – samo ju je

Hermiona savladala brže od njega.

Hari bi sve dao da i on u Oklumenciji napreduje tako brzo kao što je Nevil napredovao na sastancima DA-e. Harijevi časovi sa Snejpom, koji su ionako rđavo počeli, nisu se poboljšali. Naprotiv, Hariju se činilo da sa svakim časom postaje sve gori.

Pre nego što je počeo da uvežbava Oklumenciju, ožiljak bi mu tek povremeno brideo, obično noću, ili bi tu i tamo sledio neki od onih strašnih flešbekova Voldemorovih misli ili raspoloženja. Ovih dana, međutim, ožiljak nije prestajao da ga boli, a on sam je često osećao nervozne ili radosne trzaje koji nisu imali veze s onim što mu se u tom trenutku dešavalo, uvek praćene posebno bolnim probadanjem u predelu ožiljka. Imao je užasan utisak da se polako pretvara u neku vrstu antene, naštelovane da hvata tanane promene u Voldemorovom raspoloženju, i bio je siguran da je ta pojačana osetljivost počela baš od prvog časa Oklumencije sa Snejpom. Štaviše, sada je gotovo svake noći sanjao da korača hodnikom ka ulazu u Odsek za misterije, a ti snovi bi se obično završili njegovim čežnjivim stajanjem ispred onih običnih crnih vrata.

– Možda je to kao neka bolest – reče Hermiona zabrinuto, kada se Hari poverio njoj i Ronu. – Groznica ili nešto slično. Mora da se pogorša pre nego što krene nabolje.

– Časovi sa Snejpom su ti koji pogoršavaju stanje – reče Hari ravnodušno. – Već mi je muka od tog bola u ožiljku, i dosadilo mi je da svake noći silazim niz taj hodnik. On ljutito protrlja čelo. – Voleo bih da se ta vrata već jednom otvore, sit sam već od stajanja i piljenja u njih...

– To nije smešno – oštro će Hermiona. – Dambldor uopšte ne želi da ti sanjaš taj hodnik, inače ne bi terao Snejpa da te podučava Oklumenciji. Samo treba malo više da se trudiš na tim časovima.

– Trudim se i te kako! – reče Hari uvređeno. – Mogla bi i ti koji put da probaš – to što Snejp pokušava da ti se uvuče u glavu nije baš vesela stvar, znaš!

– Možda... – poče Ron polako.

– Šta možda? – reče Hermiona, prilično žustro.

– Možda nije Harijeva greška što ne može da zatvori svoj um – zaključi Ron mračno.

– Kako to misliš? – reče Hermiona.

– Pa, možda Snejp zapravo i ne pokušava da pomogne Hariju...

Hari i Hermiona se zagledaše u njega. Ron je gledao mračno i značajno čas u nju, čas u njega.

– Možda – ponovo će on, tišim glasom – on zapravo pokušava da još malo otvori Harijev um... da olakša Znaš-Već-Kome...

– Umukni, Rone – reče Hermiona ljutito. – Koliko si samo puta sumnjao u Snejpa, i kada si bio u pravu? Dambldor mu veruje, on radi za Red, treba da ti je to dovoljno.

– Nekada je bio Smrtožder – reče Ron tvrdoglavo. – A nikad nismo videli nikakav dokaz da je *zaista* promenio stranu.

– Dambldor mu veruje – ponovi Hermiona. – A ako ne verujemo Dambldoru, kome uopšte da verujemo?

* * *

Uz silne brige i još više obaveza – zapanjujuća količina domaćih zadataka, koji su terali petake da neprestano rade do posle ponoći, sastanci DA-e i redovni časovi sa Snejpom – činilo se da će januar brzo proleteti. Pre nego što je Hari toga postao svestan, stigao je februar, donoseći vlažnije i toplije vreme i iščekivanje druge posete Hogsmidu u toj godini. Hari jedva da je stigao da razgovara s Čo otkako su se dogovorili da zajedno posete selo, ali iznenada se suočio s Danom zaljubljenih koji je ceo trebalo da provede u njenom društvu.

Četrnaestog februara ujutru obukao se posebno pažljivo. On i Ron su stigli na doručak taman na vreme za sovinu poštu. Hedviga nije bila tu – niti ju je Hari očekivao – ali dok su sedali, Hermiona je upravo izvlačila pismo iz kljuna neke nepoznate smeđe sove.

– Taman na vreme! Da nije stiglo danas... – reče ona, žustro cepajući koverat i izvlačeći mali komad pergamenta. Oči su joj brzo letele sleva nadesno dok je čitala poruku, a licem joj se raširi izraz sumornog zadovoljstva.

– Čuj, Hari – reče ona, gledajući u njega – ovo je vrlo važno. Misliš li da možeš da se nađeš sa mnom u *Tri metle*, danas oko podne?

– Pa... ne znam – reče Hari nesigurno. – Možda Čo očekuje da ceo dan provedem s njom. Nismo se dogovarali šta ćemo da radimo.

– Pa, povedi je ako moraš – reče Hermiona žurno. – Ali, dolaziš?

– Ovaj... dobro, ali zašto?

– Nemam vremena da ti sad pričam, treba hitno da odgovorim na ovo.

I ona izjuri iz Velike sale, s pismom u jednoj ruci i parčetom tosta u drugoj.

– Ideš li? – pozva Hari Rona, ali ovaj je odmahivao glavom, delujući nespokojno.

– Ne mogu u Hogsmid, Anđelina želi da ceo dan treniramo. Bar da može nešto da nam pomogne. Stvarno smo najgori tim koji sam ikad video. Treba da vidiš Slopera i Kirka, igraju baš jadno; gori su čak i od mene. – On teško uzdahnu. – Ne znam zašto mi Anđelina ne dopušta da se povučem.

– Zato što si dobar kada si u formi, eto zašto – reče Hari srdito.

Bilo mu je teško da ima razumevanja za Ronovu situaciju, kad bi on sâm dao skoro sve da zaigra u predstojećem meču protiv Haflpafa. Ron je izgleda primetio Harijev ton, jer više nije spominjao kvidič za doručkom, a u načinu na koji su se nešto kasnije pozdravili osetila se izvesna hladnoća. Ron je krenuo ka terenu za kvidič, a Hari, posle pokušaja da zaliže kosu ogledajući se na sjajnoj poleđini kašičice, krenu sâm ka

Ulaznoj dvorani da se nađe s Čo, osećajući nelagodu, i pitajući se o čemu li će uopšte razgovarati s njom.

Čekala ga je stojeći tik uz velika ulazna vrata od hrastovine, delujući baš zgodno s kosom svezanom u dug konjski rep. Dok je išao ka njoj, Hariju se činilo da su mu stopala prevelika u odnosu na telo, a iznenada je postao užasno svestan svojih ruku i koliko one možda izgledaju glupo dok mu se klate na bokovima.

– Ćao – reče Čo, skoro bez daha.

– Ćao – uzvrati Hari.

Na trenutak su zurili jedno u drugo, a onda Hari reče: – Pa... ovaj... hoćemo li, onda?

– A... da...

Pridružiše se koloni đaka kojima je Filč potpisivao dozvolu, povremeno uhvativši jedno drugom pogled i povremeno se smeškajući, ali ne razgovarajući međusobno. Hariju laknu kada su izašli na svež vazduh, jer shvati da je lakše šetati se zajedno u tišini, nego stajati i čudno se gledati. Bio je svež, blago vetrovit dan i dok su prolazili kraj kvidičkog stadiona, Hari na tren spazi Rona i Džini kako glatko klize duž tribina i oseti užasan grč zbog toga što on nije tamo gore s njima.

– Stvarno ti nedostaje, zar ne? – reče Čo.

On se okrenu ka njoj i vide da ga ona pomno posmatra.

– Da – uzdahu Hari. – Strašno.

– Sećaš se kad smo prvi put igrali jedno protiv drugog, na trećoj godini? – upita ga ona.

– Da – odgovori Hari smejuljeći se. – Stalno si me blokirala.

– A Drvce ti je rekao da nije trenutak da budeš džentlmen, i da me zbaciš s metle ako treba – reče Čo, prisećajući se sa smeškom. – Čujem da ga je preuzeo *Ponos Portrija*, je li tako?

– Ne, ne oni, već *Padlmor junajted*. Sreo sam ga prošle godine na Svetskom prvenstvu u kvidiču.

– I ja sam tebe videla, sećaš se? Bili smo u istom kampu. Baš je bilo dobro, je l' da?

Razgovor na temu Svetskog kupa u kvidiču držao ih je sve dok nisu prešli prilazni put i izašli kroz kapiju. Hari nije mogao da veruje da mu je tako lako da priča s njom – ništa teže nego kad ćaska s Ronom i Hermionom – i baš kad je počeo, sav srećan, da prikuplja samopouzdanje, velika grupa sliterinskih devojčica prođe kraj njih, među njima i Pensi Parkinson.

– Poter i Čang! – zakrešta Pensi kroz hor podrugljivog kikota. – Fuj, Čang, baš nemaš ukusa... Digori je barem bio zgodan!

Devojčice odjuriše, upadljivo razgovarajući i vrišteći, prenaglašeno se osvrćući ka Hariju i Čo, ostaviviši za sobom neprijatnu tišinu. Hari nije mogao da smisli šta još da kaže o kvidiču, a Čo je, pomalo zajapurena, gledala u svoja stopala.

– Dakle... gde želiš da idemo? – upita je Hari dok su ulazili u Hogsmid. Visoka ulica bila je puna đaka koji su se šetkali gore-dole, vireći u izloge, šetkajući trotoarima.

– Oh... svejedno mi je – reče Čo, slegnuvši ramenima. – Ovaj... hoćemo li da obiđemo radnje ili nešto slično?

Odlutali su do *Derviša i Bengsa*. U izlogu je visio veliki plakat, a nekoliko Hogsmidovaca ga je pažljivo proučavalo. Kad su Hari i Čo prišli, oni se razmakoše i Hari se još jednom nađe pred slikama desetoro odbeglih Smrtoždera. Plakat *Po naređenju Ministarstva magije* nudio je nagradu od hiljadu galeona svakoj veštici ili čarobnjaku za bilo kakvo obaveštenje koje bi dovelo do hapšenja nekog od robijaša na slici.

– Čudno je to, zar ne – reče Čo spuštenim glasom, zureći u slike Smrtoždera – sećaš se kad je Sirijus Blek pobegao, i kada je Hogsmid bio pun dementora koji su ga tražili? A sada je deset Smrtoždera na slobodi, a nema nijednog dementora na vidiku...

– Da – reče Hari, skrenuvši pogled s lica Belatriks Lestrejndž da bi pogledao duž Visoke ulice. – Da, to je veoma čudno.

Nije mu bilo žao što nema dementora, ali, kada malo bolje razmisli o tome, njihovo odsustvo je odista bilo značajno. Ne samo da su pustili Smrtoždere da pobegnu već se ne trude ni da ih pronađu... izgleda da su sada zaista izvan kontrole Ministarstva.

Deset odbeglih Smrtoždera zurilo je u njih iz svakog izloga pored kojeg su on i Čo prošli. Dok su prolazili kraj Skrivenšaftove radnje, počela je kiša. Hladne, teške kapljice vode poprskaše Harija po licu i vratu.

– Ovaj... hoćeš li da odemo na kafu? – predloži Čo oklevajući, kad je kiša počela još jače da pada.

– Da, važi – reče Hari, osvrćući se. – Gde?

– Oh, pa ima jedno fino mesto tu malo iznad. Zar nikada nisi bio kod Madam Padifut? – upita ona vedro, vodeći ga bočnom uličicom u malu čajdžinicu koju Hari nikad ranije nije zapazio. Bilo je to skučeno mestašce ispunjeno parom, gde je sve bilo ukrašeno trakama i mašnama. Harija ono neprijatno podseti na kancelariju Ambridžove.

– Cakano, zar ne? – reče Čo veselo.

– Ovaj... da – reče Hari neiskreno.

– Vidi, stavila je ukrase za Dan zaljubljenih! – reče Čo, pokazujući na gomilu zlatnih anđelčića koji su lebdeli iznad svakog od malih, okruglih stočića, povremeno bacajući ružičaste konfete na one koji tu sede.

– Aha...

Sedoše za jedini slobodan sto, koji se nalazio pored prozora zamagljenog parom. Rodžer Dejvis, kapiten rejvenkloovskog kvidičkog tima, sedeo je pola metra dalje s jednom slatkom plavušom. Držali su se za ruke. Hari oseti nelagodu pred tim

prizorom, posebno kada je, osvrnuvši se po čajdžinici, zapazio da su u njoj sve sami parovi koji se drže za ruke. Možda Čo očekuje da i on nju uzme za ruku.

– Čime mogu da vas ponudim, dušice moje? – upita Madam Padifut, veoma punačka žena sa sjajnom crnom punđom, teškom mukom se probijajući između njihovog i Dejvisovog stola.

– Dve kafe, molim – reče Čo.

Dok su čekali da im stigne kafa, Rodžer Dejvis i njegova devojka počeše da se ljube povrh činije sa šećerom. Hari bi više voleo da nisu; osećao je da Dejvis daje primer koji će Čo očekivati da i on sledi. Osećao je da lice počinje da mu gori, i pokuša da se zagleda kroz prozor, ali je ovaj bio toliko zamagljen da nije mogao da vidi ulicu napolju. Da bi odložio trenutak kada će morati da pogleda u Čo, on se upilji u tavanicu kao da istražuje kako je okrečena i odmah ga zapljusnu pregršt konfeta s anđelčića koji je lebdeo iznad njihovog stola.

Posle nekoliko bolnih minuta, Čo spomenu Ambridžovu. Hari se s olakšanjem usredsredi na tu temu, i provedoše nekoliko veselih trenutaka otrcavajući je, ali tu su temu već mnogo puta iscrpli tokom sastanaka DA, te ih sada nije dugo držala. Ponovo zavlada tajac. Hari je bio vrlo svestan glasnog cmakanja sa susednog stola, i očajnički se trudio da smisli šta još da kaže.

– Ovaj... čuj, hoćeš li sa mnom do *Tri metle* u vreme ručka? Treba da se nađem tamo s Hermionom Grejndžer.

– Sastaješ se s Hermionom Grejndžer? Danas?

– Da. Ovaj, zamolila me je, pa sam pomislio da bi trebalo. Hoćeš li sa mnom? Rekla je da joj ne bi smetalo.

– Oh... pa... to je baš lepo od nje.

Ali Čo je zvučala kao da joj to nije lepo ni najmanje. Naprotiv, ton joj je bio hladan i iznenada je delovala prilično odbojno.

Još nekoliko minuta prođe u apsolutnoj tišini, Hari je ispijao kafu tako brzo da mu je uskoro bila potrebna još jedna šolja. Pored njih, Rodžer Dejvis i njegova prijateljica kao da su lepkom spojili usne, jer se nisu razdvajali.

Čo je držala ruku na stolu pored kafe i Hari oseti jak poriv da je prihvati. *Uradi to*, reče sebi, dok mu je iz grudi naviralo uzbuđenje izmešano s panikom, *samo ispruži ruku i zgrabi je*. Za divno čudo, bilo mu je teže da ispruži svoju ruku dvadesetak centimetara da bi dodiruo njenu, nego da uhvati brzajuću Skrivalicu u vazduhu...

Ali baš kad je pomerio ruku napred, Čo svoju povuče sa stola. Sada je s blago radoznalim izrazom lica posmatrala Rodžera Dejvisa kako se ljubi sa svojom devojkom.

– Pozvao me je da izađemo, znaš – reče ona tihim glasom. – Pre nekoliko nedelja, Rodžer. A ja sam ga odbila.

Hari, koji je zgrabio činiju sa šećerom da bi opravdao svoj iznenadni pokret rukom preko stola, nije mogao da zamisli zašto mu ona to govori. Ako je želela da

sedi za susednim stolom i da je Rodžer strasno ljubi, zašto je prihvatila da izađe s njim, Harijem?

On ništa ne reče. Njihov anđelak baci još jednu pregršt konfeta na njih. Neke padoše u ostatak hladne kafe koju je Hari upravo hteo da ispije.

– Bila sam ovde sa Sedrikom prošle godine – reče Čo.

Za par sekundi, koliko mu je trebalo da do njega dopre to što je rekla, Hari oseti kao da u sebi ima ledeni breg. Nije mogao da veruje da ona želi da priča o Sedriku sada, kada su okruženi parovima koji se ljube, a anđelčić im lebdi iznad glava.

Kad je Čo ponovo progovorila, glas joj je bio prilično povišen.

– Odavno sam htela to da te pitam... da li je Sedrik... da li me je uopšte spo-spo-spomenuo pre nego što je poginuo?

To je bila poslednja stvar na svetu o kojoj je Hari sada želeo da razgovara, a pogotovu sa Čo.

– Pa... ne... – reče on tiho. – Nije... nije bilo vremena da bilo šta kaže. Ovaj... da li... da li često ideš na utakmice kvidiča kad si na raspustu? Navijaš za *Tornada*, je li tako?

Glas mu je zvučao lažno vedro i veselo. Na njegov užas, on primeti da se njene oči ponovo pune suzama, kao i na poslednjem sastanku DA pre Božića.

– Čuj – reče on očajnički, nagnuvši se ka njoj, da niko drugi ne čuje – hajde da ne pričamo sada o Sedriku... hajde da pričamo o nečem drugom...

Ali očigledno je rekao pogrešnu stvar.

– Mislila sam – reče ona, dok su joj suze kapale na sto – mislila sam da ćeš *makar ti* r-r-razumeti! *Potrebno* mi je da razgovaram o tome! Sigurno je i tebi p-potrebno da pričaš... o tome! Mislim, ti si video kada se to desilo, z-zar ne?

Sve je krenulo naopako, kao u najgoroj noćnoj mori. Devojka Rodžera Dejvisa odlepila se od njega da bi pogledala u uplakanu Čo.

– Pa... razgovarao sam ja o tome – reče joj Hari šapatom – s Ronom i Hermionom, ali...

– S Hermionom Grejndžer, znači, hoćeš da pričaš o tome! – reče ona prodornim glasom, lica sjajnog od suza. Još nekoliko zaljubljenih parova se razdvoji da bi se zagledalo u njih. – A nećeš da pričaš sa mnom! M-možda bi bilo najbolje da... da platimo, pa da odeš da se nađeš s Hermionom Grejndžer, što očigledno i želiš!

Hari je zurio u nju, potpuno zbunjen, kad ona uze salvetu i njome nežno obrisa svoje blistavo lice.

– Čo? – upita on slabašno, poželevši da Rodžer zgrabi svoju devojku i ponovo počne da je ljubi, kako bi prestali da pilje u njega i Čo.

– Hajde, idi! – reče ona, plačući u salvetu. – Ne znam zašto si me uopšte pozvao da izađemo, ako si imao planove da se odmah posle mene vidiš s drugim devojkama... s koliko ćeš ih se još videti posle Hermione?

– Nije tako kako misliš! – reče Hari, i oseti takvo olakšanje, kad je konačno

shvatio zbog čega je uznemirena, da se nasmeja, ali je sekundu prekasno shvatio da je i to bila greška.

Čo skoči na noge. Cela čajdžinica je zamukla, i sada su svi gledali u njih.

– Vidimo se, Hari – reče ona dramatično i, lagano štucajući, pođe ka vratima, besno ih otvori i izjuri na kišu koja je lila kao iz kabla.

– Čo! – povika Hari za njom, ali vrata su se već bila zalupila za njom uz milozvučan zvon.

U čajdžinici je vladao potpuni muk. Sve su oči bile uprte u Harija. On baci galeon na sto, strese ružičaste konfete iz kose i pođe za Čo.

Sada je već jako pljuštalo, a nje nije bilo na vidiku. Prosto nije mogao da shvati šta se desilo. Pre pola sata im je bilo baš lepo krenulo.

– Žene! – promrmlja on besno, šljapkajući mokrom ulicom s rukama u džepovima. – Zašto je uopšte htela da razgovara o Sedriku? Zašto uvek počinje temu od koje se pretvori u ljudsku fontanu?

On skrenu desno i poče gacajući da trči kroz barice kišnice, i za nekoliko minuta ulete u *Tri metle*. Znao je da je i suviše rano da se nađe s Hermionom, ali pomisli da je unutra verovatno bar neko s kim bi mogao da provede preostalo vreme. Otresao je vlažne pramenove kose s očiju i pogledao naokolo. Hagrid je sedeo sâm u uglu, delujući zlovoljno.

– Zdravo, Hagride – reče mu, kada se probio između zakrčenih stolova i privukao stolicu kraj njegove.

Hagrid poskoči i pogleda nadole u Harija, kao da ga jedva prepoznaje. Hari vide da ima dve sveže posekotine na licu i nekoliko novih modrica.

– O, to si ti, Hari – reče Hagrid. – Jesi l' u redu?

– Da, baš fino – slaga Hari. Ali našavši se kraj tako izubijanog i žalostivog Hagrida, on shvati da zapravo i nema na šta da se požali. – Ovaj... jesi li ti okej?

– Ja? – reče Hagrid. – O, da, baš sam superiška, Hari, superiška.

On se zagleda u dno svoje plehane krigle, velike kao kofa, i uzdahnu. Hari nije znao šta da mu kaže. Nekoliko trenutaka ćutke su sedeli jedan kraj drugog. Zatim Hagrid naglo reče: – U istom smo sosu, ti i ja, je l' da 'Ari?

– Ovaj... – reče Hari.

– Da... k'o š'o sam ti već rek'o... oboj'ca smo autsajderi, izgleda – reče Hagrid, mudro klimajući glavom. – I oboj'ca siročići. Aha... oboj'ca siročići.

On povuče dobar cug iz krigle.

– Stvarno mnogo znači kad imadeš dobru porodicu – reče on. – Moj tatko je bio pristojan tip. I tvoji tata i mama su bili pristojni. Da su poživeli, život bi bijo sasvim drugojačiji, je l' da?

– Da... verovatno i bi – reče Hari oprezno. Hagrid je izgleda bio u vrlo čudnom raspoloženju.

– Porodica – reče Hagrid sumorno. – Neka kaže ko šta 'oće, krv nije voda...

I on obrisa suzu s oka.

– Hagride – reče Hari, ne mogavši da se obuzda – odakle ti sve te silne povrede?

– A? – reče Hagrid, delujući preneraženo. – Kak'e povrede?

– Sve ove! – reče Hari, pokazavši na Hagridovo lice.

– A... ma to su ti samo normalne bubotke i modrice, Hari – reče Hagrid kategorički. – Takav mi pos'o.

On ispi kriglu do kraja, vrati je na sto i ustade.

– Vid'mo se, Hari... čuvaj se.

I on se odgega iz krčme, snuždeno, i nestade pod snažnim pljuskom. Hari ga je posmatrao kako odlazi, i osećao se bedno. Hagrid je nesrećan i nešto krije, ali je izgleda rešen da ne prihvati ničiju pomoć. Šta se to zbiva? Ali pre nego što je mogao da razmisli o tome, Hari začu kako ga neko zove po imenu.

– Hari! Hari, ovamo!

Hermiona mu je mahala s druge strane prostorije. Ustao je i probio se kroz gužvu u krčmi. Bio je još nekoliko stolova udaljen od nje kad shvati da Hermiona nije sama. Bila je u društvu najneverovatnijih saputnika koje je mogao da zamisli: Lune Lavgud i nikog drugog do Rite Skiter, bivše novinarke *Dnevnog proroka* i jedne od Hermioninih najneomiljenijih osoba na svetu.

– Poranio si! – reče Hermiona, pomerivši se da mu oslobodi prostor da sedne. – Mislila sam da si sa Čo, očekivala sam te najranije za sat vremena!

– Čo? – reče Rita odjednom, okrenuvši se u sedištu da bi se željno upiljila u Harija. – *Devojka*?

Ona naglo zgrabi svoju tašnu od krokodilske kože i stade da pretura po njoj.

– *Ne* tiče te se, čak i da je Hari sa stotinu devojaka – hladno će Hermiona Riti. – Tako da možeš odmah to da ostaviš.

Rita je upravo htela da izvuče iz tašne otrovnozeleno pero. Izgledajući kao da su je naterali da proguta smrdeljsok, ona ponovo zatvori tašnu.

– Šta smerate? – upita Hari dok je sedao, gledajući naizmenično u Ritu, Lunu i Hermionu.

– Mala gospođica Savršena upravo je htela to da mi kaže, kada si ti stigao – reče Rita, otpivši veliki gutljaj svog pića. – Pretpostavljam da smem da *razgovaram* s njim, zar ne? – dobaci ona Hermioni.

– Da, pretpostavljam da možeš – reče Hermiona hladno.

Nezaposlenost nije odgovarala Riti. Kosa, koja je nekoć bila sva u pedantnim uvojcima, sada je visila opuštena i nesređena oko lica. Skerletni lak na prst dugim kandžama se ljuštio, a na njenim izvijenim ramovima za naočare nedostajalo je nekoliko lažnih dragulja. Ona uze još jedan veliki gutljaj i reče krajičkom usana: – Zgodna devojka, je li, Hari?

– Još jedna reč o Harijevom ličnom životu, i gotovo je s našim dogovorom, to ti obećavam – reče Hermiona ljutito.

– Kakvim dogovorom? – iznenadi se Rita, brišući usta nadlanicom. – Nisi još spomenula nikakav dogovor, gospođice Prznice, samo si mi rekla da dođem ovamo. Oh, jednog dana ima da ti... – ona duboko i drhtavo uzdahnu.

– Da, da, jednog dana pisaćeš još užasnije priče o meni i Hariju – reče Hermiona nemarno. – Nađi nekog kome je još stalo do toga, hoćeš li?

– Već su objavili toliko užasnih priča o Hariju ove godine i bez moje pomoći – reče Rita, pogledavši je iskosa preko vrha svoje čaše i dodade grubim šapatom: – Kako se osećaš zbog toga, Hari? Izdan? Sluđen? Neshvaćen?

– Ljut je, naravno – reče Hermiona odlučnim, jasnim glasom. – Zato što je rekao istinu ministru magije, a ovaj je i suviše veliki idiot da bi mu poverovao.

– Dakle, i dalje ostaješ pri tome da se Onaj Koji Se Ne Sme Imenovati vratio? – reče Rita, snizivši ton i ispitivački se zagleda u Harija, dok joj je prst čežnjivo prelazio po kopči krokodilske tašne. – I dalje stojiš iza tih gluposti koje Dambldor priča svima, o povratku Znaš-Već-Koga i kako si ti jedini svedok toga?

– Nisam bio jedini – zareža Hari. – Bilo je tamo još desetak Smrtoždera. Želiš li njihova imena?

– Volela bih – prodahta Rita, ponovno posegavši za tašnom, i zureći u njega kao da je nešto najdivnije što je ikad videla. – Veliki zacrnjeni naslov: *Poter optužuje...* Podnaslov: *Hari Poter imenuje Smrtoždere koji su još uvek među nama*. A onda, ispod tvoje velike i lepe fotografije: *Poremećeni tinejdžer, koji je preživeo napad Znate-Već-Koga, Hari Poter, star 15 godina, izazvao je juče skandal, optuživši ugledne i istaknute članove čarobnjačke zajednice da su Smrtožderi...*

Brzocitatno pero već joj se pojavilo u ruci, i bilo je već na pola puta ka ustima, kad joj zaneseni izraz zamre na licu.

– Ali, naravno – reče ona, spuštajući pero i gledajući s ljutnjom u Hermionu – mala gospođica Savršena ne bi želela da se ta priča pojavi. Zar ne?

– Zapravo – reče Hermiona slatkim tonom – mala gospođica Savršena *baš to* i želi.

Rita je zurila u nju. Baš kao i Hari. Luna je pak sanjivo pevušila „Vizli je naš car“ sebi u bradu, mešajući svoje piće s koktel-lukom na štapiću.

– Ti *želiš* da izveštavam o tome šta on priča o Onome Koji Se Ne Sme Imenovati? – upita Rita Hermionu šapatom.

– Da, baš tako – reče Hermiona. – Pravu istinu. Sve činjenice. Onako kako ih Hari saopšti. Daće ti sve detalje, reći će ti imena neotkrivenih Smrtoždera koje je tamo video, reći će ti kako Voldemor sada izgleda – ma daj, kontroliši se – reče ona prezrivo, bacivši joj salvetu preko stola, jer je na pomen Voldemorovog imena Rita tako poskočila da je prosula pola svog vatroviskija po sebi.

Rita njome obrisa svoj isflekani kišni mantil, još uvek zureći u Hermionu. Zatim joj otvoreno reče: – *Prorok* to nikada ne bi objavio. U slučaju da nisi primetila, niko ne veruje u njegovu nebuloznu priču. Svi misle da je šenuo. Ali, ako mi dozvoliš da

napišem priču iz tog ugla...

– Ne treba nam još jedna priča o tome kako je Hari izgubio razum – reče Hermiona besno. – Toga već ima na pretek, hvala lepo! Hoću da mu se dâ prilika da kaže istinu!

– Ne postoji tržište za takvu priču – reče Rita hladno.

– Misliš, *Prorok* neće to da štampa jer im Fadž neće dozvoliti – reče Hermiona ljutito.

Rita uputi Hermioni dug, prodoran pogled. Zatim, nagnuvši se preko stola ka njoj, reče poslovnim tonom: – Dobro, istina je da Fadž pritiska *Prorok*, ali sve mu izlazi na isto. Neće da štampaju nikakvu priču u kojoj je Hari prikazan u dobrom svetlu. Niko to ne želi da čita. To je suprotno javnom mnjenju. Poslednje bekstvo iz Askabana već je dovoljno uznemirilo ljude. Ljudi ne žele da poveruju da se Znaš-Već-Ko vratio.

– Dakle, *Dnevni prorok* postoji da bi ljudima govorio ono što žele da čuju, je li? – reče Hermiona zajedljivo.

Rita se ponovo uspravi u stolici, podigavši obrve i iskapi svoj vatroviski.

– *Prorok* postoji da bi se prodavao, budalasta devojko – uzvrati joj hladno.

– Moj tata misli da su to užasne novine – reče Luna, neočekivano se ubacivši u razgovor. Sisajući luk iz koktela, zurila je u Ritu svojim ogromnim, istaknutim i pomalo ludačkim očima. – On objavljuje važne priče za koje smatra da javnost ima pravo da ih sazna. Nije ga briga za novac.

Rita je s nipodaštavanjem gledala u Lunu.

– Pretpostavljam da tvoj otac vodi neke glupe male seoske novine? – reče ona. – Verovatno objavljuje glupave priče kao što su *Dvadeset pet načina da se utopite među Normalce*, ili datume sledeće donesi-i-beži rasprodaje?

– Ne – reče Luna, umačući luk u svoj sok – on je glavni urednik *Cepidlake*.

Rita tako glasno šmrknu da se ljudi za okolnim stolovima prepadnuto osvrnuše.

– 'Važne priče za koje smatra da javnost ima pravo da ih sazna', nije nego? – reče ona pakosno. – Mogla bih da nađubrim baštu sadržajem te krpe od novina.

– Pa, ovo ti je šansa da im malčice podigneš nivo, zar ne? – reče Hermiona ljubazno. – Luna kaže da će njen otac rado objaviti intervju s Harijem. Eto ko će da ti ga objavi.

Rita se na trenutak zablenu u njih dve, a onda prasnu u smeh.

– *Cepidlaka*! – reče, kikoćući se. – Misliš da će ga ljudi ozbiljno shvatiti ako to objavimo u *Cepidlaki*?

– Neki neće – reče Hermiona savršeno ravnim glasom. – Ali, priča o bekstvu iz Askabana koju je objavio *Dnevni prorok* ima velikih rupa. Mislim da se mnogi pitaju postoji li neko bolje objašnjenje onoga što se desilo, a mi im nudimo alternativnu priču, pa makar bila objavljena u... – ona iskosa pogleda Lunu – u... ovaj, jednom *neuobičajenom* magazinu... mislim da bi je vrlo rado pročitali.

Rita je nekoliko trenutaka ćutala, ali je prepredeno gledala u Hermionu, malo

naherivši glavu.

– U redu, recimo na trenutak da sam zainteresovana za to – reče ona naglo. – Kakav će biti moj honorar?

– Mislim da tata ne plaća ljude koji pišu za magazin – reče Luna sanjivo. – Oni to čine jer im je to čast i, naravno, da bi pročitali svoje ime u novinama.

Rita Skiter je ponovo izgledala kao da su joj usta puna smrdeljsoka dok se okretala ka Hermioni.

– Trebalo bi da ovo radim *za džabe*?

– Pa, da – reče Hermiona smireno, srknuvši svoje piće. – Inače, kao što vrlo dobro znaš, obavestiću vlasti da si ti neregistrovani animagus. Naravno, *Prorok* bi mogao da ti plati pristojnu cenu za ekskluzivnu autentičnu reportažu o životu u Askabanu.

Rita je pogleda kao da bi najradije zgrabila papirni kišobrančić iz Hermioninog pića i zabola joj ga u nos.

– Izgleda da baš i nemam neki izbor, zar ne? – reče Rita, dok joj je glas malo podrhtavao. Ona ponovo otvori svoju krokodilsku tašnu, izvadi iz nje list pergamenta i podiže svoje brzocitatno pero.

– Tata će biti veoma zadovoljan – reče Luna vedro. Riti besno zatitra mišić na vilici.

– Pa, Hari? – reče Hermiona, okrenuvši se ka njemu. – Jesi li spreman da javnosti kažeš istinu?

– Valjda jesam – reče Hari, posmatrajući kako Rita stavlja brzocitatno pero na pergament koji je ispružila između njih.

– Možeš da počneš, Rita – reče Hermiona svečano, loveći trešnju po dnu svoje čaše.

26. Viđeno i nepredviđeno

Luna je nagovestila da ne zna kada će se Ritin intervju s Harijem pojaviti u *Cepidlaki* jer njen otac očekuje jedan divan, dugačak članak o najnovijim posmatranjima zgužvanorogih snorkaka – … a to će, naravno, biti vrlo važna priča, tako da će intervju s Harijem možda morati da sačeka do sledećeg broja – rekla je Luna.

Hariju nije bilo lako da priča o noći Voldemorovog povratka. Rita je insistirala na svakom sitnom detalju, a on joj je rekao sve čega se sećao, znajući da je to jedinstvena prilika da kaže istinu svetu. Pitao se kako će ljudi reagovati na tu priču. Pretpostavljao je da će učvrstiti mnoge u uverenju da je on potpuno poludeo, verovatno i zbog toga što će se njegova priča pojaviti paralelno s totalnim budalaštinama o zgužvanorogim snorkacima. Ali bekstvo Belatriks Lestrejndž i njenih pajtaša Smrtoždera probudilo je u Hariju žarku želju da učini makar *nešto*, pa ako uspe, uspe; ako ne...

– Jedva čekam da vidim šta Ambridžova misli o tvom pojavljivanju u javnosti – reče Din vidno zadivljen, za večerom u ponedeljak uveče. Šejmus je, sedeći pored

Dina, tamanio velike količine piletine i pite sa šunkom, ali Hari je znao da i on sluša.

– Učinio si pravu stvar, Hari – reče Nevil, koji je sedeo preko puta njega. Bio je prilično bled, ali nastavi ispod glasa: – Mora da ti je bilo... teško... da pričaš o tome... zar ne?

– Da – promumla Hari – ali ljudi treba da znaju šta je sve Voldemor u stanju da učini, zar ne?

– Tako je – reče Nevil, klimajući glavom – kao i njegovi Smrtožderi... ljudi treba da znaju...

Nevil ne dovrši rečenicu i vrati se svom pečenom krompiru. Šejmus podiže pogled, ali kad se srete s Harijevim, brzo se ponovo zagleda u tanjir. Posle nekog vremena, Din, Šejmus i Nevil odoše u grifindorski boravak, dok Hari i Hermiona ostadoše za stolom da sačekaju Rona, koji još nije stigao da večera zbog treninga kvidiča.

Čo Čang uđe u salu sa svojom drugaricom Marijetom. Harijev stomak neprijatno zakrča, ali ona i ne pogleda ka grifindorskom stolu, već sede okrenuvši mu leđa.

– Oh, zaboravila sam da te pitam – reče Hermiona vedro, poglédajući ka rejvenkloovskom stolu – kako je prošao tvoj sastanak sa Čo? Zašto si se tako rano vratio?

– Ovaj... pa, bilo je... – reče Hari, privlačeći sebi porciju kolača od rabarbare da uzme repete – totalni fijasko, kad već pitaš.

I ispriča joj šta se desilo u čajdžinici Madam Padifut.

– ... i onda – završi on priču nekoliko minuta kasnije, kad je nestao i poslednji komadić kolača – ona skoči, znaš, kaže mi: 'Vidimo se, Hari', i izjuri napolje! – On spusti kašiku i pogleda u Hermionu. – Mislim, o čemu se tu uopšte radi? Šta joj bi?

Hermiona pogleda u Čoin potiljak i uzdahnu.

– O, Hari – reče ona tužno. – Pa, žao mi je, ali stvarno si bio pomalo netaktičan.

– Ja, netaktičan? – reče Hari besno. – U jednom trenutku nam je bilo baš lepo, a već sledećeg mi je ispričala da ju je Rodžer Dejvis pozvao da izađe s njim, i kako je imala običaj da ide u tu glupu čajdžinicu sa Sedrikom, da se ljubaka s njim... šta je trebalo da uradim kad sam to čuo?

– Pa, vidiš – reče Hermiona, strpljivim tonom osobe koja nekom preterano osetljivom klinji objašnjava da su jedan i jedan dva – nije trebalo da joj usred sastanka kažeš kako treba da se nađeš sa mnom.

– Ali – prosikta Hari – ali... ti si mi rekla da se nađemo u podne i da nju povedem. Kako to da učinim a da joj ne kažem?

– Trebalo je da joj kažeš na drukčiji način – reče Hermiona, i dalje s izluđujućom strpljivošću. – Trebalo je da joj kažeš kako te stvarno nervira, ali da sam te ja *gnjavila* dok mi nisi obećao da ćeš doći do *Tri metle*, mada ti se ne ide, već bi radije proveo ceo dan s njom ali, nažalost, misliš da bi stvarno trebalo da se nađeš sa mnom i da je moliš, lepo je moliš, da pođe s tobom jer se nadaš da ćeš tako moći brže da se

izvučeš odatle. Bilo bi dobro i da si spomenuo kako misliš da sam baš ružna – dodade Hermiona naknadno.

– Ali ne mislim da si ružna – reče Hari zbunjeno.

Hermiona se nasmeja.

– Hari, gori si od Rona... pa dobro, od njega nisi – uzdahnu ona, jer baš tad Ron trupkajući ulete u salu, umrljan blatom, delujući stvarno mrzovoljno. – Vidi... rastužio si Čo kad si spomenuo da ćeš da se vidiš sa mnom, pa je pokušala da te napravi ljubomornim. To je bio njen način da otkrije koliko joj se sviđaš.

– Zar je to radila? – reče Hari, kad Ron pade na klupu preko puta njih i privuče sve poslužavnike na vidiku ka sebi. – Zar ne bi bilo lakše da me je prosto pitala da li mi se sviđa više nego ti?

– Devojke ne postavljaju takva pitanja – reče Hermiona.

– Pa, trebalo bi! – reče Hari silovito. – Onda bih joj jednostavno rekao da mi se sviđa, i ne bi morala ponovo da se prenemaže zbog Sedrikove smrti!

– Ne kažem da je to što je učinila bilo razumno – reče Hermiona, kad im se pridružila Džini, blatnjava kao i Ron, i isto toliko mrzovoljna. – Samo pokušavam da ti razjasnim kako se ona tada osećala.

– Mogla bi da napišeš knjigu – reče Ron Hermioni dok je seckao krompiriće – u kojoj bi prevela sve ludosti koje devojke čine, kako bi dečaci lakše mogli da ih razumeju.

– Da – reče Hari grozničavo, osvrćući se ka rejvenkloovskom stolu. Čo je upravo ustala i, ni dalje ga ne gledajući, izašla iz Velike sale. Pomalo potišten, on ponovo pogleda u Rona i Džini. – Pa, kako je bilo na treningu kvidiča?

– Prava noćna mora – reče Ron ogorčenim glasom.

– Ma daj – odbrusi Hermiona, pogledavši u Džini. – Sigurna sam da nije bilo toliko...

– Jeste, bilo je – reče Džini. – Baš je bilo grozno. Anđelina je skoro zaplakala pred sam kraj treninga.

Posle večere, Ron i Džini odoše da se okupaju, a Hari i Hermiona se vratiše u prepun grifindorski boravak i prionuše na svoju uobičajenu gomilu domaćih zadataka. Hari se već pola sata borio s novom zvezdanom mapom za čas Astronomije, kada se pojaviše Fred i Džordž.

– Ron i Džini nisu tu? – upita Fred, gledajući naokolo dok je privlačio stolicu, a kad Hari odmahnu glavom, on reče: – Dobro je. Posmatrali smo ih kako vežbaju. Razoriće ih. Bez nas trojice su skroz propali.

– Ma daj, Džini i nije toliko loša – reče Džordž iskreno, sedajući do Freda – zapravo, ne znam otkud je toliko dobra kad joj nikad nismo dozvoljavali da igra s nama.

– Provaljivala vam je u baštensku šupu još od svoje šeste godine, i naizmenično vam uzimala metle kada ne biste gledali – reče Hermiona iza svoje opasno nakrivljene

hrpe knjiga o drevnim runama.

– Oh – reče Džordž, blago impresioniran. – Pa... to sve objašnjava.

– Da li je Ron uspeo da spasi neki gol? – upita Hermiona, izvirujući iza *Magičnih hijeroglifa i logograma*.

– Pa, može on to, kad misli da ga niko ne gleda – reče Fred, prevrnuvši očima. – Samo treba da zamolimo sve navijače da mu okrenu leđa i međusobno porazgovaraju svaki put kada Kvafl krene ka njegovim gol-stativama u subotu.

On ponovo ustade i nervozno priđe prozoru, zagledavši se u mračno školsko zemljište.

– Znaš, kvidič je bio jedina stvar zbog koje je vredelo ostati ovde.

Hermiona ga strogo pogleda.

– Približavaju vam se ispiti!

– Već smo ti rekli, uopšte se ne uzbuđujemo zbog O.I.Č.T.-a – reče Fred. – Zabušantske bombonjere su spremne za prodaju, napokon smo otkrili kako da se otarasimo onih čireva; par kapi esencije murtlapa ih sasvim lepo otklanja, Li nas je uputio na to.

Džordž jako zevnu i neutešno se zagleda u oblačno noćno nebo.

– Ne znam da li uopšte želim da gledam ovu utakmicu. Ako nas Zaharije Smit pobedi, moraću da se ubijem.

– Bolje njega da ubiješ – reče Fred odlučno.

– To je problem kod kvidiča – reče Hermiona odsutno, ponovo se udubivši u prevode runa – što stvara svu tu zlu krv i tenziju između kuća.

Ona potraži svoj primerak *Spelmanovog bukvara*, i uhvati Freda, Džordža i Harija kako zure u nju, s prezirom i nevericom.

– Pa, istina je! – reče ona nestrpljivo. – To je samo igra, zar ne?

– Hermiona – reče Hari, vrteći glavom – dobro si upućena u osećanja i slične stvari, ali stvarno pojma nemaš o kvidiču.

– Možda i nemam – reče ona smrknuto, vraćajući se prevodu – ali moja sreća bar ne zavisi od Ronove sposobnosti da odbrani golove.

I mada bi Hari radije skočio s astronomskog tornja nego da joj to prizna, do početka utakmice sledeće subote platio bi ko zna koliko galeona, samo da ni sâm ne mari za kvidič.

Najbolje što bi se moglo reći o tom meču jeste da je bio kratak. Grifindorski navijači morali su da istrpe samo dvadeset dva minuta agonije. Teško je reći šta je bilo najgore: Hari je mislio da je to mrtva trka između Ronovog četrnaestog primljenog gola, Sloperovog neuspelog pokušaja da pogodi Bladžerku, kad je umesto nje palicom udario Anđelinu po nosu, i Kirkovog vriska dok je padao s metle kad se Zaharije Smit ustremio ka njemu noseći Kvafl. Bilo je čudo što je Grifindor izgubio samo s deset poena razlike: Džini je uspela da ščepa Skrivalicu pravo ispred nosa haflpafovskog Tragača Samerbija, tako da je konačan rezultat bio dvesta četrdeset

prema dvesta trideset.

– Dobro si je uhvatila – reče Hari Džini u dnevnom boravku, gde je atmosfera bila kao na veoma žalosnom sprovodu.

– Imala sam sreće – slegnu ona ramenima. – Nije bila neka brza Skrivalica, a Samerbi je prehlađen, pa je kinuo, zatvorivši oči baš u pogrešnom trenutku. Ali kad se ti vratiš u tim...

– Džini, imam *doživotnu* zabranu.

– Zabranjeno ti je samo dok je Ambridžova u školi – ispravi ga Džini. – To je velika razlika. Svejedno, kada se budeš vratio, mislim da ću probati da budem Gonič. Anđelina i Alisija odlaze iduće godine, a ja u svakom slučaju više volim da dajem golove nego da budem Tragač.

Hari pogleda ka Ronu, koji se skupio u ćošku, zureći u svoja kolena i stežući u ruci bocu krem-piva.

– Anđelina mu i dalje ne dozvoljava da se povuče – reče Džini, kao da čita Harijeve misli. – Zna, kaže, da je talentovan.

Hariju se sviđalo što Anđelina ima toliko vere u Rona, ali ujedno je mislio da bi bilo uviđavnije dozvoliti mu da izađe iz tima. Ron je ponovo napustio teren, praćen bučnim horom sliterinaca, sada favorita za osvajanje Kvidičkog kupa, koji su s velikim guštom pevali „Vizli je naš car“.

Fred i Džordž se došetaše do Harija.

– Nemam više srca ni da mu se rugam – reče Fred, gledajući u Ronovu snuždenu figuru. – Mada... kada je primio četrnaesti gol...

On stade besomučno da maše rukama, kao da pliva kerećim stilom.

– ... pa, da sačuvam tu imitaciju za žurke, a?

Ron se ubrzo posle toga odvuče u krevet. Poštujući njegova osećanja, Hari malo sačeka pre nego što se i sâm popeo u spavaonicu, kako bi Ron mogao da se pravi da spava, ukoliko želi. I zaista, kada je Hari najzad ušao u sobu, Ron je hrkao malčice preglasno da bi bio sasvim uverljiv.

Hari se uvuče u krevet razmišljajući o utakmici. Bilo je neizmerno frustrirajuće posmatrati ga s tribina. Bio je stvarno impresioniran Džininom igrom, ali znao je da bi on, da je igrao, i ranije uhvatio Skrivalicu... u jednom trenu je lebdela blizu Kirkovog članka. Da nije oklevala, Džini je mogla ranije da je zgrabi i obezbedi pobedu Grifindora.

Ambridžova je sedela nekoliko redova ispod Harija i Hermione. Jednom ili dvaput se onako zdepasto okrenula na svom sedištu da bi ga pogledala, i razvukla svoja žablja usta u nešto nalik na trijumfalni osmeh. Pri pomisli na to obuze ga gnev dok je ležao u tami. Posle nekoliko minuta, međutim, seti se da treba da se oslobodi emocija pre spavanja, kao što mu je Snejp savetovao na kraju svakog časa Oklumencije.

Pokušavao je da to učini na trenutak, ali je pomisao na Snejpa, posle svih sećanja

na Ambridžovu, samo pojačala njegov osećaj mračne zlovolje, i on se i protiv svoje volje usredsredio na pomisao koliko ih oboje mrzi. Polako, Ronovo hrkanje zamre i zameni ga duboko sneno disanje. Hariju je trebalo mnogo duže da zaspi. Telo mu je bilo umorno, ali mu je trebalo mnogo vremena da isključi mozak.

Sanjao je da Nevil i profesorka Mladica igraju valcer u Sobi po potrebi, a profesorka Mek Gonagal svira gajde. Neko vreme ih je radosno posmatrao, a onda je odlučio da krene i potraži ostale članove DA.

Ali kada je napustio tu prostoriju, umesto tapiserije s Barnabasom Blesavim, spazio je plamteću baklju u niši na kamenom zidu. Lagano je okrenuo glavu nalevo. Tamo, na udaljenom kraju hodnika bez prozora, bila su obična crna vrata.

Pošao je ka njima, osećajući kako njegovo uzbuđenje raste. Imao je neverovatno čudan osećaj da će ovoga puta konačno imati sreće i da će smisliti neki način da ih otvori... bio je na stopu od njih kada, uz radostan trzaj, primeti da se s njihove desne strane nazire blistava traka bledoplave svetlosti... vrata su bila odškrinuta... on ispruži ruku da ih gurne i otvori i...

Ron zahrka tako snažno i grubo da se Hari odmah probudi, ispruživši ruke pred sobom u tami, pokušavajući da otvori vrata koja su bila na stotine kilometara daleko. S izmešanim osećanjima razočaranja i krivice, on pusti da mu ruka padne kraj tela. Znao je da nije trebalo da vidi ta vrata, ali je istovremeno bio toliko obuzet radoznalošću da sazna šta se iza njih nalazi, da se pomalo ljutnuo na Rona... samo da je sačekao još koji minut s tim svojim hrkanjem.

* * *

U ponedeljak su stigli u Veliku salu na doručak u isto vreme kad i sovina pošta. Hermiona više nije bila jedina koja je željno iščekivala *Dnevni prorok*: gotovo svi su žudeli da saznaju novosti o odbeglim Smrtožderima koji su, uprkos mnogim izveštajima da su primećeni, još uvek bili na slobodi. Dala je knut sovi koja joj ga je uručila i žustro otvorila novine dok se Hari služio sokom od pomorandže. Pošto je on dobio samo jedno pismo tokom cele godine, kada je prva sova uz tup udarac sletela pred njega bio je siguran da je pogrešila.

– Ko ti treba? – upita je, bezvoljno odmakavši sok od njenog kljuna, nagnuvši se da vidi ime i adresu primaoca:

Hari Poter
Velika sala
Hogvortska škola

Namrštivši se, on krete da uzme pismo od sove, ali pre nego što je stigao to da učini, još tri, četiri, pet sova slete pored nje, boreći se za mesto, upadajući u puter i

obarajući so, dok je svaka pokušavala da mu prva uruči svoje pismo.

– Šta se zbiva? – upita Ron zapanjeno kad se ceo grifindorski sto okrenu da ih posmatra, a još sedam sova slete među one prve, kričeći, hukćući i klepećući krilima.

– Hari! – reče Hermiona bez daha, gurnuvši ruke u gomilu perja, izvlačeći kreštavu sovu s dugim, cilindričnim paketom: – Mislim da znam šta to znači – otvori najpre ovaj!

Hari otcepi vrh smeđeg omota. Iz njega ispade tesno uvijen martovski broj *Cepidlake*. On ga odmota i spazi svoje lice kako se nevino ceri s naslovne strane. Preko slike, velikim crvenim slovima, bilo je ispisano:

HARI POTER NAPOKON PROGOVORIO:
ISTINA O ONOME KOJI SE NE SME IMENOVATI
I O NOĆI U KOJOJ SAM PRISUSTVOVAO NJEGOVOM POVRATKU

– Baš je dobro, zar ne? – reče Luna koja se zaneseno dotetura do grifindorskog stola i zgura se na klupu između Freda i Rona. – Juče je izašlo. Zamolila sam tatu da ti pošalje besplatan primerak. Pretpostavljam da su ovo – reče ona, pokazujući na skupinu sova koje su se i dalje komešale po stolu ispred Harija – pisma čitalaca.

– To sam i ja pomislila – reče Hermiona živahno. – Hari, da li bi ti smetalo ako bismo...?

– Samo izvolite – reče Hari, zadubljen u misli.

Ron i Hermiona odmah stadoše da cepaju koverte.

– Ovo je od tipa koji misli da si potpuno skrenuo – reče Ron, gledajući u svoje pismo. – Pa dobro...

– Ova žena ti preporučuje da se podvrgneš dugotrajnoj terapiji Šok-činima u Sent Mungu – reče Hermiona, delujući razočarano dok je gužvala drugo pismo.

– Ovo mi, doduše, zvuči okej – reče Hari polako, iščitavajući dugačko pismo od veštice iz Pejslija. – Hej, ova kaže da mi veruje!

– Ovaj se dvoumi – reče Fred, koji im se oduševljeno priključio u otvaranju pisama.

– Kaže da mu ne deluješ kao luda osoba, ali zaista ne želi da poveruje da se Znaš-Već-Ko vratio, pa sad ne zna šta da misli. Boga mu, koje arčenje pergamenta.

– Evo još jednog kog si ubedio, Hari! – reče Hermiona uzbuđeno. – *Pošto sam pročitao tvoju priču, prisiljen sam da zaključim da se* Dnevni prorok *nije pošteno poneo prema tebi... iako ne želim da poverujem da se Onaj Koji Se Ne Sme Imenovati vratio, prisiljen sam da prihvatim da govoriš istinu*... O, pa to je divno!

– Još jedan koji smatra da si prolupao – reče Ron, bacajući zgužvano pismo preko svog ramena – ... ali ova ovde kaže da si je preobratio, i sada misli da si pravi junak – stavila je i svoju fotografiju... opa!

– Šta se to ovde zbiva – reče lažno sladak, devojački glasić.

Hari diže pogled, s rukama punim koverata. Profesorka Ambridž je stajala iza Freda i Lune, odmeravajući svojim izbuljenim žabljim očima gungulu sova i pisama na stolu ispred Harija. Iza nje, on vide da ih mnogi učenici pomno posmatraju.

– Zašto ste dobili sva ta pisma, gospodine Poteru? – upita ona lagano.

– Zar je to zločin? – upita Fred glasno. – Primanje pošte?

– Pazite šta govorite, gospodine Vizli, ili ću morati da vam odredim kaznenu nastavu – reče Ambridžova. – Dakle, gospodine Poteru?

Hari je oklevao, ali nije video kako bi mogao da zataška ono što je uradio. Bilo je pitanje vremena kada će primerak *Cepidlake* privući pažnju Ambridžove.

– Ljudi su mi pisali povodom intervjua koji sam dao – reče Hari. – U vezi s onim što mi se desilo prošlog juna.

Iz nekog razloga, dok je to izgovarao, pogledao je ka nastavničkom stolu. Hari je imao čudan osećaj da ga je samo trenutak ranije Dambldor posmatrao, ali kada se okrenuo ka direktoru, činilo se da je ovaj zaokupljen razgovorom s profesorom Flitvikom.

– Intervju? – ponovi Ambridžova, glasom tanjim i povišenijim nego ikad. – Kako to misliš?

– Pa ovako, reporterka mi je postavljala pitanja, a ja sam odgovarao – reče Hari. – Evo...

I on joj baci primerak *Cepidlake*. Ona ga ščepa i zapilji se u naslovnu stranu. Njeno bledo, gnjecavo lice ispuni se ružnim ljubičastim flekama.

– Kada si ovo uradio? – upita ona, s blagim drhtajem u glasu.

– Za vreme prošlog Hogsmidskog vikenda – reče Hari.

Ona ga pogleda, kipteći od gneva, tresući časopis u svojim kvrgavim prstima.

– Od sada pa nadalje nećete više ići u Hogsmid, gospodine Poteru – prošaputa ona. – Kako se samo usuđujte... kako ste smeli... – Ona duboko udahnu. – Stalno sam pokušavala da vas naučim da ne govorite laži. Ta poruka, očito, još nije doprla do vas. Oduzimam pedeset poena Grifindoru, a vama sledi još jedna nedelja kaznene nastave.

Ona produži dalje, čvrsto prislonivši *Cepidlaku* na grudi, praćena brojnim znatiželjnim pogledima učenika.

Već u toku prepodneva, po celoj školi bili su izlepljeni ogromni natpisi upozorenja, i to ne samo na oglasnim tablama već i po hodnicima i učionicama.

PO NAREĐENJU HOGVORTSKOG VELIKOG INKVIZITORA

Svaki učenik u čijem se posedu nađe časopis Cepidlaka *biće izbačen iz škole. Ovo je u skladu s Dekretom o obrazovanju broj dvadeset sedam.*

Potpis:
Dolores Džejn Ambridž,

Iz nekog razloga, Hermiona bi, kad god primeti neko od tih upozorenja, zasjala od zadovoljstva.

– Što si toliko vesela? – upita je Hari.

– O, Hari, zar ne vidiš? – uzbuđeno će Hermiona. – Zabrana je jedino što može naterati učenike na Hogvortsu da svi do jednog pročitaju tvoj intervju!

I čini se da je Hermiona bila potpuno u pravu. Do kraja dana, mada Hari nije nigde po školi video ni traga *Cepidlaki*, svi su jedni drugima citirali taj intervju. Hari ih je čuo kako šapuću o tome za vreme časova, dok ih je Hermiona obavestila da se i u svakom separeu ženskih toaleta samo o tome priča, nakon što je banula u jedan od njih pred početak časa Drevnih runa.

– Zatim su me opazile i, očito znajući da te znam, saletele su me pitanjima – reče Hermiona Hariju sa sjajem u očima – i mislim da ti veruju, Hari, zaista, mislim da si ih konačno ubedio!

Profesorka Ambridž je, u međuvremenu, vrebala po školi, nasumice zaustavljajući učenike, zahtevajući da izvrnu džepove i otvore torbe: Hari je znao da traži primerke *Cepidlake*, ali đaci su bili nekoliko koraka ispred nje. Strane koje su sadržale Harijev intervju bile su začarane da liče na odlomke iz čitanki svima osim vlasniku časopisa, ili bi magijom izbeleli stranice, sve dok ne bi ponovo poželeli da ih pročitaju. Uskoro se činilo da su svi u školi pročitali intervju.

Nastavnicima je Dekretom o obrazovanju broj dvadeset šest bilo zabranjeno da spominju intervju, ali oni su svejedno nalazili načine da izraze šta misle o tome. Profesorka Mladica je nagradila Girifindor s dvadeset poena kada joj je Hari dodao kanticu za polivanje biljaka. Sijajući od zadovoljstva, profesor Flitvik mu je na kraju časa Čini tutnuo kutiju cijukavih miševa od šećera, rekao: – Psst! – a zatim odjurio. Profesorka Treloni je pak histerično zajecala za vreme Predskazivanja i objavila zapanjenom razredu i Ambridžovoj, kojoj to nije nimalo prijalo, da Hari ipak neće prerano umreti, već će doživeti duboku starost, postati ministar magije i imati dvanaestoro dece.

Ali Hari je bio najsrećniji kada ga je Čo sustigla dok je žurio na čas Preobražavanja sledećeg dana. Pre nego što je i shvatio šta se desilo, njena ruka bila je u njegovoj, i ona mu prodahta u uvo: – Izvini, strašno mi je žao. Onaj intervju je tako hrabar... naterao me je da zaplačem.

Bilo mu je žao što je ona još i na to trošila suze, ali i drago što ponovo govore, a još više se obradovao kad ga je hitro poljubila u obraz i ponovo odjurila. I neverovatno, tek što je stigao do učionice za Preobražavanje, desi mu se nešto podjednako lepo: Šejmus iskorači iz reda đaka i stade pred njega.

– Samo sam hteo da ti kažem – promumla on, piljeći u Harijevo levo koleno – da ti verujem. Čak sam mojoj mami poslao jedan primerak časopisa.

Ako je išta moglo da upotpuni Harijevu sreću, bila je to reakcija Melfoja, Kreba i Gojla. Video ih je kako se, pribijenih glava, nešto domunđavaju tog popodneva u biblioteci. Bili su sa štrkljastim dečakom za kojeg im Hermiona šapnu da se zove Teodor Not. Osvrnuše se ka Hariju dok je on pretraživao police tražeći knjigu koja mu je bila potrebna za Delimično nestajanje: Gojl preteći zapucketa zglavcima pesnica, a Melfoj šapnu Krebu nešto nesumnjivo zlobno. Hari je savršeno dobro znao zašto se tako ponašaju: on je očeve svih njih označio kao Smrtoždere.

– A najbolja stvar je to – prošaputa Hermiona veselo kad su napustili biblioteku – što ne smeju da ti protivreče, jer ne smeju da priznaju da su pročitali članak!

Kao vrhunac, Luna mu tokom večere reče da se nikada nijedan primerak *Cepidlake* nije brže prodao od ovog.

– Tata doštampava tiraž! – reče ona Hariju, uzbuđeno izbečivši oči. – Ne može da poveruje, kaže da su ljudi zainteresovaniji za ovo nego za zgužvanoroge snorkake!

Te noći je Hari bio junak u grifindorskom boravku. Fred i Džordž su namerno bacili Uveličavajuće čini na naslovnu stranicu *Cepidlake* i okačili je na zid, tako da je Harijeva džinovska glava zurila u okupljene đake, tu i tamo glasno progovorivši nešto poput: – U MINISTARSTVU SU MORONI! – i – JEDI BALEGU, AMBRIDŽOVA! – Hermioni to nije bilo mnogo zabavno. Rekla je da joj ometa koncentraciju, i na kraju je ljutito otišla u krevet pre vremena. Hari je morao da prizna da mu taj poster posle nekoliko sati nije više bio zabavan, pogotovu kada je čin koja govori počela da bledi, te je samo vikala nepovezane reči poput „BALEGA“ i „AMBRIDŽOVA“, sve češće i sve tanjim glasom. Zapravo, od toga je zabolela glava, a ožiljak ponovo poče neprijatno da ga pecka. Uz razočarane povike gomile koja je sedela oko njega, moleći ga da po ko zna koji put ponovo prepriča svoj intervju, on im objavi da i sâm mora ranije u krevet.

Spavaonica je bila prazna kada je stigao u nju. Na trenutak je prislonio glavu uz hladno staklo prozora pored kreveta. Smirivalo mu je bol u ožiljku. Zatim se svuče i leže u krevet, želeći da se reši glavobolje. Osećao se i pomalo bolešljivo. Okrenuo se na stranu, sklopio oči i gotovo odmah zaspao...

Stajao je u zamračenoj sobi sa zavesama, osvetljenoj jednim jedinim svećnjakom. Ruke su mu bile čvrsto sklopljene preko stolice ispred njega. Šake su mu bile dugoprste i bele, kao da godinama nisu videle sunca, i ličile su na velike blede paukove na tamnom somotu stolice.

Iza stolice, okupan svetlošću koju su sveće bacale s poda, klečao je čovek u crnoj odori.

– Izgleda da su me loše savetovali – reče Hari piskavim, hladnim glasom koji je pulsirao od gneva.

– Gospodaru, preklinjem vas da uvažite moje izvinjenje – zahropta čovek koji je klečao na podu. Teme mu se presijavalo pod svetlošću sveća. Činilo se da drhti.

– Ne krivim te, Rukvude – reče Hari istim hladnim, surovim glasom.

Prestao je da stiska stolicu, već je obišao oko nje, približavajući se čoveku sklupčanom na podu, dok nije stao tik ispred njega u tmini, gledajući u njega s visine veće no inače.

– Siguran si u svoje činjenice, Rukvude? – upita Hari.

– Da, moj gospodaru... ipak, nekada sam radio u tom odseku... uostalom...

– Ejveri mi je rekao da će Boud biti u stanju da ga ukloni.

– Boud nikada ne bi mogao da ga uzme, Gospodaru... Boud je trebalo da zna da ne može... zato se, bez sumnje, tako oštro suprotstavio Melfojevoj Kontrolišućoj kletvi...

– Ustani, Rukvude – prošaputa Hari.

Čovek koji je klečao skoro pade u žurbi da ga posluša. Lice mu je bilo puno starih ožiljaka od boginja. Svetlost sveća je isticala rupice po njegovom licu. Iako je stajao, bio je malo pogrbljen, kao da se napola klanja, i bacao je preplašene poglede na Harijevo lice.

– Dobro je što si mi to rekao – reče Hari. – Dobro onda... izgleda da sam potrošio nekoliko meseci na jalove planove... ali nije važno... sada krećemo ispočetka. Lord Voldemor ti se zahvaljuje, Rukvude...

– Gospodaru... da, moj gospodaru – procedi Rukvud, glasom promuklim od olakšanja.

– Trebaće mi tvoja pomoć. Trebaju mi sve informacije koje mi možeš dati.

– Svakako, gospodaru, svakako... sve...

– Vrlo dobro... možeš da ideš. Pošalji mi Ejverija.

Rukvud se klanjajući povuče unazad i nestade kroz vrata.

Ostavši sâm u mračnoj sobi, Hari se okrenu ka zidu. Naprslo ogledalo, umrljano od trajanja, visilo je na zidu u senci. Hari krenu ka njemu. Njegov odraz postajao je sve veći i jasniji u tami... lice belje od lobanje... crvene oči s tankim prorezima umesto zenica...

– NEEEEEEEE!

– Šta je bilo? – povika glas pored njega.

Hari se divlje bacakao, upetljao se u zastore i pao s kreveta. Nekoliko trenutaka nije znao gde je. Bio je ubeđen da će baš tad ugledati tu belu lobanju kako se nadvija nad njim iz tmine, a onda vrlo blizu njega Ronov glas reče:

– Hoćeš li prestati da se bacakaš kao manijak, da mogu da te iščupam odatle!

Ron raširi zavese i Hari se zagleda u njega, obliven mesečinom, ispružen na leđima, dok ga je ožiljak bolno pekao. Ron je izgledao kao da se upravo spremao da legne; jednu ruku je već bio izvukao iz odore.

– Da li je opet neko napadnut? – upita Ron, grubo pomogavši Hariju da se pridigne. – Je li tata? Je l' opet ona zmija?

– Ne... svi su dobro... – reče Hari, boreći se da dođe do daha, i osećajući kao da mu se čelo zapalilo. – Dobro su... ali Ejveri nije... on je u nevolji... dao mu je pogrešnu informaciju... Voldemor je vrlo ljut...

Hari zastenja i drhteći utonu u svoj krevet, trljajući ožiljak.

– Ali Rukvud će mu odsad pomagati... ponovo je na pravom tragu...

– O čemu ti to pričaš? – reče Ron, zvučeći preplašeno. – Ne misliš valjda... jesi li ti to upravo video Znaš-Već-Koga?

– Ja sam bio Znaš-Već-Ko – reče Hari i ispruži ruke u tami, pridigavši ih ka licu, proveravajući da li su još samrtnički bele i dugoprste. – Bio je s Rukvudom, on je jedan od Smrtoždera koji su pobegli iz Askabana, sećaš se? Rukvud mu je upravo rekao da Boud to ne bi mogao da učini.

– Učini šta?

– Da nešto uzme... rekao je da je Boud trebalo da zna da ne može to da učini... Boud je bio pod Kontrolišućom kletvom... Mislim da ju je Melfojev otac bacio na njega.

– Boud je bio začaran da nešto uzme? – reče Ron. – Ali... Hari, to mora da je...

– Ono oružje – dovrši Hari rečenicu umesto njega. – Znam.

Vrata spavaonice se otvoriše i u nju uđoše Din i Šejmus. Hari ponovo diže noge na krevet. Nije hteo da primete da se nešto čudno dešava, budući da je Šejmus tek prestao da u Hariju vidi ludaka.

– Reče li ti to – promrmlja Ron spustivši glavu ka Harijevoj, praveći se da hoće da uzme vodu iz krčaga pored kreveta – da si ti *bio* Znaš-Već-Ko?

– Aha – reče Hari tiho.

Ron uze nepotrebno veliki gutljaj vode. Hari vide kako mu se prosipa niz bradu na grudi.

– Hari – reče on, dok su se Din i Šejmus bučno muvali oko njih, skidajući odore i razgovarajući – moraš da kažeš...

– Ne moram nikome da kažem – reče Hari kratko. – Ništa od toga ne bih ni video da sam uspeo da uvežbam Oklumenciju. Trebalo je da sam već naučio da se ogradim od ovakvih stvari. To oni žele.

Pod oni, Hari je mislio na Dambldora. Vratio se u krevet i otkotrljao u stranu, okrenuvši leđa Ronu, i posle nekog vremena začu kako Ronov dušek zaškripa, kada je i on legao. Harijev ožiljak poče da gori. On iz sve snage zagrize jastuk, kako ne bi ni pisnuo. Tamo negde, znao je, Ejverija sustiže kazna.

* * *

Hari i Ron su sačekali veliki odmor sutradan prepodne pre nego što su Hermioni rekli šta se tačno desilo. Hteli su da budu apsolutno sigurni da ih niko neće čuti. Stojeći u njihovom uobičajenom uglu hladnog i vetrovitog dvorišta zamka, Hari joj ispriča svaki detalj sna kojeg je mogao da se seti. Kada je završio, ona nekoliko trenutaka ne reče ništa, već je samo zurila gotovo bolno u Freda i Džordža, bezglave jer su prodavali svoje čarobne šešire ispod ogrtača s druge strane dvorišta.

– Dakle, zato su ga ubili – reče ona tiho, skrenuvši najzad pogled s Freda i Džordža. – Kada je Boud pokušao da ukrade to oružje, nešto čudno mu se dogodilo. Mislim da postoje neke odbrambene čini na njemu, ili oko njega, kako bi sprečile ljude da ga uzmu. Zato je on bio u Sent Mungu, zato je sišao s uma i nije mogao da govori. Ali sećate se šta nam je vidarka rekla? On se oporavljao. A oni nisu smeli da rizikuju da mu bude bolje, zar ne? Mislim, šok od nečega, šta god da mu se to desilo kada je dodirnuo oružje, verovatno je zbrisao dejstvo Kontrolišuće kletve. Tako da bi, kad mu se povrati moć govora, mogao da objasni šta je radio, zar ne? Saznalo bi se da je bio poslat da ukrade to oružje. Naravno, Lucijusu Melfoju je bilo lako da baci Kontrolišuću kletvu na njega. Taj i ne izlazi iz Ministarstva, zar ne?

– Čak se motao tamo i onog dana kada sam imao saslušanje – reče Hari. – U... čekaj malo... nastavi lagano. – Bio je u hodniku Odseka za misterije tog dana! Tvoj tata je rekao da verovatno pokušava da se ušunja dole i otkrije šta se desilo na mom saslušanju, ali šta ako...

– Sterdžis! – prošaputa Hermiona, kao gromom pogođena.

– Molim? – reče Ron zbunjeno.

– Sterdžis Podmor... – reče Hermiona bez daha – uhapšen je zato što je pokušao da provali kroz neka vrata! Mora da je Lucijus Melfoj i njega zavrbovao! Kladim se da je to učinio onog dana kad si ga video tamo, Hari. Sterdžis je imao Ćudljivkov Nevidljivi ogrtač, zar ne? Dakle, šta ako je on stajao i čuvao stražu pored vrata, nevidljiv, a Melfoj ga čuo kako se kreće – ili pogodio da tu nekoga ima – ili je samo bacio Kontrolišuću kletvu, za slučaj da tu ima nekog čuvara? Dakle, kada je sledeći put Sterdžis dobio priliku – verovatno kada je ponovo došao njegov red da stražari – pokušao je da uđe u Odsek, da ukrade to oružje za Voldemora – Rone, ućuti – ali uhvatili su ga i poslali u Askaban...

Ona se zagleda u Harija.

– A sada je Rukvud otkrio Voldemoru kako da se dokopa oružja?

– Nisam čuo ceo razgovor, ali je tako nekako zvučalo – reče Hari. – Rukvud je nekada radio tamo... možda će Voldemor poslati Rukvuda da to učini?

Hermiona klimnu glavom, očito i dalje zadubljena u misli. Zatim iznenada reče: – Ali to nije trebalo da vidiš, Hari.

– Šta? – reče on, zatečen.

– Trebalo je da učiš kako da zatvoriš svoj um pred takvim stvarima – reče Hermiona strogo, iznenada.

– Znam da treba – reče Hari. – Ali...

– Pa, mislim da bi trebalo da zaboravimo šta si video – reče Hermiona odlučno. – A ti odsad treba malo više da se usredsrediš na svoje vežbe Oklumencije.

Ni tokom sledeće nedelje stvari se nisu popravile. Hari je dobio još dva „U“ iz Napitaka. I dalje se brinuo da li će Hagrid dobiti otkaz. A nije mogao da ne razmišlja o snu u kojem je on sâm bio Voldemor – mada svoje misli više nije delio s Ronom i

Hermionom. Nije želeo da mu Hermiona održi još jednu pridiku. Voleo bi da može o tome da razgovara sa Sirijusom, ali to nije dolazilo u obzir, pa je pokušao da celu stvar potisne u neki udaljeni kutak svog uma.

Na nesreću, taj kutak njegovog uma nije više bio tako bezbedno mesto kao nekad.

– Ustani, Poteru.

Nekoliko nedelja posle njegovog sna o Rukvudu, Hari se ponovo obreo na podu Snejpove kancelarije, klečeći i pokušavajući da razbistri um. Ponovo je bio prisiljen da proživi niz vrlo ranih sećanja, za koja čak nije ni shvatao da ih još ima, a većina se ticala poniženja koja su mu Dadli i njegova banda priređivali u osnovnoj školi.

– To poslednje sećanje – reče Snejp. – Šta je to bilo?

– Ne znam – reče Hari iznureno, jedva se pridižući na noge. Bilo mu je sve teže da razluči odvojene uspomene od naleta slika i zvukova koje je Snejp i dalje prizivao. – Mislite na ono u kojem moj rođak pokušava da me natera da stojim u klozetskoj šolji?

– Ne – reče Snejp meko. – Mislim na ono sa čovekom koji kleči usred zamračene sobe...

– To... nije ništa – reče Hari.

Snejpove tamne oči uneše se u Harijeve. Setivši se kako je Snejp govorio da je kontakt okom ključan za Legilimenciju, Hari trepnu i skrenu pogled.

– Odakle su ti se taj čovek i ta soba stvorili u glavi, Poteru? – upita Snejp.

– To... – reče Hari, gledajući svuda sem u Snejpa – to je bio... samo san koji sam sanjao.

– San? – ponovi Snejp.

Nastade pauza u kojoj je Hari netremice zurio u veliku mrtvu prepariranu žabu u tegli s ljubičastom tečnošću.

– Ti znaš zbog čega smo ovde, Poteru, zar ne? – reče Snejp, tihim, opasnim glasom. – Znaš zbog čega ja trošim svoje večeri da radim ovaj zamorni posao?

– Da – reče Hari kruto.

– Podseti me zašto si ovde, Poteru.

– Da bih mogao da ovladam Oklumencijom – reče Hari, gledajući sada u mrtvu jegulju.

– Tačno, Poteru. I koliko god da si tup... – Hari ponovo pogleda u Snejpa, mrzeći ga – ... pomislio bih da bi nakon dva meseca trebalo koliko-toliko da napreduješ. Koliko si još snova o Mračnom gospodaru sanjao?

– Samo taj jedan – slaga Hari.

– Možda – poče Snejp, a njegove tamne, hladne oči neznatno se suziše – možda ti zapravo uživaš da imaš te vizije i snove, Poteru. Možda ti pomažu da se osećaš posebnim – i značajnim?

– Ne, nimalo – reče Hari, ukrutivši vilicu, i čvrsto obavi prstie oko drške svog štapića.

– Tako bi i trebalo, Poteru – reče Snejp hladno – pošto nisi ni naročit ni značajan,

i nije na tebi da otkrivaš šta to Mračni gospodar govori svojim Smrtožderima.

– Ne, to je vaš posao, zar ne? – uzvrati mu Hari.

Nije hteo to da kaže, prosto mu je izletelo u besu. Nekoliko dugih trenutaka zurili su jedan u drugog, i Hari je bio ubeđen da je otišao predaleko. Ali na Snejpovom licu pojavi se znatiželjan, gotovo zadovoljan izraz dok je odgovarao.

– Da, Poteru – reče dok su mu oči svetlucale. – To je moj posao. Dakle, ako si spreman, počećemo ponovo.

On podiže štapić: – Jedan – dva – tri – *Legilimens*!

Stotine dementora hitale su ka Hariju preko jezera... on zgrči lice koncentrišući se... dolazili su mu sve bliže... mogao je da im vidi mračne rupe ispod kukuljica... Ipak, istovremeno je mogao da vidi i Snejpa kako stoji pred njim, očiju fiksiranih za njegovo lice, mrmljajući nešto nečujno... I nekako, Snejp je postajao sve jasniji, a dementori sve bleđi...

Hari podiže vlastiti štapić.

– *Protego*!

Snejp se zatetura – štapić mu odlete uvis, daleko od Harija – i iznenada – Harijev um preplaviše uspomene koje nisu bile njegove: čovek s kukastim nosom vikao je na šćućurenu ženu, dok je mali tamnokosi dečak plakao u uglu... tinejdžer masne kose sedeo je sâm u mračnoj spavaćoj sobi ubijajući muve svojim štapićem uperenim u plafon... neka devojka se smejala dok je štrkljasti dečak pokušavao da uzjaše metlu koja je poskakivala...

– DOSTA!

Hari oseti kao da ga je neko grubo gurnuo u prsa. Zateturao se nekoliko koraka unazad, udario u police koje su pokrivale Snejpove zidove i čuo kako je nešto kvrcnulo. Snejp se blago tresao, veoma bled u licu.

Leđa Harijeve odore bila su skroz vlažna. Jedna od tegli iza njega razbila se kad je naleteo na nju. Preparirano, ljigavo stvorenje iz nje uvijalo se u napitku koji je curio.

– *Reparo* – prosikta Snejp i tegla sa odmah sastavi. – Dobro, Poteru... to je svakako bio napredak... – Lako dahćući, Snejp ispravi Sito-za-misli u kojem je već bio pohranio neke od svojih uspomena pre početka časa, kao da proverava da li su još tu. – Ne sećam se da sam ti rekao da upotrebiš Zaštitnu čin... ali ovo je bez sumnje bilo efektno...

Hari mu ne odgovori. Činilo mu se da bi bilo opasno bilo šta reći. Bio je siguran da je upravo prodro u Snejpove uspomene, da je upravo video prizore iz Snejpovog detinjstva. Pomisao da taj mali dečak koji je posmatrao svoje roditelje kako viču jedno na drugo sada stoji pred njim, s takvim prezirom u očima, bila je onespokojavajuća.

– Pokušajmo ponovo, hoćemo li? – upita Snejp.

Hari oseti jezivu drhtavicu. Sad će da plati zbog ovog što se desilo, bio je siguran

u to. Ponovo se vratiše na poziciju sa stolom između njih, a Hari oseti da će mu ovoga puta biti mnogo teže da isprazni svoj mozak.

– Dakle, kada izbrojim do tri – reče Snejp, podižući još jednom štapić. – Jedan... dva...

Hari nije imao vremena da se sabere i pokuša da očisti um pre nego što Snejp povika: – *Legilimens*!

Jurio je hodnikom ka Odseku za misterije, pored praznih kamenih zidova, pored baklji – obična crna vrata postajala su sve veća. Išao je tako brzo kao da će se sudariti s njima, bio je na stopu od njih i ponovo je mogao da vidi taj tračak bledoplavog svetla...

Vrata se širom otvoriše! Najzad je ušao kroz njih, u unutrašnjost kružne sobe crnih zidova i crnog poda, osvetljene plavim plamenovima sveća, a svuda oko njega bilo je još mnoštvo vrata – morao je da produži dalje – ali koja vrata da otvori...?

– POTERU!

Hari otvori oči. Ponovo je ležao na leđima, ne sećajući se kako je dospeo u taj položaj. Takođe je dahtao kao da je zaista pretrčao ceo hodnik Odseka za misterije, kao da je stvarno uleteo kroz crna vrata i našao okruglu sobu.

– Objasni svoje postupke! – reče Snejp, koji je stajao poviše njega, besan.

– Ja... ne znam šta se desilo – reče Hari iskreno, ustajući. Na mestu gde je udario o pod iskočila mu je čvoruga i hvatala ga je groznica. – Nisam to još nikad video. Mislim, rekao sam vam, sanjao sam ta vrata... ali ih nikad ranije nisam otvorio...

– Ne radiš dovoljno marljivo!

Iz nekog razloga, Snejp je delovao još bešnje nego dva minuta pre toga, kada je Hari prodro u sećanja svog nastavnika.

– Ti si lenj i aljkav, Poteru, nije ni čudo što Mračni gospodar...

– Možete li mi nešto reći, *gospodine*? – reče Hari, ponovo planuvši. – Zašto Voldemora zovete Mračni gospodar? Jedino sam još Smrtoždere čuo da ga tako zovu.

Snejp otvori usta kao da će zarežati – i začu se ženski vrisak negde izvan sobe.

Snejp trgnu glavu naviše. Zurio je u tavanicu.

– Šta, do đavola... ? – promumla on.

Hari začu nekakvo prigušeno komešanje koje je dolazilo, reklo bi se, iz Ulazne dvorane. Snejp se osvrnu ka njemu, namrštivši se.

– Jesi li video nešto neobično na putu dovde, Poteru?

Hari zavrte glavom. Negde iznad njih, žena ponovo vrisnu. Snejp se sjuri kroz vrata svoje kancelarije, još uvek držeći štapić na gotovs, i nestade s vidika. Hari je oklevao na trenutak, a onda krenu za njim.

Krici su doista dopirali iz Ulazne dvorane. Postajali su sve glasniji dok je Hari jurio prema kamenim stepenicama koje su vodile do tamnica. Kada je stigao u prizemlje, otkrio je da je Ulazna dvorana prepuna. Učenici su navirali iz Velike sale, gde je večera i dalje bila u toku, da vide šta se to dešava. Drugi su se nagurali uz

mermerno stepenište. Hari se probi kroz gomilu visokih sliterinaca, i vide da su posmatrači formirali veliki prsten, neki su delovali šokirano, drugi čak uplašeno. Profesorka Mek Gonagal je stajala direktno preko puta Harija na suprotnoj strani dvorane. Delovala je kao da joj je muka od onog što vidi.

Profesorka Treloni je stajala nasred Ulazne dvorane sa štapićem u jednoj i praznom bocom šerija u drugoj ruci, delujući krajnje mahnito. Kosa joj je bila nakostrešena, naočari su joj bile nakrivljene, te joj je jedno oko delovalo veće od drugog, a njeni mnogobrojni šalovi i marame s ramena vukli su se po podu za njom, stvarajući utisak da i ona sama puca po šavovima. Dva velika kovčega ležala su na podu pred njom, jedan skroz prevrnut. Delovao je kao da je bačen niz stepenice. Profesorka Treloni je zurila, očito zastrašena, u nešto što Hari nije mogao da vidi, što je stajalo u podnožju stepenica.

– Ne! – urlala je. – NE! To ne može biti... nemoguće... odbijam da to prihvatim!

– Niste videli da će se ovo dogoditi? – reče piskav devojački glasić, bezosećajno veselo, a Hari se polako pomeri udesno i vide da užasavajuća vizija profesorke Treloni nije niko drugi do profesorka Ambridž. – Iako ste nesposobni da predskažete čak i sutrašnju vremensku prognozu, sigurno ste čak i vi shvatili da vaši žalosni rezultati za vreme mojih inspekcija, i odsustvo bilo kakvog napretka, neizbežno vode ka tome da ćete biti otpušteni?

– N-ne možete tako! – zavijala je profesorka Treloni, dok su joj se suze slivale niz lice ispod ogromnih naočara – n-ne možete da me otpustite! Ovde s-sam već šesnaest godina! H-Hogvorts je m-moj d-dom!

– Bio je vaš dom – reče profesorka Ambridž, a Hari se zgrozi kad vide kako se njenim žabolikim licem razliva užitak dok posmatra profesorku Treloni kako polako pada, nekontrolisano jecajući, na jedan od svojih kovčega – do pre sat vremena, kada je ministar magije potpisao naredbu o vašem otpuštanju. Sada, budite ljubazni i napustite ovu Dvoranu. Brukate nas.

Međutim, ona sama je stajala i, s izrazom zluradog uživanja, gledala kako se profesorka Treloni trese i stenje, bacakajući se napred-nazad po svojim kovčezima u naletima tuge. Hari začu prigušeno jecanje sleva i osvrnu se. Lavander i Parvati su tiho šmrcale, zagrlivši se. Onda začu korake. Profesorka Mek Gonagal se probila kroz gomilu posmatrača, domarširala pravo pred profesorku Treloni i čvrsto je potapšala po leđima, izvlačeći veliku maramicu iz svoje odore.

– De, de, Sibil... smiri se... obriši nos ovim... nije tako strašno kao što misliš sada... nećeš morati da napustiš Hogvorts...

– Ma nemojte, profesorka Mek Gonagal? – reče Ambridžova mrtvačkim glasom, istupivši nekoliko koraka napred. – A vaš autoritet za takvu tvrdnju je...?

– Pre će biti da je moj – reče jedan dubok glas.

Ulazna hrastova vrata se skroz otvoriše. Učenici kraj njih brzo odskočiše s puta kad se Dambldor pojavi na ulazu. Šta je radio napolju u dvorištu, Hari nije mogao ni

da pretpostavi, ali bilo je nečeg impresivnog u njegovoj pojavi, uramljenoj vratima s pozadinom čudnovato maglovite noći. Ostavivši širom otvorena vrata za sobom, on se probi kroz krug posmatrača ka uplakanoj profesorki Treloni, koja je drhtala na svom kovčegu, i profesorki Mek Gonagal, koja je stajala kraj nje .

– Vaš, profesore Dambldor? – reče Ambridžova, uz neprijatan smeh. – Bojim se da ne shvatate situaciju. Ovde imam... – ona izvuče svitak pergamenta iz svoje odore – ... naredbu o otpuštanju koju smo potpisali ja i ministar magije. Prema Dekretu o obrazovanju broj dvadeset tri, Velika inkvizitorka Hogvortsa ima vlast da vrši inspekciju, stavlja na probni rad i otpušta svakog nastavnika za kojeg ona – to jest ja – smatra da ne ispunjava standarde koje zahteva Ministarstvo magije. Odlučila sam da profesorka Treloni nije dorasla tome. Otpustila sam je.

Na Harijevo veliko iznenađenje, Dambldor nastavi da se smeška. Pogledao je u profesorku Treloni, koja je i dalje jecala i grcala na svom kovčegu, pa reče: – Naravno, potpuno ste u pravu, profesorka Ambridž. Kao Velika inkvizitorka imate sva prava da otpuštate moje nastavnike. Međutim, nemate vlast da ih izbacujete iz zamka. Bojim se – nastavi on, uz učtiv mali naklon – da tu vlast i dalje ima direktor, a moja želja je da profesorka Treloni nastavi da živi na Hogvortsu.

Na to se profesorka Treloni divlje nasmeja, jedva prikrivajući štucanje.

– Ne... ne, o-otići ću, Dambldore! Na-napustiću Hogvorts i po-potražiću sreću negde drugde...

– Ne – reče Dambldor oštro – ja baš želim da ostaneš, Sibil.

On se okrenu ka profesorki Mek Gonagal.

– Mogu li vas zamoliti da otpratite Sibil natrag uza stepenice, profesorka Mek Gonagal?

– Naravno – reče Mek Gonagalova. – Hajde, Sibil, ustani...

Profesorka Mladica žurno istupi iz gomile i zgrabi profesorku Treloni za drugu ruku. Zajedno je povedoše pored Ambridžove, a zatim uz kamene stepenice. Profesor Flitvik potrča za njima, držeći štapić pred sobom. Zaskičao je: – *Lokomotor kovčezi*! – a prtljag profesorke Treloni diže se u vazduh i polete stepeništem za njom, dok je profesor Flitvik išao na začelju kolone.

Profesorka Ambridž je i dalje kruto stajala u mestu, zureći u Dambldora, koji se još uvek dobroćudno smeškao.

– A šta – reče ona šapatom koji se pronosio svuda po Ulaznoj dvorani – šta ćete da radite s njom kad imenujem novog nastavnika Predskazivanja, kome će biti potreban njen prostor za smeštaj?

– O, to neće biti problem – reče Dambldor ljubazno. – Vidite, ja sam već našao novog nastavnika Predskazivanja, a on će više voleti da ima smeštaj negde u prizemlju.

– Našli ste... ? – reče Ambridžova kreštavo. – Vi ste našli? Mogu li vas podsetiti, Dambldore, da po Dekretu o obrazovanju broj dvadeset dva...

– Ministarstvo ima pravo da imenuje podesnog kandidata ako – i samo ako – direktor nije u stanju sâm da pronađe takvog – reče Dambldor. – A srećan sam što mogu da vam kažem da sam u ovom slučaju uspeo. Mogu li vam ga predstaviti?

On se okrenu ka otvorenim ulaznim vratima kroz koja je tada dopirala noćna izmaglica. Hari začu topot kopita. Dvoranom se pronese preneražen žamor, a oni koji su bili najbliži vratima žurno se odmakoše još dalje unazad, neki od njih su se čak saplitali u žurbi da raščiste put pridošlici.

Kroz izmaglicu se pojavi lice koje je Hari već video jedne mračne, opasne noći u Zabranjenoj šumi: platinastoplava kosa i zadivljujuće plave oči, glava i poprsje čoveka spojeni s kremzlatastim telom konja.

– Ovo je Firenzi – veselo reče Dambldor zgranutoj Ambridžovoj. – Mislim da ćete se složiti da je sasvim prikladan.

27. Kentaur i tužibaba

– Kladim se da ti je sad žao što si digla ruke od Predskazivanja, zar ne, Hermiona? – upita je Parvati smejuljeći se.

Bilo je to u vreme doručka dva dana pošto je otpuštena profesorka Treloni, i Parvati je čarobnim štapićem uvijala trepavice, ispitujući učinak na poleđini kašike. Tog jutra trebalo je da imaju prvi čas kod Firenzija.

– Ne baš – reče Hermiona nemarno, čitajući *Dnevni prorok*. – Konji mi se nikad nisu naročito dopadali.

Ona okrenu stranicu novina i prelete očima preko stubaca.

– On nije konj, već kentaur! – reče Lavander, šokirana.

– Predivan kentaur... – uzdahnu Parvati.

– Bilo kako bilo, ipak ima četiri noge – reče Hermiona hladno. – U svakom slučaju, mislila sam da ste vas dve veoma potištene jer vam je Trelonijeva otišla?

– I jesmo! – uveravala ju je Lavander. – Otišle smo u njenu kancelariju da je vidimo, odnele joj malo zelenkada – ali ne onih trubećih koje ima profesorka Mladica, već pravih, lepih.

– Kako je ona? – upita Hari.

– Ne baš najbolje, sirotica – reče Lavander saosećajno. – Plakala je i rekla nam da bi radije zauvek napustila zamak nego da ostane ovde gde je Ambridžova, i ne osuđujem je, jer Ambridžova je bila baš užasna prema njoj, zar ne?

– Imam utisak da Ambridžova tek počinje da biva užasna – reče Hermiona mračno.

– Nemoguće – reče Ron, koji se zagnjurio u ogroman tanjir jaja sa slaninom. – Ne može biti gora nego što jeste.

– Zapamtite šta vam kažem, tražiće način da se osveti Dambldoru zato što je imenovao novog nastavnika ne posavetovavši se s njom – reče Hermiona, sklapajući novine. – Pogotovo što je u pitanju još jedan polučovek. Videli ste joj izraz lica kad je ugledala Firenzija.

Posle doručka Hermiona ode na čas Aritmantije, dok Hari i Ron pođoše za Lavander i Parvati ka Ulaznoj dvorani, na Predskazivanje.

– Zar ne idemo u Severni toranj? – upita Ron začuđeno, kad Parvati zaobiđe mermerno stepenište.

Parvati ga prezrivo pogleda preko ramena.

– Kako očekuješ da se Firenzi popne uz lestvice? Sada smo u učionici broj jedanaest, pisalo je juče na oglasnoj tabli.

Učionica jedanaest bila je u prizemlju, u hodniku koji je vodio iz Ulazne dvorane do Velike sale na suprotnom kraju. Hari je znao da je to jedna od učionica koje se nikad nisu redovno koristile, i stoga deluju pomalo zapušteno, poput neke ostave ili skladišta. Kada je ušao u nju za Ronom odjednom se našao usred šumskog proplanka i zapanjio se.

– Šta...?

Pod učionice bio je prekriven prolećnom mahovinom, a iz njega je raslo drveće. Razlistale grane pružale su se preko plafona i prozora, tako da je prostorija bila puna iskošenih snopova nežne, razlivene zelene svetlosti. Učenici koji su već bili stigli sedeli su na zemljanom podu, naslonjeni na stabla drveća ili kamenje, ruku obavijenih oko kolena ili čvrsto skrštenih preko grudi, svi pomalo nervozni. Nasred čistine, gde nije bilo drveća, stajao je Firenzi.

– Hari Poteru – reče on, pružajući mu ruku kada Hari uđe.

– Ovaj... zdravo – reče Hari, rukujući se s kentaurom, koji ga je netremice ispitivački gledao svojim zadivljujuće plavim očima, ali se ne nasmeši. – Pa... drago mi je što te vidim.

– I meni... – reče kentaur, klimnuvši svojom platinastoplavom glavom. – Bilo je predskazano da ćemo se ponovo sresti.

Hari zapazi osenčen podliv u obliku kopita na Firenzijevim prsima. Kad se okrenuo da se priključi ostatku razreda, vide da ga svi gledaju preneraženo, očito duboko impresionirani time što on tako ćaska s Firenzijem, koji je njima delovao

zastrašujuće.

Kad su se vrata zatvorila, i poslednji učenik seo na panj pored korpe za otpatke, Firenzi pokaza rukom po učionici.

– Profesor Dambldor je bio ljubazan da uredi ovu učionicu za nas – reče Firenzi, kad svi sedoše – kao imitaciju mog prirodnog staništa. Više bih voleo da vas podučavam u Zabranjenoj šumi koja je – do ponedeljka – bila moj dom... ali to više nije moguće.

– Moliću lepo... ovaj... gospodine... – reče Parvati bez daha, podižući ruku – zašto da ne? Bili smo tamo s Hagridom, ne bojimo se!

– Ne radi se o vašoj hrabrosti – reče Firenzi – već o mom položaju. Ne mogu se vratiti u Šumu. Moje krdo me je prognalo.

– Krdo? – upita Lavander zbunjenim glasom, a Hari je znao da je pomislila na krave. – Šta – oh!

A onda joj se na licu pojavi izraz poimanja. – Ima vas *još*? – nastavi ona zapanjeno.

– Da li vas je Hagrid odgajao, kao testrale? – upita Din živahno.

Firenzi polako okrenu glavu da osmotri Dina, koji odjednom shvati da je rekao nešto vrlo uvredljivo.

– Nisam... mislio sam... izvinite – dovrši Din stišanim glasom.

– Kentauri nisu ni sluge, ni igračke ljudi – reče Firenzi tiho. Nastade pauza, a zatim Parvati ponovo diže ruku.

– Izvinite, gospodine... zašto su vas drugi kentauri prognali?

– Jer sam prihvatio da radim za profesora Dambldora – reče Firenzi. – Oni to smatraju izdajom naše vrste.

Hari se seti kako je, pre gotovo četiri godine, kentaur Bejn izgrdio Firenzija što je dopustio Hariju da na njemu odjaše na bezbedno mesto, daleko od Lorda Voldemora. Nazvao ga je „običnom mazgom“. Pitao se da li je to Bejn šutnuo Firenzija u grudi.

– Da počnemo – reče Firenzi. On zamahnu dugim platinastim repom, podiže ruku ka lisnatom zastoru poviše svoje glave, zatim je lagano spusti, a kad je to uradio u sobi se smrači, tako da im se činilo da sede na šumskom proplanku u sumrak, i na tavanici se pojaviše zvezde. Začuše se usklici „oh“ i uzdasi, a Ron glasno reče: – Bokca mu!

– Ispružite se leđima na zemlju – reče Firenzi mirnim glasom – i posmatrajte nebesa. Tu je zapisana, za one koji to mogu da vide, sudbina naših rasa.

Hari se ispruži na leđa i stade da zuri naviše u tavanicu. Iznad glave, jedna treperava crvena zvezda mu namignu.

– Znam da ste učili imena planeta i njihovih meseca na astronomiji – reče Firenzi mirnim glasom – i da ste radili mapu zvezdanih kretnji po nebu. Kentauri su vekovima odgonetali misterije tih kretanja. Naša otkrića uče nas da se budućnost može odslikati na nebu iznad nas...

– Profesorka Treloni je radila astrologiju s nama! – reče Parvati uzbuđeno, podižući ruku ispred sebe tako da se ona vinu u vazduh, pošto je Parvati ležala na leđima. – Mars izaziva nesreće i požare i slične stvari, a kada napravi zaokret ka Saturnu, kao sada... – ona pokaza ugao nadesno u vazduhu poviše nje – ... to znači da ljudi treba da budu naročito pažljivi kad rukuju s vrelim stvarima...

– To je – reče Firenzi mirno – obična ljudska glupost.

Parvatina ruka pade mlitavo kraj njenog tela.

– Banalne ozlede, sitne ljudske nesreće – reče Firenzi dok su mu kopita trupkala travnatim tlom. – One za stanje vaseljene nemaju značaj ništa veći od trke mrava, i nisu nimalo povezane s kretanjima planeta.

– Profesorka Treloni... – poče Parvati povređenim i ogorčenim glasom – ...jeste ljudsko biće – reče Firenzi jednostavno. – I stoga je zaslepljena i sputana ograničenjima vaše vrste.

Hari neznatno okrete glavu da pogleda Parvati. Delovala je vrlo uvređeno, kao i nekolicina đaka oko nje.

– Sibil Treloni je možda i vidovita, ne znam – nastavi Firenzi, a Hari ču kako mu rep ponovo fijuknu dok se šetkao levo-desno ispred njih – ali gubi vreme, uglavnom, na samolaskajuće gluposti koji ljudi nazivaju proricanjem sudbine. Ja sam, međutim, ovde, da bih vam objasnio mudrost kentaura, koja je bezlična i nepristrasna. Mi posmatramo nebesa tražeći velike plime zla ili promene koje su tamo neretko označene. Ponekad je potrebno i čitavih deset godina da bismo bili sigurni šta to zapravo vidimo.

Firenzi pokaza na crvenu zvezdu direktno iznad Harija.

– U protekloj deceniji bilo je nagoveštaja da čarobnjačka vrsta prolazi kroz tek kratkotrajno primirje između dva rata. Mars, uzročnik borbe, jarko blista nad nama, sugerišući da uskoro ponovo mora izbiti sukob. Koliko brzo, kentauri mogu pokušati da predskažu spaljivanjem izvesnih trava i lišća, posmatranjem dima i plamena...

Bio je to najneobičniji čas kojem je Hari ikada prisustvovao. Stvarno su palili žalfiju i slez na podu učionice, a Firenzi im je rekao da obrate pažnju na neke oblike i simbole u dimu oštrog mirisa. Njega kao da nimalo nije interesovalo to što niko od njih ne može da vidi nijedan od znakova koje im je opisivao, govoreći im da ljudi nikad nisu bili dobri u tome, i završio je čas rekavši im da bi ionako bilo glupo da polažu i suviše nade u te stvari, pošto ih čak i kentauri ponekad pogrešno protumače. Nije ličio ni na jednog nastavnika iz redova ljudi koga je Hari imao. Njemu nije bilo najvažnije da ih nauči onome što zna, već pre da im utisne u svest kako ništa, pa ni znanje kentaura, nije nesporno.

– Nije baš određen ni u čemu, zar ne? – reče Ron tihim tonom dok su palili vatru od sleza. – Mislim, ja bih ipak voleo da čujem malo više detalja o tom ratu koji nam predstoji, zar ne bi i ti?

Izvan učionice oglasi se školsko zvono i svi skočiše. Hari je potpuno zaboravio da

su još uvek u zamku, i izgledalo mu je da su zaista u Šumi. Deca iz razreda polako izađoše, pomalo zbunjena.

Hari i Ron su baš krenuli za njima kad Firenzi reče: – Hari Poteru, samo jedan tren, moliću.

Hari se okrenu. Kentaur se pomeri ka njemu. Ron je oklevao.

– Možeš da ostaneš – reče mu Firenzi. – Samo, molim te, zatvori vrata.

Ron pojuri da ga posluša.

– Hari Poteru, ti si Hagridov prijatelj, zar ne? – upita kentaur.

– Da – odgovori mu Hari.

– Molim te, prenesi mu moje upozorenje. Njegov pokušaj neće upaliti. Bolje mu je da se toga mane.

– Njegov pokušaj neće upaliti? – ponovi Hari tupo.

– I bolje da se mane toga – reče Firenzi, klimajući glavom. – Lično bih upozorio Hagrida, ali sam prognan... ne bi bilo mudro da idem blizu Šume... Hagrid ima dovoljno problema i bez borbe kentaura.

– Ali... šta to Hagrid pokušava da uradi? – upita Hari nervozno.

Firenzi nezainteresovano pogleda u Harija.

– Hagrid mi je nedavno učinio veliku uslugu – reče Firenzi – a još odavno je zadobio moje duboko poštovanje zbog brige koju ispoljava prema svim živim bićima. Neću da izdam njegovu tajnu. Ali mora da se dozove pameti. Taj pokušaj neće upaliti. Reci mu to, Hari Poteru. Prijatan ti dan.

* * *

Sreća koju je Hari osetio posle intervjua u *Cepidlaki* odavno je isparila. Dok se tromi mart pretapao u olujni april, život je iznova počinjao da mu liči na dugi niz briga i problema.

Ambridžova je nastavila da pohodi sve časove Brige o magijskim stvorenjima, tako da mu je bilo teško da Hagridu prenese Firenzijevo upozorenje. Najzad je Hari uspeo to da izvede, pretvarajući se da je zagubio svoj primerak udžbenika *Fantastične zveri i gde ih naći*, i jednog dana se vratio do njega posle časa. Kada mu je preneo Firenzijevu poruku, Hagrid se na trenutak upilji u njega svojim naduvenim modrim očima, vidno zatečen. A onda kao da se pribrao.

– Fin tipus, Firenzi – reče on grubim glasom – al' pojma nema š'a govori o ovome. Taj pokušaj se, bo'me, baš super odvija.

– Hagride, šta to smeraš? – upita ga Hari ozbiljno. – Moraš da budeš pažljiv, Ambridžova je već otpustila Trelonijevu i, ako mene pitaš, njena moć je u usponu. Ako učiniš išta što ne bi smeo, bićeš...

– Neke stvarke su važnije od stalnog zaposlenja – reče Hagrid, mada mu se ruke lako zatresoše kad je to izgovorio, tako da se činija puna knarlovog izmeta sruči na

pod. – Nema razloga da se brineš za mene, Hari, a sad ajde budi dobar dečko, i idi nazad.

Hari nije imao izbora, već je ostavio Hagrida da briše izmet s patosa, ali osećao se duboko potištenim dok se polako vukao nazad ka zamku.

U međuvremenu, kao što su ih Hermiona i nastavnici stalno opominjali, O.Č.N.-i su se sve više približavali. Svi petaci su u izvesnoj meri bili pod stresom, ali Hana Abot je bila prva koja je morala da dobije napitak za smirenje od Madam Pomfri, pošto se naglo rasplakala posle Herbologije i zajecala kako je i suviše glupa za polaganje ispita i da želi smesta da napusti školu.

Da nije bilo časova koje je držao pripadnicima DA-e, Hari bi bio krajnje nesrećan; ili mu se bar tako činilo. Ponekad je osećao da živi za sate koje će provesti u Sobi po potrebi, gde je naporno radio, ali istovremeno i uživao, rastući od ponosa kad bi pogledao svoje drugare, članove DA-e, i video koliko su daleko odmakli. I stvarno, Hari se ponekad pitao kako će Ambridžova reagovati kad svi članovi DA dobiju „natprosečno“ na O.Č.N. testovima iz Odbrane od Mračnih veština.

Konačno su počeli da rade Patronuse, koje su svi priželjkivali da uvežbaju, mada ih je Hari stalno podsećao da je stvaranje Patronusa usred jarko osvetljene učionice, gde im ne preti nikakva opasnost, nešto sasvim različito od njegovog stvaranja onda kada su suočeni s nečim poput dementora.

– O, ne kvari nam zabavu – reče Čo vedro, posmatrajući svog srebrnastog labudolikog Patronusa kako lebdi po Sobi po potrebi tokom njihovog poslednjeg časa pred Uskrs. – Tako su zgodni!

– Ne treba da budu zgodni, već da te štite – reče Hari strpljivo. – Ono što nam u stvari treba jeste bauk ili nešto slično. Tako sam ja to naučio, morao sam da prizovem Patronusa dok se bauk pretvarao da je dementor...

– Ali to bi bilo stvarno jezivo! – reče Lavander, koja je izbacivala pramenove srebrne izmaglice iz vrha svog štapića. – A ja još ne mogu… da ga izvedem! – dodade ljutito.

I Nevil je imao problema. Lice mu se zgrčilo od koncentracije, ali su iz vrha njegovog štapića iskakale samo tanke niti srebrnastog dima.

– Moraš da misliš na nešto što te usrećuje – podseti ga Hari.

– Pokušavam – žalosno reče Nevil, koji se toliko trudio da mu se okruglo lice već dobro sijalo od znoja.

– Hari, mislim da sam uspeo! – vrisnu Šejmus, kojeg je, po prvi put, na ovaj sastanak DA-e doveo Din. – Vidi... ah... nestalo je... ali je definitivno bilo nešto kosmato, Hari!

Hermionin Patronus, blistava srebrnasta vidra, poskakivala je oko nje.

– Pa i *jesu* lepi, zar ne? – reče ona, gledajući je nežno.

Vrata Sobe po potrebi otvoriše se i zatvoriše. Hari se okrenu da vidi ko je to ušao, ali činilo se da nema nikoga. Kroz nekoliko trenutaka on shvati da su ljudi pored vrata

zaćutali. Odmah zatim shvati da ga nešto vuče za odoru, u visini kolena. Pogleda dole i vide, na svoje zaprepašćenje, kućnog vilenjaka Dobija, koji je piljio u njega ispod svojih uobičajenih osam vunenih šeširića.

– Ćao, Dobi! – reče on. – Šta radiš ov... šta nije u redu?

Vilenjakove oči bile su razrogačene od užasa i sav se tresao. Članovi DA-e najbliži Hariju već su se ućutali i svi u sobi sada su gledali u Dobija. Nekoliko Patronusa koje su prisutni uspeli da prizovu izblede u vidu srebrne izmaglice, od čega soba postade mračnija nego ranije.

– Gos'n Hari Poteru... – zaskiča vilenjak, drhteći od glave do pete – gos'n Hari Poteru... Dobi došao da vas upozori... ali kućni vilenjaci su upozoreni da ne kažu...

On se zalete glavom u zid. Hari, koji je već imao iskustva s Dobijevim navikama samokažnjavanja, skoči da ga uhvati, ali Dobi samo odskoči od kamenog zida, jer je njegovih osam šeširića ublažilo udarac. Hermiona i nekoliko drugih devojčica kriknuše od straha i sažaljenja.

– Šta se desilo, Dobi? – upita Hari, zgrabivši tanušnu vilenjakovu ruku, držeći ga podalje od svega za čim bi mogao da posegne i sebi naudi.

– Hari Poter... ona... ona...

Dobi se jako udari po nosu svojom slobodnom pesnicom. Hari i nju ščepa.

– Ko to 'ona', Dobi?

Ali, pomisli da i sâm zna, sigurno postoji samo jedna „ona" koja može da izazove takav strah u Dobiju? Patuljak ga pogleda, pomalo ukrstivši oči i bezglasno izgovori.

– Ambridžova? – upita Hari prestravljen.

Dobi klimnu, a onda pokuša da tresne glavom o Harijeva kolena.

Hari ga zadrža na odstojanju svoje ispružene ruke.

– Šta je s njom? Dobi – nije valjda saznala za ovo – za nas – za DA?

On pročita odgovor u vilenjakovom iznenađenom licu. Iako mu je Hari čvrsto držao ruke, vilenjak pokuša da šutne samog sebe, i pade na pod.

– Da li dolazi ovamo? – upita Hari tiho.

Dobi jauknu i poče iz sve snage da udara bosim stopalima o pod.

– Da, Hari Poteru, da!

Hari se ispravi i pogleda u nepomične, prestrašene đake, zagledane u vilenjaka koji se ritao.

– PA ŠTA ONDA ČEKATE! – zaurla Hari. – BEŽITE!

Svi pojuriše ka izlazu u isti mah, zaglavivši se na vratima, a onda se probiše napolje. Hari je mogao da ih čuje kako jure hodnikom i nadao se da će biti dovoljno pametni da ne pokušaju svi da se probiju do spavaonica. Tek je deset do devet, ako se sklone u biblioteku ili u sovarnik, koji su bliži...

– Hari, hajde! – vrisnu Hermiona iz središta klupka ljudi koji su se borili da izađu.

On pokupi Dobija, koji je i dalje pokušavao sebi da nanese ozbiljne ozlede, i izjuri s vilenjakom u rukama da bi sustigao gomilu.

– Dobi – ovo je naređenje – vrati se u kuhinju kod ostalih vilenjaka i, ako te iko pita da li si me upozorio, laži i reci da nisi! – reče Hari. – I zabranjujem ti da se povređuješ! – dodade, ispustivši vilenjaka kad je konačno prošao kroz vrata i zalupio ih za sobom.

– Hvala, Hari Poteru! – proskiča Dobi i odjuri. Hari pogleda levo i desno, svi drugi su tako brzo odmaglili da je tu i tamo uhvatio samo krajičke peta u trku na krajevima hodnika, pre nego što i oni nestadoše. On odjuri nadesno, odmah tu bilo je muško kupatilo, i mogao bi se pretvarati da je sve vreme bio tamo, samo da ga se dokopa...

– AUUUH!

Nešto ga ščepa oko članaka, i on spektakularno pade, preletevši oko metar i po, pre nego što se zaustavio. Neko iza njega se smejao. On se otkotrlja unazad i vide Melfoja skrivenog u niši ispod ružne vaze u obliku zmaja.

– Saplićuća kletva, Poteru! – reče on. – Hej, profesorka – PROFESORKA! Imam jednoga!

Ambridžova žurno dojuri iz udaljenog kraja hodnika, jedva dišući, ali s veselim smeškom.

– To je on! – reče ona trijumfalno, ugledavši Harija na podu. – Odlično, Drako, odlično, vrlo dobro – pedeset poena za Sliterin! Odavde ga ja preuzimam... ustani Poteru!

Hari stade na noge, oboje ih streljajući pogledom. Nikad nije video Ambridžovu tako srećnu. Ona ga snažno zgrabi za ruku i okrenu se ka Melfoju, sijajući od zadovoljstva.

– Ti nastavi dalje i vidi možeš li još neke da uhvatiš, Drako – reče ona. – Reci ostalima da pogledaju u biblioteci – svakog ko je ostao bez daha – proveri kupatila, gospođica Parkinson može da proveri ženska... hajde, idi... a ti – dodade, svojim najmekšim i najopasnijim glasom, kad se Melfoj udaljio – možeš da pođeš sa mnom do direktorove kancelarije, Poteru.

Kroz nekoliko minuta stigli su do kamenog gargojla. Hari se pitao koliko ih je još uhvaćeno. Pomislio je na Rona – gospođa Vizli će ga ubiti – i kako bi se Hermiona osećala kad bi bila izbačena iz škole pre nego što uspe da položi O.Č.N. Šejmusu je ovo bio tek prvi sastanak... a Nevilu je tako dobro krenulo...

– Praskava zujalica – otpeva Ambridžova. Kameni gargojl odskoči u stranu, zid iza njega se širom rastvori i oni krenuše uz pokretne kamene stepenice. Stigli su do lakiranih vrata s grifonskim zvekirom, ali Ambridžova se nije udostojila da pokuca, već je uletela pravo unutra, i dalje čvrsto držeći Harija.

Kancelarija je bila puna ljudi. Dambldor je sedeo za stolom, smirenog izraza lica, spojivši vrhove svojih dugih prstiju. Profesorka Mek Gonagal je kruto stajala pored njega, krajnje napetog izraza. Kornelijus Fadž, ministar magije, njihao se napred-nazad na vrhovima prstiju pored kamina, očigledno beskrajno zadovoljan razvojem

situacije. Kingsli Okovgrom i još jedan čarobnjak okrutnog izgleda vrlo kratke žičaste kose, kojeg Hari nije prepoznao, bili su smešteni s obe strane vrata, poput čuvara, a pegavo, cvikerasto obličje Persija Vizlija ustreptalo je iščekivalo pored zida, s perom i teškim svitkom pergamenta u rukama, očito spremnim za vođenje zapisnika.

Portreti starih direktora i direktorki te večeri nisu folirali da spavaju. Svi su bili pripravni i ozbiljni, i posmatrali šta se zbiva ispod njih. Kad je Hari ušao, nekoliko ih jurne u ramove svojih suseda i hitro stade da im nešto šapuće na uvo.

Kada se vrata zatvoriše za njima, Hari se iskobelja iz stiska Ambridžove. Kornelijus Fadž je gledao u njega s izvesnim zlobnim zadovoljstvom na licu.

– Dakle – reče on. – Vidi, vidi, vidi...

Hari mu uzvrati najbezobraznijim pogledom koji je mogao da prizove. Srce mu je besno bubnjalo, ali mu je um bio savršeno hladan i bistar.

– Bio se zaputio nazad u grifindorsku kulu – reče Ambridžova. U njenom glasu osećalo se izvesno nepristojno ushićenje, isto ono bezobzirno zadovljstvo koje je Hari čuo i dok je posmatrala profesorku Treloni kako očajno jeca u Ulaznoj dvorani – Melfojev mali ga je presreo.

– Je li, baš on? – reče Fadž s razumevanjem. – Ne smem da zaboravim da to spomenem Lucijusu. Pa, Poteru... pretpostavljam da znaš zašto si ovde?

Hari je baš nameravao da odgovori jednim prkosnim „da“: samo što je zaustio i napola izgovorio tu reč, kad mu pogled pade na Dambldorovo lice. Dambldor nije gledao direktno u Harija – oči su mu fiksirale neku tačku tik iznad njegovog ramena – ali dok je Hari zurio u njega, on neznatno odmahnu glavom na jednu, pa na drugu stranu.

Hari se preusmeri usred reči.

– D... ne.

– Molim? – reče Fadž.

– Ne – reče Hari odlučno.

– *Ne znaš* zašto si ovde?

– Ne, ne znam – reče Hari.

Fadž je s nevericom gledao čas u Harija, čas u profesorku Ambridž. Hari iskoristi njegovu trenutnu nepažnju da još jednom krišom pogleda Dambldora, koji je sada najneprimetnije klimnuo glavom prema tepihu, i gotovo mu namignuo.

– Dakle, nemaš pojma – reče Fadž, glasom koji se gušio od sarkazma – zašto te je profesorka Ambridž dovela u ovu kancelariju? Nisi svestan da si prekršio bilo kakvo školsko pravilo?

– Školsko pravilo? – reče Hari. – Ne.

– Niti ijedan dekret Ministarstva? – dodade Fadž ljutito.

– Koliko ja znam, ne – reče Hari tupo.

Srce mu je i dalje ubrzano lupalo. Skoro da je vredelo izreći ove laži samo da bi video kako Fadžu skače pritisak, a opet, nije imao pojma kako će, za ime sveta, uspeti

da se izvuče s tim lažima. Ako je neko otkucao Ambridžovoj za DA, onda on, njihov vođa, može odmah da spakuje svoj kovčeg.

– Dakle, za tebe je to novost, je li – reče Fadž, glasom promuklim od ljutnje – da je u ovoj školi otkrivena ilegalna učenička organizacija?

– Da, tako je – reče Hari, s neubedljivim izgledom nevinog iznenađenja na licu.

– Ministre, ja mislim – poče Ambridžova svilenim glasom negde pored njega – da bismo možda brže napredovali ako dovedem našeg doušnika.

– Da, da, učinite to – reče Fadž, klimajući glavom, i zlobno pogleda u Dambldora kad je Ambridžova napustila sobu. – Nema ničeg boljeg od dobrog svedoka, zar ne, Dambldore?

– Tačno tako, Kornelijuse – reče Dambldor ozbiljno, nakrivivši glavu u stranu.

Nekoliko minuta vladalo je iščekivanje, i za to vreme niko ni u koga nije gledao, a zatim Hari ču kako se vrata iza njega otvaraju. Ambridžova uđe u sobu, vukući za rame Čoinu kovrdžavu drugaricu, Marijetu, koja je skrivala lice rukama.

– Ne plaši se, draga, ne plaši se – reče profesorka Ambridž nežno, tapšući je po ramenu – sada je sve u redu. Uradila si pravu stvar. Ministar je veoma zadovoljan tobom. Reći će tvojoj mami kako si bila dobra devojka. Marijetina majka, ministre – dodade ona, pogledavši u Fadža – je Madam Edžkom iz Odseka magijskog transporta, Uprava Flu-mreže – ona nam pomaže da motrimo na hogvortske kamine, znate.

– Izvrsno, izvrsno! – reče Fadž radosno. – Kakva majka, takva ćerka, je li? Pa, hajde, sada, dušo, pogledaj nas, ne stidi se, da čujemo to što imaš da nam... galopirajućih mi gargojla!

Kada je Marijeta podigla glavu, Fadž odskoči unazad od šoka, gotovo uletevši u kamin. On opsova, i poče hitro nogama da gazi rub svog ogrtača, koji je počeo da se dimi. Marijeta glasno zajeca i povuče kragnu odore sve do očiju, ali pre toga svi videše da joj je lice užasno izobličeno nizom zbijenih crvenih gnojanica koje su joj se raširile po nosu i obrazima, oblikujući reč „TUŽIBABA“.

– Ne brini sada za te flekice, draga – reče Ambridžova nestrpljivo – samo skloni odoru s usta i reci ministru...

Ali Marijeta ponovo prigušeno zajeca i mahnito odmahnu glavom.

– O, pa dobro, budalasta devojko, *ja ću* mu reći – procedi Ambridžova. Ona povrati svoj gadni osmeh i reče: – Dakle, ministre, gospođica Edžkom je došla u moju kancelariju večeras odmah posle večere i rekla da ima nešto da mi kaže. Rekla je da bih, ako odem do tajne sobe na sedmom spratu, poznate i pod imenom Soba po potrebi, mogla naći nešto što bi me veoma zanimalo. Ispitivala sam je malo detaljnije i priznala mi je da će se tu održati neka vrsta sastanka. Ne nesreću, u tom trenutku je ovaj urok – ona nestrpljivo mahnu ka Marijetinom skrivenom licu – počeo da deluje i, spazivši slučajno lice u mom ogledalu, devojčica je postala previše uznemirena da bi mogla išta više da mi ispriča.

– Dakle, sad – reče Fadž, fiksirajući Marijetu nečim što je očito smatrao

ljubaznim, očinskim pogledom – vrlo je hrabro od tebe, dušice, što si došla to da ispričaš profesorki Ambridž. Učinila si pravu stvar. A sad mi reci šta se desilo na tom sastanku? Kakva mu je bila svrha? Ko je bio tamo?

Ali Marijeta nije htela da govori. Samo je ponovo odmahnula glavom, razrogačenih, preplašenih očiju.

– Zar nemamo neki kontraurok za ovo? – nestrpljivo upita Fadž Ambridžovu, pokazujući na Marijetino lice. – Da bi mogla slobodno da govori?

– Još nisam uspela da ga pronađem – priznade Ambridžova mrzovoljno, a Hari oseti nalet ponosa zbog Hermioninih urokljivih moći. – Ali nije važno što neće da govori, ja ću da nastavim priču odavde.

– Setićete se, ministre, da sam vam još u oktobru poslala izveštaj da se Poter susreo s izvesnim brojem učenika iz škole u *Veprovoj glavi* u Hogsmidu...

– A kakav dokaz imate za to? – preseče je profesorka Mek Gonagal.

– Imam svedočenje Vilija Videršinsa, Minerva, koji je igrom slučaja bio tada u krčmi. Doduše, bio je sav u zavojima, ali mu je sluh bio neoštećen – reče Ambridžova samozadovoljno. – Čuo je svaku reč koju je Poter izgovorio, i brže-bolje dojurio u školu da me izvesti...

– Aha, znači *zato* mu nije suđeno zbog pravljenja onih silnih povraćajućih toaleta! – reče profesorka Mek Gonagal, izvijajući obrve. – Kakav interesantan uvid u naš pravosudni sistem!

– Očigledna korupcija! – zagrme portret korpulentnog čarobnjaka s crvenim nosem na zidu iza Dambldorovog stola. – U moje doba, Ministarstvo nije pravilo dogovore sa sitnim kriminalcima, ne gospodine, nipošto!

– Hvala ti, Forteskju, to će biti dovoljno – reče Dambldor meko.

– Svrha Poterovog susreta s tim učenicima – nastavi profesorka Ambridž – bila je da ih ubedi da mu se pridruže u ilegalnom društvu čiji je cilj bio da se nauče čini i kletve za koje je Ministarstvo odlučilo da su nepodesni za školski uzrast...

– Mislim da ćeš otkriti da u tome griješ, Dolores – reče Dambldor mirno, izvirujući iza svojih polumesečastih naočara nakrivljenih nasred kukastog nosa.

Hari je zurio u njega. Nije mogao da shvati kako će ga Dambldor izvući iz ovoga. Ako je Vili Videršins zaista čuo svaku reč koju je izgovorio u *Veprovoj glavi* , onda mu nema spasa.

– Oho! – reče Fadž, ponovo cupkajući na petama. – Da, hajde da čujemo poslednju nebuloznu priču koja će mladog Potera izvući iz nevolje. Hajde onda, Dambldore, nastavi – Vili Videršins je lagao, je li? Ili je možda Poterov identični blizanac toga dana bio u *Veprovoj glavi* ? Ili je tu uobičajeno prosto objašnjenje koje uključuje povratak kroz vreme, mrtvaca koji je ponovo oživeo i par nevidljivih dementora?

Persi Vizli se od srca nasmeja.

– O, dobar štos, ministre, baš dobar!

Hari bi ga najradije šutnuo. A onda, na svoje iznenađenje, vide da se i Dambldor ljubazno smeška.

– Kornelijuse, ja ne poričem – a siguran sam da neće ni Hari – da je bio u *Veprovoj glavi* toga dana, niti da je pokušavao da ubedi učenike da se priključe grupi za Odbranu od Mračnih veština. Samo ukazujem na to da Dolores nije u pravu kada tvrdi da je takva grupa tada bila ilegalna. Ako se sećate, dekret Ministarstva kojim se zabranjuju sva đačka udruženja stupio je na snagu tek dva dana posle Harijevog sastanka u Hogsmidu, tako da on tada u *Veprovoj glavi* nije prekršio nijedno pravilo.

Persi je izgledao kao da ga je neko pljesnuo nečim teškim po licu. Fadž se ukoči usred balansiranja na petama, razjapljenih usta. Ambridžova se prva pribrala.

– Sve je to vrlo fino, direktore – reče ona, smejući se slatko – ali do sada je prošlo skoro šest meseci od uvođenja Dekreta o obrazovanju broj dvadeset i četiri. Ako prvi sastanak i nije bio ilegalan, svi koji su se od tada desili svakako jesu.

– Pa – reče Dambldor, osmotrivši je s učtivim zanimanjem preko vrhova svojih isprepletanih prstiju – svakako da bi *bili*, da su oni *nastavili* s time posle stupanja dekreta na snagu. Imate li ikakav dokaz da su se takvi sastanci nastavili?

Dok je Dambldor govorio, Hari začu neko šuškanje, i učini mu se da je Kingsli nešto prošaputao. Mogao bi se takođe zakleti da je osetio kako mu se nešto očešalo o bok, nešto nežno poput daška vetra ili ptičjeg krila ali, kad je pogledao dole, ne vide ništa.

– Dokaz? – ponovi Ambridžova, s onim užasnim žabolikim osmehom. – Zar nisi slušao, Dambldore? Šta misliš, šta gospođica Edžkom traži ovde?

– Oh, može li nam onda ona reći nešto o broju sastanaka tokom šest meseci? – reče Dambldor, podigavši obrve. – Ja sam bio ubeđen da je ona samo prijavila večerašnji sastanak.

– Gospođice Edžkom – odmah će Ambridžova – recite nam koliko dugo se ti sastanci već održavaju, dušo. Samo klimni ili odmahni glavom, mislim da ti se bubuljice od toga neće pogoršati. Da li su se ti sastanci održavali redovno tokom poslednjih šest meseci?

Hari oseti užasnu težinu u stomaku. To je to, saterani su u ćorsokak neoborivih dokaza koje čak ni Dambldor neće biti u stanju da opovrgne.

– Samo klimni ili odmahni glavom, dušo – reče Ambridžova nagovarajući Marijetu – hajde, to neće ponovo aktivirati urok.

Svi u sobi zurili su u vrh Marijetinog lica. Jedino su joj se oči videle između izdignutih krajeva odore, kao i krajičak njenih kovrdža. Možda je to bila igra svetlosti koja je dopirala iz kamina, ali oči su joj izgledale čudno prazne. A onda – na Harijevo potpuno iznenađenje – Marijeta zavrte glavom.

Ambridžova brzo pogleda Fadža, a onda natrag u Marijetu.

– Mislim da nisi dobro razumela pitanje, draga, zar ne? Pitam te da li si odlazila na te sastanke u proteklih šest meseci? Jesi, zar ne?

Marijeta ponovo odmahnu glavom.

– Šta podrazumevaš pod tim odmahivanjem glave, draga? – upita Ambridžova razdražljivim glasom.

– Mislim da je značenje toga bilo sasvim jasno – reče profesorka Mek Gonagal oštro – nije bilo nikakvih tajnih sastanaka u proteklih šest meseci. Je li to tačno, gospođice Edžkom?

Marijeta klimnu.

– Ali bio je sastanak večeras, gospođice Edžkom, rekli ste mi za njega, u Sobi po potrebi! A Poter je bio vođa, zar ne, Poter je to organizovao, Poter je – *zašto odmahuješ glavom, devojko*?

– Pa, obično kada osoba odmahuje glavom – reče Mek Gonagalova hladno – ona misli 'ne'. Dakle, sem ukoliko gospođica Edžkom ne koristi neki oblik znakovnog jezika još nepoznat ljudskom rodu...

Profesorka Ambridž zgrabi Marijetu, okrenu je ka sebi da joj vidi lice i poče iz sve snage da je drmusa. Trenutak kasnije, Dambldor je bio na nogama, podigavši štapić. Kingsli zakorači napred, a Ambridžova odskoči od Marijete, mlatarajući rukama po vazduhu kao da se opekla.

– Ne mogu ti dozvoliti da fizički napadaš moje učenike, Dolores – reče Dambldor i, po prvi put te večeri, delovao je ljutito.

– Bolje bi vam bilo da se smirite, madam Ambridž – reče Kingsli svojim dubokim, laganim glasom. – Ne želite valjda sebe da uvalite u nevolju.

– Ne – reče Ambridžova, ostavši bez daha, gledajući u Kingslijevu visoku figuru. – Mislim, da... u pravu si, Okovgrome... ja... ja... zanela sam se.

Marijeta je stajala tačno na mestu gde ju je Ambridžova pustila. Na njoj se nije videla ni uznemirenost zbog iznenadnog napada Ambridžove, niti olakšanje kad ju je ova oslobodila; i dalje je stezala odoru navučenu do svojih čudno tupih očiju, i zurila pravo ispred sebe.

U Hariju se javi iznenadna sumnja, povezana s Kingslijevim šaputanjem i onim što je osetio da je prohujalo pored njega.

– Dolores – reče Fadž, s izgledom osobe koja hoće nešto da raščisti jednom za svagda – večerašnji sastanak – onaj za koji definitivno znamo da je održan...

– Da – reče Ambridžova, sabravši se – da... pa, gospođica Edžkom mi je odala informaciju i ja sam odmah krenula na sedmi sprat, u pratnji izvesnih učenika od poverenja, kako bih grupu uhvatila na delu. Međutim, čini se da su bili prethodno upozoreni na moj dolazak, jer su, kad sam došla na sedmi sprat, već bežali u svim pravcima. Nije važno, uostalom, jer ovde imam zapisana sva njihova imena, gospođica Parkinson je uletela u Sobu po potrebi da vidi jesu li nešto ostavili za sobom. Bio nam je potreban dokaz, i ta soba nam ga je pružila.

I na Harijev užas, ona izvuče iz džepa spisak imena koji je bio prikačen na zidu Sobe po potrebi, i uruči ga Fadžu.

– Čim sam videla Poterovo ime na spisku, znala sam sa čime imamo posla – reče ona unjkavo.

– Odlično – reče Fadž, a osmeh mu se raširi preko lica – odlično, Dolores. I... sto mu gromova...

On pogleda u Dambldora, koji je i dalje stajao pored Marijete, držeći štapić labavo u ruci.

– Vidiš kako su se nazvali? – reče Fadž tiho. – *Dambldorova armija*.

Dambldor posegnu rukom i uze komad pergamenta od Fadža. Zurio je u naslov koji je Hermiona pre nekoliko meseci naškrabala, i na trenutak kao da nije bio u stanju da progovori. A onda podiže pogled, smejući se.

– Pa, uhvatili ste me – reče on prosto. – Hoćeš li pisano priznanje od mene, Kornelijuse – ili će biti dovoljna usmena izjava pred ovim svedocima?

Hari vide kako Mek Gonagalova i Kingsli razmeniše poglede. Na njihovim licima video se strah. Hari nije shvatao šta se dešava, a očigledno ni Fadž.

– Izjavu? – upita Fadž polako – Šta... ne razumem...?

– Dambldorova armija, Kornelijuse – reče Dambldor, još uvek se smešeći dok je mahao spiskom imena pred Fadžovim licem. – Ne Poterova armija. *Dambldorova armija*.

– Ali... ali...

Na Fadžovom licu iznenada se pojavi blesak razumevanja. On prestrašeno ustuknu, vrisnu, i ponovo iskoči iz kamina.

– Ti? – prošaputa, ponovo skačući po svom zapaljenom ogrtaču.

– Tako je – ljubazno reče Dambldor.

– Ti si ovo organizovao?

– Jesam – reče Dambldor.

– Ti si regrutovao ove učenike u... u svoju vojsku?

– Večeras je trebalo da nam bude prvi sastanak – reče Dambldor, klimajući glavom. – Samo sam hteo da vidim da li bi ih zanimalo da mi se priključe. Dabome, sad vidim da je bila greška što sam pozvao i gospođicu Edžkom.

Marijeta klimnu glavom. Fadž skrenu pogled s nje na Dambldora, a prsa počeše da mu se nadimaju.

– Dakle ti si *zaista* kovao zaveru protiv mene! – kriknu on.

– Tako je – reče Dambldor veselo.

– NE! – povika Hari.

Kingsli ga prostreli upozoravajućim pogledom, Mek Gonagalova preteći razrogači oči, ali Hariju je upravo sinulo šta Dambldor smera, a on nije smeo da dozvoli da se to desi.

– Ne... profesore Dambldor...!

– Smiri se, Hari, ili ćeš, bojim se, morati da napustiš moju kancelariju – reče Dambldor mirno.

– Da, zaveži, Poteru – zakevta Fadž, koji je i dalje žudno posmatrao Dambldora s nekom vrstom užasnutog oduševljenja. – Vidi, vidi, vidi... došao sam večeras ovamo očekujući da isključim Potera, a umesto toga...

– Umesto toga si dobio priliku da mene uhapsiš – reče Dambldor smešeći se. – To je kao da si izgubio knut, a našao galeon, zar ne?

– Vizli! – povika Fadž, sad već drhteći od zadovoljstva – Vizli, da li si sve zapisao, sve što je rekao, njegovo priznanje, imaš li ga?

– Da, gospodine, mislim da imam, gospodine! – reče žustro Persi, čiji je nos bio isprskan mastilom zbog brzine kojom je hvatao beleške.

– I onaj ključni deo, kako je pokušavao da napravi vojsku protiv Ministarstva, kako je radio na tome da me destabilizuje?

– Da, gospodine, imam i to, da! – reče Persi, radosno preletevši svoje beleške očima.

– Vrlo dobro, onda – reče Fadž, sada zračeći veseljem – iskopiraj te beleške, Vizli, i smesta pošalji jedan primerak *Dnevnom proroku*. Ako pošaljemo brzom sovom, moći će da uđe u jutarnje izdanje! – Persi izlete iz sobe, zalupivši vrata za sobom, a Fadž se ponovo okrenu Dambldoru. – Sada ćemo te sprovesti u Ministarstvo, gde ćeš biti formalno optužen, a onda ćemo te poslati u Askaban da tamo sačekaš suđenje!

– Ah – reče Dambldor učtivo – da. Da, znao sam da ćemo doći i do te začkoljice.

– Začkoljice? – reče Fadž, dok mu je glas i dalje radosno vibrirao. – Ne vidim nikakvu začkoljicu, Dambldore?!

– Pa – reče Dambldor izvinjavajućim tonom – bojim se da je ja vidim.

– Ma nemoj?

– Pa, vidiš... čini se da si ti u zabludi da ću ja da – kako ono beše? – *mirno pođem*. Bojim se da uopšte neću mirno poći, Kornelijuse. Nemam ama baš nikakvu nameru da vam dozvolim da me pošaljete u Askaban. Mogao bih naravno, da pobegnem odatle – ali to bi bilo gubljenje vremena, a iskreno govoreći, imam čitav niz stvari kojima bih se radije bavio.

Lice Ambridžove postajalo je sve crvenije. Izgledala je kao da se polila ključalom vodom. Fadž je zurio u Dambldora s vrlo blesavim izrazom lica, kao da je ošamućen iznenadnim udarcem, pa ne može da poveruje da se to desilo. On tiho zakrklja, a onda se osvrnu ka Kingsliju i čoveku kratke prosede kose, jedinom od prisutnih koji se do tada nije oglasio. Ovaj drugi ohrabrujuće klimnu Fadžu, i malo se pomeri napred, odmakavši se od zida. Hari vide kako mu ruka gotovo ležerno klizi ka džepu.

– Ne budi smešan, Doulišu – reče Dambldor ljubazno. – Siguran sam da si odličan Auror – sećam se da si dobio 'natprosečno' na svim O.I.Č.T. testovima – ali ako samo pokušaš da me... ovaj... silom *privedeš*, moraću da te povredim.

Čovek po imenu Douliš gotovo glupavo zatrepta. Ponovo je pogledao ka Fadžu,

kao da od njega očekuje nagoveštaj šta dalje da preduzme.

– Tako dakle – zlobno se isceri Fadž, pribravši se – nameravaš da sâm samcijat središ Douliša, Okovgroma, Dolores i mene, bez ičije pomoći, je li, Dambldore?

– Merlinove mi brade, ne – reče Dambldor smešeći se – sem ukoliko ne budete toliko budalasti da me primorate na to.

– Neće biti sam! – reče profesorka Mek Gonagal glasno, gurnuvši ruku u odoru.

– Biću, Minerva! – reče Dambldor oštro. – Potrebna si Hogvortsu!

– Dosta s tim glupostima! – reče Fadž, izvlačeći vlastiti štapić. – Doulišu! Okovgrome! *Drž'te ga*!

Sobom blesnu tanak zrak srebrne svetlosti. Začu se prasak poput hica iz puške, i pod zadrhta. Neka ruka ščepa Harija za vrat otpozadi i baci ga snažno na pod u trenutku kad sevnu još jedan srebrni zrak. Nekoliko portreta poče da viče, Foks zakriča, a vazduh se ispuni oblakom prašine. Kašljucajući od prašine, Hari vide kako jedna tamna figura ispred njega pada na pod uz tresak. Začuše se krik i tup udarac, a neko povika: „Ne!" Zatim se začu zvuk slomljenog stakla, izbezumljeno trupkanje stopalima, hroptaj... i tišina.

Hari se iskobelja i osvrnu kako bi video ko ga je to napola davio, i spazi profesorku Mek Gonagal kako čuči kraj njega. Odgurnula je i njega i Marijetu da ne budu ozleđeni. Uskovitlana prašina polako se slegala po njima. Pomalo zadihan, Hari vide veoma visoku figuru kako se kreće prema njima.

– Jeste li dobro? – upita Dambldor.

– Da! – reče profesorka Mek Gonagal, ustajući i povlačeći Harija i Marijetu sa sobom.

Prašina se raščistila. Pred njima se ukazaše jadni ostaci kancelarije, Dambldorov radni sto beše prevrnut, svi stočići s vretenastim nogama behu oboreni na pod, a srebrni instrumenti razbijeni u paramparčad. Fadž, Ambridžova, Kingsli i Douliš ležali su nepokretni na podu. Iznad njih je u širokom luku kružio Feniks Foks, nežno pojući.

– Na nesreću, morao sam da začaram i Kingslija, ili bi delovalo krajnje sumnjivo – reče Dambldor tihim glasom. – Zaista je vrlo brzo shvatio šta treba da uradi, pa je modifikovao sećanje gospođice Edžkom, dok su svi gledali na drugu stranu – zahvali mu se u moje ime, hoćeš li, Minerva?

– Dakle, svi će se ubrzo probuditi i najbolje je da ne znaju da smo imali vremena da se dogovaramo – morate se pretvarati da je prošao tek trenutak, kao da su samo pali na pod, neće se ni setiti...

– Gde ćeš ti, Dambldore? – prošaputa profesorka Mek Gonagal. – U Ulicu Grimold?

– O, ne – reče Dambldor sa smrknutim osmehom – ja se neću sakrivati. Fadž će uskoro poželeti da me nikada nije ni pomerio s Hogvortsa, to vam obećavam.

– Profesore Dambldor... – poče Hari.

Nije znao šta prvo da kaže: koliko mu je žao što je pokrenuo DA i izazvao sve ove probleme, ili kako se užasno oseća što Dambldor odlazi da bi njega, Harija, spasao od izbacivanja? Ali ga Dambldor preseče pre nego što je išta stigao da izusti.

– Slušaj me Hari – reče on žurno. – Moraš da učiš Oklumenciju što bolje možeš. Jesi li me razumeo? Čini sve što ti profesor Snejp kaže, i vežbaj to svake večeri pred spavanje, kako bi svoj um zatvorio za rđave snove. Vrlo brzo ćeš i sâm shvatiti zašto, ali moraš mi obećati...

Čovek po imenu Douliš poče da se mrda. Dambldor stegnu Harijev ručni zglob.

– Zapamti... zatvori svoj um...

Ali kad se Dambldorovi prsti sklopiše oko Harijeve kože, on oseti bolno probadanje u ožiljku na čelu, i ponovo oseti tu užasnu, zmijsku čežnju da napadne Dambldora, da ga ugrize, da ga povredi...

– ... i shvatićeš – prošapta Dambldor.

Foks je kružio po kancelariji i iznenada prolete tik iznad njega. Dambldor pusti Harija, podiže ruku i čvrsto se uhvati za Feniksov dugački zlatni rep. Blesnu plamen i njih dvojica nestadoše.

– Gde je on? – vrisnu Fadž, odrazivši se s poda. – *Gde je*?

– Ne znam! – povika Kingsli, koji takođe skoči na noge.

– Pa, nije moguće da se Prebacio! – povika Ambridžova. – To se ne može izvesti iz škole...

– Stepenice! – vrisnu Douliš i baci se na vrata, otvori ih i nestade kroz njih, praćen Kingslijem i Ambridžovom. Fadž je oklevao, a onda se polako pridiže na noge, tresući prašinu s odore. Zavlada dug, bolan tajac.

– Pa, Minerva – reče Fadž pakosno, ispravljajući svoj zarozani rukav – bojim se da je to kraj tvog prijatelja Dambldora.

– To ti misliš, je li? – reče profesorka Mek Gonagal prezrivo.

Fadž kao da je nije čuo. Gledao je po razbucanoj kancelariji. Nekoliko portreta zasikta ka njemu, a jedan ili dva mu pokazaše vrlo ružne gestove rukom.

– Bolje pošalji ovo dvoje u krevet – reče Fadž, osvrnuvši se ka profesorki Mek Gonagal i glavom joj pokaza da odvede Harija i Marijetu.

Profesorka Mek Gonagal ništa ne reče, već izmaršira gurajući Harija i Marijetu kroz vrata. Dok su se ona zatvarala za njima, Hari začu glas Fineasa Nigelusa.

– Znate, ministre, ja se u mnogim stvarima ne slažem s Dambldorom... ali ne možete poreći da ima stila...

28. Snejpova najgora uspomena

Dolores Džejn Ambridž (Veliki inkvizitor) zamenila je Albusa Dambldora na mestu direktora Hogvortske škole za veštičarenje i čarobnjaštvo.
Gore navedeno je u skladu s Dekretom o obazovanju broj dvadeset osam.

Potpisao:
Kornelijus Osvald Fadž,
Ministar magije

Ovakva obaveštenja su osvanula po celoj školi, ali nisu objašnjavala otkud svaka osoba u zamku saznala da je Dambldor savladao dva Aurora, Veliku inkvizitorku, ministra magije i njegovog mlađeg savetnika da bi pobegao. Gde god Hari krenuo po zamku, jedina tema razgovora bila je Dambldorov beg, i mada su neki detalji iskrivljeni u silnom prepričavanju (Hari je čuo jednu drugakinju kako ubeđuje drugaricu da Fadž trenutno leži u Sent Mungu s bundevom umesto glave), bilo je iznenađujuće koliko su ostale informacije bile tačne. Svi su, na primer, znali da su

Hari i Marijeta bili jedini đaci koji su prisustvovali sceni u Dambldorovoj kancelariji i, pošto je Marijeta sada bila u bolničkom krilu, Harija su opsedali zahtevima da podnese izveštaj iz prve ruke.

– Dambldor će se brzo vratiti – reče samouvereno Erni Makmilan dok su se vraćali s Herbologije, pošto je pažljivo saslušao Harijevu priču. – Nisu mogli da ga uklone kad smo bili na drugoj godini, a neće im ni sada uspeti. Debeli Fratar mi je rekao... – on zaverenički spusti glas, tako da su Hari, Ron i Hermiona morali da se nagnu bliže njemu da bi ga čuli – ... da je Ambridžova sinoć pokušala da se vrati u njegovu kancelariju, pošto su pročešljali zamak i imanje u potrazi za njim. Nije mogla da prođe pored gargojla. Direktorska kancelarija se zapečatila i odbija da je propusti. – Erni se zlobno iskezi. – Čujem da je posle toga imala pravi mali napad besnila.

– Oh, ne sumnjam da je već videla sebe kako sedi gore u direktorovoj kancelariji – reče Hermiona, dok su koračali uz kamene stepenike ka Ulaznoj dvorani. – Da gospódari odatle svim nastavnicima, ta glupa, naduvana, moći željna stara...

– Da li *stvarno* želiš da dovršiš tu rečenicu, Grejndžerova?

Drako Melfoj je iskrsnuo iza vrata, praćen Krebom i Gojlom. Njegovo bledo šiljato lice bilo je ozareno zlobom.

– Bojim se da ću morati da skinem nekoliko poena Grifindoru i Haflpafu – otezao je on.

– Samo nastavnici mogu da skidaju poene kućama, Melfoje – odmah će Erni.

– Da, a mi smo asistenti, zar se ne sećaš? – zareža Ron.

– Znam da *asistenti* ne mogu da skidaju poene, Vižljav-care – iskezi se Melfoj. Kreb i Gojl se zakikotaše. – Ali pripadnici Inkvizitorskog odreda...

– *Čega*? – upita Hermiona oštro.

– Inkvizitorskog odreda, Grejndžerova – reče Melfoj, pokazujući na sićušno srebrno „I“ na svojoj odori, tik ispod asistentske značke. – Elitna grupa đaka koji podržavaju Ministarstvo magije, koje je profesorka Ambridž lično odabrala. U svakom slučaju, članovi Inkvizitorskog odreda imaju ovlašćenje da oduzimaju poene... stoga, Grejndžerova, tebi oduzimam pet jer si nepristojno govorila o našoj novoj direktorki. Tebi smanjujem pet poena, Makmilane, zato što si mi protivrečio. Pet uzimam i tebi, Poteru, jer mi se ne dopadaš. Vizli, košulja ti nije uvučena u pantalone, pet poena manje. Ah, da, umalo da zaboravim, Grejndžerova, ti si Blatokrvna, i to će te koštati deset poena.

Ron izvuče štapić, ali ga Hermiona odgurnu u stranu, došapnuvši mu: – Nemoj!

– Mudar potez, Grejndžerova – Melfoj se gušio od uzbuđenja. – Novi direktor, novo doba... budi dobar, Poteriću... i ti, Vižljav-care...

Od srca se nasmejavši, on produži dalje praćen Krebom i Gojlom.

– Blefirao je – reče Erni, delujući zgroženo. – Nemoguće je da mu je dozvoljeno da skida poene... to bi bilo smešno... potpuno bi potkopalo sistem asistenata.

Ali Hari, Ron i Hermiona već su bili automatski pogledali ka džinovskim

peščanicima koji su stajali u nišama duž zida iza njih, a koji su beležili poene kuća. Tog jutra Grifindor i Rejvenklo bili su izjednačeni u vođstvu. Pred njihovim očima kamenčići poleteše uvis, smanjujući količinu u nižim delovima. Zapravo, jedini peščanik koji je ostao nepromenjen bio je smaragdima napunjen sliterinski.

– Primetili ste, je li? – začu se Fredov glas.

On i Džordž su se upravo spustili niz mermerno stepenište, pridruživši se Hariju, Ronu, Hermioni i Erniju u podnožju peščanika.

– Melfoj nam je upravo svima skupa skinuo jedno pedeset poena – reče Hari besno, dok su posmatrali kako još nekoliko kamenčića izleće iz grifindorskog peščanika uvis.

– Da, Montagju je pokušao i nas da kazni tokom odmora – reče Džordž.

– Kako to misliš, 'pokušao'? – brzo će Ron.

– Nije uspeo sve da izgovori – reče Fred – zahvaljujući činjenici da smo ga ubacili naglavačke u onu Nestajuću vitrinu na prvom spratu.

Hermiona je bila vidno šokirana.

– Ali upašćete u velike nevolje!

– Ne dok se Montagju ponovo ne pojavi, a to može da bude tek kroz nekoliko nedelja, pojma nemam kuda smo ga poslali – reče Fred, mrtav hladan. – A i svejedno nam je... rešili smo da više ne brinemo hoćemo li upasti u nevolju.

– Zar vas je ikada bilo briga? – upita Hermiona.

– Naravno da jeste – odgovori Džordž. – Nikada nas nisu izbacili iz škole, zar ne?

– Uvek smo znali gde da povučemo crtu – reče Fred.

– ... možda bismo tu i tamo nagazili na nju – priznade Džordž.

– Ali bismo uvek stali pre nego što bismo izazvali pravi džumbus – reče Fred.

– A sada? – upita Ron znatiželjno.

– Pa, sada... – reče Džordž.

– ... pošto više nema Dambldora... – reče Fred.

– ... mislimo da je malo nereda... – reče Džordž.

– ... baš ono što naša nova direktorka zaslužuje – reče Fred.

– Ne smete! – prošaputa Hermiona. – Stvarno ne smete! Ona bi baš volela da joj date razlog da vas izbaci!

– Ti ne kapiraš, Hermiona, je li? – reče Fred, nasmešivši joj se. – Više nam se i ne ostaje ovde. Otišli bismo iz ovih stopa da nismo odlučili da prvo učinimo ono što je u našoj moći, u Dambldorovo ime. A ionako – on pogleda na sat – prva faza samo što nije počela. Ja bih se pojavio u Velikoj sali za vreme ručka, da sam na vašem mestu, kako bi nastavnici videli da vi nemate nikakve veze s tim.

– Da nemamo nikakve veze sa čim? – upita Hermiona zabrinuto.

– Videćeš – reče Džordž. – Hajde sada, idite.

Fred i Džordž se okrenuše i nestadoše u sve većoj masi učenika koji su silazili niz stepenice na ručak. Delujući krajnje uznemireno, Erni Makmilan promrmlja nešto o

nedovršenom domaćem iz Preobražavanja, i odjuri dalje.

– Mislim da bi *stvarno trebalo* da se sklonimo odavde, znate – reče Hermiona nervozno. – Za svaki slučaj...

– Aha, važi – reče Ron, i sve troje krenuše ka ulazu u Veliku salu, ali Hari jedva da je i pogledao u začaranu tavanicu koja je pokazivala brzajuće bele oblake kad ga neko potapša po ramenu i on se, okrenuvši se, nađe nosem u nos sa domarom Filčom. Hari odskoči nekoliko žurnih koraka unazad: Filča je bilo najbolje gledati s distance.

– Direktorka bi htela da te vidi, Poteru – isceri se on.

– Nisam ja – ote se glupavo Hariju, koji je odmah pomislio na ono što su Fred i Džordž planirali, šta god to bilo. Filčova vilica zatrese se od tihog smeha.

– Nečista savest, je li? – dahtao je. – Pođi za mnom.

Hari se osvrnu ka Ronu i Hermioni, koji su izgledali zabrinuto. On slegnu ramenima, i pođe za Filčom nazad u Ulaznu dvoranu, kroz nadolazeću plimu gladnih učenika.

Filč je bio u izuzetnom raspoloženju. Pevušio je promuklo sebi u bradu dok su se penjali uz mermerne stepenice. Kada su došli do prvog sprata, on reče: – Stvari se ovde menjaju, Poteru.

– Primetio sam – reče Hari hladno.

– Dabome... godinama sam govorio Dambldoru da je previše popustljiv prema svima vama – reče Filč, zlobno se kikoćući. – Vi, prljave male zverke, nikada ne biste bacali smrdibombe kad biste znali da imam ovlašćenje da vas bičujem dok ne prokrvarite, je li? Niko ne bi ni pomislio da baca zubate frizbije po hodnicima kada bih ja mogao da vas obesim za noge u mojoj kancelariji, zar ne? Ali kada Dekret o obrazovanju broj dvadeset devet stupi na snagu, Poteru, moću ću sve to da radim... *plus* je ona zamolila ministra da potpiše naređenje za izbacivanje Pivsa iz škole... oh, stvari će ovde biti mnogo drugačije, sada kada je ona glavna...

Ambridžova se očigledno svojski potrudila da pridobije Filča na svoju stranu, pomisli Hari, a najgore je bilo to što će se on verovatno pokazati kao važno oružje: jedino su Vizlijevi blizanci znali više od njega o školskim tajnim prolazima i skrovištima.

– Evo nas – reče on, kezeći se Hariju dok je triput kucao na vrata kancelarije profesorke Ambridž, i širom ih otvori. – Mali Poter je tu da vas vidi, gospoja.

Kancelarija Ambridžove, koju je Hari tako dobro upoznao na svojim mnogobrojnim kaznenim časovima, bila ja ista kao pre, izuzev velike drvene ploče na njenom stolu, na kojoj je zlatnim slovima pisalo: DIREKTORKA. Takođe, njegova *Vatrena strela* i Fredove i Džordžove *Čistačice*, na čiji prizor se trže, bile su okovane lancima i zaključane katancem za debelu gvozdenu alku na zidu iza njenog stola.

Ambridžova je sedela za stolom, žurno škrabajući po svom ružičastom pergamentu, ali čim oni uđoše podiže pogled i široko se nasmeši.

– Hvala ti, Arguse – reče ona sladunjavim glasom.

– Nema na čemu, gospo, nema na čemu – reče Filč, naklonivši se koliko mu je njegov reumatizam dopuštao, i izađe unatraške kroz vrata.

– Sedi – reče Ambridžova odsečno, pokazujući na stolicu. Hari sede. Ona još nekoliko trenutaka nastavi da škraba. On je za to vreme posmatrao odvratne mačiće koji su skakutali po svojim posudama iznad njene glave, pitajući se kakav mu novi užas sprema.

– E, pa – reče ona najzad i odloži pero, nalik žabi koja se sprema da proguta izuzetno sočnu muvu. – Šta bi hteo da popiješ?

– Molim? – reče Hari, siguran da ju je pogrešno čuo.

– Da popiješ, gospodine Poteru – reče ona, još šire se nasmešivši. – Čaj? Kafu? Sok od bundeve?

Kako je koje piće nudila, kratko bi zamahnula štapićem, i šolja ili čaša bi se pojavili na njenom stolu.

– Ništa, hvala – reče Hari.

– Insistiram da piješ sa mnom – reče ona, a glas joj postade preteće sladunjav. – Izaberi šta ćeš.

– U redu... čaj, onda – reče Hari, slegnuvši ramenima.

Ona ustade i napravi čitavu predstavu od sipanja mleka u čaj, okrenuvši mu pri tom leđa. Onda obiđe oko stola sa šoljicom, smešeći se na zloslutno sladak način.

– Eto – reče ona, dodajući mu šoljicu. – Popij ga pre nego što se ohladi, hoćeš li? Dakle, sada, gospodine Poter... Mislim da bi trebalo malo da proćaskamo, posle sinoćnih uznemirujućih događaja.

On joj ništa ne odgovori. Ona se smesti nazad na svoje mesto i pričeka. Posle nekoliko dugih trenutaka u tišini, ona veselo reče: – Ne piješ!

On pridiže čašu usnama a onda je iznenada spusti. Jedno od užasnih naslikanih mačića imalo je velike okrugle plave oči, poput magičnog oka Ludookog Ćudljivka, i Hariju upravo pade na pamet šta bi Ludooki rekao kada bi čuo da je Hari popio nešto što mu je ponudio dobro mu poznat neprijatelj.

– Šta je bilo? – reče Ambridžova, koja ga je još uvek pomno posmatrala. – Hoćeš li malo šećera?

– Ne – reče Hari.

On ponovo pridiže šolju usnama, pretvarajući se da je otpio gutljaj, iako je držao usta čvrsto zatvorena. Ambridžovoj se lice ozari osmehom.

– Dobro – prošaputa ona. – Vrlo dobro. Dakle, sada... – ona se malčice nagnu ka njemu. – *Gde je Albus Dambldor*?

– Pojma nemam – odmah će Hari.

– Pij, pij – reče ona, još uvek se smešeći. – A sada, gospodine Poter, nemojmo da se igramo dečjih igara. Znam da znaš kuda je on otišao. Ti i Dambldor ste zajedno u ovome još od početka. Razmotri svoj položaj, gospodine Poter...

– Ne znam gde je on.

Hari isfolira još jedan gutljaj.

– Vrlo dobro – reče Ambridžova izgledajući nezadovoljno. – U tom slučaju, budi ljubazan i reci mi gde je trenutno prebivalište Sirijusa Bleka.

Hariju se prevrnu stomak, a ruka kojom je držao šoljicu zadrhta mu tako da šoljica začangrlja na svojoj tacni. On prinese šoljicu ustima, stisnuvši usne, i malo vrele tečnosti prosu mu se po odori.

– Ne znam – reče, malo prebrzo.

– Gospodine Poter – reče Ambridžova – podsetiću te da sam ja ta koja umalo nisam uhvatila kriminalca Bleka u grifindorskom kaminu u oktobru. Savršeno dobro znam da se sastajao s tobom, i da sam imala ikakav dokaz za to, nijedan od vas dvojice danas ne bi bio na slobodi, to ti garantujem. Ponoviću, gospodine Poter... gde je Sirijus Blek?

– Nemam blage veze – reče Hari glasno. – Pojma nemam.

Zurili su jedno u drugo toliko dugo da Hari oseti kako mu oči suze. Onda Ambridžova ustade.

– Vrlo dobro, Poteru, ovoga puta ću ti verovati na reč, ali upozoravam te: moć Ministarstva stoji iza mene. Svi kanali komunikacije s ovom školom su pod prismotrom. Uprava Flu-mreže motri na svaki kamin u Hogvortsu – izuzev mog, razume se. Moj Inkvizitorski odred otvara i čita svu sovinu poštu koja dolazi i odlazi odavde. A gospodin Filč motri na sve tajne prolaze koji vode iz zamka. Ako pronađem i trunčicu dokaza...

BUUM!

Pod kancelarije zadrhta. Ambridžova skliznu u stranu, i uhvati se za sto tražeći oslonac, posve šokirana.

– Šta to bi...?

Zurila je u vrata. Hari iskoristi tu priliku da isprazni svoju gotovo punu šoljicu čaja u najbližu vazu sa suvim cvećem. Čuo je ljude kako trče i vrište nekoliko spratova ispod njih.

– Nazad na ručak, Poteru! – povika Ambridžova podigavši štapić, i izlete iz kancelarije. Hari joj dade nekoliko sekundi prednosti, a onda pojuri za njom da vidi šta je izvor tog silnog meteža.

Nije ga bilo teško pronaći. Samo sprat ispod njih vladala je paklena pometnja. Neko (a Hari je imao prilično jasnu ideju ko bi to mogao biti) potpalio je, činilo se, ogroman sanduk pun začaranih vatrometa.

Zmajevi, celi sačinjeni od zelenih i zlatnih varnica, jezdili su gore-dole hodnicima ispuštajući vatrene kugle i izazivajući glasne eksplozije dok su proletali; drečavoružičasti vatreni vrtuljci, prečnika skoro dva metra, preteće su fijukali kroz vazduh, poput mnogobrojnih letećih tanjira; rakete su se odbijale od zidova ostavljajući za sobom trag od sjajnih srebrnih zvezda; prskalice su same od sebe

iskricama ispisivale psovke po vazduhu; petarde su eksplodirale poput mina gde god bi Hari pogledao i, umesto da dogore, nestanu s vidika ili se šišteći zaustave, ova pirotehnička čuda kao da su dobijala na snazi i ubrzanju što ih je duže gledao.

Filč i Ambridžova su stajali nasred stepenica, očito ukočeni od užasa. Dok ih je Hari posmatrao, jedan od većih vatrenih vrtuljaka kao da požele više prostora za manevrisanje, pa se zavrte ka Ambridžovoj i Filču, uz zloslutno *fiiiijuuuuu*. Oni prestrašeno vrisnuše i čučnuše, a vrtuljak izlete pravo kroz prozor iza njih i odjezdi preko imanja. U međuvremenu, nekoliko zmajeva i veliki ljubičasti slepi miš koji se zlokobno dimio, iskoristili su priliku i pobegli na drugi sprat kroz otvorena vrata na kraju hodnika.

– Požuri, Filč, brzo! – zakrešta Ambridžova – razići će se po celoj školi, ako nešto ne učinimo – *Ošamuti*!

Iz vrha njenog štapića izlete mlaz crvenih varnica i pogodi jednu od raketa. Umesto da se ukoči u vazduhu, ona eksplodira s takvom silinom da napravi rupu u slici setne veštice nasred livade. Ova je taman na vreme pobegla i, koji trenutak kasnije pojavila se na susednoj slici, gde se nekoliko čarobnjaka koji su igrali karte žurno pridigoše da joj ustupe mesto.

– Nemoj da ih Ošamućuješ, Filč! – povika Ambridžova ljutito da je svi čuju, kao da je to bila njegova čin.

– Dobro, direktorka! – dahćući reče Filč koji, budući Poruga, nije mogao da Ošamuti vatromete ništa više nego što bi mogao da ih proguta. On odjuri do najbližeg plakara, izvuče metlu i poče njom da mlati vatromete po vazduhu. Za koju sekundu vrh metle je goreo.

Hari je dovoljno video. Smejući se, sagnuo se što je niže mogao, potrčao ka vratima za koja je znao da se kriju iza tapiserije malo dalje niz hodnik, i skliznuo kroz njih, da bi tu zatekao Freda i Džordža kako se kriju, slušaju krike Ambridžove i Filča i tresu se od potisnutog veselja

– Impresivno – reče Hari tiho, kezeći se. – Veoma impresivno... istisnućete doktora Filibastera iz posla, bez problema...

– Hvala – prošaputa Džordž, brišući suze od smeha s lica. – Oh, nadam se da će sledeći put pokušati da ih natera da Nestanu... umnožavaju se desetostruko kad pokušaš tu čin.

Vatrometi su nastavili da gore i šire se po celoj školi u toku popodneva. Iako su izazvali mnogo pometnje, pogotovu petarde, ostalim nastavnicima nisu mnogo smetali.

– Bože, bože – reče profesorka Mek Gonagal sarkastično, kad jedan od zmajeva ulete u njenu učionicu, bljujući vatru uz seriju praštavih eksplozija. – Gospođice Braun, možete li da otrčite do direktorke i obavestite je da imamo odbegli vatromet u našoj učionici?

Konačan ishod bio je da je profesorka Ambridž provela svoje prvo popodne kao direktorka trčeći po celoj školi, odgovarajući na pozive ostalih nastavnika, od kojih

izgleda niko nije bio u stanju da oslobodi svoje učionice vatrometa bez njene pomoći. Kada se i poslednje zvono oglasilo, i đaci se zaputili ka grifindorskoj kuli s torbama na leđima, Hari uz neizmerno zadovoljstvo primeti razbarušenu i garavu Ambridžovu kako se lica oblivenog znojem tetura iz pravca Flitvikove učionice.

– Mnogo vam hvala, profesorka! – reče profesor Flitvik svojim piskavim glasićem. – Naravno, mogao sam i sâm da se oslobodim ovih prskalica, ali nisam bio siguran da li imam *ovlašćenje*.

Smešeći se, on zatvori vrata svoje učionice pred njenim režećim licem.

Te večeri su Fred i Džordž bili heroji u grifindorskom boravku. Čak se i Hermiona probila kroz uzbuđenu gomilu da im čestita.

– Bio je to divan vatromet – reče ona s divljenjem.

– Hvala – reče Džordž, istovremeno iznenađen i zadovoljan. – Vizlijevski požarni čarobnjakometi. Jedini problem je što smo istrošili čitave zalihe. Sada moramo da ih pravimo ispočetka.

– Ipak, vredelo je – reče Fred, koji je primao narudžbine od razgalamljenih grifindoraca. – Ako hoćeš da staviš svoje ime na listu čekanja, Hermiona, koštaju pet galeona komplet *Osnovni plamičak*, a dvadeset *Usijanje deluks*...

Hermiona se vrati za sto gde su sedeli Hari i Ron, zureći u svoje školske torbe, kao da se nadaju da će njihovi domaći zadaci iskočiti iz njih i sami se napisati.

– Pa dobro, zašto ne uzmemo jedno slobodno veče? – upita Hermiona veselo, kada srebrnorepa vizlijevska raketa projuri pored prozora. – Uostalom, uskršnji raspust počinje u petak, tada ćemo imati vremena na pretek.

– Da li ti je dobro? – upita Ron, zureći u nju s nevericom.

– Pa sad, kad si već spomenuo – reče Hermiona veselo – znaš... mislim da se osećam pomalo... *buntovno*.

Hari je i dalje mogao da čuje daleke odjeke odbeglih petardi kada su, sat vremena kasnije, on i Ron otišli u krevet, a dok se presvlačio jedna prskalica prolete pored tornja, i dalje odlučno ispisujući reč „KAKA“.

On se uzvera u krevet, zevajući. Pošto je skinuo naočare, vatrometi koji bi povremeno proleteli pored prozora izgledali su mu zamagljeni, poput iskričavih oblaka, prelepi i misteriozni na crnom nebu. Okrenuo se na bok, pitajući se kako je Ambridžovoj, posle prvog dana na Dambldorovom radnom mestu, i kako će Fadž reagovati kada čuje da je škola veći deo dana bila u stanju haosa. Nasmešivši se, Hari sklopi oči...

Zujanje i eksplozije odbeglih vatrometa po imanju postajali su, činilo se, sve udaljeniji... ili se možda on udaljavao od njih...

Pao je pravo u hodnik koji je vodio u Odsek za misterije. Jurio je ka običnim crnim vratima... *neka se otvore... neka se otvore*...

Tako i bi. Obreo se u kružnoj sobi punoj vrata... prošao je kroz nju, stavio ruku na istovetna, druga vrata i otvorio ih...

Sada je bio u dugačkoj, pravougaonoj sobi ispunjenoj čudnovatim mehaničkim škljocanjem. Po zidu su se kretale razigrane mrlje svetlosti, ali nije zastao da ih pobliže osmotri... morao je da produži dalje...

Na samom kraju sobe bila su još jedna vrata... i ona se otvoriše na njegov dodir...

I sada je bio u prigušeno osvetljenoj sobi, visokoj i širokoj poput crkve, u kojoj su se nalazili samo redovi i redovi visokih polica, svaka prepuna malih, prašnjavih staklenih kugli... Harijevo srce stade ubrzano da lupa od uzbuđenja... znao je kuda treba da ide... potrčao je napred, ali njegovi koraci ne napraviše nikakav zvuk u ogromnoj napuštenoj sobi...

U ovoj prostoriji bilo je nešto što strašno mnogo želi...

Nešto što želi... ili što neko drugi želi...

Ožiljak ga zabole...

TRAS!

Hari se istog trena probudi, zbunjen i ljut. Mračna spavaonica odzvanjala je od smeha.

– Kul! – reče Šejmus, čija se silueta nazirala nasuprot prozoru. – Mislim da je jedan od onih vrtuljaka udario u raketu, i kao da su se sparili, dođite da vidite!

Hari začu kako Ron i Din iskaču iz kreveta da bi bolje videli. On je ležao potpuno miran i nem dok mu se bol u ožiljku smirivao, a razočaranje počinjalo da ga preplavljuje. Osećao se kao da mu je neko u poslednjem trenutku istrgnuo iz ruku predivno blago... ovoga puta bio je tako blizu.

Pored prozora grifindorskog tornja sada su proletali svetlucajući ružičastosrebrnasti krilati prasići. Hari je ležao i slušao razdragane zviždуke grifindoraca u spavaonicama ispod njih. Stomak mu se mučno zgrči na pomisao da naredne večeri ima Oklumenciju.

* * *

Hari je ceo sledeći dan proveo strepeći šta će Snejp reći ako otkrije koliko je duboko prodro u Odsek za misterije u svom poslednjem snu. Obuzet osećanjem krivice, on shvati da nije nijedanput vežbao Oklumenciju od njihovog poslednjeg susreta: previše toga se događalo od Dambldorovog odlaska. Bio je siguran da ne bi mogao da isprazni svoj um čak i da je pokušao. Međutim, sumnjao je da će Snejp prihvatiti takvo opravdanje.

Toga dana, tokom nastave, pokušao je u poslednji čas malo da provežba te stvari, ali nije vredelo. Kad god bi zaćutao i pokušao da se oslobodi svih misli i emocija, Hermiona bi neprekidno zapitkivala šta nije u redu. Uostalom, nije bio najbolji trenutak da isprazni um dok nastavnici nasumično ispituju đake gradivo iz prethodnih lekcija.

Pripremivši se na najgore, on se posle večere zaputi do Snejpove kancelarije.

Međutim, na pola puta kroz Ulaznu dvoranu Čo dotrča do njega.

– Ovamo – reče Hari, srećan što ima razlog da odloži svoj susret sa Snejpom, pokazujući joj da pređu u ćošak Ulazne dvorane, gde su stajali ogromni peščanici. Grifindorski je sada bio gotovo prazan. – Jesi li dobro? Ambridžova te nije zapitkivala oko DA-e?

– Oh, ne – žurno će Čo. – Ne, samo sam... pa, samo sam htela da ti kažem... Hari, nisam mogla ni da zamislim da će Marijeta da kaže...

– Da, pa šta ćeš – reče Hari smrknuto. Smatrao je da Čo treba malo pažljivije da bira prijatelje. Bila je slaba uteha što je, prema poslednjim vestima, Marijeta još bila u bolničkom krilu, a Madam Pomfri nije uopšte bila u stanju da zaleči njene bubuljice.

– Ona je inače stvarno divna osoba – reče Čo. – Samo je pogrešila...

Hari je pogleda s nevericom.

– *Divna osoba koja je pogrešila*? Sve nas je prodala, uključujući i tebe!

– Da, ali... svi smo se izvukli, zar ne? – reče Čo molećivo. – Znaš već, njena mama radi u Ministarstvu, stvarno joj je teško...

– I Ronov tata radi u Ministarstvu! – reče Hari besno. – A za slučaj da nisi primetila, njemu ne piše 'tužibaba' na licu...

– To je bio stvarno užasan trik Hermione Grejndžer – reče Čo žustro. – Trebalo je da nam kaže da je bacila urok na onaj spisak...

– Ja mislim da je to bila fenomenalna ideja – reče Hari hladno. Čo porumene, a oči joj blesnuše.

– Oh, da, zaboravila sam... naravno, pa to je ideja tvoje drage *Hermione*...

– Nemoj samo opet da mi plačeš – upozori je Hari.

– Taman posla! – povika ona.

– Da... pa... dobro, onda – reče on. – Trenutno imam dovoljno briga i bez toga.

– Onda idi pa ih brini! – reče Čo gnevno, okrenu se na peti i odjuri od njega.

Besneći, Hari se spusti niza stepenice ka Snejpovoj tamnici i, mada je iz iskustva znao da će Snejpu biti mnogo lakše da mu prodre u um ako dođe besan i uznemiren, on je, sve dok nije došao do vrata tamnice, razmišljao samo o tome šta je još trebalo da kaže Čo o Marijeti.

– Kasniš, Poteru – reče Snejp hladno kada je Hari zatvorio vrata za sobom.

Snejp je stajao leđima okrenut Hariju, po običaju vadeći neke od svojih misli, i pažljivo ih smeštao u Dambldorovo Sito-za-misli. On ubaci poslednju srebrnu nit u kamenu zdelu i okrenu se Hariju.

– Dakle – upita on. – Da li si vežbao?

– Da – slaga Hari, pomno posmatrajući nogu Snejpovog stola.

– Pa, uskoro ćemo otkriti da li je tako, zar ne? – reče Snejp resko. – Izvadi štapić, Poteru.

Hari zauze svoju uobičajenu pozu, suočivši se sa Snejpom, sa stolom između njih. Srce mu je bubnjalo od ljutnje na Čo i strepnje koliko će Snejp uspeti da izvuče iz

njegovog uma.

– Kada izbrojim do tri, onda – reče Snejp lenjo. – Jedan... dva...

Vrata Snejpove kancelarije se uz tresak otvoriše i Drako Melfoj ulete unutra.

– Profesore Snejp, gospodine... oh... izvinite...

Melfoj je, vidno iznenađen, zurio u Snejpa i Harija.

– U redu je, Drako – reče Snejp, spustivši štapić. – Poter je ovde radi dopunske časove iz Napitaka.

Hari nije video Melfoja toliko srećnog otkako je Ambridžova izvršila inspekciju na Hagridovom času.

– Nisam znao – reče on kezeći se Hariju, koji je znao da mu je lice pocrvenelo. Dao bi sve na svetu da može da vikne istinu Melfoju u lice – ili, još bolje, da ga pogodi jednom dobrom kletvom.

– Dakle, Drako, šta je bilo? – upita Snejp.

– Profesorka Ambridž, gospodine... potrebna joj je vaša pomoć – reče Melfoj. – Pronašli su Montagjua, gospodine, stvorio se zaglavljen u toaletu na četvrtom spratu.

– Otkud on tamo? – insistirao je Snejp.

– Ne znam, gospodine, i sâm je pomalo zbunjen.

– Dobro, onda. Poteru – reče Snejp – nastavićemo ovu lekciju sutra uveče.

On se okrenu i izjuri iz učionice. Melfoj nečujno reče Hariju: – *Dopunski časovi iz Napitaka*? – a onda se okrenu i pođe za Snejpom.

Kipteći od besa, Hari vrati štapić u odoru i krenu da napusti sobu. Makar je dobio još dvadeset četiri časa da vežba. Znao je da treba da bude zahvalan što se za dlaku izvukao iz neprijatne situacije, mada po cenu da Melfoj celoj školi ispriča kako je njemu, Hariju, potrebna dopunska nastava iz Napitaka.

Već je bio na vratima kancelarije kad ga primeti: odblesak srebrnaste svetlosti koji je treperio na dovratku. On zastade, i zagleda se u njega, prisetivši se nečega... a zatim mu sinu: bilo je nalik svetlima koja je video prošle noći u snu, svetlima u drugoj sobi kroz koju je prošao na putu kroz Odsek za misterije.

On se osvrnu. Svetlost je dopirala iz Sita-za-misli koje je stajalo na Snejpovom stolu. Srebrnastobeli sadržaj kovitlao se i talasao u njemu. Snejpove misli... stvari koje on nije želeo da Hari vidi, ako bi se kojim slučajem probio kroz njegove blokade...

Hari se zagleda u Sito-za-misli, dok je u njemu rasla znatiželja... šta je to Snejp toliko želeo da sakrije od Harija?

Srebrnasta svetlost je podrhtavala na zidu... Hari zakorači dva koraka ka stolu, naprežući um. Da li je to možda informacija o Odseku za misterije, koju je Snejp rešio da sakrije od njega?

Hari se osvrnu preko ramena, a srce mu je bubnjalo jače i brže no ikad. Koliko će Snejpu trebati da oslobodi Montagjua iz klozeta? Hoće li se posle toga vratiti pravo u kancelariju, ili će otpratiti Montagjua do bolničkog krila? Svakako ovo poslednje...

Montagju je bio kapiten sliterinskog kvidičkog tima, Snejp će želeti da zna da li je sve u redu s njim.

Hari pređe preostalih nekoliko koraka do Sita-za-misli i stade nad njim, zureći u njegove dubine. Oklevao je, osluškujući, a onda ponovo izvuče štapić. Kancelarija i hodnik ispred nje bili su potpuno nemi. On malčice pročačka sadržaj Sita-za-misli vrhom štapića.

Srebrna tvar u njemu poče veoma brzo da se kovitla. Hari se nagnu ka njoj, i primeti da je postala prozirna. Ponovo je gledao u neku sobu, kao kroz kružni prozor na tavanici... zapravo, ukoliko se nije grdno prevario, gledao je baš u Veliku salu.

Dahom je čak uspeo da zamagli površinu Snejpovih misli... um kao da mu je bio u limbu... bilo bi sumanuto učiniti ono što je bio u sve većem iskušenju da uradi... drhtao je... Snejp bi mogao da se vrati svakog časa... ali Hari pomisli na Čoin bes, Melfojevo podrugljivo lice, i obuze ga nesmotrena smelost.

On duboko udahnu vazduh, i uroni lice u površinu Snejpovih misli. Istog trena, pod kancelarije se zatrese, i ubaci Harija naglavačke u Sito-za-misli...

Padao je kroz hladnu tminu, mahnito se okrećući, a onda...

Stajao je nasred Velike sale, ali u njoj nisu bila četiri stola školskih kuća. Umesto njih, bilo je više od stotinu manjih stolova, svi okrenuti na istu stranu, i za svakim je sedeo po jedan učenik, nisko pognute glave, škrabajući na svitku pergamenta. Jedini zvuk koji se čuo bilo je grebuckanje pera i povremeno šuškanje kada bi neko podesio svoj pergament. Očigledno je to bio neki ispit.

Sunčeva svetlost padala je kroz visoke prozore po njihovim pognutim glavama, koje su se presijavale u kestenjastim i bakarnim i zlatnim bojama pod njenim zracima. Hari se pažljivo osvrnu oko sebe. Snejp mora da je tu negde... ovo je ipak *njegovo* sećanje...

I bio je, za stolom tik iza Harija. Hari se upilji u njega s nevericom. Tinejdžer Snejp bio je vižljast i bled, poput biljke koja raste u mraku. Kosa mu je bila dugačka i masna, i padala mu je po stolu, a dok je piskarao, kukasti nos je držao tek na centimetar od površine pergamenta. Hari se pomeri iza Snejpa i pročita naslov ispitnog zadatka:

ODBRANA OD MRAČNIH VEŠTINA
– OBIČAN ČAROBNJAČKI NIVO

Znači, Snejp mora da je imao petnaest ili šesnaest godina, baš kao Hari sada. Ruka mu je prosto letela preko pergamenta. Napisao je najmanje tridesetak centimetara više od svog najbližeg suseda, a rukopis mu je bio sićušan i skučen.

– Još pet minuta!

Hari poskoči na zvuk toga glasa. Okrenuvši se, vide vrh glave profesora Flitvika kako se kreće između stolova nedaleko od njega. Profesor Flitvik je prolazio pored

dečaka s neurednom crnom kosom... veoma neurednom crnom kosom...

Hari se pomeri tako brzo da bi, da je bio opipljiv, oborio đačke klupe. Umesto toga, kao da je u snu, klizio je između dve klupe ka trećoj. Leđa crnokosog dečaka bila su mu sve bliža i... on se sada uspravi, odloži pero, privukavši svitak pergamenta ka sebi, da proveri šta je napisao...

Hari stade ispred klupe i zagleda se u svog petnaestogodišnjeg oca.

Uzbuđenje ga pogodi negde u dubini stomaka: kao da gleda u samog sebe, ali uz nekoliko namernih grešaka. Džejmsove oči bile su boje lešnika, nos malčice duži od Harijevog, i nije imao ožiljak na čelu, ali imao je isto mršavo lice, ista usta, iste obrve. Džejmsova kosa je štrčala na potiljku, baš kao i Harijeva, a Hari shvati da bi, kada bi Džejms ustao, bili iste visine, koji centimetar manje-više.

Džejms široko zevnu i razbaruši svoju kosu, učinivši je još neurednijom no što je bila. A onda, pogledavši u profesora Flitvika, okrenu se u sedištu i iskezi dečaku koji je sedeo četiri klupe iza njega.

Uz još jedan šok iznenađenja, Hari vide Sirijusa kako Džejmsu pokazuje uzdignute palčeve. Sirijus se raskomotio u svojoj stolici, klateći se na zadnje dve noge. Bio je veoma zgodan. Tamna kosa padala mu je preko očiju s nekakvom ležernom elegancijom kakvu ni Džejmsova ni Harijeva kosa nikada ne bi mogle da postignu, a devojčica koja je sedela iza njega gledala ga je puna nade, iako se činilo da je on i ne primećuje. A dva sedišta iza te devojčice – Harijev stomak ponovo zadovoljno poskoči – bio je Remus Lupin. Bio je prilično bled i bolešljiv (da li se to približavao izlazak punog meseca?) i bio je zaokupljen ispitom: dok je ponovo iščitavao svoje odgovore, češao se po bradi vrhom pera, neznatno se namrštivši.

To znači da i Crvorep mora da je ovde negde... i tačno tako, Hari ga spazi u roku od nekoliko sekundi: sitan dečak mišjesive kose, sa šiljastim nosom. Crvorep je delovao zabrinuto. Grizao je nokte, zureći u svoj rad, stružući nožnim prstima po podu. Svaki čas bi bacio pogled pun nade u rad svog suseda. Hari je na trenutak gledao u Crvorepa, a onda pogleda nazad u Džejmsa, koji je sada žvrljao po parčetu pergamenta. Nacrtao je Skrivalicu, i sada je ispisivao slova „L.E.“. Šta li ona znače?

– Spustite pera, moliću! – ciknu profesor Flitvik. – I ti, Stebinse! Molim vas da ostanete na mestima dok ne pokupim vaše pergamente! *Asio*!

Preko stotinu svitaka pergamenta projuri vazduhom i ulete u ispružene ruke profesora Flitvika, oborivši ga na leđa. Nekoliko đaka se nasmeja, a nekoliko ih iz prvih klupa skoči, pridigne profesora Flitvika za laktove i uspravi ga ponovo na noge.

– Hvala vam... hvala vam... – prodahta profesor Flitvik. – Dobro, deco, možete da idete!

Hari spusti pogled ka svom ocu, koji žurno preškraba slova ’L.E.’ koja je podebljavao, skoči na noge, ugura pero i prazne listove pergamenta u torbu, koju prebaci preko ramena, i sačeka Sirijusa da mu se pridruži.

Hari se osvrnu i nedaleko odatle spazi Snejpa, kako pored klupa ide ka vratima

Ulazne dvorane, još uvek udubljen u sopstveni kontrolni. Pognutih ramena, hodao je na strašno čudan način koji je podsećao na paukovo kretanje, a uljasta kosa mu je poigravala oko lica.

Grupa ćeretavih devojčica razdvajala je Snejpa od Džejmsa, Sirijusa i Lupina, i postavivši se kraj njih, Hari je uspeo da drži Sejpa na oku, dok je istovremeno naćulio uši da čuje glasove Džejmsa i njegovih prijatelja.

– Kako ti se svidelo deseto pitanje, Mesečko? – upita Sirijus kada su izašli u Ulaznu dvoranu.

– Oduševilo me je – reče Lupin resko. – *Navedite pet znakova po kojima se raspoznaje vukodlak*. Sjajno pitanje.

– Misliš da si uspeo da navedeš sve znakove? – upita Džejms kao fol zabrinutim glasom.

– Rekao bih da jesam – reče Lupin ozbiljno, kada su se priključili gomili koja se skupljala oko vrata zamka, željni da izađu napolje na suncem obasjano školsko imanje. – Pod jedan: sedi u mojoj stolici. Pod dva: nosi moju odeću. Pod tri: ime mu je Remus Lupin.

Crvorep se jedini nije nasmejao.

– Ja sam opisao oblik njuške, zenice očiju i pufnasti rep – reče on zabrinuto – ali nisam mogao da se setim ničeg drugog...

– Baš si glup, Crvorepu – reče Džejms nestrpljivo. – Trčkaraš naokolo sa vukodlakom jednom mesečno...

– Tiše malo – preklinjao ga je Lupin.

Hari se ponovo zabrinuto osvrnu iza sebe. Snejp je bio u blizini, i dalje nosa zabijenog u pitanja s kontrolnog – ali ovo je bila Snejpova uspomena, i Hari je bio siguran da ako Snejp odluči da odluta, on, Hari, više neće moći da prati Džejmsa. Međutim, na njegovo neizmerno olakšanje, kada su Džejms i njegova tri drugara krenuli travnjakom ka jezeru, Snejp krenu za njima, i dalje udubljen u pitanja s kontrolnog, očigledno pojma nemajući kuda se zaputio. Hodajući malo ispred njega, Hari je mogao izbliza da motri na Džejmsa i ostale.

– Pa, ja mislim da je test bio prost k'o pasulj – ču Sirijusa kako govori. – Iznenadio bih se ako ne dobijem najmanje 'natprosečno' na njemu.

– I ja – reče Džejms. On zavuče ruku u džep i izvuče koprcajuću Zlatnu skrivalicu.

– Odakle ti to?

– Drpio sam je – reče Džejms ležerno. Počeo je da se igra sa Skrivalicom, puštajući je da odleti na dvadesetak centimetara od njega, pre no što bi je ponovo zgrabio. Refleksi su mu bili odlični. Crvorep ga je zadivljeno posmatrao.

Zastali su u senci istog onog brezovog drveta na ivici jezera gde su Hari, Ron i Hermiona jednom proveli nedelju završavajući domaće, i bacili se na travu. Hari se ponovo osvrnu preko ramena i, na svoju radost, vide da se Snejp smestio u debeloj hladovini gustog žbunja. Bio je i dalje kao opčinjen svojim pitanjima za O.Č.N., pa je

Hari mogao da sedne na travu između breze i žbunja, i posmatra četvorku ispod drveta. Sunčeva svetlost blistala je po glatkoj površini jezera, na čijoj obali je sedela grupica raskikotanih devojčica koja su upravo napustile Veliku salu, izule cipele i čarape, i brčkale stopala u vodi.

Lupin izvuče knjigu i poče da čita. Sirijus je gledao učenike kojima je travnjak vrveo, delujući prilično uobraženo i smoreno, ali i veoma privlačno. Džejms se još uvek igrao sa Skrivalicom, puštajući je da mu odleti sve dalje i dalje, gotovo mu pobegavši, ali bi je uvek uhvatio u poslednjem trenutku. Crvorep ga je posmatrao, usta otvorenih u čudu. Svaki put kada bi Džejms izveo izuzetno teško hvatanje, Crvorep bi odahnuo i zatapšao. Posle pet minuta, Hari se pitao zašto Džejms nije rekao Crvorepu da se malo sabere, ali činilo se da Džejms uživa u pažnji. Hari primeti da njegov otac ima naviku da razbaruši kosu kako mu ne bi delovala previše uredno, i da neprekidno gleda u devojčice na ivici jezera.

– Hoćeš li već jednom da skloniš to – reče napokon Sirijus kad je Džejms izveo izvanredno hvatanje, a Crvorep počeo da mu kliče – pre nego što se Crvorep upiški od uzbuđenja.

Crvorep postade pomalo ružičast u licu, ali se Džejms iskezi.

– Dobro, ako ti smeta – reče, uguravši Skrivalicu nazad u džep. Hari je stekao utisak da je Sirijus jedini zbog koga bi Džejms prestao da se razmeće.

– Dosadno mi je – reče Sirijus. – Voleo bih da je pun mesec.

– Ja ne bih – reče Lupin smrknuto iza svoje knjige. – Još uvek imamo ispit iz Preobražavanja, pa ako ti je dosadno, možeš da me preslišaš. Evo... – i on mu pruži svoju knjigu.

Ali Sirijus frknu. – Ne treba mi to đubre, znam ga napamet.

– Ovo će te razveseliti, Šaponjo – reče Džejms tiho. – Vidi ko je tamo...

Sirijus okrenu glavu. Odmah se primirio, poput psa koji je nanjušio zeca.

– Odlično – reče on nežno. – *Slinavus*.

Hari se okrenu da vidi šta to Sirijus gleda.

Snejp je ponovo bio na nogama, i upravo je odlagao svoj O.Č.N. sastav u torbu. Kada je napustio senku žbunja i zaputio se livadom, Sirijus i Džejms ustadoše.

Lupin i Crvorep su ostali da sede: Lupin je i dalje zurio u knjigu, iako mu se oči nisu pomerale, a između obrva se moglo naslutiti blago mrštenje. Crvorep je gledao čas u Sirijusa, čas u Džejmsa, čas u Snejpa s izrazom željnog iščekivanja.

– Šta ima, Slinavuse? – upita Džejms glasno.

Snejp je reagovao tako brzo kao da je očekivao napad: spustio je torbu, gurnuo ruku u odoru i već napola izvukao štapić, kada Džejms povika: – *Ekspeliarmus*!

Snejpov štapić polete pet metara uvis i uz tanan udarac pade u travu iza njega. Sirijus se kevtavo nasmeja.

– *Impedimenta*! – reče, uperivši štapić u Snejpa, oborivši ga s nogu kad ovaj skoči ka svom ispalom štapiću.

Sa svih strana učenici se okrenuše da posmatraju. Neki od njih su čak ustali i prilazili bliže. Neki su izgledali zabrinuto, neki zabavljeno.

Snejp je ležao na zemlji, dahćući. Džejms i Sirijus krenuše ka njemu, podignutih štapića, a Džejms se pri tom osvrtao preko ramena ka devojčicama na obali jezera. Crvorep je sada ustao, gladno ih posmatrajući, obišavši Lupina da bi bolje video.

– Kako ti je prošao ispit, Slinavi? – upita Džejms.

– Ja sam ga posmatrao, nos mu je dodirivao pergament – reče Sirijus zlobno. – Imaće velike masne fleke po njemu, ništa neće moći da pročitaju.

Nekoliko posmatrača se nasmeja. Snejp, očigledno, nije bio popularan. Crvorep se piskavo smejuljio. Snejp je pokušavao da ustane, ali je urok još uvek delovao. Otimao se, kao da ga vezuju nevidljivi konopci.

– Samo... čekaj – reče on dahtavo, zureći u Džejmsa s izrazom najčistijeg prezira – samo... ti... čekaj!

– Šta da čeka? – upita Sirijus hladno. – Šta ćeš da nam uradiš, Slinavko, da obrišeš nos o nas?

Snejp ih zasu gomilom psovki i kletvi, ali pošto mu je štapić bio udaljen nekoliko metara, ništa se ne desi.

– Bolje bi ti bilo da ispereš ta pogana usta sapunom – reče Džejms hladno. – *Osapunjaj!*

Ružičasti balončići sapunice odmah pokuljaše iz Snejpovih usta. Pena mu je prekrivala usne, zagrcnuvši ga, gušeći ga...

– Pusti ga NA MIRU!

Džejms i Sirijus se osvrnuše. Džejms odmah polete slobodnom rukom ka kosi. Bila je to jedna od devojčica s ivice jezera. Imala je gustu, tamnocrvenu kosu koja joj je padala na ramena, i zapanjujuće zelene oči u obliku badema – Harijeve oči.

Harijeva majka.

– Kako je, Evansova? – upita Džejms, a ton mu se iznenada preobrazi u prijatan, dublji, odrasliji.

– Ostavi ga na miru – ponovi Lili. Gledala je u Džejmsa s izrazom velikog prezira. – Šta ti je on ikada učinio?

– Pa – reče Džejms, kao da objašnjava svoj stav – stvar je više u samoj činjenici da on postoji, ako znaš na šta mislim...

Mnogi od okupljenih učenika se nasmejaše, uključujući i Sirijusa i Crvorepa, ali ne i Lupin, naizgled još uvek udubljen u knjigu, baš kao ni Lili.

– Misliš da si smešan – reče ona ledeno. – A zapravo si samo jedan arogantni gadni siledžija, Poteru. Pusti ga *na miru*.

– Hoću, ako pristaneš da izađeš sa mnom, Evansova – brzo će Džejms. – Hajde... izađi sa mnom, i više neću ni da taknem starog Slinavka.

Iza njega, Onesposobljavajući urok polako je popuštao. Snejp je polako počeo da puzi ka svom ispalom štapiću, pljujući sapunicu dok se vukao po zemlji.

– Ne bih izašla s tobom ni kad bih morala da biram između tebe i džinovske sipe – reče Lili.

– Nemaš sreće, Rogonjo – žustro će Sirijus, i okrenu se nazad ka Snejpu. – EJ!

Ali prekasno. Snejp je već uperio štapić pravo u Džejmsa. Blesnu zaslepljujuća svetlost, i na Džejmsovom licu pojavi se posekotina, poprskavši mu odoru krvlju. Džejms se okrenu: posle drugog bleska svetlosti, Snejp je visio naglavačke u vazduhu, dok mu se odora srozala preko glave, otkrivajući mršave, bledunjave noge i posivele gaće.

Mnogi đaci iz okupljene gomile radosno uskliknuše. Sirijus, Džejms i Crvorep valjali su se od smeha.

Lili, čiji je besni izraz na trenutak popustio, kao da će i sama da se nasmeje, reče: – Spusti ga dole!

– Svakako – reče Džejms i cimnu štapić nagore. Snejp pade poput zgužvane mase na tlo. Iskobeljavši se iz svoje odore, on brzo skoči na noge, ali Sirijus reče: – *Petrifikus totalus*! – i Snejp se opet sruči dole, krut kao daska.

– PUSTITE GA NA MIRU! – povika Lili. Sada je i ona izvukla svoj štapić. Džejms i Sirijus ga obazrivo osmotriše.

– Ah, Evansova, ne teraj me da te ureknem – reče Džejms ozbiljno.

– Onda skini kletvu s njega!

Džejms duboko uzdahnu, a zatim se okrenu ka Snejpu i promrmlja kontrakletvu.

– Eto ti – reče on, dok se Snejp pridizao na noge. – Imaš sreće što je Evansova ovde, Slinavuse...

– Ne treba mi pomoć od prljavih malih Blatokrvnih kao što je ona!

Lili trepnu.

– Dobro – reče ona hladno. – Ubuduće se više neću ni truditi. I oprala bih gaće, da sam na tvom mestu, *Slinavuse*.

– Izvini se Evansovoj! – zagrme Džejms na Snejpa, preteći uperivši štapić u njega.

– Neću da ga *ti* teraš da se izvini – povika Lili, okrenuvši se ka Džejmsu. – Ti si podjednako loš kao i on.

– Šta? – zakevta Džejms. – Ja te NIKADA ne bih nazvao... znaš-već-kako!

– Mrsiš sebi kosu samo zato što misliš da to izgleda kul, kao da si tek sišao s metle, razmećeš se s onom glupom Skrivalicom, ideš hodnicima i bacaš kletve na sve koji ti smetaju samo zato što ti se može... čudi me kako uopšte možeš da poletiš sa zemlje s tom metlom kad imaš tako veliku uobraženu glavudžu. GADIŠ mi se!

Ona se okrenu na peti i odjuri odatle.

– Evansova! – povika Džejms za njom. – Hej, EVANSOVA!

Ali ona se i ne osvrnu.

– Koji joj je đavo? – upita Džejms, bezuspešno pokušavajući da pitanje zvuči kao da mu odgovor nimalo nije važan.

– Čitajući između redova, rekao bih da misli da si malčice uobražen, druže – reče

Sirijus.

– Aha – reče Džejms, koji je sada kipteo od besa – nije nego...

A onda bi još jedan blesak, i Snejp je ponovo visio naglavačke u vazduhu.

– Ko hoće da vidi kako Slinavku skidam gaće?

No da li je Džejms stvarno skinuo Snejpu gaće, Hari nikada nije saznao. Oko njegove nadlaktice sklopi se nečija šaka, stisnuvši ga poput klješta. Trgavši se, Hari se okreni da vidi ko ga je to zgrabio, i uz nalet užasa, spazi ogromnog, potpuno odraslog Snejpa kako stoji tik uz njega, pobeleo od gneva.

– Lepo se provodiš?

Hari oseti kako poleće u vazduh. Letnji dan iščeze oko njega. Plutao je naviše kroz ledeno crnilo, dok ga je Snejpova ruka i dalje čvrsto stiskala za nadlakticu. A onda, uz vrtoglavi osećaj kao da ga je neko u vazduhu okrenuo naglavačke, stopala mu udariše o kameni pod Snejpove tamnice, i on se ponovo nađe pored Sita-za-misli na Snejpovom stolu u senovitoj sadašnjosti učionice gospodara napitaka.

– Dakle – reče Snejp, stegnuvši Harijevu ruku toliko jako da mu je šaka utrnula. – *Dakle*... uživao si, Poteru?

– N-ne – reče Hari, pokušavajući da otrgne ruku.

Bilo je zastrašujuće: Snejpove usne su podrhtavale, lice mu je bilo potpuno belo, a zubi iskeženi.

– Bio je zabavan čovek, tvoj otac, zar ne? – upita Snejp, tresući Harija tako jako da su mu naočare pale na vrh nosa.

– Ja... nisam...

Snejp iz sve snage odbaci Harija od sebe. Hari silovito pade na pod tamnice.

– To što si video nećeš nikome reći! – zagrme Snejp.

– Ne – reče Hari, ustajući, pri tom pokušavajući da se što više udalji od Snejpa. – Neću, naravno, ja sam...

– Napolje, gubi se, da te više nikad ne vidim u ovoj kancelariji!

A kada Hari pojuri ka vratima, tegla mrtvih buba-švaba razbi mu se iznad glave. On širom otvori vrata i odjuri niz hodnik, zastavši tek kada su ga od Snejpa razdvajala tri sprata. Tu se naslonio o zid, dahćući i trljajući svoju povređenu ruku.

Nije imao nameru da se tako rano vrati u grifindorsku kulu, niti da kaže Ronu i Hermioni šta je upravo video. Hari je bio užasnut i nesrećan – ne zbog činjenice da je Snejp urlao i gađao ga teglama, već zato što je znao kako izgleda biti ponižen usred gomile posmatrača, znao je tačno kako se Snejp osećao kada ga je njegov otac provocirao i, sudeći po onome što je video, njegov otac je stvarno bio veoma arogantan, kao što mu je Snejp oduvek govorio.

29. Profesionalna orijentacija

– Ali zašto više nemaš časove Oklumencije? – upita Hermiona, mršteći se.

– Već sam ti *rekao* – promrmlja Hari. – Snejp misli da mogu sada i sâm da nastavim, pošto sam već ovladao osnovnim tehnikama.

– Dakle, prestao si da sanjaš čudne snove? – Hermiona će skeptično.

– Uglavnom – reče Hari, ne gledajući je u oči.

– Pa, ja mislim da Snejp ne bi trebalo da prestane sa časovima sve dok ne budeš potpuno siguran da možeš da ih kontrolišeš! – reče Hermiona prkosno. – Hari, mislim da bi trebalo da se vratiš kod njega i zamoliš ga...

– Ne – Hari će silovito. – Mani se toga, Hermiona, važi?

Bio je prvi dan uskršnjeg raspusta i Hermiona je, po običaju, provela veći deo dana praveći rasporede obnavljanja lekcija za sve troje. Hari i Ron su je pustili da im to uradi. Bilo je to mnogo lakše nego raspravljati se s njom, a moglo bi i da im koristi.

Ron se prenerazio kad je otkrio da imaju još samo šest nedelja do ispita.

– Zašto te to toliko zaprepašćuje? – upita ga Hermiona, štapićem dodirujući sve kockice na Ronovom rasporedu učenja redom, kako bi svaki predmet svetleo drugom

bojom.

– Pojma nemam – reče Ron – svašta se u međuvremenu izdešavalo.

– E pa, eto ti – reče ona, dodajući mu raspored učenja – ako ga budeš pratio, sve će biti u redu.

Ron smrknuto pogleda u raspored, ali onda se razveseli.

– Dala si mi jedno slobodno veče svake nedelje!

– To ti je za trening kvidiča – reče Hermiona.

Osmeh izblede s Ronovog lica.

– Čemu to uopšte? – upita on. – Naše šanse da osvojimo kvidički kup iste su kolike i šanse mog tate da postane ministar magije.

Hermiona ništa ne reče. Zagledala se u Harija, koji je prazno zurio u zid na drugom kraju dnevnog boravka, dok mu se Krukšenks trljao o ruku, pokušavajući da mu iznudi češkanje iza ušiju.

– Šta nije u redu, Hari?

– Šta? – brzo će on. – Ništa.

On zgrabi svoj primerak *Teorije odbrambene magije*, pretvarajući se da nešto traži u sadržaju. Krukšenks diže ruke od njega i zavuče se ispod Hermionine stolice.

– Videla sam Čo maločas – reče Hermiona obazrivo. – I ona je delovala skroz očajno... zar ste se vas dvoje opet posvađali?

– Št... a, da, jesmo – reče Hari, zahvalno se uhvativši za taj izgovor.

– Zbog čega?

– Zbog one njene drugarice tužibabe, Marijete – reče Hari.

– Pa, nimalo te ne krivim! – reče Ron ljutito, odloživši svoj raspored obnavljanja gradiva. – Da nije bilo nje...

I Ron započe tiradu o Marijeti Edžkom, što je Hariju dobro došlo. Trebalo je samo da izgleda ljuto, da klima glavom i govori „Aha“ i „Baš tako“ svaki put kad bi Ron zastao da udahne vazduha, a zapravo se prepusti razmišljanju, osećajući se još jadnije, o onome što je video u Situ-za-misli.

Osećao je da ga sećanje na to izjeda iznutra. Bio je toliko siguran u to da su njegovi roditelji bili divni ljudi da je uvek, bez i najmanje razmišljanja, mogao da odbaci Snejpove klevete o ličnosti njegovog oca. Zar mu ljudi poput Hagrida i Sirijusa nisu stalno govorili kako je njegov otac bio divan? (*Dabome, ali, pogledaj kakav je i sâm Sirijus tada bio*, reče zvocajući glas u Harijevoj glavi, *i on je bio jednako loš, zar ne*?) Istina, i sâm je jednom načuo profesorku Mek Gonagal kako govori da su njegov otac i Sirijus bili problematični u školi, ali ih je opisala kao prethodnike Vizlijevih blizanaca, a Hari nije mogao da zamisli Freda i Džordža kako nekoga okreću naglavačke samo da bi se zabavili... sem ukoliko ga ne bi zaista prezirali... možda Melfoja, ili nekoga drugog ko je to stvarno zaslužio...

Hari je pokušao da sve opravda mišlju da je Snejp verovatno zaslužio ono što mu je Džejms učinio: ali zar nije Lili upitala: „Šta ti je on ikada učinio?“, na šta joj je

Džejms odgovorio „Stvar je više u samoj činjenici da on *postoji*, ako znaš na šta mislim“. Zar nije Džejms sve i započeo samo zato što je Sirijus rekao da mu je dosadno? Hari se seti da je još u Ulici Grimold Lupin rekao da ga je Dambldor imenovao za asistenta u nadi da će moći malo da kontroliše Džejmsa i Sirijusa... ali, u Situ-za-misli, Lupin je samo sedeo i puštao stvari da idu svojim tokom...

Hari je neprekidno podsećao sebe da je Lili intervenisala. Njegova majka je bila pristojna osoba. A ipak ga je sećanje na izraz njenog lica dok je vikala na Džejmsa uznemirilo više od svega ostalog. Očigledno je da je prezirala Džejmsa, i Hari nikako nije mogao da shvati kako su se oni na kraju venčali. Jednom ili dvaput se čak zapitao da li ju je Džejms primorao na to...

Gotovo pet godina mu je pomisao na oca bila izvor utehe, inspiracije. Kad god bi mu neko rekao da je kao Džejms, on bi zasijao od ponosa. A sada... sada je osećao hladnoću i očaj na samu pomisao na njega.

Dok je uskršnji raspust odmicao, vreme je postajalo vetrovitije, vedrije i toplije ali je Hari, zajedno s ostalim petacima, bio zatočen unutra, obnavljajući gradivo, odlazeći samo do biblioteke i nazad. Hari se pretvarao da su predstojeći ispiti jedini uzrok njegovog lošeg raspoloženja, a pošto je njegovim kolegama grifindorcima takođe bila muka od učenja, niko nije posumnjao u njegov izgovor.

– Hari, tebi se obraćam, da li me čuješ?

– A?

On se okrenu. Veoma zadihana, Džini Vizli mu se u biblioteci pridruži za stolom, za kojim je sedeo sam samcijat. Bilo je kasno nedeljno veče: Hermiona se vratila u grifindorski toranj da obnovi drevne rune, a Ron je imao trening kvidiča.

– Oh, zdravo – reče Hari, privukavši svoje knjige bliže sebi. – Kako to da nisi na treningu?

– Trening je gotov – reče Džini. – Ron je morao da odvede Džeka Slopera do bolničkog krila.

– Zašto?

– Pa, nismo sigurni, ali *mislimo* da je sâm sebe onesvestio sopstvenom palicom. – Ona duboko uzdahnu. – Svejedno... stigao nam je paket... tek što je prošao novi sistem pretresa Ambridžove.

Ona položi kutiju umotanu u smeđi papir na sto. Očigledno je bila raspakovana i potom ponovo nemarno upakovana. Na njoj je crvenim mastilom bila naškrabana poruka: *Prošlo inspekciju hogvortskog Velikog inkvizitora*.

– To su uskršnja jaja od mame – reče Džini. – Evo jedno za tebe... drži.

Ona mu dodade lepo čokoladno jaje ukrašeno malenim Skrivalicama od šlaga koje je, sudeći po paketu, sadržalo kesicu praskavih zujalica. Hari ga na trenutak pogleda, a onda, na svoj užas, oseti kako mu se knedla penje uz grlo.

– Je li sve u redu, Hari? – upita Džini tiho.

– Da, dobro sam – reče Hari promuklo. Grudva u grlu je sada već postala bolna.

Nije shvatao zašto bi se tako užasno osećao na sâm prizor uskršnjeg jajeta.

– U poslednje vreme deluješ mnogo snuždeno – bila je uporna Džini. – Znaš, sigurna sam da, kada bi samo *popričao* sa Čo...

– Nije Čo ta s kojom bih želeo da popričam – reče Hari osorno.

– Nego s kim onda? – upita Džini.

– Ja...

On se osvrnu oko sebe da bi se uverio da niko ne prisluškuje. Madam Pins je bila nekoliko polica dalje, izdavala gomilu knjiga Hani Abot, koja je delovala pomalo izbezumljeno.

– Želeo bih da mogu da razgovaram sa Sirijusom – promrmlja on. – Ali znam da ne mogu.

Više da bi se nečim zanimao, a ne zato što je stvarno želeo, Hari odmota svoje uskršnje jaje, odlomi veliki deo i stavi ga u usta.

– Pa – reče Džini polako, i sama se poslužívši parčetom jajeta – ako zaista želiš da pričaš sa Sirijusom, pretpostavljam da bismo mogli da smislimo kako to da izvedemo.

– Ma daj – reče Hari očajnički. – Dok Ambridžova nadgleda ognjišta i čita nam svu poštu?

– Kad odrastaš uz Freda i Džordža, najbolja stvar je to – reče Džini zamišljeno – što počneš da veruješ kako ništa nije nemoguće ukoliko si dovoljno odvažan.

Hari je pogleda. Možda od dejstva čokolade – Lupin ju je oduvek preporučivao nakon susreta s dementorima – ili možda zato što je najzad naglas izgovorio želju koja je tinjala u njemu već više od nedelju dana, ali u njemu se iznenada pojavi tračak nade.

– ŠTA TO RADIŠ?

– O, prokletstvo – prošaputa Džini, skočivši na noge. – Zaboravila sam...

Madam Pins se obrušila na njih, dok joj se smežurano lice izobličilo od ljutnje.

– *Čokolada u biblioteci*! – vrisnu ona. – Napolje – *napolje* – NAPOLJE!

I, isukavši štapić, ona natera Harijeve knjige, torbu i mastionicu da izjure njega i Džini iz biblioteke, neprekidno ih treskajući po glavi dok su bežali.

* * *

Da bi se istakla važnost njihovih predstojećih ispita, po stolovima u grifindorskoj kuli nedugo pred kraj raspusta pojavila se gomila pamfleta, letaka i informacija o raznovrsnim čarobnjačkim zanimanjima, zajedno s još jednim obaveštenjem na oglasnoj tabli, na kome je pisalo:

PROFESIONALNA ORIJENTACIJA

Svi petaci su obavezni da prisustvuju kratkom sastanku s glavešinom svoje kuće

tokom prve nedelje leta, kako bi se posavetovali o svojim budućim profesijama. Vremena pojedinačnih sastanaka navedena su u prilogu.

Hari pogleda spisak ispod ovoga i otkri da ga očekuju u kancelariji profesorke Mek Gonagal u ponedeljak u pola dva, što znači da će propustiti veći deo Predskazivanja. On i ostali petaci proveli su veći deo poslednjeg vikenda uskršnjeg raspusta čitajući sva posvuda istaknuta obaveštenja o mogućim profesijama.

– Pa, ne privlači me vidarstvo – reče Ron poslednje večeri raspusta. Zadubio se u pamflet koji je spreda nosio amblem ukrštene kosti i čarobnog štapića, simbol Sent Munga. – Ovde piše da moraš da imaš najmanje 'I' na O.I.Č.T. nivoima iz Napitaka, Herbologije, Preobražavanja, čini i Odbrane od Mračnih veština. Mislim... boga mu... ne traže mnogo, je li?

– Pa dobro, to je ipak vrlo odgovoran posao, zar ne? – reče Hermiona odsutno. Bila je zaokupljena drečavim ružičasto-narandžastim letkom koji je bio naslovljen 'DAKLE, MISLITE DA BISTE VOLELI DA RADITE NA ODNOSIMA S NORMALCIMA?' – Izgleda da ti nisu potrebne visoke kvalifikacije da bi radio s Normalcima. Traže samo O.Č.N. iz Normalskih studija: *Mnogo važniji su vaš entuzijazam, strpljenje i dobar smisao za humor*!

– Trebalo bi ti mnogo više od dobrog smisla za humor da komuniciraš s mojim tečom – reče Hari smrknuto. – Još više dobri refleksi i osećaj kad da se sagneš. – On je pak čitao pamflet o čarobnjačkom bankarstvu. – Čujte ovo: *Tragate li za izazovnom karijerom koja uključuje putovanje, avanturu i izdašne bonuse za svaki uključen rizik i opasnost? Onda razmislite o zaposlenju u čarobnjačkoj banci Gringots, koja trenutno regrutuje razbijače kletvi, i nudi uzbudljive prilike u inostranstvu*... mada, traže Aritmantiju. Ti bi mogla time da se baviš, Hermiona!

– Ne privlači me bankarstvo – reče Hermiona rasejano, zadubivši se u „IMATE LI POTREBNE SPOSOBNOSTI DA OBUČAVATE TROLOVE BEZBEDNJAKE?".

– Hej – reče jedan glas kraj Harijevog uva. On se osvrnu. Fred i Džordž su im se upravo pridružili. – Džini je malo popričala s nama o tebi – reče Fred, ispruživši noge na stočić ispred njih, i oborivši na pod nekoliko letaka u prilog karijeri u Ministarstvu magije. – Kaže da moraš da razgovaraš sa Sirijusom?

– Šta? – oštro će Hermona, ukočivši ruku kojom se spremala da uzme pamflet s naslovom „NAPRAVITE BUM U ODSEKU ZA MAGIJSKE NESREĆE I KATASTROFE".

– Aha... – reče Hari, trudeći se da zvuči ležerno – aha, mislio sam da bi bilo...

– Ne budite smešni – reče Hermiona, uspravivši se i gledajući ga kao da ne može da poveruje svojim očima. – Dok Ambridžova prepipava ognjišta i pretresa sve sove?

– Pa, mi mislimo da možemo to da zaobiđemo – reče Džordž, protegavši se uz osmeh. – Stvar je prosto u tome da treba napraviti diverziju. Dakle, možda si primetila da smo bili prilično uzdržani u nestašlucima za vreme uskršnjih praznika?

– Koja je svrha, upitali smo se, remetiti vreme namenjeno za odmor? – nastavi Fred. – Nikakva, odgovorili smo sami sebi. A naravno, time bismo i ostalima poremetili obnavljanje gradiva, a to nikako nismo želeli da učinimo.

On pokorno klimnu glavom ka Hermioni. Ona je delovala prilično zatečena njihovom obzirnošću.

– Ali od sutra ponovo kreće sve po starom – nastavi Fred živahno. – A ako ćemo već da izazovemo metež, što ga ne bismo izveli tako da Hari to iskoristi da proćaska sa Sirijusom?

– Da, ali *ipak* – reče Hermiona, tonom osobe koja objašnjava veoma prostu stvar nekom izuzetno tupom i zadrtom – čak i da *izazovete* diverziju, kako će Hari da popriča s njim?

– U kancelariji Ambridžove – reče Hari tiho.

Cele nedelje je razmišljao o tome, i nije mogao da smisli nikakvu alternativu. Sama Ambridžova mu je rekla da jedino njen kamin nije pod prismotrom.

– Da li... si ti – lud? – upita Hermiona prigušenim glasom.

Ron spusti svoj letak o poslovima u trgovini kultivisanim gljivama, sa strepnjom prateći tok razgovora.

– Ne bih rekao – odgovori joj Hari, sležući ramenima.

– A kako ćeš uopšte da uđeš tamo?

Hari je bio spreman i na to pitanje.

– Sirijusov perorez – reče on.

– Molim?

– Pretprošlog Božića Sirijus mi je poslao džepni nožić koji može da otvori svaku bravu – reče Hari. – Tako da, čak i da je začarala vrata da predupredi *Alohomora* čin, u šta sam gotovo siguran...

– Šta ti misliš o ovome? – htela je Hermiona da čuje Ronovo mišljenje, što Harija neodoljivo podseti na gospođu Vizli kad je tražila podršku od svog muža tokom Harijeve prve večeri u Ulici Grimold.

– Pojma nemam – reče Ron, zbunjen što se od njega traži da iznese svoj stav. – Ako Hari hoće to da uradi, onda sâm treba da donese odluku, zar ne?

– Reči istinskog prijatelja i pravog Vizlija – reče Fred, potapšavši Rona iz sve snage po leđima. – Dobro, onda. Mislili smo to da izvedemo sutra, odmah posle časova, jer ćemo izazvati najveću gungulu ako svi budu u hodnicima – Hari, aktiviraćemo je negde u istočnom krilu, kako bismo Ambridžovu odvukli što dalje od njene kancelarije – mislim da bismo mogli da ti garantujemo, koliko, jedno dvadesetak minuta? – reče on, gledajući u Džordža.

– Bez problema – reče Džordž.

– Kakva će to biti diverzija? – upita Ron.

– Videćeš, batice – reče Fred, i on i Džordž se ponovo digoše. – Videćeš, ako svratiš do hodnika Gregorija Prepredenog sutra oko pet sati.

* * *

Hari se sutradan probudio vrlo rano, osećajući zabrinutost gotovo kao onog jutra uoči saslušanja pred disciplinskom komisijom u Ministarstvu magije. Nije bio nervozan samo zbog predstojećeg provaljivanja u kancelariju Ambridžove i korišćenja njenog kamina za razgovor sa Sirijusom, mada se dovoljno grozno osećao pri samoj pomisli na to. Danas će se, takođe, prvi put naći u Snejpovoj blizini otkako ga je ovaj izbacio iz svoje kancelarije.

Pošto je neko vreme ležao u krevetu, razmišljajući o predstojećem danu, Hari ustade, priđe prozoru pokraj Nevilovog kreveta, i zagleda se u odista predivno jutro. Nebo je bilo vedro, pomalo maglovito i opalnoplavo. Tačno ispred sebe, Hari spazi raskošno brezovo drvo ispod kojeg je njegov otac nekada mučio Snejpa. Nije bio siguran da li će išta što bi mu Sirijus mogao reći, uspeti da odagna crne misli koje su ga morile otkako je video ono u Situ-za-misli, ali očajnički je želeo da čuje Sirijusovu verziju događaja, da čuje postoje li možda neke olakšavajuće okolnosti, bilo kakvo opravdanje za ponašanje njegovog oca...

Nešto iznenada privuče Harijevu pažnju: kretanje na rubu Zabranjene šume. Hari začkilji u smeru tek izlazećeg sunca, i spazi Hagrida kako izranja između drveća. Kao da je ćopao. Dok ga je Hari posmatrao, Hagrid se otetura do vrata svoje kolibe i nestade kroz njih. Hari je nekoliko minuta posmatrao kolibu. Hagrid više nije izlazio, ali iz se dimnjaka izvijao dim, što je značilo da Hagrid nije previše povređen, čim može da raspiruje vatru.

Hari se okrenu od prozora, zaputi se nazad do svog kovčega, i poče da se oblači.

S obzirom na predstojeće obijanje kancelarije Ambridžove, Hari nije ni očekivao da mu taj dan bude naročito miran, ali svakako nije računao na Hermionine gotovo neprekidne pokušaje da ga odgovori od onoga što je naumio da uradi u pet sati. Po prvi put je i ona pokazala jednaku nepažnju na predavanju profesora Binsa na času Istorije magije kao Hari i Ron, sipajući šapatom neprekidnu bujicu upozorenja koja je Hari svojski pokušavao da ignoriše.

– ... a ako te i uhvati tamo, osim što će te izbaciti iz škole, moći će da pogodi da si pričao s Njuškom, a onda mislim da će te *silom* naterati da popiješ veritaserum i odgovoriš joj na pitanja...

– Hermiona – reče Ron, tihim i ogorčenim glasom – hoćeš li da prestaneš da grdiš Harija, i da malo slušaš Binsa, ili ću morati sâm sebi da hvatam beleške?

– Hvataj ti beleške malo, za promenu, neće te to ubiti!

Kada su stigli do tamnica, ni Hari ni Ron više nisu pričali s Hermionom. Nimalo obeshrabrena time, iskoristila je njihovo ćutanje da im neprekidno upućuje kobna upozorenja, žustro i siktavo, zbog čega je Šejmus protraćio čitavih pet minuta proveravajući da li mu kotao propušta.

U međuvremenu, Snejp je izgleda odlučio da se ponaša kao da je Hari nevidljiv. Hari je, naravno, bio već navikao na ovakav tretman, pošto je to bila jedna od teča Vernonovih omiljenih taktika, i čak je bio zahvalan što ne mora da podnosi nešto gore. Zapravo, u poređenju s uobičajenim ruganjem i zajedljivim primedbama, koje je inače morao da trpi od Snejpa, ovaj novi pristup činio mu se kao prilično poboljšanje, a bilo mu je drago kad je otkrio da mu ide bolje kada ga niko ne ometa, jer je s lakoćom uspeo da spravi okrepljujući rastvor. Na samom kraju časa, on prikupi malo napitka u bočicu, začepi je i odnese do Snejpovog stola na ocenjivanje, osećajući da će ovoga puta moći da dobije najmanje „I“.

Tek što se okrenuo, začu kako se nešto razbija. Melfoj se kreštavo nasmeja. Hari se hitro osvrnu. Bočica s njegovim napitkom ležala je razbijena u paramparčad na podu, a Snejp ga je posmatrao likujući.

– Ups – reče on nežno. – Znači, još jedna nula, Poteru.

Hari je bio i suviše razjaren da bi mogao da progovori. On odjuri nazad do svog kotla, kako bi napunio još jednu bočicu i naterao Snejpa da je oceni, ali na svoj užas spazi da je ostatak napitka nestao.

– Izvini! – reče Hermiona, prekrivši usta rukama. – Stvarno mi je žao, Hari. Mislila sam da si završio, pa sam počistila!

Hari nije mogao da natera sebe da joj odgovori. Kada se oglasilo zvono, on izjuri iz tamnice ne osvrnuvši se, a postarao se da tokom ručka sedi između Nevila i Šejmusa, kako Hermiona ne bi mogla opet da počne da mu zvoca zbog planiranog upada u kancelariju Ambridžove.

Kada je došao čas Predskazivanja, bio je tako loše raspoložen da je potpuno zaboravio na svoj sastanak o profesionalnoj orijentaciji s profesorkom Mek Gonagal, setivši se tek kada ga je Ron upitao zašto nije u njenoj kancelariji. On odjuri uz stepenice, i sav zadihan stiže s nekoliko minuta zakašnjenja.

– Izvinite, profesorka – reče sav zadihan, zatvarajući vrata. – Zaboravio sam.

– Nema veze, Poteru – reče ona odsečno, ali kada je progovorila neko drugi šmrknu iz samog ćoška sobe. Hari se osvrnu.

Tamo je sedela profesorka Ambridž, s beležnicom na kolenu, sa kitnjastim okovratnikom od čipke i tananim, odvratno samozadovoljnim osmehom na licu.

– Sedi, Poteru – reče profesorka Mek Gonagal strogo. Ruke joj neznatno zadrhtaše dok je prelistavala mnogobrojne pamflete koji su joj bili razbacani po stolu.

Hari sede, okrenuvši leđa Ambridžovoj, svojski se trudeći da se pretvara kako ne čuje grebuckanje njenog pera po beležnici.

– Pa, Poteru, svrha ovog sastanka je da popričamo o zanimanjima kojima bi voleo da se baviš, i pomognemo ti da odlučiš koje predmete bi trebalo i dalje da učiš tokom šestog i sedmog razreda – reče profesorka Mek Gonagal. – Da li si razmišljao čime bi želeo da se baviš kad napustiš Hogvorts?

– Ovaj... – poče Hari.

Grebuckanje iza njega užasno mu je smetalo.

– Da? – podstače Harija profesorka Mek Gonagal.

– Pa, mislio sam, možda, da budem Auror – promumla Hari.

– Za to će ti trebati visoke ocene – reče profesorka Mek Gonagal, izvukavši malen, taman letak ispod hrpe papira na njenom stolu, i otvori ga. – Vidim, traže najmanje pet O.I.Č.T.-a, i to ništa ispod ocene 'iznad očekivanja'. A onda ćeš morati da prođeš seriju strogih testova karaktera i sklonosti u Kancelariji Aurora. To je teška karijera, Poteru, primaju samo najbolje. Zapravo, mislim da nikoga nisu primili u poslednje tri godine.

U tom trenutku profesorka Ambridž se gotovo nečujno nakašlja, kao da pokušava to da uradi što je tiše moguće. Profesorka Mek Gonagal ju je ignorisala.

– Pretpostavljam da želiš da znaš koje predmete bi trebalo da nastaviš da izučavaš? – nastavi ona, govoreći za nijansu glasnije nego maločas.

– Da – reče Hari. – Valjda moram da učim Odbranu od Mračnih veština?

– Naravno – reče profesorka Mek Gonagal jezgrovito. – Takođe bih ti savetovala...

Profesorka Ambridž se ponovo nakašlja, ovoga puta malo glasnije. Profesorka Mek Gonagal na trenutak sklopi oči, zatim ih ponovo otvori, i nastavi kao da se ništa nije dogodilo.

– Takođe bih ti savetovala Preobražavanje, jer Aurori često moraju da Preobražavaju stvari u obavljanju svog posla. A trebalo bi da ti odmah kažem, Poteru, da ja na svoja O.I.Č.T. predavanja ne primam učenike koji nisu postigli makar 'iznad očekivanja' ili veću ocenu na običnim čarobnjačkim nivoima. Rekla bih da ti trenutno u proseku postižeš 'prihvatljivo', tako da ćeš morati svojski da se potrudiš na predstojećim ispitima ukoliko želiš uopšte da dobiješ šansu da nastaviš. Zatim moraš da pohađaš Čini, koje su uvek korisne, i Napitke. Da, Poteru, Napitke – dodade ona, uz mali osmeh. – Poznavanje otrova i protivotrova Aurorima je neophodno. A moram da ti kažem da profesor Snejp ni po koju cenu ne prima učenike koji dobiju ocenu nižu od 'natprosečno' na O.Č.N.-u, tako da...

Profesorka Ambridž se nakašlja još glasnije.

– Mogu li da te ponudim bombonicama protiv kašlja, Dolores? – upita profesorka Mek Gonagal osorno, i ne pogledavši u profesorku Ambridž.

– Oh, ne, hvala lepo – reče Ambridžova, uz onaj usiljeni smeh koji je Hari strašno mrzeo. – Pitam se da li bih mogla da te na trenutak prekinem, Minerva?

– Čini se da možeš – uzvrati profesorka Mek Gonagal kroz čvrsto stisnute zube.

– Samo sam se pitala da li gospodin Poter *iole* poseduje temperament kakav je potreban za jednog Aurora? – reče profesorka Ambridž sladunjavo.

– Jesi li? – reče profesorka Mek Gonagal oholo. – Dakle, Poteru – nastavi ona, kao da ovog prekida nije ni bilo – ako misliš da ozbiljno istražeš u ovoj svojoj ambiciji, savetovala bih ti da se ozbiljno potrudiš da dovedeš svoje rezultate iz

Napitaka i Preobražavanja na zavidan nivo, pod konac. Vidim da te je profesor Flitvik tokom poslednje dve godine ocenjivao uglavnom između 'prihvatljivo' i 'iznad očekivanja', te izgleda da je tvoje baratanje Činima sasvim zadovoljavajuće. Što se Odbrane od Mračnih veština tiče, tvoje ocene su uglavnom bile visoke, a profesor Lupin je pogotovo smatrao da si... *da li si sasvim sigurna da nećeš bombonicu protiv kašlja, Dolores*?

– Oh, nema potrebe, hvala ti, Minerva – usiljeno se nasmeši profesorka Ambridž, koja se upravo nakašljala glasnije no ikad. – Samo se brinem da možda nemaš Harijeve najnovije ocene iz Odbrane od Mračnih veština pred sobom. Sasvim sam sigurna da sam ti poslala belešku o njima.

– Šta, ovo čudo? – reče profesorka Mek Gonagal, zgađenim tonom, dok je izvlačila list ružičastog pergamenta između korica Harijevog dosijea. Ona pogleda u njega, neznatno podignutih obrva, a zatim ga bez komentara vrati nazad u fasciklu.

– Dakle, kao što sam govorila, Poteru, profesor Lupin je mislio da si iskazao naglašenu sklonost ka tom predmetu, što je, očigledno, za jednog Aurora...

– Zar nisi razumela moju belešku, Minerva? – upita profesorka Ambridž medenim glasom, ovoga puta potpuno zaboravivši da se nakašlje.

– Naravno da sam je razumela – reče profesorka Mek Gonagal, toliko stisnuvši zube da su joj reči bile pomalo prigušene.

– Pa, onda sam potpuno zbunjena... Bojim se da ne razumem zašto pružaš gospodinu Poteru lažnu nadu da...

– Lažnu nadu? – ponovi profesorka Mek Gonagal, i dalje odbijajući da se okrene ka profesorki Ambridž. – On je postizao visoke ocene na svim ispitima Odbrane od Mračnih veština...

– Žao mi je što moram da ti protivrečim, Minerva, ali kao što se može zaključiti iz moje beleške, Hari je na mojim časovima postigao veoma loše rezultate...

– Trebalo je da se jasnije izrazim – reče profesorka Mek Gonagal, napokon se okrenuvši da pogleda Ambridžovu pravo u oči. – Postizao je visoke ocene na svim ispitima Odbrane od Mračnih veština koje su držali sposobni nastavnici.

Osmeh profesorke Ambridž uznenada nestade, poput sijalice koja je pregorela. Ona se zavali nazad u svoju stolicu, okrenu list na svojoj beležnici i poče strašno brzo da škraba, pomerajući svoje izbuljene oči levo-desno. Profesorka Mek Gonagal se okrenu nazad ka Hariju, raširivši svoje tanke nozdrve, s plamenom u očima.

– Imaš li nekih pitanja, Poteru?

– Da – reče Hari. – Kakvim će me to testovima karaktera i sposobnosti Ministarstvo podvrgnuti, ako dobijem dovoljno O.I.Č.T.-a?

– Pa, moraćeš da demonstriraš sposobnost da dobro podnosiš pritisak, i slično – reče profesorka Mek Gonagal. – Zatim upornost i predanost, pošto trening za Aurora traje još dodatne tri godine, a da ne spominjemo veoma veliku sposobnost iz praktične Odbrane. To će značiti mnogo više učenja, čak i kada završiš školu, stoga, sem

ukoliko nisi spreman da...

– Mislim da ćeš takođe videti – poče Ambridžova, sada veoma ledenim glasom – da Ministarstvo proverava dosijee onih koji se prijavljuju za Aurore. Njihove kriminalne dosijee.

– ... sem ukoliko nisi spreman da polažeš još više ispita posle Hogvortsa, stvarno bi trebalo da razmotriš neku drugu...

– Što znači da ovaj dečak ima podjednake šanse da postane Auror, koliko i Dambldor da se ikada vrati u ovu školu.

– Dakle, ima veoma dobre šanse – reče profesorka Mek Gonagal.

– Poter ima kriminalni dosije – Ambridžova će glasno.

– Poter je oslobođen svih optužbi – reče Mek Gonagalova, još glasnije.

Profesorka Ambridž ustade. Bila je toliko niska da i nije bila velika razlika, ali je njen sitničavi usiljeni osmeh nestao, a zamenio ga je gnev od kojeg je njeno široko, mlitavo lice delovalo čudnovato zlokobno.

– Poter nema ama baš nikakve šanse da postane Auror!

Profesorka Mek Gonagal takođe ustade, a u njenom slučaju bio je to mnogo impresivniji potez; nadvila se visoko iznad profesorke Ambridž.

– Poteru – reče ona zvonkim glasom – ja ću ti pomoći da postaneš Auror, makar mi to bilo poslednje! Ako moram, svake noći ću te obučavati, i postaraću se da postigneš željene rezultate!

– Ministar magije nikada neće zaposliti Harija Potera! – reče Ambridžova, ljutito povisivši glas.

– Dok Poter bude spreman da pristupi Aurorima, možda dođe i novi ministar magije! – povika profesorka Mek Gonagal.

– Aha! – zakrešta profesorka Ambridž, uperivši svoj zdepasti prst u Mek Gonagalovu. – Da! Da, da, da! Naravno! To ti želiš, je li, Minerva Mek Gonagal? Hoćeš da Albus Dambldor smeni Kornelijusa Fadža! Misliš da ćeš ti biti na mom mestu, zar ne: Stariji podsekretar ministra i direktorka!

– Bulazniš – reče profesorka Mek Gonagal, s ogromnim prezrenjem. – Poteru, ovim završavamo razgovor o profesionalnoj orijentaciji.

Hari prebaci torbu preko ramena i izjuri iz sobe, ne usudivši se da pogleda u profesorku Ambridž. Dok je odlazio hodnikom, celim putem je čuo nju i profesorku Mek Gonagal kako i dalje viču jedna na drugu.

Kada je to popodne profesorka Ambridž ušla u njihovu učionicu za Odbranu od Mračnih veština, još uvek je teško dahtala, kao da je upravo istrčala maraton.

– Nadam se da si se predomislio povodom onog što si planirao da uradiš, Hari – prošaputa Hermiona, čim su otvorili svoje udžbenike na trideset četvrtom poglavlju: „Neuzvraćanje i pregovaranje“. – Ambridžova je već dovoljno loše raspoložena...

Jer, Ambridžova je svaki čas pogledom streljala Harija, koji je držao pognutu glavu, neusredsređeno zureći u *Teoriju odbrambene magije*, i razmišljao…

Mogao je čak i da zamisli reakciju profesorke Mek Gonagal u slučaju da ga uhvate kako provaljuje u kancelariju Ambridžove samo nekoliko sati pošto se ona zauzela za njega... ništa ga nije sprečavalo da se jednostavno vrati u grifindorski toranj i nada se da će možda tokom sledećeg letnjeg raspusta imati priliku da upita Sirijusa za scenu koju je video u Situ-za-misli... ništa osim pomisli da bi se, postupivši tako razborito, osećao kao da nosi nekakav olovni teret u stomaku... A tu su bili i Fred i Džordž, čija je diverzija već bila isplanirana, da ne govorimo o perorezu koji mu je Sirijus dao, a koji je trenutno počivao u njegovoj školskoj torbi, tik uz stari Nevidljivi ogrtač njegovog oca.

Ali, ako bi ga ipak uhvatili...

– Dambldor se žrtvovao da bi te zadržao u školi, Hari! – prošaputa Hermiona, pridižući knjigu da sakrije lice od Ambridžove. – A ako te danas izbace iz škole, sve će to biti uzalud!

Mogao je da odustane od tog plana i da prosto nauči da živi sa svešću o tome šta je njegov otac uradio jednog letnjeg dana pre više od dvadeset godina...

A onda se setio Sirijusove glave u kaminu, gore u grifindorskom dnevnom boravku...

Izgleda da nisi toliko nalik svome ocu, koliko sam mislio... Džejmsu bi to bilo zabavno baš zbog rizika...

Ali, da li je uopšte toliko želeo da bude nalik svome ocu?

– Hari, ne čini to, molim te nemoj! – reče Hermiona očajničkim tonom, kada je zvono označilo kraj časa.

On joj ne odgovori. Nije znao šta da radi.

Ron je izgleda bio odlučan da mu niti kaže svoje mišljenje, niti mu dâ savet. Nije čak ni gledao u Harija, mada je, kad je Hermiona ponovo pokušala da ga odgovori, tiho rekao: – O'ladi malo, okej? Može on sâm da odluči.

Kad je napustio učionicu, Hariju je srce užurbano kucalo. Bio je na polovini puta hodnikom kad je iz daljine začuo nepogrešive zvuke diverzije. Negde iznad njih odjekivala je cika i vriska. Ljudi koji su izlazili iz učionica svuda oko Harija zastajali su u mestu i prestrašeno gledali u tavanicu...

Ambridžova izjuri iz svoje učionice brzo koliko su joj to njene kratke noge dopuštale. Izvukavši štapić, ona otrča u suprotnom smeru: bilo je sad il' nikad.

– Hari... molim te! – slabašno ga je preklinjala Hermiona.

Ali on se već odlučio. Čvrsto pritegavši torbu na ramenu, on otrča pravo kroz gomilu učenika koji su sada žurili u suprotnom pravcu, da vide kakva je to gužva u istočnom krilu.

Hari je stigao do hodnika koji je vodio do kancelarije Ambridžove, i otkrio da je potpuno pust. Hitro zašavši iza velikog oklopa, čiji se šlem okrenu u stranu da bi ga posmatrao, on otvori svoju torbu, zgrabi Sirijusov perorez, i navuče Nevidljivi ogrtač. Onda se polako i pažljivo išunja iza oklopa, produživši hodnikom sve dok nije stigao

do vrata kancelarije.

Gurnuo je oštricu magičnog peroreza u pukotinu oko vrata i nežno ga pomerao gore-dole, a zatim ga izvuče. Začu se tanano „klik“, i vrata se širom otvoriše. On se ušunja u kancelariju, brzo zatvori vrata za sobom i osvrnu se naokolo.

Unutra se ništa nije pomeralo, izuzev onih užasnih mačića, koji su još uvek cupkali na zidovima iznad zaplenjenih metli.

Hari skinu Ogrtač i, prišavši kaminu, u roku od par sekundi pronađe ono što je tražio: malenu kutiju u kojoj se nalazio blistavi flu-prašak.

On čučnu ispred praznog kamina, dok su mu ruke podrhtavale. Nikada ranije nije ovo radio, iako je mislio da zna kako to funkcioniše. Gurnuvši glavu u kamin, uze veliki prstohvat praška i baci ga na uredno poređane cepanice ispod sebe. One gotovo istog trena eksplodiraše, zahvaćene smaragdnozelenim plamenovima.

– Ulica Grimold, broj dvanaest! – reče Hari jasno i glasno.

Bio je to jedan od najčudnijih osećaja koji je ikada iskusio. Naravno, i ranije je putovao flu-praškom, ali tada se celo njegovo telo vrtelo, vijorilo i kovitlalo u plamenu kroz mrežu čarobnjačkih kamina, koja se protezala širom zemlje. Ovoga puta pak, njegova kolena su čvrsto ostala na hladnom podu kancelarije Ambridžove, samo mu je glava hitala kroz smaragdnu vatru...

A onda, naglo kao što je i počelo, vrtoglavo obrtanje prestade. Osećajući blagu mučninu, a pod utiskom da mu je oko glave obmotan izuzetno topao šal, Hari otvori oči, otkrivši da gleda kroz kuhinjski kamin u dugačak drveni sto za kojim je neki čovek sedeo nagnut nad listom pergamenta.

– Sirijuse?

Čovek poskoči i osvrnu se oko sebe. To nije bio Sirijus, već Lupin.

– Hari! – reče on, posve zaprepašćeno. – Šta ti to... šta se dogodilo, da li je sve u redu?

– Aha – reče Hari. – Samo sam se pitao... mislim, hteo sam da... proćaskam sa Sirijusom.

– Pozvaću ga – reče Lupin, skočivši na noge, i dalje delujući zbunjeno – otišao je gore da potraži Kričera, izgleda da se ovaj opet krije na tavanu...

Hari pogledom isprati Lupina iz kuhinje. Sada je mogao da gleda samo u nogare od stolica i stola. Pitao se zašto mu Sirijus nikada nije spomenuo koliko je u kaminu neugodno; njegova kolena su već bolno protestovala zbog dugotrajnog kontakta s hladnim kamenim podom kancelarije Ambridžove.

Lupin se koji trenutak kasnije vratio, u stopu praćen Sirijusom.

– Šta je bilo? – upita Sirijus brže-bolje, sklonivši svoju dugu tamnu kosu s očiju, i kleknu na tlo ispred vatre, tako da mu je glava bila u visini Harijeve. I Lupin kleknu, delujući veoma zabrinuto. – Jesi li dobro? Da li ti treba pomoć?

– Ne – reče Hari – nije ništa... samo sam hteo da porazgovaramo... o mom ocu.

Njih dvojica razmeniše vidno iznenađene poglede, ali Hari nije imao vremena da

se stidi ili da mu bude neprijatno. Kolena su mu svakog trenutka postajala sve bolnija, a činilo mu se da je od početka diverzije prošlo bar pet minuta. Džordž mu je garantovao samo dvadeset. Stoga istog trenutka otpoče priču o onome što je video u Situ-za-misli.

Kada je završio, ni Sirijus ni Lupin na trenutak nisu progovorili. A onda Lupin tiho reče: – Ne bih voleo da sudiš o svome ocu po onome što si tamo video, Hari. Imao je samo petnaest godina...

– I ja imam petnaest godina! – reče Hari žučno.

– Slušaj, Hari – reče Sirijus umirujuće – Džejms i Snejp su se mrzeli od trenutka kada su se prvi put pogledali, bila je to, prosto, jedna od tih stvari, valjda možeš to da razumeš? Mislim da je Džejms bio sve što je Snejp želeo da bude – popularan, dobar u kvidiču – zapravo dobar u svemu. A Snejp je bio jedan mali čudak do nosa bio zaglibljen u proučavanje Mračnih veština, dok je Džejms – kako god ti inače izgledao, Hari – oduvek mrzeo Mračne veštine.

– Da – reče Hari – ali napao je Snejpa bez ikakvog razloga, samo zato... pa, samo zato što si ti rekao da ti je dosadno – završi on, pomalo izvinjavajućim tonom.

– Ne ponosim se time – brzo će Sirijus.

Lupin popreko pogleda Sirijusa, a onda reče: – Slušaj, Hari, moraš da razumeš da su tvoj otac i Sirijus bili najbolji u školi, čime god da su se bavili, svi su mislili da su oni sam krem škole. Ako bi se ponekad i zaneli...

– Misliš, ako bismo ponekad i bili arogantni mali skotovi – reče Sirijus.

Lupin se nasmeši.

– Neprekidno je nameštao kosu da mu bude razbarušena – nastavi Hari, s bolnim prizvukom u glasu.

– Skroz sam zaboravio da je imao običaj to da radi – reče Sirijus nežno.

– Da li se igrao sa Skrivalicom? – upita Lupin znatiželjno.

– Da – reče Hari, ne shvatajući zašto se Sirijus i Lupin, prisećajući se toga, širom osmehuju. – Pa... čini mi se da je bio pomalo idiot.

– Naravno da je bio pomalo idiot! – reče Sirijus živahno – svi smo bili idioti! Pa dobro... Mesečko baš i nije – reče on iskreno, pogledavši u Lupina.

Ali Lupin odmahnu glavom. – Da li sam vam ikada rekao da se okanete Snejpa? – upita. – Jesam li ikada imao petlje da vam kažem kako mislim da ste prevršili svaku meru?

– Da, ali – podseti ga Sirijus – ponekad si nas terao da se stidimo svojih postupaka... i to je bilo nešto...

– Ali – Hari je bio uporan, odlučivši da kaže sve što ga je mučilo, sada kada je već bio tu – neprekidno je gledao u devojčice kraj jezera nadajući se da ga posmatraju!

– Pa dobro, uvek je pravio budalu od sebe kad god je Lili bila u blizini – reče Sirijus, sležući ramenima – nije mogao da prestane da se razmeće kad bi se našao

blizu nje.

– Kako to da se ona udala za njega? – upita Hari očajno. – Mrzela ga je!

– Ma nije – reče Sirijus.

– Počela je da izlazi s njim u sedmom razredu – reče Lupin.

– Kada se Džejms malo spustio sa svojih uobraženih visina – reče Sirijus.

– I kada je prestao da baca kletve i uroke na ljude samo da bi se zabavio – reče Lupin.

– Čak i na Snejpa? – upita Hari.

– Pa – polako će Lupin – Snejp je bio poseban slučaj. Mislim, on nikada nije propustio priliku da baca kletve na Džejmsa, a Džejms nije mogao da pusti da to prođe nekažnjeno, zar bi ti mogao?

– A mojoj mami to nije smetalo?

– Da ti pravo kažem, ona nije ni znala mnogo o tome – reče Sirijus. – Mislim, Džejms nije baš vodio Snejpa na sastanke s Lili samo da bi ga urekao pred njom, zar ne?

Sirijus namrgođeno pogleda Harija, koji i dalje nije bio ubeđen.

– Slušaj – reče on – tvoj otac je bio najbolji prijatelj kojeg sam ikada imao, i bio je dobra osoba. Mnogi ljudi su idioti s petnaest godina. On je to prerastao.

– Da, dobro – reče Hari utučeno. – Samo, nikada nisam ni pomislio da će mi biti žao Snejpa.

– Pa, kad si već spomenuo – reče Lupin, a između obrva mu se stvori blaga bora – kako je Snejp reagovao kada je otkrio da si sve to video?

– Rekao mi je da me više nikada neće učiti Oklumenciju – reče Hari nezainteresovano – kao da je to neko veliko razočaranje...

– Šta je URADIO? – povika Sirijus, nateravši Harija da poskoči i udahne puna usta pepela.

– Ti to ozbiljno, Hari? – brzo će Lupin. – Prestao je da ti drži časove?

– Aha – reče Hari, iznenađen tom preteranom reakcijom, kakvu nije očekivao. – Ali u redu je, briga me, pravo da vam kažem, čak mi je i stvarno laknu...

– Idem ja tamo da popričam sa Snejpom! – reče Sirijus silovito, i čak krenuo da ustane, ali ga Lupin povuče nadole.

– Ako iko treba da popriča sa Snejpom, biću to ja! – reče on strogo. – Ali, Hari, pre toga, moraš sâm da odeš do Snejpa i kažeš mu da ni po koju cenu ne sme prestati da te podučava... kad Dambldor čuje za ovo...

– Ne smem to da mu kažem, ubiće me! – reče Hari, sablažnjen. – Niste videli kakav je bio kada smo izašli iz Sita-za-misli.

– Hari, za tebe nema ničeg važnijeg od učenja Oklumencije! – reče Lupin prekorno. – Da li si me razumeo? Ništa nije važnije!

– Dobro, dobro – reče Hari, prilično uznemiren, a i pomalo ljut. – Ja ću... pokušaću da mu nešto kažem... ali neće biti la...

On zaneme. Čuo je korake u daljini.

– Da li to Kričer silazi odozgo?

– Ne – reče Sirijus, osvrnuvši se preko ramena. – Mora da je neko kod tebe.

Harijevo srce preskoči nekoliko otkucaja.

– Bolje da idem! – reče žurno, i izvuče glavu iz kamina u Ulici Grimold. Na trenutak mu se činilo kao da mu se glava okreće na ramenima, a zatim se nađe, klečeći, ispred kamina Ambridžove, posmatrajući smaragdni plamen kako treperi i dogoreva.

– Brzo, brzo! – promrmlja šišteći glas ispred vrata kancelarije. – Hm, ostavila ih je otvorena...

Hari skoči ka Nevidljivom ogrtaču, i tek što ga je navukao na sebe, Filč ulete u kancelariju. Izgledao je vrlo radostan zbog nečega, i grozničavo je pričao sâm sa sobom dok je prelazio preko sobe, otvarao fioku na radnom stolu Ambridžove, i preturao po papirima u njoj.

– Odobrenje za bičevanje... odobrenje za bičevanje... napokon smem da ih bičujem... već godinama im to sleduje...

On izvuče list pergamenta, poljubi ga, a onda žurno izjuri kroz vrata, čvrsto ga prislonivši na grudi.

Hari skoči na noge i, proverivši da nije zaboravio torbu, i da li ga Nevidljivi ogrtač potpuno prekriva, on širom otvori vrata i izjuri iz kancelarije za Filčom, koji je hramao brže no što je Hari ikada video.

Kada je bio na spratu ispod kancelarije Ambridžove, Hari pomisli kako je bezbedno da ponovo postane vidljiv. Skinuo je Ogrtač, nagurao ga u ranac i žurno produžio dalje. Iz Ulazne dvorane dopirali su gromoglasna vika i komešanje. On strča niz mermerne stepenice i tamo zateče okupljen, činilo se, veći deo škole.

Prizor je izgledao isto kao one večeri kada je Trelonijeva otpuštena. Učenici su stajali duž zidova formirajući jedan veliki krug (neki od njih bili su prekriveni nečim što je Harija strašno podsećalo na smrdeljsok). Nastavnici i duhovi takođe su bili u gomili. Među posmatračima su se isticali članovi Inkvizitorskog odreda, koji su delovali izuzetno zadovoljno, i Pivs, koji je hitro obletao iznad cele scene, zureći u Freda i Džordža koji su stajali u središtu dvorane, s nepogrešivim izrazima lica dvojice ljudi upravo uhvaćenih na delu.

– Dakle! – reče Ambridžova trijumfalno. Hari shvati da ona stoji samo nekoliko stepenika ispod njega, ponovo gledajući s visine na svoj plen. – Dakle... mislite da je zabavno pretvoriti školski hodnik u močvaru, je li?

– Aha, prilično zabavno – reče Fred, gledajući naviše ka njoj bez trunke straha.

Filč se progura do Ambridžove, gotovo plačući od sreće.

– Imam formular, direktorka – reče promuklo, mašući listom pergamenta koji je Hari upravo video kako uzima iz njenog stola. – Imam formular, i spremne bičeve... oh, pustite me da ih odmah izbičujem...

– Vrlo dobro, Arguse – reče ona. – Vas dvojica – nastavi ona, zureći u Freda i

Džordža – upravo ćete da naučite šta biva s prestupnicima u mojoj školi.

– Znaš šta? – reče Fred. – Mislim da nećemo.

On se okrenu ka svom blizancu.

– Džordže – reče Fred – Mislim da smo prerasli opšte obrazovanje.

– Da, i meni se tako čini – reče Džordž bezbrižno.

– Misliš da je vreme da isprobamo svoje talente u stvarnom svetu? – upita Fred.

– Svakako – reče Džordž.

I pre nego što je Ambridžova stigla da bekne, oni podigoše svoje štapiće i uglas rekoše:

– *Asio metle*!

Hari začu glasan tresak negde u daljini. Osvrnuvši se nalevo, uspeo je da se sagne baš na vreme. Metle Freda i Džordža, od kojih je jedna još uvek za sobom vukla teški lanac i metalnu alku kojom ih je Ambridžova prikovala za zid, jurile su hodnikom ka svojim vlasnicima. Skrenule su ulevo, sjurile se niza stepenice i naglo se zaustavile ispred blizanaca, dok je lanac glasno začangrljao po kamenom podu.

– Nećemo se više videti – reče Fred profesorki Ambridž, opkoračivši svoju metlu.

– Da, ne trudi se da nas kontaktiraš – reče Džordž zajahavši svoju.

Fred se osvrnu ka učenicima okupljenim u pažljivoj i nemoj gomili.

– Ako neko želi da kupi portabl močvaru, kakva je demonstrirana na spratu iznad, svratite u Dijagon-aleju broj devedeset tri – Vizlijevske čarobnjačke ludorije – reče on glasno. – Naše nove prostorije!

– Poseban popust hogvortskim učenicima koji se zakunu da će naše proizvode koristiti da se otarase ove matore koze – dodade Džordž, pokazujući na profesorku Ambridž.

– ZAUSTAVITE IH! – zakrešta Ambridžova, ali već je bilo prekasno. Kada je Inkvizitorski odred krenuo ka njima, Fred i Džordž se odraziše od tla i poleteše desetak metara uvis, dok se gvozdena alka na lancu opasno klatila ispod njih. Fred pogleda preko dvorane ka poltergajstu koji je lebdeo u masi.

– Priredi joj pakao u naše ime, Pivse.

A Pivs, kojeg Hari nikada pre nije video da prima naređenje od učenika, skinu svoj šeširić s glave i vojnički im otpozdravi, a Fred i Džordž se okrenuše, uz gromoglasan aplauz učenika ispod njih, i izleteše kroz širom otvorena vrata ka veličanstvenom zalasku sunca.

30. Grop

Priča o Fredovom i Džordžovom bekstvu na slobodu prepričavala se sledećih nekoliko dana toliko često da je Hari očekivao da uskoro postane deo hogvortskih legendi: za manje od nedelju dana, čak su i očevici bili gotovo ubeđeni da su videli blizance kako se obrušavaju ka Ambridžovoj na svojim metlama, gađajući je balegobombama pre nego što su izleteli kroz vrata. Neposredno posle njihovog odlaska naišao je pravi talas priče o tome kako bi i drugi trebalo da pođu njihovim primerom. Hari je često slušao učenike kako govore: „Časna reč, ima dana kad mi dođe da i ja skočim na metlu i odem odavde“, ili: „Još jedan ovakav čas, i možda i ja izvedem nešto vizlijevsko“.

Fred i Džordž su se postarali da ih niko ne zaboravi tako brzo. Ako ništa drugo, nisu ostavili uputstvo kako se uklanja močvara, koja je sada ispunjavala hodnik na petom spratu istočnog krila. Ambridžova i Filč su primećeni kako pokušavaju da je odstrane raznoraznim sredstvima, ali bez uspeha. Napokon, ceo taj deo je oivičen konopcima, a Filč, koji je besno škrgutao zubima, dobio je zadatak da preko njega prevozi učenike čamcem do učionica. Hari je bio siguran da bi nastavnici poput Mek Gonagalove ili Flitvika mogli za tren oka tu močvaru da uklone. Ali, kao i u slučaju

Fredovih i Džordžovih čarobnjakometa, izgleda da su više voleli da posmatraju Ambridžovu kako se sama nosi s time.

Zatim su tu bile i dve velike rupe u obliku metli na vratima kabineta Ambridžove, koja su Fredove i Džordžove *Čistačice* probile da bi se pridružile svojim vlasnicima. Filč je postavio nova vrata i preneo Harijevu *Vatrenu strelu* dole u tamnice, gde je, kako se govorkalo, Ambridžova postavila naoružanog trola iz obezbeđenja da je čuva. Ipak, nije se ni nazirao kraj njenim mukama.

Inspirisani Fredovim i Džordžovim primerom, mnogi učenici su se sada otimali za tek upražnjene pozicije glavnih mangupa. Uprkos novim vratima, neko je uspeo u kabinet Ambridžove da ubaci kosmatog njuškavca, koji je celu kancelariju rasturio u potrazi za nekim svetlucavim predmetima, a onda skočio na Ambridžovu, kada je ova ušla, i pokušao da odgrize prstenje s njenih zdepastih prstiju. Balegobombe i smrdibombe tako su se često bacale po hodnicima, da je među učenicima zavladala nova moda da izvode Glavobalonske čini na sebi pre nego što napuste čas, što im je obezbeđivalo dovoljne zalihe svežeg vazduha, mada im je davalo čudan izgled, kao da na glavama nose izvrnute akvarijume za zlatne ribice.

Filč je krstario hodnicima s korbačem spremnim u ruci, očajnički želeći da uhvati prekršioce, ali problem je bio što ih je sada bilo toliko mnogo da nikad nije znao kuda da krene. Inkvizitorski odred je pokušavao da mu pomogne, ali su se njegovim članovima neprekidno dešavale čudne stvari. Vorington iz sliterinskog kvidičkog tima prijavio se u bolničko krilo s užasnim oboljenjem kože, zbog kojeg je izgledao kao da se uvaljao u kukuruzne pahuljice. Pensi Parkinson je, na Hermioninu radost, propustila sve časove sledećeg dana, jer su joj iznikli jelenski rogovi.

U međuvremenu, postalo je jasno koliko su zabušantskih bombonjera Fred i Džordž uspeli da prodaju pre nego što su napustili Hogvorts. Bilo je dovoljno da Ambridžova uđe u svoju učionicu, pa da učenici okupljeni u njoj preblede, stanu da povraćaju, dobiju opasne groznice ili da počne krv da im šiklja iz obe nozdrve. Urlajući od besa i frustracije, pokušavala je da prati tajanstvene simptome i pronađe uzroke, ali su joj učenici tvrdoglavo odgovarali da pate od „ambridžitisa“. Pošto su četiri razreda jedan za drugim dobili kaznenu dopunsku nastavu a da nije uspela da otkrije tajnu njihovih boljki, bila je prisiljena da najzad odustane, i učenicima koji su krvarili, padali u nesvest ili povraćali dozvoli da u čoporima napuštaju njene časove.

Ali ni korisnici bombonjera nisu mogli da se takmiče s majstorom haosa kakav je bio Pivs, koji je, izgleda, Fredove oproštajne reči zbilja primio k srcu. Ludački se kikoćući, jezdio je po školi, prevrćući stolove, s praskom izlećući iz školskih tabli, obarajući skulpture i vaze. Dvaput je zatvorio Gospođu Noris u oklop, iz kojeg bi je, kada bi stala da glasno mjauče, napokon spasio pomahnitali domar. Pivs bi razbijao fenjere i gasio sveće, žonglirao sa upaljenim bakljama iznad glava đaka koji su vrištali, ili bi pobacao kroz prozor i u kamine gomile lepo naslaganih pergamenata. Poplavio je ceo drugi sprat kada je izvadio sve slavine u kupatilima, ispustio je vreću

tarantula usred Velike sale za doručkom, a kad god bi hteo da se odmori, provodio je sate lebdeći za Ambridžovom, glasno je izviždavši kad god bi progovorila.

Niko od osoblja, osim Filča, nije se trudio da joj pomogne. Zapravo, nedelju dana posle Fredovog i Džordžovog odlaska, Hari je svojim očima video profesorku Meg Gonagal kako prolazi mimo Pivsa, koji je odlučno pokušavao da razlabavi lustere, i mogao se zakleti da ju je čuo kako je kroz ugao usana poltergajstu procedila: – Odšrafljuje se na drugu stranu.

Kao vrhunac svega, Montagju se još nije oporavio od svog boravka u klozetu. I dalje je bio zbrkan i rastresen, i jednog utorka izjutra mogli su se videti njegovi roditelji kako se penju putem ka ulazu, delujući krajnje ljutito.

– Treba li nešto da kažemo? – upita Hermiona zabrinutim glasom, pritisnuvši obraz uz prozor učionice Čini, da bi bolje videla gospodina i gospođu Montagju kako marširaju unutra. – O tome šta mu se desilo? Možda bi moglo da pomogne Madam Pomfri da ga izleči?

– Ma kakvi, oporaviće se on – reče Ron nemarno.

– U svakom slučaju, više nevolje za Ambridžovu, zar ne? – reče Hari zadovoljnim glasom.

On i Ron su kuckali svojim štapićima po šoljama koje je trebalo da začaraju. Harijevoj šolji iznikle su četiri vrlo kratke noge, koje nisu mogle da dosegnu do stola, te su se besciljno koprcale u vazduhu. Ronovoj šolji su pak izrasle četiri vrlo tanke i duge nožice, koje su s velikom poteškoćom pridigle šolju sa stola, na trenutak zadrhtale, a onda popustile, pa je šolja pala i razbila se na dva dela.

– *Reparo* – reče Hermiona brzo, i jednim zamahom štapića ponovo sastavi šolju. – Sve je to dobro, ali šta ako je Montagju trajno povređen?

– Koga je briga? – izusti Ron razdraženo, dok se njegova šolja ponovo uspravljala kao pijana, divlje se tresući u kolenima. – Montagju nije trebalo da pokuša da oduzme sve te poene Grifindoru, zar ne? Ako već hoćeš da brineš o nekome, Hermiona, brini o meni!

– O tebi? – upita ona, uhvativši svoju šolju dok je ova veselo trčkala preko klupe na svoje četiri čvrste male karirane nožice, i ponovo je smesti ispred sebe. – Što bih brinula o tebi?

– Kada mamino sledeće pismo konačno prođe cenzuru kod Ambridžove – reče Ron s gorčinom, sada pridržavajući svoju šoljicu, čije su krhke nožice slabašno pokušavale da ponesu sopstvenu težinu – biću u gadnoj nevolji. Ne bih se iznenadio da mi pošalje još jednog Drekavca.

– Ali...

– Ja ću ispasti kriv što su Fred i Džordž otišli, čekajte samo i videćete – reče Ron mračno. – Reći će da je trebalo da ih sprečim da odu, da je trebalo da zgrabim krajeve njihovih metli i okačim se o njih ili nešto slično... da, za sve ću ja biti kriv.

– Pa, ako *stvarno* to kaže, zaista će biti nepravedna, ti tu ništa nisi mogao da

uradiš! Ali, sigurna sam da ona to neće reći. Mislim, ako je zbilja istina da su dobili prostorije u Dijagon-aleji, mora da su to odavno planirali.

– Da, ali to je već druga priča, kako su dobili prostorije? – reče Ron, pogodivši svoju šolju tako snažno štapićem, da su joj se noge ponovo skljokale i grčile se pred njim. – Sve mi je to pomalo sumnjivo, je l' da? Treba im gomila galeona da bi mogli sebi da priušte iznajmljen lokal u Dijagon-aleji. Ona će hteti da zna šta su to uradili te su se dočepali toliko zlata.

– Pa da, i ja sam se to pitala – reče Hermiona, pustivši svoju šolju da džogira u urednim malim krugovima oko Harijeve, čije zdepaste nožice i dalje nisu mogle da dodirnu površinu stola. – Pitala sam se da ih nije Mandangus ubedio da prodaju ukradenu robu ili nešto još strašnije.

– Ne, nije on – reče Hari odsečno.

– Otkud znaš? – upitaše Ron i Hermiona uglas.

– Zato što... – Hari je oklevao, ali mu se učini da je konačno došao trenutak priznanja. Nema svrhe da i dalje ćuti ako će zbog toga neko posumnjati kako su Fred i Džordž kriminalci. – Zato što su to zlato dobili od mene. Prošlog juna sam im dao moju nagradu od Tročarobnjačkog turinira.

Na trenutak zavlada tišina ispunjena preneraženošću, a onda Hermionina šoljica za čaj odskoči pravo s ivice stola i smrska se o pod.

– O, Hari, *nisi valjda*! – reče ona.

– Da, jesam – reče Hari pobunivši se. – I nije mi uopšte žao, meni nije trebalo zlato, a oni su kao stvoreni da rukovode prodavnicom šala i zevzevata.

– Ali, to je sjajno! – reče Ron uzbuđeno. – Ti si kriv za sve, Hari – mama neće moći ništa da mi prigovori. Smem li da joj kažem?

– Da, verovatno je tako i najbolje – reče Hari tupo – naročito ako misli da oni preprodaju ukradene kazane ili nešto slično.

Hermiona ne reče ništa do kraja časa, ali je Hari podozrevao da će njena uzdržanost uskoro popustiti. I zaista, čim su izašli iz zamka za vreme odmora, dok su stajali na slabom majskom suncu, ona pogleda Harija sjajnim okruglastim očima i odlučno zausti da nešto kaže.

Hari je preseče pre nego što je i počela.

– Nema svrhe da mi zanovetaš, to je gotova stvar – reče odlučno. – Fred i Džordž su dobili zlato... a kako vidim, već su i potrošili dobar deo, i ja ne mogu sad da im ga uzmem natrag, a i ne želim. Dakle, ne moraš uzalud da se naprežeš, Hermiona.

– Nisam htela ništa da kažem o Fredu i Džordžu! – reče ona uvređenim glasom.

Ron frknu s nevericom, a Hermiona ga zloćudno pogleda.

– Ne, nisam! – reče ona ljutito. – Zapravo sam htela da pitam Harija kada će ponovo otići do Snejpa i tražiti od njega da nastavi da mu daje časove Oklumencije!

Hari klonu. Kada su napokon iscrpli temu Fredovog i Džordžovog dramatičnog odlaska, za šta im je, razumljivo, trebalo mnogo sati, Ron i Hermiona su želeli da čuju

vesti o Sirijusu. Pošto im Hari isprva nije poverio razlog zbog kojeg je hteo da razgovara sa Sirijusom, bilo mu je teško da zamisli šta sada da im kaže. Na kraju im je rekao, iskreno, da Sirijus od njega traži da nastavi s časovima Oklumencije. Naravno, do sada se već mnogo puta pokajao zbog toga. Hermiona nije htela da pređe preko te teme i stalno se na nju vraćala, baš kada je Hari to najmanje očekivao.

– Nemoj mi reći da si prestao da sanjaš čudne snove – reče Hermiona – pošto mi je Ron ispričao da si ponovo mrmljao u snu prošle noći.

Hari besno prostreli Rona pogledom. Ron je bio dovoljno ljubazan da se pretvara kako se stidi.

– Samo si malčice mumlao – reče on izvinjavajućim tonom. – Nešto kao 'samo malo dalje'.

– Sanjao sam tebe kako igraš kvidič – slaga Hari bezobzirno. – Pokušavao sam da te nateram da se još malo istegneš i zgabiš Kvafl.

Ronu se zacrveneše uši. Hari oseti neku vrstu osvetničkog zadovoljstva. Naravno da nije sanjao ništa slično.

Prethodne noći još jednom je krenuo na isto putešestvije hodnikom Odseka za misterije. Prošao je kroz kružnu sobu, zatim kroz sobu punu zveckave i razigrane svetlosti, dok se ponovo nije našao u pećinastoj sobi punoj polica na kojima su bile poređane prašnjave staklene kugle.

Brzo je pojurio pravo do reda s brojem devedeset sedam, skrenuo nalevo i potrčao duž njega... možda je baš tada izgovorio te reči... *samo malo dalje*... jer je osećao da se njegovo svesno ja bori da se probudi... i pre nego što je stigao do kraja tog reda, ponovo se našao u krevetu, kako leži i zuri u baldahin.

– Ti *pokušavaš* da zaključaš svoj um, zar ne? – reče Hermiona gledajući Harija okruglastim očima. – I dalje sâm redovno vežbaš Oklumenciju?

– Naravno da vežbam – reče Hari, pokušavajući da zvuči kao da ga to pitanje vređa, ali izbegavajući njen pogled. A zapravo je bio do te mere radoznao da otkrije šta se krije u toj sobi punoj prašnjavih kugli da je i te kako željno iščekivao te snove.

Problem je bio što je, i pored toga što mu je do ispita preostalo još samo mesec dana i što je svaki slobodan minut posvećivao obnavljanju gradiva, njegov um izgleda bio toliko prezasićen informacijama kada bi otišao na spavanje, da mu je bilo vrlo teško da zaspi. A ako bi i uspeo, njegov preopterećeni mozak bi najveći deo noći sanjao glupe snove o ispitima. Takođe je sumnjao da jedan deo njegovog uma – deo koji je često progovarao Hermioninim glasom – oseća krivicu u prilikama kada bi zalutao niz taj hodnik koji se završava crnim vratima, i pokušavao da ga probudi pre nego što stigne do kraja tog puta.

– Znaš – reče Ron, kome su uši i dalje bile plamtećecrvene – ako se Montagju ne oporavi pre nego što Sliterin bude igrao s Haflpafom, možda i imamo šanse da osvojimo kup.

– Da, valjda – reče Hari, srećan što su promenili temu razgovora.

– Mislim, jednu smo dobili, jednu izgubili – ako Sliterin izgubi od Haflpafa iduće subote...

– Da, tako je – reče Hari, već zaboravivši sa čime se to slaže. Preko dvorišta je upravo prošla Čo Čang, namerno ga ne gledajući.

* * *

Finalna utakmica kvidičke sezone, Grifindor protiv Rejvenkloa, trebalo je da se odigra poslednjeg majskog vikenda. Mada je Sliterin s malom razlikom izgubio od Haflpafa u prethodnoj utakmici, Grifindor nije smeo da računa na pobedu, najviše zbog (mada se niko nije usuđivao da mu to kaže) Ronove očajne odbrane. Ali on je, izgleda, gajio novootkriveni optimizam.

– Mislim, ne mogu biti gori, zar ne? – reče on smrknuto za doručkom, tog jutra pred utakmicu. – Nemam šta da izgubim, zar ne?

– Znaš – reče Hermiona, dok su ona i Hari nešto kasnije silazili ka terenu usred vrlo uzbuđene gomile – mislim da bi Ron zaista mogao bolje da igra, sad kad mu se Fred i Džordž ne motaju u blizini. Nikad mu nisu ukazivali mnogo poverenja.

Luna Lavgud ih prestiže s nečim nalik živom orlu nataknutom navrh glave.

– Bože moj, zaboravila sam! – reče Hermiona, posmatrajući orla kako klepeće krilima dok je Luna dostojanstveno prolazila pored grupe sliterinaca koji su se kikotali i pokazivali na nju. – Čo će igrati, zar ne?

Hari, koji nije zaboravio na to, samo potvrdno frknu.

Našli su mesta u najvišem redu tribina. Bio je lep, vedar dan, ni Ron ne bi poželeo bolji, i Hari otkri kako se nada, uprkos svemu, da Ron neće pružiti sliterincima povod da opet oduševljeno pevaju: *Vizli je naš car*.

Li Džordan, koji je bio veoma utučen otkako su Fred i Džordž otišli, bio je, po običaju, komentator. Dok su timovi izletali na teren, imenovao je igrače s malo manjim užitkom nego inače.

– ... Bredli... Dejvis... Čang – reče, a Hari oseti kako mu se stomak prevrće, ne kao salto unazad, već više u vidu slabog trzaja, kada Čo izađe na teren, sa sjajnom crnom kosom koja joj se vijorila na lakom povetarcu. Više nije bio siguran šta želi da se desi, osim da ne bi podneo još jednu svađu. Čak i kad ju je spazio kako živahno ćaska s Rodžerom Dejvisom, dok su se spremali da uzjašu metle, u sebi oseti tek neznatno žiganje ljubomore.

– I krenuli su! – reče Li. – Dejvis smesta uzima Kvafl, kapiten Rejvenkloa Dejvis s Kvaflom, eskivirao je Džonsonovu, prevario Belovu, izbegao je i Spinetovu... ide pravo ka golu! Sprema se da šutira... i... i... – Li vrlo glasno opsova. – I pogađa.

Hari i Hermiona zaječaše s ostalim grifindorcima. Na njihov užas, mada očekivano, sliterinci s druge strane tribina počeše da pevaju:

Vizli uvek uprska stvar
Ne zna da spreči ni slabašan udar...

– Hari – reče jedan promukli glas u Harijevo uvo. – Hermiona...

Hari se okrenu i spazi ogromno bradato Hagridovo lice kako štrči između sedišta. Očito se jedva ugurao u red iza njih, jer su prvaci i drugaci pored kojih je upravo prošao delovali uzrujano i sabijeno. Iz nekog razloga Hagrid se sagnuo, kao da ne želi da ga vide, mada je i dalje bio barem metar viši od svih.

– Čujte – šapnu on. – Možete li poć' sa mnom? Odma'? Dok ostali glede utakmicu?

– Ovaj... zar to ne može da pričeka, Hagride? – upita Hermiona. – Bar dok se ne završi utakmica?

– Jok – reče Hagrid. – Ne, Hari, mora smesta da s' ide... dok svi glede na drugu stranu... molim vas?

Hagridov nos je blago krvario. Oči su mu bile modre. Hari ga nije video izbliza još otkako se vratio u školu. Delovao je potpuno očajno.

– Naravno – smesta prihvati Hari. – Naravno da ćemo poći.

On i Hermiona se provukoše do kraja reda uz veliko gunđanje učenika koji su morali da im ustaju. Ljudi u Hagridovom redu nisu se žalili, već su se samo trudili da se što više skupe ne bi li ga propustili.

– Fala vam, oboma, puno vam fala – reče Hagrid kad su se domogli stepenica. I dalje se nervozno osvrtao dok su se spuštali do travnjaka. – Sam' se nadam da gi neće primetiti da smo otišli.

– Misliš, Ambridžova? – reče Hari. – Neće, ceo Inkvizitorski odred sedi pored nje, zar nisi video? Mora da očekuje neku gužvu na utakmici.

– Aha, pa vidiš, malčice gužve ne bi bilo zgoreg – reče Harid, zastavši da bi povirio preko ivice tribina i uverio se da je put preko livade ka njegovoj kolibi pust. – Dobili bismo više vremena.

– O čemu se radi, Hagride? – upita Hermiona, gledajući ga zabrinutog izraza dok su brzali preko trave ka ivici Šume.

– Će da... će da vidite za tili čas – reče Hagrid, osvrnuvši se preko ramena kad se začu velika graja s tribina iza njih. – Hej... je l' to neko dao gol?

– Biće da je Rejvenklo – reče Hari turobno.

– Dobro... dobro... – reče Hagrid rastreseno. – To je dobro...

Morali su da potrče da bi išli uporedo s njim dok je grabio krupnim koracima preko travnjaka, osvrćući se pri svakom koraku. Kada su stigli do kolibe, Hermiona mahinalno skrenu levo ka ulaznim vratima. Hagrid, međutim, krenu mimo nje, pravo u senku drveća na najisturenijem delu Šume, gde pokupi samostrel naslonjen o drvo. Kad shvati da nisu više s njim, okrenu se.

– Idemo 'vamo – reče on, klimnuvši svojom obraslom glavom ka Šumi.

– U Šumu? – reče Hermiona zbunjeno.

– Jes' vala – reče Hagrid. – Ajmo sad, brzo, pre neg' nas spaze!

Hari i Hermiona se pogledaše, a onda uroniše u senku drveća za Hagridom, koji je već hitao sve dalje ispred njih u mračno zelenilo, sa samostrelom preko ramena. Hari i Hermiona pojuriše da bi ga stigli.

– Hagride, zašto si naoružan? – upita Hari.

– Puka predostrožnos' – odgovori Hagrid, slegnuvši masivnim ramenima.

– Nisi nosio samostrel onog dana kada si nam pokazivao testrale – reče Hemiona bojažljivo.

– Jok, pa, nismo išli tak' daleko – reče Hagrid. – A uostalom, to je bilo pre nego š'o je Firenzi otiš'o iz Šume, je l' da?

– U čemu je razlika sad, kad je Firenzi otišao? – upita Hermiona znatiželjno.

– Jerbo su drugi kentauri dobrano ljuti na mene, eto u čem' je razlika – reče Hagrid tiho, gledajući naokolo. – Pre su bili... pa ne bi se moglo reć' da su bili prijateljski nastrojeni, al' smo se sasvim dobro slagali. Držal' su se jedni uz druge, al' bi se uvek pojavili, ak' bi' 'teo da popričam s njima. A sad jok.

On duboko uzdahnu.

– Firenzi kaže da se ljute zato što je on, Firenzi, došao da radi kod Dambldora – reče Hari, saplevši se o koren koji je štrčao iz zemlje jer je pomno proučavao Hagridov profil.

– Aha – reče Hagrid turobno. – Mis'im, 'ljuti' je preblaga reč. Vraški su pobesneli. Da se nisam umeš'o, mislim da bi išutirali Firenzija na smrt...

– Napali su ga? – upita Hermiona zaprepašćeno.

– Jes' vala – reče Hagrid promuklo, krčeći put kroz nekoliko nisko spuštenih grana. – Pola krda se okomilo na njega.

– A ti si ih sprečio? – upita Hari zadivljen i impresioniran. – Sam samcijat?

– Narafski da jesam, nisam vala mog'o samo da stojim i gledim kak' ga ubijaju, je l' da? – reče Hagrid. – Sreća što sam prolazio tuda, uistinu... i mislijo sam da će se Firenzi toga setit', pre neg' š'o počne da mi šalje tak'a glupa upozorenja! – dodade on ljutito i neočekivano.

Hari i Hermiona se zbunjeno pogledaše, ali im namršteni Hagrid ne pojasni šta je time hteo da kaže.

– Bilo kak' bilo – reče, dahćući malo teže nego inače – od onda su drugi kentauri besni na mene, a problem je u tom' š'o imadu vel'ki uticaj u Šumi... najmudrija su stvorenja ovdi, znate.

– Jesmo li zbog njih ovde, Hagride? – upita Hermiona. – Zbog kentaura?

– Jok more – reče Hagrid, odmahujući glavom – ne zbog njih. Mislim, naravski, oni bi mogli dobrano da iskomplikuju stvari, jašta... al' strpite se još malko i videćete na š'a mislim.

Posle te neshvatljive primedbe on ućuta i izbi ispred njih, prelećući jednim

korakom ono što oni pređu u tri, tako da su imali muke da idu uporedo.

Staza je bivala sve obraslija rastinjem, a drveće tako blizu jedno drugog da je, što su dublje zalazili u Šumu, postajalo sve tamnije, kao da je sumrak. Uskoro su odavno prešišali čistinu na kojoj im je Hagrid pokazao testrale, ali Hari nije osećao nikakvu nelagodu, sve dok Hagrid iznenada nije iskoračio sa staze i počeo da se probija kroz drveće ka mračnom srcu Šume.

– Hagride! – povika Hari, krčeći sebi put kroz debeo, čvornovat drač, preko kojeg je Hagrid s lakoćom preskočio, živo se sećajući šta mu se jednom drugom prilikom desilo kad je skrenuo sa staze u Šumi. – Kuda idemo?

– Još malko dalje – reče mu Hagrid preko ramena. – Ajde, Hari... jerbo sad treba da se držimo skupa.

Bio im je veliki napor da drže korak s Hagridom, kroz gusto granje i trnje, kroz koje je Hagrid marširao kao kroz paučinu, a koje se zaplitalo u Harijevu i Hermioninu odeću, često se tako snažno obavijajući oko njih da bi morali da zastanu na po nekoliko minuta da se oslobode. Uskoro su Harijeve ruke i noge bile prekrivene posekotinama i ogrebotinama. Sada su već toliko duboko zagazili u Šumu da je Hari povremeno u toj tami uspevao da vidi tek jedan masivni crni obris koji je predstavljao Hagrida. U prigušenoj tišini, svaki zvuk je delovao preteće. Krckanje slomljene grančice glasno bi odjeknulo, a svaki, i najmanji šušanj, čak i kad bi ga izazvao nevini vrabac, naterao bi Harija da viri kroz tamu tražeći vinovnika. Činilo mu se da nikad nije uspeo ovako duboko da prodre u Šumu a da ne sretne nikakvo stvorenje usput. Njihovo odsustvo delovalo mu je prilično zloslutno.

– Hagride, da li bi bilo u redu da izvadimo štapiće? – upita Hermiona tiho.

– Ovaj... u redu – prošaputa Harid. – Zapravo...

On iznenada stade i okrenu se. Hermiona nalete pravo na njega i bi odbačena unazad. Hari je uhvati pre no što je pala na šumsko tlo.

– Možda bi bilo bolje da malkice zastanemo na koj' tren, da vas... uputim – reče Hagrid. – Pre neg' š'o stignemo tamo.

– Dobro! – složi se Hermiona, kad ju je Hari ponovo postavio na noge. Oboje promrmljaše: – *Lumos*! – i vrhovi njihovih štapića zasvetleše. U tami se pojavi Hagridovo lice, osvetljeno s dva talasasta snopa svetlosti, a Hari ponovo primeti da je nervozan i tužan.

– Daklem – reče Hagrid. – Vidiš... stvar je u ovom...

On duboko udahnu.

– Pa, postoje vel'ke šanse da me ovi' dana otpuste – reče on.

– Ali već si ovoliko izdržao... – reče Hermiona oprezno. – Zbog čega misliš da...

– Ambridžova misli da sam joj ja ubacijo njuškavca u kabinet.

– Pa, jesi li? – ote se Hariju.

– Ne, do đavola, nikako! – reče Hagrid ogorčeno. – Samo š'o ona misli da sve š'o ima veze s magičnim stvorenjcima ima veze i sa mnom. Znate kol'ko već vreba šansu

da me se reši, još otkako sam se vrnuo. Ja, naravski, neću da idem, al' da nije tih... pa... specijalnih okolnosti koje ću vam sad objasnit', otiš'o bi' sad odma', pre nego š'o se njoj pruži prilika da to učini pred celom školom, kao š'o je uradila Trelonijevoj.

Hari i Hermiona se bučno usprotiviše, ali Hagrid ih ućutka zamahom svoje ogromne šake.

– Nije to kraj sveta, čim više ne bidnem ovde, moći ću da pomognem Dambldoru, ima da budem koris'an za Red. A vi, deco, imaćete Truli-Dasku, pa ćete... pa ćete lepo proć' na ispitima...

Glas mu zadrhta i zamuknu.

– Ne brin'te se za mene – reče žurno, kad ga Hermiona potapša po ruci. On izvuče ogromnu tufnastu maramicu iz džepa prsluka i njome obrisa oči. – Vidite, ne bi' vam ja prič'o ovo da ne moram. Vidite, ako otidem... pa, ne mogu otići bez... a da nekom ne kažem... jerbo... jerbo će da mi treba vaša pomoć. I Ronova, ako 'oće.

– Naravno da ćemo ti pomoći – odmah će Hari. – Šta treba da uradimo?

Hagid jako šmrknu i bez reči potapša Harija po ramenu s takvom silinom da se Hari zakuca u drvo sa strane.

– Znao sam da ćeš reć' da 'oćeš – reče Hagrid sebi u maramicu – to ti neću... nikad... zaboravit'... ajde... još samo malčice ovuda... paz' se, to su vam koprive...

Još petnaest minuta su išli ćutke. Hari je taman zaustio da pita koliko još treba da idu kad Hagrid izbaci desnu ruku i pokaza im da stanu.

– Samo lagano – reče meko. – Sad bidnite vrlo tihi...

Oni se polako odšunjaše napred i Hari vide da je pred njima ogromno, ravno utabano brdo zemlje, visoko gotovo kao Hagrid, za koje pomisli, presekavši se od straha, da je brlog neke ogromne životinje. Svuda oko brdašca ležalo je drveće počupano s korenom, tako da se ono uzdizalo na proplanku okruženom hrpama debala i granja, koje su oblikovale svojevrsnu ogradu ili barikadu, iza koje su sada stajali Hari, Hermiona i Hagrid.

– Pajki – reče Hagrid dahćući.

I naravno, Hari shvati da čuje udaljeno ritmično gruvanje, poput zvuka golemih pluća koja rade svom snagom. On pogleda iskosa u Hermionu, koja je zurila u brdo neznatno razjapljenih usta. Izgledala je skoz prestravljena.

– Hagride – reče ona šapatom jedva čujnim od zvuka usnulog stvorenja – ko je on?

Hari pomisli da je to čudno pitanje... Upravo se spremao da upita: – *Šta* je to?

– Hagride, rekao si nam... – poče Hermiona dok joj je štapić drhtao u ruci – rekao si nam da niko od njih nije hteo da pođe!

Hari skrenu pogled s Hermione na Hagrida, a onda kao gromom pogođen shvati i, pogleda nazad u brdašce, prenerazivši se od užasa.

Veliko brdo zemlje, na koje su on, Hermiona i Hagrid komotno mogli da stanu, lagano se dizalo i spuštalo u ritmu dubokog roktavog disanja. To uopšte nije bilo

brdašce. Bila su to pognuta leđa nečega što je očigledno...

– Ovaj... ne... on nije 'teo da dođe – reče Hagrid očajničkim glasom. – Ali sam mor'o da gi dovedem, Hermiona, mor'o sam!

– Ali zašto? – upita Hermiona, koja je zvučala kao da će da zaplače. – Zašto... šta... o, *Hagride*!

– Znao sam da, ak' ga samo vrnem ovdeka – reče Hagrid, cvileći kao da će i sâm da pusti suzu – i... i naučim ga nekak'im manirima... da ću moć' da ga izvedem i pokažem svima kak' je bezopasan!

– Bezopasan! – reče Hermiona prodorno, a Hagrid stade izbezumljeno da ih ućutkuje rukama, kad ogromno stvorenje pred njima glasno groknu i okrenu se u snu. – On te sve vreme ranjava, zar ne? Eto odakle ti sve te povrede!

– On samo nije svestan svoje snage – reče Hagrid iskreno. – I sve je bolji, više se ne opire tol'ko jako k'o pre...

– Dakle, zato ti je trebalo dva meseca da dođeš kući! – reče Hermiona rasejano. – O, Hagride, zašto si ga doveo ovamo ako nije želeo da pođe? Zar ne bi bio srećniji sa svojim narodom?

– Svi su ga zlostavljali, Hermiona, jer je tolicki mali! – reče Hagrid.

– Mali? – ponovi Hermiona. – *Mali*?

– Hermiona, nisam mog'o da gi ostavim – reče Hagrid, a suze mu krenuše niz izubijano lice, nestajući u njegovoj kuštravoj bradi. – Vidiš – on je moj brat!

Hermiona se samo zagleda u njega, zinuvši u čudu.

– Hagride, kad kažeš 'brat' – poče Hari polako – misliš na...?

– Pa dobro... polubrat – ispravi se Hagrid. – Ispostavilo se da je moja mama bila sas nekim drugim džinom kad je napustila mog tatka, pa je rodila ovog ovdi Gropa...

– Gropa? – ponovi Hari.

– Aha... pa, tak' nekako zvuči kad on izgovori svoje ime – reče Hagrid brižno. – Ne zna baš dobro engleski... pokušavam da gi naučim... svejedno, rek'o bih da ga nije volela mnogo više neg' mene. Vidiš, kod džinica ti je važno da prave dobru vel'ku decu, a on ti je oduvek bijo prcvoljak – samo pet metara...

– O, da, sićušan je! – reče Hermiona, s nekakvim histeričnim sarkazmom. – Ma minijaturan!

– A tamo su ga svi ćuškali tamo-amo – prosto nisam mog'o da gi ostavim...

– Je li Madam Maksim htela da ga dovedeš? – upita Hari.

– Ona – pa, vid'la je da mi to mnogo znači – reče Hagrid, uvrćući svoje ogromne šake. – Al'... al' se malkice umorila od njega posle nekog vremena, pravo da vi kažem... pa smo se rastali na putu kući... mada, obećala je da neće nikom reć'...

– Kako si ga, za ime sveta, doveo ovamo a da niko ne primeti? – upita Hari.

– Pa znaš, zato mi je i trebalo tol'ko dugo – reče Hagrid. – Mog'o sam da putujem samo noću, i to kroz divljinu i tako to. Dabome, on sasvim brzo hoda, kad 'oće, al' je stalno 'teo da se vrne.

– O, Hagride, zašto ga nisi ostavio? – reče Hermiona, skljokavši se na jedno odlomljeno drvo i zaroni ruke u lice. – Šta misliš da radiš sa džinom-nasilnikom, koji pri tom i ne želi da bude ovde!

– Pa sad... 'nasilnik'... to mi zvuči malko grubo – reče Hagrid, i dalje uzrujano lomeći prste. – Priznajem da me je možda par puta klepnuo, kad je bijo loše volje, al' je sve bolji, stvarno, lepo se privikava.

– A čemu onda služe ovi konopci? – upita Hari.

Upravo je primetio konopce debele kao mladice drveća, koji su se prostirali od najvećih obližnjih šumskih stabala ka mestu gde je Grop ležao sklupčan na zemlji, leđima im okrenut.

– Moraš da ga držiš vezanog? – reče Hermiona tiho.

– Pa... da... – reče Hagrid, pomalo zabrinuto. – Vidite... k'o š'o sam vam rek'o... on stvarno ne zna kol'ko je snažan.

Hari tek tada shvati zašto je ovaj deo Šume tako sumnjivo prazan, bez ijednog živog stvorenja.

– Dakle, šta želiš da ja, Hari i Ron učinimo? – upita Hermiona s nelagodom.

– Pazite mi na njega – reče Hagrid graktavo. – Kad me više ne bidne.

Hari i Hermiona razmeniše očajne poglede, Hari neprijatno svestan da je već obećao Hagridu da će učiniti sve što mu zatraži.

– Šta... šta to tačno podrazumeva? – upita Hermiona.

– Ne da gi 'ranite, niš'a slično! – reče Hagrid brže-bolje. – Može on sâm sebi da nađe klopu, bez problema. Ptice, jeleni, tako to... ne, njemu sad treba društvanjce. Kad bi' znao da on ima nekog' ko će da gi... malko podučava, znate.

Hari ne reče ništa, već se okrenu i pogleda u džinovsko obličje koje je ležalo usnulo na tlu ispred njih. Za razliku od Hagrida, koji je jednostavno ličio na prevelikog čoveka, Grop je izgledao čudnovato izobličen. U onome za šta je Hari u početku mislio da je prostrana i zaobljena mahovinasta stena sada je prepoznao Gropovu glavu. Bila je mnogo nesrazmernija spram tela nego ljudska glava, skoro savršeno okrugla i pokrivena čvrstim loknama gusto zbijene dlake boje paprati. Obod njegovih ogromnih, mesnatih ušiju dopirao je do vrha glave, koja je, kao kod teče Vernona, bila nasađena direktno na ramena, s vrlo kratkim vratom, ili bez njega, između nje i ramena. Leđa, pokrivena nečim što je izgledalo kao prljava braonkasta kecelja sastavljena od grubo prišivenih životinjskih koža, bila su široka i, dok je Grop spavao, činilo se da pomalo rastežu grube šavove tih kožica. Noge su mu bile podvijene ispod tela. Hari je mogao da vidi tabane ogromnih, prljavih, bosih stopala velikih kao sanke, kako se odmaraju jedno povrh drugog na zemljanom tlu Šume.

– Hoćeš da ga mi podučavamo – reče Hari šupljim glasom. Sada je shvatio značenje Firenzijevog upozorenja. *Njegov pokušaj neće upaliti. Bolje mu je da se toga mane.* Naravno, mora da su i druga stvorenja koja žive u Šumi čula Hagridove bezuspešne pokušaje da Gropa nauči engleskom jeziku.

– Aha... ak' može, malko da razgovarate sas njim – reće Hagrid pun nade. – Jerbo mislem da, ako bidne mog'o da razgovara sas ljudima, bolje će da shvati da smo i mi k'o i on, a ondak će 'teti da ostane.

Hari pogleda Hermionu, a ona mu uzvrati pogled, provirivši kroz prste kojima je prekrivala lice.

– Dođe ti da poželiš da još uvek ima Norberta, zar ne? – reče on, i drhtavo se nasmeja.

– Učinićete mi to, ondak? – reče Hagrid, koji izgleda nije shvatio šta je Hari upravo rekao.

– Mi ćemo... – poče Hari, osećajući da ga obećanje obavezuje. – Pokušaćemo, Hagride.

– Znao sam da mož' da računam na tebe, Hari – reče Hagrid, sijajući od sreće, i ponovo stade da briše lice maramicom. – A ne želim da se mnogo bakćete... jerbo znam da imate ispite... kad biste mogli da jednom nedeljno trknete s onim Nevidljivim ogrtačem i malčice proćaskate sas njim. Sa' ću da gi probudim... da vas upoznam...

– Šta... ne! – viknu Hermiona, poskočivši. – Hagride, ne, nemoj da ga budiš, stvarno, nema potrebe...

Ali Hagrid je već zakoračio preko debla velikog drveta ispred njih, i krenuo ka Gropu. Kad mu se približio na tri metra, podiže dugu, izlomljenu granu sa zemlje, preko ramena se ohrabrujuće osmehnu Hariju i Hermioni, a onda vrhom grane stade snažno da bocka Gropa po leđima.

Džin tako urliknu da tiha Šuma zaječi. Ptice na vrhovima drveća iznad njihovih glava krešteći prhnuše s grana na kojima su sedele i odleteše. U međuvremenu, ispred Harija i Hermione, divovski Grop pridizao se sa zemlje, koja se zatrese kad je na nju spustio svoju ogromnu šaku da bi se pridigao na kolena. On okrenu glavu da vidi ko i šta ga je to uznemirilo.

– Š'a ima, Gropi? – reče Hagrid, tobože veselim glasom, uzmičući s podignutom dugačkom granom, spreman da ponovo bocne Gropa. – Jesi lepo pajkio, a?

Hari i Hermiona uzmakoše što su dalje mogli a da i dalje mogu da vide džina. Grop je klečao između dva drveta koja još nije stigao da počupa iz korena. Oni pogledaše u njegovo zapanjujuće ogromno lice, koje je ličilo na neki veliki sivi pun mesec što se pomalja na mračnom šumskom proplanku. Izgledao je kao da su mu crte lica isklesane na velikoj kamenoj lopti. Nos mu je bio zatupast i bezobličan, usta iskrivljena i puna krivih žutih zuba velikih kao cigle. Oči, sitne za jednog džina, bile su blatnjavozelenkasto-smeđe, i trenutno su bile napola slepljene od sna. Grop podiže prljave zglavke prstiju, svaki veličine lopte za kriket, do očiju, žustro ih protrlja, a onda se, bez upozorenja, podiže na noge iznenađujuće brzo i spretno.

– O, bože! – začu Hari Hermionino prestravljeno skičanje pored sebe.

Drveće, za koje su bili privezani drugi krajevi užadi vezani oko Gropovih ručnih i nožnih članaka, poče zloslutno da krcka. Bio je, kao što im je Hagrid već rekao, visok

barem pet metara. Zureći krmeljavim očima naokolo, Grop izvuče ruku veličine suncobrana za plažu, zgrabi ptičje gnezdo s gornjih grančica bora koji ga je nadvisivao, i izvrnu ga, ričući nezadovoljno što u njemu nema ptica. Jaja popadaše na tlo poput granata, i Hagrid prebaci ruke preko glave da se zaštiti.

– Čuj, Gropi – povika Hagrid, gledajući sa zebnjom uvis, za slučaj da još neko jaje padne – doveo sam ti neke moje prijatelje da i' upoznaš. Sećaš se, rek'o sam ti da ću to d' uradim? Sećaš se, kad sam ti rek'o da bi mog'o da odem na mali put, i prepustim im da malko paze na tebe? Sećaš se, Gropi?

Ali Grop samo ponovo potmulo riknu. Bilo je teško odrediti da li je slušao Hagrida i da li je uopšte prepoznavao kao govor zvuke koje je Hagrid ispuštao. Sada je zgrabio vrh bora i vukao ga ka sebi, očito radi pukog zadovljstva posmatranja koliko će daleko da odskoči unazad kad ga pusti.

– Gropi, nemoj to da radiš! – povika Hagrid. – Tak' si počup'o i ostalo drveće...

Hari je sasvim dobro video kako se u zemlji oko korenja drveta polako javljaju pukotine.

– Dov'o sam ti društvo! – povika Hagrid. – Vidiš, društvanjce! Pogledaj dole, budaletino jedna, dov'o sam ti drugare!

– O, Hagride, nemoj – zastenja Hermiona, ali je Hagrid već ponovo podigao granu i oštro bocnuo Gropa u koleno.

Džin ispusti vrh drveta, koje se opasno zanjiha i zasu Hagrida kišom borovih iglica, i pogleda dole.

– *Ovaj* ovdi – reče Hagrid, žureći ka mestu gde su Hari i Hermiona stajali – to je Hari, Grope! Hari Poter! On će te obilazit' ak' bidnem mor'o na put, s'vataš?

Džin je tek sad primetio da su Hari i Hermiona tu. Posmatrali su ga, s velikom strepnjom, dok je spuštao svoju ogromnu kamenčugu od glave kako bi ih pogledao svojim krmeljavim očima.

– A ovo je Hermiona, vidiš? Her... – Hagrid je oklevao. Okrećući se Hermioni, on reče: – Je l' ti smeta da te zovem Hermi, Hermiona? Jerbo mislim da će mu bit' teško da zapamti celo ime.

– Ne, nimalo – proskiča Hermiona.

– Ovo je Hermi, Grope! I ona će da ti svraća i tako to! Je l' da da je to lepo? Dva drugara da te... GROPI, NE!

Gropijeva ruka niotkuda iskrsnu pred Hermionom. Hari je zgrabi i povuče je unazad iza drveta, tako da je Gropova pesnica očešala deblo i sklopila se u vazduhu.

– NEVALJALI GROPI! – čuše Hagrida kako vrišti, dok se Hermiona privila uz Harija iza drveta, tresući se i jecajući. – SRAM DA TE BIDNE! NEMO' DA JE DIRAŠ – JOJ!

Hari pomoli glavu iza trupla i vide Hagrida kako leži na leđima, držeći ruku preko nosa. Očito izgubivši interesovanje, Grop se uspravi, i ponovo poče da vuče vrh bora što je jače mogao.

– Dobro de – reče Hagrid tupo, ustajući, te jednom rukom zapuši nos koji mu je krvario, a drugom zgrabi samostrel – pa... eto vam gi na... vid'li ste ga i... i sa'će vas prepoznat' kad se vrnete. Daklem... pa...

On pogleda u Gropa, koji je sada povlačio bor s potpuno neosetljivim izrazom zadovoljstva na kamenom licu. Korenje stade da krcka dok ga je čupao iz tla.

– Pa, mislim da mu je dosta za jedan dan – reče Hagrid. – Mi ćemo... ovaj... sa' ćemo da pođemo nazad, 'oćemo li?

Hari i Hermiona klimnuše. Hagrid ponovo prebaci samostrel na rame i, još uvek držeći nos zapušen, povede ih natrag kroz drveće.

Neko vreme niko ništa nije govorio, čak ni kada su iz daljine začuli lomljavu koja je značila da je Grop konačno iščupao bor. Hermionino lice bilo je bledo i bezizražajno. Hari nije mogao da smisli šta da kaže. Šta će se, za ime sveta, desiti ako neko sazna da je Hagrid sakrio Gropa u Zabranjenoj šumi? A on je obećao da će s Ronom i Hermionom nastaviti Hagridov potpuno besmislen pokušaj da civilizuje džina. Kako Hagrid može, čak i kraj sve svoje beskrajne sposobnosti zavaravanja da su narogušeni oštrozubi monstrumi ljupki i bezopasni, do te mere da se zaluđuje kako će Grop ikada postati toliko prilagođen da može da izlazi među ljude?

– Ček' malo – reče Hagrid naglo, baš dok su se Hari i Hermiona iza njega teškom mukom probijali kroz gusto grmlje čvoraste trave. Izvadio je strelu iz toboca s ramena i uglavio je u samostrel. Hari i Hermiona podigoše štapiće. Sad kad su prestali da hodaju, i oni začuše zvuke kretanja u blizini.

– Oh, boga mu – reče Hagrid tiho.

– Mislim da smo ti rekli, Hagride – reče dubok muški glas – da više nisi dobrodošao ovde.

Kroz šarenu zelenu polusvetlost, na trenutak im se ukaza goli muški torzo kako lebdi ka njima. Zatim videše da je njegov struk spojen s kestenjastim konjskim telom. Ovaj kentaur je imao gordo lice s istaknutim jagodicama i dugu crnu kosu. Poput Hagrida, i on je bio naoružan: preko ramena su mu bili prebačeni pun tobolac strela i veliki luk.

– Kak' si, Magorijane? – upita Hagrid obazrivo.

Drveće iza kentaura zašušta i još četiri ili pet kentaura iskrsnu iza njega. Hari prepozna vranog i bradatog Bejna, koga je sreo pre skoro četiri godine, iste noći kad i Firenzija. Bejn ničim ne pokaza da je ikada ranije video Harija.

– Dakle – reče on sa zlobnom intonacijom u glasu, pre nego što će se okrenuti ka Magorijanu. – Mislim da smo se saglasili šta da radimo ako ovaj čovek ikad pomoli lice u Šumi?

– 'Taj čovek', tako me sad zovete, je l'? – reče Hagrid ljutito. – Samo zato š'o sam vas sve sprečijo da počinite ubistvo?

– Nije trebalo da se mešaš, Hagride – reče Magorijan. – Naši putevi nisu kao tvoji, baš kao ni naši zakoni. Firenzi nas je izdao i obeščastio.

– Ne znadem otkud vam sad pa to – reče Hagrid nestrpljivo. – Nije uradio niš'a, sem š'o je pomog'o Albusu Dambldoru...

– Firenzi je stupio u ropsku službu kod ljudi – reče sivi kentaur tvrdog, duboko izbrazdanog lica.

– *Ropsku službu*! – reče Hagrid uvređeno. – On samo čini uslugu Dambldoru...

– On deli naše znanje i tajne s ljudima – reče Magorijan tiho. – Posle takve sramote, nema mu povratka.

– Ak' ti tako kažeš – reče Hagrid, slegnuvši ramenima – ali lično mislim da grdno grešiš...

– Ti si taj koji greši, čoveče – reče Bejn – pošto si ponovo došao u našu Šumu, iako smo te upozorili...

– E sad ima da me saslušaš – reče Hagrid ljutito. – Nemo' da mi pričaš tu o 'vašoj' Šumi, molim lepo. Ne odlučujete vi ko ovde sme da uđe, a ko mora da bega...

– Niti to odlučuješ ti, Hagride – reče Magorijan mirno. – Danas ću te pustiti, jer si u pratnji tvojih mladunaca...

– Nisu oni njegovi! – prekide ga Bejn prezrivo. – Učenici, Magorijane, iz škole! Verovatno su se već okoristili učenjem izdajice Firenzija.

– Svejedno – reče Magorijan smireno – ubijanje ždrebadi je užasan zločin – mi ne diramo nevine. Danas ćeš proći, Hagride. Ubuduće, drži se podalje od ovog mesta. Lišio si se prijateljstva kentaura kada si pomogao izdajici Firenziju da nam pobegne.

– Neće mene gomila stari' mazgi, k'o š'o ste vi, držat' podalje od Šume – reče Hagrid glasno.

– Hagride – reče Hermiona, piskavim i prestrašenim glasom, kad Bejn i sivi kentaur počeše besno da lupaju o tlo kopitima – hajdemo, molim te, hajdemo!

Hagrid krenu napred, ali je i dalje držao podignut samostrel, dok je očima preteće fiksirao Magorijana.

– Mi znamo šta čuvaš u Šumi, Hagride! – povika Magorijan za njim, dok su kentauri iščezavali s vidika. – A naša trpeljivost je na izmaku!

Hagrid se okrenu, kao da želi smesta da se vrati do Magorijana.

– Ima da gi trpite dok god je ovdi! Šuma je njegova isto kol'ko i vaša! – povika on, dok su ga Hari i Hermiona iz sve snage vukli za prsluk od krtičje kože, pokušavajući da ga spreče da se vrati. I dalje mrko gledajući, on spusti pogled. Na licu mu se smesta očita blago iznenađenje kad vide kako ga oboje guraju. Kao da to uopšte nije ni osetio.

– Smir'te se, vas dvoje – reče on, nastavljajući put, dok su oni dahćući kaskali za njim. – Vraške stare mazge, je l' da?

– Hagride – reče Hermiona bez daha, obilazeći koprive kroz koje su prošli na putu ovamo – ako kentauri ne žele ljude u Šumi, onda Hari i ja nećemo moći da...

– Ma, čula si š'a su rekli – reče Hagrid nehajno – neće da povređuju ždrebad – mislim, decu. A ionako ne mož' da dozvolimo da nam ta rulja govori š'a da radimo.

– Dobar pokušaj – reče Hari Hermioni, koja je delovala pokunjeno.

Na kraju izbiše na stazu, i posle deset minuta drveće poče da se proređuje. Bili su u stanju da vide komade plavog neba i, u daljini, nepogrešivo radosne pokliče i viku.

– Je l' to još jedan gol? – upita Hagrid, zastavši u zaklonu drveća, kad im se na vidiku ukaza stadion za kvidič. – Il' misliš da je gotova utakmica?

– Ne znam – reče Hermiona očajno. Hari vide da je sva raščupana. Kosa joj je bila puna grančica i lišća, odora poderana na nekoliko mesta, a po licu i rukama imala je mnoštvo ogrebotina. Znao je da ni on verovatno ne izgleda mnogo bolje.

– Znaš, mislim da je završena! – reče Hagrid, i dalje škiljeći ka stadionu. – Vidite, ljudi već izlaze – ak' požurite, moći ćete da se umešate u gomilu i niko neće ni znati da niste bili tamo!

– Dobra ideja – reče Hari. – Pa dobro... vidimo se kasnije, Hagride.

– Da ne poveruješ – reče Hermiona vrlo uznemirenim glasom, čim su bili van dometa Hagridovog uha. – Da ne poveruješ. *Stvarno* da ne poveruješ.

– Smiri se – reče Hari.

– Smiri se! – uzvrati ona grozničavo. – Džin! Džin u Šumi! A mi treba da mu dajemo časove engleskog! Pod pretpostavkom, razume se, da uspemo da prođemo pored krda ubilački nastrojenih kentaura na putu do tamo i nazad! Da – ne – *poveruješ*!

– Zasad ništa ne moramo da radimo! – stade Hari da je uverava tihim glasom, kad su se pridružili koloni brbljivih haflpafovaca koji su se zaputili ka zamku. – Ništa ne traži od nas sem ukoliko ga ne izbace, a to se možda neće ni desiti.

– Ma daj, Hari – reče Hermiona ljutito, odjednom se ukopavši u mestu, tako da su oni koji su išli iza nje morali da skrenu da bi je izbegli. – Naravno da će ga izbaciti, a da budem savršeno iskrena, posle onog što smo upravo videli, ko još može da krivi Ambridžovu?

Nastupi mali pauza tokom koje je Hari zurio u nju, dok su joj se oči polako punile suzama.

– To ne misliš ozbiljno – reče Hari tiho.

– Ne... pa... u redu... ne mislim – reče ona, ljutito brišući oči. – Ali zašto mora toliko da otežava život sebi... i nama?

– Pojma nemam...

Vizli je naš car,
Vizli je naš car,
Kvafl ne propušta, toliko je dobar!
Vizli je naš car...

– Kad bi bar prestali da pevaju tu glupu pesmu – reče Hermiona žalosno – zar se nisu dovoljno naslađivali?

Veliki talas učenika kretao sa od terena ka travnatoj kosini.

– Hajde da uđemo pre nego što naletimo na sliterince – reče Hermiona.

Vizli nikad ne uprska stvar,
Zna da spreči i najjači udar,
Grifindor mu je spevao pesmu na dar,
Vizli je naš car.

– Hermiona... – reče Hari lagano.

Pesma je postajala sve glasnija, ali nije dopirala iz gomile srebrno-zelenih sliterinaca, već iz mase crveno-zlatnih navijača koji su se lagano kretali ka zamku, noseći jednu figuru na ramenima.

Vizli je naš car,
Vizli je naš car,
Kvafl ne propušta, toliko je dobar!
VIZLI JE NAŠ CAR...

– Nemoguće? – reče Hermiona prigušenim glasom.

– DA! – povika Hari.

– HARI! HERMIONA! – vrisnu Ron, mašući srebrnim kvidičkim kupom po vazduhu, potpuno van sebe od sreće. – USPELI SMO! POBEDILI SMO!

Lica im se ozariše dok je prolazio pored njih. Na vratima zamka nastade gužva i Ronova glava gadno lupi o gornju gredu dovratka, ali uprkos tome niko nije želeo da ga spusti. I dalje pevajući, gomila se tiskala i nestajala u Ulaznoj dvorani. Sijajući od sreće, Hari i Hermiona posmatrali su ih kako ulaze, sve dok i poslednji odjeci pesme *Vizli je naš car* ne utihnuše. Zatim se okrenuše jedno drugom, a osmesi im izbledeše.

– Sačuvaćemo naše vesti za sutra, važi? – reče Hari.

Zajedno se popeše stepenicama. Ispred ulaznih vrata oboje instinktivno pogledaše ka Zabranjenoj šumi. Hari nije bio siguran da li umišlja, ali učinilo mu se da je u daljini spazio oblačić ptica kako uzleće u vazduh povrh drveća, kao da je drvo na kojem su se gnezdile neko upravo počupao iz korena.

31. O.Č.N.

Ronova euforija zbog njegovog ličnog doprinosa Grifindorovom osvajanju Kvidičkog kupa bila je tolika da čitavog sledećeg dana nije mogao da se skrasi. Samo je hteo da priča o utakmici, pa je Hariju i Hermioni bilo izuzetno teško da pronađu način da mu spomenu Gropa. A nisu se previše ni trudili, jer niko nije hteo da bude taj koji će Rona vratiti u stvarnost na tako surov način. Pošto je i sledeći dan bio jedan od lepih i toplih, ubediše ga da im se pridruži u obnavljanju gradiva ispod brezovog drveta pored jezera, gde je bilo manje šanse da ih neko prisluškuje nego u dnevnom boravku. Ronu se isprva nije baš dopala ta zamisao, uživao je da ga svaki grifindorac koji prođe kraj njegove stolice potapše po leđima, a da se i ne spominju povremene provale pesme *Vizli je naš car*. Ali posle izvesnog vremena složio se da bi mu prijao svež vazduh.

Raširili su udžbenike u hladu brezovog drveta i seli, dok im je Ron po ko zna koji put prepričavao svoju prvu uspešnu golmansku odbranu na utakmici.

– Pa, ovaj, već sam bio propustio onu Dejvisovu, tako da se nisam osećao mnogo sigurnim u sebe, ali, nemam pojma, kada je Bredli krenuo na mene, stvorivši se niotkud, pomislio sam – *možeš ti to*! A imao sam samo sekundu da odlučim u kom pravcu da poletim, znaš, pošto je izgledalo da cilja u desni obruč – moj desni,

naravno, a njegov levi – ali imao sam neki čudan osećaj da fingira, i zato sam iskoristio priliku i poleteo ulevo – njegovo desno, valjda... i... pa... i sami ste videli šta se desilo – zaključi on skromno, zabacujući kosu unazad, potpuno nepotrebno, da bi delovala neobično razbarušena, osvrnuvši se da vidi da li su ga čuli đaci koji su im bili najbliži – gomila haflpafovskih trećakinja-tračerki. – A onda, kada je Čejmbers krenuo na mene, pet minuta kasnije... Šta je bilo? – upita Ron, zastavši usred rečenice, kad je video izraz na Harijevom licu. – Zašto se tako ceriš?

– Ma ništa – reče Hari brzo, i spusti pogled na svoje beleške iz Preobražavanja, pokušavajući da uozbilji lice. A zapravo, Ron je upravo podsetio Harija na jednog drugog grifindorskog igrača kvidiča, koji je nekada takođe razbarušio svoju kosu pod istim ovim drvetom. – Samo mi je drago što smo pobedili, to je sve.

– Da – reče Ron lagano, uživajući u svojim rečima – *pobedili smo*. Jesi li video izraz na licu Čangove kad joj je Džini otela Skrivalicu pred nosom?

– Pretpostavljam da je zaplakala, je l' da? – reče Hari s gorčinom.

– Pa, da... mada, više od besa, nego od bilo čega drugog... – Ron se malčice namršti. – Ali video si kako je bacila metlu kad je sletela, zar ne?

– Ovaj... – poče Hari.

– Pa, u stvari... ne, Rone – reče Hermiona, teško uzdahnuvši, a zatim spusti knjigu i pogleda ga izvinjavajuće. – Zapravo, jedini deo utakmice koji smo Hari i ja videli bio je Dejvisov prvi gol.

Ronova pažljivo razbarušena kosa kao da splasnu od razočaranja. – Niste gledali? – reče on slabim glasom, gledajući čas u jedno, čas u drugo. – Niste videli nijednu moju odbranu?

– Ovaj... ne – reče Hermiona, pružajući svoju smirenu ruku ka njemu. – Ali, Rone... nismo hteli da odemo – morali smo!

– Ma nemoj? – reče Ron, sve više crveneći u licu. – Otkud to?

– Radi se o Hagridu – reče Hari. – Odlučio je da nam kaže zašto je toliko izranjavljen otkako se vratio od džinova. Hteo je da pođemo s njim u Šumu. Nismo imali izbora, i sâm znaš kakav je. Svejedno...

Trebalo im je pet minuta da mu ispričaju celu priču, posle čega Ronovo razočaranje zameni izraz totalne neverice.

– *Doveo je jednog sa sobom i sakrio ga u Šumi*?

– Aha – reče Hari smrknuto.

– Ne – reče Ron kao da bi tom rečju mogao da potre istinu. – Ne, nije moguće.

– E pa, jeste – reče Hermiona odlučno. – Grop je visok oko pet metara, čupa drveće od sedam metara, a mene – ona frknu – zna kao *Hermi*.

Ron se nervozno nasmeja.

– A Hagrid želi da mu...?

– Da mu dajemo časove engleskog, tačno tako – reče Hari.

– Potpuno je pošandrcao – reče Ron, s primesom strahopoštovanja u glasu.

– Jeste – reče Hermiona iznervirano, okrećući stranicu *Srednjeg kursa Preobražavanja*, i zagleda se u niz dijagrama koji su pokazivali kako se sova pretvara u operski dvogled. – Da, i meni se tako čini. Ali na nesreću, naterao je Harija i mene da mu obećamo.

– Pa dobro, onda ćete morati da prekršite reč – reče Ron odlučno. – Mislim, daj... imamo ispite, a ovolicko nam fali... – on podiže ruku, gotovo dodirujući kažiprst palcem – ... da nas izbace, kako stvari stoje. A, uostalom... sećate li se Norberta? Sećate li se Aragoga? Je li ikad izašlo na dobro kad smo se petljali s bilo kojim Hagridovim čudovišnim drugarom?

– Znam, ali... obećali smo mu – reče Hermiona skrušenim glasom.

Ron sada zagladi kosu, delujući zaokupljen nečim.

– Pa – uzdahnu – Hagrid još nije otpušten, zar ne? Kad je već ovoliko dugo izdržao, možda će izdržati i do kraja polugodišta, pa nećemo morati ni da se približimo tom Gropu.

* * *

Imanje oko zamka blistalo je na suncu kao da je sveže naslikano. Nebo bez oblačka smešilo se samo sebi u mirnom svetlucavom jezeru. Zeleni satenski travnjaci povremeno su se talasali na lakom povetarcu. Stigao je jun, ali za petake je to značilo samo jedno: O.Č.N.-i su najzad pred njima.

Nastavnici im više nisu zadavali domaće. Časove su posvećivali obnavljanju onih tema za koje su mislili da bi najverovatnije mogle da dođu na ispitu. Ta grozničava atmosfera obuzetosti jednim jedinim ciljem izbrisala je Hariju iz glave sve što nema veze s O.Č.N.-ima, mada se povremeno, tokom časova Napitaka, pitao da li je Lupin ikada rekao Snejpu da nastavi da ga podučava Oklumenciji. Ako i jeste, Snejp je očito ignorisao Lupina, kao što je sada sasvim ignorisao Harija. To je Hariju sasvim odgovaralo. Bio je prezauzet i napet i bez dopunskih časova sa Snejpom, a na njegovo olakšanje, i Hemiona je tih dana bila i suviše zaokupljena da bi ga gnjavila Oklumencijom. Provodila je veliki deo vremena mrmljajući sama za sebe, i već danima nije ostavila nijedan komad odeće za vilenjake.

Ona nije bila jedina koja se čudno ponašala, što su se O.Č.N.-i više približavali. Erni Makmilan je već bio razvio iritirajuću naviku da propituje ljude o tome kako obnavljaju gradivo.

– Koliko sati dnevno radite? – upitao je Harija i Rona, s manijačkim sjajem u očima dok su stajali u redu za Herbologiju.

– Pojma nemam – reče Ron. – Par sati.

– Više ili manje od osam?

– Manje, pretpostavljam – reče Ron, delujući pomalo uzrujano.

– Ja radim osam – reče Erni, isprsivši se. – Osam ili devet. Radim po jedan sat

pre doručka svakog dana. Osam mi je prosek. Mogu i po deset preko vikenda. Radio sam devet i po u ponedeljak. U utorak nisam bio tako dobar – samo sedam i četvrt. A u sredu...

Hari je bio veoma zahvalan profesorki Mladici, koja ih je u tom trenutku uvela u staklenu baštu, nateravši Ernija da prestane sa svojim recitovanjem.

U međuvremenu, Drako Melfoj je otkrio drugačiji način da izazove paniku.

– Naravno, nije važno šta i koliko znate – čuli su ga kako glasno priča Krebu i Gojlu ispred učionice Napitaka, nekoliko dana pred početak ispita – već koga znate. Recimo, moj tata je već godinama prijatelj sa šeficom čarobnjačke ispitne komisije, starom Grizeldom Marčbenks... bila nam je na večeri i tako to...

– Misliš da je to istina? – prošaputa Hermiona, sva usplahirena, Hariju i Ronu.

– Čak i da jeste, šta mi tu možemo? – reče Ron sumorno.

– Ne bih rekao da je to istina – reče Nevil tiho iza njih. – Pošto je Grizelda Marčbenks bakina prijateljica, a nikada nam nije pominjala Melfojeve.

– Kakva je ona, Nevile? – odmah će Hermiona. – Je li stroga?

– Pa, kao moja baka – reče Nevil pokunjenim glasom.

– Ipak, to što je poznaješ neće ti baš škoditi, zar ne? – reče mu Ron, hrabreći ga.

– Oh, mislim da to nema nikakve veze – odgovori Nevil, još jadnijim glasom. – Baka uvek govori profesorki Marčbenks da nisam tako dobar kao moj tata... uostalom, videli ste je i sami u Sent Mungu...

Nevil se upilji u pod. Hari, Ron i Hermiona se pogledaše, ali nisu znali šta da kažu. Bio je to prvi put da je Nevil spomenuo njihov susret u čarobnjačkoj bolnici.

U međuvremenu, među petacima i sedmacima cvetalo je crno tržište sredstava za koncentraciju, poboljšanje mentalnih sposobnosti i budnosti. Hari i Ron su bili u iskušenju da kupe bočicu Barufiovog moždanog eliksira, koju im je ponudio šestak Edi Karmajkl iz Rejvenkloa, a za koji se kleo da mu je prethodne godine doneo devet ocena „natprosečno“na O.Č.N.-ima, a nudio im je čak pola litra za bednih dvanaest galeona. Ron je uveravao Harija da će mu nadoknaditi svoju polovinu cene čim ode s Hogvortsa i zaposli se, ali pre nego što su stigli da sklope dogovor, Hermiona je zaplenila bočicu od Karmajkla i sasula njen sadržaj u toalet.

– Hermiona, hteli smo da je kupimo! – povika Ron.

– Ne budi glup – zareža ona. – Zašto onda prosto ne uzmeš zmajeve kandže u prahu od Harolda Dingla, kad si već željan takvih stvari.

– Dingl ima zmajeve kandže u prahu? – željno upita Ron.

– Više nema – reče Hermiona. – I to sam zaplenila. Nijedna od tih stvari zapravo ne deluje, znaš.

– Zmajeve kandže deluju! – reče Ron. – Kažu da su neverovatne, stvarno ti podstiču mozak, postaneš strašno lukav i mudar na nekoliko sati... Hermiona, daj mi bar jedan prstohvat, hajde, ne može da škodi...

– Ovo može – reče Hermiona smrknuto. – Pogledala sam ga, i to je zapravo

osušeni izmet kalašturica.

Ronu i Hariju ovo obaveštenje ubi svaku želju za moždanim stimulansima.

Na sledećem času Preobražavanja dobili su raspored ispita i detalje procedure za O.Č.N.

– Kao što vidite – reče profesorka Mek Gonagal razredu, dok su prepisivali datume i vreme ispita sa table – vaši O.Č.N.-i su raspoređeni u dve uzastopne nedelje. Pre podne ćete raditi teorijske ispite, a popodne praktične. Praktično ispitivanje iz astronomije će se, naravno, odvijati noću.

– Moram i da vas upozorim da su na ispitnim papirima izvedene najčvršće Protivprepisivačke čini. Samoodgovarajuća pera su zabranjena u ispitnoj sali, kao i Nezaboravci, prepisivačke manžetne na rasklapanje i samoispravljajuće mastilo. Moram vam reći da se, nažalost, svake godine pojavi bar jedan učenik koji misli da može da izigra pravila čarobnjačke ispitne komisije. Samo se nadam da to neće biti niko iz Grifindora. Naša nova... direktorka... – profesorka Mek Gonagal izgovori tu reč s istim izrazom kojim bi tetka Petunija osmatrala koji zalutali trun prljavštine – ... zamolila je starešine kuća da svojim učenicima saopšte da će varanje biti najstrože kažnjavano – pošto će, naravno, vaši ispitni rezultati odražavati direktorkin novi režim u školi...

Profesorka Mek Gonagal tiho uzdahnu. Hari primeti kako se nozdrve njenog oštrog nosa šire.

– ... međutim, nema razloga da ne date sve od sebe. Morate da razmišljate o sopstvenoj budućnosti.

– Izvinite, profesorka – reče Hermiona, podigavši ruku – kad ćemo saznati rezultate?

– Dobićete sovu tokom jula – reče profesorka Mek Gonagal.

– Odlično – reče Din Tomas glasnim šapatom – ne moramo o tome da brinemo sve do raspusta.

Hari zamisli kako kroz šest nedelja sedi u svojoj sobi u Šimširovoj očekujući rezultate svojih O.Č.N.-a. Pa, pomisli on, sada je siguran da će tokom leta dobiti barem jedno pismo.

Prvi ispit, Teorija čini, bio je zakazan za ponedeljak ujutro. Hari se složio da propituje Hermionu posle ručka u nedelju, ali je gotovo odmah zažalio. Bila je veoma nervozna, i stalno mu je otimala knjigu da bi proverila je li sasvim tačno odgovorila, da bi ga na kraju iz sve snage udarila po nosu oštrom ivicom *Dostignuća u činima*.

– Što to onda ne uradiš sama? – reče on strogo, vraćajući joj knjigu, dok su mu oči suzile od bola.

Ron je, u međuvremenu, čitao dvogodišnje beleške iz Čini, s prstima u ušima, bezglasno pomerajući usne. Šejmus Finigan se poleđuške ispružio na podu i recitovao definiciju Opredmećujuće čini, dok je Din njegov odgovor proveravao u *Standardnoj knjizi čini za peti razred*. Parvati i Lavander, koje su vežbale osnovne Animirajuće

čini, naterale su svoje pernice da se trkaju oko ivice stola.

Večera je te noći delovala stvarno umirujuće. Hari i Ron nisu mnogo govorili, već su jeli s apetitom, pošto su ceo dan vredno učili. Hermiona je pak neprekidno odlagala nož i viljušku na sto, saginjala se da uzme svoju torbu, iz koje bi izvlačila knjige da proveri neku činjenicu ili brojku. Ron joj je upravo objašnjavao da treba da pojede pristojan obrok inače te noći neće moći da spava, kad joj viljuška ispade iz mlitavih prstiju i zvučno zveknu o tanjir.

– O, zaboga – reče ona slabašnim glasom, zureći u Ulaznu dvoranu. – Jesu li to oni? Jesu li to ispitivači?

Hari i Ron se naglo okrenuše na svojoj klupi. Kroz vrata Velike sale mogli su da vide Ambridžovu kako stoji s omanjom grupom veštica i čarobnjaka drevnog izgleda. Ambridžova je, na Harijevo zadovoljstvo, delovala prilično nervozno.

– Hoćemo li da ih osmotrimo izbliza? – predloži Ron.

Hari i Hermiona klimnuše, i sve troje se žurno zaputiše ka dvostrukim vratima koja su vodila do Ulazne dvorane, usporavajući kad su prešli prag, kako bi mirno prošli pored ispitivača. Hari pomisli da profesorka Marčbenks mora da je ona mršava, pogrbljena veštica lica toliko izbrazdanog da se činilo da je prekriveno paučinom. Ambridžova joj se obraćala s velikim poštovanjem. Profesorka Marčbenks je izgleda bila pomalo nagluva. Odgovarala je profesorki Ambridž veoma glasno, ako se ima u vidu da su bile međusobno udaljene tek tridesetak centimetara.

– Fino smo putovali, fino smo putovali, već smo toliko puta dolazili ovamo! – reče ona nestrpljivo. – Nego, u poslednje vreme nisam čula nikakve vesti od Dambldora! – dodade, vireći naokolo po sali, kao da se nada da bi on iznenada mogao da iskoči iz ostave za metle. – Nemate pojma gde je, pretpostavljam?

– Ne, uopšte – reče Ambridžova, bacajući zlovoljan pogled na Harija, Rona i Hermionu, koji su sada zverali u podnožju stepeništa dok se Ron pretvarao da vezuje pertlu. – Ali nema sumnje da će ga Ministarstvo magije vrlo brzo uhvatiti.

– Sumnjam – povika majušna profesorka Marčbenks – nemaju šanse, sem ukoliko Dambldor ne želi da ga uhvate! A ja vam to najbolje znam... lično sam ga ispitivala Preobražavanja i Čini kada je radio O.I.Č.T... štapićem je izvodio stvari kakve nikada nisam videla.

– Da... pa... – poče profesorka Ambridž, dok su Hari, Ron i Hermiona vukli noge uz mermerno stepenište što su sporije mogli – dozvolite da vas provedem kroz zbornicu. Pretpostavljam da bi vam prijala šolja čaja posle puta.

Bilo je to vrlo neprijatno veče. Svi su u zadnji minut pokušavali nešto da obnove, ali izgleda da niko nije uspevao u tome. Hari je rano otišao u krevet, ali je potom ležao budan, kako mu se činilo, satima. Setio se svog razgovora o profesionalnoj orijentaciji i besne izjave Mek Gonagalove da će mu pomoći da postane Auror makar joj to bilo poslednje. Sada, kada je došlo vreme ispita, poželeo je da je tada ispoljio neke ostvarljivije ambicije. Znao je da nije jedini koji leži budan, ali niko od ostalih u

spavaonici nije govorio, i jedan po jedan najzad zaspaše.

Ni sutradan za doručkom nije bilo mnogo razgovora među petacima: Parvati je šapatom uvežbavala bajanje, dok je slanik pred njom podrhtavao, Hermiona je ponovo iščitavala *Dostignuća u činima* tako brzo da su joj oči izgledale zamagljene, a Nevilu su nož i viljuška stalno ispadali iz ruku, i stalno je prevrtao teglu s marmeladom.

Kad su završili s doručkom, petaci i sedmaci su se nagurali u Ulaznu dvoranu, dok su ostali đaci otišli na predavanja. U pet do devet pozvaše ih da, jedno po jedno odeljenje, ponovo uđu u Veliku salu, koja je bila nameštena tačno onako kako je Hari video u Situ-za-misli, kada su njegov otac, Sirijus i Snejp radili svoje O.Č.N.-e. Stolovi četiri kuće bili su uklonjeni, a umesto njih je bilo mnoštvo klupa za po jednog učenika, sve okrenute prema delu Velike sale u kojem je bio sto za nastavnike i osoblje, gde je stajala profesorka Mek Gonagal, okrenuta ka njima. Kad su svi seli i primirili se, ona reče: – Možete početi – i okrenu veliki peščanik na stolu pored sebe, na kojem su takođe bili rezervna pera, bočice s mastilom i rolne pergamenta.

Hari okrenu svoj papir, dok mu je srce snažno dumbaralo – tri reda desno od njega i četiri mesta ispred Hermiona je već uveliko škrabala – i baci oko na prvo pitanje: a) Navesti bajanje i b) Opisati pokrete štapića potrebne da se predmeti nateraju da lete.

Hariju u trenutku umom prolete sećanje na batinu koja se vinula visoko u vazduh i glasno sletela na debelu trolovu lobanju... blago se smešeći, on se nadvi nad pergament i poče da piše.

* * *

– Pa, nije bilo tako loše, zar ne? – upita Hermiona zabrinuto, dva sata kasnije u Ulaznoj dvorani, i dalje čvrsto stežući ispitna pitanja u ruci. – Nisam sigurna da li sam dovoljno napisala o Razveseljavajućim činima, nije bilo dovoljno vremena. Jesi li stavio kontračin za štucanje? Nisam bila sigurna da li i to treba, činilo mi se da bi bilo previše... a u dvadeset trećem pitanju...

– Hermiona – reče Ron strogo – već smo prošli kroz to... nećemo sad ponovo da razglabamo o svakom ispitu, dosta mi je što smo ih i taj jedan put radili.

Petaci su imali ručak zajedno s ostalim đacima u školi (stolovi četiri kuće ponovo su se pojavili u vreme ručka), zatim su ubačeni u malu sobu kraj Velike sale, gde su morali da čekaju dok ih ne pozovu na praktični deo ispita. Pošto su prozivali male grupe učenika po azbučnom redu, oni koji su ostajali mrmljali su čaranja i vežbali pokrete štapićem, povremeno greškom bockajući jedni druge u leđa ili oči.

Prozvali su i Hermionu. Drščući, ona napusti sobu s Entonijem Goldstinom, Gregorijem Gojlom i Dafni Gringras. Učenici koji su već bili testirani nisu se posle toga vraćali, tako da Hari i Ron nisu imali pojma kako je Hermiona prošla.

– Biće sve u redu s njom, sećaš se kako je dobila sto dvadeset procenata na onom

testu iz Čini? – reče Ron.

Deset minuta kasnije, profesor Flitvik prozva: – Parkinson, Pensi... Petil, Padma... Petil, Parvati... Poter, Hari.

– Srećno – reče Ron tiho. Hari uđe u Veliku salu, stežući štapić tako čvrsto da mu se ruka tresla.

– Profesor Tofti je slobodan, Poteru – zaskiča profesor Flitvik, koji je stajao kod samih vrata. On pokaza Hariju u pravcu, činilo se, najstarijeg i najćelavijeg ispitivača, koji je sedeo za malim stolom u udaljenom uglu Sale, na malom rastojanju od profesorke Marčbenks, koja je već uveliko ispitivala Draka Melfoja.

– Poter, je li tako? – upita profesor Tofti, proveravajući beleške i izvirujući preko svojih cvikera u Harija, dok mu je ovaj prilazio. – Čuveni Poter?

Krajičkom oka Hari iz daljine spazi kako ga Melfoj ubojito gleda. Vinska čaša koju je Melfoj Levitirao pade na pod i razbi se. Hari nije mogao da sakrije osmeh. Profesor Tofti mu se takođe ohrabrujuće nasmeši.

– Tako je – reče drhtavim staračkim glasom – nema potrebe da budeš nervozan. Dakle, ako smem da te zamolim, uzmi ovu posudicu za jaja i nateraj je da pravi akrobacije.

Hariju se činilo da je, u celini, sve prošlo prilično dobro. Njegova Levitirajuća čin bila je sigurno daleko bolja od Melfojeve, mada bi voleo da nije pobrkao Bojeće čini i Čini rasta, tako da se pacov, kojeg je trebalo da oboji u narandžasto, iznenada povećao na veličinu jazavca, pre nego što je Hari stigao da ispravi grešku. Bilo mu je drago što Hermiona tog trenutka nije bila u Sali, a ni kasnije joj to nije pomenuo. Ronu je pak smeo da kaže jer je ovaj čak uspeo da natera tanjir da mutira u džinovsku pečurku, i pojma nije imao kako se to desilo.

Te noći nije bilo vremena za odmor. Posle večere otišli su pravo u boravak i posvetili se obnavljanju Preobražavanja za sutrašnji ispit. Hari je otišao u krevet glave pune složenih modela i teorija čini.

Sledećeg jutra, dok je radio pismeni ispit, zaboravio je definiciju Promenljivih čini, ali mu se činilo da bi na praktičnom delu mogao i mnogo gore da prođe. Makar je uspeo da natera svoju iguanu da potpuno Nestane, dok je sirota Hana Abot za susednim stolom potpuno izgubila glavu i nekako uspela da pretvori svoju lasicu u jato flamingosa, zbog čega je ispit prekinut na desetak minuta, dok ptice nisu pohvatali i izneli ih iz Sale.

U sredu su imali ispit iz Herbologije (izuzev malog ujeda zubatog geranijuma, Hari je imao utisak da ga je prilično dobro uradio), a u četvrtak Odbranu od Mračnih veština. Tu je, po prvi put, Hari bio sasvim siguran da je prošao. Nije imao nikakvih problema ni sa jednim pismenim pitanjem, a posebno je uživao da, tokom praktičnog dela ispita, izvodi sve te kontrakletve i odbrambene čini ispred same Ambridžove, koja ga je hladno posmatrala stojeći kraj vrata Ulazne dvorane.

– O, bravo! – povika profesor Tofti, koji je ponovo ispitivao Harija, kada Hari

izvede savršenu Kletvu za proterivanje bauka. – Vrlo dobro zaista! Pa, mislim da je to sve, Poteru... osim...

On se malo nagnu napred.

– Čuo sam, od mog dragog prijatelja Tiberijusa Ogdena, da možete da izvedete Patronusa? Za ekstra poene...?

Hari podiže štapić, pogleda direktno u Ambridžovu i zamisli da su je otpustili.

– *Ekspekto patronum*!

Njegov srebrnasti jelen izlete iz vrha štapića i krenu laganim galopom duž cele sale. Svi ispitivači se okrenuše da bi ga posmatrali kako kaska, a kada se konačno rastvorio u srebrnastu izmaglicu, profesor Tofti oduševljeno zapljeska svojim žilavim čvornovatim šakama.

– Izvrsno! – reče. – Vrlo dobro, Poteru, slobodan si!

Dok je Hari prolazio pored Ambridžove, koja je stajala kraj vrata, pogledi im se susretoše. Oko njenih širokih, otromboljenih usana lebdeo je gnusan osmeh, ali njemu to nije smetalo. Ukoliko se grdno ne vara (a nije planirao da bilo kome išta kaže o svojim slutnjama, za slučaj da se prevario), upravo je dobio „natprosečni“ O.Č.N.

Hari i Ron su u petak imali slobodan dan, dok je Hermiona polagala ispit iz Drevnih runa, ali pošto su imali ceo vikend pred sobom, dopustili su sebi mali predah od obnavljanja gradiva. Teglili su se i zevali pored otvorenog prozora, kroz koji je ulazio topli letnji vazduh dok su igrali čarobnjački šah. Hari je mogao da vidi u daljini Hagrida, kako drži nastavu na rubu Šume. Pokušavao je da pogodi koja stvorenja proučavaju – činilo mu se da mora da su jednorozi, pošto su dečaci stajali malo pozadi – kad se rupa u portretu otvori i Hermiona se pope unutra, delujući izuzetno zlovoljno.

– Kako su prošle Rune? – upita Ron, zevajući i tegleći se.

– Pogrešno sam prevela *ehvaz* – reče Hermiona besno. – To znači *partnerstvo*, a ne *odbrana*. Pobrkala sam ga s *eihvaz*.

– Pa dobro – reče Ron lenjo – ako je to jedina greška, ipak ćeš dobiti...

– Ma, zaveži! – reče Hermiona ljutito. – Jedna greška može odlučiti o tome prolaziš li ili padaš na ispitu. Štaviše, neko je ponovo stavio njuškavca u kancelariju Ambridžove. Ne znam kako su ga uneli kroz ta nova vrata, ali sam baš prolazila pored nje, a Ambridžova je urlala na sav glas... a koliko sam čula, izgleda da je pokušao da joj otkine komad noge...

– Dobro je – rekoše Hari i Ron istovremeno.

– *Nije* dobro! – odbrusi Hermiona plahovito. – Ona misli da joj to Hagrid radi, sećaš se? A mi *ne želimo* da izbace Hagrida!

– On trenutno drži čas, ne može njega da okrivi – reče Hari, pokazujući kroz prozor.

– O, ponekad si tako *naivan*, Hari. Zar stvarno misliš da će Ambridžova čekati na dokaze? – reče Hermiona, koja je izgleda rešila da besni, i odjuri u žensku

spavaonicu, zalupivši vrata za sobom.

– Kakva slatka i dobroćudna devojka! – reče Ron tiho, gurnuvši svoju kraljicu napred da napadne jednog od Harijevih konja.

Hermionino loše raspoloženje potrajalo je gotovo ceo vikend, mada je Hariju i Ronu bilo sasvim lako da je ignorišu pošto su subotu i nedelju uglavnom proveli obnavljajući gradivo za test iz Napitaka u ponedeljak, ispit koji je Hari iščekivao s najmanje žara – a za koji je bio siguran da će značiti sunovrat njegovih ambicija da postane Auror. I tačno tako, pismeni je bio težak, mada je pomislio kako bi mogao dobiti maksimum poena za pitanje o višesokovnom napitku. Mogao je detaljno da opiše njegovo dejstvo, jer ga je, kad je bio u drugom razredu, jednom tajno uzeo.

Popodnevni praktični deo nije bio tako strašan kao što je očekivao. Pošto je Snejp bio odsutan prilikom ispita, on otkri da je, dok je pravio napitke, mnogo opušteniji nego inače. Nevil, koji je sedeo veoma blizu Harija, takođe je izgledao srećniji nego što ga je Hari ikad video na časovima Napitaka. Kada je profesorka Marčbenks rekla: – Odmaknite se od svojih kazana, molim vas, ispit je gotov – Hari začepi svoju flašicu, osećajući da možda nije dobio visoku ocenu ali je, uz malo sreće, izbegao padanje.

– Još samo četiri ispita – reče Parvati Petil iscpljeno kad su krenuli ka grifindorskom boravku.

– Samo! – obrecnu se Hermiona. – *Ja* imam Aritmantiju, a to je verovatno najteži predmet od svih!

Niko nije bio dovoljno lud da joj uzvrati, tako da nije bila u stanju da izlije svoj jed ni na koga od njih, i sve se svelo na to da je izgrdila neke prvake zato što su se glasno kikotali u dnevnom boravku.

Hari je bio rešen da se dobro pokaže na ispitu iz Brige o magijskim stvorenjima u utorak, kako ne bi izneverio Hagrida. Praktični deo ispita odvijao se popodne, na travnjaku kod ruba Zabranjene šume, gde su od učenika tražili da tačno identifikuju knarla skrivenog među desetinom ježeva (trik je bio ponuditi im svima mleko: knarli, krajnje sumnjičave životinje čije bodlje imaju mnoga čarobna svojstva, obično pomahnitaju od besa jer u tome vide pokušaj trovanja). Zatim je trebalo da prikažu kako se ispravno postupa s drvobrižnikom, da nahrane i očiste vatrenu krabu a da ne dobiju ozbiljne opkotine i da izaberu, iz obilja raznovrsne hrane, dijetu koju bi prepisali bolesnom jednorogu.

Hari je mogao da vidi Hagrida kako ih nervozno posmatra kroz prozor svoje kolibe. Kada se Harijev ispitivač, ovoga puta punačka mala veštica, nasmešila i rekla mu da može da ide, Hari pokaza Hagridu podignute palčeve, pre nego što se zaputio natrag u zamak.

Teorijski pismeni sastav iz Astronomije u sredu izjutra prošao je prilično dobro. Hari nije bio siguran da je tačno naveo imena svih Jupiterovih meseca, ali je bar bio uveren da nijedan od njih nije naseljen miševima. Morali su da sačekaju veče da bi i

praktično polagali Astronomiju pa je, umesto toga, popodne održan ispit iz Predskazivanja.

Čak i prema Harijevim niskim standardima u Predskazivanju, ispit je prošao veoma loše. Isto bi mu bilo i da je pokušao da vidi pokretne slike na površini stola, umesto što ih je tražio po tvrdoglavo praznoj kristalnoj kugli. Potpuno je izgubio glavu za vreme čitanja znakova iz listića čaja, rekavši da mu se čini da će profesorka Marčbenks uskoro sresti okruglastog, mračnog i mokrog neznanca, a ceo fijasko zaokružio je pomešavši linije života i uma na njenom dlanu, obavestivši je da je trebalo da umre prethodnog utorka.

– Pa dobro, tu smo i očekivali da ćemo pasti na ispitu – reče Ron sumorno, dok su se peli uz mermerne stepenice. Upravo je pomogao Hariju da se malo bolje oseća rekavši mu kako je ispitivaču do detalja opisao ružnog čoveka s bradavicom na nosu koga vidi u svojoj kristalnoj kugli, da bi, čim je podigao pogled, shvatio da se zapravo radi o odrazu njegovog ispitivača.

– Uopšte nije trebalo da izaberemo taj glupi predmet – reče Hari.

– Pa dobro, makar možemo nakon ove godine da odustanemo od njega.

– Da – reče Hari. – Ne moramo više da se pretvaramo kako marimo šta se zbiva kad se Jupiter i Uran i suviše sprijatelje.

– I odsad, neće me biti briga i ako mi lišće čaja prikaže slovima: *umri Rone, umri*... ima da ga bacim u kantu, gde mu je i mesto.

Hari se nasmeja, i to baš u trenutku kad Hermiona dotrča do njih, pa naglo prestade, da je slučajno ne iznervira.

– Pa, mislim da sam sve dobro uradila na Aritmantiji – reče ona a Hari i Ron uzdahnuše s olakšanjem. – Sad je pravi trenutak da brzo pregledam zvezdane karte pre večere, a onda...

Kada su stigli u astronomski toranj u jedanaest sati uveče, noć je bila savršena za posmatranje zvezda, mirna i bez oblaka. Imanje oko zamka kupalo se u srebrnastoj mesečini, a u vazduhu se osećala blaga jeza. Svako od njih postavio je svoj teleskop, a onda, kada je profesorka Marčbenks dala znak, nastaviše da popunjavaju prazne karte sazvežđa koje su im prethodno date.

Profesorka Marčbenks i profesor Tofti šetali su između njih, posmatrajući ih kako unose precizne pozicije zvezda i planeta koje su posmatrali. Sve je bilo tiho, izuzev šuškanja pergamenta, povremene škripe teleskopa koji bi neko podešavao na stalku, i škrabanja mnogobrojnih pera. Prošlo je pola sata, pa sat. Mali kvadratići koji su, svetlucajući na tlu, odražavali zlatnu svetlost počeše da nestaju kako su se gasila svetla iza prozora zamka.

Međutim, kad je Hari dovršio Orionovo sazvežđe na svojoj zvezdanoj karti, ulazna vrata zamka otvoriše se neposredno ispod osmatračnice za kojom je on stajao, tako da se svetlost razli niz kamene stepenice preko dela travnjaka. Hari pogleda dole dok je podešavao položaj svog teleskopa, i vide pet ili šest izduženih senki kako se

kreću po jarko osvetljenoj travi pre nego što se vrata zatvoriše i travnjak ponovo utonu u more tame.

Hari ponovo pogleda kroz teleskop i fokusira ga, ispitujući sada Veneru. Pogledao je svoju mapu, da bi na nju uneo planetu, ali nešto mu odvrati pažnju. Zastavši s perom u vazduhu poviše pergamenta, on poviri dole na mračno tlo i vide šest silueta kako gaze po travnjaku. Da nisu bili u pokretu i da im mesečina nije obasjavala vrhove glava, ne bi se razaznavali na mračnom tlu po kojem su hodali. Čak i s ovog rastojanja, Hari je imao čudan osećaj da je prepoznao korak najzdepastije od njih, koja je izgleda predvodila grupicu.

Nije mogao da zamisli zašto bi Ambridžova organizovala šetnju izvan zamka posle ponoći, i to u pratnji još petoro. Onda se neko pored njega nakašlja, i on se seti da je tek na polovini ispita. Potpuno je zaboravio položaj Venere. Prilepivši oko uz teleskop, ponovo ju je našao, i baš je hteo ponovo da je unese u svoju zvezdanu kartu kad, osluškujući bilo kakav čudni šum, začu udaljeno kuckanje koje odjeknu pustim imanjem, odmah zatim praćeno prigušenim lajanjem velikog psa.

On podiže pogled, a srce stade da mu bubnja. Na Hagridovim prozorima sada su se upalila svetla, a ljudi koje je opazio kako idu preko travnjaka sada su se ocrtavali ispred njih. Vrata se otvoriše i on u daljini opazi šest oštro ocrtanih silueta kako prelaze preko praga. Vrata se ponovo zatvoriše i zavlada tišina.

Hari oseti snažan nespokoj. Osvrnuo se da vidi da li su Ron i Hermiona primetili isto što i on, ali u tom trenutku profesorka Marčbenks došeta do njega i, ne želeći da izgleda kao da pokušava da zaviri u nečiji tuđ rad, Hari se žurno nadvi nad svoju zvezdanu mapu, pretvarajući se da dopisuje beleške po njoj, a zapravo je virio preko svoje osmatračnice ka Hagridovoj kolibi. U prozorima se videlo kako se siluete kreću kolibom, privremeno zaklanjajući svetlost.

Mogao je da oseti pogled profesorke Marčbenks na svom vratu, i on ponovo prisloni oko uz teleskop, zureći u Mesec, mada je već sat ranije markirao njegov položaj. Ali čim profesorka Marčbenks produži dalje, iz udaljene kolibe začu buku koja je odjekivala kroz mrak sve do vrha astronomskog tornja. Nekoliko učenika oko Harija skrenu pogled s teleskopa i stade da zuri u pravcu Hagridove kolibe.

Profesor Tofti se ponovo suvo nakašlja.

– Pokušajte da se koncentrišete, momci i devojke – reče meko.

Većina se vrati svojim teleskopima. Hari pogleda nalevo. Hermiona je kao opčinjena zurila u Hagridovu kolibu.

– *Ahem*... dvadeset minuta do kraja – reče profesor Tofti.

Hermiona poskoči i istog časa se ponovo okrenu svojoj zvezdanoj karti. Hari pogleda u svoju i vide da je pogrešno označio Veneru kao Mars. Nagnuo se da to ispravi.

Imanjem odjeknu glasno BENG. Nekoliko ljudi povika: – Jao! – nabovši se na svoje teleskope u žurbi da osmotre šta se to dole zbiva.

Hagridova vrata se naglo otvoriše i, pri svetlosti koja se probijala iz kolibe, videše ga sasvim jasno: masivnu siluetu koja je urlala i zamahivala pesnicama, okruženu šestoricom ljudi od kojih je svaki, sudeći po tankim odsjajima crvene svetlosti koju su mu bacali u lice, pokušavao da ga Ošamuti.

– Ne! – vrisnu Hermiona.

– Drago dete! – reče profesor Tofti skandalizovanim glasom. – Ovo je ispit!

Ali niko više nije obraćao ni najmanju pažnju na zvezdane karte. Snopovi crvene svetlosti i dalje su leteli oko Hagridove kolibe, a ipak je izgledalo da se one nekako odbijaju od njega. Bio je i dalje uspravljen i, koliko je Hari mogao da vidi, još uvek se borio. Krici i vika odjekivali su preko imanja. Muški glas povika: – Budi razuman, Hagride!

Hagrid zaječa: – Vraga razuman, mene se, vala, ne'š tako lako dočepat', Doulišu!

Hari je mogao da vidi tanke obrise Fenga, koji je pokušavao da odbrani Hagrida uporno skačući na čarobnjake koji su ih opkolili, sve dok ga jedna Ošamućujuća čin nije pogodila i bacila na zemlju. Hagrid besno urliknu, silovito podiže vinovnika sa zemlje i baci ga u stranu. Čovek prelete, kako se činilo, nekih tri metra, i više ne ustade. Hermiona vrisnu, sklopivši ruke preko usta. Hari se osvrnu ka Ronu i vide da i on deluje preplašeno. Niko od njih nikad ranije nije video Hagrida kad se stvarno ražesti.

– Pogledajte! – proskiča Parvati, koja se nagnula na svoju osmatračnicu i pokazivala ka podnožju zamka, gde se ulazna vrata ponovo otvoriše. Mračni travnjak ponovo bi osvetljen, i sada je jedna jedina dugačka senka hitala preko travnjaka.

– Ama zbilja – reče profesor Tofti brižno. – Imate još samo šesnaest minuta, da znate!

Ali niko nije obraćao ni najmanju pažnju na njega: posmatrali su osobu koja je sada žurno hitala ka popršu bitke kraj Hagridove kolibe.

– Kako se usuđujete! – povika ta figura dok je trčala. – Kako se samo usuđujete!

– To je Mek Gonagalova! – prošaputa Hermiona.

– Pustite ga na miru! *Na miru*, kad vam kažem! – reče glas profesorke Mek Gonagal kroz tamu. – Zbog čega ga napadate? Nije ništa učinio, ništa što bi iziskivalo takvu...

Hermiona, Parvati i Lavander zavrištaše. Siluete oko kolibe baciše najmanje četiri Ošamućujuće čini na profesorku Mek Gonagal. Na pola puta između kolibe i zamka crveni zraci se sudariše s njom. Na trenutak beše sva osvetljena i obasjana sablasnim crvenilom, a onda bi pokošena, snažno udari leđima o tlo i više se ne pomeri.

– Galopirajućih mi gargojla! – povika profesor Tofti, koji je izgleda potpuno zaboravio da je ispit. – I to bez ikakvog upozorenja! Nečuveno ponašanje!

– KUKAVICE! – kriknu Hagrid. Glas mu se pronosio razgovetno sve do vrha njihove kule, i u zamku se ponovo upališe neka svetla. – PROKLETE KUKAVICE! EVO VI GA NA... I OVO...

– O, gospode... – prenerazi se Hermiona.

Hagrid dvaput snažno udari najbliže napadače. Sudeći po tome kako su se odmah srušili, nokautirao ih je. Hari vide kako se Hagrid spušta na tlo i pomisli da su ga konačno savladale čini. Međutim, sledećeg trenutka Hagrid se ponovo uspravi s nečim poput vreće na leđima – a onda Hari shvati da je preko ramena prebacio Fengovo mlitavo telo.

– Drž'te ga, drž'te ga! – vrisnu Ambridžova, ali njen jedini preostali pomagač nije imao nameru da priđe nadohvat Hagridovih pesnica. Zapravo, uzmicao je tako brzo da se sapleo preko jednog od svojih onesvešćenih kolega i pao. Hagrid se okrenu i stade da trči, još uvek noseći Fenga oko vrata. Ambridžova uputi za njim još jednu, poslednju, Ošamućujuću čin, ali ga promaši, a Hagrid, jureći u punoj brzini ka udaljenim kapijama, nestade u tmini.

Čitav minut je vladala mrtva tišina, dok su svi otvorenih usta piljili u zemljište. Zatim glas profesora Toftija slabašno izgovori: – Ovaj... još pet minuta, deco.

Mada je popunio samo dve trećine mape, Hari je očajnički želeo da se ispit što pre završi. Kad je najzad bio gotov, on, Ron i Hermiona naguraše trapavo teleskope u njihove futrole i sjuriše se spiralnim stepeništem. Niko od učenika nije otišao u krevet. Svi su glasno i uzbuđeno pričali u podnožju stepenica o onome čemu su upravo prisustvovali.

– Ta zla ženturača! – dahtala je Hermiona, koja je jedva govorila od besa. – Pokušava da se prišunja Hagridu u gluvo doba noći!

– Očito je želela da izbegne još jednu scenu poput one s Trelonijevom – reče Erni Makmilan znalački, probijajući se ka njima.

– Hagrid se dobro držao, zar ne? – reče Ron koji je delovao više uzrujano nego impresionirano. – Kako to da su se čini odbijale od njega?

– Biće da je to zbog njegove džinovske krvi – reče Hermiona drhtavim glasom. – Teško je Ošamutiti džina, oni su ti kao trolovi, zaista su otporni... ali sirota profesorka Mek Gonagal... četiri Ošamućujuće čini pravo u grudi, a nije baš mlada, zar ne?

– Užasno, užasno – reče Erni, pompezno odmahujući glavom. – Pa, odoh u krevet. 'Ku noć, svima.

Ljudi oko njh stadoše da se razilaze, i dalje uzbuđeno pričajući o onome što su upravo videli.

– Makar nisu uspeli da odvedu Hagrida u Askaban – reče Ron. – Pretpostavljam da je otišao da se pridruži Dambldoru, zar ne?

– Valjda jeste – reče Hermiona, kao da će da zaplače. – O, pa to je strašno, stvarno sam se nadala da će se Dambldor uskoro vratiti, a sada smo izgubili i Hagrida.

Oni se odvukoše natrag u grifindorski boravak, koji je bio dupke pun. Gungula na imanju ispred zamka probudila je nekoliko ljudi, koji su odmah požurili da razbude svoje prijatelje. Šejmus i Din, koji su tamo stigli pre Harija, Rona i Hermione, sada

su svima pričali šta su videli i čuli s vrha astronomskog tornja.

– Ali zašto baš sada da otpusti Hagrida? – upita Anđelina Džonson, odmahujući glavom. – On nije kao Trelonijeva, ove godine je čak predavao mnogo bolje nego inače!

– Ambridžova mrzi poluljude – reče Hermiona ogorčeno, sručivši se u fotelju. – Od početka joj je bila namera da izbaci Hagrida.

– A pri tom je još i mislila da joj Hagrid ubacuje njuškavce u kabinet – zapišta Kejti Bel.

– O, boga mu – reče Li Džordan, pokrivši usta. – Ja sam joj stavljao te njuškavce u kancelariju. Fred i Džordž su mi ostavili par komada. Levitirao sam ih unutra kroz njen prozor.

– Ionako bi ga izbacila – reče Din. – Isuviše je bio blizak s Dambldorom.

– To je istina – reče Hari, utonuvši u fotelju pored Hermionine.

– Nadam se samo da je profesorka Mek Gonagal dobro – reče Lavander sva u suzama.

– Preneli su je u zamak, videli smo kroz prozor spavaonice – reče Kolin Krivej. – Nije baš dobro izgledala.

– Madam Pomfri će je srediti – reče Alisija Spinet odlučno. – Nikad još nije omanula.

Bilo je gotovo četiri izjutra kada se boravak ispraznio. Hari je bio sasvim budan. Neprestano ga je proganjao prizor Hagrida koji beži u mrak. Bio je tako ljut na Ambridžovu da nije mogao da zamisli koja bi kazna za nju bila dovoljno teška, mada je Ronov predlog da njome nahrane kutiju pregladnelih zadnjerasprskavajućih skruta imao svojih draži. Zaspao je smišljajući što užasniju osvetu, i ustao iz kreveta tri sata kasnije, osećajući da nije dovoljno odmoran.

Poslednji ispit, Istorija magije, trebalo je da se održi tek popodne. Hari bi baš voleo da je mogao da se vrati u krevet posle doručka, ali je računao da izjutra na brzinu obnovi gradivo, pa je umesto toga sedeo pored prozora u boravku, oslonivši glavu na ruke, uporno pokušavajući da ne zadrema dok je čitao neke od metar visokih beleški koje mu je Hermiona pozajmila.

Petaci uđoše u Veliku salu u dva sata i zauzeše mesta ispred ispitnih papira. Hari je bio potpuno iscrpljen. Samo je hteo da se ovo što pre završi, kako bi otišao da se naspava. Zatim će, sutradan, s Ronom otići do kvidičkog terena... leteće na Ronovoj metli... i uživati u tome što više ne moraju da obnavljaju gradivo.

– Okrenite svoje papire – reče profesorka Marčbenks sa pročelja Sale, prevrnuvši džinovski peščanik. – Možete početi.

Hari je uporno zurio u prvo pitanje. Prošlo je nekoliko sekundi pre nego što shvati da nije upamtio nijednu njegovu reč. Neka osa je zujala u daljini, pokušavajući da izleti kroz jedan od visokih prozora. Polako, s naporom, on najzad stade da piše odgovor.

Bilo mu je teško da se seti imena, i stalno je brkao datume. Pitanje broj četiri je prosto preskočio (*Da li je, po vašem mišljenju, ozakonjenje nošenja čarobnih štapića doprinelo goblinskim pobunama u osamnaestom veku, ili dovelo do njihove bolje kontrole?*), misleći da će se vratiti na njega na kraju, ako mu ostane vremena. Usredsredio se na pitanje broj pet (*Kako je Statut o tajnosti prekršen 1749. i koje su mere uvedene da bi se sprečilo njegovo ponovno kršenje*?), ali ga je stalno kopkala sumnja da je propustio nekoliko važnih tačaka. Imao je utisak da cela ta priča ima neke veze s vampirima.

Potražio je pitanje na koje bi definitivno mogao da odgovori, i oči mu se zadržaše na pitanju broj deset: *Opišite okolnosti koje su dovele do stvaranja Međunarodne konfederacije čarobnjaka i objasnite zašto su magovi iz Lihtenštajna odbili da se priključe*.

To znam, pomisli Hari, mada mu je mozak radio tromo. U svesti je video naslov, napisan Hermioninim rukopisom: *Formiranje Međunarodne konfederacije čarobnjaka*.... čitao je te beleške baš tog jutra.

Počeo je da piše, stalno podižući pogled da bi proveravao veliki peščanik na stolu pored profesorke Marčbenks. Sedeo je tik iza Parvati Petil, kojoj je duga tamna kosa padala preko naslona stolice. Jednom ili dvaput je uhvatio sebe kako zuri u tanku zlatnu svetlost koja se presijavala na njoj kada bi neznatno pomerila glavu, i morao je malo da prodrma vlastitu glavu da bi se izbistrila.

… prvi najviši izabranik Međunarodne konfederacije čarobnjaka bio je Pjer Bonakord, ali je njegovo imenovanje osporila čarobnjačka zajednica Lihtenštajna zato što...

Svuda oko Harija pera su škripavo parala pergament, kao da rastrčani pacovi rovare po njemu. Sunce mu je udaralo po glavi otpozadi. Šta li je to Bonakord uradio da toliko uvredi čarobnjake Lihtenštajna? Hariju se činilo da to ima neke veze s trolovima... Ponovo je tupo zurio u Parvatinu kosu. Kad bi samo mogao da izvede Legilimenciju i otvori prozorče na njenoj glavi otpozadi, da sazna nešto više o trolovima koji su izazvali razdor između Pjera Bonakorda i Lihtenštajna...

Hari sklopi oči i zari lice u ruke, tako da mu je svetlucavo crvenilo unutar kapaka postajalo sve mračnije i hladnije. Bonakord je hteo da zaustavi lov na trolove i trolovima obezbedi neka prava... ali Lihtenštajn je imao problema s plemenom posebno zloćudnih brdskih trolova... to je to.

Otvorio je oči. One ga zapekoše i zasuziše pred jarkom belinom pergamenta. Lagano, on ispisa dva reda o trolovima, zatim pročita sve što je dotad uradio. Nije mu delovalo mnogo informativno niti detaljno, mada je bio siguran da su Hermionine beleške o toj konfederaciji imale gomilu strana.

Ponovo je sklopio oči, pokušavajući da ih vidi, pokušavajući da se seti... Konfederacija se prvi put sastala u Francuskoj, da, to je već napisao...

Goblini su pokušali da prisustvuju, ali su ih izbacili... i to je napisao...

A niko iz Lihtenštajna nije hteo da dođe...

Razmisli, reče sebi, s licem u rukama, dok su sva pera oko njega strugala, ispisujući beskrajne odgovore, a pesak cureo u peščaniku pred njima...

Ponovo je išao hladnim, mračnim hodnikom kroz Odsek za misterije, odlučnim hodom s jasnim ciljem, povremeno potrčavši, rešen da konačno stigne tamo kud je naumio... Crna vrata mu se naglo otvoriše kao i uvek, i on se nađe u kružnoj sobi s mnoštvom vrata...

Pravo preko kamenog poda, pa kroz druga vrata... svuda po zidovima i podu odsjaji treperavih svetala, i to čudno mehaničko kliktanje, ali nema vremena da istražuje, mora da požuri...

On pretrča poslednjih nekoliko metara do trećih vrata, koja se naglo otvoriše, baš kao i ostala...

Ponovo se obreo u sobi velikoj poput katedrale, punoj polica i staklenih kugli... srce mu je sad vrlo brzo udaralo... ovog puta rešio je da stigne tamo... Kada je došao do broja devedeset sedam, skrenuo je levo i požurio kroz prolaz između dva reda...

Ali na samom kraju spazi neko obličje na podu, crno obličje koje se micalo po podu poput ranjene životinje... Harijev stomak se zgrči od straha... od uzbuđenja...

Iz usta mu se izvi nekakav glas, prodoran, hladan glas lišen svake ljudske dobrote...

– Uzmi mi to, umesto mene... spusti ga dole, sada... ja ga ne mogu dodirnuti... ali ti možeš...

Crni oblik na podu malo se pomeri. Na kraju vlastite ruke, Hari vide belu šaku dugih prstiju kako podiže štapić... i ču kako taj visok, hladan glas izgovara: – *Krucio*!

Čovek na podu bolno kriknu, pokušavajući da ustane, ali ponovo pade unazad, previjajući se. Hari se smejao. Podigao je svoj štapić, skidajući kletvu, a ona figura zaječa i ostade nepokretna.

– Lord Voldemor čeka...

Vrlo lagano, dok mu je ruka drhtala, čovek na podu podiže ramena desetak-petnaestak centimetara i uspravi glavu. Lice mu je bilo umrljano krvlju i ispijeno, izobličeno od bola, a ipak kruto i prkosno...

– Moraćeš da me ubiješ – prošaputa Sirijus.

– Bez sumnje i hoću, na kraju – reče onaj hladan glas. – Ali ćeš mi ga najpre doneti, Blek... misliš da si dosad iskusio šta je bol? Razmisli ponovo... imamo sate pred sobom, i niko te neće čuti kako vrištiš...

Ali neko vrisnu čim je Voldemor ponovo spustio štapić. Neko zaurla i pade postrance s vrele klupe na hladan kameni pod. Hari se probudi kad je udario o tlo, i dalje urlajući, dok mu je ožiljak goreo, i Velika sala buknu svuda oko njega.

32. Izlazak iz vatre

– Neću da idem... Ne treba mi bolničko krilo... ne želim...

Govorio je nerazgovetno, pokušavajući da se odmakne od profesora Toftija koji je vrlo brižno gledao u Harija, nakon što mu je pomogao da izađe u Ulaznu dvoranu, dok su ostali učenici zurili u njega.

– Ja... sasvim sam dobro, gospodine – promuca Hari, brišući znoj s lica. – Zaista... Samo sam zaspao... imao sam noćnu moru...

– Veliki pritisak ispita! – reče stari čarobnjak saosećajno, potapšavši drhtavom rukom Harija po leđima. – Dešava se, mladiću, dešava! Dakle, popij malo vode da te osveži, i možda ćeš biti spreman da se vratiš u Veliku salu? Ispit je skoro završen, ali ćeš možda biti u stanju da lepo zaokružiš poslednji odgovor?

– Da – reče Hari izbezumljeno. – Ovaj... ne... uradio sam... mislim da sam uradio koliko sam mogao...

– Vrlo dobro, vrlo dobro – reče stari čarobnjak ljubazno. – Idem da pokupim tvoj ispitni rad, a tebi savetujem da odeš i malo prilegneš.

– Učiniću to – reče Hari, žustro klimajući glavom. – Mnogo vam hvala.

Čim su starčeve pete iščezle preko praga Velike sale, Hari potrča uz mermerno stepenište, jureći hodnicima tako brzo da portreti pored kojih je prolazio počeše nezadovoljno da gunđaju, zatim ponovo krenu naviše, preskačući stepenike, i najzad kao uragan ulete kroz dvostruka vrata bolničkog krila, nateravši Madam Pomfri, koja je upravo sipala kašikom neku plavu tečnost u Montagjuova otvorena usta, da vrisne sva uzbunjena.

– Poteru, šta to radiš?

– Moram da vidim profesorku Mek Gonagal – reče Hari zadihan, izbacujući vazduh iz pluća. – Odmah... hitno je!

– Ona nije ovde, Poteru – reče Madam Pomfri tužno. – Jutros je prebačena u Sent Mungo. Četiri Ošamućujuće čini pravo u grudi, u njenim godinama? Čudo da je nisu ubili.

– Nje... nema? – reče Hari, zapanjen.

Zvono zazvoni baš ispred te spavaonice, i on iz daljine začu uobičajenu tutnjavu učenika koji su se slivali hodnicima iznad i ispod njega. Ostade sasvim miran, gledajući u Madam Pomfri. Sve više ga je obuzimao užas.

Nije više imao kome to da ispriča. Dambldora nema, Hagrida takođe, ali je, nekako, uvek očekivao da će profesorka Mek Gonagal biti tu, stroga i nepopustljiva možda, ali uvek pouzdana, stalno prisutna...

– Ne čudi me što si šokiran, Poteru – reče Madam Pomfri, s izrazom žestokog odobravanja na licu. – Kao da bi neko od njih mogao i smeo da Ošamuti Minervu Mek Gonagal licem u lice, na videlu dana! Kukavičluk, eto šta je... podli kukavičluk... da se ne brinem šta bi se vama učenicima desilo bez mene, dala bih otkaz u znak protesta.

– Da – reče Hari tupo.

Slepo je izleteo iz bolničkog krila u hodnik pun đaka, dok ga je masa gurkala, a panika u njemu narastala poput otrovnog gasa, tako da mu se vrtelo u glavi i nikako nije mogao da smisli šta da radi...

Ron i Hermiona, reče mu glas u glavi.

Ponovo potrča, gurkajući učenike sebi s puta, nesvestan njihovih ljutitih protesta. Ponovo se sjuri dva sprata niže i već beše stigao do vrha mermernog stepeništa, kada ih vide kako jure ka njemu.

– Hari! – odmah će Hermiona, delujući vrlo preplašeno. – Šta se desilo? Jesi li dobro? Da nisi bolestan?

– Gde si bio? – zahtevao je Ron da zna.

– Pođite sa mnom – brzo će Hari. – Hajde, moram nešto da vam ispričam.

Poveo ih je hodnikom na prvom spratu, provirujući kroz vrata učionica dok na kraju nije našao jednu praznu, u koju ulete zatvarajući vrata za Ronom i Hermionom čim uđoše, nasloni se na njih i okrenu se ka oboma.

– Voldemor je uhvatio Sirijusa.

– *Šta*?

– Kako ti to...?

– Video. Maločas. Kad sam zaspao na ispitu.

– Ali... ali gde? Kako? – reče Hermiona, čije lice beše belo.

– Ne znam kako – reče Hari. – Ali znam tačno gde. Postoji jedna soba u Odseku za misterije puna polica prekrivenih tim malim staklenim kuglama, a oni su na kraju reda devedeset sedam... on pokušava da iskoristi Sirijusa da se dokopa nečega odatle, šta god to bilo... muči ga... kaže da će ga na kraju ubiti!

Hari shvati da mu se glas trese, baš kao i kolena. Prišao je najbližoj klupi i seo na nju, pokušavajući da se kontroliše.

– Kako ćemo da dođemo do tamo? – upita ih on.

Na trenutak zavlada tajac. A onda Ron reče: – G-gde to tamo?

– U Odsek za misterije, kako bismo spasili Sirijusa! – reče Hari glasno.

– Ali... Hari... – reče Ron slabim glasom.

– Šta? *Šta?* – povika Hari.

Nije mogao da shvati zašto oboje zijaju u njega kao da im traži da učine nešto suludo.

– Hari – reče Hermiona prilično preplašenim glasom – ovaj... kako... kako je Voldemor ušao u Ministarstvo magije a da niko ne primeti da je on tamo?

– Otkud znam? – zagrme Hari. – Pitanje je kako ćemo mi tamo ući!

– Ali... Hari, razmisli – reče Hermiona, zakoračivši ka njemu – sada je pet popodne... Ministarstvo magije mora da je puno službenika... Kako su Voldemor i Sirijus mogli da uđu a da ih niko ne vidi? Hari... oni su verovatno dva najtraženija čarobnjaka na svetu... misliš li da bi mogli neopaženi da uđu u zgradu punu Aurora?

– Pojma nemam, Voldemor je možda koristio Nevidljivi ogrtač ili nešto slično! – povika Hari. – Uostalom, Odsek za misterije uvek je bio potpuno prazan kad god sam bio...

– Ti nikad nisi bio tamo – reče Hermiona mirno. – Samo si sanjao to mesto, to je sve.

– To nisu normalni snovi! – doviknu joj Hari u lice, ustavši, i zakorači ka njoj. Hteo je da je prodrma. – Kako onda objašnjavaš Ronovog tatu, o čemu se tu radilo, kako sam znao šta mu se desilo?

– U pravu je – reče Ron tiho, pogledavši Hermionu.

– Ali, to je tako... tako *neverovatno*! – reče Hermiona očajnički. – Hari, kako bi se, za ime sveta, Voldemor mogao dokopati Sirijusa kad je on sve vreme u Ulici Grimold?

– Sirijus je možda pukao i uželeo se malo svežeg vazduha – reče Ron, zvučeći zabrinuto. – On već odavno očajnički želi da izađe iz te kuće...

– Ali zašto? – nastavi Hermiona – zašto bi, zaboga, Voldemor želeo da iskoristi *Sirijusa* da se dokopa tog oružja, ili šta god bilo?

– Nemam pojma, može biti hiljadu razloga! – razdra se Hari na nju. – Možda je

Sirijus samo neko za koga je Voledmora baš briga ako ga vidi povređenog...

– Znate šta, palo mi je nešto na pamet – reče Ron tihim glasom. – Sirijusov brat je bio Smrtožder, zar ne? Možda je on odao Sirijusu tajnu kako da se domogne tog oružja!

– Da... i zato je Dambldor uporno pokušavao da drži Sirijusa pod ključem sve vreme! – reče Hari.

– Čujte, žao mi je – viknu Hermiona – ali to što pričate nema nikakvog smisla, jer ni za šta od svega toga nemamo dokaze, čak ni za to da su Voldemor i Sirijus uopšte tamo...

– Hermiona, Hari ih je video! – reče Ron, okrenuvši se ka njoj.

– Dobro – reče ona, delujući preplašeno ali odlučno. – Samo sam htela da kažem da...

– Šta?

– Ti... nemoj da misliš da je ovo neka kritika, Hari! Ali previše si... ovaj... zar ne misliš da si pomalo u „*spasavam svet*“ fazonu?

On je prostreli pogledom.

– A šta to treba da znači: *„spasavam svet“* fazon?

– Pa... ti... – delovala je puna zebnje. – Mislim... prošle godine, na primer... u jezeru... za vreme Turnira... nije trebalo... mislim, nije bilo potrebe da spasavaš onu malu Delakerovu... pomalo si... pomalo si se zaneo...

Hari oseti kako mu telom struji vreo, brideći gnev: kako može sada da ga podseća na tu grešku?

– Mislim, to je bilo zaista lepo od tebe i sve to – dodade Hermiona brzo, istinski prestravljena izrazom na Harijevom licu – svi su mislili da je to što si uradio divna stvar...

– Baš čudno – reče Hari drhtavim glasom – pošto se sasvim jasno sećam kako je Ron rekao da sam tratio vreme *izigravajući junačinu*... da li na to misliš? Smatraš da opet želim da izigravam junaka?

– Ne, ne, ne! – reče Hermiona delujući preneraženo. – Uopšte nisam to mislila.

– Pa, hajde, reci već jednom to što imaš, pošto ovde već gubimo vreme! – povika Hari.

– Pokušavam da ti kažem... Voldemor te zna, Hari! Odveo je Džini u Dvoranu tajni da bi tebe namamio tamo, on se služi takvim stvarima, zna da si ti... osoba koja bi pritekla Sirijusu u pomoć! Šta ako samo pokušava *tebe* da namami u Odsek za mist...?

– Hermiona, nije bitno da li je to učinio da me namami ili ne – odveli su Mek Gonagalovu u Sent Mungo, na Hogvortsu više nema nikoga iz Reda kome možemo reći, a ako ne odemo, Sirijus je mrtav!

– Ali, Hari... šta ako je tvoj san... bio samo to, san?

Hari frustrirano zaurla. Hermiona odmah ustuknu od njega, vidno uplašena.

– Ti ne shvataš! – povika Hari na nju. – Nemam noćne more, i nije tačno da su to

samo snovi! Šta misliš, čemu služi sva ta Oklumencija, zašto misliš da je Dambldor želeo da me sačuva da ne vidim te stvari? Zato što su one STVARNE, Hermiona – Sirijus je uhvaćen, video sam ga, Voldemor ga se dočepao, a niko drugi to ne zna, što znači da jedino mi možemo da ga spasimo, i ako ne želite to da učinite, odlično, ali ja idem, razumete? A ako se dobro sećam, nije ti smetalo to što sam u *„spasavam-svet" fazonu* kad sam tebe spasavao od dementora, ili... – on se okrete ka Ronu – ... kada je u pitanju bila tvoja sestra koju sam spasavao od Baziliska...

– Ja nikada nisam ni rekao da mi to smeta! – reče Ron žučno.

– Ali, Hari, upravo si sâm to rekao – reče Hermiona oštro. – Dambldor je hteo da naučiš kako da izbaciš te stvari sebi iz glave, i da si dobro savladao Oklumenciju, nikada to ne bi ni video...

– AKO MISLIŠ DA ĆU JEDNOSTAVNO DA SE PONAŠAM KAO DA NISAM NIŠTA VIDEO...

– Sirijus ti je rekao da je najvažnije od svega da naučiš da zatvaraš svoj um!

– PA, VEROVATNO BI REKAO NEŠTO SASVIM DRUGO DA JE ZNAO ŠTA SAM UPRAVO...

Vrata učionice se otvoriše. Hari, Ron i Hermiona se naglo okrenuše. Džini uđe, delujući radoznalo, a za njom Luna, koja je, po običaju, delovala kao da je slučajno tu zalutala.

– Zdravo – reče Džini nesigurno. – Prepoznale smo Harijev glas. O čemu to galamite?

– To te se ne tiče – reče Hari grubo.

– Nema potrebe da sa mnom razgovaraš tim tonom – reče ona hladno – samo sam se pitala mogu li nekako da pomognem.

– E pa, ne možeš – reče Hari kratko.

– Baš si nepristojan, da znaš – reče Luna smireno.

Hari opsova i okrenu se. U ovom trenutku je najmanje od svega želeo da razgovara s Lunom Lavgud.

– Čekaj – reče Hermiona iznenada. – Čekaj... Hari, one *mogu* da pomognu.

Hari i Ron je pogledaše.

– Saslušajte me – reče ona nestrpljivo – Hari, moramo da proverimo da li je Sirijus stvarno napustio sedište Reda.

– Rekao sam ti, video sam...

– Hari, preklinjem te! – reče Hermiona očajnički. – Molim te, daj da proverimo da Sirijus nije kod kuće, pre nego što odjurimo za London. Ako otkrijemo da nije tamo, onda ti se kunem da te neću zaustavljati. Poći ću i ja, učiniću s-sve što treba da ga spasemo.

– Sirijusa muče upravo u OVOM trenutku! – povika Hari. – Nemamo vremena za gubljenje.

– Ali ako je to Voldemorov trik, Hari, onda moramo da proverimo, moramo.

– Kako? – upita Hari. – Kako ćemo da proverimo?

– Moraćemo da iskoristimo kamin Ambridžove, da vidimo možemo li da ga kontaktiramo – reče Hermiona, i sama prestravljena na tu pomisao. – Ponovo ćemo da odmamimo Ambridžovu što dalje možemo, ali trebaju nam stražari, a za to možemo da iskoristimo Džini i Lunu.

Mada se očito još uvek trudila da shvati šta se to događa, Džini spremno reče: – Da, učinićemo to – a Luna upita: – Kad kažeš 'Sirijus', da li misliš na Patrljka Daskala?

Niko joj ne odgovori.

– Važi – reče Hari naprasito Hermioni. – Važi, ako možeš da smisliš način da to izvedemo brzo, ja se slažem, inače idem smesta u Odsek za misterije.

– Odsek za misterije? – reče Luna, delujući blago iznenađena. – Ali kako ćeš tamo da uđeš?

Hari ju je opet ignorisao.

– Dakle – reče Hermiona, dok je špartala gore-dole između klupa kršeći ruke. – U redu... neko od nas će potražiti Ambridžovu i... i uputiti je u pogrešnom pravcu, zadržavajući je što dalje od njene kancelarije. Mogli biste joj reći... recimo... da Pivs smera nešto strašno, po običaju...

– Ja ću to da učinim – reče Ron odjednom. – Reći ću joj da Pivs uništava učionicu za Preobražavanje ili nešto slično, to je kilometrima daleko od njene kancelarije. Kad bolje razmislim, mogao bih čak da ubedim Pivsa da to i učini, ako ga usput sretnem.

Videlo se koliko je situacija ozbiljna, kada Hermiona nije ništa prigovorila uništavanju učionice za Preobražavanje.

– U redu – reče ona, nabravši obrve, i dalje se šetkajući. – E sad, moramo da zadržimo učenike podalje od njene kancelarije dok budemo provaljivali, inače će nas neki sliterinac primetiti i javiti joj.

– Luna i ja možemo da stojimo na oba kraja hodnika – reče Džini spremno – i da upozoravamo ljude da ne idu tuda jer je neko ispustio tonu Zagušujućeg gasa. – Hermionu iznenadi spremnost s kojom je Džini smislila tu laž. Džini slegnu ramenima i dodade: – Fred i Džordž su planirali to da učine, pre nego što su otišli.

– U redu – složi se Hermiona. – Onda, Hari, ti i ja ćemo se sakriti ispod Nevidljivog ogrtača, a onda ćemo se ušunjati u kancelariju, da bi ti porazgovarao sa Sirijusom...

– On nije tamo, Hermiona!

– Mislim... da bi mogao da... da proveriš je li Sirijus kod kuće, ili nije, dok ja čuvam stražu. Mislim da ne bi smeo da budeš sâm unutra; Li je već dokazao da je prozor slaba tačka kad je ubacivao njuškavce kroz njega.

Besan i nestrpljiv, Hari je ipak Hermioninu želju da ide s njim u kancelariju Ambridžove protumačio kao znak solidarnosti i odanosti.

– Ja... važi, hvala – promrmlja on.

– Dobro, pa, čak i ako sve to učinimo, mislim da nećemo biti u stanju da se zadržimo duže od pet minuta – reče Hermiona, kojoj je laknulo što je Hari, izgleda, prihvatio njen plan – pogotovo dok Filč i onaj bedni Inkvizitorski odred cunjaju naokolo.

– Pet minuta će biti dovoljno – reče Hari. – Hajde, krenimo...

– *Sada*? – reče Hermiona preneraženo.

– Sada, naravno! – reče Hari ljutito. – Šta si mislila, čekaćemo do posle večere ili tako nešto? Hermiona, Sirijus je *u ovom trenutku* na mukama!

– Ja... pa dobro, u redu – reče ona nemajući kud. – Idi i donesi Nevidljivi ogrtač, pa ćemo se sresti na kraju hodnika kod Ambridžove, važi?

Hari ne odgovori, već izlete iz sobe i poče da se probija kroz mileću gomilu napolju. Dva sprata iznad srete Šejmusa i Dina, koji ga veselo pozdraviše i rekoše mu da planiraju žurku „do zore“ u dnevnom boravku, povodom završetka ispita. Hari jedva da ih je čuo. Popeo se kroz rupu u portretu, dok su se njih dvojica i dalje gložili oko toga koliko će krem-piva nabaviti ispod ruke, i ponovo se vratio istim putem, noseći u torbi Nevidljivi ogrtač i Sirijusov nož, pre nego što su i primetili da je otišao.

– Hari, hoćeš li i ti da priložiš par galeona? Harold Dingl misli da bi mogao da nam proda malo vatroviskija...

Ali Hari je već odmakao dalje hodnikom, i nekoliko minuta kasnije preskočio je poslednjih pet stepenica da bi se pridružio Ronu, Hermioni, Džini i Luni, koji su se zbili jedni uz druge na kraju hodnika ispred kancelarije Ambridžove.

– Uzeo sam – reče zadihano. – Jeste li spremni?

– Da – prošaputa Hermiona, dok je družina glasnih šestaka prolazila kraj njih. – Dakle Rone... idi i pronađi Ambridžovu... Džini, Luna, počnite da izvodite ljude iz hodnika... Hari i ja ćemo uzeti Ogrtač i sačekati dok se prostor ne raščisti...

Ron ode dugim koracima i sve do kraja prolaza mogli su da vide njegovu jarkocrvenu kosu. U međuvremenu, Džinina podjednako živopisna glava vrzmala se među uskomešanim đacima i usmeravala ih u drugom pravcu, praćena Luninom plavokosom.

– Dođi ovamo – promrmlja Hermiona, povukavši Harija za ručni zglob, i odvede ga u nišu gde je ružna kamena glava srednjovekovnog čarobnjaka nešto mrmljala za sebe, nasađena na stub. – Jesi... jesi li siguran da ti je dobro, Hari? I dalje si vrlo bled.

– Dobro sam – reče on kratko, izvlačeći Nevidljivi ogrtač iz torbe. Zapravo, ožiljak ga je bolno probadao, ali ne toliko jako koliko bi boleo da je Voldemor već zadao Sirijusu smrtonosni udarac. Pekao ga je mnogo gore one noći kada je Voldemor kažnjavao Ejverija...

– Hajde – reče on, prebacivši Ogrtač preko njih dvoje, i zatim počeše pažljivo da osluškuju kamenu skuplturu ispred njih koja je mumlala na latinskom.

– Ne možete ovuda, nipošto! – vikala je Džini gomili đaka. – Ne. Žao mi je, moraćete okolo pored pokretnih stepenica, neko je pustio Zagušujući gas odmah tu blizu...

Čuli su kako se neki žale, a jedan zlovoljan glas reče: – Ne vidim nikakav gas.

– To je zato što je bezbojan – reče Dini ubedljivim iznerviranim glasom – ali ako hoćete da prođete kroz njega, izvolite, pa ćemo onda vaše telo da pokažemo kao dokaz sledećem idiotu koji nam ne bude verovao.

Gomila se polako proredila. Vesti o Zagušujućem gasu proširile su se izgleda po školi, jer ljudi više nisu dolazili tu. Kada se najzad hodnici svuda naokolo isprazniše, Hermiona tiho reče: – Hari, mislim da bolje od ovoga ne može da bude... hajde, idemo.

Njih dvoje krenuše, pokriveni Ogrtačem. Luna je stajala na udaljenom kraju hodnika, leđima okrenuta njima. Dok su prolazili pored Džini, Hermiona prošaputa: – Dobro si to izvela... ne zaboravi na signal!

– Šta je signal? – promrlja Hari, kad su se približili vratima Ambridžove.

– Glasno pevanje refrena *Vizli je naš car* ako vide Ambridžovu kako dolazi – uzvrati mu Hermiona, dok je Hari ubacivao oštricu Sirijusovog noža u procep između vrata i zida. Brava škljocnu i oni uđoše u kancelariju.

Šareni mačići su se grejali na poznom popodnevnom suncu koje je obasjavalo njihove posude, ali je, inače, kancelarija izgledala sasvim mirno i nenastanjeno, kao i prošli put. Hermiona odahnu.

– Mislila sam da je možda dodatno obezbedila sobu posle drugog njuškavca.

Oni skinuše Ogrtač. Hermiona odjuri do prozora, pazeći da je niko spolja ne vidi, izvirujući ka školskom imanju s isukanim štapićem. Hari otrča do kamina, zgrabi činiju s flu-praškom i baci prstohvat u rešetku, gde se odmah pojavi smaragdni plamen. On brzo kleknu, gurnu glavu u lelujave plamenove i povika: – Ulica Grimold broj dvanaest!

Glava poče da mu se vrti kao da je upravo sišao s vrteške, mada su mu kolena bila čvrsto prikovana za hladan kameni pod. Izvrnuo je oči u pravcu vrtloga pepela, a kada je kovitlanje prestalo, on otvori oči i otkri da gleda u dugačku, hladnu kuhinju kuće u Ulici Grimold.

Tamo nije bilo nikoga. To je i očekivao, pa ipak mu nije bilo prijatno što mu se stomak prevrće od panike i jeze pred prizorom napuštene sobe.

– Sirijuse? – povika on. – Sirijuse, da li si tu?

Njegov glas odjekivao je prostorijom, ali nije bilo nikakvog odgovora, osim tananog komešanja desno od kamina.

– Ko je tamo? – povika on, pitajući se da nije to samo miš.

A onda pred njim iskrsnu Kričer, kućni vilenjak. Delovao je veoma radosno, mada je izgleda nedavno gadno povredio obe ruke, koje su bile skroz u zavojima.

– To je glava malog Potera u kaminu – objasni Kričer praznoj kuhinji, gledajući

kradomice i čudnovato trijumfalno ka Hariju. – Zbog čega dolazi, pita se Kričer?

– Gde je Sirijus, Kričeru? – zahtevao je Hari da zna.

Kućni vilenjak se piskavo zakikota.

– Gospodar je izašao, Hari Poteru.

– Kuda je otišao? *Kuda je otišao, Kričeru*?

Kričer se samo zakikota.

– Pazi šta radiš! – reče Hari, potpuno svestan da je svaka pretnja kaznom Kričeru skoro neizvodljiva u njegovom položaju. – Šta je s Lupinom? Ludookim? Da li je bilo ko od njih ovde?

– Nikoga nema, osim Kričera! – reče vilenjak razdragano i okrenuvši leđa Hariju, krenu lagano ka vratima na kraju kuhinje. – Kričer će malo da proćaska sa svojom gospodaricom, dabome, nije imao prilike za to dugo, dugo vremena. Kričerov gospodar ga je dugo držao podalje od nje...

– Kuda je otišao Sirijus? – vrisnu Hari za vilenjakom. – *Kričeru, da li je otišao u Odsek za misterije*?

Kričer se ukoči u mestu. Hari je jedva razaznavao potiljak njegove ćelave glave od Šume nogu stolica koje su stajale pred njim.

– Gospodar ne govori sirotom Kričeru gde ide – reče patuljak tiho.

– Ali ti znaš! – povika Hari. – Zar ne? Znaš gde je on!

Na trenutak nasta muk, a onda se vilenjak zakikota što je glasnije mogao.

– Gospodar se neće vratiti iz Odseka za misterije! – reče on razdragano. – Kričer i njegova gospodarica ponovo su zajedno, sami!

On odjuri i nestade kroz vrata koja su vodila gore u predvorje.

– Ti...!

Ali pre nego što je stigao da izgovori ijednu kletvu ili pogrdu, Hari oseti jak bol navrh glave, naguta se pepela i, gušeći se, oseti kako ga nešto vuče unazad kroz plamenove, sve dok se iznenada, na svoj užas, ne suoči sa širokim, bledim licem profesorke Ambridž koja ga je izvukla iz kamina za kosu i sada mu je povlačila glavu unazad, koliko god je mogla, kao da namerava da mu prereže grkljan.

– Misliš li – prošaputa ona, povukavši Harijevu glavu još više unazad, tako da je sada gledao u plafon – da ću posle dva njuškavca dozvoliti još nekoj maloj odvratnoj lešinarskoj spodobi da mi uđe u kancelariju bez mog znanja? Odmah pošto se poslednji stvor uvukao unutra, ugradila sam Čini za otkrivanje tajnih upada svuda oko vrata, budalasti dečače. Uzmi mu štapić – zakevta ona nekome koga nije mogao da vidi, i on oseti kako mu nečija ruka pipka po gornjem džepu odore i uklanja štapić. – I njen.

Hari začu komešanje u blizini vrata i shvati da su i Hermioni oteli njen štapić.

– Hoću da znam šta tražite u mojoj kancelariji – reče Ambridžova, tresući ruku kojom ga je vukla za kosu tako da on stade da posrće.

– Hteo sam... pokušavao sam da uzmem moju *Vatrenu strelu*! – zagrakta Hari.

– Lažeš. – Ona ponovo zatrese ruku. – Tvoja *Vatrena strela* je pod strogom stražom u tamnici, i ti to vrlo dobro znaš, Poteru. Držao si glavu u mom kaminu. S kim si komunicirao?

– Ni sa kim... – reče Hari, pokušavajući da se iščupa iz njenog stiska. Osetio je kako mu je počupala nekoliko vlasi.

– *Lažeš*! – povika Ambridžova. Odbaci ga i on udari o njen radni sto. Sada je mogao da vidi da je Milisent Balstroud čvrsto prikovala Hermionu uza zid. Melfoj se naslonio na prozorski sims i, zlobno se smeškajući, bacao Harijev štapić rukom u vazduh i ponovo ga hvatao.

Začu se neka gungula napolju i nekoliko krupnih sliterinaca uđe, svako od njih držeći Rona, Džini, Lunu i – na Harijevo zaprepašćenje – Nevila, kojeg je Kreb tako jako stezao oko vrata, da je izgledalo da će ga ugušiti. Svakom od njih četvoro usta su bila zapušena.

– Sve sam ih po'vatao – reče Vorington, grubo gurnuvši Rona u sobu. – *Ovaj* ovde – on pokaza svojim debelim prstom u Nevila – pokušao je da me spreči da uhvatim *ovu* – on pokaza na Džini, koja je pokušavala da pozamašnu sliterinku koja ju je držala šutne u potkolenicu – pa sam i njega doveo.

– Dobro, dobro – reče Ambridžova, posmatrajući Džinino opiranje. – Pa, izgleda da će Hogvorts uskoro biti oslobođen od Vizlijevih, zar ne?

Melfoj se glasno i ulizički nasmeja. Ambridžova se široko, samozadovoljno nasmeši, smesti se u cicom prekrivenu fotelju, i treptavo se zapilji u svoje zarobljenike kao tele u šarena vrata.

– Tako znači, Poteru – reče ona. – Postavio si stražare oko moje kancelarije i poslao ovog pajaca – ona klimnu glavom ka Ronu, na šta se Melfoj još glasnije nasmeja – da mi kaže kako poltergajst pravi haos u učionici za Preobražavanje, iako sam savršeno dobro znala da je u to vreme prezauzet premazivanjem okulara školskih teleskopa mastilom – o čemu me je gospodin Filč upravo bio obavestio.

– Očigledno ti je bilo veoma stalo da razgovaraš s nekim. S Albusom Dambldorom? Ili s onim polutanom Hagridom? Ne verujem da si pričao s Minervom Mek Gonagal. Čujem da je i dalje i suviše bolesna da bi bila u stanju da priča s bilo kim.

Melfoj i još nekoliko članova Inkvizitorskog odreda još jače se nasmejaše na te reči. Hari shvati da se sav trese od besa i mržnje.

– Ne tiče vas se s kim ja razgovaram – zareža on.

Mlitavo lice Ambridžove malo se zategnu.

– Tako, dakle – reče svojim najopakijim i lažno medenim glasom. – Dobro, onda, gospodine Poteru... ponudila sam ti šansu da mi dobrovoljno priznaš. Odbio si. Nemam drugog izbora već da te nateram. Drako – dovedi profesora Snejpa.

Melfoj ubaci Harijev štapić u džep svoje odore i izađe iz sobe zlobno se kezeći, ali Hari to skoro da i ne primeti. Upravo je nešto shvatio: neverovatno je koliko je bio

glup to da zaboravi. Mislio je da su svi članovi Reda, svi koji su mogli da mu pomognu da spasi Sirijusa otišli – ali nije bio u pravu. Na Hogvortsu je još uvek bio jedan član Reda – Snejp.

U sobi zavlada tišina, izuzev vrpoljenja i komešanja prilikom pokušaja sliterinaca da zadrže Rona i ostale pod kontrolom. Ronu je usna krvarila na tepih Ambridžove, dok se opirao Voringtonovom zahvatu. Džini je i dalje pokušavala da stane na nogu šestakinji koja joj je čvrsto stegla obe ruke. Nevil je postajao sve ljubičastiji u licu, izvlačaći svoje ruke iz Krebovih, a Hermiona je uzalud pokušavala da zbaci Milisent Balstroud sa sebe. Luna je, međutim, mlitavo stajala kraj onog ko ju je zarobio, zureći prazno kroz prozor kao da joj je sve što se dešava prilično dosadno.

Hari ponovo pogleda Ambridžovu, koja ga je pomno posmatrala. On namerno opusti lice i na njega nabaci tup izraz, kad iz hodnika dopreše koraci i Drako Melfoj se vrati u sobu, otvarajući vrata Snejpu.

– Hteli ste da me vidite, direktorka? – reče Snejp, osvrćući se ka parovima učenika koji su se koškali s izrazom potpune ravnodušnosti.

– Ah, profesore Snejp – poče Ambridžova sa širokim osmehom, i ponovo ustade. – Da, volela bih još jednu bocu veritaseruma, najbrže što možete, moliću.

– Uzeli ste mi poslednju bočicu da biste ispitali Potera – reče on, posmatrajući je hladno kroz masne zavese svoje crne kose. – Niste valjda sve potrošili? Rekao sam vam da će tri kapi biti sasvim dovoljne.

Ambridžova pocrvene.

– Možete mi napraviti još, zar ne? – reče ona, a glas joj postade devojački sladunjav, kao i uvek kad bi se razbesnela.

– Svakako – reče Snejp, a usna mu se izvi u osmeh. – Potreban je pun mesečev ciklus da napitak sazri, tako da će vam biti gotov za oko mesec dana.

– Mesec dana? – zaskiča Ambridžova, naduvši se kao žaba. – *Mesec dana*? Ali meni treba večeras, Snejpe! Upravo sam zatekla Potera kako koristi moj kamin da bi komunicirao s nekom nepoznatom osobom ili osobama!

– Stvarno? – reče Snejp, pokazujući prvi, blag znak zainteresovanosti dok se okretao ka Hariju. – Pa, ne iznenađuje me. Poter nikad nije pokazivao velike sklonosti ka poštovanju školskih pravila.

Njegove hladne, tamne oči udubiše se u Harijeve, koji sa zebnjom susrete Snejpov pogled, čvrsto se koncentrišući na ono što je video u snu, poželevši da Snejp može da mu pročita misli, da shvati...

– Želim da ga ispitam! – povika Ambridžova ljutito, a Snejp ponovo odvrati pogled od Harija ka njenom besnom drhtavom licu. – Želim da mi obezbedite napitak koji će ga naterati da mi kaže istinu!

– Već sam vam rekao – odgovori joj Snejp mirno – da nemam više zaliha veritaseruma. Ukoliko ne želite da otrujete Potera – a uveravam vas da bih imao veliko razumevanje ako učinite tako nešto – ne mogu vam pomoći. Jedini je problem

što većina otrova deluje i suviše brzo da bi ostavila žrtvi dovoljno vremena da otkrije istinu.

Snejp ponovo pogleda u Harija, koji je zurio u njega, izbezumljeno se upirući da komunicira s njim bez reči.

Volemor drži Sirijusa u Odseku za misterije, razmišljao je on očajnički. *Voldemor drži Sirijusa...*

– Od sada ste na probnom radu! – vrisnu profesorka Ambridž, a Snejp ponovo pogleda u nju, neznatno izvivši obrve. – Namerno odbijate da mi pomognete! Više sam očekivala od vas, Lucijus Melfoj ima visoko mišljenje o vama! Gubite se iz moje kancelarije!

Snejp joj se ironično nakloni i okrenu se da ode. Hari je znao da mu i poslednja šansa da dojavi Redu šta se dešava izlazi kroz ta vrata.

– Uhvatio je Šaponju! – povika on. – Uhvatio je Šaponju na mestu gde je ono skriveno!

Snejp zastade s rukom na kvaki.

– Šaponja? – vrisnu profesorka Ambridž, željno prebacivši pogled s Harija na Snejpa. – Šta je Šaponja? Gde je šta skriveno? Šta mu to znači, Snejpe?

Snejp se osvrnu ka Hariju. Lice mu je bilo nedokučivo. Hari nije mogao da zna je li ovaj shvatio ili ne, ali nije se usudio da kaže išta direktnije pred Ambridžovom.

– Nemam pojma – reče Snejp hladno. – Poteru, kad budem hteo da te slušam kako uzvikuješ gluposti, daću ti Brbljajući napitak. A ti, Krebe, popusti malo stisak. Ako se Longbotom uguši, moraću da popunjavam gomilu zamorne papirologije, a bojim se da ću morati to da zabeležim zajedno s preporukama u tvom dosijeu, za slučaj da ikad budeš tražio neki posao.

On zalupi vrata za sobom, ostavljajući Harija u stanju gore zbrke nego ranije: Snejp mu je bio poslednja nada. On pogleda u Ambridžovu koja se, izgleda, osećala isto kao on. Grudi su joj se nadimale od besa i frustriranosti.

– Tako dakle – reče ona, i izvuče svoj štapić. – Tako dakle... nema mi druge... ovo je važnije od pitanja školske discipline... u pitanju je bezbednost Ministarstva... da... da...

Činilo se da nagovara sebe na nešto. Nervozno se premetala s noge na nogu zureći u Harija, i lupkala štapićem po svom praznom dlanu, teško dišući. Dok ju je posmatrao, Hari se oseti užasno bespomoćnim bez svog čarobnog štapića.

– Sâm si me na ovo primorao, Poteru... ja to ne želim – reče Ambridžova, i dalje se nervozno vrpoljeći u mestu – ali ponekad okolnosti opravdavaju primenu... sigurna sam da će ministar shvatiti da nisam imala izbora...

Melfoj ju je posmatrao s pohlepnim izrazom na licu.

– Bolna kletva će ti valjda olabaviti jezik – reče Ambridžova tiho.

– Ne! – vrisnu Hermiona. – Profesorka Ambridž... to je nezakonito!

Ali Ambridžova nije obraćala pažnju na nju. Na njenom licu pojavi se ružan,

požudan, uzbuđen izraz, koji Hari nikad ranije nije video. Ona podiže štapić.

– Ministar ne želi da vi kršite zakon, profesorka Ambridž! – vrisnu Hermiona.

– Ono što ne zna Kornelijusa ne može uznemiriti – reče Ambridžova, koja je sada lagano dahtala, upirući štapićem u razne delove Harijevog tela, očito pokušavajući da odluči gde bi ga najviše zabolelo. – Nikad nije saznao da sam naredila dementorima da napadnu Potera prošlog leta, ali je, svejedno, bio očaran što je dobio priliku da ga isključi.

– To ste bili *vi*? – prenerazi se Hari. – *Vi* ste poslali dementore na mene?

– *Neko* je morao nešto da preduzme – dahtala je Ambridžova, prislonivši štapić direktno na Harijevo čelo. – Svi su trućali o tome da te treba nekako ućutkati – diskreditovati – ali ja sam bila jedina koja je nešto i *uradila* povodom toga... samo što si se tada izmigoljio, zar ne, Poteru? Ali nećeš danas, ne sada... – I duboko uzdahnuvši, ona povika: – *Kruc*...

– NE! – vrisnu Hermiona ispucalim glasom iza Milisent Balstroud. – Ne... Hari... moraćemo da joj kažemo!

– Nikako! – zaurla Hari, zureći u onaj delić Hermione koji je mogao da vidi.

– Moraćemo, Hari, prisiliće te na to u svakom slučaju... u čemu je razlika?

I Hermiona stade nemoćno da plače po leđima Milisentine odore. Milisent smesta prestade da je pribija uz zid i skloni joj se s puta pomalo zgađena.

– Vidi, vidi, vidi! – reče Ambridžova, delujući pobednički. – Mala gospođica Osporavalica će nam dati neke odgovore! Hajde, devojko, govori!

– 'Er-mi-ona... ne! – promumla Ron kroz povez preko svojih usta.

Džini je zurila u Hermionu kao da je nikad ranije nije videla. Nevil, i dalje se gušeći da dođe do vazduha, takođe je netremice gledao u nju. Ali Hari opazi nešto. Mada je Hermiona očajnički jecala kroz ruke, nije bilo ni traga suza.

– Žao mi je... žao mi je, ljudi – reče Hermiona. – Ali... ja to ne mogu da podnesem...

– Tako je, tako je, devojko! – reče Ambridžova, hvatajući Hermionu za ramena, položivši je u praznu stolicu s cicom i nasloni se preko nje. – Dakle... s kim je Poter komunicirao baš sada?

– Pa – reče Hermiona kroz ruke, progutavši knedlu – pa, *pokušavao je* da govori s profesorom Dambldorom.

Ron se sledi, razrogačenih očiju. Džini prestade da gazi nožne prste svoje čuvarke. Čak je i Luna delovala blago iznenađeno. Srećom, pažnja Ambridžove i njenih miljenika bila je toliko pomno usredsređena na Hermionu da nisu primetili te sumnjive znakove.

– Dambldorom? – reče Ambridžova žustro. – Znači, znate gde je Dambldor?

– Pa... ne – jecala je Hermiona. – Pokušali smo u *Probušenom kotlu* u Dijagon-aleji i u *Tri metle*, pa čak i u *Veprovoj glavi*...

– Glupa devojko... Dambldor neće sedeti u nekoj krčmi, dok ga celo Ministarstvo

traži! – povika Ambridžova, a na svakom deliću lica videlo joj se razočaranje.

– Ali... ali treba da mu kažemo nešto važno! – i dalje je cvilela Hermiona, još čvršće držeći ruke preko lica, ne od muke, Hari je to znao, već da prikrije nedostatak suza.

– Da? – reče Ambridžova, s ponovo probuđenim uzbuđenjem. – Šta ste to hteli da mu kažete?

– Mi... hteli smo da mu kažemo da je s-spremno! – grcala je Hermiona.

– Šta je spremno? – zahtevala je Ambridžova da zna i, zgrabivši ponovo Hermionu za ramena, lako je protrese. – Šta je spremno, devojko?

– To... oružje – reče Hermiona.

– Oružje? Oružje? – reče Ambridžova, a oči joj se izbečiše od ushićenja. – Razvijali ste neki metod otpora? Oružje koje biste mogli da iskoristite protiv Ministarstva? Po naređenju profesora Dambldora, razume se?

– D-d-da – dahtala je Hermiona – ali je morao da ode pre nego što je bilo gotovo i s-s-sada smo ga m-m-mi završili umesto njega, ali n-n-ne možemo d-d-da ga nađemo da mu t-t-to kažemo!

– Kakvo je to oružje? – upita Ambridžova oštro, još uvek držeći zdepastim šakama Hermionu za ramena.

– Mi to b-b-baš i ne shvatamo – reče Hermiona, glasno šmrkćući. – Samo s-s-smo uradili ono š-š-što nam je p-p-profesor Dambldor r-r-rekao.

Ambridžova se ispravi, likujući.

– Povedi me do tog oružja – reče ona.

– Neću da ga pokažem... *njima* – reče Hermiona kreštavo, virećи u sliterince kroz prste.

– Nije na tebi da određuješ uslove – reče profesorka Ambridž grubo.

– Dobro – reče Hermiona, sada ponovo jecajući ispod svojih ruku. – Fino... neka vide; nadam se da će ga primeniti na vama! Zapravo, volela bih da pozovete gomilu ljudi da vide! T-tako vam i treba... oh, volela bih kad bi... c-cela škola znala gde je i k-kako da ga u-u-upotrebi, a onda, ako se bilo kome od njih zamerite, m-moći će da vas s-s-srede!

Te reči su snažno delovale na Ambridžovu: ona stade da se sumnjičavo osvrće ka svom Inkvizitorskom odredu, zadržavši na trenutak svoje buljave oči na Melfoju, koji je i suviše sporo prikrio izraz žudnje i pohlepe na svom licu.

Ambridžova je jedan dugi trenutak posmatrala Hermionu, premišljajući se, a onda progovori nečim što je očito smatrala majčinskim glasom.

– U redu je, dušice, idemo samo ti i ja... a povešćemo i Potera, što da ne? Hajde sad, diži se.

– Profesorka – reče Melfoj žustro. – Profesorka Ambridž, mislim da neko iz odreda treba da pođe s vama, da bi pripazili...

– Ja sam visokokvalifikovani službenik Ministarstva, Melfoje, zar zaista misliš da

ne mogu sama da se nosim s dvoje tinejdžera bez njihovih štapića? – upita Ambridžova oštro. – U svakom slučaju, ne zvuči mi da je to oružje nešto što đaci treba da vide. Ostaćeš ovde dok se ne vratim, da budemo sigurni da niko od ovih... – ona pokaza na Rona, Džini, Nevila i Lunu – ne pobegne.

– U redu – reče Melfoj mrzovoljno i razočarano.

A vas dvoje pođite ispred mene i pokažite mi put – reče Ambridžova, uperivši svoj štapić u Harija i Hermionu. – Vodite me.

33. Bitka i let

Hari nije imao pojma šta Hermiona smera, ni ima li ona ikakav plan. Išao je pola koraka iza nje dok su se spuštali hodnikom ispred kancelarije Ambridžove, znajući da bi bilo vrlo sumjivo ako bi delovao kao da ne zna kuda idu. Nije se usuđivao da zapodene razgovor s njom. Ambridžova im je išla za petama, te je mogao da čuje njeno prozuklo disanje.

Hermiona je predvodila niza stepenice ka Ulaznoj dvorani. Kroz dvostruka vrata Velike sale odjekivali su glasni žagor i zveckanje pribora za jelo po tanjirima – Hariju je bilo neverovatno da na samo dva-tri metra od njih ljudi sede i uživaju u večeri, slaveći kraj ispita, bez ijedne brige na svetu...

Hermiona je izašla pravo na hrastova vrata, pa niz kamene stepenice na prijatan večernji vazduh. Sunce je upravo zalazilo za vrhove drveća u Zabranjenoj šumi i dok je Hermiona namerno koračala kroz travu – a Ambridžova trčkarala da bi držala korak s njom – njihove duge mračne senke vijorile su se po travi za njima, poput ogrtača.

– Skriveno je u Hagridovoj kolibi, je li? – reče Ambridžova radoznalo Hariju u uvo.

– Naravno da nije – uzvrati Hermiona pakosno. – Hagrid bi mogao nehotice da ga aktivira.

– Da – reče Ambridžova čije je uzbuđenje izgleda sve više raslo. – Da, taj veliki

polutanski mamlaz svakako bi mogao to da učini.

Ona se nasmeja. Hari oseti snažnu potrebu da se okrene i ščepa je za gušu, ali odupre se iskušenju. Ožiljak mu je vibrirao na mekom večernjem vazduhu, ali još se nije zapalio do belog usijanja, kao što bi se desilo u slučaju da se Voldemor sprema da ubije nekoga.

– Pa onda... gde je to? – upita Ambridžova, s trunkom nesigurnosti u glasu kad Hermiona nastavi da gazi krupnim koracima ka Šumi.

– Tamo, naravno – reče Hermiona, pokazujući ka mračnom drveću. – Moralo je da bude negde gde đaci ne mogu ni slučajno da ga nađu, zar ne?

– Naravno – reče Ambridžova, mada je već zvučala pomalo nervozno. – Naravno... vrlo dobro, onda... vas dvoje idite ispred mene.

– Možemo li bar da dobijemo vaš štapić, ako već idemo prvi? – upita je Hari.

– Ne, ne bih rekla, gospodine Poteru – reče Ambridžova slatkorečivo, bockajući ga njime otpozadi. – Bojim se da Ministarstvo mnogo više ceni moj život od vaših.

Kada su stigli u debelu hladovinu prvog drveća, Hari pokuša da uhvati Hermionin pogled. Ići u Šumu bez štapića izgledalo mu je gluplje od svega što je te večeri uradio. Ona, međutim, samo nipodaštavajuće pogleda Ambridžovu i odlučno nastavi pravo kroz drveće, odmičući takvim korakom da je Ambridžova, sa svojim kratkim nožicama, imala teškoće da se nosi s njom.

– Je li to daleko unutra? – upita Ambridžova, kad joj trnje zapara odoru.

– O, da – reče Hermiona – baš je dobro sakriveno.

Hari je osećao sve veći nespokoj. Hermiona nije pošla stazom kojom su išli da vide Gropa, već onom koju je Hari sledio pre tri godine, što vodi do brloga čudovišnog Aragoga. Hermiona nije bila s njim tada, i Hari posumnja da ona nema pojma kakva opasnost vreba na kraju tog puta.

– Ovaj... da li si sigurna da idemo pravim putem? – upita je on zajedljivo.

– O, da – reče ona čeličnim glasom, probijajući se kroz rastinje uz, pomisli on, gotovo nepotrebnu buku. Iza njih, Ambridžova se saplete preko jedne polegle mladice. Nijedno od njih ne zastade da joj pomogne da ustane. Hermiona je samo grabila, glasno je pozivajući preko ramena: – Još malo dublje!

– Hermiona, spusti malo glas – promrmlja Hari, žureći da je sustigne. – Ne znaš ko sve može da nas čuje...

– I hoću da nas čuju – odgovori ona tiho, dok je Ambridžova bučno trčkala za njima. – Videćeš...

Činilo se da već dugo hodaju, dok ne zađoše u Šumu toliko duboko da im je gusto tkanje drveća potpuno zaklanjalo svetlost. Hari je, više no ikada pre, imao osećaj da ga u Šumi posmatraju nevidljive oči.

– Koliko još dalje? – Ambridžova je ljutito zahtevala da zna, idući za njim.

– Ne mnogo! – povika Hermiona, kad stigoše na pomalo mračan i vlažan proplanak. – Još samo malo...

U tom trenutku jedna strela prolete kroz vazduh i, uz zlokobni tup udarac, zabi se u drvo tik iznad njene glave. Vazduh se iznenada ispuni zvukom kopita. Hari oseti kako šumsko tlo podrhtava. Ambridžova tiho vrisnu i gurnu ga ispred sebe, poput štita...

On se oslobodi njenog stiska i okrenu se. Pedesetak kentaura naviralo je sa svih strana, s podignutim i zapetim lukovima, uperenim u Harija, Hermionu i Ambridžovu. Njih troje lagano uzmakoše do sredine proplanka, Ambridžova ispuštajući čudne krike užasa. Hari iskosa pogleda Hermionu. Na licu joj je lebdeo pobedonosan osmeh.

– Ko ste vi? – upita jedan glas.

Hari pogleda nalevo. Kestenjasti kentaur po imenu Magorijan išao je ka njima, izdvojivši se iz kruga: i on je, kao i ostali, držao podignut luk. Desno od Harija, Ambridžova je i dalje drhtala, a štapić joj se divljački tresao dok ga je upirala u kentaura koji joj se približavao.

– Pitao sam vas ko ste vi, ljudi – reče Magorijan grubo.

– Ja sam Dolores Ambridž! – reče Ambridžova piskavim, prestravljenim glasom. – Stariji podsekretar ministra magije i direktorka i Veliki inkvizitor Hogvortsa!

– Ti si iz Ministarstva magije? – reče Magorijan, a mnogi kenturi koji su ih opkolili stadoše da se komešaju.

– Tako je! – reče Ambridžova još piskavijim glasom – zato vodite računa! Po zakonima koje je doneo Odsek za regulaciju i kontrolu magijskih stvorenja, svaki napad polutana kao što ste vi na nekog čoveka...

– *Kako* si nas to nazvala? – povika crni kentaur divljeg izgleda, u kojem Hari prepozna Bejna. Začu se ljutito gunđanje svuda naokolo, praćeno zatezanjem lukova.

– Ne zovite ih tako! – reče Hermiona besno, ali Ambridžova je izgleda nije čula. I dalje držeći štapić uperen u Magorijana, ona nastavi: – Zakon 15B jasno tvrdi da 'bilo koji napad magijskog stvorenja za koje se veruje da ima inteligenciju približnu ljudskoj, te se stoga smatra odgovornim za svoje postupke...'

– 'Inteligenciju približnu ljudskoj'? – ponovi Magorijan, dok Bejn i nekolicina ostalih zagrmeše od gneva i stadoše kopitima da riju po tlu. – Mi to smatramo grdnom uvredom, ti, ljudski stvore! Naša inteligencija, na našu sreću, daleko nadmašuje vašu.

– Šta tražite u našoj Šumi? – zagrme sivi kentaur oštrih crta lica, kojeg su Hari i Hermiona videli prilikom svog poslednjeg izleta u Šumu. – Zašto ste ovde?

– U *vašoj* Šumi? – reče Ambridžova, tresući se sada, kako se činilo, ne samo od straha već i od prkosa. – Podsetila bih vas da obitavate ovde samo zato što vam Ministarstvo magije dozvoljava da koristite izvesne predele zemlje...

Strela joj prolete tako blizu glave, da u prolazu okrznu njenu mišju kosu: ona prodorno vrisnu i zabaci ruke preko glave, dok su neki kentauri odobravajuće podvikivali, a drugi se grohotom smejali. Zvuk njihovog divljeg, njištećeg smeha odjekivao je po mračno osvetljenom proplanku, a prizor njihovih rijućih kopita delovao je krajnje obeshrabrujuće.

– Čija je to Šuma sada, ljudski stvore?

– Prljavi polutani! – vrisnu ona, još uzvek čvrsto rukama stežući glavu. – Zveri! Nekontrolisane životinje!

– Ćutite! – povika Hermiona, ali bilo je prekasno: Ambridžova uperi štapić u Magorijana i vrisnu: – *Zarobi*!

Konopci proleteše kroz vazduh, poput debelih zmija, čvrsto se obmotavši oko kentaurovih prsa, sputavši mu ruke: on gnevno kriknu i prope se na zadnje noge, pokušavajući da se oslobodi, dok su drugi kentauri kretali ka njima.

Hari zgrabi Hermionu i povuče je na zemlju. Licem okrenut ka šumskom tlu, on oseti užasan strah u trenutku kad kopita protutnjaše pored njega, ali kentauri ih preskočiše i obiđoše, besno urlajući i vičući.

– Neeeee! – začu on Ambridžovu kako vrišti. – Neeeeee... ja sam stariji podsekretar... ne smete... oslobodite me, životinje jedne... neeeee!

Hari vide blesak crvene svetlosti, i bi mu jasno da je pokušala da Ošamuti jednog od njih. Zatim ona vrisnu na sav glas. Podigavši glavu za desetinu centimetara, Hari vide da ju je Bejn zgrabio otpozadi i podigao je uvis, dok se ona koprcala i vrištala od straha. Štapić joj ispade na tlo i Hariju srce poskoči. Kad bi samo mogao da ga se dokopa...

Ali baš kad je ispružio ruku, kentaurovo kopito spusti se na štapić i on se prelomi nadvoje.

– Sad! – zagrme glas Hariju u uvo, i jedna debela kosmata ruka spusti se niotkuda i povuče ga uvis. I Hermionu su dizali na noge. Preko raznobojnih glava i leđa kentaura, Hari vide kako Bejn odnosi Ambridžovu kroz drveće. Iako je neprestano vrištala, glas joj je postepeno postajao sve slabiji, i najzad ga više nisu mogli čuti od topota kopita koja su ih okruživala.

– A ovi? – reče sivi kentaur oštrih crta lica, držeći Hermionu.

– To je mladunčad – reče spor melanholičan glas iza Harija. – Mi ne napadamo ždrebad.

– Oni su je doveli, Ronane – odgovori kentaur koji je tako čvrsto držao Harija. – A i nisu tako mladi... ovaj ovde će uskoro dostići zrelost.

I on protrese Harija držeći ga za okovratnik odore.

– Molim vas – reče Hermiona skoro bez daha – molim vas, nemojte da nas napadate, mi ne mislimo kao ona, mi nismo zaposleni u Ministarstvu magije! Došli smo ovamo samo zato što smo se nadali da ćete nam je skinuti s vrata.

Hari je, spazivši izraz lica sivog kentaura koji je držao Hermionu, znao da je načinila užasnu grešku što je to rekla. Sivi kentaur zabaci glavu unazad, besno trupkajući zadnjim nogama i povika: – Vidiš, Ronane? Već poseduju aroganciju svojstvenu njihovoj vrsti! Dakle, trebalo je da vam mi odradimo taj prljavi posao, zar ne, ljudska devojko? Trebalo je da vam budemo sluge, da vam oteramo neprijatelje kao poslušni psi?

– Ne! – užasnuto zaskiča Hermiona. – Molim vas... nisam mislila tako! Samo sam

se nadala da ćete biti u stanju... da nam pomognete...

Ali činilo se da srlja iz tiganja u vatru.

– Mi ne pomažemo ljudima! – zareža kentaur koji je držao Harija, pojačavši stisak, ujedno se propevši na zadnje noge, tako da se Harijeva stopala na tren odvojiše od tla. – Mi smo zasebna rasa i ponosimo se time. Nećemo vam dozvoliti da odete odavde i hvalite se da smo uradili ono što ste hteli od nas!

– Nećemo reći ništa slično! – povika Hari. – Znamo da niste to učinili zato što smo mi to hteli...

Ali izgleda da ga niko nije slušao.

Bradati kentaur u zadnjim redovima gomile uzviknu: – Došli su ovamo nepozvani, moraju da snose posledice!

Te reči proprati gromko odobravanje, a sivkasto-smeđi kentaur viknu: – Mogu da se pridruže onoj ženi!

– Rekli ste da nećete da povredite nevine! – povika Hermiona, a niz lice joj sada krenuše prave suze. – Nismo vas ničim povredili, nismo koristili ni štapiće, ni pretnje, samo hoćemo natrag u školu, molim vas pustite nas da odemo natrag...

– Mi nismo kao onaj izdajnik Firenzi, ljudska devojko! – povika sivi kentaur, što izazva još više njištećeg odobravanja. – Možda si mislila da smo mi samo zgodni konji koji govore? Mi smo drevni narod koji neće trpeti čarobnjačke najezde i uvrede! Mi ne priznajemo vaše zakone, ne prihvatamo vašu nadmoćnost, mi smo...

Ali nisu stigli da čuju šta su još kentauri, jer u tom trenutku do njih dopre tako glasna razorna buka s ivice proplanka da se svi, Hari, Hermiona i pedesetak kentaura osvrnuše da pogledaju. Kentaur koji je držao Harija pusti ga da ponovo padne na zemlju, mašivši se rukama za svoj luk i tobolac sa strelama. Hermionu takođe ispustiše, i Hari pojuri ka njoj pošto se dva debela stabla zlokobno razdvojiše, a u procepu između njih pojavi se čudovišno obličje diva Gropa.

Kentauri blizu njega uzmičući naleteše na one iza sebe. Proplanak se ispuni lukovima sa strelama, spremnim da opale, svim uperenim naviše u ogromno sivkasto lice koje se sada nadvijalo iznad njih, odmah ispod debelog spleta rastinja. Gropova iskrivljena usta bila su glupo razjapljena. Videli su mu žućkaste zube, velike poput cigli, kako se cakle na polusvetlu, a glupe oči boje mulja bile su mu sužene, dok je žmirkajući gledao stvorenja ispod svojih nogu. S oba članka visili su mu iskidani konopci.

On još više raširi usta.

– Hager.

Hari nije znao šta „hager“ znači, niti iz kog jezika potiče, a nije mnogo ni mario za to. Posmatrao je Gropova stopala, koja su bila duga gotovo kao celo Harijevo telo. Hermiona ga čvrsto steže za ruku. Kentauri su se sasvim utišali, zureći u džina čija se ogromna okrugla glava okretala čas na jednu, čas na drugu stranu, dok je on i dalje piljio između njih kao da traži nešto što je ispustio.

– *Hager*! – reče ponovo, mnogo zahtevnije.

– Gubi se odavde, džine! – viknu mu Magorijan. – Nisi dobrodošao kod nas!

Ove reči uopšte ne ostaviše utisak na Gropa. On sa malo pognu (kentauri zategnuše svoje lukove), a onda zagrme: – HAGER!

Nekoliko kentaura sada je delovalo zabrinuto. Hermiona međutim, zabezeknuto stavi ruku na usta.

– Hari! – prošaputa ona. – Mislim da pokušava da kaže 'Hagrid'!

Upravo u tom trenutku Grop ih primeti, jedino dvoje ljudi u moru kentaura. On spusti glavu još pola metra niže, netremice zureći u njih. Hari je mogao da oseti kako se Hermiona trese kad Grop ponovo raširi usta i reče dubokim, brundavim glasom: – Hermi.

– O, bože – reče Hermiona, zgrabivši Harijevu ruku tako čvrsto da mu ona utrnu, dok je Hermiona delovala kao da će se svaki čas onesvestiti: – On... on se seća!

– HERMI! – riknu Grop – GDE HAGER?

– Ne znam! – zaskiča Hermiona, prestrašena. – Žao mi je, Grope, ne znam!

– GROP 'OĆE HAGER!

Jedna od džinovih masivnih šaka posegnu nadole. Hermiona ispusti glasan vrisak, odjuri nekoliko koraka unazad i pade. Pošto nije imao štapić, Hari se spremi da udara, šutira, grize ili šta god treba, dok je džinova šaka išla ka nemu, pokosivši usput snežnobelog kentaura.

Kentauri su baš na to i čekali – Gropovi ispruženi prsti bili su na pola metra od Harija kad pedeset strela polete visoko kroz vazduh ka džinu, zabadajući mu se po ogromnom licu, od čega on stade da zavija od bola i besa, uspravivši se, trljajući lice ogromnim ručerdama, kidajući drške strela, ali zabadajući njihove vrhove još dublje u kožu.

On urliknu i stade da lupa svojim ogromnim stopalima, a kentauri mu se skloniše s puta, kud koji. Ogromne kapi Gropove krvi, veličine oblutaka, poprskaše Harija dok je dizao Hermionu na noge, a oni zatim oboje pojuriše što su brže mogli u zaklon drveća. Kad su se sklonili, osvrnuše se. Grop je naslepo i nasumice udarao po kentaurima, dok mu se krv slivala niz lice. Ovi su se raštrkani povlačili, galopirajući kroz drveće na drugoj strani čistine. Hari i Hermiona posmatrali su Gropa kako ponovo besno urliče i baca se ka njima, usput smrskavši još drveća.

– O, ne – reče Hermiona, tresući se tako snažno da joj kolena klecnuše. – O, baš je bilo užasno. Možda će sve da ih pobije.

– Pravo da ti kažem, ne uzrujavam se baš mnogo zbog toga – reče Hari ogorčeno.

Zvuci galopirajućih kentaura i teturajućeg džina postajali su sve slabiji i slabiji. Dok ih je osluškivao, Hari ponovo oseti kako ga snažno probada u ožiljku i preplavljuje talas užasa.

Protraćili su mnogo vremena, a sada su imali manje šanse da spasu Sirijusa nego onda kada mu se vizija javila. Ne samo da je Hari uspeo da ostane bez štapića već su

bili zarobljeni usred Zabranjene šume, bez ikakvog prevoznog sredstva.

– Pametan plan – zasikta on na Hermionu, ne znajući kako drukčije da izrazi bes. – Zaista pametan plan. Gde ćemo sad da idemo odavde?

– Moramo da se vratimo u zamak – reče Hermiona slabim glasom.

– Dok to uradimo, Sirijus će verovatno biti mrtav! – reče Hari, besno šutnuvši obližnje drvo. Iznad njihovih glava začu se piskutavo ćeretanje. Hari podiže pogled i spazi ljutite drvobrižnike kako mu prete svojim dugim prstima, nalik grančicama.

– Pa, ne možemo ništa da uradimo bez štapića – reče Hermiona beznadežno, ponovo usporivši. – A kako si uopšte i planirao da stignemo čak do Londona, Hari?

– Da, i mi smo se upravo to pitali – reče poznati glas iza nje.

Hari i Hermiona se istovremeno instinktivno okrenuše i zagledaše u drveće.

Najpre se pojavi Ron, a za njim Džini, Nevil i Luna. Izgledali su ofucano i raščupano – duž Džininog obraza bilo je nekoliko dugačkih ogrebotina. Iznad Nevilovog desnog oka ispupčila se velika crvena čvoruga. Ronova usna krvarila je gore nego ikad – ali svi su delovali zadovoljni sobom.

– Dakle – reče Ron, odgurnuvši u stranu dugačku granu, držeći Harijev štapić – jeste li nešto smislili?

– Kako ste pobegli? – upita Hari zapanjeno, uzimajući štapić od Rona.

– Par Ošamućujućih čini, jedna Razoružavajuća, dok je Nevil izveo zaista lepu Onesposobljavajuću – reče Ron ležerno, dodajući sada i Hermionin štapić. – Ali Džini je bila najbolja: sredila je Melfoja svojom Šišmišoslinavom kletvom – bilo je vrhunski, celo lice mu se osulo tim ogromnim lepršavim stvarčicama. U svakom slučaju, videli smo kroz prozor kako krećete u Šumu i pošli smo za vama. Šta ste uradili s Ambridžovom?

– Odneli su je negde – reče Hari. – Celo krdo kentaura.

– A vas su ostavili? – upita Džini zapanjeno.

– Ne, već ih je rasterao Grop – reče Hari.

– Ko je Grop? – upita Luna zainteresovano.

– Hagridov mali braca – reče Ron spremno. – U svakom slučaju, to sada nije bitno. Hari, šta si otkrio u kaminu? Da li se Znaš-Već-Ko dokopao Sirijusa ili...?

– Da – reče Hari, a ožiljak ga ponovo bolno zapeče – i siguran sam da je Sirijus još živ, ali ne vidim kako ćemo stići tamo da mu pomognemo.

Svi zaćutaše, delujući prilično preplašeno. Problem s kojim su se suočili izgledao im je nepremostiv.

– Pa, moraćemo da letimo, zar ne? – reče Luna, najprozaičnijim glasom koji je Hari ikad čuo od nje.

– Važi – reče Hari razdražljivo, okomivši se na nju. – Kao prvo, *mi* ništa nećemo da radimo ukoliko to uključuje i tebe; a drugo, Ron jedini ima metlu koju ne čuva trolovsko obezbeđenje, tako...

– I ja imam metlu! – reče Džini.

– Da, ali ti ne ideš! – reče Ron ljutito.

– Izvini, ali i ja brinem šta će desiti Sirijusu, baš kao i ti! – reče Džini, prkosno izbacivši vilicu, tako da se odjednom moglo videti koliko liči na Freda i Džordža.

– Ti si i suviše... – poče Hari, ali Džini reče gnevno: – Imam tri godine više nego što si ti imao kada si se tukao sa Znaš-Već-Kim oko Kamena mudrosti, a zbog mene je onaj Melfoj ostao u kancelariji Ambridžove da se nosi sa džinovskim letećim slinama koje ga napadaju...

– Da, ali...

– Svi smo zajedno bili u DA – reče Nevil tiho. – I to zato da bismo naučili da se borimo protiv Znaš-Već-Koga, zar ne? A ovo nam je prva prilika da stvarno nešto učinimo – ili je sve to bila samo neka igra?

– Ne... naravno da nije... – reče Hari nestrpljivo.

– Onda bi trebalo i mi da pođemo – reče Nevil jednostavno. – Želimo da pomognemo.

– Tako je – reče Luna, veselo se smešeći.

Hari susrete Ronov pogled. Znao je da Ron misli isto što i on: da je mogao da bira još nekog pripadnika DA, osim sebe, Rona i Hermione, da mu se pridruže u pokušaju da spasi Sirijusa, sigurno ne bi izabrao Džini, Nevila, niti Lunu.

– Dobro, to ionako nije bitno – reče Hari frustrirano – pošto i dalje ne znamo kako da stignemo tamo...

– Mislila sam da smo to sredili – reče Luna ljutito. – Letećemo!

– Slušaj – reče Ron, jedva suzdržavajući bes – možda ti možeš da letiš bez metle, ali nama ostalima ne mogu da izniknu krila kad god nam se...

– Ima i drugih načina letenja, osim na metli – reče Luna smireno.

– Pretpostavljam da ćemo leteti na leđima zgužisnorgla, ili kako se god zove? – navaljivao je Ron.

– Zgužvanorogi snorkak ne može da leti – reče Luna gordim glasom – ali oni mogu, a Hagrid kaže da su vrlo dobri u pronalaženju mesta koje njihovi jahači traže.

Hari se obrnu. Između dva stabla, s jezivim sjajem u očima, stajahu dva testrala, posmatrajući njihov šaptavi razgovor kao da razmeju svaku reč.

– Da! – prošaputa on, krenuvši ka njima. Oni izdigoše svoje reptilske glave, zabacujući unazad duge crne grive, a Hari željno ispruži ruku i pomilova najbližeg po blistavom vratu. Zar je moguće da ih je ikada smatrao ružnim?

– Jesu li to one luda konjska stvorenja? – upita Ron nesigurno, zureći u tačku malo ulevo od testrala kojeg je Hari mazio. – Ona koja ne možeš da vidiš ako nisi posmatrao kako su nekog koknuli?

– Da – reče Hari.

– Koliko ih je?

– Samo dva.

– Pa, trebaće nam tri – reče Hermiona, koja je i dalje izgledala malo potreseno,

ali ipak odlučno.

– Četiri, Hermiona – reče Džini, namrštivši se.

– Zapravo, mislim da nas ima šestoro – reče Luna mirno, brojeći ih.

– Ne budi glupa, ne možemo svi da idemo! – reče Hari ljutito. – Slušajte, vas troje... – on pokaza na Nevila, Džini i Lunu – vi niste upetljani u ovo, vi niste...

Oni stadoše glasno da protestuju. Njegov ožiljak još jednom zasvrdla, još bolnije. Svaki trenutak bio je i suviše dragocen da bi odlagali polazak. Nije imao vremena za svađu.

– Važi, u redu, sami ste tražili – reče on odsečno – ali ukoliko ne nađemo više testrala, nećete moći...

– O, doći će ih još – samouvereno reče Džini, koja je, kao i Ron, čkiljila u sasvim pogrešnom pravcu, očito uverena da gleda pravo u krilate konje.

– Na osnovu čega to misliš?

– Zbog toga što ste, za slučaj da niste primetili, i ti i Hermiona prekriveni krvlju – reče ona hladno – a znamo da Hagrid mami testrale sirovim mesom. Verovatno su se baš zbog toga i ta dva pojavila.

U tom trenutku Hari oseti kako ga nešto blago vuče za odoru i spustivši pogled, opazi kako mu najbliži testral liže rukav natopljen Gropovom krvlju.

– Dobro onda – reče on, a u glavi mu sinu – Ron i ja ćemo uzeti ovo dvoje i krenuti prvi, a Hermiona može da ostane ovde s vama i da privuče još testrala...

– Ja neću da ostajem za vama! – reče Hermiona besno.

– Nema potrebe – primeti Luna sa smeškom. – Vidite, evo dolaze i drugi... vas dvoje stvarno bazdite...

Hari se okrenu: šest-sedam testrala probijalo se kroz drveće, s velikim kožastim krilima čvrsto pripijenim uz telo, dok su im oči svetlucale u tami. Više nije imao nikakav izgovor.

– U redu – reče on ljutito – odaberite po jednog i krećemo onda.

34. Odsek za misterije

Hari se čvrsto uhvatio za grivu najbližeg testrala, stavio nogu na obližnji panj i trapavo se popeo na svilenkasta konjska leđa. Konj se nije bunio već je izvijao glavu naokolo, ogoljenih očnjaka, pokušavajući da nastavi da mu liže odoru.

Hari otkri da može da zaglavi noge iza pregiba krila, zbog čega se oseti sigurnijim, a onda se osvrnu ka drugima. Nevil se pridigao preko leđa sledećeg testrala, i sada je pokušavao da prebaci kratku nogu preko leđa tog stvorenja. Luna je već bila na konju, sedela je popreko i nameštala odoru kao da to svakodnevno čini. Ron, Hermiona i Džini, međutim, i dalje se nisu micali s mesta, otvorenih usta, zureći u prazno.

– Šta je? – upita on.

– Kako misliš da uzjašemo? – reče Ron slabim glasom. – Kad ne možemo da ih vidimo?

– O, pa to je lako – reče Luna, skliznuvši predusretljivo sa svog testrala i privodeći ga ka njemu, Hermioni i Džini. – Dođite ovamo...

Ona ih odvuče do drugih testrala koji su stajali naokolo i jednom po jednom

pomože da se popnu na njihova leđa. Sve troje su izgledali krajnje nervozno kad im je postavila ruke oko konjskih griva i rekla im da ih čvrsto stisnu, pre nego što se vratila na svog konja.

– Ovo je suludo – promrmlja Ron, pipavo pomerajući ruku gore-dole niz konjski vrat. – Suludo... kad bih bar mogao da ga vidim...

– Bolje ti je da bude nevidljiv – reče Hari mračno. – Dakle, jesmo li svi spremni?

Svi klimnuše glavom i on vide pet pari kolena kako ispod odora čvrsto stežu tela nevidljivih konja.

– Dobro...

On pogleda u teme sjajnocrne glave svog testrala, i proguta knedlu.

– Ministarstvo magije, ulaz za posetioce, London – reče on nesigurno. – Ovaj... ako znate... kuda da idete...

Harijev testral je na trenutak bio nepomičan. A onda, jednim zamahom, koji njega zamalo sruši, krila s obe strane se raširiše. Konj malčice čučnu, a onda uzlete uvis tako brzo i tako strmoglavo, da je Hari morao rukama i nogama čvrsto da se zakači za konja kako ne bi skliznuo naniže s koščate konjske zadnjice. Sklopio je oči i pribio lice uz svilenkastu konjsku grivu dok su se probijali kroz najviše grane drveća i jezdili ka krvavocrvenom zalasku sunca.

Hari pomisli da se nikad nije kretao tako velikom brzinom: testrali preleteše iznad zamka, snažno mašući širokim krilima. Sve hladniji vazduh udarao je Hariju u lice. On zažmuri zbog naleta vetra, osvrnu se oko sebe i vide svojih pet drugara kako lete pored, svako što je moguće niže pripijen uz svog testrala, ne bi li se zaštitio od vazdušne struje.

Preleteli su hogvortsko imanje, prošli preko Hogsmida. Hari je ispod sebe mogao da vidi planine i jaruge. Kako je dnevna svetlost počinjala da bledi, Hari je mogao da primeti male grupice svetala dok su prolazili iznad sela, a zatim i vijugav put kojim su jedna jedina kola milela ka svom domu preko brežuljaka...

– Ovo je bizarno! – Hari jedva ču kako Ron uzvikuje negde iza njega, i zamisli kako se oseća neko ko juri na ovoj visini bez ikakvog vidljivog oslonca.

Počelo je da se smrkava: nebo je polako postajalo tamnoljubičasto, prekriveno sitnim srebrnim zvezdama, i uskoro su još samo svetlosti normalskih gradova nagoveštavale koliko su udaljeni od zemlje, i kojom brzinom putuju. Harijeve ruke su se čvrsto obavijale oko konjskog vrata, dok je on snagom volje pokušavao da ga natera da leti još brže. Koliko je vremena prošlo otkad je video Sirijusa kako leži na podu Odseka za misterije? Koliko će još dugo Sirijus moći da se odupire Voldemoru? Hari je bio siguran jedino u to da se njegov kum nije povinovao Voldemorovim željama, i da nije mrtav, ubeđen kako bi svaki ishod, bio to Voldemorov trijumf ili bes, fizički osetio jer bi ga ožiljak bolno zapekao, baš kao one noći kada je napadnut gospodin Vizli.

Leteli su tako kroz sve gušću pomrčinu. Hari je osećao kako mu lice postaje

ukrućeno i hladno, a noge utrnule od čvrstog stezanja testralovih slabina, ali nije smeo da promeni položaj da ne bi skliznuo... oguglao je na zaglušujuću buku vazduha u ušima, a usta su mu bila suva i promrzla od hladnog noćnog vetra. Izgubio je osećaj za razdaljinu koju su prešli. Svu nadu polagao je u zver ispod sebe, koja je i dalje jezdila kroz noć ka svom cilju, klepećući krilima i stalno brzajući napred.

Šta ako su zakasnili...

On je i dalje živ, i dalje se bori, osećam to...

A šta ako Voldemor shvati da se Sirijus neće slomiti...

Znao bih...

Hariju se stomak prevrnu. Testralova glava iznenada se ustremi ka tlu i on zapravo skliznu petnaestak centimetara naniže niz njegov vrat. Najzad se spuštaju... Pomisli da je čuo neki krik iza sebe i opasno se iskrenuo unazad, ali nije video ni traga od nekog tela koje pada... verovatno su se svi preplašili zbog nagle promene pravca, baš kao i on.

A sada su jarkonarandžasta svetla sa svih strana postajala sve veća i okruglija. Mogli su da vide vrhove zgrada, snopove reflektorskih svetala poput sjajnih očiju insekta, bledožute kvadratiće koji su predstavljali prozore. Sasvim iznenada, činilo se, ustremiše se ka trotoaru. Hari ščepa testrala ostacima snage, spreman na nagli udar, ali konj dodirnu tamno tlo lako kao sena, i Hari skliznu s njegovih leđa, osvrnuvši se po ulici, i spazi poplavljenu kanalizacionu rešetku nedaleko od demolirane telefonske govornice, a sve beše preliveno jednoličnim narandžastim sjajem uličnih svetiljki.

Ron se prizemi nedaleko od njega i odmah se otetura sa svog testrala na trotoar.

– Nikad više – reče on, pokušavajući da stane na noge. Hteo je da uzmakne od svog testrala, ali pošto nije mogao da ga vidi, sudari se s njegovim zadnjim nogama i umalo ponovo ne pade. – Nikad, nikad više... ovo je bilo najgore...

S obe njegove strane sleteše Hermiona i Džini. One skliznuše s konja gracioznije od Rona, mada s istim izrazom olakšanja što ponovo imaju čvrsto tlo pod nogama. Nevil skoči dole, tresući se, a Luna mirno sjaha.

– Onda, gde ćemo sada? – upita ona Harija učtivo zainteresovanim glasom, kao da je ovo neki prilično zanimljiv izlet.

– Ovuda – reče on. Zahvalno pomilova svog testrala, a onda brzo sve povede ka razbijenoj telefonskoj govornici i otvori vrata. – Hajde! – požurivao je ostale koji su oklevali.

Ron i Džini poslušno stupiše unutra. Hermiona, Nevil i Luna nahrupiše za njima. Hari još jednom pogleda nazad ka testralima koji su pokušavali da pronađu ostatke trule hrane unutar poplavljenog kanalizacionog odvoda, a onda se ugura u govornicu iza Lune.

– Onaj ko je najbliži aparatu, neka okrene broj šest-dva-četiri-četiri-dva! – reče on.

Ron to i učini, ruke groteskno savijene da bi dosegao brojčanik. Dok se ovaj zujavo vraćao na mesto, u kabini se začu hladan ženski glas.

– Dobro došli u Ministarstvo magije. Molim vas recite svoje ime i razlog posete.

– Hari Poter, Ron Vizli, Hermiona Grejndžer – reče Hari veoma brzo. – Džini Vizli, Nevil Longbotom, Luna Lavgud... došli smo da spasimo nekoga, ako vaše Ministarstvo to ne učini pre nas!

– Hvala – reče hladni ženski glas. – Posetioci, molim vas uzmite bedževe i zakačite ih spreda na odore.

Šest znački iskliznu iz metalnog otvora iz kog su se obično pojavljivali vraćeni novčići. Hermiona ih zahvati rukom i nemo dodade Hariju preko Džinine glave. On pogleda onaj na samom vrhu, na kome je pisalo *Hari Poter, spasilačka misija*.

– Posetioci Ministarstva, morate se podvrgnuti pretresu i priložiti svoje štapove radi registracije na pultu obezbeđenja koji se nalazi na kraju Atrijuma.

– U redu! – reče Hari glasno, osetivši kako ga ožiljak ponovo probada. – Možemo li sada da *krenemo*?

Pod govornice se odjednom zatrese, a trotoar pored njenih providnih prozora poče da se diže. Izgladneli testrali iščezavali su s vidika. Tmina im se sklopi nad glavama i, s tupom škripom, oni utonuše u dubine Ministarstva magije.

Mlaz meke zlatne svetlosti udari im u noge i, postajući sve širi, podiže se preko njihovih tela. Hari povi kolena i spremi štapić na gotovs, provirujući kroz staklo da vidi očekuje li ih neko u Atrijumu, ali je on izgleda bio potpuno prazan. Svetlo je bilo prigušenije nego danju. Nije bilo zapaljenih vatri ispod kamina u zidovima, ali kad je lift polako stao, video je da zlatni simboli i dalje krivudavo trepere po tamnoplavom plafonu.

– Ministarstvo magije želi vam prijatno veče – reče ženski glas.

Vrata telefonske govornice naglo se otvoriše. Hari pojuri kroz njih, a za njim Nevil i Luna. Jedini zvuk u Atrijumu beše uporno obrušavanje vode iz zlatne fontane, u kojoj su štapići veštice i čarobnjaka, vrh kentaurove strele i uši kućnog vilenjaka i dalje sipali vodu u bazenče.

– Hajdemo – tiho reče Hari, i njih šestoro otrčaše niz dvoranu, s Harijem na čelu, pored fontane i pored pulta, za kojim je onomad sedeo čarobnjački čuvar koji je premerio Harijev štapić, a koji sada beše pust.

Hari je bio siguran da tu mora biti čuvar iz obezbeđenja, uveren da je njegovo odsustvo zloslutan znak, a to predosećanje mu se pojača dok su prolazili kroz zlatne kapije ka liftovima. Pritisnu najbliže dugme s oznakom „dole“ i lift se odmah pojavi, zlatne rešetke se razdvojiše uz glasno odjekujuće čangrljanje, i oni nahrupiše u njega. Hari pritisnu dugme s brojem devet: rešetke se uz tresak zatvoriše i lift stade da se spušta, škripeći i kloparajući. Onog dana kada je bio tu s gospodinom Vizlijem, Hari nije primetio koliko su ti liftovi bučni. Bio je siguran da bi takva škripa uzbunila svakog službenika obezbeđenja u zgradi, a ipak, kada se lift zaustavio, hladan ženski

glas reče: – Odsek za misterije – i rešetke skliznuše u stranu. Oni izađoše u hodnik u kome se ništa nije mrdalo, osim obližnjih baklji koje su treperavo svetlucale od vazdušnog strujanja izazvanog otvaranjem lifta.

Hari se okrenu ka običnim crnim vratima. Posle mnogo meseci u kojima ih je sanjao, konačno je tu, pred njima.

– Idemo – prošaputa on i povede ih hodnikom. Luna je išla odmah iza njega, zureći naokolo, neznatno otvorenih usta.

– U redu, slušajte – reče Hari, ponovo zastavši na koji metar od vrata. – Možda... možda bi dvoje trebalo da ostanu ovde kao... kao straža, i...

– A kako da ti javimo da nešto dolazi? – upita Džini podignutih obrva. – Mogao bi biti kilometrima daleko.

– Idemo s tobom, Hari – reče Nevil.

– Krenimo već jednom – odlučno reče Ron.

Hari i dalje nije želeo da ih sve povede sa sobom, ali se činilo da nema izbora. Okrenuo se licem ka vratima, zakoračio i poveo ostale preko praga.

Našli su se u prostranoj kružnoj sobi. Sve je u njoj bilo crno, uključujući pod i tavanicu, identična neobeležena crna vrata bez kvaka bila su na pravilnom rastojanju raspoređena svuda duž crnih zidova, tu i tamo ispresecanih zidnim svećnjacima koji su goreli plavim plamenovima, dok je njihova hladna, lelujava svetlost, koja se odražavala na blistavom mermernom podu, činila da deluje kao da stoje u nekoj tamnoj vodi.

– Neka neko zatvori vrata – promrmlja Hari.

Istog trenutka kada ga je Nevil poslušao, Hari je zažalio što je to rekao. Bez dugog procepa svetlosti iz bakljama osvetljenog hodnika, ovo mesto postade tako tamno da su za trenutak mogli da vide jedino gomilu treperavih plavih plamenova sa zidova i njihov sablasni odraz na podu.

U svom snu, Hari se uvek kretao kroz ovu prostoriju s određenim ciljem, ka vratima tačno preko puta ulaza u nju, te bi nastavio dalje. Ali ovde je bilo i tuce drugih vrata. Baš dok je zurio u vrata nasuprot sebi, pokušavajući da odredi koja su prava, začu se snažna tutnjava i sveće počeše da se pomeraju u stranu. Kružni zid se okretao.

Hermiona ščepa Harija za ruku, kao da se boji da će se i pod pokrenuti, ali to se ne desi. Posle nekoliko sekundi, plavi plamenovi oko njih pretopiše se u zamagljene svetlosne mrlje nalik neonkama, dok se zid sve brže okretao. A onda, naglo kao što je i počela, tutnjava prestade i sve ponovo postade nepomično.

Hariju u očima zaigraše plave plamteće prugice. To je bilo sve što je mogao da vidi.

– Šta to bi? – prošaputa Ron prestrašeno.

– Mislim da je to zato da ne bismo znali kroz koja smo vrata ušli – reče Džini prigušenim glasom.

Hari odjednom shvati da je ona u pravu: lakše bi razaznao mrava na ziftcrnom podu nego što bi odredio kroz koja su vrata ušli. A vrata kroz koja je trebalo da produže mogla su biti bilo koja od desetine onih koja su ih okruživala.

– Kako ćemo da izađemo odavde? – upita Nevil s nelagodom.

– Pa, to sada nije ni važno – reče Hari silovito, žmirkajući ne bi li izbrisao te plave linije iz svog vidnog polja, stežući svoj štapić čvršće nego ikad – neće nam biti potreban izlaz sve dok ne nađemo Sirijusa...

– Samo nemoj da kreneš da ga dozivaš! – reče Hermiona žurno, ali Hariju njen savet nikad nije bio manje potreban. Instinkt mu je nalagao da bude što je moguće tiši.

– Gde ćemo onda, Hari? – upita Ron.

– Nemam po... – poče Hari. Zatim proguta knedlu u grlu. – U snovima sam prolazio kroz vrata na kraju hodnika koji vodi od lifta, pravo u mračnu sobu – to je ova – a onda sam išao kroz sledeća vrata u sobu koja je nekako... svetlucava. Treba da ispitamo nekoliko vrata – reče on plahovito. – Prepoznaću pravi put čim ga vidim. Hajdemo.

On pođe pravo ka vratima koja su bila pred njim. Dok su ga ostali sledili, položi levu ruku na njihovu hladnu, svetlucavu površinu, podiže štapić, spreman da napadne čim se vrata otvore, i gurnu ih.

Ona se sasvim lako otvoriše.

Posle tmine u prvoj sobi, lampe koje su ovde visile nisko na zlatnim lancima s tavanice odavale su utisak da je ova dugačka, pravougaona soba mnogo svetlija, mada nije bilo ni traga sjajnim treperavim svetlima koja je Hari video u svojim snovima. Prostorija je bila potpuno prazna, izuzev nekoliko radnih stolova i, u samom središtu sobe, ogromnog staklenog akvarijuma s tamnozelenom tekućinom, dovoljno velikog da svi zaplivaju u njemu. Izvestan broj bisernobelih predmeta lenjo je plutao u toj tečnosti.

– Šta predstavljaju te stvari? – prošapta Ron.

– Pojma nemam – reče Hari.

– Jesu li to ribice? – upita Džini dahćući.

– Vodene larve! – povika Luna uzbuđeno. – Tata mi je rekao da ih Ministarstvo tajno uzgaja...

– Ne – reče Hermiona. Glas joj je bio čudan. Ona priđe malo napred da bi pogledala kroz zid posude. – To su mozgovi.

– *Mozgovi*?

– Da... pitam se šta rade s njima?

Hari joj se pridruži kod posude. Tačno, nije bilo sumnje, sada kad ih je pogledao izbliza. Jezivo svetlucajući, pojavljivali su se i nestajali s vidika, u mračnim dubinama zelene tečnosti, ličeći na nekakve ljigave karfiole.

– Hajdemo odavde – reče Hari. – Ovo nije prava soba, moramo da probamo i druga vrata.

– Ima i ovde vrata – reče Ron, pokazujući na zidove. Hari se istog trena oneraspoloži. Koliko je ovo mesto veliko?

– U mom snu sam prošao kroz mračnu sobu pravo u tu drugu – reče on. – Mislim da treba da se vratimo i probamo odande.

Svi požuriše nazad u mračnu okruglu sobu. Umesto plavih plamenova sveća, pred Harijevim očima sada su plutala sablasna obličja mozgova.

– Sačekajte! – reče Hermiona oštro, kada je Luna krenula da za sobom zatvori vrata sobe s mozgovima. – *Flagrate*!

Ona zamahnu svojim štapićem kroz vazduh i na vratima se pojavi vatrena oznaka „X“. Čim su vrata škljocnula i zatvorila se, ponovo se začu velika tutnjava i zid još jednom poče da se okreće veoma brzo, ali sada je u gomili zamagljenih bledoplavih plamičaka bio jedan crvenozlatni, i kada se sve smirilo, vatreni krst je i dalje goreo, pokazujući vrata kroz koja su već prošli.

– Dobro si se setila – reče Hari. – Dobro, probajmo sada ova...

Ponovo se stuštio pravo na vrata nasuprot njemu, i naglo ih gurnuo, još uvek podignutog štapića, dok su mu ostali bili za petama.

Ova soba je bila veća nego prethodna, mutno osvetljena i pravougaona, a njeno središte bilo je utonulo, formirajući oveće kameno udubljenje dubine oko desetak metara. Stajali su na najvišem redu kamenih tribina koje su se protezale po čitavoj sobi i spuštale stepenasto kao nekakav amfiteatar, ili sudnica u kojoj je Harija isleđivao Vizengamot. Umesto stolice s okovima, međutim, u sredini udubljenja bio je mali kameni podijum na kojem se nalazio kameni lučni prolaz koji je delovao tako drevno, ispucalo i trošno da se Hari začudio kako ta stvar i dalje stoji. Bez zidova koji bi ga podupirali, lučni prolaz bio je pokriven iskrzanim crnim zastorom ili velom koji je, uprkos potpunoj mirnoći hladnog vazduha oko njega, lelujao vrlo lagano, kao da ga je neko upravo dodirnuo.

– Ko je tamo? – reče Hari, skočivši na tribinu ispod njihove. Niko ne odgovori, ali veo nastavi da treperi i da se njiše.

– Pažljivo! – prošaputa Hermiona.

Hari se stušti naniže tribinama, preskačući jednu po jednu, dok nije stigao do kamenog dna utonule sobe. Koraci su mu glasno odjekivali dok je lagano koračao ka podijumu. Špicasti lučni prolaz izgledao mu je mnogo viši odavde gde je sada stajao, nego kada ga je gledao odozgo. Veo se i dalje blago njihao, kao da je neko upravo prošao kroz njega.

– Sirijuse? – reče Hari ponovo, ali sada mnogo tiše, jer se približio luku.

Imao je veoma čudan osećaj da neko stoji baš iza tog vela, s druge strane luka. Čvrsto stežući štapić, on obiđe oko ivice podijuma, ali tamo nije bilo nikoga. Samo se videla druga strana mreškavog crnog vela.

– Hajdemo – pozva ih Hermiona s polovine kamenih stepenica. – Ovo nije prava soba, Hari, hajde, pođimo.

Zvučala je uplašeno, mnogo zaplašenija nego kad su bili u sobi gde su plivali mozgovi. Uprkos svemu, Hari pomisli da taj lučni prolaz ima izvesnu lepotu u sebi, ma koliko bio star. Zaintrigiralo ga je nežno talasanje vela. Osetio je jaku težnju da se popne na podijum i prođe kroz njega.

– Hari, idemo, važi? – reče Hermiona još žustrije.

– Važi – reče on, ali se ne pomeri. Upravo je nešto čuo. Neki slabašan šapat, mrmljanje, dopiralo je s druge strane vela.

– Šta to govorite? – upita on vrlo glasno, tako da mu reči odjeknuše odbijajući se o kamene klupe.

– Niko ništa ne govori, Hari! – reče Hermiona primakavši mu se.

– Neko nešto šapuće tamo iza – reče on, izmakavši se izvan njenog dometa i nastavi namršteno da gleda veo. – Jesi li to ti, Rone?

– Ovde sam, druškane – reče Ron pojavivši se sa strane luka.

– Zar niko drugi to ne čuje? – hteo je Hari da zna, jer je šaputanje i mrmljanje postajalo glasnije. Iako to nije nameravao, vide da mu je noga već kročila na podijum.

– I ja čujem – reče Luna teško dišući, prišavši sa strane luku i zureći u veo koji se ljuljao. – *Unutra* ima ljudi!

– Kako to misliš *unutra*? – odlučno upita Hermiona, skočivši s najnižeg stepenika, zvučeći mnogo bešnje nego što je situacija iziskivala – nema tu nikakvog *unutra*, to je samo luk, nema tu mesta ni za koga. Hari, prestani već jednom s tim, hajdemo...

Ona ga zgrabi za ruku i povuče, ali on se odupirao.

– Hari, mi smo ovde zbog Sirijusa! – reče ona povišenim, napetim glasom.

– Sirijusa – ponovi Hari, i dalje zureći kao hipnotisan u veo koji se neprestano njihao. – Da...

Najzad mu nešto ponovo sinu u glavi. Sirijus, zatočen, vezan i trpi muke, a on zuri u taj luk...

On ustuknu nekoliko koraka od podijuma i jedva odvrati pogled od vela.

– Hajdemo – reče on.

– To sam upravo pokušavala da ti... dobro, hajde, idemo! – reče Hermiona i povede ih nazad oko podijuma. S druge strane, Džini i Nevil su takođe zurili u veo, kao u transu. Bez reči, Hermiona uhvati Džini za ruku, a Ron Nevila, snažno ih izguraše do najniže kamene tribine i pomogoše im da se popnu nazad do vrata.

– Šta misliš, šta taj luk predstavlja? – upita Hari Hermionu, kad su ponovo stupili u mračnu okruglu sobu.

– Ne znam, ali šta god bilo, mora da je opasno – reče ona odlučno, ponovo urezavši vatreni krst u vrata.

Još jednom, zid se zavrte i ponovo umiri. Hari nasumice izabra sledeća vrata i gurnu ih. Ona se ne pomeriše.

– Nešto nije u redu? – upita Hermiona.

– Zaključana su... – reče Hari, bacivši se svom težinom na vrata, ali ona se i ne

pomeriše.

– To je onda to, zar ne? – reče Ron uzbuđeno, priključivši se Hariju u pokušaju da silom otvori vrata. – Mora da je to!

– Sklonite se s puta! – reče Hermiona oštro. Ona uperi štapić u mesto gde se obično nalazi kvaka i reče: – *Alohomora*!

Ništa se ne desi.

– Sirijusov nož! – reče Hari. Izvadi ga iz odore i gurnu u pukotinu između vrata i zida. Svi su ga pomno posmatrali dok ga je povlačio od vrha do dna procepa, izvukao ga, a zatim se ponovo zaleteo ramenima na vrata. Ona i dalje ostadoše čvrsto zatvorena. Štaviše, kad Hari pogleda dole u nož, vide da se oštrica istopila.

– U redu, dižemo ruke od ove sobe – reče Hermiona odlučno.

– Ali šta ako je to baš ova? – reče Ron, zureći u vrata s mešavinom strepnje i čežnje.

– Ne može biti, Hari je u svom snu uspeo da prođe kroz sva vrata – reče Hermiona, označivši vrata još jednim vatrenim krstom, dok je Hari spremao sada beskorisnu ručku Sirijusovog noža u džep.

– Znaš li šta bi moglo da bude u njoj? – upita Luna žustro, kad zid ponovo poče da se vrti.

– Nešto sumanuto, bez sumnje – reče Hermiona sebi u bradu, a Nevil se nervozno nasmeja.

Zid se zaustavi i Hari gurnu sledeća vrata s osećanjem rastućeg očaja.

– Ovo je!

Znao je to istog časa, na osnovu divnih razigranih, dijamantski svetlucavih odsjaja. Kad mu se oči privikoše na taj blistavi sjaj, Hari primeti kako sa svake površine svetlucaju satovi, veliki i mali, starinski stojeći, s tegovima, ili na stalku, čvrsto zbijeni u prostoru između polica za knjige, ili na stolovima koji su se protezali duž sobe, tako da je njihovo neumorno kuckanje odzvanjalo prostorom poput hiljadu minijaturnih marširajućih koraka. Izvor razigrane dijamantski sjajne svetlosti bilo je uzdignuto kristalno zvono, na udaljenom kraju sobe.

– Ovuda!

Sad kad je znao da su na pravom tragu, Harijevo srce poče izbezumljeno da pulsira. Predvodio ih je uskim prostorom između redova stolova zaputivši se, kao u svom snu, ka izvoru svetlosti, staklenom zvonu, visokom koliko i on, smeštenom na jednom stolu i izgleda punom uskovitlanog svetlucavog vetra.

– O, *pogledajte*! – reče Džini, kad su se približili, pokazujući na samo središte kristalnog zvona.

Plutajući tamo-amo u svetlucavoj struji, unutra se nalazilo majušno, poput dragulja blistavo jaje. Dok se podizalo u zvonu, ono se rastvori i iz njega se pojavi kolibri, koji polete sve do vrha zvona, ali onda ulete u vazdušnu struju i perje mu postade raskvašeno i slepljeno i, dok je tonuo ka dnu vaze, jaje se ponovo sklopi oko njega.

– Nastavite dalje – reče Hari oštro, jer je izgledalo kao da Džini želi da zastane i posmatra pretvaranje jajeta u pticu.

– I ti si se sâm onoliko zadržao kod onog starog luka – uzvrati mu ona, ali pođe za njim pored staklenog zvona ka jedinim vratima iza nje.

– To je to – reče Hari ponovo, a srce mu je sada tako snažno i brzo pulsiralo da je osetio kako mora da govori bilo šta: – Kroz ova vrata...

On se zagleda u svakog od njih. Svi behu isukali štapiće i odjednom su bili ozbiljni i zabrinuti. On pogleda nazad u vrata i gurnu ih. Ona se otvoriše.

Bili su tu, pronašli su to mesto: visoko poput crkve i prepuno visokih polica prekrivenih malim, prašnjavim staklenim kuglama. Prigušeno su svetlucale na svetlosti mnogih sveća postavljenih na određenom razmaku u svećnjacima po policama. Poput plamenova u kružnoj sobi, i njihovi plamičci su goreli plavičastim sjajem. Soba je bila vrlo hladna.

Hari se probi napred i proviri niz jedan od osenčenih prolaza između dva reda polica. Nije ništa čuo, niti je video i najmanji pokret.

– Rekao si da je to red devedeset sedam – prošaputa Hermiona.

– Da – dahćući reče Hari, gledajući prema kraju najbližeg reda. Ispod grančice plavičastih plamičaka sveća, izbijajući iz njih, svetlucala je srebrna brojka pedeset tri.

– Moramo da idemo desno, čini mi se – prošaputa Hermiona, čkiljeći ka susednom redu. – Dabome... ovo je pedeset četiri...

– Spremite štapiće – reče Hari tiho.

Prikradali su se napred, osvrćući se iza sebe dok su napredovali duž ogromnih nizova polica ka udaljenijem kraju koji je bio u potpunoj pomrčini. Preko svake staklene kugle na polici bila je nalepljena mala žućkasta nalepnica. Neke su ispuštale čudan, tečan sjaj, druge su bile mutne i tamne iznutra, poput pregorele sijalice.

Prođoše red osamdeset četiri... osamdeset pet... Hari je pomno osluškivao i najmanji šum ili pokret, jer su Sirijusu sada možda zapušena usta, ili je u nesvesti... *ili je*, reče mu nezvani glas u glavi, *možda već mrtav...*

Osetio bih to, reče sam sebi, dok mu je srce sada bubnjalo sve do Adamove jabučice, već bih znao...

– Devedeset sedam! – prošaputa Hermiona.

Stali su zbijeni na kraju reda, zureći niz prolaz iza njega. Tamo nije bilo nikoga.

– On je skroz dole, na kraju – reče Hari, ubeđen sa svakim korakom sve više da će pred njima iskrsnuti odrpana Sirijusova figura, na mračnom podu. – Ovde negde... baš blizu...

– Hari? – reče Hermiona oklevajući, ali on nije želeo da joj odgovori. Usta su mu bila vrlo suva.

– Ovde... negde... – reče on.

Bili su već na kraju reda i probijali se kroz znatno prigušeniju svetlost sveća. Nije

bilo nikoga. Samo ječeća, prašnjava tišina.

– Možda je onamo... – prošaputa Hari promuklo, izvirujući niz sledeći red. – Ili možda... – On požuri da pogleda niz red iza tog.

– Hari? – ponovo reče Hermiona.

– Šta je? – zareža on.

– Ja... ne verujem da je Sirijus ovde.

Niko ne progovori ni reči. Hari nije želeo da pogleda ni u koga. Bilo mu je muka. Nije shvatao zašto Sirijusa nema ovde. Morao bi biti ovde. Bio je ovde, Hari ga je video...

On pojuri sve do kraja polica, zagledajući ispod njih. Kraj njega su promicali, jedan po jedan, potpuno prazni prolazi. Potrčao je u drugom pravcu, natrag ka svojoj družini koja je zurila u njega. Nigde ni traga Sirijusu, niti bilo kakvog nagoveštaja borbe.

– Hari? – pozva ga Ron.

– Šta je?

Nije želeo da čuje šta Ron ima da mu kaže, nije želeo da čuje kako mu Ron govori da je ispao glup ili mu predloži da se vrate na Hogvorts, već mu lice obli nekakva vrućina i on oseti kako bi radije ostao dugo, dugo skriven ovde u tami pre nego što izađe gore na svetlost Atrijuma i susretne se s njihovim optužujućim pogledima...

– Jesi li video ovo? – upita Ron.

– Šta? – reče Hari, ali ovoga puta življe – mora da je to neki znak da je Sirijus bio ovde, neki ključ zagonetke. Žurno se vratio do mesta gde su svi stajali, malo niže od reda devedeset sedam, ali ne vide ništa osim Rona koji je zurio u jednu od prašnjavih staklenih kugli na polici.

– Šta je? – ponovi Hari sumorno.

– Ovde... tvoje ime je na njoj – reče Ron.

Hari priđe malo bliže. Ron je pokazivao na jednu od malih staklenih kugli koja je ispuštala mutnu svetlost iznutra, mada je bila vrlo prašnjava i izgledala kao da je niko godinama nije ni pipnuo.

– Moje ime? – reče Hari tupo.

On stupi napred. Pošto nije bio visok kao Ron, morao je da izvije vrat kako bi pročitao žućkastu etiketu pričvršćenu na polici tačno ispod prašnjave staklene kugle. Paučinastim rukopisom bio je ispisan neki datum od pre šesnaest godina, a ispod njega

S.P.T. za A.P.V.B.D.
Mračni gospodar
i (?) Hari Poter

Hari se zagleda u natpis.

– Šta je to? – upita Ron, zvučeći nervozno. – Šta će tu tvoje ime?

On baci pogled i na ostale etikete duž te police.

– Mene tu nema – reče on zbunjeno. – Niti ikog od nas ovde.

– Hari, mislim da ne bi smeo to da diraš – reče Hermiona oštro, kad on ispruži ruku.

– Što da ne? – reče on. – To ima nekakve veze sa mnom, zar ne?

– Nemoj, Hari – reče Nevil iznenada. Hari ga pogleda. Nevilovo okruglasto lice blago je sijalo od znoja. Gledao ga je kao da ne može da podnese tu neizvesnost.

– Na njemu piše moje ime – reče Hari.

I osećajući se kao da čini nešto nesmotreno, on sklopi prste oko prašnjave površine kugle. Očekivao je da oseti hladnoću, ali nije bilo tako. Naprotiv, delovala je kao da je satima ležala na suncu, kao da ju je sjaj unutrašnje svetlosti zagrevao. Očekujući, čak se i nadajući, da će se desiti nešto dramatično, što bi najzad njihovo dugo i opasno putovanje dovde učinilo vrednim truda, Hari uze staklenu kuglu s police i zagleda se u nju.

Ama baš ništa se ne desi. Ostali priđoše Hariju, zureći u kuglu dok je on s nje brisao nagomilanu prašinu.

A onda, tik iza njih, jedan otežući glas progovori.

– Vrlo dobro, Poteru. Sada se lepo i polako okreni, i daj mi to.

35. Iza vela

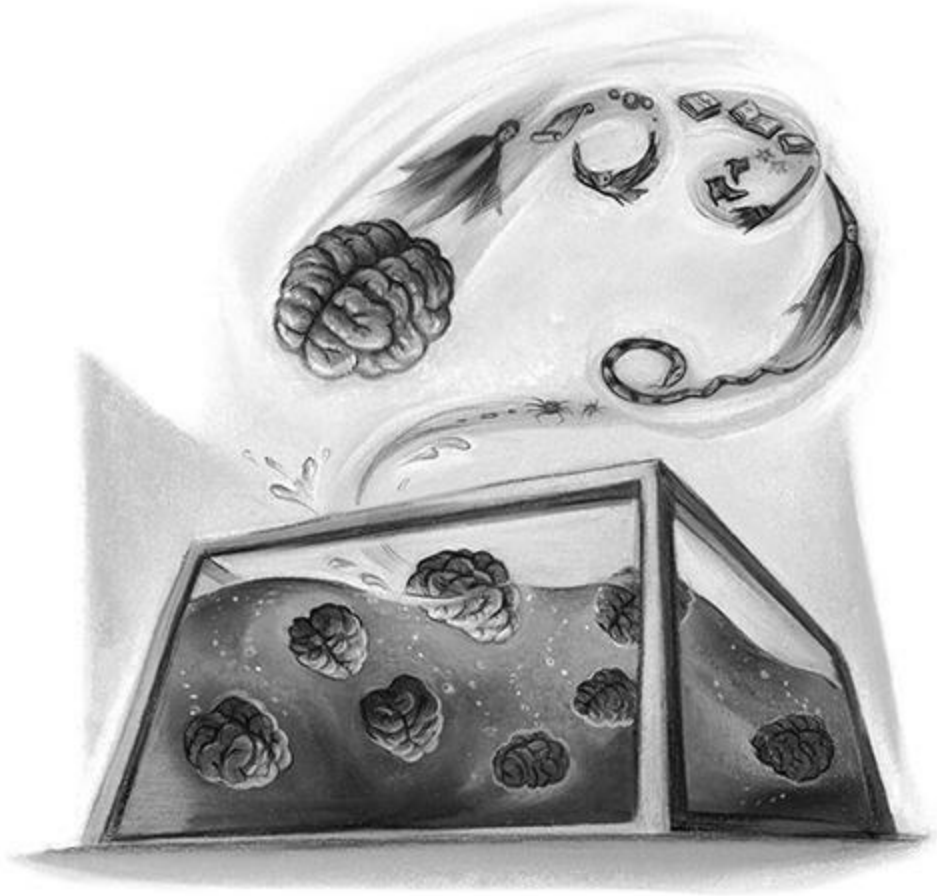

Oko njih su se niotkuda pojavljivala crna obličja, preprečujući im put levo i desno, dok su im oči sijale kroz proreze na kukuljicama. Tuce svetlećih vrhova štapića bilo je upereno pravo u njihova srca. Džini preneraženo kriknu.

– Meni, Poteru – ponovi otežući glas Lucijusa Melfoja, dok je pružao ruku s dlanom okrenutim nagore.

Hariju se stomak premetnu od mučnine. Uhvaćeni su u zamku i nadjačani, dvoje na jednog.

– Meni – ponovo će Melfoj.

– Gde je Sirijus? – upita Hari.

Nekoliko Smrtoždera se nasmeja. Grub ženski glas iz senovite gomile ljudi levo od Harija pobedonosno uskliknu: – Mračni gospodar uvek zna!

– Uvek – ponovi pažljivo Melfoj. – A sada mi daj to proročanstvo, Poteru.

– Hoću da znam gde je Sirijus!

– *Hoću da znam gde je Sirijus*! – podražavala ga je žena levo od njega.

Ona i ostali Smrtožderi već su bili na metar od Harija i ostalih, a svetlost iz

njihovih štapića zaslepljivala je Harija.

– Uhvatili ste ga – reče Hari, ne mareći za paniku koja mu je narastala u grudima, strah s kojim se borio još otkako je došao do police s brojem devedeset sedam. – On je ovde. Znam da jeste.

– *Bebica se plobudila plestlasena i pomislila da je to sto je sanjala istina* – reče žena užasnim, tobože bebećim glasom. Hari oseti kako se Ron iza njega sprema za napad.

– Ništa ne čini – promrmlja mu Hari. – Ne još...

Žena koja ga je imitirala nasmeja se grubim kreštavim glasom.

– Jeste li ga čuli? *Jeste li ga čuli*? Daje uputstva ostaloj deci, valjda misli da će da se bori s nama!

– O, ne znaš ti Potera kao što ga ja znam, Belatriks – primeti Melfoj blago. – Junaštvo mu je velika slabost. Mračni gospodar shvata tu njegovu crtu. *A sad mi daj to proročanstvo, Poteru*.

– Znam da je Sirijus ovde – reče Hari, mada mu je panika grčila grudi tako da nije mogao normalno da diše: – Znam da ste ga zarobili!

Još nekoliko Smrtoždera se nasmeja, mada se ona žena smejala najglasnije.

– Vreme je da shvatiš razliku između života i snova, Poteru – posavetova ga Melfoj. – Daj mi sada to proročanstvo, ili ćemo početi da koristimo štapove.

– Samo izvolite – reče Hari, podižući vlastiti štapić do visine grudi. Čim je to učinio, s obe njegove strane iskrsnu još pet štapića koje su izvadili Ron, Hermiona, Nevil, Džini i Luna. Čvor u Harijevom stomaku još više se steže. Ako Sirijus stvarno nije tu, poveo je svoje prijatelje u smrt ni zbog čega...

Ali Smrtožderi ih ne napadoše.

– Dodaj mi to proročanstvo i niko neće biti povređen – reče Melfoj hladno.

Sada je na Harija bio red da se nasmeje.

– Da, kako da ne! – reče on. – Da vam dam ovo... proročanstvo, je li? A vi ćete nas tek tako pustiti da odmaglimo kući, zar ne?

Još to nije do kraja ni izgovorio, kad Smrtožderka vrisnu: – *Asio proro*...

Hari je bio spreman na to. Uzviknuo je: – *Protego*! – pre nego što je dovršila svoju čin, i mada mu je staklena kugla iskliznula do vrhova prstiju, uspeo je da je zadrži.

– O, pa on ume i da se igra, mala majušna beba Poter – reče ona, a njene mahnite oči zurile su kroz proreze na kukuljici. – Dobro, onda ćemo...

– REKOH TI, NE! – zagrme Lucijus Melfoj na ženu. – Ako ga razbiješ...

Harijev mozak je brzo radio. Smrtožderi žele tu prašnjavu staklenu kuglu. Njega ona ne zanima. Samo bi hteo da ih sve izvede odavde žive... Da bude siguran da niko od njegovih prijatelja neće platiti užasnu cenu njegove gluposti...

Žena zakorači napred, odvojivši se od svoje družine, i skide kapuljaču. Askaban je lice Belatriks Lestrejndž usukao, učinivši ga upalim i nalik lobanji, ali je ono i

dalje bilo živahno, grozničavog fanatičnog sjaja.

– Treba li još da te ubeđujemo? – upita ona, dok su joj se grudi ubrzano nadimale i spuštale. – Vrlo dobro... uzmite najmanju – naredi ona Smrtožerima kraj nje. – Neka gleda kako mučimo ovu devojčicu. Ja ću to učiniti.

Hari oseti kako se ostali zbijaju oko Džini. On iskorači u stranu, tako da je sada bio tačno ispred nje, držeći proročanstvo na svojim grudima.

– Moraćete da smrskate ovo ako želite da napadnete nekoga od nas! – reče on Belatriks. – Mislim da se vaš gazda neće baš obradovati ako se vratite bez toga, je l' da?

Ona se ne pomeri. Samo je zurila u njega, vlažeći vrhom jezika svoja tanka usta.

– Dakle – reče Hari – o kakvom se proročanstvu uopšte radi?

Nije znao šta drugo da uradi, sem da nastavi da govori. Nevilova ruka bila je prislonjena uz njegovu i mogao je da oseti kako se ovaj trese. Još je nečiji ubrzan dah osećao na svom potiljku. Nadao se da svi pomno razmišljaju o načinima da se izbave odavde, jer je njegov mozak bio potpuno prazan.

– O kakvom proročanstvu? – ponovi Belatriks, a izveštačeni osmeh iščeze joj s lica. – Mora da se šališ, Hari Poteru.

– Jok, ne šalim se – reče Hari, pomno posmatrajući jednog po jednog Smrtoždera, tražeći neku slabu tačku, pukotinu kroz koju bi mogli da pobegnu. – Otkud to da ga Voldemor želi?

Nekoliko Smrtoždera sasvim tiho siknu.

– Usuđuješ se da izgovoriš njegovo ime? – prošapta Belatriks.

– Da – reče Hari, pojačavši stisak oko staklene kugle, očekujući nov pokušaj da mu je činima otmu. – Da, nemam nikakvih problema da izgovorim Vol...

– Začepi gubicu! – vrisnu Belatriks. – Usuđuješ se da izgovaraš njegovo ime svojim bezvrednim usnama, usuđuješ se da ga uprljaš svojim polukrvnim jezikom, usuđuješ se...

– Jeste li znali da je i on polukrvni? – reče Hari bahato. Do uva mu dopre Hermionin blagi jauk. – Voldemor? Aha, majka mu je bila veštica, ali otac mu je bio Normalac... ili vam je možda pričao priče o tome kako je on Čistokrvni?

– *OŠAM*...

– *NE*!

S vrha štapića Belatriks Lestrejndž izlete mlaz crvene svetlosti, ali ga Melfoj brzo skrenu. Njegova čin odbi taj mlaz prema podnožju police levo od Harija i nekoliko staklenih kugli na njoj se rasprsnu.

Dve figure, sedefastobele poput duhova i fluidne poput dima, izviše se iz parčića razbijenog stakla s poda i svaka poče da govori. Glasovi su im se nadjačavali, tako da su se od Belatriksinih i Melfojevih povika mogli čuti tek delići onog što su govorili.

– ... *u vreme ravnodnevice nastupiće novo*... – reče figura bradatog starca.

– NE NAPADAJ! POTREBNO NAM JE TO PROROČANSTVO!

– Usudio se... usuđuje se da... – urlala je Belatriks nepovezano. – Stoji tamo... prljavi polukrvni...

– SAČEKAJ DOK NE DOBIJEMO TO PROROČANSTVO! – prodera se Melfoj.

– ... *a posle toga više niko neće doći*... – reče obličje mlade žene.

Dve siluete koje su se uznele iz razbijenih kugli nestadoše. Ništa ne ostade od njih, niti od njihovih pređašnjih boravišta, izuzev krhotina stakla po podu. To je, međutim, Hariju dalo ideju. Ali je bio problem kako da je prenese i ostalima.

– Niste mi rekli šta je tako posebno u vezi s tim proročanstvom koje hoćete da vam dam – reče on, pokušavajući da dobije na vremenu. Polako je pomicao stopalo u stranu, pokušavajući da njime dodirne stopalo nekog od svojih drugova.

– Ne igraj se s nama, Poteru – reče Melfoj.

– Ne igram se ja – reče Hari, napola razgovarajući, a istovremeno tražeći stopalo. A onda oseti nečije nožne prste i pritisnu ih. Oštar uzdah iza njega reče mu da su Hermionini.

– Šta je? – prošaputa ona.

– Dambldor ti nikada nije rekao da je razlog zbog kojeg nosiš taj ožiljak skriven u unutrašnjosti Odseka za misterije? – podrugljivo se nasmeja Melfoj.

– Ja... šta? – reče Hari. Na trenutak je sasvim zaboravio svoj plan. – Šta je s mojim ožiljkom?

– *Šta je bilo*? – šapnu Hermiona još žurnije iza njega.

– Da li je to moguće? – reče Melfoj, zlobno veselo. Neki Smrtožderi ponovo počeše da se smeju, a pod okriljem njihovog smeha, Hari procedi Hermioni, mičući usne što je manje moguće: – Razbij police...

– Dambldor ti nikad nije rekao? – ponovi Melfoj. – Pa, to objašnjava zašto nisi ranije došao, Poteru, Mračni gospodar se pitao zašto...

– ... kad kažem *sad*...

– ... nisi dojurio odmah kad ti je u tvojim snovima pokazao mesto gde je skriveno. Mislio je da će te prirodna radoznalost nagnati da poželiš da čuješ tačne reči...

– To je mislio? – reče Hari. Iza sebe više oseti nego što je čuo kako Hermiona prenosi poruku ostalima, a on je gledao da nastavi razgovor, da bi odvratio pažnju Smrtoždera. – Zato je hteo da sâm dođem i uzmem ga, je li? Zašto?

– *Zašto*? – Melfoj je bio neverovatno oduševljen. – Jer jedino oni na koje se proročanstvo odnosi, smeju da uzmu proročanstvo iz Odseka za misterije, Poteru, što je Mračni gospodar otkrio pokušavajući da iskoristi druge da ga ukradu za njega.

– A zašto on želi da ukrade proročanstvo o meni?

– O vama oboma, Poteru, oboma... zar se nisi nikad zapitao zašto je Mračni gospodar pokušao da te ubije kao bebu?

Hari je zurio u proreze na kukuljici kroz koje su svetlucale Melfojeve sive oči. Da li je to proročanstvo razlog pogibije Harijevih roditelja, razlog zbog kojeg nosi ožiljak u obliku munje? Da li on upravo u ruci drži odgovor na sve to?

– Neko je nešto prorekao o Voldemoru i meni? – reče on tiho, zureći u Lucijusa Melfoja, stežući prstima toplu staklenu kuglu u ruci. Bila je jedva nešto veća od Skrivalice i još uvek prekrivena prašinom. – A on me je naterao da dođem i uzmem ga umesto njega? Zašto nije došao sâm da ga uzme?

– Da ga sâm uzme? – vrisnu Belatriks, nadglasavši ludačko kikotanje ostalih Smrtoždera. – Da Mračni gospodar sâm ušeta u Ministarstvo magije, dok oni tako lepo ignorišu njegov povratak? Da se Mračni gospodar sâm otkrije Aurorima, dok oni trenutno gube vreme s mojim dragim rođakom?

– Dakle, sad je tebe našao da mu odradiš prljavi posao, je li? – reče Hari. – Kao što je i Sterdžis trebalo da mu ga ukrade... i Boud?

– Vrlo dobro Poteru, vrlo dobro... – reče Melfoj polako. – Ali Mračni gospodar zna da nisi neinteli...

– SAD! – vrisnu Hari.

Pet glasova iza njega zaurlaše: – *REDUKTO!* – Pet kletvi polete u pet različitih pravaca i police koje su njima bile pogođene odmah eksplodiraše. Njihove visoke konstrukcije zaljuljaše se kad se stotinu staklenih kugli svaka ponaosob rasprsnuše, a sedefastobele figure se razviše u vazduhu i ostadoše tu da lebde, obnavljajući eho neke davno zamrle prošlosti, usred gomile razbijenog stakla i drvenog iverja koje je padalo po podu...

– BEŽIMO! – zaurla Hari, kad se police opasno nakriviše i ostatak staklenih kugli poče da pada s njih. On zgrabi Hermionu za odoru i povuče je napred, držeći drugu ruku povrh glave dok su iverje s polica i krhotine stakla prštali po njima. Jedan Smrtožder jurnu u napad kroz oblak prašine i Hari ga snažno udari laktom po maskiranom licu. Svi su urlali, čuli su se krici bola i zaglušujuć prasak dok su se police stropoštavale na njih, čudno odzvanjajući fragmentima proročanstava oslobođenih iz kugli...

Hari otkri da je put pred njima čist i vide Rona, Džini i Lunu kako jure ka njemu, s rukama preko glave. Nešto teško ga pogodi postrance lica, ali on samo pognu glavu i odjuri dalje. Jedna ruka ga uhvati za rame i on ču kako Hermiona povika: – *Ošamuti!* – Ruka ga istog trena pusti...

Bili su na kraju reda devedeset sedam. Hari skrenu desno i potrča najbrže moguće. Mogao je da čuje bat koraka odmah iza sebe i Hermionin glas kako požuruje Nevila. Pravo ispred njega, vrata kroz koja su već ranije ušli bila su malo odškrinuta. Hari je uspeo da vidi svetlucavi sjaj staklenog zvona. On se zalete kroz vrata, još uvek čvrsto i bezbedno stežući proročanstvo u ruci, i sačeka da i ostali projure preko praga, pre nego što zalupi vrata za njima...

– *Koloportus*! – dahćući reče Hermiona, a vrata se zaključaše uz čudno škljockanje.

– Gde su... gde su ostali? – prodahta Hari.

Mislio je da su Ron, Luna i Džini ispred njih, da će ih čekati u ovoj sobi, ali tu

nije bilo nikoga.

– Mora da su krenuli pogrešnim putem! – prošaputa Hermiona, prestravljenog lica.

– Slušajte! – šapnu Nevil.

Iza vrata koja su upravo zatvorili odjeknuše koraci i povici. Hari prisloni uvo uz vrata ne bi li oslušnuo i začu Lucijusa Melfoja kako grmi: – Pustite Nota, *ostavite ga, kad vam kažem* – njegove povrede su ništavne ako Mračni gospodar izgubi to proročanstvo. Džagsone, vraćaj se ovamo, moramo da se organizujemo! Podelićemo se u parove da ih potražimo, i ne zaboravite, budite nežni s Poterom sve dok ne uzmemo proročanstvo, ostale možete da ubijete ako je neophodno... Belatriks, Rodolfuse, vi idite levo. Krebe, Rabastane, idite desno... Džagsone, Dolohove, vi idite kroz vrata tačno ispred vas... Makner i Ejveri, onuda... Rukvude, ti tamo... Malsibere, pođi sa mnom!

– Šta da radimo? – upita Hermiona Harija, drhteći od glave do pete.

– Pa, za početak, nećemo stajati ovde i čekati da nas otkriju – reče Hari. – Hajdemo što dalje od ovih vrata.

Pojuriše što su tiše mogli, pored sjajnog staklenog zvona, u kojem se majušno jaje stalno izlegalo i ponovo zatvaralo, prema izlazu u kružni hodnik na udaljenom kraju sobe. Već su gotovo stigli, kad Hari začu kako nešto ogromno i teško udara o vrata koja je Hermiona začarala.

– Sklonite se u stranu! – reče jedan grubi glas. – *Alohomora!*

Kad se vrata naglo otvoriše, Hari, Hermiona i Nevil baciše se ispod stolova. Mogli su videti donje delove dve smrtoždерske odore kako im se približavaju, brzo koračajući.

– Možda su izjurili pravo u hodnik – reče onaj grubi glas.

– Proveri ispod stolova – dodade drugi.

Hari vide kolena Smrtoždera kako se savijaju. Izvadivši štapić ispod stola, on povika: – *OŠAMUTI!*

Mlaz crvene svetlosti pogodi najbližeg Smrtoždera. On pade nauznak na starinski časovnik s tegovima i obori ga. Drugi Smrtožder pak skoči u stranu da izbegne Harijevu čin, i uperi vlastiti štapić u Hermionu, koja je puzala ispod stola da bi bolje nanišanila.

– *Avada...*

Hari se baci na pod i zgrabi Smrtoždera oko kolena, oborivši ga i nateravši ga da promaši cilj. Nevil prevrnu sto u želji da pomogne i, uperivši štapić svom snagom u par koji se borio, povika:

– *EKSPELIARMUS!*

I Hariju i Smrtožderu štapići izleteše iz ruku i sjuriše se kroz vazduh ka ulazu u Dvoranu proročanstava. Obojica se uspraviše na noge i pojuriše za njima, Smrtožder ispred, Hari njemu za petama, a Nevil na kraju, iza njih, vidno ustravljen onim što je učinio.

– Skloni se s puta, Hari! – vrisnu Nevil, očito rešen da popravi štetu.

Hari se baci u stranu, a Nevil ponovo nanišani i povika:

– *OŠAMUTI!*

Zraci crvene svetlosti proleteše pravo preko Smrtožderovog ramena i pogodiše staklenu vitrinu na zidu, punu različito oblikovanih peščanika. Vitrina pade na pod i razbi se, a staklo polete na sve strane, odbijajući se o zidove. Zatim se podiže i spoji, a onda ponovo pade i potpuno se rasprsnu...

Smrtožder se dokopa svog štapića, koji je ležao na podu pored blistavog staklenog zvona. Hari čučnu ispod najbližeg stola kad se čovek okrenu. Maska mu je skliznula tako da nije ništa video. On je strgnu slobodnom rukom i povika: – *OŠAM*...

– *OŠAMUTI!* – vrisnu Hermiona, koja ih je upravo sustigla. Snop crvene svetlosti pogodi Smrtoždera u grudi: on se ukoči, još uvek uzdignute ruke, štapić mu s treskom ispade na pod i on se sruči unazad ka staklenom zvonu. Hari je očekivao da čuje *krc*, kad čovek udari u čvrsto staklo i sruši zvono na pod, ali umesto toga Smrtožderova glava potonu kroz površinu zvona kao kroz mehur od sapunice i on ostade da leži ispružen po stolu, dok mu je glava bila u zvonu punom svetlucavih vazdušnih struja.

– *Asio štapić*! – povika Hermiona. Harijev štapić polete iz mračnog ugla pravo u njenu ruku i ona mu ga dobaci.

– Hvala! – reče on. – Dobro, hajdemo sada odav...

– Pazite! – viknu Nevil, užasnut. Zurio je u Smrtožderovu glavu u staklenom zvonu.

Sve troje ponovo podigoše štapiće, ali niko ne zamahnu: svi su gledali, širom razjapljenih usta, šta se dešava s čovekovom glavom.

Ona se ubrzano smanjivala, postajući sve ćelavija, dok su mu se crna kosa i čekinje povlačili u lobanju. Obrazi mu postadoše glatki, lobanja se zaokrugli i prekri maljicama poput breskvinih...

Sada je bebeća glava bila groteskno nasađena na debeli, mišićav vrat Smrtoždera, koji se borio da ponovo ustane. Ali dok su oni i dalje zijali, glava ponovo poče da se vraća u prvobitne proporcije. Debele crne dlake ponovo stadoše da niču po glavi i po obrazima...

– To je Vreme – reče Hermiona glasom punim strahopoštovanja – *Vreme*...

Smrtožder ponovo protrese svoju ružnu glavu, pokušavajući da je izbistri, ali pre nego što je uspeo da se sabere ona ponovo stade da se smanjuje i vraća u uzrast bebe...

Iz susedne prostorije začu se uzvik, zatim lomljava, pa vrisak.

– RONE? – povika Hari, brzo odvrativši pažnju od čudovišnog preobražavanja koje se pred njim odvijalo. – DŽINI? LUNA?

– Hari! – vrisnu Hermiona.

Smrtožder je izvadio glavu iz staklenog zvona. Izgledao je krajnje bizarno s majušnom glavom bebe koja je glasno plakala i opasno mlatarajući debelim rukama na sve strane, za dlaku promašivši Harija, koji se brže-bolje sagnuo. Hari podiže štapić

ali, na njegovo zaprepašćenje, Hermiona ga uhvati za ruku.

– Ne smeš da povrediš bebu!

Nije bilo vremena da se raspravljaju o tome. Hari začu korake iz Dvorane proročanstava i shvati, prekasno, da nije trebalo da viče i tako oda njihov položaj.

– Hajdemo! – reče i oni se, ostavivši ružnog beboglavog Smrtoždera da tetura za njima, sjuriše ka drugom delu sobe i vratima koja su vodila u okruglo predvorje.

Bili su već na pola puta kad Hari spazi kroz otvorena vrata dva Smrtoždera kako jure preko crne sobe ka njima; naglo skrenuvši ulevo, on ulete u mračnu pretrpanu kancelariju i zalupi vrata za njima.

– *Kolo*... – poče Hermiona, ali pre nego što je dovršila čin, vrata se s praskom otvoriše i dvojica Smrtoždera nahrupiše unutra.

S trijumfalnim usklikom, obojica zaurlaše:

– *IMPEDIMENTA!*

Hari, Hermiona i Nevil odmah su bili odbačeni unazad. Nevil odlete preko stola i nestade s vidika. Hermiona se sruči na policu s knjigama i teški tomovi obrušiše se na nju poput kaskadnog vodopada. Hari potiljkom udari o kameni zid iza sebe, pred očima mu blesnuše svetlaci i za trenutak oseti kako je i suviše ošamućen da bi reagovao.

– UHVATILI SMO GA! – povika Smrtožder do Harija. – U KANCELARIJI...

– *Silencio!* – povika Hermiona, i muški glas zamuče. On nastavi da otvara usta kroz prorez maske, ne ispuštajući nikakav zvuk. Njegov sudrug Smrtožder gurnu ga u stranu.

– *Petrifikus totalus!* – povika Hari kad drugi Smrtožder podiže štapić. Ovom se ruke i noge spojiše, i on pade licem na tepih ispod Harijevih nogu, krut poput daske i nesposoban da se pomeri.

– Odličan potez, Ha...

Ali Smrtožder kojeg je Hermiona ućutkala iznenada zamahnu svojim štapićem, i zrak nečeg nalik ljubičastom plamenu prođe kroz Hermionine grudi. Ona samo slabašno uzviknu: – Oh! – kao da je iznenađena, i sruči se na pod, gde ostade da leži nepomična.

– HERMIONA!

Hari kleče pored nje dok je Nevil brzo puzao po podu ka njoj, izvlačeći se ispod stola, s isturenim štapićem ispred sebe. Smrtožder snažno šutnu Nevila u glavu čim se pomolila iz skloništa – zgazi njegov štapić i prepolovi ga, dokačivši usput Nevilovo lice. Nevil bolno jauknu i prući se unazad, uhvativši se za usta i nos. Hari se obrnu, visoko držeći svoj štapić i vide da je Smrtožder strgao svoju masku i uperio štapić pravo u Harija, koji odmah prepozna izduženo, bledo i usukano lice iz *Dnevnog proroka*: Antonina Dolohova, čarobnjaka koji je ubio Pruitove.

Dolohov se iskezi. Slobodnom rukom pokaza na proročanstvo koje je Hari i dalje čvrsto stezao u ruci, zatim na sebe, a potom na Hermionu. Mada više nije mogao da

govori, značenje tog pokreta nije moglo biti jasnije. Daj mi to proročanstvo, ili ćeš proći isto kao ona...

– Kao da nas ionako nećeš ubiti, čim ti ga dam! – reče Hari.

Nalet panike u glavi sprečavao je Harija da ispravno razmišlja: jedna ruka mu je i dalje bila na Hermioninom ramenu, koje je još bilo toplo, ali ipak se nije usuđivao da je bolje osmotri. *Samo da nije mrtva, samo da nije mrtva, ja sam kriv ako je mrtva...*

– Šta gob urabio, Hari – reče Nevil goropadno ispod stola, spuštajući šake da bi otkrio svoj očigledno slomljeni nos i krv koja mu je curila niz usta i bradu – neboj to ba bu baš!

Uto se začu tresak ispred vrata i Dolohov pogleda preko ramena – beboglavi Smrtožder pojavio se na dovratku, kmečeći, još uvek nekontrolisano mlatarajući pesnicama gde god stigne. Hari iskoristi priliku:

– *PETRIFIKUS TOTALUS!*

Čin pogodi Dolohova pre nego što je stigao da je blokira, te se on sruči napred, pravo preko svog drugara, obojica kruti kao daske, nesposobni da se maknu.

– Hermiona – reče Hari drmusajući je, čim beboglavi Smrtožder ponovo iščeze s vidika. – Hermiona, probudi se...

– Šba joj je to urabio? – upita Nevil, ispuzavši ispod stola da bi i sâm kleknuo s njene druge strane, dok mu je krv u potoku tekla iz nosa koji je postajao sve naduveniji.

– Pojma nemam...

Nevil uhvati Hermionu za zglob šake.

– Iba buls, Hari, siguran sab u to.

Hari oseti takvo olakšanje, da mu se glava odmah izbistri.

– Živa je?

– Aha, bislib ba jeste.

Zavlada kratak tajac, tokom kojeg je Hari pomno osluškivao neće li čuti još neke korake, ali mogao je da čuje samo cviljenje i teturanje beboglavog Smrtoždera u susednoj sobi.

– Nevile, nismo mnogo daleko od izlaza – šapnu Hari – sad smo baš pored okrugle sobe... Kad bismo samo mogli da te prebacimo preko nje i nađemo prava vrata pre nego što naiđu neki drugi Smrtožderi, kladim se da možeš da odneseš Hermionu kroz hodnik pa u lift... a onda nađi nekog... digni uzbunu...

– A šta ćeš ti ba rabiš? – Nevil je brisao svoj okrvavljeni nos rukavom, mršteći se na Harija.

– Idem da potražim ostale – reče Hari.

– Pa, onba i ja ibem s tobom da ih nabebo – reče Nevil odlučno.

– Ali Hermiona...

– Pobešćemo je s naba – reče Nevil još odlučnije. – Nosiću je... ti ćeš ih lakše naći ob bene...

On ustade i prihvati Hermionu ispod ruke, gledajući u Harija, koji je oklevao, a onda zgrabi njenu drugu ruku i pomože Nevilu da prebaci Hermionino mlitavo obličje preko ramena.

– Čekaj – reče Hari, podigavši Hermionin štapić s poda i gurajući ga Nevilu u ruke – bolje uzmi i ovo.

Dok su polako išli ka vratima, Nevil šutnu u stranu polomljene komadiće svog štapića.

– Baba će ba be ubije – promumla Nevil, a krv mu je šikljala iz nosa dok je govorio – to je bio stari štabić boga tate.

Hari pomoli glavu kroz vrata i pažljivo pogleda naokolo. Beboglavi Smrtožder je urlao i sudarao se sa stvarima oko sebe, obarao stojeće starinske satove i prevrtao radne stolove. Dok je zbunjeno kmečao, staklena vitrina pored zida iza njih, za koju je Hari sada sumnjao da sadrži vremenske okretače, nastavljala je da pada, lomi se i ponovo sve parčiće spaja i popravlja.

– Taj nas neće ni primetiti – prošaputa on. – Hajde... drži se odmah iza mene...

Oni se išunjaše iz kancelarije i krenuše nazad ka vratima u crnom predvorju, koje je sada delovalo skroz pusto. Krenuše nekoliko koraka napred, Nevil malčice posrćući pod Hermioninom težinom. Vrata Dvorane vremena zalupiše se za njima i zidovi ponovo stadoše da se obrću. Harija je malopređašnji udarac u potiljak izbacio iz ravnoteže. On skupi oči, malčice se klateći, dok zidovi nisu prestali da se obrću. S velikim razočaranjem, Hari vide da su Hermionini vatreni krstići izbledeli s vrata.

– Dakle, kojim putem misliš...

Ali pre nego što je stigao da odluči kojim putem, vrata s njihove desne strane silovito se otvoriše i troje ljudi upade kroz njih.

– Rone! – promuklo reče Hari, stuštivši se ka njima. – Džini... jeste li svi...?

– Hari – reče Ron slabo se kikoćući, zanevši se unapred, hvatajući prednji deo Harijeve odore i unezvereno se upilji u njega – tu ste... ha, ha, ha... izgledaš smešno, Hari... pogledaj se na šta ličiš...

Ronovo lice bilo je sasvim belo, a nešto tamno mu je curelo iz ugla usana. Sledećeg trenutka kolena ga izdadoše, ali je i dalje stezao Harijevu odoru, tako da je Hari morao da se povije.

– Džini – reče Hari sa zebnjom u glasu. – Šta se desilo?

Ali Džini samo odmahnu glavom i skliznu niza zid u sedeći položaj, stenjući i držeći se za nožni članak.

– Mislim da je slomila članak, čula sam da je nešto kvrcnulo – prošaputa Luna, koja se nadnela nad njom i jedina izgleda bila nepovređena. – Četvorica su nas saterala u mračnu sobu punu planeta. Baš čudno mesto, neko vreme smo samo lebdeli u mraku...

– Hari, videli smo izbliza Urin! – reče Ron, i dalje se slabašno kikoćući. – Kapiraš, Hari? Videli smo Urin... ha, ha, ha...

Mehurić krvi izbi iz ugla Ronovih usta i rasprsnu se.

– ... ali svejedno, jedan od njih zgrabio je Džini za stopalo, ja sam primenila Rasparčavajuću kletvu i raznela mu Pluton pravo u lice, ali...

Luna bespomoćno pokaza na Džini, koja je jedva disala, dok su joj oči još uvek bile sklopljene.

– A šta je s Ronom? – upita Hari strepeći, pošto je Ron nastavio da se kikoće, još uvek viseći o prednjem delu Harijeve odore.

– Ne znam čime su ga pogodili – reče Luna tužno – ali je skroz pošašavio, ne mogu nikako da izađem na kraj s njim.

– Hari – reče Ron, privukavši Harijevo uvo ka svojim ustima, i dalje se slabašno smejuljeći – Znaš li ko je ta devojka, Hari? To je Lujka... Lujka Lavgud... ha ha ha...

– Moramo da izađemo odavde – reče Hari odlučno. – Luna, možeš li da pomogneš Džini?

– Da – reče Luna, zadenuvši svoj štapić iza uva za svaki slučaj, a onda podvuče ruku oko Džininog struka i pridiže je.

– Ma samo sam povredila članak, mogu ja i sama – reče Džini nestrpljivo, ali sledećeg trenutka pade postrance i zgrabi Lunu radi oslonca. Hari prebaci Ronovu ruku preko svog ramena kao što je, pre mnogo meseci, bio prebacio Dadlijevu. Osvrnu se: šansa da isprva pogode izlaz bila je jedan prema dvanaest...

On stade da tegli Rona sa sobom ka jednim vratima. Bili su na metar od njih kada se druga vrata na suprotnom kraju sale otvoriše i troje Smrtoždera ulete unutra, s Belatriks Lestrejndž na čelu.

– *Eno ih!* – kriknu ona.

Ošamućujuće čini prasnuše preko sobe. Hari se naglo sruči kroz vrata pred sobom, baci Rona ne baš preterano pažljivo, i sagnu se da bi pomogao Nevilu da iznese Hermionu. U poslednji čas prešli su prag i zalupili vrata ispred Belatriks.

– *Koloportus!* – povika Hari, i začu kako tri tela udaraju iz sve snage u vrata s njihove druge strane.

– Nije bitno! – reče muški glas. – Ima i drugih puteva – UHVATILI SMO IH, TU SU!

Hari se osvrnu. Bili su ponovo u Dvorani mozgova i, zaista, svuda naokolo po zidovima nalazila su se vrata. Mogao je da čuje korake u hodniku iza njih, jer je još nekoliko Smrtoždera dotrčalo da se pridruži onim prvim.

– Luna... Nevile... pomozite mi!

Njih troje se raštrkaše po sobi, zapečativši vrata usput. Hari se sruči na jedan sto i otkotrlja se po njemu u žurbi da što pre dosegne sledeća vrata.

– *Koloportus!*

Svuda iza vrata čuli su se trčeći koraci, svaki čas bi se neka telesina zaletela na jedna od njih, od čega bi ona zaškripala i zatresla se. Luna i Nevil su bacali čini na vrata duž suprotnog zida... A onda, kad je Hari stigao do samog kraja sobe, začu kako

Luna viče:

– *Kolo.... auuuuuuuuh...*

Okrenu se taman na vreme da je vidi kako leti kroz vazduh. Pet Smrtoždera nahrupi u sobu kroz vrata do kojih nije uspela da stigne na vreme. Luna udari o sto, skliznu preko njegove površine, pa na pod s druge strane, gde se prući, nepomična kao Hermiona.

– Drž'te Potera! – kriknu Belatriks i potrča pravo na njega. On se naglo skloni u stranu i pojuri natrag preko sobe. Bio je siguran, dok god misle da mogu da pogode proročanstvo...

– Hej! – reče Ron, koji se nesigurno pridigao na noge i sada se pijano teturao ka Hariju, kikoćući se. – Hej, Hari, ovde su mozgovi, ha, ha, ha, zar to nije uvrnuto, Hari?

– Rone, sklanjaj se s puta, sagni se...

Ali Ron je već uperio svoj štapić ka akvarijumu.

– Časna reč, Hari, to su mozgovi... gledaj... *Asio mozgu*!

Svi odjednom stadoše kao ukopani. Hari, Džini i Nevil i svi Smrtožderi okrenuše se da pogledaju vrh akvarijuma, kad mozak izroni iz zelene tečnosti kao riba u letu: za trenutak se zadržao u vazduhu, a onda poleteo ka Ronu, usput se obrćući, a s njega se razlete nešto nalik na trake pokretnih slika, odmotavajući se poput rolni filma...

– Hi hi hi, Hari, pogledaj ga... – reče Ron, posmatrajući ga kako izbacuje svoju upadljivu nutrinu. – Hari, dođi, i pipni ga. Kladim se da je skroz sumanuto...

– RONE, NE!

Hari nije znao šta bi se desilo kad bi Ron dodirnuo pipke misli, koji su sada leteli oko mozga, ali bio je siguran da ne bi nikako izašlo na dobro. On se naglo baci napred, ali Ron je već uhvatio mozak ispruženim rukama.

Čim su dotakli njegovu kožu, pipci istog trena počeše da se obmotavaju oko Ronovih ruku kao konopci.

– Hari, vidi šta se desilo... Ne... ne... to mi se ne dopada... prestani... *prestani*...

Ali tanke trake su se sada namotavale oko Ronovih grudi. On se otimao i borio dok se mozak obmotavao oko njega čvrsto poput hobotnice.

– *Difindo!* – vrisnu Hari, pokušavajući da razdvoji pipke koji su se čvrsto obmotavali oko Rona pred njegovim očima, ali nisu hteli da se otkinu. Ron pade, još uvek se boreći s onim što ga je sputavalo.

– Hari, ugušiće ga! – vrisnu Džini, koju je njen slomljeni članak držao prikovanu za pod – a onda s jednog od smrtožderskih štapića izlete zrak crvene svetlosti i pogodi je pravo u lice. Ona se sruči postrance na pod i ostade da leži tamo u nesvesti.

– *OŠABUTI!* – povika Nevil, okrenuvši se i mašući Hermioninim štapićem ka nadolazećim Smrtožderima: – *OŠABUTI, OŠABUTI!*

Ali ništa se ne desi.

Jedan Smrtožder baci sopstvenu Ošamućujuću čin na Nevila, koja ga promaši za

nekoliko centimetara. Hari i Nevil su sada ostali sami u borbi protiv pet Smrtoždera, od kojih dvojica ispališe zrake srebrne svetlosti poput strela, koji su promašili cilj ali napravili kratere u zidu iza njih. Hari se dade u beg kad Belatriks Lestrejndž pojuri za njim: držeći proročanstvo visoko uzdignuto poviše glave, on otrča nazad kroz sobu, ne uspevši da smisli ništa bolje nego da odvuče Smrtoždere što dalje od ostalih.

Izgleda da mu je to pošlo za rukom. Oni se stuštiše za njim, razbacujući usput stolice i stolove o koje su udarali, ali nisu se usuđivali da ga začaraju da ne bi oštetili proročanstvo, i Hari se sjuri kroz jedina vrata koja su bila otvorena, ona na koja su Smrtožderi ušli, moleći se u sebi da Nevil ostane s Ronom i nađe neki način da ga oslobodi. Uleteo je nekoliko metara u novu sobu i osetio kako pod iščezava...

Padao je naniže niz kamene tribine, stepenik po stepenik, odbijajući se o svaki red, do poslednje stepenice i s treskom, koji mu izbi sav vazduh, slete i opruži se nauznak na tlu, u dnu udubljenja na kojem je kameni luk stajao na svom podijumu. Cela soba je odzvanjala smehom Smrtoždera. On podiže pogled i vide petoro koji su bili u Dvorani mozgova kako se spuštaju ka njemu, dok ih je još više naviralo kroz druga vrata i poskakivalo s tribine na tribinu ka njemu. Hari ustade, mada su mu se noge tako gadno tresle da su ga jedva držale. Proročanstvo je i dalje nekim čudom bilo neoštećeno u njegovoj levoj ruci, dok je u desnoj čvrsto stezao štapić. On ustuknu, gledajući naokolo, pokušavajući da sve Smrtoždere zadrži u vidokrugu. Zadnjim delom nogu udari u nešto čvrsto: stigao je do podijuma na kojem je stajao luk. On se natraške pope na njega.

Svi Smrtožderi zastadoše, zureći u njega. Neki su dahtali snažno kao i on. Jedan je gadno krvario. Dolohov, oslobođen Svezujuće kletve, zlobno ga je gledao, upirući štapićem pravo u Harijevo lice.

– Poteru, tvoja trka je gotova – reče Lucijus Melfoj razvlačećim glasom, skidajući masku s lica – sad budi dobar dečko i dodaj mi proročanstvo.

– Pustite... pustite ostale da odu, i daću vam ga! – reče Hari očajnički.

Pojedini Smrtožderi se nasmejaše.

– Nisi u poziciji da se pogađaš, Poteru – reče Lucijus Melfoj, a bledo lice mu se zacrvene od zadovoljstva. – Vidiš, nas je desetoro, a ti si sâm... ili te, možda, Dambldor nije naučio ni da brojiš?

– On nije sab! – povika glas poviše njih. – I dalje iba bene!

Hariju potonuše sve lađe. Nevil je žurno silazio niz kamene klupe ka njima, čvrsto stežući Hermionin štapić u svojoj drhtavoj ruci.

– Nevile... ne... vrati se Ronu...

– *OŠABUTI!* – ponovo povika Nevil, upirući štapić ka svakom Smrtožderu naizmenično. – *OŠABUTI! OŠAB*...

Jedan od najkrupnijih Smrtoždera zgrabi Nevila otpozadi, savivši mu ruke uz telo. On se borio i šutirao ih, a nekoliko Smrtoždera se nasmeja.

– To beše Longbotom, zar ne? – isceri se Lucijus Melfoj. – Pa, tvoja baka je već

navikla da gubi članove porodice u borbi s nama... zato joj tvoja smrt neće biti veliki šok.

– Longbotom? – ponovi Belatriks, a đavolski osmeh joj zablista na licu. – Opa, ja sam imala to zadovoljstvo da upoznam tvoje roditelje, dečače.

– ZNAB BA JESI! – zagrme Nevil i stade tako da se koprca u stisku svog čuvara da Smrtožder povika: – Neka ga neko Ošamuti!

– Ne, ne, ne – reče Belatriks. Sva se zanela, živnula od uzbuđenja dok je gledala čas Harija čas opet Nevila. – Ne, da vidimo koliko dugo će Nevil da izdrži pre nego što pukne kao i njegovi roditelji... osim ukoliko Poter ne želi da nam dâ to proročanstvo.

– NEBOJ BA IB GA BAŠ! – grmeo je Nevil, koji je bio van sebe, šutirao i otimao se svom snagom, dok se Belatriks približavala njemu i njegovom čuvaru. – NEBOJ BA IB GA BAŠ, HARI!

Belatriks podiže svoj štapić. – *Krucio!*

Nevil vrisnu, privukavši noge ka grudima tako da ga Smrtožder koji ga je sada držao iznad poda ispusti i on pade dole, previjajući se i vrišteći u agoniji.

– Ovo je bila samo proba! – reče Belatriks, podižući svoj štapić tako da Nevilovi krici prestadoše i on ostade da leži jecajući pod njenim nogama. Ona se okrenu i zagleda u Harija. – A sada, Poteru, ili nam daj proročanstvo, ili ćeš gledati kako tvoj mali prijatelj umire u teškim mukama!

Hari nije morao da razmišlja. Nije imao izbora. Proročanstvo je bilo zagrejano od vreline njegove čvrsto stisnute ruke kad ga ispruži. Melfoj skoči napred da bi ga uzeo.

Ali u istom trenu gore, poviše njih, još dvoja vrata se naglo otvoriše, i još pet ljudi utrča u prostoriju: Sirijus, Lupin, Ćudljivko, Tonks i Kingsli.

Melfoj se okrenu i podiže svoj štapić, ali je Tonks već poslala Ošamućujuću čin pravo na njega. Hari nije sačekao da vidi da li je pogodila cilj, već skoči s podijuma i skloni se s puta. Smrtožderi su bili potpuno pometeni pojavom članova Reda, koji su sada bacali kišu čini dole na njih, napredujući korak po korak ka utonulom dnu dvorane. Između uskomešanih tela i sevanja svetlosti, Hari je video kako Nevil puzi po tlu. On izbegnu novi zrak crvene svetlosti i baci se na tlo da bi dostigao Nevila.

– Jesi li dobro? – zaurla on, kad druga kletva prelete na desetak centimetara iznad njegove glave.

– Aha – reče Nevil, pokušavajući da se pridigne.

– A Ron?

– Bislib ba je u rebu – i balje se borio brotiv bozga kab sab izašao...

Kameni pod između njih eksplodira kad ga pogodi jedna čin, ostavljajući krater baš na mestu gde se nekoliko trenutaka ranije nalazila Nevilova šaka. Obojica se žurno oteturaše s tog mesta, kad se jedna debela ruka pojavi niotkuda, ščepa Harija za vrat i povuče ga uvis, tako da su mu vrhovi prstiju jedva dodirivali pod.

– Daj mi to – režao mu je neki glas u uvo – daj mi to proročanstvo...

Čovek je tako snažno stiskao Harija za dušnik da on nije mogao da diše. Kroz zamagljene oči video je kako se tri metra dalje Sirijus bori s jednim Smrtožderom. Kingsli se borio s dvojicom odjednom. Tonks, i dalje na sredini kamenih tribina, zasula je odozgo Belatriks pravom paljbom čini... izgleda da niko nije primećivao da se Hari guši. On okrete svoj štapić u pravcu čoveka koji ga je stezao, ali nije imao dovoljno daha da prizove čin, i čovekova slobodna ruka posegnu za rukom u kojoj je Hari stezao proročanstvo...

– AAAH!

Iznenada, Nevil beše iskočio niotkuda i, nesposoban da pravilno izgovori kletvu, zabio Hermionin štapić pravo u očni prorez na Smrtožderovoj maski. Čovek smesta ispusti Harija, bolno zavijajući. Hari se obrnu da bi se suočio s njim u lice i, boreći se da dođe do vazduha, prodahta:

– *OŠAMUTI!*

Smrtožder se preturi unazad i maska mu spade. Bio je to Makner, Bakbikov nesuđeni ubica, a jedno oko bilo mu je naduveno i krvavo.

– Hvala! – reče Hari Nevilu, odvlačeći ga u stranu, pošto su se Sirijus i njegov Smrtožder obreli baš kraj njih, boreći se tako žestoko da su im štapići bili tek maglovita obličja. A onda Hari pod stopalom oseti nešto okruglo i čvrsto, i okliznu se. Za trenutak je pomislio da je ispustio svoje proročanstvo, a onda spazi Ćudljivkovo magično oko kako se kotrlja po podu.

Njegov vlasnik ležao je postrance, dok mu je glava krvarila, a njegov napadač se sada opasno približavao Hariju i Nevilu: bio je to Dolohov, čije je duguljasto bledo lice bilo izobličeno od zadovoljstva.

– *Tarantalegra!* – povika ovaj, upirući štapić ka Nevilu, čije noge odmah počeše da mahnito plešu, izbacivši ga iz ravnoteže, primoravši ga da ponovo padne na pod. – A sada, Poteru...

On fijuknu svojim štapićem onako kako je to učinio s Hermionom baš kad Hari zaurla: – *Protego!*

Hari oseti kako mu po licu klizi nešto nalik tupoj oštrici noža. Silina udarca ga obori u stranu i on pade preko Nevilovih bacakajućih nogu, ali je Zaštitna čin uspela da zaustavi ono najgore.

Dolohov ponovo podiže štapić. – *Asio proro...*

Sirijus se odjednom stvori niotkuda, zalete se iz sve snage ramenom na Dolohova, tako da ovaj odlete podalje. Proročanstvo beše ponovo iskliznulo do vrhova Harijevih prstiju, ali on uspe da ga zadrži u stisku. Sada su Sirijus i Dolohov vodili dvoboj, štapići su im sevali kao mačevi, njihovi vrhovi isijavali varnice...

Dolohov povuče štapić unazad da bi izveo isti onaj fijukavi potez koji je već upotrebio na Hariju i Hermioni. Uspravljajući se, Hari vrisnu: – *Petrifikus totalus!* – Dolohovljeve ruke i noge se ponovo čvrsto spojiše, i on se preturi unazad, uz tresak udarivši leđima o pod.

– Dobar potez! – povika Sirijus, pritisnuvši Hariju glavu nadole kad par Ošamućujućih čini polete ka njima. – Sada hoću da odeš oda...

Obojica se ponovo sagnuše. Mlaz zelene svetlosti za dlaku promaši Sirijusa. Na drugom kraju prostorije Hari spazi kako Tonks pada sa sredine kamenih tribina, a njeno mlitavo telo poče da se kotrlja sa stepenika na stepenik, dok je Belatriks trijumfalno hitala natrag u bitku.

– Hari, uzmi to proročanstvo, zgrabi Nevila i trči! – vrisnu Sirijus, hrleći u susret Belatriks. Hari nije video šta se dalje desilo: Kingsli mu zapreči vidik, boreći se s rošavim Rukvudom, koji sada beše bez maske. Još jedan mlaz zelene svetlosti prelete iznad Harijeve glave dok se probijao ka Nevilu...

– Možeš li da stojiš? – zagrme on Nevilu na uvo, dok su se Nevilove noge i dalje trzale i nekontrolisano poskakivale. – Prebaci ruku preko mog ramena...

Nevil to i učini. Hari se s velikim naporom uspravi. Nevilove noge su i dalje letele u svim pravcima, i nisu bile u stanju da ga nose, a onda, baš niotkuda, jedan čovek nasrnu na njih i obojica padoše unazad. Nevilove noge divlje se razmahaše, nalik prevrnutoj bubi, a Hari izvi levu ruku u vazduh, pokušavajući da spasi malu staklenu kuglicu da se ne razbije.

– Proročanstvo, daj mi to proročanstvo, Poteru! – zareža glas Lucijusa Melfoja tik kraj njegovog uva, a Hari oseti kako mu se vrh Melfojevog štapića čvrsto zabija među rebra.

– Ne... gubi se... od mene... Nevile... hvataj ga!

Hari snažno dobaci proročanstvo preko poda, Nevil izvi leđa i čvrsto prihvati kuglu na grudi. Melfoj sad uperi štapić na Nevila, ali Hari prebaci vlastiti štapić preko ramena i povika: – *Impedimenta!*

Snažan udar odbaci Melfoja iza njegovih leđa. Kad se Hari ponovo uspravio na noge, pogledao je oko sebe i spazio Melfoja kako udara o podijum na kojem su se sada borili Sirijus i Belatriks. Melfoj ponovo uperi štapić ka Hariju i Nevilu, ali pre nego što je uspeo da povrati dah i izgovori čin, Lupin skoči između njih.

– Hari, okupi ostale i BEŽI!

Hari zgrabi Nevila za ramena odore i ponese ga celim svojim telom do prvog reda kamenih tribina. Nevilove noge su se i dalje izvijale i pocupkivale, ne mogavši da izdrže njegovu težinu. Hari ga pridiže preostalom snagom, i njih dvojica se popeše na sledeći stepenik...

Jedna čin pogodi kameni stepenik kraj same Harijeve pete. On se rasprsnu i Hari propade stepenik niže. Nevil pade na tlo, dok su mu noge i dalje pocupkivale i mlatarale, i zavuče proročanstvo u džep.

– Hajde! – reče Hari očajnički, vukući ga za odoru iz sve snage. – Pokušaj da se odraziš nogama...

On učini još jedan izuzetan napor da ga uspravi i Nevilova odora se iscepa duž čitavog levog šava – mala zavaljena staklena kugla ispade mu iz džepa i, pre nego što

će je se iko dokopati, Nevilova noga je šutnu i ona polete tri metra ulevo i smrska se o stepenik ispod njih. Dok su obojica zurili u mesto gde se razbila, preneraženi onim što se desilo, bisernobela figura s nesvakidašnje uvećanim očima izdiže se u vazduh, a da je niko sem njih dvojice ne primeti. Hari je mogao da vidi kako joj se usta kreću, ali od lomljave, pokliča i urlika oko njih nije mogao da čuje nijednu reč proročanstva. Figura prestade da govori, i rastopi se u ništavilo.

– Hari, žao bi je! – zaplaka Nevil, s grimasom bola na licu, dok su mu se noge i dalje sumanuto bacakale. – Žao bi je, Hari. Nisab 'teo ba to...

– Nije važno! – uzviknu Hari. – Samo pokušaj da ustaneš, pa da izađemo odav...

– Dabldor! – reče Nevil, a njegovo znojavo lice iznenada se preobrazi, zureći preko Harijevog ramena.

– Šta?

– DABLDOR!

Hari se okrenu da pogleda u šta to Nevil zuri. Tačno poviše njih, na pragu vrata Dvorane mozgova, stajao je Albus Dambldor, bledog i gnevnog lica. Hari oseti kako mu nekakav električni naboj prožima svaki delić tela – *spaseni su*.

Dambldor se sjuri niz stepenice pored Nevila i Harija, koji više nisu ni pomišljali da odu. Dambldor je već bio pri dnu stepenica kad Smrtožder koji mu je bio najbliži shvati da je on tu i upozoravajuće vrisnu ostalima. Jedan Smrtožder stade da beži, uspinjući se poput majmuna uz stepenice na drugom kraju dvorane. Dambldorova čin ga povuče unazad lako i bez ikakvog napora, kao da ga je uhvatio nekim nevidljivim lasom...

Samo se još jedan par borio, očigledno nesvestan pridošlice. Hari vide kako Sirijus izbegava Belatriksin zrak crvene svetlosti: smejao joj se.

– Hajde, možeš ti i bolje! – urlao je on, dok mu je glas odzvanjao pećinastom dvoranom.

Drugi zrak svetlosti pogodi ga pravo u grudi.

Osmeh mu još uvek nije sasvim zamro na licu, ali su mu se oči razrogačile od šoka.

Hari pusti Nevila, mada toga nije ni bio svestan. Ponovo stade da preskače niz stepenice, izvukavši štapić, kada se i Dambldor okrenu ka podijumu.

Izgledalo je kao da je Sirijusu bila potrebna čitava večnost da padne: telo mu se graciozno izvilo dok je tonuo unazad kroz poderani veo koji je visio s luka.

Hari spazi izraz pomešanog straha i iznenađenja na nekada privlačnom ispijenom licu svog kuma dok je padao kroz drevni prolaz i nestajao iza vela, koji za trenutak zalepršа kao na jakom vetru, a onda se ponovo vrati na mesto.

Hari začu pobedonosni vrisak Belatriks Lestrejndž, ali znao je da to ništa ne znači – Sirijus je samo propao kroz lučni prolaz, i svakog časa će se pojaviti s druge strane...

Ali se Sirijus ne pojavi.

– SIRIJUSE! – visnu Hari. – SIRIJUSE!

Spustio se na pod, grabeći vazduh. Sirijus mora da je tu iza zavese, i on, Hari, ima da ga izvuče natrag...

Ali baš kada je dodirnuo tlo i jurnuo ka podijumu, Lupin uhvati Harija oko prsa, vukući ga unazad.

– Ne možeš više ništa da učiniš, Hari...

– Idemo po njega, spasimo ga, samo je prošao na drugu stranu!

– ... prekasno je, Hari.

– Još uvek možemo da ga dohvatimo... Hari se iz sve snage opirao, ali Lupin ga nije ispuštao...

– Ništa ne možeš da učiniš, Hari... ništa... nema ga više.

36. Jedini koga se on ikada bojao

– Nije tačno da ga nema! – povika Hari.

Nije verovao u to. Nije hteo da poveruje. Još uvek se opirao Lupinu svakom trunkom preostale snage. Lupin ne razume. Iza te zavese krili su se ljudi. Hari ih je čuo kako šapuću, prvi put kad je ušao u sobu. Sirijus se samo sakrio, prosto ga nisu videli...

– SIRIJUSE! – zaurla on. – SIRIJUSE!

– Ne može da se vrati, Hari – reče Lupin, a glas ga izdade dok se borio da obuzda Harija. – Ne može da se vrati, zato što je mr...

– ON – NIJE – MRTAV! – zagrme Hari. – SIRIJUSE!

Oko njih se sve kretalo, beskorisno komešalo, mnogobrojne čini su obasjavale prostoriju. Za Harija je sve to bila tek besmislena buka, odbijene kletve koje su letele oko njih nisu bile važne, ništa nije bilo važno, osim da Lupin prestane da se pravi kao da Sirijus – koji je stajao na samo nekoliko koraka od njih, iza one stare zavese – neće da se pojavi svakog časa, tresući svojom tamnom kosom, željan da se ponovo priključi bici.

Lupin odvuče Harija s podijuma. Hari, koji je još uvek zurio u prolaz, sada je bio ljut na Sirijusa što ga ostavlja da ga čeka...

Boreći se da se oslobodi Lupinovog stiska, jedan deo njega shvati da ga Sirijus nikada nije ostavljao da ga čeka... Sirijus je uvek sve rizikovao da bi video Harija, da bi mu pomogao... ako Sirijus nije izašao iz tog prolaza kad ga je Hari tako glasno dozivao, kao da mu život od toga zavisi, jedino moguće objašnjenje bilo je da nije mogao da se vrati... da je zaista...

Dambldor je veći deo preostalih Smrtoždera okupio na sredini prostorije, onesposobivši ih, kako se činilo, nevidljivim konopcima. Ludooki Ćudljivko je otpuzao preko prostorije do mesta gde je Tonks ležala, i sada je pokušavao da je oživi. Iza podijuma su još uvek dopirala bleštava svetla, hroptaji i povici – Kingsli je pritrčao da nastavi Sirijusov dvoboj sa Belatriks.

– Hari?

Nevil beše skliznuo niz kamene tribine, do mesta gde je Hari stajao. Hari se više nije odupirao Lupinu, koji ga je još uvek čvrsto držao za ruku, predostrožnosti radi.

– Hari... sbarno bi je žao... – reče Nevil. Noge su mu još uvek nekontrolisano plesale. – Ba li je taj čobvek bio – ba li je Sirijus Blek bio tvoj... brijatelj?

Hari klimnu glavom.

– Evo – poče Lupin tiho, i uperivši svoj štapić u Nevilove noge reče: – *Finite.* – Čin beše skinuta: Nevilove noge se sručiše na pod, iznenada se smirivši. Lupin je bio beo u licu. – Hajde... hajde da pronađemo ostale. Gde su oni, Nevile?

Lupin se okrenu od lučnog prolaza dok je govorio. Zvučao je kao da mu svaka izgovorena reč zadaje bol.

– Sbi su obamo – reče Nevil. – Jeban od bozgova je nabao Rona, ali bislib ba bu je bobro... a Herbiona je u nesbesti, ali smo joj obibali buls...

Iza podijuma se začu glasan tresak, za kojim usledi krik. Hari vide Kingslija kako pada na pod, urlajući od bola: Belatriks Lestrejndž pobeže, podvijenog repa, kada se Dambldor okrenu ka njoj. On nanišani čin na nju, ali je ona odbi od sebe. Sada je već bila na pola puta uz kamene tribine...

– Hari... ne! – povika Lupin, ali Hari je već istrgao ruku iz Lupinovog opuštenog stiska.

– UBILA JE SIRIJUSA! – zaurla Hari. – UBILA GA JE... SADA ĆU JA NJU DA UBIJEM!

I on pojuri za njom, preskačući kamene tribine. Neki ljudi su vikali za njim, ali njega nije bilo briga. Rub Belatriksine odore lepršajući nestade s vidika ispred njega, i oni se ponovo nađoše u sobi u kojoj su plutali mozgovi...

Ona nanišani kletvu preko ramena. Akvarijum polete u vazduh i prevrnu se. Harija preplavi napitak odvratnog mirisa, koji pokulja iz akvarijuma: mozgovi su klizili i padali niz njega, mlatarajući svojim dugačkim šarenim pipcima, ali on povika: – *Vingardium leviosa!* – i oni poleteše s njega u vazduh. Klizajući i spotičući se, on

potrča ka vratima. Preskočio je preko Lune, koja je stenjala na podu, projurio pored Džini, koja reče: – Hari... šta... ? – pored Rona, koji se slabašno kikotao, i najzad kraj Hermione, koja je još uvek bila u nesvesti. Silovito je otvorio vrata od kružne crne sobe, i video Belatriks kako nestaje kroz vrata na drugom kraju prostorije. Pred njom se nalazio hodnik koji je vodio nazad ka liftovima.

On potrča, ali ona zalupi vrata za sobom, i zidovi već počeše da se okreću. Ponovo je bio okružen prugama plave svetlosti od brzajućih svećnjaka koji su se okretali u krug.

– Gde je izlaz? – povika očajno, kad se zidovi ponovo zaustaviše uz tutnjavu. – Kuda se izlazi odavde?

Soba kao da je samo čekala da je to upita. Vrata tik iza njega se širom otvoriše: iza leđa mu se prostirao hodnik koji vodi ka liftovima, osvetljen bakljama i napušten. On potrča...

Čuo je čangrljanje lifta pred sobom. On jurnu niz hodnik, zađe za ugao i pesnicom tresnu dugme da pozove drugi lift. On se spuštao sve niže, uz treskanje i tandrkanje. Rešetke se otvoriše i Hari ulete unutra, sada udarajući po dugmetu na kome je pisalo Atrijum. Vrata skliznuše u ležište i on krenu nagore...

Izvukao se iz lifta pre nego što su se rešetke skroz otvorile, i osvrnuo se oko sebe. Belatriks je gotovo stigla do lifta koji je vodio do telefonske govornice, a koji se nalazio na suprotnom kraju dvorane, ali se okrenu unazad kad on potrča za njom, i ispali još jednu čin ka njemu. On se izmaknu iza fontane Magičnog bratstva: čin prolete pored njega i pogodi zlatnu kovanu kapiju na suprotnom kraju Atrijuma, tako da ova odjeknu poput zvona. Više se nisu čuli koraci. Prestala je da trči. On čučnu iza statua, osluškujući.

– *Izađi, izađi, mali Hari!* – povika ona svojim lažnim bebećim glasom, koji je odjekivao po uglačanom drvenom podu. – Zašto si onda i pošao za mnom? Mislila sam da si došao da osvetiš mog dragog rođaka!

– I hoću! – povika Hari, a mnoštvo bledih Harijevih duhova kao da u horu povika: – *I hoću! I hoću! I hoću!* – širom prostorije.

– Aaaaah... da li si ga *voleo*, bebice Poteru?

Harija obuze mržnja kakvu nikada pre nije spoznao. On se baci iza fontane i zagrme: – *Krucio!*

Belatriks vrisnu: čin ju je srušila, ali nije se koprcala i uvijala od bola, kao što je to činio Nevil – već je ponovo bila na nogama, bez daha, više se ne smejući. Hari ponovo uzmače iza zlatne fontane. Njena kontračin pogodi glavu zgodnog čarobnjaka, koja odlete i uz tresak pade petnaestak metara dalje, ostavljajući duboke brazde po drvenom podu.

– Nikada pre nisi koristio neku Neoprostivu kletvu, je li, dečače? – povika ona. Sada je odbacila svoj bebeći glas. – Moraš da ih zaista i *misliš*, Poteru! Moraš zaista da poželiš da naneseš bol – da uživaš u njemu – pravedan gnev neće me dugo boleti –

da ti pokažem kako se to radi, važi? Da te naučim...

Hari je baš puzao oko fontane s druge strane, kad ona povika: – *Krucio!* – i primora ga da se ponovo sagne. Tog trena se kentaurova ruka, stežući luk, odlomi i slete na pod nedaleko od zlatne čarobnjakove glave.

– Poteru, ne možeš me pobediti! – vrisnu ona.

Čuo ju je kako se kreće nadesno, pokušavajući da ga jasno nacilja. On nastavi da joj uzmiče oko statue, čučnuvši iza kentaurovih nogu, dok mu je glava bila u ravni s glavom kućnog vilenjaka.

– Bila sam, i još uvek sam, najverniji sluga Mračnog gospodara. On me naučio Mračnim veštinama, i znam čini toliko moćne, s kojima ti, jadni dečače, nikada nećeš moći da se nosiš...

– *Ošamuti!* – povika Hari. Bio se povukao do mesta gde je stajao goblin, smešeći se ka sada obezglavljenom čarobnjaku, i nanišanio u nju dok je provirivala iza fontane. Ona je reagovala tako brzo da je jedva imao vremena da se sagne.

– *Protego!*

Mlaz crvene svetlosti, njegova sopstvena Ošamućujuća čin, odbi se nazad ka njemu. Hari se otetura nazad iza fontane, a jedno goblinovo uvo odlete preko sobe.

– Poteru, pružiću ti još jednu šansu! – povika Belatriks. – Daj mi proročanstvo – otkotrljaj ga sada ka meni – i možda ti i poštedim život!

– Pa, onda ćeš morati da me ubiješ, jer ga više nema! – zagrme Hari i, kada to povika, bol mu se proširi čelom. Ožiljak mu se ponovo usijao, i on oseti nalet besa koji nije imao nikakve veze s njegovim sopstvenim gnevom. – I on to zna! – reče Hari, uz ludački smeh koji je mogao da se meri i sa samim Belatriksinim. – Tvoj voljeni stari drugar Voldemor zna da ga više nema! Neće baš biti zadovoljan tobom, je li?

– Šta? Kako to misliš? – vrisnu ona, i po prvi put u njenom glasu pojavi se primetan strah.

– Proročanstvo se razbilo dok sam pokušavao da podignem Nevila uza stepenike! Šta misliš, onda, šta će Voldemor reći na to?

Njegov ožiljak ga je probadao i pekao... od tog bola niz oči mu krenu bujica suza...

– LAŽOVE! – kriknu ona, ali je on sada razaznavao užas ispod njenog besa. – KOD TEBE JE, POTERU, I IMA DA MI GA DAŠ! *Asio proročanstvo! ASIO PROROČANSTVO!*

Hari se ponovo nasmeja, jer je znao da će je to razjariti, dok je bol narastao tako snažno u njegovoj glavi da je mislio da će mu lobanja prsnuti. On mahnu svojom praznom rukom iza jednouhog goblina i brzo je povuče, čim ona posla još jedan mlaz zelene svetlosti ka njemu.

– Vidiš, nema ničega! – povika on. – Ničega što bi prizvala! Razbilo se, i niko nije čuo šta je govorilo, reci to svome šefu!

– Ne! – vrisnu ona. – Nije tačno, lažeš! GOSPODARU, POKUŠALA SAM,

POKUŠALA SAM... NE KAŽNJAVAJTE ME...

– Ne troši dah! – povika Hari, zažmurivši zbog bola u ožiljku, koji je sada bio užasniji nego ikad. – Odavde te ne može čuti!

– Ne mogu, Poteru? – reče piskavi, ledeni glas.

Hari otvori oči.

Visok, mršav, i ogrnut crnom kukuljicom, belog i upalog zmijolikog lica, zureći u njega svojim skerletnocrvenim očima s uskim prorezima umesto zenica... Lord Voldemor se stvorio nasred dvorane, uperivši štapić u Harija, koji je stajao ukočen, ne mogavši ni da mrdne.

– Dakle, razbio si moje proročanstvo? – reče Voldemor nežno, zureći u Harija tim nemilosrdnim crvenim očima. – Ne, Bela, on ne laže... osećam da istina dopire do mene iz njegovog bezvrednog uma... meseci priprema, meseci truda... a moji Smrtožderi su dopustili da mi Hari Poter opet osujeti planove...

– Gospodaru, žao mi je, nisam znala, borila sam se protiv animagusa Bleka! – zajeca Belatriks, bacivši se pred Voldemorova stopala, kada joj se on polako približi. – Gospodaru, morate da znate...

– Ćuti, Bela – reče Voldemor pretećі. – Za koji trenutak ću se pozabaviti i tobom. Misliš li da sam ušao u Ministarstvo magije da bih slušao tvoja balava izvinjenja?

– Ali gospodaru... on je ovde... on je dole...

Voldemor nije obraćao pažnju na nju.

– Tebi nemam više ništa da kažem, Poteru – reče on tiho. – Predugo i prečesto si me ometao. *AVADA KEDAVRA!*

Hari nije čak ni otvorio usta da pokuša da mu se odupre. Um mu je bio prazan dok je štapićem beskorisno upirao ka podu.

Ali bezglava zlatna statua čarobnjaka iz fontane ožive, skočivši sa svog postolja, i uz tresak slete između Harija i Voldemora. Čin se odbi o grudi statue, koja je istog trena raširila ruke da zaštiti Harija.

– Šta...? – kriknu Voldemor, osvrćući se oko sebe. A onda procedi: – *Dambldor!*

Hari se osvrnu iza sebe, dok mu je srce bubnjalo. Dambldor je stajao ispred zlatnih kapija.

Voldemor podiže štapić i još jedan mlaz zelene svetlosti polete ka Dambldoru, koji se okrete i nestade u vihoru svog ogrtača. Sledećeg trenutka, stvori se iza Voldemora, i mahnu štapićem ka ostatku fontane. I ostale statue oživeše. Statua veštice potrča ka Belatriks, koja vrisnu i stade da baca čini koje su se beskorisno odbijale od statuinih grudi, sve dok ova ne skoči na nju, prikovavši je za pod. U međuvremenu, goblin i kućni vilenjak odjuriše do kamina postavljenih duž zida, a jednoruki kentaur odgalopira ka Voldemoru, koji nestade i ponovo se pojavi kraj bazenčića. Bezglava statua čarobnjaka odbaci Harija unazad, dalje od bitke, u trenutku kad Dambldor pojuri ka Voldemoru, a zlatni kentaur ih obojicu zaobiđe.

– Budalasto od tebe što si noćas došao ovamo, Tome – reče Dambldor smireno. –

Aurori su već krenuli ovamo...

– Dok oni dođu, ja više neću biti ovde, a ti ćeš biti mrtav! – siknu Voldemor. On posla još jednu Ubitačnu kletvu ka Dambldoru, ali promaši i pogodi šalter čuvara iz obezbeđenja, koji nestade u plamenu.

Dambldor zamahnu sopstvenim štapićem: sila čini koja polete iz njega bila je takva da Hari, iako zaklonjen svojim zlatnim čuvarem, oseti kako mu se dlake naježiše dok je prolazila, i Voldemor je ovoga puta bio prinuđen da niotkuda prizove sjajni srebrni štit, ne bi li je odbio. Čin, kakva god da je bila, nije nanela nikakvu vidljivu štetu štitu, već on samo odjeknu duboko poput gonga – čudnovato jezivim zvukom.

– Ne pokušavaš da me ubiješ, Dambldore? – povika Voldemor, suzivši svoje skerletne oči iznad vrha štita. – Ti si iznad takvih brutalnosti, je li?

– Obojica znamo da ima i drugih načina da se čovek uništi, Tome – reče Dambldor smireno, nastavljajući da ide ka Voldemoru, kao da se ničega na svetu ne boji, kao da se nije desilo ništa što bi poremetilo njegovu šetnju dvoranom. – Priznajem da me ne bi zadovoljilo da ti samo oduzmem goli život...

– Ne postoji ništa gore od smrti, Dambldore! – zareža Voldemor.

– Veoma grešiš – reče Dambldor, i dalje prilazeći Voldemoru, govoreći ležerno kao da o tome raspravljaju uz piće. Hari se uplaši kad ga vide kako mirno hoda, nezaštićen. Hteo je da vrisne u znak upozorenja, ali ga je njegov bezglavi čuvar neprekidno gurao unazad ka zidu, blokirajući svaki njegov pokušaj da izađe iz zaklona. – Zapravo, nesposobnost da pojmiš kako postoje mnogo gore stvari od smrti oduvek ti je bila najveća slabost...

Iza srebrnog štita polete još jedan mlaz zelene svetlosti. Ovoga puta je jednoruki kentaur, koji je galopirao ispred Dambldora, primio udar i raspao se u stotine komadića, ali pre nego što su ti komadići dodirnuli pod, Dambldor je već ponovo izvukao svoj štapić i mahnuo njime kao da vitla bičem. Dugačak tanak plamen pokulja iz njegovog vrha i obavi se oko Voldemora, sa sve štitom. Na trenutak se činilo da je Dambldor pobedio, ali onda vatreni konopac postade zmija, koja smesta popusti svoj stisak oko Voldemora i okrenu se, besno sikćući, ka Dambldoru.

Voldemor nestade. Zmija se pridiže s poda, spremna za napad...

Iznad Dambldora buknu kovitlac plamenova, baš kada se Voldemor ponovo pojavio, stojeći na postolju usred bazenčića, gde je donedavno stajalo pet statua.

– *Pazite!* – povika Hari.

Ali dok je vikao, još jedan mlaz zelene svetlosti polete ka Dambldoru iz Voldemorovog štapića, a zmija napade...

Foks dojezdi odozgo ispred Dambldora, širom otvori kljun i proguta ceo mlaz zelene svetlosti: pretvori se u buktinju i pade na pod, mali, izboran i nemoćan da poleti. U istom trenu, Dambldor zamahnu svojim štapićem, dugim, gipkim pokretom – zmija, koja samo što nije uronila svoje očnjake u njega, polete visoko u vazduh i nestade u pramenu tamnog dima, a voda u bazenčiću se podiže i prekri Voldemora,

poput kakve čaure od topljenog stakla.

Na nekoliko trenutaka Voldemor je bio vidljiv samo kao mračna, treperava, bezlična figura, svetlucava i neraspoznatljiva na postolju, očito se trudeći da odbaci masu koja ga je gušila...

A onda nestade, i voda uz pljusak pade nazad u bazenčić, divlje se prelivajući preko rubova, nakvasivši uglačani pod.

– GOSPODARU! – vrisnu Belatriks.

Siguran da je sve gotovo, siguran da je Voldemor odlučio da pobegne, Hari krenu da istrči iza zaklona svoje statue čuvara, ali Dambldor zagrme: – Ostani tu gde si, Hari!

Po prvi put, Dambldor je zvučao preplašeno. Hari nije mogao da shvati zašto: dvorana je bila sasvim prazna, izuzev njih dvojice, jecajuće Belatriks, još uvek zarobljene pod statuom veštice, i bebe Feniksa Foksa, koja je slabašno graktala na podu...

A onda se Harijev ožiljak širom otvori, i on je znao da je mrtav: bio je to nezamisliv bol, neizdrživ bol...

Više nije bio u dvorani, bio je u stisku stvorenja crvenih očiju, toliko čvrsto prikovan da Hari nije znao gde se završava njegovo, a gde počinje telo stvorenja: bili su slepljeni u jedno, okovani bolom, i nije bilo bekstva...

A kada stvorenje progovori, koristilo je Harijeva usta, tako da on u svojoj agoniji oseti kako mu se vilica pomera...

– *Ubij me sada, Dambldore...*

Oslepljen, umirući, dok mu je svaki delić bića vapio da se oslobodi, Hari oseti kako ga stvorenje ponovo koristi...

– *Ako smrt nije ništa, Dambldore, ubij dečaka...*

Samo neka bol prestane, pomisli Hari... neka nas ubije... okončaj sve to, Dambldore... smrt nije ništa, u poređenju s ovim...

I ponovo ću videti Sirijusa...

Dok se Harijevo srce punilo osećanjima, stisak stvorenja popusti, bol nestade. Hari je ležao licem prislonjen uz pod, bez svojih naočara, drhteći kao da leži na ledu, a ne na drvetu...

A dvoranom su odjekivali glasovi, više glasova nego što je trebalo da ih bude... Hari otvori oči i spazi svoje naočare kako leže kraj peta obezglavljene statue koja ga je čuvala, ali je sada ležala na leđima, naprsla i nepokretna. On ih stavi i malčice pridiže glavu, samo da bi zatekao Dambldorov zakrivljeni nos na nekoliko centimetara od sopstvenog.

– Jesi li dobro, Hari?

– Da – reče Hari, toliko se snažno tresući, da nije mogao da pravilno podigne glavu. – Da, jesam... gde je Voldemor, gde... ko su svi ovi... šta se...

Atrijum je bio pun ljudi. Po podu su se ogledali smaragdnozeleni plamenovi koji

su plamteli u svim kaminima duž jednog zida, a iz njih su kuljali čarobnjaci i veštice. Kada ga je Dambldor pridigao na noge, Hari spazi sićušne zlatne statue kućnog vilenjaka i goblina, kako ka njima vode gotovo obeznanjenog Kornelijusa Fadža.

– Bio je tamo! – povika čovek s konjskim repom u skerletnoj odori, pokazujući ka gomili zlatnog krša na drugoj strani dvorane, gde je pre samo nekoliko trenutaka ležala zarobljena Belatriks. – Video sam ga, gospodine Fadž, kunem se da je to bio Znate-Već-Ko, zgrabio je neku ženu i prebacio se!

– Znam, Vilijamsone, znam, i ja sam ga video! – promumla Fadž, koji je ispod svog kariranog ogrtača još uvek nosio pidžamu, i dahtao kao da je upravo pretrčao maraton. – Merlinove mi brade... ovde... ovde!... u Ministarstvu magije!... nebesa... izgleda mi nemoguće... za ime sveta... kako je ovo moguće...?

– Ako produžiš niz stepenice u Odsek za misterije, Kornelijuse – reče Dambldor, očigledno zadovoljan što je Hari dobro, zakoračivši napred, kako bi pridošlice shvatile da je tu (nekoliko njih pridigoše štapiće, dok su drugi prosto delovali zaprepašćeno; statue vilenjaka i goblina stadoše da aplaudiraju, a Fadž toliko poskoči da mu stopala u papučama potpuno napustiše pod) – zateći ćeš nekoliko odbeglih Smrtoždera zarobljenih u Dvorani smrti, vezane Protivprebacujućom kletvom, kako čekaju da odlučiš šta ćeš da radiš s njima.

– Dambldore! – procedi Fadž, van sebe od čuda. – Ti... ovde... ja... ja...

On se divlje osvrnu ka Aurorima koje je doveo sa sobom, i nije moglo biti jasnije da se sprema da uzvikne: – Držite ga!

– Kornelijuse, spreman sam da se borim s tvojim ljudima... i da ih ponovo pobedim! – reče Dambldor gromkim glasom. – Ali si pre nekoliko minuta sopstvenim očima video dokaz da ti već godinu dana govorim istinu. Lord Voldemor se vratio, već dvanaest meseci juriš pogrešnog čoveka, i sada je vreme da poslušaš glas razuma!

– Ja... neću... pa... – promuca Fadž, osvrćući se oko sebe, kao da se nada da će mu neko reći šta da čini. Kada to niko ne uradi, on reče: – Dobro onda... Douliše! Vilijamsone! Otidite dole u Odsek za misterije i pogledajte... Dambldore, ti... ti ćeš morati da mi kažeš šta tačno... Fontana Magičnog bratstva... šta se to dogodilo? – dodade on cvileći, zureći u pod, na kome su sada ležali razbacani ostaci statua veštice, čarobnjaka i kentaura.

– Raspravljaćemo o tome tek kada budem poslao Harija nazad na Hogvorts – reče Dambldor.

– Harija... *Harija Potera?*

Fadž se okrenu i zagleda u Harija, koji je još uvek stajao naslonjen na zid kraj pale statue koja ga je čuvala tokom Voldemorovog i Dambldorovog dvoboja.

– On... ovde? – reče Fadž. – Zašto... o čemu se ovde radi?

– Sve ću ti objasniti – ponovi Dambldor – čim Hari bude ponovo u školi.

On se udalji od bazenčića, zaputivši se ka mestu gde je zlatna čarobnjakova glava ležala na podu. Uperi svoj štapić u nju i promrmlja: – *Portus*. – Glava zasvetle

plavim sjajem i nekoliko sekundi je bučno podrhtavala na drvenom podu, a onda ponovo postade nepomična.

– Pazi ovamo, Dambldore! – reče Fadž, kad je Dambldor podigao glavu i odneo je nazad do Harija. – Nemaš ovlašćenje za taj teleportacioni ključ! Ne smeš da radiš takve stvari pred ministrom magije, ti... ti...

Glas mu se prekide kada ga Dambldor autoritativno osmotri preko svojih naočara u obliku polumeseca.

– Izdaćeš naređenje da se Dolores Ambridž ukloni s Hogvortsa – reče Dambldor. – Reći ćeš svojim Aurorima da prestanu da tragaju za mojim nastavnikom Brige o magijskim stvorenjima, kako bi mogao da se vrati nazad na posao. Pokloniću ti... – Dambldor izvuče sat s dvanaest kazaljki iz svog džepa i pogleda na njega – ... pola sata svog vremena večeras, a za to vreme mislim da ćemo moći da pokrijemo i više od glavnih tačaka svega što se odigralo ovde. Posle toga, moraću da se vratim u moju školu. Naravno, ako ti i dalje bude potrebna moja pomoć, više si nego dobrodošao da me kontaktiraš na Hogvortsu. Pisma adresirana na direktora stići će do mene.

Fadž se izbeči gore no ikada. Usta su mu bila otvorena, a okruglo lice ispod neuredne sede kose postajalo mu je sve ružičastije.

– Ja... ti...

Dambldor mu okrenu leđa.

– Uzmi ovaj teleportacioni ključ, Hari.

On ispruži zlatnu glavu statue i Hari stavi ruku na nju, više ne brinući šta će sledeće da učini, ni gde će sada otići.

– Videćemo se za pola sata – reče Dambldor tiho. – Jedan... dva... tri...

Harija obuze poznat osećaj kao da mu kuka izvlači utrobu kroz pupak. Uglačani drveni pod iščeze pod njegovim nogama. Atrijum, Fadž i Dambldor redom nestadoše, i on polete napred kroz kovitlac boja i zvukova...

37. Izgubljeno proročanstvo

Harijeva stopala udariše o čvrsto tlo. Kolena mu malo klecnuše, a zlatna čarobnjakova glava pade na pod, uz odzvanjajuće *kling*. On se osvrnu oko sebe i shvati da se stvorio u Dambldorovoj kancelariji.

Sve kao da se popravilo samo od sebe tokom direktorovog odsustva. Delikatni srebrni instrumenti ponovo su stajali na stočićima s vretenastim nožicama, mirno brujeći i izbacujući oblačiće dima. Portreti direktora i direktorki dremali su u svojim ramovima, glava zabačenih na naslone fotelja ili prislonjenih uz ivice slike. Hari pogleda kroz prozor. Preko horizonta se protezala hladna bledozelena linija: uskoro će svanuti.

Mir i tišina, koje bi tek povremeno poremetio pokoji hroptaj ili šmrktanje uspavanih portreta, bili su mu nepodnošljivi. Kad bi okruženje moglo da oslika osećanja u njemu, slike bi vrištale od bola. Šetkao se po tihoj, prelepoj kancelariji ubrzano dišući, trudeći se da ne razmišlja. Ali morao je da misli... od toga se nije moglo pobeći...

On je kriv što je Sirijus mrtav. Sve je to njegova krivica. Da on, Hari, nije bio

toliko glup da nasedne na Voldemorov trik, da nije bio toliko ubeđen da je ono što je video u svom snu stvarno, da je dozvolio mogućnost da se Voldemor, baš kao što je Hermiona rekla, oslanjao na Harijevu potrebu *da uvek izigrava junaka*...

Bilo je nepodnošljivo, nije hteo da razmišlja o tome, nije mogao to da izdrži... u njemu je zjapila užasna praznina, koju nije hteo da oseća niti ispituje, mračna rupa na mestu gde je nekada bio Sirijus, kroz koju je Sirijus nestao. Nije hteo da bude sâm s tim velikim, nemim prostorom, nije mogao da izdrži...

Slika iza njega naročito glasno zahrka, i jedan ledeni glas reče: – Ah... Hari Poter...

Fineas Nigelus dugo zevnu, protežući ruke, i posmatraše Harija prepredenim, suženim očima.

– A šta tebe dovodi ovde, u ranim jutarnjim satima? – napokon reče Fineas. – Trebalo bi da je ova kancelarija zatvorena za sve izuzev za pravog direktora. Ili te je možda Dambldor poslao ovamo? Oh, nemoj mi reći... – on ponovo drhtavo zevnu. – Još jedna poruka za mog bezvrednog čukununuka?

Hari nije bio u stanju da progovori. Fineas Nigelus nije znao da je Sirijus mrtav, a Hari nije mogao to da mu kaže. Reći to naglas učinilo bi stvar konačnom, apsolutnom, nepovratnom.

Još neki portreti se promeškoljiše. Užasnut mišlju da će sada biti podvrgnut ispitivanju, Hari otrča preko sobe i zgrabi kvaku.

Nije htela da se okrene. Bio je zarobljen unutra.

– Nadam se da ovo znači – reče korpulentni čarobnjak crvenog nosa, koji je visio na zidu iza direktorovog stola – da će Dambldor uskoro ponovo biti među nama?

Hari se okrenu. Čarobnjak ga je posmatrao s velikim zanimanjem. Hari klimnu. Ponovo je iza svojih leđa pokušao da okrene kvaku, ali ona ostade nepomična.

– Oh, odlično – reče čarobnjak. – Bilo je veoma dosadno bez njega, zaista strašno dosadno.

On se primiri na stolici nalik prestolu, na kojoj beše naslikan, i blagonaklono se nasmeši Hariju.

– Dambldor ima veoma visoko mišljenje o tebi, siguran sam da to već i sâm znaš – reče on ležerno. – O, da. Veoma te ceni.

Krivica koja je ispunjavala Harijeve grudi poput kakvog čudovišnog, teškog parazita sada se zakoprca i stade da se uvija. Hari nije mogao ovo da podnese, nije više mogao da podnese što je taj koji jeste... nikada se još nije osećao do te mere zatočenikom sopstvenog uma i tela, nikada nije toliko žarko priželjkivao da bude neko, bilo ko, drugi...

Prazan kamin buknu smaragdnozelenim plamenom, zbog čega Hari odskoči od vrata, zureći u čoveka koji se kovitlao u rešetki. Kada se Dambldorovo visoko obličje uspravilo iz vatre, čarobnjaci i veštice po portretima na okolnim zidovima uz trzaj se probudiše, mnogi uskliknuvši u znak dobrodošlice.

– Hvala vam – reče Dambldor prijazno.

Isprva nije pogledao u Harija, već je prišao stalku kraj vrata i iz unutrašnjeg džepa izvukao sićušnog, ružnog, golišavog Foksa, kojeg je nežno smestio na tacnu s mekim pepelom ispod zlatnog stalka na kome je odrasli Foks obično stajao.

– Pa, Hari – reče Dambldor, napokon se okrenuvši od ptičeta – biće ti drago da čuješ da niko od tvojih drugova neće snositi trajne posledice večerašnjih događaja.

Hari je pokušao da kaže: – Dobro je – ali mu nikakav glas ne izađe iz usta. Činilo mu se kao da ga Dambldor podseća na to koliko je štete prouzrokovao, i mada je Dambldor najzad gledao pravo u njega, i uprkos tome što mu je izraz lica bio blag, a ne optužujuć, Hari nije mogao da ga pogleda u oči.

– Madam Pomfri ih sve upravo krpi – reče Dambldor. – Nimfadora Tonks će možda morati da provede neko vreme u Sent Mungu, ali izgleda da će se potpuno oporaviti.

Hari se zadovoljio time da samo klimne glavom, zureći u tepih, koji je postajao sve svetliji što je nebo napolju postajalo bleđe. Bio je siguran da svi portreti u sobi žudno slušaju svaku reč koju bi Dambldor izgovorio, pitajući se gde su Dambldor i Hari bili, i zašto je bilo povređenih.

– Znam kako se osećaš, Hari – reče Dambldor veoma tiho.

– Ne, ne znate – reče Hari, a glas mu iznenada postade glasan i jak; kipteo je od usijanog besa; Dambldor *nema pojma* šta on, Hari, oseća.

– Vidiš, Dambldore? – reče Fineas Nigelus lukavo. – Nikada ne pokušavaj da razumeš učenike. Oni to mrze. Radije bi da budu tragično neshvaćeni, da se potpuno predaju samosažaljenju, da se krčkaju u sopstvenom...

– Dosta, Finease – reče Dambldor.

Hari okrenu leđa Dambldoru i odlučno se zagleda kroz prozor. Video je teren za kvidič u daljini. Jednom prilikom Sirijus se pojavio tamo, maskiran u ofucanog crnog psa, da bi mogao da posmatra Harija kako igra... verovatno je bio došao da vidi da li je Hari dobar kao što je bio Džejms... Hari ga to nikada nije pitao...

– Ne treba da se stidiš toga što osećaš, Hari – reče Dambldorov glas. – Naprotiv... sama činjenica da možeš da osetiš toliki bol jeste tvoja najveća vrlina.

Hari oseti kako mu užareni gnev izjeda unutrašnjost, plamteći u užasnoj praznini, ispunjavajući ga željom da povredi Dambldora zbog njegove smirenosti i praznih reči.

– Moja najveća vrlina, je l' te? – reče Hari drhtavim glasom, dok je zurio u teren za kvidič, više ga ne videći. – Pojma vi nemate... ne znate kako je...

– Šta ja to ne znam? – upita Dambldor smireno.

To je prevršilo svaku meru. Hari se okrenu ka njemu, drhteći od besa.

– Ne želim da pričam o svojim osećanjima, u redu?

– Hari, ovakva patnja dokazuje da si još uvek čovek! Ovaj bol je deo ljudskog...

– ONDA – NE – ŽELIM – DA – BUDEM – ČOVEK! – zagrme Hari, zgrabi sa stočića kraj sebe krhki srebrni uređaj s vretenastim nožicama, i baci ga preko sobe.

On se razbi o zid na stotinu sićušnih delića. Nekoliko portreta kriknu od besa i straha, a portret Armanda Dipeta reče: – *Pa stvarno!*

– NIJE ME BRIGA! – povika Hari na njih, zgrabi lunoskop i baci ga u kamin. – SAD MI JE DOSTA, DOVOLJNO SAM VIDEO, HOĆU NAPOLJE, HOĆU DA SE SVE ZAVRŠI, VIŠE ME NIJE BRIGA...

On zgrabi stočić na kome je srebrni instrument stajao, pa i njega baci. On se razbi o pod, a noge mu se otkotrljaše u suprotnim pravcima.

– Jeste te briga – reče Dambldor. Nije se ni trgao, niti je ijednim pokretom pokušao da zaustavi Harija u demoliranju njegove kancelarije. Izraz lica mu je bio smiren, gotovo dalek. – Toliko te je briga da osećaš kao da ćeš iskrvariti na smrt od tolikog bola.

– JA... NIJE TAČNO! – vrisnu Hari tako glasno da oseti kao da će mu grlo pući, i na trenutak je hteo da pojuri ka Dambldoru, da i njega polomi. Da razbije u komadiće to smireno staro lice, da ga protrese, povredi, da ga natera da i on oseti makar delić užasa koji njega, Harija, iznutra razdire.

– O, da, tačno je – reče Dambldor, još mirnije. – Do sada si izgubio majku, oca i jedinu osobu koju si ikada upoznao a da ti je bila nalik na roditelja. Naravno da te je briga.

– VI NE ZNATE KAKO SE OSEĆAM! – zaurla Hari. – VI... SAMO STOJITE TU... VI...

Ali reči više nisu bile dovoljne, a razbijanje stvari nije bilo ni od kakve pomoći. Hteo je da potrči, hteo je samo da trči i da se nikada ne osvrne za sobom, želeo je da bude negde gde neće moći da vidi te bistre plave oči kako zure u njega, to mrsko staro smireno lice. On potrča ka vratima, ponovo zgrabi kvaku i cimnu je.

Ali vrata nisu htela da se otvore.

Hari se okrenu nazad ka Dambldoru.

– Pustite me napolje – reče. Drhtao je od glave do pete.

– Neću – prosto mu odgovori Dambldor.

Nekoliko trenutaka su se gledali.

– Pustite me napolje – ponovi Hari.

– Neću – ponovi Dambldor.

– Ako me ne pustite... ako me ovde zadržite... ako me ne pustite...

– Slobodno nastavi da uništavaš moje stvari – reče Dambldor spokojno. – Ako smem da primetim, ionako ih imam previše.

On obiđe svoj sto i sede za njega, posmatrajući Harija.

– Pustite me napolje – reče Hari po ko zna koji put, glasom koji je bio hladan i smiren, gotovo kao Dambldorov.

– Ne, sve dok ne kažem šta imam – reče Dambldor.

– Da li... da li mislite da hoću... da li mislite da me je biriga... NE TIČE ME SE ŠTA VI IMATE DA KAŽETE! – zagrme Hari. – Ne želim da čujem *ništa* što vi imate

da kažete!

– Saslušaćeš – reče Dambldor odlučno. – Zato što nisi ni upola ljut na mene koliko bi trebalo da budeš. Ako ćeš već da me napadneš, a znam da si veoma blizu da to učiniš, voleo bih da to sasvim zaslužim.

– O čemu vi pričate...?

– *Ja* sam kriv za Sirijusovu smrt – reče Dambldor jasno. – Ili bi, možda, trebalo da kažem, ja sam gotovo sasvim kriv – neću da budem toliko arogantan da preuzimam celu odgovornost na sebe. Sirijus je bio hrabar, pametan i energičan čovek, a takvi ljudi obično nisu zadovoljni kad sede kod kuće, krijući se, ako veruju da su drugi u opasnosti. Uprkos tome, ni na trenutak nisi smeo da poveruješ da je trebalo večeras da odeš u Odsek za misterije. Da sam bio iskren prema tebi, Hari, kao što je trebalo da budem, ti bi odavno znao da će Voldemor možda pokušati da te namami u Odsek za misterije, i večeras nikako ne bi uspeo da te tamo odvuče na prevaru. A Sirijus ne bi morao da pođe za tobom. Krivica za to je moja, i samo moja.

Hari je i dalje stajao s rukom na kvaki, ali više ni sâm toga nije bio svestan. Zurio je u Dambldora, gotovo ne dišući, i slušao, mada je jedva shvatao to što čuje.

– Molim te, sedi – reče Dambldor. To nije bilo naređenje, već molba.

Hari je oklevao, a onda polako krenu duž prostorije, sada prekrivene srebrnim zupčanicima i komadićima drveta, i sede preko puta Dambldorovog stola.

– Da li to znači – reče Fineas Nigelus polako, s Harijeve desne strane – da je moj čukununuk, poslednji iz loze Blekovih, mrtav?

– Da, Finease – reče Dambldor.

– Ne verujem u to – odsečno će Fineas.

Hari okrenu glavu u stranu taman na vreme da vidi Fineasa kako izleće iz svog portreta, znajući da je otišao da poseti svoju drugu sliku u Ulici Grimold. Možda će ići od portreta do portreta, dozivajući Sirijusa kroz kuću...

– Hari, dugujem ti objašnjenje – reče Dambldor. – Objašnjenje grešaka jednog starca. Jer sada shvatam da ono što sam učinio, i ono što nisam, nosi sve znake staračkog posustajanja. Mladost ne može da zna kako starost misli i oseća. Ali starci su sami krivi ako zaborave kako je to biti mlad... a čini se da sam ja to odnedavno zaboravio...

Sunce se sada već valjano pomaljalo. Iznad planina se video rub zaslepljujućenarandžaste, a nebo iznad njega bilo je bezbojno i osvetljeno. Svetlost obasja Dambldora, njegove srebrne obrve i bradu, brazde duboko urezane u njegovo lice.

– Kada sam, pre petnaest godina, video ožiljak na tvom čelu – reče Dambldor – pretpostavio sam šta bi on mogao da znači. Pretpostavio sam da je to možda znak spone koja je stvorena između tebe i Voldemora.

– Profesore, to ste mi već rekli – reče Hari odsečno. Nije ga bilo briga što je drzak. Više ga gotovo ništa nije brinulo.

– Da – reče Dambldor izvinjavajućim tonom. – Da, ali vidiš... neophodno je da počnem od tvog ožiljka. Jer, nedugo pošto si se ponovo priključio magijskom svetu, postalo je očigledno da sam bio u pravu, i da ti ožiljak pruža upozorenja kada ti je Voldemor blizu, ili kada oseća snažne emocije.

– Znam – reče Hari iznureno.

– A ta tvoja sposobnost – da otkriješ Voldemorovo prisustvo čak i kada je maskiran, i da znaš šta oseća kada mu se osećanja uspale – postajala je sve izraženija otkako je Voldemor povratio svoje telo i pune moći.

Hari se nije potrudio ni da klimne glavom. Sve je to već znao.

– Odskora – nastavi Dambldor – zabrinuo sam se da će Voldemor shvatiti da ta veza između vas postoji. I naravno, desilo se da si jednom ušao dovoljno duboko u njegov um i misli da oseti tvoje prisustvo. Govorim, naravno, o noći kada si prisustvovao napadu na gospodina Vizlija.

– Aha, Snejp mi je to rekao – promrmlja Hari.

– *Profesor* Snejp, Hari – ispravi ga Dambldor tiho. – Ali, zar se nisi pitao zašto ti ja nisam to objasnio? Zašto te ja nisam učio Oklumenciji? Zašto te već mesecima nisam ni pogledao?

Hari podiže pogled. Sada je video da Dambldor deluje tužno i umorno.

– Aha – promrmlja on. – Da, pitao sam se.

– Vidiš – nastavi Dambldor – verovao sam da neće proći dugo vremena a Voldemor će pokušati silom da ti prodre u um, da ga pogrešno usmerava i manipuliše tvojim mislima, a nisam bio râd da mu pružim još više razloga za to. Bio sam siguran da bi, ukoliko bi shvatio da je naš odnos bliži od odnosa direktora i đaka – ili da je ikada takav bio – iskoristio prvu priliku da te upotrebi kao sredstvo da me špijunira. Strahovao sam od toga kako bi sve mogao da te upotrebi, strepeo od mogućnosti da će pokušati da te obuzme. Hari, verujem da sam bio u pravu kada sam mislio da će Voldemor pokušati da te iskoristi na takav način. U onim retkim prilikama kada smo bili u bliskom kontaktu, činilo mi se da vidim njegovu senku kako vreba iza tvojih očiju...

Hari se priseti kako mu se činilo kao da u njemu vreba zmija, spremna da napadne, u retkim trenucima kada bi on i Dambldor uspostavili kontakt očima.

– Cilj zbog kojeg je Voldemor želeo da te obuzme, kao što je večeras i pokazao, nije bio moje uništenje, već tvoje. Nadao se, kada te je maločas nakratko zaposeo, da ću ja žrtvovati tebe u nadi da ću ga ubiti. Stoga sam, distancirajući se od tebe, pokušavao da te zaštitim, Hari. Staračka greška...

On duboko uzdahnu. Hari je pustio njegove reči da prolaze mimo njega. Pre nekoliko meseci bio bi veoma zainteresovan da sazna sve ovo, ali sada mu je to bilo besmisleno u poređenju sa zjapećim bezdanom koji je u njemu ostavio gubitak Sirijusa. Ništa od toga više nije bilo važno...

– Sirijus mi je rekao da si osetio kako se Voldemor budi u tebi one noći kada si

imao viziju napada na Artura Vizlija. Odmah sam znao da su se moji najgori strahovi obistinili: Voldemor je shvatio da može da te upotrebi. Da bih te opremio protiv Voldemorovih upada u tvoj um, dogovorio sam ti časove Oklumencije s profesorom Snejpom.

On zastade. Hari je posmatrao sunčevu svetlost, koja je sada polako klizila preko uglačane površine Dambldorovog stola, osvetljavajući srebrnu mastionicu i lepo skerletnocrveno pero. Hari je znao da su portreti oko njega već svi budni i da pomno slušaju Dambldorovo objašnjenje. Čuo bi povremeno šuškanje odora, tiho pročišćavanje grla. Fineas Nigelus još se nije bio vratio...

– Profesor Snejp je otkrio – nastavi Dambldor – da već mesecima sanjaš vrata Odseka za misterije. Voldemor je, naravno, još otkako je povratio svoje telo, bio opsednut mogućnošću da čuje proročanstvo. I pošto su njegove misli neprekidno bile usmerene ka tim vratima, bile su i tvoje, iako nisi znao šta to znači.

– A onda si video Rukvuda, koji je radio u Odseku za misterije pre svog hapšenja, kako govori Voldemoru ono što smo mi sve vreme znali – da su proročanstva u Ministarstvu magije žestoko zaštićena. Samo ljudi na koje se ona odnose mogu ih podići s polica a da ne polude: u ovom slučaju, ili bi sâm Voldemor morao da uđe u Ministarstvo magije, i da rizikuje da se napokon oda – ili bi ti morao da ga uzmeš umesto njega. Zato je postalo još važnije i hitnije da ovladaš Oklumencijom.

– Ali nisam – promrmlja Hari. Rekao je to naglas da bi pokušao da olakša mrtvi teret krivice koji je nosio u sebi: mora da će mu priznanje makar malo olakšati stravičan pritisak koji oseća oko srca. – Ja nisam vežbao, nisam se potrudio, mogao sam da sprečim te svoje snove, Hermiona mi je neprekidno govorila da to vežbam, a da jesam, on nikada ne bi mogao da mi pokaže kuda da idem, i... Sirijus ne bi... Sirijus ne bi...

Hariju nešto puče u glavi: potreba da se opravda, da objasni...

– Probao sam da proverim da li su stvarno zarobili Sirijusa, otišao sam u kancelariju Ambridžove, pričao sam s Kričerom iz kamina, a on mi je rekao da Sirijus nije tu, rekao je da je otišao!

– Kričer te je lagao – reče Dambldor smireno. – Ti nisi njegov gospodar, mogao je da te laže a da ne mora posle sebe da kazni. Kričer je želeo da ti odeš u Ministarstvo magije.

– On... on me je namerno poslao tamo?

– O, da. Bojim se da je Kričer već mesecima služio više no jednog gospodara.

– Kako? – upita Hari tupo. – Već godinama nije izašao iz Ulice Grimold.

– Kričer je ugrabio svoju priliku nedugo pre Božića – reče Dambldor – Kada mu je Sirijus, očigledno, viknuo: 'Marš napolje'. On je poslušao Sirijusove reči, i protumačio to kao naređenje da napusti kuću. Otišao je do jedinog člana porodice Blek kojeg je još uvek poštovao... do Blekove rođake Narcise, sestre Belatriks a žene Lucijusa Melfoja.

– Kako znate sve to? – upita Hari. Srce mu je ubrzano lupalo. Bila mu je muka. Sećao se kako se brinuo zbog Kričerovog čudnovatog odsustva tokom Božića, setivši se kako se ponovo pojavio na tavanu...

– Kričer mi je sinoć rekao – odgovori Dambldor. – Vidiš, kada si profesoru Snejpu uputio ono zagonetno upozorenje, on je shvatio da si imao viziju Sirijusa utamničenog u dubini Odseka za misterije. I on je, kao i ti, smesta pokušao da kontaktira Sirijusa. Moram da ti objasnim da članovi Reda Feniksa imaju pouzdanije metode komuniciranja od kamina u kancelariji Dolores Ambridž. Profesor Snejp je otkrio da je Sirijus živ i bezbedan u Ulici Grimold.

– Međutim, kada se ti nisi vratio s puta u Šumu s Dolores Ambridž, profesor Snejp je posumnjao da ti možda još uvek veruješ kako je Sirijus zatočenik Lorda Voldemora. Smesta je uzbunio određene članove Reda.

Dambldor duboko uzdahnu i nastavi: – Kada je Snejp uspostavio kontakt, u sedištu su bili Alastor Ćudljivko, Nimfadora Tonks, Kingsli Okovgrom i Remus Lupin. Svi su se složili da ti odmah priskoče u pomoć. Profesor Snejp je zahtevao da Sirijus ostane, pošto je neko morao da ostane u sedištu, da meni ispriča šta se dogodilo jer je trebalo da stignem svakog časa. U međuvremenu je on, profesor Snejp, nameravao da pročešlja Šumu u potrazi za tobom.

– Ali Sirijus nije želeo da ostane u pozadini, dok drugi kreću u potragu za tobom. Naložio je Kričeru da me izvesti šta se dogodilo. I stoga, kada sam stigao u Ulicu Grimold, nedugo pošto su svi otišli u Ministarstvo, vilenjak mi je saopštio – grohotom se smejući – gde je Sirijus otišao.

– Smejao se? – reče Hari šupljim glasom.

– O, da – reče Dambldor. – Vidiš, Kričer nije mogao da nas potpuno izda. On nije čuvar tajni Reda, i nije mogao Melfojevima da oda naše prebivalište, niti poverljive planove Reda, jer mu je bilo zabranjeno da ih ikome otkrije. Bio je vezan čarolijom svoje vrste, što znači da nije smeo da se ogluši o direktno naređenje svog gospodara, Sirijusa. Ali je Narcisi dao informacije koje su bile veoma dragocene Voldemoru, a koje su Sirijusu pak delovale i suviše trivijalno da bi i pomislio da mu zabrani da ih ponovi.

– Kakve?

– Recimo činjenicu da si ti Sirijusu najvažnija osoba na celom svetu – reče Dambldor tiho. – Ili to da si počeo Sirijusa da smatraš mešavinom oca i brata. Voldemor je, naravno, već znao da je Sirijus u Redu, i da ti znaš gde je on – ali Kričerove informacije su ga naterale da shvati da je Sirijus Blek jedina osoba za koju bi sve učinio da je spaseš.

Harijeve usne bile su hladne i utrnule.

– Dakle... kada sam sinoć upitao Kričera da li je Sirijus tu...

– Melfojevi su mu – nesumnjivo po Voldemorovim instrukcijama – rekli da mora pronaći način da drži Sirijusa podalje kada ti budeš doživeo viziju da ga muče. Tako

bi, ako ti odlučiš da vidiš je li Sirijus kod kuće ili nije, Kričer mogao da se pretvara da ovaj nije tu. Kričer je juče povredio hipogrifa Bakbika i, u trenutku kada si se pojavio u kaminu, Sirijus je bio na spratu, baveći se oko njega.

Hariju kao da je ponestajalo vazduha u plućima. Disanje mu je bilo brzo i plitko.

– A Kričer vam je sve to rekao... i nasmejao se? – reče on promuklo.

– Nije želeo da mi kaže – reče Dambldor. – Ali sam i sâm dovoljno spretan legilimens da znam kada me neko laže pa sam ga... ubedio... da mi ispriča celu priču, pre nego što sam se zaputio u Odsek za misterije.

– A Hermiona – prošaputa Hari, stegnuvši šake u hladne pesnice na svojim kolenima – Hermiona nam je neprekidno govorila da budemo fini prema njemu...

– I bila je potpuno u pravu, Hari – reče Dambldor. – Kada smo odabrali Ulicu Grimold broj dvanaest za naše sedište, upozorio sam Sirijusa da prema Kričeru mora da se ophodi s blagonaklonošću i poštovanjem. Takođe sam mu rekao da bi Kričer mogao da bude opasan po nas. Ne verujem da me je Sirijus ozbiljno shvatio, niti da je ikada pomislio kako i Kričer može biti biće s dubokim osećanjima, poput ljudskih...

– Nemojte da krivite... nemojte tako da... govorite... o Sirijusu, kao da je... – Hari poče da gubi dah, nije mogao propisno da izgovori reči, ali bes koji je bio nakratko splasnuo ponovo se rasplamsa u njemu: neće dopustiti Dambldoru da kritikuje Sirijusa. – Kričer je lažljivi... pogani... zaslužio je...

– Kričer je onakav kakvim su ga čarobnjaci načinili, Hari – reče Dambldor. – Da, treba ga sažaljevati. Život mu je bio jad i beda, baš kao i tvom prijatelju Dobiju. Bio je primoran da izvršava Sirijusove naredbe jer je Sirijus bio poslednji član porodice čiji je bio rob, ali nije osećao nikakvu istinsku lojalnost prema njemu. I kakve god bile Kričerove mane, mora se priznati da Sirijus nije učinio ništa da Kričeru olakša život...

– NE GOVORITE TAKO O SIRIJUSU! – povika Hari.

Ponovo je skočio na noge, pobesneo, spreman da skoči na Dambldora, koji očigledno uopšte nije razumeo ni Sirijusa, niti koliko je on bio hrabar, koliko je propatio...

– A šta je sa Snejpom? – siknu Hari. – O njemu ne govorite, je li? Kada sam mu rekao da je Voldemor zarobio Sirijusa, on mi se samo iskezio, po običaju...

– Hari, i sâm znaš da profesor Snejp nije imao drugog izbora pred Dolores Ambridž nego da se pretvara da te ne shvata ozbiljno – reče Dambldor strpljivo – ali, kao što sam ti već objasnio, obavestio je članove Reda što je pre mogao o onome što si mu rekao. On je taj koji je zaključio kuda si otišao, kada se nisi vratio iz Šume. Takođe je profesorki Ambridž dao lažni veritaserum kada je pokušavala da te prisili da joj odaš Sirijusovo prebivalište.

Hari ostade gluv za to. Osećao je divlje zadovoljstvo dok je krivio Snejpa, činilo mu se da tako umanjuje sopstveni osećaj užasne krivice, i želeo je da se Dambldor složi s njim.

– Snejp... Snejp se r-rugao Sirijusu što ostaje u kući... tvrdio je da je Sirijus kukavica...

– Sirijus je bio odveć star i pametan da bi dozvolio da ga takve bedne provokacije povrede – reče Dambldor.

– Snejp je prestao da mi drži časove Oklumencije! – zareža Hari. – Izbacio me je iz svoje kancelarije!

– Svestan sam toga – reče Dambldor sumorno. – Već sam rekao da je bila greška što te nisam sâm podučavao, iako sam tada bio siguran da ništa ne bi moglo biti opasnije od toga da otvoriš svoj um ka Voldemoru dok si u mom prisustvu...

– Snejp je sve činio još gorim, ožiljak bi me uvek mnogo jače boleo posle časova kod njega... – Hari se seti Ronovih komentara na tu temu i nastavi – ... kako uopšte znate da on nije pokušavao da me još više oslabi za Voldemora, da mu olakša da mi uđe u...

– Ja verujem Severusu Snejpu – prosto će Dambldor. – Ali sam zaboravio – još jedna staračka greška – da neke rane zadru i suviše duboko da bi potpuno zacelile. Mislio sam da će profesor Snejp moći da prevaziđe svoja osećanja prema tvom ocu... pogrešio sam.

– Ali to je u redu, je li? – povika Hari, ignorišući preneražena lica i neodobravajuće mrmljanje portreta sa zidova. – U redu je da Snejp mrzi moga tatu, ali nije u redu da Sirijus mrzi Kričera?

– Sirijus nije mrzeo Kričera – reče Dambldor. – Smatrao ga je slugom koji nije dostojan pažnje. Ravnodušnost i nemar često nanose više štete od čiste mržnje... fontana koju smo večeras uništili govorila je laž. Mi čarobnjaci smo predugo zloupotrebljavali i zlostavljali svoju sabraću, i sada žanjemo to što smo posejali.

– ZNAČI SIRIJUS JE DOBIO ONO ŠTO JE ZASLUŽIO, JE LI? – zaurla Hari.

– To nisam rekao, niti ćeš me ikada čuti da to izgovaram – odgovori mu Dambldor tiho. – Sirijus nije bio okrutan čovek, uglavnom je bio blagonaklon prema kućnim vilenjacima. Nije nimalo voleo Kričera jer je Kričer bio živi podsetnik na dom koji je Sirijus mrzeo.

– Da, mrzeo ga je! – reče Hari, promuklim glasom, okrećući leđa Dambldoru i udaljavajući se. Sunce je sada jarko obasjavalo sobu, a svi portreti su ga pratili pogledom dok je hodao, ni sam ne znajući šta radi, uopšte ne primećujući kancelariju pred sobom. – A vi ste ga naterali da bude zatočen u onoj kući, koju je mrzeo, zato je i hteo da izađe sinoć...

– Pokušavao sam da održim Sirijusa u životu – reče Dambldor tiho.

– Ljudi ne vole da su zatvoreni! – reče Hari besno, naglo se okrenuvši ka njemu. – Meni ste to priredili celog prošlog leta...

Dambldor sklopi oči i ukopa lice u svoje dugoprste šake. Hari ga je posmatrao, ali ga taj, za Dambldora nekarakterističan, znak iscrpljenosti, tuge, ili čega god već nimalo nije smekšao. Štaviše, osećao je još veći bes što Dambldor pokazuje znake

slabosti. Ne bi smeo da bude slab, ne sada kada Hari namerava da besni i viče na njega.

Dambldor spusti šake i osmotri Harija kroz svoje polumesečaste naočari.

– Vreme je – reče on – da ti kažem ono što je trebalo da ti saopštim pre pet godina, Hari. Molim te sedi. Reći ću ti sve. Zauzvrat tražim samo malo strpljenja. Imaćeš prilike da besniš na mene – da radiš šta god ti je volja – kada završim. Ja te neću sprečavati.

Hari ga je na trenutak streljao pogledom, a onda se baci na stolicu preko puta Dambldora, čekajući.

Dambldor se na trenutak zagleda koz prozor, ka suncem osvetljenom imanju zamka, a zatim ponovo pogleda u Harija i reče: – Pre pet godina, stigao si na Hogvorts, Hari, bezbedan i čitav, baš kao što sam planirao i nameravao. Pa... ne baš čitav. Propatio si. Znao sam da hoćeš, još onda kada sam te ostavio na pragu kod tetke i teče. Znao sam da sam te osudio na deset mračnih i teških godina.

On zastade. Hari ništa ne reče.

– Možda ćeš upitati – i to s dobrim razlogom – zašto je moralo da bude tako. Zašto nije mogla da te primi neka čarobnjačka porodica? Mnogi bi to učinili, i više nego rado, bila bi im čast i zadovoljstvo da te podižu kao svog sina.

– Moj odgovor je da mi je preče od svega bilo da te održim u životu. Bio si u velikoj opasnosti, ali sam izgleda samo ja shvatao u kolikoj. Voldemor je samo nekoliko sati pre toga bio poražen, ali njegove pristalice – a mnogi od njih bili su strašni gotovo kao i on – i dalje su bile na slobodi, ljute, očajne i nasilne. I morao sam da donesem odluku, uzimajući u obzir i godine koje će uslediti. Da li sam verovao da je Voldemor zauvek nestao? Ne. Nisam znao hoće li proći deset, dvadeset ili pedeset godina pre nego što se vrati, ali sam bio siguran da hoće, a bio sam i siguran, znajući ga dobro, da se neće smiriti dok te ne bude ubio.

– Znao sam da je Voldemorovo poznavanje magije možda čak sveobuhvatnije nego veština bilo kog drugog čarobnjaka na planeti. Znao sam da čak ni moje najkomplikovanije i najsloženije čini ne bi bile neraskidive ako bi ikada povratio svoju punu moć.

– Ali znao sam, takođe, i gde leže Voldemorove slabosti. Stoga sam doneo odluku. Bićeš zaštićen drevnom magijom, za koju on zna, koju prezire i koju je, stoga, oduvek potcenjivao – na svoju štetu. Govorim, naravno, o činjenici da je tvoja majka poginula da bi te spasila. Dala ti je trajnu zaštitu kakvu on nikada nije očekivao, zaštitu koja i dan-danas teče tvojim venama. Zato sam se pouzdao u tvoje majke krv. Poverio sam te njenoj sestri, njenom jedinom preživelom rođaku.

– Ona me ne voli – odmah će Hari. – Briga nju za...

– Ali te je prihvatila – prekide ga Dambldor. – Možda te je prihvatila besno gunđajući, nevoljno, ogorčeno, ali te je ipak prihvatila, a učinivši to zapečatila je čin koju sam na tebe bacio. Žrtva tvoje majke napravila je od krvnog srodstva najjači štit

koji sam mogao da ti pružim.

– Ja i dalje ne...

– Dok god možeš da nazoveš domom mesto gde boravi krv tvoje majke, Voldemor te u njemu ne može dodirnuti niti povrediti. On je prolio njenu krv, ali ona živi u tebi i njenoj sestri. Njena krv postala je tvoje utočište. Moraš da se vraćaš tamo samo jedanput godišnje, ali dok god možeš to mesto da nazoveš svojim domom, dok god si tamo, on te ne može povrediti. Tvoja tetka to dobro zna. Objasnio sam joj šta sam učinio, u pismu koje sam ostavio zajedno s tobom na njenom kućnom pragu. Ona zna da te je time što te je držala u kući verovatno održala u životu poslednjih petnaest godina.

– Čekajte – reče Hari. – Stanite malo.

On se uspravi u svojoj stolici, zureći u Dambldora.

– Vi ste poslali ono pismo, Drekavca. Vi ste joj rekli da se seti... bio je to vaš glas...

– Pomislio sam – reče Dambldor, neznatno nakrivivši glavu u stranu – da će joj možda biti potreban podsetnik na pakt koji je zapečatila kada te je primila. Podozrevao sam da bi napad dementora mogao da je navede da razmišlja o opasnostima koje je vrebaju ako te zadrži kao usvojenika.

– Tako je i bilo – reče Hari tiho. – Pa... više je to bio moj teča nego ona. Hteo je da me izbaci na ulicu, ali pošto je stigao Drekavac, ona... rekla je da moram da ostanem.

Na trenutak se zagleda u pod, a onda reče: – Ali kakve to ima veze sa...

Nije mogao da izgovori Sirijusovo ime.

– A onda, pre pet godina – nastavi Dambldor, kao da uopšte nije zastao u svom pripovedanju – ti si stigao na Hogvorts i, mada nisi bio sit i veseo koliko bih voleo, ipak si bio živ i zdrav. Nisi bio baš prinčevski tretiran, ali bio si normalan dečak koliko su ti to okolnosti dozvoljavale da budeš. Do tog trenutka, moj plan je savršeno funkcionisao.

– A onda... pa, i sâm se sećaš događaja s tvoje prve godine na Hogvortsu, možda čak i jasnije od mene. Veličanstveno si pokazao da si dorastao izazovu s kojim si se suočio, i ranije – mnogo ranije – nego što sam očekivao našao si se licem u lice s Voldemorom. Ponovo si preživeo. Učinio si i više od toga. Odložio si njegov ponovni uspon ka punoj snazi i moći. Borio si se kao čovek. Bio sam... ponosniji na tebe nego što mogu da iskažem.

– A ipak, u mom divnom planu postojala je jedna mana – reče Dambldor. – Očigledna mana, tako da sam ja još onda znao da će nas ona jednog dana možda sve osuditi na propast. Doduše, znajući koliko je važno da moj plan uspe, rekao sam sebi da neću dopustiti da ga ta slabost upropasti. Samo sam ja mogao to da sprečim, stoga sam morao da budem jak. A tu je bio i moj prvi test, dok si ti ležao u bolničkom krilu, malaksao posle svog sukoba s Voldemorom.

– Ne razumem šta govorite – reče Hari.

– Zar se ne sećaš da si me, dok si ležao u bolničkom krilu, pitao zašto je Voldemor pokušao da te ubije kada si bio beba?

Hari klimnu glavom.

– Da li je tada trebalo da ti kažem?

Hari se zagleda u plave oči pred sobom i ne reče ništa, ali srce mu je ponovo uzlupalo.

– Još uvek ne vidiš slabost u mom planu? Ne... možda ne. Pa, kao što znaš, odlučio sam da ti ne odgovorim. S jedanaest godina, rekao sam sebi, previše si mlad da znaš. Nisam ni nameravao da ti kažem istinu u tim godinama. Ta spoznaja bila bi ti preteška u tako mladom uzrastu.

– Trebalo je da još onda prepoznam znake opasnosti. Trebalo je da se upitam zašto me nije uznemirilo to što si ti već i sâm postavio pitanje na koje sam dobro znao da ću jednoga dana morati da ti pružim užasavajuć odgovor. Trebalo je da primetim da sam bio i suviše srećan što to ne moram da učinim baš tog dana... bio si mlad... i suviše mlad.

– I tako dolazimo do tvoje druge godine na Hogvortsu, kada si se ponovo suočio s izazovima s kakvima se čak ni odrasli čarobnjaci nisu mogli izboriti. Ponovo si dokazao da si bolji nego što sam ikada mogao i da sanjam. Međutim, nisi me ponovo upitao zašto ti je Voldemor ostavio taj ožiljak na čelu. Razgovarali smo o tvom ožiljku, o da... došli smo veoma blizu samoj temi. Zašto ti nisam rekao sve?

– Pa, činilo mi se da dvanaest godina teško da je nešto bolje od jedanaest za takvo saznanje. Dopustio sam ti da me napustiš, krvav, iznuren, ali radostan, a ako sam i osetio bolni grč nelagodnosti, misleći da je možda ipak trebalo da ti tada kažem, ubrzo sam ga potisnuo. Vidiš, još uvek si bio tako mlad, a ja nisam imao srca da ti pokvarim tu noć trijumfa...

– Vidiš li, Hari? Da li sad vidiš grešku u mom briljantnom planu? Upao sam u zamku koju sam i sâm predvideo, za koju sam sebi rekao da ću je izbeći, da moram da je izbegnem.

– Ne razumem...

– Previše sam brinuo za tebe – reče Dambldor kratko. – Više sam brinuo o tvojoj sreći, nego o tome da saznaš istinu; više sam brinuo za tvoj duševni mir, nego za svoj plan; više sam brinuo za tvoj život, nego za sve druge živote koji bi mogli biti izgubljeni ako taj plan propadne. Drugim rečima, poneo sam se tačno onako kako Voldemor očekuje da se mi, budale koje umeju da vole, ponašamo.

– Mogu li da se odbranim? Posle svega što si propatio, čikam svakoga ko bi te posmatrao pomno kao što sam ja to činio – a posmatrao sam te pažljivije nego što možeš i da zamisliš – da kaže kako ne bi poželeo da te poštedi dodatnog bola. Šta me se ticalo što će mnogobrojni bezimeni i bezlični ljudi i stvorenja stradati u neizvesnoj budućnosti, samo da si mi ti uvek, sada i ovde, živ, zdrav i srećan? Nisam ni sanjao da

ću ikada imati takvu osobu kraj sebe.

– Došla je i treća godina tvog školovanja. Posmatrao sam te izdaleka kada si se borio da odbiješ dementore, kada si pronašao Sirijusa, shvatio šta je on, i spasao ga. Da li je tada trebalo sve da ti kažem, u trenutku kada si pobedonosno oteo svog kuma iz ralji Ministarstva? Ali pošto si tada imao već trinaest godina, ponestajalo mi je izgovora. Koliko god bio mlad, već si dokazao da si izuzetan. Savest mi je bila nečista, Hari. Znao sam da će uskoro kucnuti čas...

– A onda si prošle godine izašao iz lavirinta pošto si upravo video Sedrika Digorija kako umire, pošto si i sâm za dlaku izbegao smrt... a ja ti opet nisam rekao, iako sam znao da ću, sada kada se Voldemor vratio, to morati da učinim vrlo brzo. Tek sada, večeras, znam da si već dugo spreman za saznanje koje sam toliko dugo krio od tebe, jer si dokazao da je mnogo ranije trebalo da prenesem taj teret na tebe. U svoju odbranu mogu jedino da dodam da sam te posmatrao kako se boriš, opterećen s daleko više briga i muka no ijedan drugi učenik koji je prošao kroz ovu školu, i zato nisam imao srca da ti dodam još jedan teret – i to najveći od svih.

Hari sačeka da Dambldor nastavi, ali ovaj to ne učini.

– I dalje ne razumem.

– Kada si bio dete, Voldemor je pokušao da te ubije zbog proročanstva izrečenog nedugo pre tvog rođenja. Znao je za to proročanstvo, ali ne i za njegov potpuni sadržaj. Namerio se da te ubije dok si još beba verujući da time ispunjava uslove proročanstva. Tek kada se kletva koja je trebalo da te ubije vratila ka njemu, otkrio je, na svoju veliku štetu, da je pogrešio. I tako, čim je povratio svoje telo, a pogotovu otkako si mu prošle godine pobegao, čvrsto je rešio da čuje celo to proročanstvo. To je bilo oružje za kojim je tako mukotrpno tragao još od svog povratka: saznanje kako da te uništi.

Sunce je sada već sasvim izašlo. Dambldorova kancelarija kupala se u njegovim zracima. Staklena vitrina u kojoj je počivao mač Godrika Grifindora svetlela je belim, bleštavim sjajem, komadići instrumenata koje je Hari pobacao po podu svetlucali su poput kapi kiše, a iza njega, beba Foks ispuštala je nežne cvrkutave zvuke u svom gnezdu od pepela.

– Proročanstvo je razbijeno – reče Hari tupo. – Vukao sam Nevila uz one stepenice u... u sobi gde se nalazio lučni prolaz, kada mi se pocepala odora i ono je palo...

– Stvar koja se razbila samo je zapis proročanstva koji je čuvao Odsek za misterije. Ali proročanstvo je nekome bilo izrečeno, a ta osoba ima sredstva da ga se celog priseti.

– Ko ga je čuo? – upita Hari, mada mu se činilo da već i sâm zna odgovor.

– Ja – reče Dambldor. – Jedne hladne, kišne noći pre šesnaest godina, u krčmi *Veprova glava*, u sobi iznad šanka. Otišao sam tamo da vidim kandidata za mesto profesora Predskazivanja, iako nisam nameravao da zadržim predmet Predskazivanja

u školi. Kandidatkinja je, međutim, bila čukun-čukununuka veoma poznate i darovite proročice, te sam smatrao da mi učtivost nalaže da je vidim. Razočarao sam se. Činilo mi se da ona sama ne poseduje ni trunku vidovnjačkog dara. Rekao sam joj, vrlo ljubazno, bar se nadam, da mislim kako nije pogodna za to mesto. Okrenuo sam se da odem.

Dambldor ustade i prođe pored Harija do crne vitrine koja je stajala kraj Foksovog stalka. Sagnuo se, skinuo rezu i odatle izvadio plitku kamenu zdelu runama izrezbarenim duž ivice, u kojoj je Hari video svog oca kako muči Snejpa. Dambldor se vrati do stola, stavi Sito-za-misli na njega i pridiže štapić do slepoočnice. Iz nje izvuče srebrne niti misli, nežne poput paučine, koje su se prilepile za štapić, i stavi ih u zdelu. Potom sede za svoj sto i na trenutak stade da posmatra svoje misli kako se kovitlaju i lebde unutar Sita-za-misli. A onda, uz uzdah, podiže štapić i njegovim vrhom promeša srebrnastu tvar.

Iz nje izraste figura, obmotana šalovima, očiju strašno uvećanih iza naočara, i stade polako da se okreće, sa stopalima u zdeli. Ali kada je Sibil Treloni progovorila, nije to bio njen uobičajni nestvarni, mistični glas, već grubi, promukli tonovi kakve je Hari samo jedanput ranije čuo da koristi:

– Onaj ko ima moć da porazi Mračnog gospodara se približava... rođen od onih koji su mu triput prkosili, rođen u trenutku umiranja sedmog meseca... i Mračni gospodar će ga obeležiti kao sebi ravnog, ali će ovaj imati moć za koju Mračni gospodar ne zna... i jedan mora umreti od ruke drugog, jer dok jedan ne umre, drugi neće moći da živi... onaj koji ima moć da porazi Mračnog gospodara rodiće se kad sedmi mesec bude na samrti...

Polako se obrćući, profesorka Treloni utonu nazad u srebrnu masu ispod sebe, i nestade.

Tišina u kancelariji bila je potpuna. Ni Dambldor, ni Hari, niti ijedan od portreta nisu mogli ni da pisnu. Čak je i Foks zanemeo.

– Profesore Dambldor? – reče Hari veoma tiho, jer je Dambldor delovao potpuno izgubljen u mislima, zagledan u Sito-za-misli. – To... da li to znači... šta to znači?

– Znači – reče Dambldor – da je jedina osoba koja ima iole šanse da zauvek pobedi Lorda Voldemora rođena krajem jula, pre gotovo šesnaest godina. Tog dečaka mogli su da izrode roditelji koji su već tri puta prkosili Voldemoru.

Hari je osećao kao da se nešto strašno nadvija nad njim. Ponovo mu je bilo teško da diše.

– Znači da sam to... ja?

– Čudna je stvar, Hari – reče on nežno – što to nije moralo da se odnosi na tebe. Sibilino proročanstvo moglo je da se primeni na dva dečaka, oba rođena krajem jula te godine. Obojici su roditelji bili u Redu Feniksa i tri puta su za dlaku pobegli

Voldemoru. Jedan dečak si, naravno, bio ti. Drugi je bio Nevil Longbotom.

– Ali onda... ali, zašto je onda moje ime bilo na proročanstvu, a Nevilovog nije bilo?

– Zvanična zabeleška je preimenovana kada te je Voldemor napao kao bebu – reče Dambldor. – Čuvaru Dvorane proročanstava činilo se očiglednim da je Voldemor pokušao da te ubije zato što je znao da jedino ti možeš biti taj na koga je Sibil mislila.

– Znači... možda to ipak nisam ja? – upita Hari.

– Bojim se – reče Dambldor polako, kao da s naporom izgovara svaku reč – da nema nikakve sumnje da to ipak jesi ti.

– Ali rekli ste... i Nevil je rođen krajem jula... a i njegovi mama i tata...

– Zaboravljaš na sledeći deo proročanstva, poslednju odliku dečaka koji će moći da porazi Voldemora... Voldemor će ga lično *obeležiti kao sebi ravnog*. Što je i učinio, Hari. Izabrao je tebe, a ne Nevila. Dao ti je ožiljak koji se pokazao i kao blagoslov i kao kletva.

– Ali možda je on pogrešno izabrao! – reče Hari. – Možda je obeležio pogrešnu osobu!

– Izabrao je dečaka za kojeg je verovao da će mu predstavljati veću pretnju – reče Dambldor. – Obrati pažnju na sledeće, Hari: nije odabrao Čistokrvnog (koji je, prema njegovim ubeđenjima, jedina vrsta čarobnjaka koji treba da postoji), već polukrvnog, kao što je i on sâm. Video je sebe u tebi i pre nego što te je prvi put ugledao, a obeleživši te tim ožiljkom nije te ubio, kao što je nameravao, već ti je dao moći, i budućnost, koji su ti omogućile da mu umakneš ne jednom, već četiri puta do sada – nešto što ni tvoji roditelji, ni Nevilovi, nikada nisu uspeli.

– Zašto je to onda uopšte učinio? – upita Hari, koji je osećao utrnulost i hladnoću. – Zašto je pokušao da me ubije dok sam bio beba? Trebalo je da sačeka da odrastemo i da vidi ko deluje opasnije, Nevil ili ja, pa da onda ubije onog pravog...

– To bi, u svakom slučaju, bio najpraktičniji redosled – reče Dambldor – međutim Voldemorove informacije o proročanstvu bile su nepotpune. Krčma *Veprova glava*, koju je Sibila izabrala zbog skromne cene, oduvek je privlačila, da tako kažemo, mnogo zanimljiviju klijentelu nego *Tri metle*. A kao što ste ti i tvoji prijatelji otkrili na svoju štetu, a i ja na moju te sudbonosne noći, to je mesto gde uvek postoji mogućnost da vas još neko čuje. Naravno, kada sam krenuo da se sastanem sa Sibilom Treloni, nisam ni sanjao da ću čuti išta što bi bilo opasno da i neko drugi čuje. Ja... mi... imali smo sreće što je prisluškivač otkriven čim je krenula da izgovara proročanstvo, i ubrzo zatim izbačen iz krčme.

– Tako da je čuo samo...?

– Čuo je samo početak proročanstva, deo koji predskazuje rođenje dečaka čiji su roditelji triput prkosili Voldemoru, u julu. Shodno tome, nije mogao da upozori svog gospodara da će napadom na tebe rizikovati da ti prebaci sopstvene moći, obeleživši te kao sebi ravnog. Zbog toga Voldemor nije ni slutio u kakvu opasnost srlja kada te je

napao, nije ni slutio da bi bilo mudrije da sačeka, da sazna više. Nije znao da ćeš ti posedovati *moć za koju Mračni gospodar ne zna*...

– Ali ja je ne posedujem! – reče Hari, prigušenim glasom. – Ja nemam nikakvu moć koju on nema, večeras nisam mogao da se borim kao on, ja ne mogu da obuzimam ljude ni... ni da ih ubijam...

– Postoji jedna soba u Odseku za misterije – prekide ga Dambldor – koja je stalno zaključana. U njoj se nalazi sila istovremeno divnija i strašnija od smrti, od ljudskog intelekta, od sila prirode. To je možda i najmisterioznija stvar među mnogobrojnim misterijama koje se tamo proučavaju. Moć sadržana u toj sobi ista je ona koju ti poseduješ u tako silnoj meri, a koju Voldemor uopšte nema. Ta moć te je noćas naterala da odeš da spasiš Sirijusa. Ta moć te je takođe spasila da te Voldemor ne obuzme, jer nije mogao da podnese da prebiva u telu prepunom sile koju on toliko prezire. Na kraju krajeva, nije ni bilo važno možeš li da zatvoriš svoj um pred njim, ili ne. Upravo tvoje srce te je spasilo.

Hari sklopi oči. Da nije otišao da spase Sirijusa, Sirijus ne bi poginuo... Više da odloži trenutak kada će ponovo morati da razmišlja o Sirijusu, Hari upita, iako ga se odgovor nije mnogo ticao: – A kraj proročanstva... bilo je nešto o tome kako *dok jedan ne umre*...

– ... *drugi neće moći da živi* – dovrši Dambldor.

– Onda – reče Hari, izvlačeći reči iz, kako mu se činilo, ogromnog bunara očaja u sebi – da li to znači da... da će jedan od nas dvojice morati da ubije drugog... na samom kraju?

– Da – reče Dambldor.

Dugo vremena nijedan od njih dvojice nije progovarao. Negde daleko, iza zidova kancelarije, Hari je mogao da čuje glasove, možda učenika koji silaze u Veliku salu na rani doručak. Izgledalo mu je nemoguće da na svetu još uvek postoje ljudi koji i dalje imaju potrebu za hranom, koji se smeju, koji ne znaju, niti ih je briga, da je Sirijus Blek zauvek nestao. Činilo mu se da je Sirijus udaljen već milionima kilometara. Čak i sada, jedan deo Harija još uvek je verovao da bi, kada bi razvukao onaj veo, zatekao Sirijusa kako gleda u njega, pozdravljajući ga, možda, svojim smehom sličnim lavežu...

– Mislim da ti dugujem još jedno objašnjenje, Hari – reče Dambldor oklevajući. – Možda si se pitao zašto te nisam izabrao za asistenta? Moram priznati... da sam mislio... kako već imaš dovoljno odgovornosti na svojim plećima.

Hari podiže pogled ka njemu i spazi suzu kako se sliva niz Dambldorovo lice, nestajući u njegovoj dugoj srebrnoj bradi.

38. Drugi rat počinje

ONAJ KOJI SE NE SME IMENOVATI SE VRATIO

U kratkoj izjavi u petak veče, ministar magije Kornelijus Fadž potvrdio je da se Onaj Koji Se Ne Sme Imenovati vratio u ovu zemlju, i da je ponovo aktivan.

– S velikim žaljenjem moram da potvrdim da je čarobnjak koji sebe zove Lord – ma, znate i sami na koga mislim – živ, i ponovo među nama – rekao je Fadž, delujući umorno i usplahireno dok se obraćao reporterima. – S gotovo podjednakim žaljenjem objavljujem da je došlo do masovne pobune dementora iz Askabana, koji su odbili dalju poslušnost Ministarstvu. Verujemo da dementori trenutno primaju naređenja od Lorda... znate već.

– Molimo magijsku populaciju da bude na oprezu. Ministarstvo trenutno štampa vodiče za osnovnu kućnu i ličnu odbranu, koji će narednog meseca biti besplatno dostavljeni svim čarobnjačkim domovima.

Ministrovu izjavu čarobnjačka zajednica dočekala je s užasom i zabrinutošću jer je Ministarstvo do prošle srede u svojim saopštenjima

uveravalo da 'nema nikakve istine u upornim glasinama da Znate-Već-Ko ponovo operiše među nama'.

Detalji događaja koji su doveli do ovakve promene u stavu Ministarstva još uvek su nejasni, iako se veruje da je Onaj Koji Se Ne Sme Imenovati, praćen odabranom grupom sledbenika (poznatiji kao Smrtožderi) upao u sâmo Ministarstvo magije u četvrtak uveče.

– Albus Dambldor, odskora reimenovani direktor Hogvortske škole za veštičarenje i čarobnjaštvo, ponovoprimljeni član Međunarodne konfederacije čarobnjaka i ponovopostavljeni vrhovni veštac Vizengamota, do sada nije bio u mogućnosti da komentariše. On je tokom poslednjih godinu dana uporno tvrdio da Znate-Već-Ko nije mrtav, kao što su svi verovali i nadali se, već da regrutuje sledbenike za novi pokušaj da se dočepa vlasti. U međuvremenu, 'Dečak koji je preživeo'...

– Eto ti ga nà, Hari, znala sam da će nekako i tebe ubaciti u celu priču – reče Hermiona, pogledavši ga preko vrha novina.

Bili su u bolničkom krilu. Hari je sedeo na rubu Ronovog kreveta, i obojica su slušali Hermionu kako naglas čita naslovnu stranu *Nedeljnog proroka*. Džini, čiji je polomljeni članak Madam Pomfri zacelila za tren oka, sklupčala se u podnožju Hermioninog kreveta. Nevil, čiji je nos na isti način vraćen na normalnu veličinu i oblik, sedeo je u stolici između dva kreveta, a Luna, koja je navratila u posetu stežući najnovije izdanje *Cepidlake*, čitala je časopis naopačke, očigledno ne upijajući ni reč onoga što je Hermiona govorila.

– A sada je ponovo 'Dečak koji je preživeo', je li? – reče Ron smrknuto. – Više nije tamo neki 'poremećeni razmetljivac', a?

On zgrabi punu šaku čokoladnih žabica s ogromne gomile na svom noćnom stočiću, baci po nekoliko komada Hariju, Džini i Nevilu, a zatim zubima pokida omotač sa svoje kesice. Na podlakticama je još uvek imao modrice, na mestima gde su se pipci onog mozga obmotali oko njega. Prema rečima Madam Pomfri, misli bi mogle da ostave dublje ožiljke od bilo čega drugog, mada se, otkako je počela da primenjuje obilne količine zaboravljačke pomade doktora Zaboravka, činilo da mu se stanje poboljšava.

– Da, sada su ti stvarno naklonjeni, Hari – reče Hermiona, prelazeći pogledom niz ostatak članka. – *Usamljeni glas istine... smatran za neuravnoteženog, a ipak se nijedanput nije pokolebao u svemu što je pričao... prisiljen da se nosi s porugom i klevetama*... Hmm – reče ona, mršteći se – vidim, ne spominju činjenicu da su baš oni iz *Proroka* ti koji su te klevetali i rugali ti se...

Ona se malčice trže i prisloni šaku sebi na rebra. Kletva koju je Dolohov bacio na nju, iako manje efikasna no što bi bila da je čin izgovorio naglas, svejedno je izazvala, prema rečima Madam Pomfri, „dovoljno štete sama po sebi". Hermiona je

svakoga dana morala da pije deset različitih vrsta napitaka, ali joj je bilo sve bolje, i dosadilo joj je bolničko krilo.

– *Znate-Već-Čiji najnoviji pokušaj preuzimanja vlasti, strane dva, tri i četiri, Šta je Ministarstvo trebalo da nam kaže, strana pet, Zašto niko nije slušao Albusa Dambldora, strane šest, sedam, osam, Ekskluzivni intervju s Harijem Poterom, strana devet*... Pa – reče Hermiona, presavijajući novine i bacajući ih u stranu – svakako su dobili dovoljno tema za pisanje. A ni intervju s Harijem nije ekskluzivan, to je isti onaj koji se pojavio u *Cepidlaki* pre par meseci...

– Tata im ga je prodao – reče Luna izgubljeno, okrećući stranicu Cepidlake. – A pride je i dobio veoma dobru cenu za njega, tako da ovog leta pravimo ekspediciju po Švedskoj, da vidimo možemo li da ulovimo zgužvanorogog snorkaka.

Pokušavajući da se ne nasmeje, Hermiona reče: – To zvuči divno.

Džini pogleda u Harija, a onda brzo skrenu pogled, smejuljeći se.

– Dobro, svejedno – reče Hermiona, malčice se uspravivši, pri tom se ponovo trže – šta se dešava u školi?

– Pa, Flitvik se otarasio Fredove i Džordžove močvare – reče Džini – uradio je to za tri sekunde. Ali je ostavio mali kutak ispod prozora, koji je ogradio konopcem...

– Zašto? – upita Hermiona preneraženo.

– Oh, pa kaže da je to stvarno bio dobar primer magije – reče Džini, sležući ramenima.

– Ja mislim da je to ostavio kao spomenik Fredu i Džordžu – reče Ron, ustima punim čokolade. – Oni su mi poslali sve ovo – dodade, pokazujući Hariju na omanje brdo čokoladnih žabica kraj njega. – Mora da im ide dobro s onom njihovom prodavnicom šala i zevzevata, je l' da?

Hermiona ga neodobravajuće pogleda, i upita: – Da li su sve nevolje prestale, sada kada se Dambldor vratio?

– Da – reče Nevil – sve se vratilo u normalu.

– Pretpostavljam da je Filč srećan, a? – upita Ron, naslonivši sličicu iz čokoladne žabice s Dambldorovim likom na svoj krčag s vodom.

– Nimalo – reče Džini. – Zapravo, baš je očajan... – Zatim poče da šapuće. – Stalno govori da je Ambridžova bila najbolje što se Hogvortsu ikada dogodilo...

Sve šestoro se osvrnuše. Profesorka Ambridž je ležala u krevetu preko puta njih, zureći u tavanicu. Dambldor je sâm odjurio u Šumu da je spase od kentaura. Kako je to učinio – kako li je izronio iz drveća pridržavajući profesorku Ambridž, bez ijedne ogrebotine na sebi – niko nije znao, a Ambridžova nije nikome govorila. Otkako se vratila u zamak nije, koliko im je bilo poznato, progovorila ni reči. Takođe, niko nije znao šta nije u redu s njom. Njena obično uredna mišja kosa bila je strašno raščupana, prepuna grančica i lišća, ali je sama Ambridžova, inače, delovala nedirnuto.

– Madam Pomfri kaže da je ona samo u šoku – prošaputa Hermiona.

– Pre će biti da se duri – reče Džini.

– Aha, i pokazuje znake života kada uradiš ovako – reče Ron, i coktanjem stade da imitira zvuk kopita. Ambridžova se uspravi kao strela u svom krevetu, mahnito se osvrćući oko sebe.

– Nešto nije u redu, profesorka? – pozva je Madam Pomfri, proturivši glavu kroz vrata svoje kancelarije.

– Ne... ne... – reče Ambridžova, utonuvši nazad u svoje jastuke. – Ne, mora da sam sanjala...

Hermiona i Džini prigušiše smeh čaršavima.

– Kad smo već kod kentaura – reče Hermiona, kada se malo povratila – ko je sada nastavnik predskazivanja? Da li Firenzi ostaje?

– Moraće – reče Hari. – Ostali kentauri neće ga primiti nazad, zar ne?

– Izgleda da će i on i Trelonijeva predavati – reče Džini.

– Kladim se da Dambldor žali što se nije otarasio Trelonijeve za sva vremena – reče Ron, prožderući već četrnaestu žabicu. – Mada, ako mene pitate, ceo predmet je besmislen, ni Firenzi nije mnogo bolji...

– Kako možeš da kažeš tako nešto? – zaprepasti se Hermiona. – Sada, kada smo upravo otkrili da postoje prava proročanstva?

Harijevo srce mahnito se uzlupa. Nije rekao Ronu, Hermioni, niti bilo kome drugom kakvo je zapravo proročanstvo. Nevil im je rekao da se ono razbilo dok ga je Hari dizao uza stepenice u Dvorani smrti, a Hari ih je pustio da tako misle. Nije bio spreman da im vidi izraz lica kada im kaže da će morati da bude ili ubica ili žrtva, i da nema trećeg puta...

– Šteta što se slomilo – reče Hermiona tiho, vrteći glavom.

– Aha, jeste – reče Ron. – Ipak, ni Znate-Već-Ko nikada neće saznati kako ono glasi... gde si krenuo? – dodade on, delujući iznenađeno i razočarano kada Hari ustade.

– Ovaj... do Hagrida – reče Hari. – Znaš, upravo se vratio, pa sam mu obećao da ću da skoknem da ga posetim i kažem mu kako ste vas dvoje.

– Oh, u redu onda – reče Ron mrzovoljno, gledajući kroz prozor spavaonice ka jarkoplavom nebu. – Voleo bih da možemo da ti se pridružimo.

– Pozdravi ga u naše ime! – povika Hermiona, kada je Hari krenuo niz spavaonicu. – I pitaj ga šta se zbiva s... s njegovim malim prijateljem!

Hari joj mahnu da bi pokazao da ju je čuo i razumeo, a zatim napusti spavaonicu.

Zamak je bio veoma tih, čak i za nedelju. Očito su svi bili napolju na osunčanom imanju, uživali u kraju ispita i činjenici da narednih nekoliko dana do kraja polugođa neće biti opterećeni obnavljanjem gradiva i domaćim zadacima. Hari je polako išao pustim hodnicima, usput vireći kroz prozore. Video je ljude kako se zamajavaju u vazduhu iznad terena za kvidič, a nekoliko učenika plivalo je u jezeru, dok im je društvo pravila džinovska sipa.

Bilo mu je teško da odluči želi li da bude u društvu: kad god je bio s nekim, želeo

je da pobegne; kad god bi ostao sam, priželjkivao je da ima društvo. Pomislio je da bi stvarno mogao da svrati do Hagrida, pošto nije s njim pošteno razgovarao otkako se vratio...

Tek što se Hari spustio niz poslednji mermerni stepenik i našao se u Ulaznoj dvorani, kada iz vrata s desne strane, za koja je Hari znao da vode do sliterinskog dnevnog boravka, iskoračiše Melfoj, Kreb i Gojl. Hari se ukopa u mestu. Isto učiniše Melfoj i ostali. Jedini zvuci bili su povici, smeh i praćakanje koji su u Dvoranu dopirali sa imanja, kroz otvorena ulazna vrata zamka.

Melfoj se osvrnu oko sebe – Hari je znao da proverava ima li nastavnika u blizini – a zatim se okrenu nazad ka Hariju i tihim glasom reče: – Mrtav si, Poteru.

Hari ga skeptično pogleda.

– Čudno – reče on – čovek bi pomislio da bih u tom slučaju prestao da se šetkam naokolo...

Melfoj je delovao bešnje no što ga je Hari ikad video. On oseti neku vrstu uzdržanog zadovoljstva pri pogledu na njegovo bledo, šiljato lice, izobličeno od gneva.

– Ima da mi platiš – reče Melfoj, glasom jedva glasnijim od šapata. – Ja ću te naterati da mi platiš za ono što si učinio mome ocu...

– E, baš sam se uplašio – reče Hari sarkastično. – Pretpostavljam da je Lord Voldemor bio samo predigra u odnosu na vas trojicu – šta je bilo? – dodade on, kad vide da Melfoj, Kreb i Gojl deluju kao gromom pogođeni na pomen tog imena. – Pa on je pajtaš tvog oca, zar ne? Nije valjda da ga se bojiš, je li?

– Misliš da si tako veliki, Poteru – reče Melfoj, sada već krenuvši na njega, okružen ogromnim Krebom i Gojlom. – Samo ti čekaj. Srediću te. Ne možeš da strpaš mog oca u zatvor...

– Mislim da sam to upravo i učinio – reče Hari.

– Dementori su napustili Askaban – reče Melfoj tiho. – Tata i ostali će čas posla izaći...

– Da, pretpostavljam da hoće – reče Hari. – Ipak, sada bar svi znaju kakva su oni đubrad...

Melfojeva ruka polete ka štapiću, ali je Hari bio brži. Potegao je svoj štapić pre nego što su Melfojevi prsti dosegli do unutrašnjeg džepa njegove odore.

– Poteru!

Nečiji glas odjeknu Ulaznom dvoranom. Snejp se pojavio na stepenicama koje vode nadole ka njegovoj kancelariji i, kada ga spazi, Hari oseti takav nalet mržnje, kakav nikada nije osetio ni prema Melfoju... šta god Dambldor rekao, on nikada neće oprostiti Snejpu... nikada...

– Šta to radiš, Poteru? – upita Snejp, hladno kao i uvek, dok je koračao ka njima četvorici.

– Pokušavam da odlučim koju kletvu da upotrebim na Melfoju, gospodine – reče

Hari žustro.

Snejp je zurio u njega.

– Odmah da si sklonio taj štapić – reče on odsečno. – Deset poena manje za Grif...

Snejp pogleda ka džinovskim peščanicima duž zidova i podrugljivo se iskezi.

– Ah. Vidim da u grifindorskom peščaniku više i nema poena da se oduzmu. U tom slučaju, Poteru, moraćemo prosto da...

– Dodamo još poena?

Profesorka Mek Gonagal je upravo dohramala uz kamene stepenice na ulazu u zamak. U jednoj ruci nosila je kariranu putnu torbu, a drugom se snažno oslanjala na štap za hodanje, ali je uprkos tome delovala sasvim čilo.

– Profesorka Mek Gonagal! – reče Snejp, krenuvši ka njoj. – Vidim, izašli ste iz Sent Munga!

– Da, profesore Snejp – reče profesorka Mek Gonagal, skidajući putni ogrtač – sad sam kao nova. Vas dvojica... Krebe... Gojle...

Ona ih zapovednički pozva rukom, i oni joj priđoše, vukući svoja ogromna stopala po podu, i bilo je očigledno da im nije prijatno.

– Evo – reče profesorka Mek Gonagal, gurnuvši svoju putnu torbu na Krebove grudi, a putni ogrtač na Gojlove – odnesite ovo u moju kancelariju.

Oni se okrenuše i oteturaše uz mermerno stepenište.

– Dakle – reče profesorka Mek Gonagal, gledajući u peščanike na zidu. – Pa, mislim da Poter i njegovi prijatelji zaslužuju po pedeset poena svaki, zato što su upozorili ceo svet na povratak Znate-Već-Koga! Šta vi mislite, profesore Snejp?

– Šta? – obrecnu se Snejp, iako je Hari znao da ju je savršeno dobro čuo. – Oh... pa... pretpostavljam...

– Dakle, po pedeset za Potera, dvoje Vizlijevih, Longbotoma i gospođicu Grejndžer – reče profesorka Mek Gonagal, i gomila rubina sruči se u donju poluloptu grifindorskog peščanika dok je to govorila. – Oh... i pedeset poena za gospođicu Lavgud, pretpostavljam – dodade ona, a nekoliko safira pade u rejvenkloovski peščanik. – Dakle, profesore Snejp, čini mi se da ste upravo nameravali da oduzmete deset poena gospodinu Poteru – i eto...

Nekoliko rubina povuče se u gornju poluloptu, ostavljajući ipak veliku količinu za sobom.

– No, Poteru, Melfoje, mislim da treba da budete napolju po ovako divnom danu – resko nastavi profesorka Mek Gonagal.

Hariju nije trebalo dvaput da se kaže. On ugura štapić nazad u odoru i zaputi se pravo ka ulaznim vratima, i ne pogledavši Snejpa i Melfoja.

Kada je krenuo niz travnjak ka Hagridovoj kolibi, snažno ga zapahnu sunčeva vrelina. Učenici, koji su ležali po travi, sunčali su se, razgovarali, čitali *Nedeljni prorok* i jeli slatkiše, podizali su pogled ka njemu dok je prolazio. Neki su ga dozivali, ili mu mahali, očigledno željni da pokažu kako su oni, baš kao i *Prorok*,

shvatili da je on pravi junak. Hari im ništa ne reče. Nije imao pojma koliko znaju o onome što se odigralo pre tri dana, ali je do sada izbegao da ga ispituju o tome, a želeo je da tako i ostane.

Kada je zakucao na vrata Hagridove kolibe, isprva je pomislio da ovaj nije tu, ali onda Feng izjuri iza ćoška i gotovo ga obori svojom radosnom dobrodošlicom. Hagrid je, kako se ispostavilo, brao boraniju u bašti iza kolibe.

– Kak' je, Hari! – reče on, smešeći se, kada je Hari prišao ogradi bašte. – Uđi, deder, uđi, će da popijemo po čašicu soka od maslačka...

– Kako stoje stvari? – upita ga Hagrid, kada su seli za drveni sto, sa čašama ledenog soka ispred sebe. – Je l' ti... ovaj... dobro, a?

Hari je po brižnom izrazu na Hagridovom licu znao da ovaj ne misli na njegovo zdravlje.

– Dobro sam – reče Hari brže-bolje, jer nije mogao da podnese razgovor o onome za šta je znao da Hagrid ima na umu. – Dakle, gde si ti bio?

– Krijo sam se po planinama – reče Hagrid. – Gore u pećini, baš k'o š'o je Sirijus radijo, kad je...

Hagrid zamuknu, promuklo pročisti grlo, pogleda u Harija, a onda otpi dug gutljaj soka.

– No, svejedno, sad sam se vrnuo – reče on slabašno.

– Ti... ovaj... izgledaš mnogo bolje – reče Hari, koji se odlučno trudio da razgovor skrene sa Sirijusa.

– Š'a? – reče Hagrid, podigavši svoju masivnu ruku da opipa lice. – O... o, da. Pa, Gropi je sad mnogo bolje vaspitan, vala. Čini mi se da je stvarno srećan kad je vid'o da sam se vratijo, pravo da ti reknem. On je stvarno dobro momče... Čak sam se mislijo da pokušam da mu nađem neku drugaricu, baš tako...

Hari bi ranije smesta pokušao da odgovori Hagrida od te sumanute ideje. Sama pomisao na još jednog džina u Šumi, možda čak surovijeg i mahnitijeg od Gropa, bila je krajnje zabrinjavajuća, ali Hari nije mogao da prikupi dovoljno snage da raspravlja o tome. Ponovo je počinjao da priželjkuje samoću, i u želji da što pre ode, on otpi nekoliko velikih gutljaja soka od maslačka, napola ispraznivši čašu.

– Sad svi znadu da si govorijo istinu, Hari – reče Hagrid nežno i neočekivano. – Mora da ti je sada bolje, je l' da?

Hari slegnu ramenima.

– Pazi 'vamo... – Hagrid se nagnu ka njemu preko stola – poznav'o sam Sirijusa duže od tebe... pogin'o je u borbi, a tako je on i 'teo da ode...

– On uopšte nije ni hteo da ode! – reče Hari ljutito.

Hagrid pognu svoju veliku kosmatu glavu.

– Jes, vala, u pravu si, nije ni 'teo – reče on tiho. – Al' svejedno, Hari... on nije bio jedan od oni' koji bi mirno sedeli u kući i pustili druge da se bore. Ne bi mog'o da živi sâm sa sobom da nije otiš'o da ti pomogne...

Hari skoči sa stolice.

– Moram da posetim Rona i Hermionu u bolničkom krilu – reče on mehanički.

– O – reče Hagrid, delujući prilično potreseno. – O... pa dobro, ondak, Hari... čuvaj se, i svrati ak' budeš imao još vre...

– Aha... važi...

Hari priđe vratima što je brže mogao i otvori ih. Ponovo se obreo napolju na suncu, i izgubio se preko travnjaka pre nego što je Hagrid i završio s pozdravljanjem. Dok je prolazio, ljudi su ga ponovo dozivali. Sklopio je oči na nekoliko trenutaka, priželjkujući da svi nestanu, da se, kada otvori oči, nađe sâm na livadi...

Pre nekoliko dana, uoči završetka ispita, još pre no što je doživeo viziju koju mu je Voldemor usadio u um, dao bi gotovo sve da čarobnjački svet sazna kako on govori istinu, da poveruju da se Voldemor vratio, i da saznaju da on nije ni lažov ni ludak. Sada, međutim...

On malo prošeta oko jezera, sede na obalu, žbunjem zaštićen od pogleda prolaznika, i zagleda se u svetlucavu vodu, razmišljajući...

Možda je razlog želji za samoćom taj što se, još od razgovora s Dambldorom, osećao izolovanim od svih drugih. Nevidljiva barijera delila ga je od ostatka sveta. Bio je – i to oduvek – obeležen čovek. Samo što nikada nije shvatao šta to stvarno znači...

A ipak, dok je sedeo tu, na obali jezera, uz užasan teret tuge koja ga je pritiskala, jer je gubitak Sirijusa još uvek bio tako živ i svež u njegovom sećanju, nije mogao da oseti neki veliki strah. Bilo je sunčano, a imanje oko njega bilo je puno nasmejanih đaka, i mada se osećao udaljenim od njih, kao da pripada nekoj sasvim različitoj rasi, još uvek mu je bilo teško da poveruje da će u svom životu morati da ubije, ili da bude ubijen.

Dugo je tu sedeo i zurio u vodu, pokušavajući da ne razmišlja o svom kumu, da se ne priseća kako se tačno preko puta, na suprotnoj obali, Sirijus jednom obeznanio pokušavajući da se odbrani od stotinu dementora...

Sunce je već bilo zašlo kad je primetio da mu je hladno. Ustao je i vratio se u zamak, usput brišući suze o rukav.

* * *

Ron i Hermiona su napustili bolničko krilo, potpuno izlečeni, tri dana pred kraj polugođa. Hermiona je neprekidno pokazivala znake da želi da razgovara o Sirijusu, ali ju je Ron stalno ućutkivao, kad god bi spomenula njegovo ime. Hari još uvek nije bio siguran da li želi da razgovara o svom kumu, ili ne. Želje su mu se menjale s raspoloženjem. Mada je bio siguran u jedno: koliko god se trenutno osećao nesrećnim, Hogvorts će mu strašno nedostajati kada se kroz nekoliko dana vrati u Šimširovu ulicu broj četiri. Iako je sada potpuno razumeo zašto mora da se vraća tamo svakog leta,

nije mu bilo bolje zbog toga. Zapravo, nikada nije više strepeo od svog povratka.

Profesorka Ambridž je napustila Hogvorts dan pre kraja polugođa. Čini se da se iskrala iz bolničkog krila tokom večere, očigledno se nadajući da će uteći neprimećena. Ali, na njenu nesreću, usput je naletela na Pivsa, koji je ugrabio poslednju priliku da uradi ono što su mu Fred i Džordž naredili. Ne krijući oduševljenje što je više neće sretati, on je najuri iz zamka na smenu je udarajući čas štapom za hodanje, čas čarapom punom krede. Mnogi učenici pojurili su u Ulaznu dvoranu da je posmatraju kako beži niz stazu, a glavešine kuća jedva da su se trudile da ih obuzdaju. Profesorka Mek Gonagal je utonula nazad u svoju stolicu za nastavničkim stolom posle nekoliko slabašnih opomena učenicima, i glasno izrazila žaljenje što ne može i sama da, veselo kličući, pojuri Ambridžovu, jer je Pivs pozajmio njen štap.

Došlo je i njihovo poslednje veče u školi. Većina dece je upravo završila s pakovanjem, i već su se zaputili na gozbu povodom kraja školske godine, ali Hari još nije ni počeo da sprema stvari.

– Ma, uradićeš to sutra! – reče Ron, koji ga je čekao kraj vrata spavaonice. – Hajdemo, umirem od gladi.

– Neću dugo... čuj, idi ti, brzo ću ja...

Ali kada su se vrata spavaonice za Ronom zatvorila, Hari nije nimalo ubrzao pakovanje. Oproštajna gozba bila je poslednja stvar kojoj je želeo da prisustvuje. Brinuo se da ga Dambldor neće mimoići u svom govoru. Sigurno će spomenuti Voldemorov povratak. Uostalom, o tome je pričao i prošle godine...

Hari izvuče jednu izgužvanu odoru sa samog dna kovčega, kako bi napravio mesto za one složene. Tek tada primeti loše umotan paket u samom ćošku kovčega. Pojma nije imao šta to traži tu. On se sagnu, izvadi ga ispod svojih trenerki i ispita ga.

U roku od nekoliko sekundi shvatio je šta je to. Sirijus mu ga je dao ispred vrata broja dvanaest u Ulici Grimold. – *Hoću da ga upotrebiš ako ti ikada zatrebam, važi?*

Hari se baci na svoj krevet i odmota paket. Iz njega ispade maleno, četvrtasto ogledalo. Delovalo je veoma staro, a svakako je bilo prilično prljavo. Hari ga diže ka licu i vide kako mu sopstveni odraz uzvraća pogled.

On okrenu ogledalo. Na poleđini je bila naškrabana poruka od Sirijusa.

> Ovo je dvosmerno ogledalo, ja imam drugo. Ako želiš da govoriš sa mnom, samo reci moje ime u njega. Pojavićeš se na mom ogledalu, a ja ću moći da govorim kroz tvoje. Džejms i ja smo ih stalno koristili kada bi nas razdvojili tokom kaznene nastave.

Harijevo srce poče užurbano da lupa. Setio se kako je video svoje mrtve roditelje pre četiri godine u ogledalu Ejnduž. Moći će ponovo da razgovara sa Sirijusom, sad odmah, bio je siguran u to...

On se osvrnu oko sebe ne bi li se uverio da u sobi nema nikoga. Spavaonica je bila prazna. On pogleda nazad u ogledalo, pridiže ga ispred svog lica drhtavim rukama i glasno i jasno reče: – Sirijuse.

Dahom je zamaglio staklenu površinu. Prineo je ogledalo još bliže, dok ga je preplavljivalo uzbuđenje, ali oči koje su treptale ka njemu kroz izmaglicu svakako su bile njegove sopstvene.

On obrisa površinu ogledala i reče, tako da je svaki slog jasno odjeknuo sobom:

– Sirijuse Blek!

Ništa se ne desi. Obeshrabreno lice koje ga je gledalo iz ogledala još uvek je nesumnjivo bilo njegovo...

Sirijus nije imao svoje ogledalo kada je prošao kroz kameni luk, reče maleni glasić u Harijevoj glavi. Zato ne radi...

Hari je na trenutak stajao potpuno miran, a zatim zafrljači ogledalo nazad u svoj kovčeg, gde se ovo rasprsnu. Bio je ubeđen, na čitav jedan divan minut, da će videti Sirijusa, da će ponovo pričati s njim...

Razočaranje ga je peklo u grlu. Ustao je i počeo zbrda-zdola da baca stvari u kovčeg, preko razbijenog ogledala...

Ali onda mu na pamet pade jedna ideja... ideja mnogo bolja od ogledala... mnogo veća, važnija ideja... kako se ranije nije toga setio – zašto nikada nije upitao?

Istrčao je iz spavaonice i sjurio se spiralnim stepenicama, i ne primećujući da usput udara u zidove. Sjurio se kroz prazni dnevni boravak, kroz rupu u portretu i niz hodnik, ignorišući Debelu Damu, koja povika za njim: – Gozba samo što nije počela, znaš, pazi da ne zakasniš!

Ali Hari nije imao nameru da ide na gozbu...

Kako to da u zamku prepunom duhova nema nijednog kada ti zatrebaju...

Trčao je niz stepenice a zatim hodnicima, ne srećući nikoga, ni žive ni mrtve. Očito su svi bili u Velikoj sali. Zastao je ispred učionice za Čini, dahćući i razmišljajući neutešno kako će morati da sačeka do kraja gozbe...

Ali baš kada je digao ruke, video ga je – prozirno obličje koje lebdi na samom kraju hodnika.

– Hej... hej, Nik! NIK!

Duh proturi svoju glavu kroz zid, otkrivši ekstravagantni šešir s perjem i opasno klimavu glavu Ser Nikolasa de Mimsi-Porpingtona.

– Dobro veče – reče on, provlačeći ostatak tela kroz čvrst kamen, smešeći se Hariju. – Dakle, nisam jedini koji celog života kasni? Doduše – uzdahnu on – u mom slučaju to je samo igra reči...

– Nik, mogu li nešto da te upitam?

Posve čudan izraz pređe preko lica Skoro Obezglavljenog Nika kad je ubacio prst u kruti okovratnik malčice ga ispravljajući, i očigledno pokušavajući da dobije na vremenu. Prestao je s tim tek kada se činilo da će se njegov gotovo presečeni vrat

potpuno otkinuti.

– Ovaj... sada, Hari? – reče Nik, delujući uznemireno. – Zar ne može to da sačeka do posle gozbe?

– Ne... Nik... molim te – reče Hari – stvarno moram da pričam s tobom. Možemo li da uđemo ovamo?

Hari otvori vrata najbliže učionice, a Skoro Obezglavljeni Nik uzdahnu.

– O, pa dobro – reče on, pomirivši se sa sudbinom. – Ne mogu da se pretvaram da nisam ovo očekivao.

Hari mu pridrža otvorena vrata, ali on umesto toga prođe kroz zid.

– Šta si očekivao? – upita Hari, dok je zatvarao vrata.

– Da ćeš doći da me potražiš – reče Nik, sada odjezdivši do prozora, posmatrajući sve mračnije zemljište. – Dešava se, ponekad... kada neko pretrpi... gubitak.

– Pa – reče Hari, ne dopustivši mu da skrene temu. – Bio si u pravu, ja... došao sam da te nađem.

Nik ništa ne reče.

– Stvar je... – poče Hari, kome je ovo bilo mnogo neprijatnije nego što je očekivao – stvar je u tome što si ti... mrtav. Ali si još uvek ovde, zar ne?

Nik uzdahnu i nastavi da zuri u zemljište.

– Tako je, zar ne? – podstaknu ga Hari. – Umro si, ali ja pričam s tobom... ti možeš da se šetaš po Hogvortsu, i sve ostalo, zar ne?

– Da – reče Skoro Obezglavljeni Nik. – Hodam i govorim, tako je.

– Znači, vratio si se, zar ne? – reče Hari hitro. – Ljudi mogu da se vrate, zar ne? Kao duhovi. Ne moraju potpuno da nestanu. Dakle? – dodade on nestrpljivo, kada je Nik nastavio da ćuti.

Skoro Obezglavljeni Nik je oklevao, a onda reče: – Ne može svako da se vrati kao duh.

– Kako to misliš? – upita Hari brzo.

– Mogu samo... samo čarobnjaci.

– O – reče Hari, i gotovo se nasmeja od olakšanja. – Pa, onda je sve u redu, osoba o kojoj se raspitujem jeste čarobnjak. Tako da može da se vrati, je l' da?

Nik se okrenu od prozora i žalostivo pogleda u Harija.

– On se neće vratiti.

– Ko?

– Sirijus Blek – reče Nik.

– Ali ti si se vratio! – reče Hari ljutito. – Ti si se vratio... ti si mrtav, ali nisi nestao...

– Čarobnjaci mogu da ostave svoj otisak za sobom, da bledo hode tamo gde su nekada živi koračali – reče Nik očajno. – Ali retko koji čarobnjak odabere takav put.

– Zašto? – upita Hari. – U svakom slučaju... nije važno... Sirijusa nije briga koliko

je to neuobičajeno, on će se vratiti, znam da hoće!

Toliko je bilo jako njegovo uverenje, da je Hari čak okrenuo glavu ka vratima, uveren na delić sekunde da će zateći Sirijusa, bisernobelog i prozirnog, ali nasmejanog, kako prolazi kroz njih.

– On se neće vratiti – ponovi Nik. – On je... prešao dalje.

– Kako to misliš, 'prešao dalje'? – brzo će Hari. – Gde je prešao? Slušaj... šta se uopšte dešava kada umreš? Kuda odlaziš? Zašto se svi ne vraćaju? Zašto ovo mesto nije prepuno duhova? Zašto...?

– Ne mogu da ti odgovorim – reče Nik.

– Ti si mrtav, zar ne? – reče Hari razdraženo. – Ko će mi bolje odgovoriti od tebe?

– Ja sam se bojao smrti – reče Nik nežno. – Odlučio sam da ostanem ovde. Ponekad se zapitam da li sam pametno postupio... pa dobro, tu i tamo... a u stvari, ja nisam ni tu ni tamo... – On se kratko i tužno zakikota. – Ne znam ništa o tajnama smrti, Hari, jer sam umesto nje odabrao svoju slabašnu imitaciju života. Čini mi se da učeni čarobnjaci proučavaju takve stvari u Odseku za misterije...

– Ne spominji mi to mesto! – reče Hari žučno.

– Žao mi je što nisam bio od veće pomoći – reče Nik nežno. – Pa... izvini, sada moram da te napustim... gozba, znaš...

I on izađe iz sobe, ostavivši Harija samog da tupo zuri u zid kroz koji je Nik nestao.

Izgubivši nadu da će ikada moći da ga vidi ili porazgovara s njime, Hari se osećao gotovo kao da je još jednom izgubio svog kuma. Očajan, vraćao se polako praznim zamkom, pitajući se da li će ikada više moći da oseti radost.

Zamakao je u hodnik koji vodi ka Debeloj Dami, kada vide ispred sebe kako neko pričvršćuje oglas na zidni pano. Na drugi pogled vide da je to Luna. U blizini nije bilo dobrih mesta za skrivanje, mora da je čula njegove korake; uostalom, Hari trenutno nije imao snage da bilo koga izbegava.

– Zdravo – reče Luna izgubljeno, osvrnuvši se ka njemu dok se udaljavala od obaveštenja.

– Kako to da nisi na gozbi? – upita je Hari.

– Pa, pogubila sam veći deo svojih stvari – reče Luna smireno. – Ljudi mi ih uzimaju i sakrivaju, znaš. Ali pošto je ovo poslednja noć u školi, stvarno moram da ih vratim, pa sam zato kačila obaveštenja.

Ona pokaza ka oglasnoj tabli na koju je prikačila spisak svih svojih nestalih knjiga i odeće, uz molbu da joj se vrate.

Čudan osećaj stade da se budi u Hariju; osećanje potpuno drugačije od ljutnje i bola koji su ga ispunjavali od Sirijusove smrti. Prošlo je nekoliko trenutaka pre no što je postao svestan da mu je žao Lune.

– Zašto ti sakrivaju stvari? – upita je on mršteći se.

– O... pa... – ona slegnu ramenima – čini mi se da misle da sam pomalo čudna, znaš. Neki ljudi me čak zovu 'Lujka' Lavgud.

Hari je pogleda i novi nalet sažaljenja bolno ga obuze.

– To nije razlog da ti uzimaju stvari – reče on odsečno. – Hoćeš li da ti pomognem da ih pronađeš?

– O, ne – reče ona, smeškajući mu se. – Vratiće se one, uvek tako bude. Samo sam htela da se večeras spakujem. Svejedno... zašto *ti* nisi na gozbi?

Hari slegnu ramenima. – Prosto mi se nije išlo.

– Da – reče Luna, osmotrivši ga svojim čudnovato zamagljenim, izbuljenim očima. – Verovatno i nije. Onaj čovek kojeg su Smrtožderi ubili bio je tvoj kum, zar ne? Džini mi je rekla.

Hari odsečno klimnu glavom, ali shvati da mu iz nekog razloga ne smeta da s Lunom priča o Sirijusu. Upravo se setio da i ona može da vidi testrale.

– Da li si... – poče on. – Mislim, ko... da li je neko koga si ti poznavala ikada umro?

– Da – prosto će Luna – moja majka. Ona je bila baš izuzetna veštica, znaš, ali volela je da eksperimentiše, pa joj je jedna od njenih čini jednog dana pošla užasno naopako. Imala sam devet godina.

– Žao mi je – promumla Hari.

– Da, bilo je zaista strašno – reče Luna pričljivo. – Još uvek sam ponekad veoma tužna zbog toga. Ali, još uvek imam tatu. A ionako, nije da više nikada neću videti mamu, zar ne?

– Ovaj... pa, zar nije tako? – reče Hari nesigurno.

Ona zavrte glavom u neverici.

– Ma daj. Čuo si ih, odmah s druge strane vela, zar nisi?

– Misliš...?

– U onoj sobi s kamenim lukom. Samo su se skrivali s vidika, to je sve. Čuo si ih.

Oni se pogledaše. Luna mu se blago smešila. Hari nije znao šta da kaže, šta da misli. Luna je verovala u toliko neverovatnih stvari... a ipak, bio je siguran da je i sâm čuo glasove s druge strane vela.

– Jesi li sigurna da ne želiš da ti pomognem da potražiš svoje stvari? – upita.

– O, ne – reče Luna. – Neka, mislim da ću da siđem dole i pričekam da se sve same pojave... tako uvek i bude, na kraju... pa, lepo se provedi tokom raspusta, Hari.

– Aha... i ti isto.

Ona se udalji od njega i, dok ju je posmatrao kako odlazi, otkri da mu je onaj užasni teret u stomaku postao malo lakši.

* * *

Sutrašnji povratak kući Hogvorts ekspresom bio je bogat događajima. Prvo su

Melfoj, Kreb i Gojl, koji su očigledno čekali celu nedelju da napadnu bez prisustva nastavnika, pokušali Harija da uvuku u zasedu u vozu, dok se vraćao iz toaleta. Napad bi im možda i uspeo da ne bi činjenice da su, i ne znajući, izabrali da napad izvedu pred kupeom punim članova DA, koji su kroz staklo videli šta se zbiva, i kao jedan priskočili Hariju u pomoć. Kada su Erni Makmilan, Hana Abot, Suzan Bouns, Džastin Finč-Flečli, Entoni Goldstin i Teri But završili s bacanjem najraznovrsnijih kletvi i uroka kojima ih je Hari naučio, Melfoj, Kreb i Gojl su neverovatno ličili na tri džinovska puža ugurana u hogvortske odore, te ih Hari, Erni i Džastin podigoše na police za prtljag, ostavivši ih tu da se cede.

– Moram priznati da jedva čekam da vidim lice Melfojeve majke kada on izađe iz voza – reče Erni, s primesom zadovoljstva, dok je posmatrao Melfoja kako se migolji iznad njega. Erni nikada nije prežalio poniženje kada je Melfoj skinuo poene Haflpafu, dok je nakratko obavljao dužnost u Inkvizitorskom odredu.

– Mada, Gojlova mama će biti veoma zadovoljna – reče Ron, koji je došao da ispita uzrok buke. – Sada je mnogo zgodniji... nego, Hari, kolica s hranom su upravo stala, ako hoćeš nešto da kupiš...

Hari se zahvali ostalima i pođe s Ronom nazad u njihov kupe, gde je kupio veliku gomilu kazanskih kolača i pita bundevara. Hermiona je ponovo čitala *Dnevni prorok*, Džini je rešavala kviz u *Cepidlaki*, a Nevil je mazio svoju *mimbulus mimbltoniju*, koja je prilično narasla tokom godine, i sada bi čudno pevušila ako biste je dodirnuli.

Hari i Ron su proveli veći deo putovanja igrajući čarobnjački šah, dok im je Hermiona čitala pokoji odlomak iz *Proroka*. Sada je bio pun članaka o tome kako odbiti dementore, izveštaja o pokušajima Ministarstva da pronađu poznate Smrtoždere i histeričnih pisama u kojima su ljudi tvrdili da su videli Lorda Voldemora kako im je to jutro prošao ispred kuće...

– Još uvek nije stvarno počelo – uzdahnu Hermiona smrknuto, ponovo presavijajući novine. – Ali uskoro će...

– Hej, Hari – reče Ron tiho, klimnuvši glavom ka staklenom prozoru koji je gledao na hodnik.

Hari se osvrnu. Čo je prolazila kraj njihovog kupea, praćena Marijetom Edžkom, koja je nosila maramu na glavi. Njegove i Čoine oči sretoše se na trenutak. Čo porumene u licu i produži dalje. Hari spusti pogled na šahovsku tablu taman na vreme da vidi kako Ronov konj izbacuje jednog od njegovih piona s polja.

– Šta se... ovaj... uopšte zbiva između vas dvoje? – upita Ron tiho.

– Ništa – reče Hari iskreno.

– Ja... ovaj... čula sam da sada izlazi s nekim drugim – reče Hermiona obazrivo.

Hari se iznenadi kada shvati da ga ta vest uopšte ne boli. Želja da impresionira Čo kao da je pripadala prošlosti koja više uopšte nije bila povezana s njim. Tako je osećao i u pogledu mnogih stvari koje je želeo pre Sirijusove smrti... nedelja koja je prošla otkako je poslednji put video Sirijusa kao da je trajala mnogo, mnogo duže.

Protezala se kroz dva različita sveta; jedan u kojem se nalazio Sirijus, i drugi u kojem ga više nema.

– Bolje ti je bez nje, druže – reče Ron pomalo na silu. – Mislim, baš je zgodna i sve to, ali tebi treba neko malo veseliji.

– Verovatno je mnogo veselija u društvu nekog drugog – reče Hari, sležući ramenima.

– S kim je ona sada, uopšte? – upita Ron Hermionu, ali mu Džini odgovori.

– S Majklom Kornerom – reče.

– Majklom... ali... – reče Ron, okrenuvši se sa svog mesta da bi se zapiljio u nju. – Ali ti si izlazila s njim!

– Više ne – reče Džini odlučno. – Nije mu se dopalo što je Grifindor pobedio Rejvenklo u kvidiču, pa se strašno nadurio, i ja sam ga šutnula, a on je otrčao da pronađe utehu kod Čo. – Ona se odsutno počeša po nosu vrhom pera, okrenu *Cepidlaku* naopačke i poče da beleži odgovore. Ron je delovao krajnje oduševljeno.

– Pa, meni se oduvek činio kao neki idiot – reče on, gurnuvši svoju kraljicu ka Harijevom drščućem topu. – Drago mi je zbog tebe. Samo se potrudi da sledeći put izabereš nekog... boljeg.

On krišom uputi čudan pogled Hariju dok je to izgovarao.

– Pa, izabrala sam Dina Tomasa, da li bi rekao da je on bolji? – upita Džini nezainteresovano.

– ŠTA? – povika Ron, oborivši šahovsku tablu: Krukšenks se baci za razletelim figurama, a Hedviga i Prasvidžen ljutito zacvrkutaše i zahuktaše odozgo.

Dok je voz usporavao prilazeći stanici Kings kros, Hari pomisli da ga nikada dosad nije tako nerado napuštao. Čak se na tren zapitao šta bi bilo kada bi prosto odbio da siđe, već tvrdoglavo ostao da sedi unutra sve do prvog septembra, kada bi ga ovaj odvezao nazad na Hogvorts. Međutim, kada je voz napokon hukćući stao, on spusti Hedvigin kavez i spremi se da, po običaju, odvuče svoj kovčeg iz voza.

Kada je kondukter signalizirao Hariju, Ronu i Hermioni da mogu bezbedno da prođu kroz magičnu pregradu između perona devet i deset, čekalo ga je iznenađenje s druge strane: pred njim je stajala grupa ljudi koje uopšte nije očekivao, spremna da ga pozdravi.

Bio je tu Ludooki Ćudljivko, koji je delovao prilično zastrašujuće s polucilindrom navučenim preko svog magičnog oka, kao što bi delovao i bez njega, stežući dugačak štap u izobličenim šakama, a tela obmotanog ogromnim putnim ogrtačem. Tonks je stajala tik iza njega, dok joj se jarka žvakaroze kosa sijala na sunčevoj svetlosti koja je prodirala kroz prljava stakla na tavanici železničke stanice, odevena u skroz iskrpljene farmerke i jarkoljubičastu majicu na kojoj je pisalo *Čudne sestre*. Odmah kraj Tonks nalazio se Lupin, bledog lica, prosede kose, obučen u dugačak pohaban mantil koji mu je prekrivao ofucane pantalone i džemper. Na pročelju grupe stajali su gospodin i gospođa Vizli, obučeni u svoju najbolju normalsku odeću, i Fred i Džordž,

koji su nosili nove-novcijate jakne od nekog bledozelenog, krljuštastog materijala.

– Rone, Džini! – pozva ih gospođa Vizli, pojurivši napred da čvrsto zagrli svoju decu. – Oh, Hari, dušice... kako si ti?

– Dobro – slaga Hari, dok ga je ona privlačila u čvrst zagrljaj. Preko ramena Hari vide Rona kako pilji u novu odeću blizanaca.

– Štra bi *to* trebalo da bude? – upita on, pokazujući na njihove jakne.

– Najfinija zmajska koža, batice – reče Fred, malčice podesivši svoj rajsferšlus. – Posao cveta, pa rekosmo da se malo častimo.

– Zdravo, Hari – reče Lupin, kada gospođa Vizli pusti Harija i okrenu se da pozdravi Hermionu.

– Zdravo – reče Hari. – Nisam očekivao... šta svi vi radite ovde?

– Pa – reče Lupin uz blag osmeh – mislili smo da malo proćaskamo s tvojim tetkom i tečom pre nego što ih pustimo da te odvedu kući.

– Ne znam da li je to dobra ideja – odmah će Hari.

– Oh, mislim da jeste – zareža Ćudljivko, koji je doćopao malo bliže Hariju. – Biće da su to oni, je li, Poteru?

On palcem pokaza preko svog ramena. Očigledno mu je magično oko virilo kroz potiljak glave i polucilindra. Hari se pomeri nekoliko centimetara ulevo da vidi gde Ludooki pokazuje, i tamo, baš kao što je i rekao, stajaše troje Darslijevih, koji su delovali krajnje zgroženi Harijevim odborom za doček.

– Ah, Hari! – reče gospodin Vizli, okrenuvši se od Hermioninih roditelja, koje je upravo radosno pozdravio, i koji su sada na smenu grlili Hermionu. – Pa... hoćemo li, onda?

– Da, mislim da je vreme, Arture – reče Ćudljivko.

On i gospodin Vizli povedoše ostale duž stanice ka Darslijevima, koji su očigledno bili prikovani kao da su pustili korenje na mestu gde su stajali. Hermiona se nežno odvoji iz zagrljaja svoje majke, da bi se priključila grupici.

– Dobar vam dan – reče gospodin Vizli teča Vernonu prijatnim glasom, kada je stao tik ispred njega. – Možda me se sećate, zovem se Artur Vizli.

S obzirom na to da je gospodin Vizli sam samcijat uništio veći deo dnevne sobe Darslijevih dve godine ranije, Hari bi bio veoma iznenađen da ga je teča Vernon zaboravio. I naravno, lice teča Vernona poprimi tamnoljubičastu boju dok je pogledom streljao gospodina Vizlija, ali je odlučio da ništa ne odgovori, delimično i zbog toga što su Darslijevi bili brojčano nadjačani, s dva prema jedan. Tetka Petunija je delovala i uplašeno i osramoćeno. Neprekidno se osvrtala oko sebe, kao da se plaši da će je neki njen poznanik videti u takvom društvu. Dadli se, u međuvremenu, trudio da deluje što sitnije i beznačajnije, što mu nikako nije polazilo za rukom.

– Hteli smo malo da popričamo s vama o Hariju – reče gospodin Vizli, još uvek se smeškajući.

– Aha – zareža Ćudljivko. – O tome kako se ophodite prema njemu dok je kod vas.

Brkovi teča-Vernona kao da se nakostrešiše od ogorčenja. Verovatno zato što je zbog polucilindra stekao utisak da je reč o njemu srodnoj duši, on se obrati Ćudljivku.

– Nisam znao da se vas tiče šta se dešava u mojoj kući...

– Pretpostavljam da bismo mogli da napunimo mnogo knjiga stvarima koje ti ne znaš, Darsli – zareža Ćudljivko.

– No, nije stvar u tome – ubaci se Tonks, čija je ružičasta kosa, čini se, vređala tetka Petuniju više od svega ostalog zajedno, jer je zatvorila oči da ne bi morala da gleda u nju. – Stvar je u sledećem, ako otkrijemo da ste bili užasni prema Hariju...

– ... a, da ne bude greške, verujte da ćemo saznati za to – dodade Lupin ljubazno.

– Da – reče gospodin Vizli – čak ako ne dozvolite Hariju da se koristi feletonom...

– *Telefonom* – prošaputa Hermiona.

– ... baš tako, i ako dobijemo i najmanji nagoveštaj da ste na bilo koji način maltretirali Potera, moraćete nama da odgovarate – reče Ćudljivko.

Teča Vernon se zloslutno naduo. Izgleda da je bes pretegao čak i nad njegovim strahom od ove gomile čudaka.

– Da li mi vi to pretite, gospodine? – reče on, tako glasno, da su se prolaznici okrenuli da pogledaju u njega.

– Da, baš tako – reče Ćudljivko, prilično zadovoljan što je teča Vernon tako brzo shvatio tu činjenicu.

– A da li vam ja ličim na čoveka koga možete da zastrašite? – zakevta teča Vernon.

– Pa... – poče Ćudljivko, pridigavši polucilindar da bi otkrio svoje zlokobno kolutajuće magično oko. Teča Vernon poskoči unazad od užasa, i bolno se sudari s obližnjim kolicima za prtljag. – Da, rekao bih da mi ličiš baš na takvog, Darsli.

On se okrenu od teča Vernona ka Hariju.

– Dakle, Poteru... zovni nas ako ti ikada zatrebamo. Ako ne dobijemo vesti od tebe tri dana uzastopce, poslaćemo nekog da te obiđe...

Tetka Petunija žalosno zadrhta. Nije moglo biti očiglednije da je razmišljala šta bi komšije rekle kad bi videle ove ljude kako idu kroz njihovu baštu.

– Onda, zbogom Poteru – reče Ćudljivko, na trenutak uhvativši Harija za rame svojom deformisanom šakom.

– Čuvaj se, Hari – reče Lupin tiho. – Bićemo u kontaktu.

– Hari, sklonićemo te odatle čim budemo mogli – prošaputa gospođa Vizli, ponovo ga zagrlivši.

– Vidimo se uskoro, druže – reče Ron zabrinuto, rukujući se s Harijem.

– Vrlo skoro, Hari – dodade Hermiona. – Obećavamo.

Hari klimnu glavom. Iz nekog razloga nije mogao da pronađe reči kojima bi im opisao koliko mu znači to što ih sve vidi kraj sebe. Umesto da nešto kaže, on se nasmeši i podiže ruku u znak pozdrava. Zatim se okrenu i izađe prvi iz stanice na osunčanu ulicu, dok su teča Vernon, tetka Petunija i Dadli žurno išli za njim.

- KRAJ -

Table of Contents

1. Dementni Dadli
2. Jato sova
3. Predstraža
4. Ulica Grimold, broj dvanaest
5. Red Feniksa
6. Plemenita i drevna kuća Blekovih
7. Ministarstvo magije
8. Saslušanje
9. Jadi gospođe Vizli
10. Luna Lavgud
11. Nova pesma Šešira za razvrstavanje
12. Profesorka Ambridž
13. Kaznena nastava s Dolores
14. Persi i Šaponja
15. Hogvortski Veliki inkvizitor
16. U Veprovoj glavi
17. Dekret o obrazovanju broj dvadeset četiri
18. Dambldorova armija
19. Lav i zmija
20. Hagridova priča
21. Zmijsko oko
22. Sent Mungova bolnica za magijske bolesti i povrede
23. Božić na zatvorenom odeljenju
24. Oklumencija
25. Bubica na uzici
26. Viđeno i nepredviđeno
27. Kentaur i tužibaba
28. Snejpova najgora uspomena
29. Profesionalna orijentacija
30. Grop
31. O.Č.N.
32. Izlazak iz vatre
33. Bitka i let
34. Odsek za misterije
35. Iza vela
36. Jedini koga se on ikada bojao
37. Izgubljeno proročanstvo
38. Drugi rat počinje

Table of Contents

1. Dementni Dadli 5
2. Jato sova 18
3. Predstraža 33
4. Ulica Grimold, broj dvanaest 46
5. Red Feniksa 60
6. Plemenita i drevna kuća Blekovih 73
7. Ministarstvo magije 89
8. Saslušanje 100
9. Jadi gospođe Vizli 110
10. Luna Lavgud 129
11. Nova pesma Šešira za razvrstavanje 143
12. Profesorka Ambridž 158
13. Kaznena nastava s Dolores 179
14. Persi i Šaponja 199
15. Hogvortski Veliki inkvizitor 218
16. U Veprovoj glavi 235
17. Dekret o obrazovanju broj dvadeset četiri 249
18. Dambldorova armija 265
19. Lav i zmija 281
20. Hagridova priča 297
21. Zmijsko oko 311
22. Sent Mungova bolnica za magijske bolesti i povrede 327
23. Božić na zatvorenom odeljenju 345
24. Oklumencija 361
25. Bubica na uzici 379
26. Viđeno i nepredviđeno 397

27. Kentaur i tužibaba 416
28. Snejpova najgora uspomena 433
29. Profesionalna orijentacija 451
30. Grop 468
31. O.Č.N. 486
32. Izlazak iz vatre 503
33. Bitka i let 518
34. Odsek za misterije 527
35. Iza vela 539
36. Jedini koga se on ikada bojao 557
37. Izgubljeno proročanstvo 566
38. Drugi rat počinje 583